

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

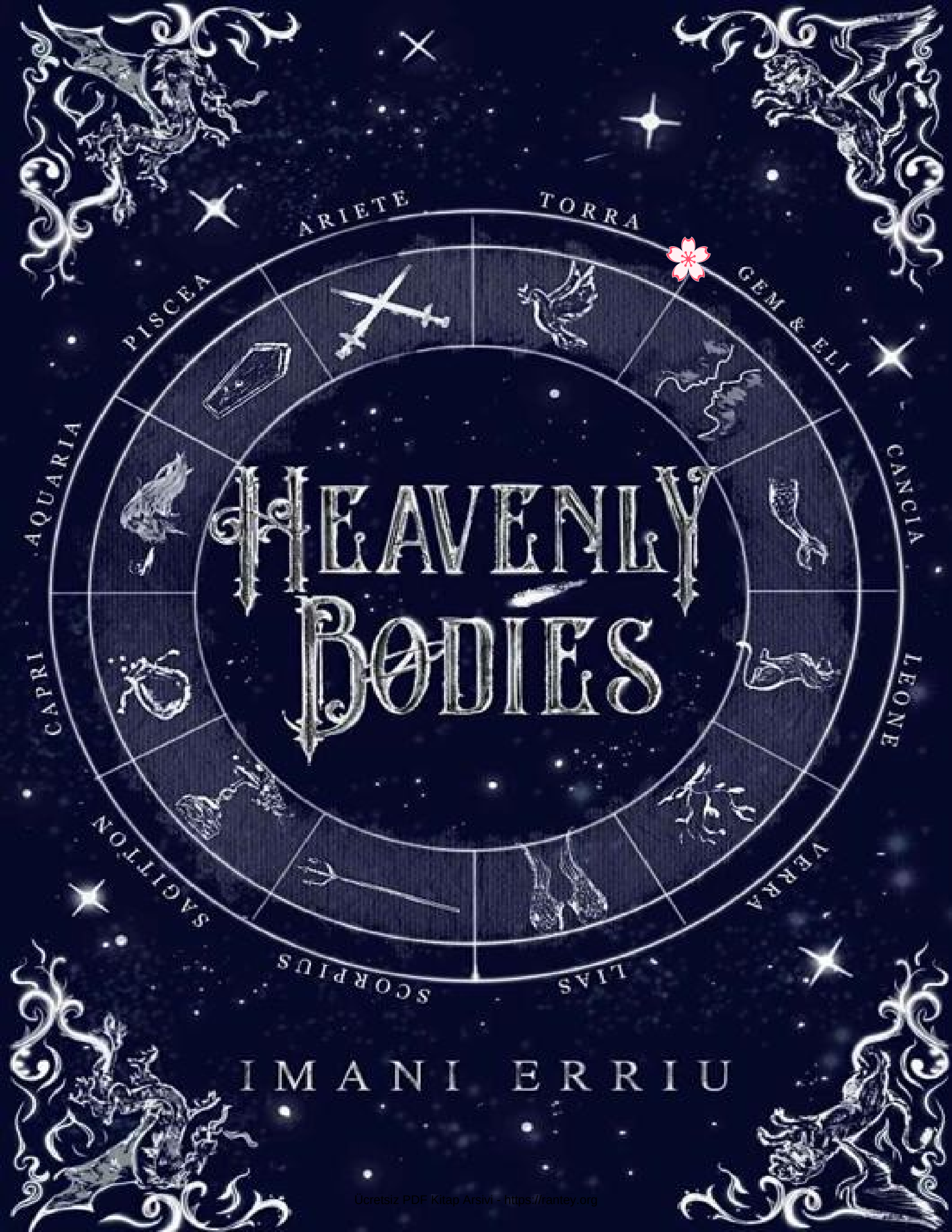
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HEAVENLY BODIES

IMANI ERRIU

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Göksel Cisimler

Yazan: Imani Erriu

GÖKSEL VARLIKLAR

Telif hakkı © 2021 İmani Erriu Tüm
hakları saklıdır.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu eser veya eserin herhangi bir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan hiçbir şekilde, hiçbir elektronik veya mekanik araçla, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere elektronik veya mekanik yollarla çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması hariç olmak üzere, yazarın açık yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Kapak Tasarımı: Lucy Melrose Harita:

Lucy Melrose

Biçimlendirme: Imagine Ink Designs

Küçük kızlar olduğumuzdan beri benimle birlikte dünyalar yaratan kız kardeşim Alessia'ya.

İçindekiler

[Yıldızlar Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On Üçüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[On Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[On Yedinci Bölüm](#)

[On sekizinci bölüm On](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

[Yirminci bölüm Yirmi](#)

[birinci bölüm Yirmi](#)

[ikinci bölüm Yirmi](#)

[üçüncü bölüm Yirmi](#)

[dördüncü bölüm Yirmi](#)

[beşinci bölüm Yirmi](#)

[altıncı bölüm Yirmi](#)

[yedinci bölüm Yirmi](#)

[sekizinci bölüm Yirmi](#)

[dokuzuncu bölüm](#)

[Otuzuncu bölüm Otuz](#)

[birinci bölüm Otuz ikinci](#)

[bölüm Otuz üçüncü](#)

[bölüm Otuz dördüncü](#)

[bölüm Otuz beşinci](#)

[bölüm Otuz altıncı bölüm](#)

[Otuz yedinci bölüm](#)

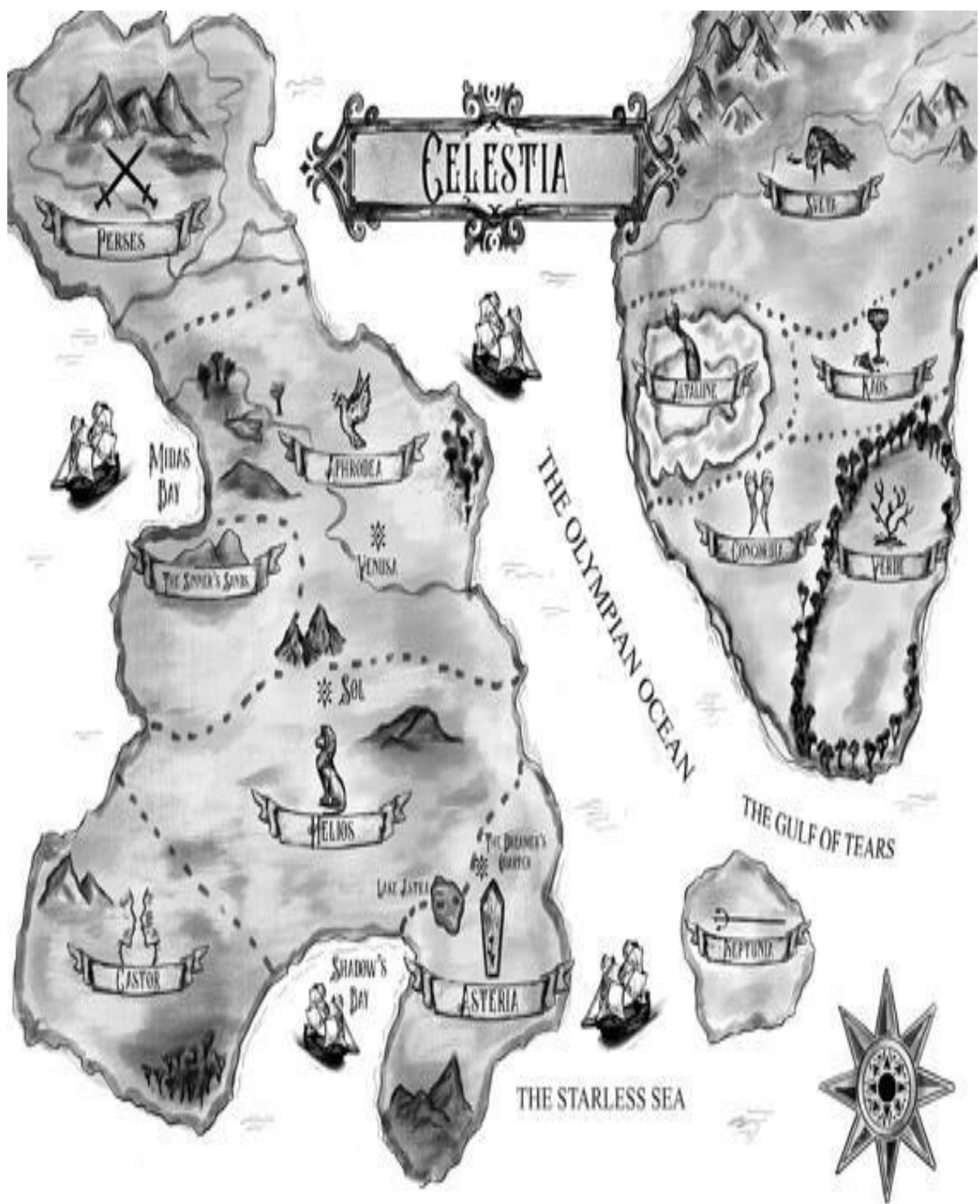
— — —

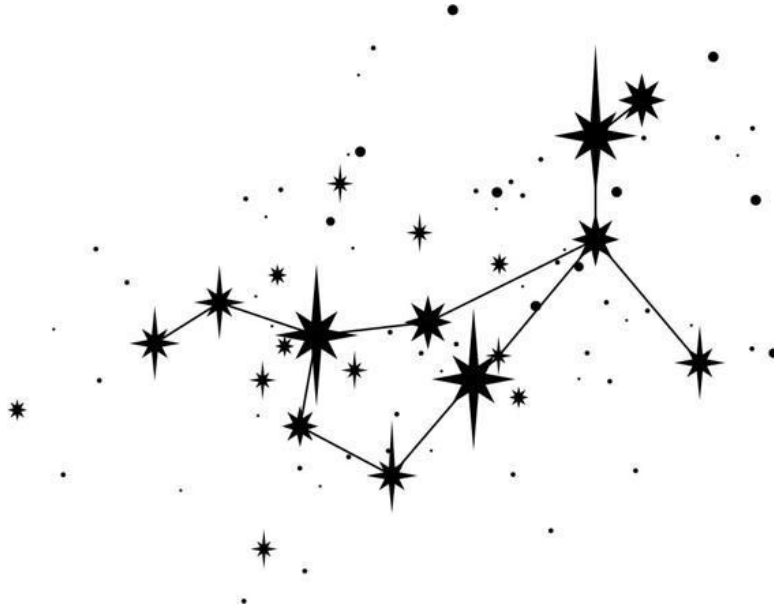
— — —

— — —

[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu](#)
[Bölüm Kırkinci Bölüm](#)
[Kırk Birinci Bölüm](#)
[Kırk İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm Kırk](#)
[Beşinci Bölüm Kırk](#)
[Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedinci Bölüm Kırk](#)
[Sekizinci Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm Elli](#)
[Bölüm Elli Birinci](#)
[Bölüm Elli İkinci](#)
[Bölüm Elli Üçüncü](#)
[Bölüm Elli Dördüncü](#)
[Bölüm Elli Beşinci](#)
[Bölüm Elli Altıncı](#)
[Bölüm Elli Yedinci](#)
[Bölüm Epilog](#)
[Teşekkürler](#)
[Yazar Hakkında](#)

— — — —

Yıldızlar

Ariete (*Ah-ree-ett*) – **Perses**'in Koruyucu Yıldızı

Öfke, savaş, kaos ve volkanların tanrısı. Diğer isimleri: "*zorba*"

Torra (*Tor-a*) **Aphrodea'nın** Koruyucu Yıldızı

Şehvet, cazibe, dünyevi zevkler ve zina tanrıçası. Diğer isimleri: "*baştan çıkarıcı*"

Gem ve Eli (*Jem & Ee-lie*) – **Castor'un** Koruyucu Yıldızları

Bilmece, kurnazlık ve bilginin tanrısı, kin ve hilenin tanrıçası. Diğer isimleri: "*Gümüş dilli*"

Cancia (*Can-see-a*) – **Altalune'nin** Koruyucu Yıldızı

Acı, duygular ve göllerin tanrıçası. Diğer isimleri: "*Ağlayan tanrıça*"

Leone (*Ley-on*) – **Helios'un** Koruyucu Yıldızı

Gurur, sanat, kehanet ve Işık tanrısı. Diğer isimleri: "*Saygıdeğer Işık Tanrısı*"

Verra (*Veh-ra*) – **Verde'nin** Koruyucu Yıldızı

Bereket, evlilik ve çürümenin tanrıçası. Diğer isimleri: "*bakire*"

Lias (*Lie-as*) – **Concordia'nın** Koruyucu Yıldızı

Aşk, adalet ve yalanların tanrısı. Diğer isimleri: "*güzel yalancı*"

Scorpius (*Scorp-ee-us*) – **Neptuna'nın** Koruyucu Yıldızı

Kıskançlık, okyanuslar ve zehirlerin tanrısı. Diğer isimleri: "*merhametsiz olan*"

Sagitton (*Saj-i-ton*) – **Kaos'un** koruyucu yıldızı

Şarap, çılgınlık ve coşkunun tanrısı. Diğer isimleri: "*eğlence düşkünü*"

Capri (*Cap-ree*) – **Günahkarların Kumlarının** Koruyucu Yıldızı

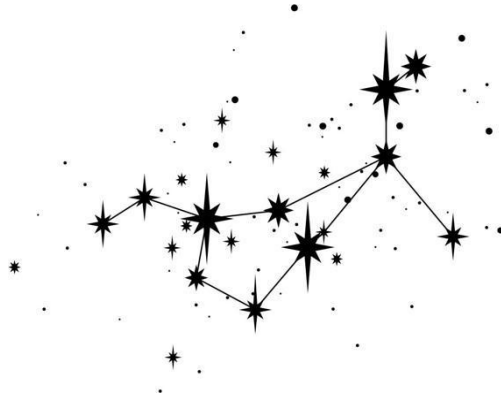
Açgözlülük, para ve tüccarların tanrısı. Diğer isimleri: "*şeytan*"

Aquaria (*Ah-quer-ee-a*) – **Sveta'nın** Koruyucu Yıldızı

Talihsizlik ve buz tanrıçası. Diğer isimleri: "*kutsanmamış hanımımız*"

Piscea (*Pie-see-a*) – **Asteria'nın** Koruyucu Yıldızı

Korku, kabuslar ve karanlığın tanrıçası. Diğer isimleri: "*Uyuyan Tanrıça*"

Birinci Bölüm

ELARA, hatırlayabildiği kadarıyla rüyalarda yürüyebiliyordu. Bazıları karanlık ve keskin kabuslardı, diğerleri ise masumların gündüz rüyaları gibi şerbet renginde ve bulutlarla doluydu. Sonra günlük hayatın kahverengi, düz rüyaları ve yetenekli kişilerin öngördüğü, tütsü kokulu kehanet rüyaları geldi.

Helion'un rüyasına girmişti. Bunu biliyordu. Rüyasındaki renkler canlı ve parlaktı, havası kuru ve sıcaktı, tanıdık olduğu serin ve karanlık rüyalardan çok farklıydı. Güçlü ve çevik bir vücudun kılıç sallayarak bir şeyle savaştığını gördü. Ama yaklaştıkça, onu çevreleyen ve ona saldıran gölgeler olduğunu gördü. Gölgeler onu yavaşça boğmaya başladıkça, o yardım için nefes nefese kalmıştı.

Birdenbire uyandı, kemiklerinde hissettiği tanıdık yorgunluk, yine yürüdüğüünün açık bir işaretiydi. Uykusu geçip gerçeklik yerine yerleşirken, midesinde soğuk bir korku kıvrımı belirdi. Seyahat ettiği araba sarsıldı ve üzerine sarmaya çalıştığı pelerin düştü. Ve işte oradaydı. Hafıza, Elara'nın bağırsaklarına pençelerini geçiriyor, keder ve korku içinden geçiyordu. Bir aydır Asteria krallığını dolaşıyordu. Sadece birkaç gün sürmesi gereken bir yolculuktu. **B i r** ay, olanları, neden bu az kullanılan yolda olduğunu anlamak için hala yeterli değildi. Omuzları gerginlikten ağrıyordu, gözleri gözyaşlarından şişmişti, yüzü kirle kaplıydı. Tanınmaktan korktuğu için yolculuk boyunca tavernalarda çok uzun süre kalmak istememişti. Elara buraya kadar gelmeyi başarmıştı, dağların derinliklerine doğru ilerledikçe, fark edilme riski azalıyordu. Sınırı geçip rahat bir nefes alabilmek için sadece birkaç gün daha var, diye kendine söylemişti. Arabadaki çürümüş ahşaba yaslanarak, yanındaki fiçinin derinliklerinde bulduğu bir elmayı yerken, kumaş çatıda yağmurun sesine kulak verdi. *Kaçak yolcunun göz alıcı hayatı*, diye düşündü kuru bir şekilde.

Kaçmadan önce, Helios Kralı'na bir mektup yazmayı akıl etmişti kaçmadan hemen önce, sığınak için yalvarırcasına bir mektup yazmayı akıl etmişti. Krallıkları yüzyıllardır rahatsız edici rakiplerdi ve ikisi de aralarındaki sınırdaki taktiksel bir çekişme içindeydiler. Doğaları gereği birbirine zıt olan büyülerinin sürekli rekabeti de bu durumu daha da zorlaştırıyordu. Asteria'nın dışına hiç adım atmamıştı. Yeni hayatı ve bunun getireceği şeyler düşüncesiyle, midesinde tanıdık kelebekler uçuşuyordu.

Arabasının durduğunu ve dışarıdan sesler geldiğini hissetti.

"Kahretsin," diye fısıldadı, elma fiçisinin arkasına çömelerek. "Arabayı arayabilir miyiz, efendim?" Asteria sınır bölgelerinin geniş aksanını duydu.

"Tabii ki hayır," diye cevapladı sürücü. "Orada meyveden başka bir şey yok

"Tabii ki hayır," diye cevapladı sürücü. "İçinde meyveden başka bir şey yok," diye güldü.

Elara gerginleşti ve çömeldi. Belindeki hançeri parmaklarıyla okşadı, çaresiz kaçışında almaya vakit bulabildiği tek silah buydu. Saklandığı yerin kapağının açıldığını duydu.

Zayıf ışık, meyve demetleri dışında boş bir arabaya süzülüyordu. Muhafızlar etrafa yavaşça bir göz attılar, sonra arabanın yan tarafına yüksek sesle vurdular ve araba tekrar yola çıktı. Hava dalgalandı ve Elara yere düştü, ağır ağır nefes alıyordu. Gerekli olmadıkça nadiren büyüsünü kullanırdı. İllüzyonlar onu her zaman yorardı, bu da birkaç gün boyunca başka bir illüzyon yapamayacağı anlamına geliyordu. Bu, onun en güçlü yeteneğiydi. Bir Asterian'ın üç yeteneğe de sahip olması nadir bir durumdu ve annesi bu yetenekleri bastırmak için her şeyi denemişti. *Denemişti*, kafasındaki sessiz bir ses ona hatırlattı ve yine bir keder dalgası onu sardı.

Asterian büyülerinin en yaygın olanı gölge büyüsüydü, gölgeleri ve Karanlığı manipüle etme ve kontrol etme yeteneği. Sonra illüzyon. Rüya yürüyüşü... bu çok nadirdi. Bu ona o kadar doğal geliyordu ki, gençken başkalarının aynı şeyi yapamamasına şaşırırdı ve nereye giderse gitsin onu takip eden kıskanç bakışları fark etmemeye çalışırdı. Ama yaşlandıkça, kontrol etmesi gittikçe zorlaştı, ta ki girdiği gerçeklikler üzerinde hiçbir etkisi kalmayana kadar.

Bir başka sarsıntı daha ve Elara yine hayallerinden uyandı. Vagonun yan tarafındaki sert tahtalara yaslandı ve yolculuğunu takip etmekle meşgul oldu. Kılıcıyla örtünün kumaşına düzensiz bir delik açarak uzandı ve dünyasının geçip gitmesini izledi. Gün, sabahın lavanta grisi renginden indigo tonlu alacakaranlığa doğru ilerlerken, Star Piscea tapınağının önünden yükseldiğini izledi. Krallığın sınırına yaklaşmışlardı.

Tapınağa bakarken tanıdık bir kızgınlık göğsüne yapıştı. Asteria'da her zaman çok yersiz görünüyordu, gökyüzüne yükselen kireç beyazı sütunlar, çok düzgün ve temiz çizgiler. Gösterişli ve gürültülüydü ve Yıldızların dünyaları üzerindeki hakimiyetini sürekli hatırlatıyordu. Tapınağın duvarları, Asteria'nın koruyucu Yıldızı için kutsal olan bir kristal olan gümüştaşla kaplıydı.

Diğer Yıldızlar Elara'nın dünyasında dolaşırken, Yıldız hakkında neredeyse hiç hikaye yoktu, zamanla onunla ilgili bilgiler kaybolmuştu. Güçleri bile tartışmalıydı. Bazıları onun karanlığı yönettiğini söylerken, diğerleri onun korkunun vücut bulmuş hali olduğunu iddia ediyordu. Elara, küçük bir kızken haftalarca uykusuz bıraktığı tek bir hikayeyi hatırlıyordu: Piscea'yı kızdırırsan,

en kötü kabuslarının gerçeğe dönüştüğünü, boş ve korku dolu bir insan kabuğu haline gelene kadar bunları tekrar tekrar yaşamaya zorlandığını anlatıyordu.

Onu "Uyuyan Tanrıça" olarak adlandırıyorlardı, yüzyıllardır görülmemiş olan. Asteria'nın ona çaresizce ihtiyaç duyduğu anda orada olmayan.

Aklına bir dizi görüntü geldi: çılgın atan anne babası, mermer zeminlerdeki gümüş rengi kan ve kırmızı gözlere uyan çılgın bir kahkaha. Elara, anıları bastırmak için gözlerini kapattı ve duygularını bastırmaya, bastırmaya, bastırmaya odaklandı. Annesi ona öğrettiği gibi bastırmaya.

"Çok fazla hissediyorsun, canım," diye fısıldamıştı ona çocukken. "Bunu gömmek öğrenmelisin." Bir nefes aldı ve görüntüler kayboldu.

Tapınağı geçene kadar dikkatini hançerine verdi, kabzasına gömülü kristalleri nazikçe ovuşturdu. Bilgelik için lapis, her zaman doğru hedefe ulaşması için küçük akuamarin taşları. Her zaman sezgilerinin rehberliğinde olması için ortasında inci gibi oval bir gümüştaş yatıyordu. Kenarlarına koruma için parıldayan labradorit taşları serpiştirilmişti. Şimdi labradorit taşı okşayarak, şu anda çok ihtiyaç duyduğu korumayı sağlamak için dışarıdaki bir şeye dua etti.

Işığın değişmesinden, sınırı geçtiklerini içgüdüsel olarak anladı. Elara, açtığı deliğe koştu ve nefesini tuttu. Onun tarafında, ithal malları taşıyan bir dizi vagon ve araba, sınıra doğru uzanan uzun bir yol oluşturuyordu. Asteria leylak rengi tonlarla kaplıydı, yukarıdaki yıldızlar ona doğru parıldıyordu, dünyaları ile gökler arasında yürüyen tanrıların yansıması gibi. Gökyüzü morarmış gibi görünüyordu, diye düşündü, griye çalan safir tonları lavanta ve pembeye dönüşüyordu. Sonra, sanki atmosferde bir yırtık gibi, Helios'un gökyüzü uzanıyordu.

Altın. Parlak altın, kayısı ve ısı ve ışıltıyla dalgalanan kızıl. Vagonun zemindeki pürüzlü çıtalara uzanmış, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Helios'u daha önce hiç görmemişti ve gökyüzünün kendi gökyüzünden ne kadar farklı olduğuna dair sadece hikâyeler duymuştu. Hikâyeler gerçeği tam olarak yansıtmıyordu. Sanki biri Işığın ışınlarını sıkıştırıp gökyüzünü onlarla boyamış gibiydi. *Işık*, diye düşündü kendi kendine. Halkının kullandığı elementin tam tersi. Geçici deliğin yanında kaldı, gözleri değişen renkleri ve onunla birlikte onu bekleyen yeni başlangıcı takip etti.

Başkent Sol'dan hala birkaç saatlik yol vardı ve Helios sınırını geçerken Elara, haftalardır ilk kez derin bir nefes aldı. Hava çok farklıydı. Sıcak ve boğucuydu. Asteria'dan çok daha gürültülüydü. Pazara giden sürücülerin koşuşturmacası, çocukların kahkahaları ve dedikodu yapan çamaşırcı kadınların sesleri, araba şehre doğru ilerlerken ona kadar ulaşıyordu. Kokusu bile farklıydı, egzotik çiçeklerin, kokulu baharatların ve yeni yıkanmış çamaşırların kokusu ona doğru geliyordu.

egzotik çiçekler, kokulu baharatlar ve yeni yıkanmış çamaşırların kokusu ona doğru geliyordu.

Saraya nasıl gideceğini çoktan planlamıştı. Daha acil olan sorun, arabadan fark edilmeden nasıl kaçacağı ve Helios'un geniş başkentinde kimsenin farkına varmadan yoluna nasıl devam edeceği idi. Yirmi üç yıllık hayatında Celestia'nın coğrafyası hakkında yeterince şey öğrenmişti, ama bu yirmi üç yılı da kendi krallığının sınırları içinde, hiç dışarı çıkmadan geçirmişti. Coğrafya bilgisi onu ancak bu kadar uzağa götürebilirdi. Yabancı bir ülkede yolunu bulmak? Bu farklı bir şeydi.

Dengesiz arabayla sendeleyerek açıklığa doğru ilerledi. Gözleri, bu yeni yerin altın rengi parlaklığına karşı kısıldı.

"Buna nasıl alışacağım?" diye mırıldandı kendi kendine, eliyle parlaklığı engelledi. Hesaplarına göre, pazara yaklaşıyorlardı, yani kaçış planını yapması gerekiyordu - ve çabuk.

Çömeldi, umutla illüzyon yeteneğini kullanmaya hazırlanırken kendini hazırladı. Derin bir nefes alarak gücünü çekirdeğinden parmak uçlarına çekmeye çalıştı, ancak bunun yerine tanıdık soğuk boşluğu hissetti. *Hâlâ tükenmişti*. Dişlerini sıkarak küfretti. İhtiyaç duyduğu anda kullanamıyorsa Üçlü'ye sahip olmanın ne anlamı vardı? Gözlerini kısarak, arabanın yavaşlaması için mükemmel anı bekledi ve atladı.

Bir kedi gibi ayakları yere sağlam basarak indi ve soluna doğru kıvrılan bir sokağın gölgesine koştu. Orada durdu, başlığını ve pelerinini düzeltti. O yerin sıcaklığında ağır geliyordu. Endişeyle etrafına baktı. Kıyafeti onu göze çarpmaz hale getirmeliydi, ama yoldan geçenler keten, kolsuz ve kısa giysiler giiyorlardı. Deneseydi bile daha fazla göze çarpmazdı. Ama tanınmayı göze alamazdı. Saraya giden bir yol bulmalıydı. Arnavut kaldırımlı sokakların duvarlarına yapışarak, duyularını tahrik eden kokuları içine çekti. Baharatların ve limonun keskin kokusunu ayırt edebiliyordu, evinde kokladığı hiçbir şeye benzemiyordu. Bir an için bu kokuyu tadını çıkardı, kendini şehri içmeye bıraktı. Arkasında bir grup sarhoşun gürültücü ve şarkı söyleyen seslerini duydu ve hızını artırdı.

"Burada ne gizemli bir hanımefendi var?" diye birisi arkadaşına bağırdı. Gözlerini devirdi ve gölgelerin arasında yürümeye devam etti.

"Cevap vermemenin kabalık olduğunu bilmiyor musun?" diye başka biri arkasında bağırdı. Ayak seslerinin hızlandığını duydu ve paniğe kapılmaya başladı. İhtiyacı olan şey bu değildi. Bir ara buldu ve içine daldı, rahat bir nefes aldı. Kendini toparlayarak arkasını döndü. Sarhoşlardan birinin yüzüne baktığında alkol ve ekşi ter kokusu onu karşıladı. Dişleri eksikti

dişleri eksikti, gömleği dikişlerinden şişmişti. Yanağının bir tarafında korsan işareti vardı. Midesi bulandı, *hemen* gitmesi gerektiğini söyledi.

"Bir iltifatı görmezden gelmek kabalıktır, sevgilim." O, pelerininin altındaki hançere uzanırken, adam bir adım yaklaştı.

"Böyle kokmak ve duyularımı kötüye kullanmak kabalıktır," dedi, tüm cesaretini toplayarak.

Adam bir adım daha atarken yüzünde alaycı bir ifade belirdi ve omzunun üzerinden bağırdı. "Görünüşe göre burada geveze birisi var beyler. Bu eğlenceli olacak."

Kız iç geçirdi, şimdi duvara yaslanmıştı. "Sana bir kez daha centilmen olup gitmen için bir şans vereceğim," dedi, gözlerinde çelik gibi bir parıltı vardı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye bağırdı ve kız, onun pantolonunun hışırtısını duydu. Yutkundu ve sakinliğini geri kazandı. *Fırtınalı sular da net bir şekilde göremezsin*, diye hatırlattı kendine.

"Kendini beğenmiş küçük sürtük," diye tükürdü. Yağ lekeli elleri, kadının pelerinin kumaşını çekerek açtı. Dudakları kadının boynuna yaklaştı. Nefesinin kokusunu alabilecek kadar yakındı. Çürümüş dilini kadının boğazına sürttü.

"Bundan zevk alacağım."

"Peki," diye iç geçirdi. "Ama unutma, ben bunu gerçekten yapmak istemedim." O, kasıklarına dizini vurduğunda, adam iki büklüm olup hırıltılı nefes almaya başladı. Adam yerdeyken hızlı bir tekme attı ve hançerini çıkarıp, üzerine eğilerek boğazına dayadı. Adam inledi.

"Lütfen."

"Bu, benim çıkarmamı istediğin ses mi?" diye fısıldadı. "Genç, masum kadınları avlamaktan zevk alıyor musun?" Hançer, şişmiş derisine daha da bastırarak kan damlaları akıttı. Adam, onun altında debelendi.

"Bundan zevk alacağım," diye mırıldandı, gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Yine illüzyonunu hissetti, dişlerini sıkarak, Piscea'dan kendisine ödünç verildiğine inandığı kabusların kara dallarını, sırf iradesiyle zorlayarak yükseltti. Onları kendine çekti, önündeki adamı en derin korkularının hissedilir dehşetiyle doldurdu. Gözlerini açtı, kabusların büyüsunü gözlerine yansıtmaya çalıştı, gölgelerinin onun önünde uzayıp bozulmasını istedi. Ona baktığında ne gördüğünü bilmiyordu. Kurbanlarına baktığında da hiç bilmiyordu. Tek bildiği, onu hareketsiz kılan saf bir dehşet olduğu idi. Adam pantolonuna işerken, hafif bir amonyak kokusu aldı.

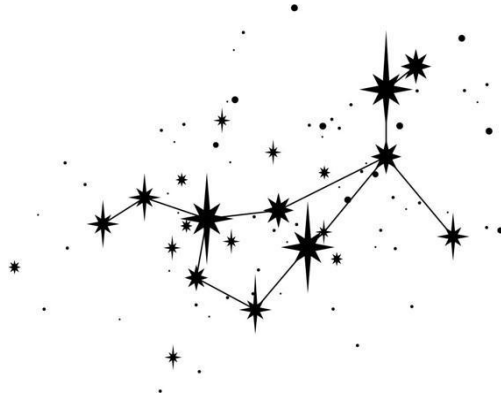
Kan donduran bir çığlık havayı doldurdu ve o, elini adamın ağzına kapattı. Adam, ona karşı titreyerek, histerik bir şekilde dua ederken, gözyaşları yüzünden akıyordu.

"Bu, avladığın her kadın, izin almadan yakaladığın ve onlardan aldığın her kız için. Senin gibileri tanıyorum. Krallığımın her yerine yayıldılar. Ve ben de onlara aynısını yaptım." Eğildi, kan, çürüme ve ter kokusu duyularını doldurdu. "Onların en büyük korkularını gerçeğe dönüştürdüm. Ve sen ya da adamların bir daha herhangi bir kadını korkutmaya kalkışırsanız, bu kabuslar için dua edeceksiniz. Çünkü benim size yapacağım şeylerin yanında bunlar *hiçbir şey* kalır."

Ondan atlayıp arkasını döndüğünde, adamın gözleri dehşetle büyüdü. Ağız açık kalmış, salya akıtarak ileri geri sallanıyordu. Gözlerini kırıştırtarak büyüsunü bozdu ve ayağa kalktı. Yabancı adamın adamları sokağın ilerisinde dehşet içinde duruyorlardı ve o, onların yanından geçerken soğuk bir gülümseme attı, yürürken hançerini pelerininin iç kısmıyla sildi.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu biri, gözlerinde keskin bir korku vardı.

"Sadece haklı bir küçük sürtük," diye gülümsedi ve onların yanından geçerek sokağın aşağısına doğru yürüdü.

İkinci Bölüm

ELARA bir sokaktan diğerine ^{saptı} ve bir duvara yaslanarak, çağırdığı havalı tavırları onu güçsüz bıraktığı için iki büklüm oldu. Ellerindeki titremeyi durdurmaya, adamın çürümüş dilinin verdiği hissi yok etmeye çalıştı. Derin bir nefes alana kadar duvara yaslandı, sonra bir nefes daha aldı. Yarattığı korku illüzyonu ona pahalıya mal olmuştu, büyü gücü tamamen tükenmişti. Tükenmişlik sınırındaydı, bunu hissedebiliyordu.

Odaklanmaya çalışarak ayağa kalktı, dengede kalmak için kolunu soğuk beyaz taş dayadı. Gözlerinin arkasındaki siyah noktaları gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve gökyüzüne baktı. Işık, daha koyu, parlak bir bronz rengine dönüşüyordu. İçinden küfretti. Saat geç oluyordu ve gitmesi gereken bir randevusu vardı. Hızlanarak şehrin ana caddelerine doğru yola çıktı. Gün ilerledikçe caddeler daha sessiz hale gelmişti. At alacak parası olmadığı için saraya kadar uzun yolu yürümesi gerektiğini biliyordu, ama orayı kaçırmamasının imkânsız olduğu söylenmişti.

Ana yolu takip etti, kirli saten terlikleri ayaklarının altında sönük bir ses çıkarırken, öğleden sonraki olayları unutmaya çalışıyordu. Sırtından ter damladığını hissediyordu ve serin, ferahlatıcı suyu hayal ediyordu. Haftalardır banyo yapmamış ve düzgün bir yemek yememişti, tepenin dibine ve saraya yaklaşırken bu düşünceye tutunuyordu.

Önündeki yapı karşısında ağzı açık kaldı. Kuleler bulutlara uzanıyor, altınla kaplı ve aşağıya parıldayan yansımalar düşürüyordu. Büyük Göksel Savaşların karmaşık sahneleriyle boyanmış sütunlar, girişinde sağlam bir şekilde duruyordu. Sarayın tüm genişliğini kaplayan, bakır ve bronz renginde bir şelale, kulaklarını dolduran gürültüyle, kalenin arkasından aşağıya akıyordu. Hiç böyle bir şey görmemişti. Kalbi küt küt atarken, yorgunluğunu bir kenara bırakıp sarayın girişine doğru kıvrımlı yolu koştu ve kapıda tereddütle durdu. Orada, Elara'dan beş kat daha büyük iki oyma aslan kapıyı koruyordu. Nöbetçiler kükreyerek duruyorlardı ve Elara, her ikisinin de dalgalanan altın rengi derisine dokunmak için elini uzattı, o kadar gerçekçi görünüyorlardı ki.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gözleri yukarı kaydı ve ona küçümseyerek bakan bir muhafızın bakışını yakaladı. Onun ses tonuna sinirlendi.

"Evet, yapabilirsin." Aslandan uzaklaştı. "Kral Idris ile randevum var."

Muhafız onu baştan aşağı süzdü ve sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

"Sen mi?" Kirle kaplı yüzüne ve kan lekeli pelerinine şüpheyile baktı. Elara çenesini sıktı. Bir iç çekerek tüm boyunu uzattı, omuzlarını geriye attı ve başlığını indirdi. Ona o kadar haşmetli bir bakış attı ki, adam tereddüt etti ve yüzündeki gülümseme kayboldu. Kir pas içinde ve açlıktan bitkin olsa da, onda saygı uyandıran bir enerji vardı. Dudaklarını inceltip, Asteria'dan ayrıldığı gece yazdığı mektubun aynısı olan buruşuk bir mektubu ona uzattı. Muhafız mektubu hızlıca okudu ve aceleyle özür dileyerek kapıları açtı.

O kadar aceleci bir şekilde yürüyordu ki, serin mermer koridordan aşağı inerken ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı. Sarayın güzelliğini idrak edecek zamanı bile olmadı ve adam koridorlarda hızla ilerlemeye devam edince hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Majesteleri taht odasında," diye omzunun üzerinden seslendi. "Sizi bekliyor."

Ona yetişmeye çalışırken nefes nefese kaldı.

"Buraya." Muhafız, altın yaldızlı çiçekler ve sarmaşıklarla süslenmiş yüksek kapıların önünde durdu. Sonra son bir kez gergin bir bakış attı ve kapıları açtı.

Elara iki adım attı ve durdu. Taht odası mağara gibiydi. Tavan ve duvarlar, Helios'un tarihini güzelce betimleyen fresklerle süslenmişti. Helios'un kanatlı aslanları ile Sveta'nın melekleri arasındaki meşhur savaşı ve onların koruyucusu Işık Yıldızı Leone'nin inişini gördü. Karanlığa Karşı Savaş'a adanmış **b i r** duvar resmi gördüğünde gözleri kısıldı. Helios Kralı Idris, kendi ışığıyla Asterian ordusunu geri püskürten büyük bir kurtarıcı olarak resmedilmişti.

Çenesini sıkarak, gözlerini sanattan ayırdı ve odanın geri kalanına baktı. Odanın ortasında şeftali rengi çiçeklerle çevrili küçük bir havuz vardı. Kokuyu da fark etti. Frangipani, egzotik ve tatlı. Sonra odanın uzak köşesinde, duvar resminde tasvir edilen kralın tahtında oturduğunu gördü. Sağında, onun tarafından hafifçe gizlenmiş bir figür oturuyordu. Derin bir nefes alan Elara, mermer zeminde ayakkabılarının sesi yankılanarak ilerlemeye başladı. Onlara ulaşması bir asır sürmüştü gibi geldi. Diz çöküp gözlerini yere indirdi.

"Kral Idris," dedi, derin bir reverans yaparak. "Bu kadar kısa sürede bu görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Sonra cesaretini toplayıp başını kaldırdı ve önünde duran heybetli figürü gördü. Ten rengi zeytin gibiydi, burun delikleri sürekli alaycı bir ifadeyle genişlemişti.

vücudu yaşlı bir adamın vücuduna benziyordu; bir zamanlar kaslı olduğunu, onun hakkında duyduğu meşhur savaşlarda iri yarı olduğunu görebiliyordu, ama kasları oburluğun oluşturduğu göbekte yer değiştirmişti. Siyah saçları geriye taranmış, eğik kaşlarını ortaya çıkarmıştı, ama onun üzerinde soğuk izler bırakan gözleriydi. Gözleri altın rengiydi, ama cam parçaları gibiydi. Boş, soğuk.

"Prenses Elara." Ona başını sallayarak kalkmasını işaret etti. O anda dikkatini bir hareket çekti. Yanındaki kişi, onun unvanı söylendiğinde öne eğilmiş, çenesini eline yaslamıştı. Onunla göz göze geldiğinde içini bir sıkıntı kapladı. O kadar yakışıklıydı ki, bir an için zihni dondu. Cildi kralınkinden daha koyu, altın rengi bir kahverengiydi. Çenesi yüzünü kesiyordu ve sert hatları, alnına düşen siyah kaşları ve siyah bukleleriyle daha da belirginleşiyordu. Bakışları, vitray pencerelerden içeri sızan Helion ışınlarında parıltıdan, kulağındaki küçük altın halka küpeye takıldı. Ama onu duraklatan, adamın gözleriydi. Onlar da altındı, ama dışarıdaki şelalelerin sıcak altını rengindeydi ve ona avıymış gibi bakıyorlardı.

Gözleri, kafasına taktığı taçla uyumluydu ve kız, kime baktığını birden fark etti. Kızın gözlerinde farkındalık belirmediğini görünce, yavaşça açgözlü bir gülümseme attı. Prens Lorenzo. Helios'un Aslanı.

Gözlerini ondan ayırdı, onun hakkında duyduğu hikayeler ve fısıltılar zihninde çalkalanıyordu. Damarlarına sakinlik getirmeye çalıştı ve prensin delici bakışlarını görmezden gelerek dikkatini Kral Idris'e verdi.

"Merhum kral ve kraliçe için çok üzüldük, Prenses." Elara, ebeveynlerinin adının geçmesiyle boğazındaki düğümü yuttu ve onun boş taziyelerine karşı kendini hazırladı. Helios krallığı nezaketiyle tanınmıyordu ve tarih boyunca Asterians'a hiç de iyi davranmamıştı. Krallığına karşı yürüttükleri Karanlık Savaşı ancak birkaç on yıl önce sona ermişti.

Prensin soğuk bakışlarından kaçınarak, dişlerini sıkarak cevap verdi. "Teşekkür ederim, Kral Idris."

O, haftalar önce gönderdiği mektubu parmaklarıyla okşayarak gözden geçirdi. "Benim krallığımda sığınma talep ettin. Bunu kabul ediyorum." Kalbi kıpır kıpır attı.

"Teşekkür ederim, Majesteleri, teşekkür..."

"Bazı şartlar altında," diye sözünü kesti. Elara donakaldı. "Bir Yıldız'ın tahtını gasp ettiği sır değil. Haberler çoktan yayıldı. Ve biz endişeliyiz. Sadece duyduğumuz söylentiler için değil. Kişisel olarak..."

Doğru kelimeyi ararken durakladı. "Sana karşı beslediği *kin*." Hafifçe gülümsedi ve Elara'nın midesi buz kesti.

"Nasıl biliyorsunuz...?"

"Ariete indiğinde kehanet açıklandı," diye kral elini sallayarak tekrar sözünü kesti. "Prenses Elara'yı bulmak için dünyayı paramparça edecek. Seni saklamak bizim için büyük bir risk."

Elara, gümüş rengi gözlerini buz gibi tutarak kralın bakışlarını karşıladı. "Anladığımı kadarıyla, güvenliğimin bir bedeli var?" diye soğukkanlılıkla sordu. Göz ucuyla başka bir hareket yakaladı. Veliaht prens yer değiştirmiş, parmağındaki yüzüğü oynarken gülümsemesi daha da genişlemişti.

Kral tahtına yaslandı. "Söyleyeceğim şey birçok kişi için kutsal bir şeye saygısızlık olarak kabul edilebilir. Bunun bu odada kalacağına güveniyorum." Elara sıkıca başını salladı. "Ben dindar bir adam değilim. Yıldızların emirlerini sevgi veya tapınma değil, görevim gereği yerine getiriyorum."

Elara, kendi düşüncelerini yansıtan bu açık sözlere kaşlarını kaldırdı. Celestia ülkesi en azından bölünmüştü. Yıldızlara körü körüne tapanlar ve onların yönetiminden hoşnutsuz olanlar vardı. Her halükarda, onun itirafı... insanlar daha azı için asılmıştı.

"Ariete açgözlü ve öngörülemez biridir. Ne de olsa o bir savaş ve öfke tanrısıdır. Bir krallık yetmeyeceğinden korkuyorum, onu yok etmesinin sebebi sen olsan bile." Elara'nın yumrukları istemsizce sıkıldı.

"Söylentiler var... tahminler," ellerini havada ustaca salladı, "bir sonraki hedefinin Helios olacağına dair." Kral tahtının kolunu sıktı. "Bu olmayacak." Elara sessizce baktı.

"Biliyorum," dedi, bakışlarını ona indirerek, "sahip olduğun yetenekleri biliyorum. Sen Üçlü'ye sahipsin."

Elara şokunu kontrol altına aldı, gözlerindeki titreme tek ihanetiydi. "Görünüşe göre araştırmanı yapmışsın."

"Bunu bilmek benim işim. Güçlü olduğumu biliyoruz ve krallığımızdakilerin sahip olmadığı yeteneklere sahip olduğumu biliyoruz." Elara, tarih derslerini hatırlayarak başını salladı. Asterians gibi, bir Helion'un üç yeteneğe de sahip olması nadirdi.

"Ve senin küçük kehanetine geri dönelim." Dişleri çok beyaz ve çok sivri olan adam sırıttı. "Yıldızlar tarafından öldürülmeden önce kendileri yok olmayan bir kız."

Kehanetin sadece yarısı, diye Elara içinden isteksizce düşündü.

"Öyleyse," Kral Idris onu düşüncelerinden kopardı, "eğer açıkça kaderinde olan silah olmayı kabul edersen, sana bu sarayda sığınmak vereceğiz. Seni eğitip, büyünü ve

savaş becerilerini geliştirmene yardım edeceğiz. Ve sonra, o zaman geldiğinde, ya da gelirse, Yıldız ve ona katılanlarla savaşmamıza yardım edeceksin — Helios'u savunacak ve Asteria'daki hak ettiğin tahtını geri alacaksın."

Elara bu teklif karşısında şaşkına döndü. Idris'in önerdiği şey açıkça savaş demekti. Yıldızlara karşı. Ölümsüz tanrılara karşı. Konuşmanın bu şekilde ilerleyeceğini ya da şartların onun tarafından bu kadar özenle hazırlanmış olacağını beklemiyordu. Onun, Elara'nın güçlerini ne kadar abarttığını bilmiyordu. Elara elbette kehaneti biliyordu, sadece birkaç ay önce söylenen ve ona her gün kaderini hatırlatan aynı sözleri. Ama belki de ona göre Elara gerçekten yenilmez görünüyordu. Yıldızlar için dokunulmaz. Bu teklif, ülkesine, halkına, doğuştan hakkı olan şeylere geri dönmesinin tek yoluydu. Güvenliğini garanti eden tek şeydi. Ve ona sık sık seslenen karanlık, ondan her şeyi alan şeyden intikam alma düşüncesiyle gülümsedi.

Gözlerinde kararlılıkla ona bakarak, "Bu şartları kabul ediyorum, Majesteleri, teşekkür ederim," dedi.

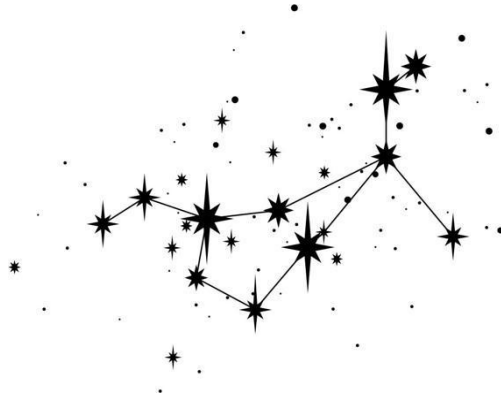
Kralın yüzünde beliren kurt gibi sırıtiş onu tedirgin etti.

"Harika," dedi. "Sizin için bir oda hazırladık, lütfen dinlenin ve kendinizi yenileyin. Bu akşam salonda bir akşam yemeği olacak. Merissa size eşlik edecek ve sizinle ilgilenecek." Taht odasının gölgesinden çıkan, bal rengi bukleleri olan, altın tenli, çarpıcı bir hizmetçiye işaret etti. Elara, Idris'e eğildi.

"Peki ya Elara? Bunun mümkün olduğunca gizli tutulması gerektiğini herkesten daha iyi biliyorsun. Kim olduğun ve nereden geldiğin konusunda çok az kişiye güvenilebilir. Yeteneklerini görmeleri ve kim olduğunu anlamaları ihtimaline karşı, normal muhafızlarla veya saray bahçesinde eğitim alamayacaksın. Bu bilgiyi sadece birkaç kişiye emanet ettim. Oğlum senin eğitimini denetleyecek."

Gümüş rengi gözleri prensin gözlerine kaydı ve onun karanlık bakışları ona saplanınca, yüzündeki gülümseme kayboldu. Ona kaşlarını kaldırdı.

"Peki," diye sessizce cevapladı ve odadan çıkarıldı, prensin bakışları sırtını yakıyordu.

Üçüncü Bölüm

ELARA NEFESİNİ TUTTU ta ki taht odasının kapılarına ulaşana kadar, sonra nefesini verip etrafındaki serin gölgenin tadını çıkardı.

Merissa şaşkınlıkla arkasını döndü. "İyi misiniz, hanımefendi?"

"Elara, lütfen," diye cevapladı. "Ve evet, yolculuktan dolayı biraz bunalmış durumdayım."

Merissa başını salladı ve onu merdivenlerden yukarı çıkarmaya devam etti. Elara, taht odasının kapılarına bir kez daha baktı ve tanıdığı dünyanın sonu geldiğine dair kötü bir hisse kapıldı.

Merissa'nın ardından odasına girerken nefesini tuttu. Asteria'daki odaları da güzeldi, ama Helios'ta böyle bir yerin var olduğunu hayal bile edemezdi. Oda açıktı, iki mermer sütun devasa bir dört direkli yatağı ve büyük kapıları çevreliyordu. Kapılar aralık bırakılmıştı, böylece balkondan gelen ılık esinti odaya hafifçe giriyordu. Balkon, bir divan sığacak kadar büyüktü, etrafına çeşitli battaniyeler ve yastıklar serpiştirilmişti ve duvarlarda süslü yağ lambaları asılıydı. Tavana bakmak için boynunu uzattı ve daha önce gördükleriyle aynı fresklerin süslediğini fark etti. Asteria'da nadiren gördüğü pembe, şeftali ve sarı tonları birbirine karışmıştı. Orada moda ve dekorasyonlar çoğunlukla mavi, lavanta ve siyah tonlarında olup alacakaranlık gökyüzünü taklit ediyordu. Dikkatsizce gözlerini ovuşturdu. Bu parlaklığa alışmak gerçekten biraz zaman alacaktı.

"Güzel, değil mi?" Merissa ona baktı.

Elara yorgun bir şekilde başını sallayarak gülümsedi. "Asteria'dan hayal edebileceğim en uzak şey."

Merissa elini tuttu ve Elara irkildi, gerildi. "Ailenin vefatını duyduğuma çok üzıldüm," dedi. "Babam Asterialıydı ve buraya her zaman sevgi beslemişimdir."

"Teşekkürler, Merissa. Açıkçası çok yorgunum."

Merissa başını salladı, yeşil gözleri yumuşadı. "O zaman seni güzel, serin bir banyoya sokalım ve yolculuğun yorgunluğunu atalım."

Elara odalardan çok etkilenmiş olsa da, banyo odasına hazırlıklı değildi. Havuz gibi görünen küvet, zemine gömülmüştü. Boyalı fayanslar zemini kaplıyordu ve dokunulduğunda sıcaktı. Oda yasemin yağı kokuyordu, bu koku onda keskin bir özlem uyandırdı. Asteria'da penceresinin dışında yasemin ağaçları yetiştirirdi.

"Sanırım bu kıyafetleri yakmamız gerekecek," dedi Merissa arkasında ve Elara güldü.

"Dürüst olmak gerekirse, onları yakıp ikimize de bir iyilik yap." Merissa bekleyişle ona bakarken bir an durakladı. Yeni bir hizmetçinin önünde soyunmak her zaman tuhaftı, ama özellikle yabancı bir krallıkta, bir yabancıнын önünde. Merissa, onun utangaçlığını hissederek abartılı bir şekilde gözlerini kapattı.

"Hanımefendi, ben bunları daha önce de gördüm. Ama sizi daha rahat hissettirecekse, onları kenara bırakın."

Elara ona gülümsedi, kişiliğine şimdiden ısınmıştı ve kıyafetlerini çıkarıp suya girdi. Kirli cildini berrak havuza daldırırken inledi. Su serindi ve bal kokulu köpüklerle köpüklüydü.

Merissa onun yanına çömeldi. "Sabunlar sizin için buraya bırakılmıştır, hanımefendi." "Elara," diye düzeltti onu.

Merissa utangaç bir gülümsemeyle, "Elara. Bu iksirler saçınızı yıkamak için, bu da koltuk altlarınız için bir tonik ve ayrıca yıkadıktan sonra nemlendirmek için çeşitli yağlar var," dedi.

Elara ona sırtını dönüp sabuna uzanırken, Merissa hareketsiz kaldı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

Elara döndü ve boynunu uzatarak sırtına baktı. Omurgasına zarif bir ejderha dövmesi yapılmıştı, siyah renkte kıvrılarak aşağıya doğru uzanıyor, pulları ve kanatları gümüş parçalarıyla süslenmişti.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi. "En iyi arkadaşım yaptın." Sofia'yı düşününce üzüntü kapladı.

"Çok güzel." Merissa ayağa kalktı. "Seni rahat bırakayım. Bana ihtiyacın olursa kapıyı çal.

Odada olacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Elara, yalnız kalabildiği için minnettar bir şekilde. Kapı kapanır kapanmaz sırt üstü yüzdü ve rahat bir nefes aldı. Tekrar temiz olmayı ne kadar çok hayal etmişti. Ayağa kalktı ve kirli abanoz rengi saçlarını çözdü, saçları beline kadar suya daldı. Sabun aldı ve saçlarını yıkamaya başladı, her ovuşunda geçen ayın dehşetini kendinden temizlediğini hayal etti. *Bir silmeyle*, sokak arkasındaki anı silindi. *Bir silmeyle*, mermer zemini lekeleyen kan kayboldu. *Bir silmeyle*, odayı dolduran çığlıkları ve ona soğuk bir kahkaha ile cevap veren ses kayboldu.

Çocukluğundan beri bunu yapıyordu. Suyu, hem zihinsel hem de fiziksel olarak kendini temizlemek için kullanıyordu. Suyun yanında olmak onu her zaman sakinleştirmişti. Ve böylece, saçlarının uçlarına kadar devam etti, saçlarının gıcırdamasını hissedene kadar. Sonra vücuduna geçti. Son zamanlardaki zorlu yolculuklarının sonucu olarak cildinde kir ve pislik birikmişti, parmaklarının altında sokaklardan kalan kan vardı. Bunu görmekten duyduğu rahatsızlıkla mücadele etti ve papatya sabunu seçti, tırnaklarının altında, ayaklarında, vücudunda şiddetle ovuşturdu. Kirin arasından cildinin parladığını görmeye başladı ve rahat bir nefes aldı.

Sonunda yüzünü yıkadı ve vücudunu suya daldırdı. Bir dakika, iki dakika orada uzandı, kulaklarını dolduran kalp atışlarının düzenli vuruşlarıyla huzur içinde.

Ya burada kalsaydın? Zihninin derinliklerinden gelen küçük bir ses fısıldadı. Alarmla nefes nefese yüzeye çıktı ve havayı yutarcasına soludu. O hissi aldı ve kararlılıkla gölgelerinin derinliklerine itti. Kirli sudan kaçması gerekiyordu, bornozunu kapıp aceleyle derin havuz banyosundan çıktı.

"Merissa?" diye boğuk bir sesle sordu.

"Evet! Buradayım. Gel!"

Yatak odasına girdi ve Merissa'nın onu aynanın önüne götürmesine izin verdi. "Yemek yarım saat sonra. Giyinmen iyi olur."

"Evden hiçbir şey getirmediğim," dedi Elara sessizce.

Merissa'nın gözleri yumuşadı. "Endişelenme. Kral senin için bir gardırop dolusu kıyafet seçmemizi sağladı. Şüphe çekmemek için Helion modasına uygun kıyafetler," dedi göz kırparak.

Elara, Merissa'nın giydiği daracık, ince kıyafete şüpheyle baktı.

"Helios'ta moda olan tam olarak nedir?"

Merissa kıkırdadı. "Neredeyse hiç giysi yok." Elara'nın giydiği Kapının yanında yığılmış yünlü pelerin. "Şimdi otur, bu saçlarla bir şeyler yapmalıyız." Banyodan ıslak olan saçlarını iki parmağıyla kaldırdı. Parmak uçlarından pembe bir ışıltı yayılmaya başladı ve Elara'nın kafa derisini ısıttı. "Burada çok fazla değişiklik olacak Elara. Eski hayatından mümkün olduğunca çok şeyi koruman için sana yardım edeceğim. Peki, saçlarını genellikle nasıl yaparsın?"

"Açık," diye yutkundtu Elara. "Dalgalı."

"Senin isteğin benim için emirdir," diye cevapladı Merissa ve pembe parıltı Elara'nın saçlarına yayıldı.

Elara hayranlıkla aynaya baktı. "Sen bir büyücü müsün?" Merissa, kendinden memnun bir şekilde başını salladı. "Ama babanın Asterian olduğunu söylemiştin?"

"Öyleydi," diye cevapladı Merissa. "Ama annem Aphrodea'lıydı ve Asterian güçleri beni atladı." Merissa'nın yeşil gözleri kararlımış gibiydi. Elara, Celestia haritasını hatırladı. Aphrodea, güzellik ve şehvet krallığı.

"Nadir," Elara kaşlarını kaldırdı. "Bir Asterian'ın bir Aphrodean'la birlikte olması." Krallıklar arasında ilişki kurmak hoş karşılanmazdı ve özellikle Aphrodea, Helios'un müttefikiydi.

"Biliyorum. Ama onların aşk hikayesi görünüşe göre... sıradışıymış," diye iç geçirdi ve prensesin saçını yapmaya devam etti. *Aşk* kelimesi, ona sadece

Elara, Yıldızların görüntüleri idi. Düşünceleri döngü halinde dönerken, yanağının içini ısırdı.

Merissa saçını bitirdiğinde, kendi krallığının prensesi olduğu zamanki gibi görünüyordu. Siyah bukeler beline kadar uzanıyor, yüzünün etrafında gevşekçe dalgalanıyordu. Merissa, gümüş rengi gözlerini altın rengi bir dokunuşla boyamış, mum ışığında daha da parlamalarını sağlamıştı. Her zaman gözlerini sevmişti, kedimsi ve gizem dolu gözlerini. O gözler, hiçbir erkeğe dokunmadan onların ilgisini çekebilirdi. Dolgun dudakları hafifçe renklendirilmişti, doğal olarak gül goncası kırmızısı oldukları izlenimini veriyordu. Elara yüzünü inceledi, yüksek elmacık kemikleri biraz fazla keskin görünüyordu.

Sırada, kıyafetleri vardı. Elara, önündeki kumaş parçalarına gülümsedi. Asteria'da moda her zaman biraz mütevazı olmuştu. Ancak burada, sıcaklık nedeniyle kıyafetler neredeyse hiç yok gibiydi. Yere kadar uzanan, incecik bir ipek etek seçildi ve Merissa bir üst giysi getirdiğinde Elara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Omuzları açık, bluz kıvrımlıydı ve kısa manşetleri kolları çıplak bırakıyordu. Bluz, eteğe uyacak şekilde beyazdı ve üzerine küçük altın çiçekler işlenmişti. Ancak Merissa onu Elara'nın üzerine giydirirken Elara'yı endişelendiren şey, bluzun ne kadar kısa olduğuydu. Bluz, göğüslerinin hemen altına kadar uzanıyordu ve karnını çıplak bırakıyordu.

"Ben mütevazı biri değilim, ama bu bir sütyenden başka bir şey değil!" diye haykırdı Elara.

Merissa arkasında alaycı bir şekilde güldü. "Elara, uyum sağlamalısın. Gerçi bunların ne kadar uyum sağlayacağını bilmiyorum." Elara'nın göğüslerine anlamlı bir şekilde baktı ve gülmemeye çalıştı. "*Biraz dar görünüyor.*"

Elara bluzu çekiştirirken, Merissa onu giyinme perdesinin arkasına aceleyle götürdü ve uyumlu eteği üzerinden attı.

"Buradaki kıyafetler hem rahatlık hem de stil için tasarlanmıştır. Burada kendimizi kısıtlamıyoruz ve korselerin sadece resmi davetler, balolar ve benzeri etkinliklerde kullanıldığını göreceksin. Farkına bile varmadan bu kıyafetlere alışacaksın."

Elara aceleyle giyinip, Merissa ıslık çalarken perdenin arkasından çıktı.

"Şimdi, girdiğin zamanki halinden çok farklı görünüyorsun. O kadar kirin altında böyle bir güzellik yatıyor kim bilebilirdi?"

Elara buna güldü ve bacaklarına değen serin tülün hissini zevkle karşıladı. "Ne diyebilirim ki? Ben sürprizlerle doluyum."

"Şimdi son birkaç dokunuş kaldı," dedi Merissa, arkasına gelerek saçlarına küçük beyaz yıldız çiçekleri takarken. Çiçeklerin kokusu sakinleştiriciydi ve Elara derin bir nefes aldı. "İşte. Artık kraliyet yemeğine hazırsın."

Elara aynada kendine döndü ve hareketsiz kaldı. Merissa harika bir iş çıkarmıştı. Kıyafet, Elara'nın zevkine göre hala biraz açık olsa da, ona ikinci bir deri gibi uyuyordu. İpek, vücudundan damlıyor gibiydi. Karnına geldiğinde figürüne kaşlarını çattı. Sevdiği olağan kıvrımlar incelmışti, bir aylık seyahatlerin etkisiyle.

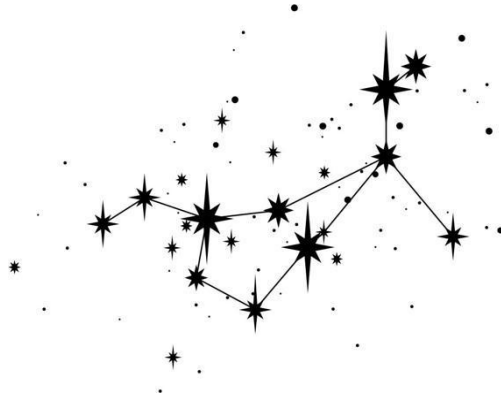
Kaburgalarının çıkıntısını, köprücük kemiklerinin belirginliğini görebiliyordu. Gözlerine baktı ve bir hüznü hissetti. Merissa onu çok güzel makyajlamıştı, ama hiçbir makyaj gümüş rengi gözlerindeki hüznü bakışı gizleyemiyordu. Parmaklarıyla ipeksi saçlarından bir tutam çekti ve zorla gülümsedi.

"Teşekkürler, Merissa. Görünüşüm... Şey, nasıl göründüğümü tam bilemiyorum. Ama kesinlikle bir Asterian gibi değilim."

"Kraliyet ailesinden biri gibi görünüyorsun," diye cevapladı. "Yani, öyle olduğunu biliyorum. Ama bu, tavırlarında, auranda kendini gösteriyor."

Elara bu terime şaşıarak kaşlarını kaldırdı. "Aura mu? Asterian olduğunu anlayabilirsin," dedi gülümseyerek. "Sanırım acele etsem iyi olacak, geç oluyor."

Merissa ona düz sandaletler giydirdi, ince bağcıklar ayak bileklerini sardı ve son birkaç el sallamayla onu yeni odasından ziyafet salonuna götürdü.

Dördüncü Bölüm

ZİYAFET SALONU, yarısı sıcak akşam havasına açık bir terasa açıyordu. Krem rengi bir veranda ile çevriliydi ve terasta gece kuşlarının cıvıltıları duyuluyordu. Uzun masalar mekanı süslüyordu ve sarayın daha seçkin üyeleri için meşe ağacından yapılmış yükseltilmiş bir masa, diğer masaların üzerinden çeşitli egzotik çiçeklerle bezeli yemyeşil bir bahçeye bakıyordu.

Hava ılık ve sıcaktı. Ancak Elara'nın farkına vardığı gibi, gökyüzü onun evinde alıştığı mavi-siyah renge hiç tam olarak dönüşmüyordu. Burada, akşamın geç saatlerinde gökyüzü koyu kırmızıya boyanmış, canlı turuncu çizgilerle süslenmişti.

Kral İdris, yükseltilmiş masanın başında oturuyordu, tacının parlaklığı titreyen fener ışığında donuk bir şekilde parlıyordu. Solunda, zayıf, yaşlı bir adam oturuyordu, gözleri ve yüzü bu krallığa göre fazla solgundu. Elara'nın yatak odasının pencere pervazında soğuk gecelerde biriken buzları hatırlattı ona. Helion sarayının soylularının giydiği daha kaliteli kıyafetler giymiş birkaç kişi daha masanın etrafında dağınık bir şekilde oturuyordu. Masanın ucunda, saçları kesilmiş, teni koyu renkli yakışıklı bir adam fark etti. Asker kıyafeti giymişti, sıcak kahverengi renkli deri giysiler ve yanındaki kadınla konuşurken yüzü aydınlanıyordu. Kadın, bronz teni ve kestane rengi bukleleriyle büyüleyiciydi. Kadının oturduğu yerin yüksekliği tuhaf gelmişti ve Elara gürültülü masalara yaklaşıncı nedenini anladı. Orada, onun altında, elini rahatça beline koymuş bir şekilde Prens Lorenzo oturuyordu.

Üçü de gülüyordu, güzel kadın başını geriye eğmiş, prensin kulağına fısıldadığı bir şeye kız gibi kızarmıştı ve prensin kucağına yaslanmıştı. Elara, özel bir anı izlediğini hissetti ve hızla başka yere baktı.

Bir sarsıntıyla Merissa'nın kolunu çektiğini hissetti ve kralın yanındaki yüksek masaya ulaştığını gördü. Gürültülü kahkahalar ve neşeli müzik sustu ve saraydaki herkesin gözlerinin üzerinde olduğunu hissetti. Yanakları kızardı, ama kendini kontrol etti. *Sen bir prensesin*, diye hatırlattı kendine ve başını kaldırdı.

Kral onu değerlendirircesine süzdü. "Harika görünüyorsun," dedi yılan gibi bir gülümsemeyle. Elara, onun yağcı bakışlarına dudaklarını bükmemeye çalıştı. Bunun yerine, başını ona doğru eğdi. Bir çığlık duydu ve döndü. Kestane saçlı kız, Lorenzo'nun bakışları onun bakışlarını delip geçerken Lorenzo tarafından kucağından itilmişti. Bu manzarayı izlerken yüzünde hafif bir eğlence belirdi. Ancak bu eğlence, Lorenzo'nun gözlerinin vücudunu taradığını ve açıkta kalan karnında durduğunu hissedince hızla geçti. Ellerini yanlarına sıkıca bastırarak karnını kollarınınla örtmekten kendini alıkoydu. Çenesini kaldırarak, bu yabancıнын gözlerine meydan okurcasına baktı, onun tarafından korkutulmaya niyeti yoktu.

Yabancı. Kız yanakları kızarak uzaklaşırken Kral Idris onun bakışlarını takip etti.

"Ah evet, oğlumun yanına oturacaksın." Onun yanındaki koltuğun boş olduğunu görünce midesi düğümlendi. Zoraki bir gülümsemeyle selam verdi ve masaya doğru ilerleyerek yerine oturdu. Kralın üzerine düşen yağlı bakışlarından kurtulamıyordu, onun varlığı ilk tanıştıkları zamanki kadar sinir bozucuydu. Yemeklerinin servis edilmesini beklerken, yanındaki prensi fark etmek istemeden önüne bakmaya devam etti. Müzik yeniden başladı, sarhoş kahkahalar gerginliği dağıttı.

"Sanırım daha önce tanışmıştık," diye alçak bir ses duyuldu ve sonunda döndü. Soğuk bir gülümsemeyle, taht odasında gördüğünden daha yakından bakınca daha da yakışıklı olduğunu görmezden geldi.

"Elara," dedi sessizce, başını hafifçe sallayarak. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

"Elara." Adam, onun adını dilinden yuvarlayarak söyledi, kelime onun aksanıyla şiirsel bir tınıya büründü. "Kim olduğumu zaten biliyorsundur."

"Şöhretin senden önce geliyor," dedi Elara, ilgisizmiş gibi davranarak bakışlarını ondan başka yöne çevirdi.

"Öyle mi? Umarım hepsi iyi şeylerdir."

Elara alaycı bir şekilde güldü. "Tam tersi." Ona döndü ve gülümsemesi keskin bir bıçak gibiydi. "Tabii benim krallığımda yakıp yıkıp, fahişelik yapıp, öldürerek ilerlediğin hikayeleri *iyi şeyler* olarak saymazsan."

Koltuğunda dönerek ona tam olarak karşı karşıya geldi, dirseğini masaya koydu ve sanki onu izlemek için tüm zamanı varmış gibi yumruğunu şakağına dayadı. Onun kibirli tavrına sinirlendi. Zaten karakterinde kazanmış olan hak iddia etme tavrını görebiliyordu. Yine de, sanki kim önce gözlerini kaçırarak diye bir savaşa girmiş gibi, onun bakışlarından kaçmadı.

"Benim hakkımda bu kadar çok şey bilmen beni gururlandırdı, ben senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum," dedi. Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi, altın rengi gözlerinde tehlikeli bir parıltı vardı. Elara'nın dikkati gözlerine takıldı, gözlerinde bronz lekeler olduğunu ve daha önce fark etmediği koyu kahverengi bir halka olduğunu fark etti.

"Eğer açıkça hayran olduğun adama saygı göstermek istersen," diye devam etti, "odam seninkinin karşısındaki bahçede."

"Az önce ne dedin?" Sesinden sertliği gizleyemedi. Omuz silkti. "Sana ne kadar kötü ve çapkın olabileceğimi gösterebilirim."

Ona burun kıvrarak baktığında, yüzüne tüm tiksintisini yansıtmaya çalıştı. Gözleri onun gözlerine kilitlendi, nefretle doluydu.

Sonra, erkekleri öfkeyle çılgına çevirdiğini bildiği küçük bir sırtışla, saçlarını omzunun üzerinden attı ve onu dikkatle görmezden geldi.

Onun koltuğunda kıpırdadığını gördüğünden çok hissetti.

"Çok güzel görünüyorsun, biliyor musun?" diye devam etti, o tepki vermeyince. Çatal bıçağını tabağına sertçe vurdu ve yüksek sesle nefes verdi. O ise arkasına yaslanıp altın rengi şarabından bir yudum aldı. "Kir ve kanla kaplıyken, bir prenses olmaktan çok uzaktın." Onun öfkesi alevlenirken, o alçak sesle güldü. "Ama şimdi, senin bir prenses olduğunu görebiliyorum." Bakışları, saçındaki yıldız çiçeklerinde kaldı.

"Yabancılar hep böyle şiirlerle mi kur yaparsın?" Her kelimesinde alaycı bir ton vardı. Adamın rahat gülümsemesi kayboldu. "Muhtemelen sen de zavallı kızları kucağından iterek kur yapıyorsun. Şanslı kızlar. Senin yatak odana adım atmaktansa, kanatlı bir aslanın beni parçalamasına izin veririm."

Bir hırıltı duydu ve Enzo'nun yanında daha önce fark ettiği askerin şarabı öksürerek çıkardığını, omuzlarının titrediğini gördü.

"Özür dilerim," diye bağırды. "Sadece, hiç kimsenin Enzo'ya böyle konuştuğunu duymamıştım." Ağzını peçeteyle sildi ve prensin arkasına uzandı. "Leo, Helion Ordusu Komutanı ve ben savaş alanında olmadığım zamanlarda Muhafız Kaptanı," dedi, onun elini tutarak. O da karşılık olarak küçük bir gülümseme verdi. "Merak etme, kim olduğunu biliyorum. Güvenilir birkaç kişiden birisin," diye göz kırptı. Enzo boğazını temizledi ve kız ona küçümseyerek baktı, bir an için onu tamamen unuttu.

"Öyleyse," dedi, "görünüşe göre seninle eğitim göreceğim." Şarabından bir yudum aldı, sinirleri garip bir şekilde gergindi. Balın tatlılığı dilinde eridi. Enzo, kadehinin kenarından onu izlemeye devam etti. "*Bana* ne öğretebilirsin ki?"

Enzo, aynı kibirli tavrıyla, ağzının kenarından güldü.

"Enzo Üçlü'ye sahip," diye açıkladı Leo, tekrar eğilerek. Elara şok içinde Enzo'ya baktı. Enzo hala geriye yaslanmış, siyah bukleli kafasında tacı eğri duruyordu.

Enzo kayıtsızca başını salladı. "Öyle."

Elara'nın midesi bulandı. "Peki," dedi sessizce, tabağına yemekleri doldurmaya başlarken sorusunu Enzo'ya yönelterek, "Helios'taki Üçlü tam olarak nedir?"

Enzo, Elara'nın tabağını eğlenerek doldurmasını izledi.

"Işığı kullanabilirim," dedi ve kadehini saran parmakları altın rengi bir ışık yaymaya başladı. Elara büyülenmiş bir şekilde ona baktı. "Ateş atabilirim." Masadaki eli parmakları dans ederken yükseldi, parmaklarının arasında küçük bir alev dans ediyordu. Gözlerini ondan ayıramıyordu. "Ve son olarak," dedi,

ona o kadar yaklaştı ki, ondan yayılan baş döndürücü kehribar kokusunu alabildi. "İnsanları görebilirim. En derinlerine kadar." Çok yumuşak bir sesle söylediği bu sözler, Elara'nın içine korku saldı. "Öyleyse söyle bana," dedi, hala ona yakın durarak, altın rengi gözleri onunkilerden ayrılmadan, "neden senin hakkında hiçbir şey *göremiyorum*?"

Gözlerini kapattı ve sandalyesini geri çekerek mesafe yarattı. Adamın gülümsemesi hesaplıydı.

"Ben birinin ruhunu görebilirim. Birisi yalan söylediğinde. Birisinin arzularını. Sadece Karanlık ile paylaştıkları suçluluklarını ve sırlarını. Ama sana baktığımda..." Bakışları vücudunu aşağıdan yukarıya doğru taradı. "Hiçbir şey." Gülümsemesi yüzünden kayboldu ve vücudu odayı kaplayacak şekilde ona doğru eğildi.

"Sana güvenmiyorum, Prens Elara. *Göremediğim* birine güvenmem, özellikle de bir Asterian'a. Krallığın gölgelerin içinde saklanıyor."

Gözlerini onunkinden ayırmadı ve kız, yüzeyde beliren öfkenin sıkıcı uğultusuyla mücadele etti. Sözleri alaycıydı. Yine de, o güzel yüz, sanki hava durumundan bahsediyormuş gibi sakinliğini koruyordu. Şarabından bir yudum aldı.

"Krallığıma tehdit oluşturursan, seni öldürürüm." Bu sözleri o kadar sakin bir şekilde söyledi ki, kadın neredeyse hayal mi gördüğünü merak etti. Ama altın rengi gözlerinin ardındaki soğuk bakış, hayal görmediğini gösterdi. Karnındaki korkuyu bastırarak dudaklarını alaycı bir gülümsemeye kıvırdı, parmakları artık uyluğuna dayadığı hançeri tutmak için kaşınıyordu.

"O zaman seni uyarmalıyım," diye mırıldandı, ona yaslanırken saçlarının yanağını gıcıklatmasını sağlayarak, "tehditlere hoşgörüyle yaklaşmam. Ve bir daha tehdit edersen, bu belki de sonun olur."

Geriye yaslanarak, asil bir görüntü sergiledi. Prens yüzünde beliren açgözlü gülümsemeyi görmezden gelerek, sakin bir şekilde yemeğe başladı.

Onun tehdidi ve saygısızlığı karşısında kalbi hızla atıyordu, ama Lorenzo'ya bunu göstererek ona bu zevki tattırmayacaktı. Dikkatini yemeğe verdi. Her şey baharatlı ve lezzetliydi. Meyveli narlar, nane ile pişirilmiş kuzu eti ve altın rengi kabuklu biberiye ekmeği parçaları tabağına yığılmıştı. Bir aydan fazla süredir düzgün yemek yememişti ve iştahını kaybetmişti, tabağını birbiri ardına doldurarak doyana kadar yedi. Sessizce yemek yedi, zihninde prensin sözlerini tekrar tekrar düşündü ve yanındaki baskıcı varlığını görmezden geldi.

Yemeğini bitirince iç çekerek arkasına yaslandı. Sağına baktı ve prensin dikkatini başka yöne çevirip yanındaki Leo ile derin bir sohbete dalmış olduğunu görünce rahatladı.

"Çay ister misiniz, hanımefendi?"

Elara, yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle tabakları toplayan bir garsona döndü.

"Evet, lütfen," diye cevapladı. "İki kaşık bal ile nane çayı harika olur."

Garson gülümseyerek başını salladı ve yoluna devam etti. Doymuş ve tatmin olmuş bir şekilde, Helion sarayını gözlemlerken, uykulu bir zevk onu sardı ve dikkati odaya yöneldi. Garson birkaç dakika sonra geri döndü ve Elara çayını yudumlarken, gözleri ziyafete katılan çeşitli konuklara takıldı. Aphrodea Krallığı'ndan birkaç kişiyi gördü, altın rengi tenleri ve güzel, narin yüz hatlarıyla tanınabilirlerdi. Onu, kayıp prensesi tanıyacak kimse yoktu. Elara, Asteria'daki saray duvarlarından nadiren çıkmasına izin veriliyordu. Kraliyet ailesi olarak, Asteria sarayı sık sık misafir kabul etmezdi.

"Özel kalmayı seviyoruz," demişti babası bir keresinde gülümseyerek. "Çok fazla arkadaş, yılan yuvası yaratabilir." Saraydan çıktığında - ve şüphesiz, sık sık çıkardı - gecenin karanlığında bir pelerin giyer, unvanlarını duvarların arkasında bırakırdı.

Yüksek sesli bir kahkaha onu hayallerinden uyandırdı. Enzo'nun yanında, ona bir perde gibi sarılmış olan kestane saçlı kızı gördü. Elara gözlerini devirdi. Enzo'nun kızın başını aşağı çekip kulağına bir şey fısıldadığını gördü ve bakışları, kızın sırtına doğru inen diğer eline takıldı. Parmaklarının arasında dans eden alevleri düşündü ve bakışlarını tekrar Enzo'nun yüzüne çevirdi. Enzo'nun gözlerinin kendisinininkilere baktığını ve sırtını ona dönmüş kıza tatlı sözler fısıldarken tembelce gülümsediğini görünce nefesi kesildi. Elara sandalyesini geri itip ayağa kalktı.

"Leo," diye neşeyle haykırdı, "benim için bir zevkti." Ona elini uzattı. Sonra Enzo'ya ve hala ona yaslanmış olan kıza küçümseyerek döndü.

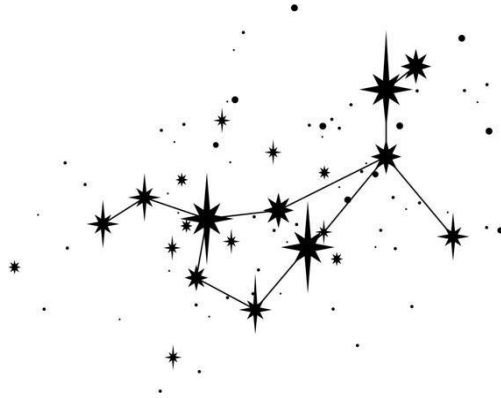
"Enzo," dedi alaycı bir şekilde ve onun küstahlığına gözlerini kısarak "Şey, 'zevk' biraz abartılı bir kelime."

Kestane saçlı kız, Elara'nın küstahlığına hayretle baktı. Elara ona sert bir bakış attıktan sonra arkasını döndü. Yürümeye başladığında, bir elin bileğini tuttuğunu hissetti, cildi sıcaktı. Öfkeyle döndü.

"Yarın eğitime başlıyoruz," dedi Enzo, sesi alçaktı. Elara'nın gözleri, onu sıkıca tutan eline kaydı. "Büyük merdivenin yanında buluşacağız. Tavrını kapıda bırak."

Elara tatlı bir gülümsemeyle elini ondan çekip aldı. "Sen de yaparsan ben de yaparım."

Kirpiklerini kırıştırdı, dudaklarını kıvırdı ve salonun yanından yavaşça uzaklaştı, Enzo'nun yüzündeki inanılmaz ifadeye bakmaya tenezzül etmedi.

Beşinci Bölüm

ELARA, KÜMÜRLÜ yastıklarına gömüldü ve o gece derin bir uykuya daldı. Yürüdüğünü biliyordu çünkü rüyanın niteliği değişmişti. Yuvarlak, bulanık görüntüler daha keskin ve net hale geldi, sanki ikinci bir deri gibi ona yapışan bir gerçeklik. Bu rüya manzarasında ateş hissetti. Çok fazla ateş, sıcak ve yakındı. Bir yatak odasında duruyordu. Karanlık oda siyah mermerden oyulmuş, altın çizgilerle süslenmişti. Taşların içine gömülü bir yatak, altın ipek çarşaflarla örtülmüştü ve üzerinde bir kadın figürü yatıyordu. Çıplak kıvrımları azalan mum ışığında parılıyordu ve uzun siyah saçları beline kadar uzanıyordu. İpek çarşaflar, kadının yumuşak kalça kıvrımlarına kadar inmişti ve Elara, rüyada neredeyse içgüdüsel bir şey gibi atan arzuyu hissetti. Rüneyi gören kişiyi aramak için etrafına baktı, ancak uzaklarda, gölgelerin içinde sadece uzak bir figürün silüetini görebildi.

"Seni bekliyordum," dedi önündeki kadın ipeksi bir sesle ve yatakta yavaşça döndüğünde, Elara kendini kendi gümüş rengi gözlerine bakarken buldu.

Soğuk terler içinde, nefes nefese uyandı. Merissa'nın bıraktığı su bardağına körü körüne uzanarak, onu bir dikişte içti ve çarpan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Yataktan atladı, geniş kapıları açarak balkona çıktı ve ayaklarının altındaki serin fayansların hissi onu giderek sakinleştirdi. Bunca yıldır hiç kendini rüyasında görmemişti, hiç başka birinin rüyasında kendini görmemişti.

Karmaşık saçlarını endişeyle okşayarak yürümeye devam etti. Odasına geri dönüp yatağının yanındaki koltukta düzgünce katlanmış yumuşak bir battaniye aldı. Battaniyeyi balkona götürdü ve alçak divanda kıvrıldı, gözü alçak masanın üzerinde bekleyen düzgünce dizilmiş kitap yığınının takıldı. Parmakları titreyerek, altın rengi kıvrımlarla süslenmiş ve "*Celestia Mitleri*" başlıklı ilk kitabı aldı. Kendi kendine gülümsedi. Çarpıntılı kalbi yavaşladı.

Küçük bir kızken okumak onu sakinleştirirdi. Önce, uyumadan önce ailesi ona hikayeler okurdu, sonra da saraydaki uzun ve yalnız günlerinde kendisi bu hikayeleri adeta yutar gibi okurdu. Kitaplar, saray duvarları arasında tutulduğu zamanlarda kaçabileceği bir sığınaktı. Elara için okuyucu, bir simyacıydı. Sıradan olanı olağanüstü bir şeye dönüştürür, sayfadaki kelimeleri bütün bir dünyaya dönüştürürlerdi. Gerçeklikten kaçmak, var olmayan bir şey için gerçek duygular hissetmek? Elara, Üçlü'ye sahip olduğunu biliyordu, ama okumak onun için özel bir tür büyüydü.

Kitapla birlikte oturdu, Helion gecesinin garip kırmızı tonu sayfaları aydınlatıyordu. İlk bölümün başlığı "*Helios'un Kanatlı Aslanları*"ydı

başlığıyla başlıyordu ve büyürken hikayelerini duyduğu fantastik mitleri okurken gülümsedi. Ateş püskürtebilen ve şehirleri yakıp kül edebilen devasa uçan yaratıklar. Bunların gerçek olduğuna inanmıyordu; ve gerçek olsalar bile, artık çoktan yok olmuşlardı. Yine de, endişelerinin çılgınlıklarından uzak, geçmişin dünyasına dalmasına izin verdi ve derin, rüyasız bir uykuya daldığını fark etmedi.

Kapının çalınmasıyla uyandı ve Elara, yeni günün rahatsız edici parlaklığına karşı gözlerini kısarak baktı. Battaniyeyi üzerine çekip, kapıyı açmak için aceleyle koştu. Merissa bir tepsi ile içeri girdi ve onu yatağın üzerine koydu. "Ben seni giydirirken bunu ye. Yıldızlar bilir ki prens çok kötü bir ruh halinde."

"Ne?" Elara, taze meyveleri yiyip tatlılığını tadarken sordu.

"Dün gecedен bile daha kötü."

"İmkânsız," diye cevapladı ağzı dolu halde.

Merissa ona bakarak gülümsememeye çalıştı. "Seni koridorun karşısından izliyordum. Ona ne dediğini bilmiyorum ama sanırım üzerinde oldukça büyük bir etki bıraktın."

Elara güldü. "Aramızda kalsın, hiç bu kadar kibirli bir pislik görmedim. Ya da bu kadar aşağılayıcı birini." Derin mavi bir meyveyi ağzına attı. "Bana, bizim gibilerin 'gölgelerde saklandığını' söyledi, sanki biz kötü bir şeymişiz gibi." Elara, onun sözlerini yutkunarak geçiştirdi. Merissa'nın yüzünün gök gürültüsü gibi kararmasını gördü.

"Bunu söylememeliydi. Prens... krallığa girenlere güvenmiyor. Muhtemelen seni bir tehdit olarak görüyor. Ama seni tanıyana kadar bekle. Eminim sandığından daha fazla ortak yönünüz vardır." Elara'nın omuzlarını güven verici bir şekilde sıktı.

"Sanki kimse benim gibi onunla konuşmamış gibi davrandı, sanki herkes onun bakışları altında bayılmaya alışkınmış gibi," dedi Elara, kaşlarını çatarak.

"Çünkü," diye cevapladı Merissa, arkasına gelip saçlarını düzeltirken, "kimse onunla hiç öyle konuşmadı. Sarayın her yerinde hizmetçileri ve saray görevlileri var, hepsi ayaklarına kapanıyor." Elara'nın asi saçlarını arkasına sarkan düşük bir örgüye topladı. "İsra ve ben dışında, bir kadının onun botlarını yalamaktan başka bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Yani prensi iyi tanıyorsun?"

"Yeterince iyi," diye omuz silkti Merissa. "İnan bana, sandığın kadar çekilmez biri değil."

Elara gözlerini devirdi. "Eh, bu henüz kanıtlanmadı. Ama komutanla tanıştım. O, gerçekten kibardı." Merissa onu ekrana götürdüğünde gülümsedi

ona bol kesimli kısa bir bluz ve güzel adaçayı yeşili renginde yumuşak pantolon uzattı. "Helion ordusunun komutanını çekici bulacağımı hiç düşünmemiştim, ama daha garip şeyler de oldu."

"O iyi bir adam," dedi Merissa diğer taraftan.

Elara hızla soyundu, kıyafetleri giyip ortaya çıktı. Merissa bluzu düzeltirken yanakları daha pembe görünüyordu.

"Eğitim almam gerekmiyor mu?" diye sordu Elara, aynaya bakarak. "Evet," diye cevapladı Merissa.

"Deri giysiler giymiyor musun? Zırh?"

Merissa güldü. "Bu sıcakta mı? Sanmıyorum. Sen sihirle antrenman yapıyorsun, savaşa gönderilmiyorsun." Elara'nın çaldığı hançeri ve kemeri görünce başını salladı. Elara omuz silkti ve kemeri belinin çıplak kısmına bağladı.

"Yine de kendime bir şans veriyorum."

"Hareket edebilmelisin, nefes alabilmelisin. Bu keten giysiler öğleden sonra tam da ihtiyacın olacak."

Elara teşekkür etmek için elini sıktı, tatlı bir pasta kaparak Merissa'yı da yanına alıp kapıdan dışarı koştu. Koridorda kayarak merdivenlerden aşağı indi ve son kırıntıları ağzına atarken aceleyle koştu. Merdivenlerin altında Enzo'yu görünce yavaşladı. Enzo, koyu yeşil bir tunik ve kömür rengi pantolon giymiş, beline güzel bir altın kısa kılıç asmış, bir aşağı bir yukarı yürüyerek duruyordu. Yeşil tunik, bronz tenini ortaya çıkarmıştı, ama bu düşünceyi sabırsızca kafasından silip gülümsedi. Gürültülü yüzünden, kötü bir ruh hali içinde olduğu belliydi.

"Majesteleri." Başını salladı. "Geç kaldın," diye tükürdü.

"Şu haline bak, saati bile söyleyebiliyorsun! Hepinizin kas gücüyle dolu olduğunuzu söylerler. Uyuyakaldım, üzgünüm." Ona bir gülümseme attı ve atriymdan çıkarken omzunun üzerinden örgüsünü salladı. Enzo, öfkeyle onun arkasından gitti.

"Nereye gittiğimizi bile bilmiyorsun," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Beni takip et."

Sıcaklık ona baskı yapıyordu ve Elara, o gün ellinci kez Enzo'ya içinden küfrediyordu. Harika bir arkadaştı, onun önünde yürüyordu, o saraydan çıkıp

saraydan çıkıp şehrin dışına, orman yoluna kadar onu takip etti. Bir saatlik sessizlik ve tırmanışın ardından, öfkeyle onu durdurdu.

"Beni öldürmek için ıssız bir yere götürmeyi planlıyorsan, birkaç metre gerideki kayanın önünde durup beni bu yürüyüşten kurtarabilirdin." Alnındaki ter damlasını sildi ve yere yığıldı.

Adam gergin bir şekilde durdu ve döndü. "İnan bana, Prenses," dedi yumuşak bir sesle. "Seni öldürmeyi planlasaydım, çoktan ölmüş, rüzgarda küle dönüşmüş olurdun." Parmak uçlarında ateş çıkararak sözlerini pekiştirdi.

Onlara küçümseyerek baktı. "O ağızla anneni öpüyor musun?"

"Annem öldü. Ama Asterian kraliyet ailesinin kadınlarına yetiştirirken *nezaket* öğretmesi güzel bir şey."

Elara utançtan kızardı. "Özür dilerim, unuttum..." "Özür dileme. Doğum sırasında öldü. Onu hiç tanımadım."

"Yine de..."

"Acıma burada işe yaramaz. Özellikle de bir Asterian prensesinden acıma istemiyorum," diye tükürdü. "Şimdi kalk."

Elara'nın göğsüne öfke çöktü. O, samimi bir hata yapmıştı ve bunun için özür dilemeye çalışmıştı. Gözlerini kısarak, yanındaki çalıdan bir avuç çilek kopardı, o ise ona zehirli bir bakış attı.

"Mmm." Gildberry'lerin tatlı tadını, işkence gibi yavaşça çiğneyerek tadını çıkardı.

"Umarım zehirlidirler."

"Ben de. Seninle bir konuşma daha yapmak zorunda kalmaktan daha kısa sürecek bir ıstırap olur."

"Lanet olası çocuk," diye fısıldadı Enzo, onu bırakarak ağaçların arasında ilerlemeye devam etti.

Oh, nihayet tatlı gölge. O da ayağa fırladı ve dik tepeyi tırmanmaya başladı, ormanın serinliği onu sardığında içini çekti.

O her zaman gölge ve karanlıkta kendini evinde hissetmişti. Onu çağırıyor, kanına şarkı söylüyordu. Dikkatsizce elini uzattı ve gölgeler onu takip etti. Orman çok güzeldi. Yıldız ışığı kadar soluk beyaz gövdeler kırmızı, turuncu ve altın tonlarına bürünmüş, yapraklar ormanı aydınlatan ışık akıntıları üzerinde altın rengi ve metalik bir görünüm sergiliyordu. Sessizdi, şafak vakti kuşların şarkıları tek yaşam belirtisiydi. Bu değerli anı mahveden tek şey, prensin iri cüsseli figürüydü; sanki orası olmak istediği son yermiş gibi oradan fırtına gibi geçiyordu. Gözlerini devirdi ve onu takip etti.

Sonunda ormandaki düz bir açıklığa ulaştılar. Parfümlü sarayı hatırlatan kokulu çiçekler, pembe renkli ve

güzeldi. Ağaçlar bir daire oluşturarak onları gezginlerin gözünden koruyordu. Suyun şırıldamasını duydu ve yanlarından akan berrak ve buz gibi soğuk küçük bir dere gördü. Çaresiz bir bakışla eğildi, ellerini suya daldırdı, yüzüne su serpti ve sonra derin bir nefes aldı. Doyana kadar içtikten sonra nefes nefese kaldı ve başını kaldırdı. Enzo şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

"Prenses olduğunu mu söyledin?" diye şüpheyile sordu. Bütün gün onun acımasızlığına katlanmıştı ve siniri buna artık dayanamıyordu. Siniri, onu bastırabileceğinden daha hızlı alevlendi ve saf duygularından kaynaklanan gölgeler, ona doğru fırladı. Enzo, kılıcıyla onları kolayca savuşturdu, kılıcını hafifçe sallayarak onları kolaylıkla dağıttı. Gözlerinde alevler parladı ve boynunu çırpıttı.

"Bir daha bunu yapma," diye homurdandı, sesi ölümcül bir tondaydı.

"Yoksa ne olur?" diye tatlı bir sesle cevap verdi, küçük parmağının etrafına bir gölge sarmaladı.

"Ya da..." Bir başka gölge ona doğru uçtu, bu sefer doğrudan kalbine nişan almıştı. O yine onu savuşturdu ve hırladı.

"Oh, oynamak mı istiyorsun prenses? Tamam. Oynayalım." Kılıcını düşürdü ve kılıç, çimlerin arasında sönük bir sesle yere düştü.

Yıldırımından daha hızlı bir şekilde, parmak uçlarından altın ışınlar fışkırdı ve ona doğru akın etti. Savunma için gölgelerini fırlattı, ama çok geçti. Işık gücü onu somut bir şey gibi kavradı ve onu bir ağacın gövdesine çarptı. Başı geriye doğru savrulurken dişleri kafatasında tıkırdadı. Enzo'nun büyüü boğazını sardığında havası kesildi ve yerden bir metre yukarıda asılı kaldı. Ellerini boynuna götürmeye çalıştı ama ellerinin arkasında sıkıştığını, onun güçleri tarafından hapsedildiğini fark etti. Tüm vücudu havada asılı kalmış ve parlıyordu. Enzo, kolunu uzatarak yavaşça ilerledi. Yüzü sanki hiç çaba sarf etmiyormuş gibi sakindi. Prenses, çılgınca başını sallayarak ona karşı direndi.

"Siktir git," diye dişlerini sıkarak, onun tutuşunu kurtarmak için biraz güç toplamaya çalıştı.

"Şimdi," dedi yumuşak bir sesle, ona yaklaşarak. "Kraliyet terbiyen nerede?"

"SİKTİR," diye bağırды, "SENİ." Sözüünün sonu bir homurtuya dönüştü, dişlerini sıkarken, ışığı tehlikeli bir şekilde boğazını sıktı.

Adam daha da yaklaştı ve kız, adamın ağzının köşesinin kıvrıldığını, yüzünde tehlikeli bir gülümseme olduğunu görebildi.

"Nazikçe istersen seni bırakırım," diye mırıldandı. Kız şimdi nefes nefeseydi, adamın ışığı çok parlak ve çok sıcaktı, nefes alma yolları daralmıştı. Adamın

ama çenesini kaldırdı, çelik grisi gözleriyle ona dik dik baktı. Ondan bir şey dilemektense ölmeyi tercih ederdi.

"Şimdi o güç nerede?" diye mırıldandı. "Çok kendinden emindin, değil mi?" Sonra soğuk, tiz bir kahkaha attı. "Silahmış, hadi oradan. Zayıfsın. İşe yaramazsın. Babamın sende ne bulduğunu sadece tanrılar bilir."

Onun sözleri bardağı taşıran son damla oldu ve Elara onları kendine yakın tutarak, midesindeki ham duyguların ateşini körükledi. Etrafındaki gölgelerin oluşmasına ve şekillenmesine izin verdi, onları ağaçlardan, kuşlardan ve yosun kaplı kıyılardan çekti. Son bir hamle ile onun gölgesini yırttı ve boğuk bir çığlık atarak ikisinin üzerine bir karanlık örtüsü attı. O düşerken, ellerinden gölge kıvrımları yükseldi, onun ışığı dağıldı. Karanlığın tüm varlığını kapladığını hissetti, onu saran şoku, ağzından ve burun deliklerinden sızan karanlığı izlemekten büyük zevk aldı. Artık onu boğmaya, ona az önce kendisine yaşattığı çaresizliği hissettirmeye hazırdı. Ama bir şey onu durdurdu, zihninin derinliklerinde bir ses, "*Sakin ol*" diye fısıldadı.

Kendine geldi, gölgelerini geri çekti ve Enzo'nun yerde nefes nefese kaldığını gördü. Başı dönerek ona koştu.

"İyi misin?" diye sordu, elleri titreyerek nabzını kontrol etti ve yüzünü kendine doğru çekti. Enzo hafifçe boğulurcasına başını salladı. Ona yardım etmek için çılgınca dereye doğru baktı. Sonra kahkahaları duydu. Çılgın kahkahalar. Dönüp baktı, bunun Enzo olduğunu fark edince inanamadı, Enzo karnını tutarak gülüyordu.

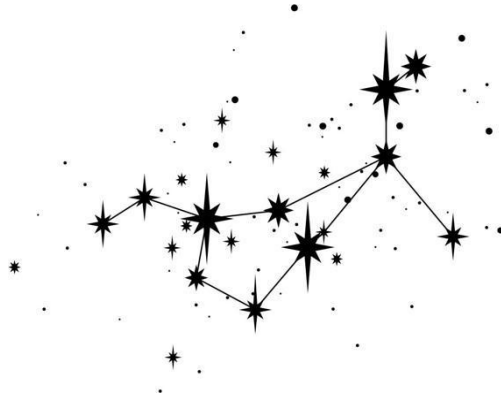
"Siktir," dedi Enzo ayağa kalkarken. "Sandığımdan daha güçlüymüşün."

Kız ona gözlerini kısarak baktı. "Delirdin mi sen? Seni öldürebilirdim," diye bağırdı.

Enzo alaycı bir şekilde güldü. "Kendini övme, prenses. Bana zarar vermek için bundan çok daha fazlası gerekir."

"Peki ya ben? Beni ağaca sıkıştırdın!"

O kurnaz gözlerle ona bakarken kahkahası kesildi. "Güzel," dedi, sesi kadife gibi yumuşaktı. "Belki bir dahaki sefere gücünle oyun oynamadan önce bir kez daha düşünürsün. İşimiz bitti." Ve bununla birlikte, arkasına bakıp onun takip edip etmediğini kontrol etme zahmetine girmeden tepenin aşağısına doğru büyük adımlarla uzaklaştı.

Altıncı Bölüm

SONRAKİ ÜÇ HAFTA aynı şekilde geçti. Enzo'nun huysuz ve alaycı tavırlarına katlanarak Helios'un her yerini dolaştı, ta ki Enzo'nun antrenman yapmak için uygun gördüğü bir yere varana kadar. İlk antrenmandan sonra, öfkesi gölgelerini serbest bırakmıştı, ama bir daha onları çağıramadı. Yorgunluk ve hayal kırıklığıyla, bir tanesi kırılıp saraya geri dönene kadar onları çağırmaya çaresizce çalıştı.

Sarayın kapısından çıkıp bir daha geri dönmemesini engelleyen tek şey, sarayın ona sağladığı sığınak ve tahtını geri alabilecek kadar güçlerini kontrol edebileceği umuduydu. Elara, kimseye, özellikle de bir düşmana bağımlı olmaktan nefret ediyordu. Enzo'yu ne kadar hoşnutsuz bulsa da, onu ayakta tutan tek şey, sevdikleri için intikam alma düşüncesiydi.

Bu günlerde, Enzo onunla konuşmaya ya da herhangi bir şekilde etkileşime girmeye hiç niyetli olmadığı halde, Elara yine onun peşinden gidiyordu. Enzo onu dağ yollarının labirentinde gezdirirken, Elara iki örgüsünü arkasına attı; toz ve kum gözlerine ve boğazına yapıştıyordu. Rakım yükseliyor gibiydi ve Elara, tırmandıkça temiz havayı ciğerlerine dolduracak kadar derin nefesler alıyordu.

"Cidden antrenman yapabileceğin düz bir yer bulamıyor musun?" diye bağırdı ona, uzun boylu figürü birkaç adım önde yol açıyordu.

"O nefesini tırmanmak için saklasan nasıl olur? İhtiyacın olacak," diye tatlı bir şekilde karşılık verdi.

O, kavurucu sıcakta yoluna devam ederken, sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. Ama adam haklıydı. Tırmanış zordu. İyi tarafı, son bir aydır şehrin dış mahallelerinde yaptığı bu yürüyüşler, kondisyonunu büyük ölçüde geliştiriyordu. Karın kasları zaten güçlenmişti ve her gece yediği yemekler, kaybettiği kiloları geri almasını sağlıyordu. Sonunda dövüşecek forma girmişti.

Dinlenme yerine vardıklarında, şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Önlerinde, sanki bir gelgit onu çekiyormuş gibi, koyu kırmızı ve hareketli bir kum düzlüğü uzanıyordu. Ama asıl dikkatini çeken, elli fit yüksekliğinde uzanan iki monolit idi. İki kanatlı figür, elleriyle gözlerini kapatmış, sarayla aynı altın renginde yaldızlıydı. Kum denizinden esen serin bir rüzgar saçlarını okşadı.

"Buraya Meleklerin Mezarlığı denir," dedi ona omzunun üzerinden. "Ne neşeli bir isim," diye mırıldandı kız, adam ona karanlık bir bakış atarken.

"Efsaneye göre," dedi adam, ılık kahverengi taşa oyulmuş merdivenleri çıkarken, "efsanevi yaratıklar, Sveta'nın melekleri, Helios'un kanatlı aslanlarıyla yaptıkları büyük savaşta burada öldüler." Elara, okuduğu "*Celestia Efsaneleri*"ni hatırladı.

"Onlar küle dönüştüler, kanları kumlarla karışarak Kum Denizi'ni oluşturdu." Adam koyu kırmızı, çalkantılı kumları işaret etti ve Elara bir an için bunun doğru olduğunu hayal edebildi.

"Beni romantik bir yere götürdüğün için mutluyum," dedi kadın yavaşça, Enzo ise gözlerini kısarak homurdandı. Onun sinirlenmesini görmek kadına zevk veriyordu. Cevap vermeden kadına eliyle işaret etti ve kadın iki melek arasında büyük bir taş platform olduğunu gördü, büyük yuvarlak bir diskin üzerine oyulmuş güzel semboller vardı.

"Bugün burada antrenman yapacağız," dedi Enzo, onun karşısına geçerek. "Ve romantizm istiyorsan, yakınlarda bir iki yatak biliyorum," diye mırıldandı. Onun bu domuzca yorumuna istemeden güldü. Ziyafet salonunda gördüğü şakacı, çapkın tarafı, onun aşılmaz duvarlarından sızmış gibiydi.

"Teşekkürler, ama bu yanan kumda yatak yapmak iki kötülükten daha azı gibi görünüyor."

Gülümseyerek ona bir öpücük gönderdi, uzattığı elinden gölgeler yükseldi.

Adam onu kolayca savuşturdu. "Hadi ama, ateşle oynamakla ilgili ne öğrenmiştik?"

Eli alev aldı ve onu vurarak, onu kıl payı kaçırdı. O tısladı. Sırtarak döndü ve gömleğini başının üzerinden çıkardı. Onun gölgeleri dağıldı.

Sırtı, oyulmuş dalgalı kasların bir şaheseri idi ve sıcaktan parılıyordu. Onu durduran şey onun dövmesiydi. Omuzlarının arasında, kükreyen bir aslan altın rengi ile derisine kazınmıştı, dişleri parıldıyor gibiydi. Kanatları her iki omuz kemiğinin arkasına uzanıyordu, o kadar nefes kesici detaylarla çizilmişti ki Elara gözlerini ayıramıyordu. Boynunu çevirdiğinde, gergin kasları gerildi, kanatlar sanki aslan uçmak üzereymiş gibi dalgalandı. Çok güzeldi. Vahşiydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Elara nefes nefese. Adam döndü ve sırtıttı, huysuzluğu yine kayboldu. Adamın değişken ruh hali karşısında Elara, ayaklarının altından halı çekilmiş gibi hissetti.

"Birazcık çıplaklık sizi rahatsız mı ediyor, Prenses Elara?" Vücudu acımasız parlaklıkta terden ısıldıyordu, karnındaki sert kaslar ve gevşek pantolonunun içine kaybolan derin çizgiler parlıyordu.

gevşek pantolonunun içine kaybolduğunu görebiliyordu. Kollarını uzattı ve Elara onlardan gözlerini kaçırdı.

"Bir prensin egosunu tatmin etmek için çekici kaslarını sergilemesine gerek olduğunu düşünmemiştim. Bu arada dövmeyle beğendim, *Helios Aslanı*. İnce bir detay."

O, yürümeye devam ederken sırttı, bu da onu daha da öfkeliendirdi. "Sence insanlar bu lakabı nereden aldı?"

Bir kez olsun akıllıca bir cevap veremedi ve kendini lanetledi, hain gözleri yine o kaslara kaymıştı.

"Öyleyse," diye devam etti, sanki onu ne kadar altüst ettiğini tam olarak biliyormuş gibi daha da geniş bir sırıtışla, "Üçlü'ye sahip olduğunu ve bir Yıldız tarafından öldürülemeyeceğini biliyoruz." Gözlerini devirdi, kafasında sürekli tekrarlanan aynı kehaneti duymaktan bıkmıştı.

"Babamın, tahtını geri aldıktan sonra Asteria'yı bir araya getirip bizimle birlikte savaşman konusundaki isteğini yerine getirmek için güçlerini eşit bir şekilde geliştirmeliyiz. Bir Yıldız'a karşı savaş çıkarsa, senin kadar halkına da ihtiyacımız olacak."

"Güçlerim hakkında *hiçbir şey* bilmiyor musunuz?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Duman bulutu bile yaratamadığın gerçeği dışında?"

Gözlerini gökyüzüne daktı. "Sen bir Helion'sun, nasıl olur da yeteneklerimi geliştirmeme yardım edebilirsin ki? Şimdiye kadar pek de iyi bir öğretmen sayılmazsın."

Bir an sessiz kaldı. "Ben Helios'un nesiller boyu gördüğü en iyi büyücüyüm," diye sakın bir şekilde cevapladı.

"En alçakgönüllü büyücü de misin?" diye sordu kız.

Adam kadının bakışlarını yakaladı. "Yeteneklerimi eşit şekilde geliştirdiğim yöntem, sana öğreteceğim yöntemle aynı. Birlikte çalışmayı denemeliyiz. Çünkü bu," ikisinin arasını işaret ederek, "işe yaramıyor. Açık iletişim kurmamız gerekiyor."

"Dilsiz konuşuyor," diye karşılık verdi kadın ve adam sanki bu bir mucize gerektirecekmiş gibi gökyüzüne baktı.

"Özellikle de seni *göremediğim için*," diye devam etti, onu görmezden gelerek. "Bu, zayıflıklarının nerede olduğunu dürüstçe söylemen gerektiği anlamına geliyor. Bana yeteneklerinin nasıl hissettirdiğini, nasıl şekillendiğini, ne zaman tükendiğini açıklamalısın."

Kadın ona ihtiyatla baktı.

"Evet, ben bir Helion'um ve hayır, senin yeteneklerini hiç deneyimlemedim, ama elimden geldiğince sana yardım edeceğim. Sevdiklerim için."

Elara bu samimiyetten şaşırdı; ondan beklediği son şey buydu.

"*Krallığınız ve cesurca koruduğunuz siviller için değil mi?*" Elini alnına götürdü ve bayılacakmış gibi başını eğdi.

Adam hafifçe güldü. "Sana bir kahraman gibi mi görünüyorum, Prensese?"

"Benim halkım için sen bir kötü adamsın. Peki ya senin halkın için? Belki de kucağındaki kızlar gibi sana tapıyorlar."

"O zaman bu, hikayeyi kimin anlattığına bağlıdır herhalde." Yere otururken göz kırptı. "İnan bana," diye ekledi, omuz kaslarını gererek. "Bu düzenlemeden senin kadar ben de memnunum."

"Bu beni gülümsetti."

Elara da platforma oturdu. Dikkati dağılmış bir şekilde örgüsünü oynarken, Enzo'nun dikkatinin bu harekete takıldığını gördü.

"Yeteneklerim çok gelişmiş değil," dedi boğazını temizleyerek. Tanrılar, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, özellikle de ona. "Gördüğün gibi. Bazıları diğerlerinden daha güçlü, ama hiçbirini iyi kontrol edemiyorum."

Enzo düşünceli bir şekilde başını salladı, parmaklarının arasında alevler dans ediyordu. "Neden?"

Elleri saçında durdu. *Neden*. Soru, çok basitti. Konuşmadan önce ağzını sessizce oynattı.

"Ailem ve... diğerleri, Üçlü'den korkuyorlardı. Asteria'da benim sahip olduğum tüm güçleri kullanabilen başka kimse yok. Çoğu gölge büyücüsü, geri kalanı illüzyonist, çok azı da rüya gezgini. Özellikle annem dikkatlerin bu konuya çekilmesini istemiyordu, sahip olduğum gücü saklamak istiyordu. Bunun yerine, gücümü bastırmamı ve güç ve ittifaklar kurmak için evlilik ve çocuklara yönelmemi istedi. Babam ise benim büyümü, diğer krallıkların avlayabileceği bir av olarak görüyordu." Elara kuru bir kahkaha attı. "Şu anda kullanıldığım gibi, benim de bir silah olarak kullanılacağımdan korkuyordu. Bu yüzden hiç eğitim almadım ve zamanla sahip olduğum ham güç, bugün erişebildiğim kadar azaldı."

Enzo'nun altın rengi bakışları onu delip geçti, o kadar ağırdı ki hareket edemediğini hissetti. Gözleri yüzünde dolaştı.

"Dün gece duyduğun gibi, Helios'ta Üçlü'ye sahip tek kişi benim. Yeteneğini reddetmenin sana bir faydası olmaz. Ailen, senin bir parçan olan şeyden korkmanı öğretmemeliydi."

Elara yutkundu, ağzı birden kurumuştı. "Ailem, senin ve baban sayesinde dünyanın geri kalanından neredeyse izole olmuş bir krallıkta ellerinden gelenin en iyisini yaptılar," diye soğuk bir şekilde cevap verdi. "Ve onlar hakkında fikrini paylaşmadığın için teşekkür ederim."

Enzo, Elara'nın beklediği gibi geri çekilmedi veya özür dilemedi. "Zavallı küçük kafes kuşu, fildişi kuleye hapsolmuş," diye alay etti.

Elara, damarlarında soğuk bir nefret dolaşırken soğuk bir gülümseme takındı. "Ben kuş değilim, ben bir dragunum."

"O zaman ateşin nerede?" Enzo, Elara daha fazla zehir kusamadan taktiğini değiştirirken yüzündeki sırıtiştan vazgeçmedi. Elini buklelerine geçirdi. "Öfken, gölgelerinize madde kazandırmanın yoludur. Kontrol etmeyi öğrenmelisin, böylece istediğin zaman onu çağırabilirsin." Dilini ısırđı, gururlu cevabını yuttu. "Gölgebüyücölük, yaptığın şey bu, değil mi?"

Elara başını salladı, içindeki öfkeyi bastırmaya çalışarak.

"Tekrar dene."

Ona boş boş baktı.

"Ve bütün hafta boyunca yarattığın o zavallı ışıklar değil. Bana madde ver," diye talep etti. "Yoksa korkuyor musun, *Cadı*?" Dişlerini gösterdi, dudaklarında bu terim üzerine bir hırıltı oluştu. Asterianlara, Karanlık'tan aldıkları yetenekleri nedeniyle kullanılan tembel bir hakaret.

"Bana öyle deme," diye tısladı. Hakaret, kalbinde buz gibi bir his uyandırdı ve o da bu hissi besleyerek parmak uçlarından gölgeler yaratmaya başladı. Bu his, her zaman hazırlıklı olmadığı bir şeydi. Sanki birinin mezarının üzerinden yürüdüğünde hissedilen titreme gibi. Parmaklarından siyah dallar dans edercesine çıktı ve Enzo'ya bakarken onları topladı. Altın rengi gözlerinde kavgaya hazır bir ışıltı gördü. Gölgeleri fırlattı.

Onlar şekillere dönüştüler: siyah bir kedi, bir kurt, uçan bir ejderha, hafif ayaklı ve sessiz karanlıktan başka bir şeyden yapılmamış. Onlara neredeyse bakmadan bileğini salladı. Altın ışık elinden bir yağmur gibi döküldü ve kadının tüm gölgelerini buharlaştırdı.

"Elinden gelenin hepsi bu mu, tüm gücü elinde tutan büyücü?"

Gözlerini yukarı kaldırdı. "Lütfen gökler, bu adamı burada öldürmemem için bana güç verin," diye öfkeyle mırıldandı. Onların topraklarındaki yabancıya, çeşitli tonlarda kahverengi gözlerle öfkeyle bakıyor gibiydiler.

"Tekrar," diye bağırdı. Utanç ve işe yaramazlık duygularını bastırmaya çalışırken, bir insan boyunda, gölgesi kalın ve ince bacaklı bir örümcek yaratarak Enzo'ya doğru koşturdu. Parmağını bir kez salladı ve ateş gölgeyi parçaladı, geriye sadece sıcak taş kaldı. O, yüzünde aç bir gülümsemeyle ona bakarken, kız hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Tekrar."

Öfke, onu karanlıkla sarmak isteyen kız, iki kolunu da açarak sıcak ve ağır bir şekilde dışarı fırlattı. Öfke, mürekkep gibi kızın içinden taşarak Enzo'yu baştan aşağı kapladı. Saniyeler geçti ama Enzo, önceki gibi öfkeyi yakıp kül etmedi. Birkaç saniye daha geçti ve kız, Enzo'ya zarar vermiş olabileceği korkusu ile öfkesinin soğumaya başladığını hissetti. Bir ışık patlaması ile gölgeler yine parçalandı. Enzo gülümsüyordu.

"Daha iyi," dedi. Kız, sadece üç saldırıdan sonra yorgun düşerek yere çöktü. Adam, bacaklarını açarak, dirseklerini dizlerine dayayarak, yine onun karşısına oturdu.

"Dayanıklılığını ve gücünü nereden aldığını geliştirmelisin," dedi, su matarasından bir yudum alarak. "Son saldırın, saf, kontrolsüz öfkenin bir sonucuydu. Ormandaki gibi."

"Bana patronluk taslama," dedi kız, eliyle alnını silerek.

"Öyle yapmıyorum," dedi adam, sesi alçaktı. "Hepimizin içinde, büyüünün beslenebileceği bir enerji kaynağı var. Onu merkezine almalısın."

Adam bir yudum daha aldı ve o, elinin tersiyle ağzını silerken kız gözlerini kaçırdı.

"Haftalardır gölge büyücülüğünü denedik. Başka bir şey deneyelim. Bir sonraki yetenek."

"İllüzyonlar," diye cevapladı kız.

"Peki bunlar tam olarak nedir?" Şüpheyi baktı.

"Orada olmayan bir şeyi yaratmak," diye cevapladı kız. "Rakibini, senin yarattığın gerçek olmayan bir şeye inandırmak. Asteria'daki illüzyonistler, istedikleri yerleri, insanları, her şeyi yaratabilirler. Benim rüya gezme yeteneğimle de, birinin en tatlı rüyasını ya da en büyük kabusunu, diğerlerini de yaratabilirim."

Adam ona ihtiyatla baktı.

"Sana göstereceğim." Elara ayağa kalktı ve bir çekiş hissedene kadar bakışlarını boşluğa dikti. Ona her zaman böyle derdi, sanki gerçeklikte çekip kendine doğru çekebileceği ve ondan istediği her şeyi dokuyabileceği gevşek bir iplik gibi. Onu bulduğunda, yaratabilirdi. Altın bir kelebek yarattı ve onu Enzo'nun omzuna konması için gönderdi. Enzo ona inanmaz bir bakışla alaycı bir şekilde güldü.

"Güzel numara. Ama gerçekten bu kadar mı? Bir kelebek savaşı kazanmana nasıl yardımcı olacak ki?"

Elara, onun sözleri üzerine dişlerini gıcırdatarak, hakaretlerin içini kemirdiğini hissetti. İçine erimiş intikam dolarken, yine dikişe dokundu. Kelebeğe aktardığı enerjiyi kendine odakladı, kendini çekicilik, güzellik ve cazibeyle doldurdu. Bu, Afroditlerden çaldığı bir numaraydı. Oradaki büyücüler, görüş alanlarındaki herkesi baştan çıkarabilir ve sarhoş edebilirlerdi. Elara asla aynı derecede başarılı olamayacak olsa da, yetenekleri sayesinde benzer bir illüzyon yaratabilirdi. Enzo'nun her temel arzusuna uyum sağlamaya karar verdi. Duyguların aurasına akmasına izin verdi, cazibenin onu parlak altınla kaplamasına, derin morun kıvrımlarına yapışan manyetizma gibi. Kendini açtı, gücün varlığını doldurmasını hissetti, ta ki gümüş gözlerini doldurana kadar. Bir adım öne çıktı.

"Bu bizim kazanmamıza yardımcı olmaz," dedi, sesi alçak bir tonda, onun yere yaslandığı yere doğru adım atarken, gözlerini onun gözlerine kilitleyerek. Onun sırtışı bozuldu.

"Haklısın," dedi, dudaklarını bükerek ayağa kalktı. "Bu sadece bir parti numarası." Önünde çömelirken içini çekti, elleri hafifçe onun bükülmüş dizlerine kondu. Gözleri, ellerine ve sonra yüzüne kayarken siyah bir bakışla doldu.

"Aslında," dedi ve ona doğru eğilmeye başladı, böylece örgülerinden biri onun çıplak karnına değdi, "Ben kendimi hiç de güçlü bulmuyorum. Bence," dedi ve vücudu onun altında gerginleşirken kulağına eğildi, o kadar yakındı ki ondan yayılan kehribar kokusunu alabiliyordu, "sen beni hafife aldın."

Hançeri, göz açıp kapayıncaya kadar belindeki kılıfından fırladı ve zarif bir soğuklukla adamın boğazını sıyırdı. Adam, kadın üzerine çömelip başını aşağı doğru bastırırken, siyah duman bileklerini başının üstünde sabitlerken, korkuyla çırpındı.

"*Bir* daha asla," diye tısladı, "güçlerimi aşağılamayın."

Yüzüne son bir kez baktı, mesajını vermek için bıçağı daha derine bastırdı ve sessizce kıkırdayarak ondan atladı. Bir patlama sesi duydu ve dönüp baktığında, adamın ellerinden alevler çıkarken, yüzünde öfkeli bir ifade vardı.

"Ve bu," diye selam verdi, "illüzyondur."

"Hileci."

Elindeki hançeri ustaca çevirdi.

"Ah," diye teatral bir şekilde haykırdı, "ama asıl soru, kim kimi öldürürdü?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Sen hep bu kadar küstah mısın?" "Sen hep bu kadar çekilmez misin?" diye karşılık verdi kız.

Adam güldü. Sesi onu şaşırttı. "Demek en güçlü yeteneğin bu." Boğazını temizledi ve pantolonunu çekiştirdi. Kız melekleri inceliyormuş gibi yaparken gülümsemesini zorla bastırdı. "Sonuncusu ne?"

Elara bıçağına oyulmuş mücevherleri, bıçağın üzerine kazınmış Asterian kelimelerini inceledi. "Rüya yürüyüşü," diye yanıtladı. "Küçüklüğümde beri başkalarının rüyalarını ziyaret edebiliyorum, ama bunu kontrol edemiyorum. Birini rahatsız eden kabusları bulabilir ve onlara yardım edebilir ya da zarar verebilirim. Birinin rüyasını gözlemleyerek, rüya sırasında onunla konuşabiliyorum."

Adam düşünceli bir şekilde ona baktı. "İlginç," diye mırıldandı. "Peki, bu tam olarak nasıl oluyor?"

"Tam emin değilim," diye itiraf etti. "Aslında bana hiç öğretilmedi. Bu en nadir yeteneklerden biri. Rüyalarda yürümek sadece uyuduğumda oluyor. Herkesin kendi rüya dünyası var. Bazen bu, onlara rahatlık veren,

ev gibi. Diğer zamanlarda ise kabus gibi, kötü anıların olduğu bir yer," diye açıkladı. "Bazen kendi rüyalarım, kendi rüya dünyama da giriyorum. Ama nadiren."

"Peki senin rüya dünyan nasıl bir yer?"

"Eskiden Yıldızsız Deniz'in kıyısındaki Blacksand Plajı'ydı." Gözleri hüznle doldu. "Ama artık benim için bir ev gibi değil. Artık hiçbir yere benzemiyor. Sadece siyah ve mavinin soluk tonları var."

Adam onu uzun süre ağır altın rengi bakışlarıyla inceledi ve kız çok fazla şey açığa vurduğu için kendini lanetledi. Sonunda, adam uzun bir nefes verdi.

"Seni İsra'ya götüreceğim, rüya yürüyüşü yapmanı öğrenmene yardım etmesi için." Neden bir şey söylediğini bilmiyordu. "İsra kim?"

"Bir arkadaş. Ve yeteneklerini herhangi bir tür savaş formuna dönüştürmek için herhangi bir şansımız varsa, çok ihtiyacın olan bir arkadaş."

"Hadi canım," diye cevapladı Elara kuru bir şekilde.

Adam ona keskin bir bakış attı. "Üç gücü de tek başına uygulamaya başlamalısın. Bu gece başla."

"Sen bunu çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Bugün olduğum kişi olmak benim için kolay mıydı sence?" diye sordu.

Elara onu bir an inceledikten sonra, onun adı tüm dünyada fısıltılarla anılmak için neler yaptığını düşünürken, tanıdık bir öfke kemiklerine yerleşmişti.

"Başkalarına basarak yükselmenin kolay olduğunu düşünüyorum, evet," diye cevapladı. "Senin nasıl ün kazandığınla ilgili birçok hikaye duydum. Yaptığın türden eylemler. Ve sana bakınca, hepsine inanıyorum."

Enzo ayağa kalktı ve ona doğru adım atarken kuru, boş bir kahkaha attı. "Peki tam olarak ne duydun, Prenses?" diye mırıldandı.

Yaklaşmaya devam etti. "İnanılmaz bir sevgili olduğumu mu?" Bir kolunu diğer koluyla gererek sırtıttı. Kız, onun pazı kaslarının dalgalanmasını görmezden geldi. "Korkulan bir savaşçı olduğumu mu?" Diğer kolunu da gerdi.

"Tehlikeli ve acımasız olduğun. Ülkemizde senin hakkında uyarıldık. Helios'un Aslanı, yoluna çıkan her şeyi yerle bir eden."

"Korkmuyor musun?" Artık ondan birkaç santim uzaktaydı, uzun boylu figürü yukarıdaki ışığı engelliyordu. Sıcak, kurak rüzgarda yüzüne esen bir saç telini eliyle düzeltti. Gözleri parladı ve çenesini kaldırdı.

"Asla," dedi küçümseyerek.

Saçını kulağının arkasına koyarken eğildi.

"Öyle olmalı," diye fısıldadı. "Işık, çok sayıda gölgeyi gizleyebilir."

O zaman gülümsedi.

"Benim onların içinde doğduğumu unutuyorsun. Bu yüzden benim türümüze güvenmiyorsun, hatırladın mı? Sözlerin beni korkutmuyor, o kibirli tavırların da."

"Öyle mi?" diye sordu yumuşak bir sesle ve saçını kulağının arkasına iten eli boynuna dokundu. "Çünkü nabzın bana, seni etkileyebildiğimi söylüyor."

Öyleydi ve onun birkaç sözünün onu bu kadar kolay etkileyebilmesinden nefret ediyordu. O uzaklaştı, yüzünde bir sırıtişla düz kumların üzerinde yürüyerek uzaklaştı. Derin bir nefes aldıktan sonra su matarasını aldı. Kendi kendine küfrederek dolambaçlı kumlu yolu takip etti, zihninde sadece kinle Enzo'nun yanından hızla geçti.

Saraya geri döndüğünde, ıııkla ve tozla kaplı bir halde, Enzo'dan olabildiğince uzaklaşmak için banyoya doğru hızla yürüdü. Geri dönerken tüm yol boyunca onun ağır varlığını arkasında hissetmişti, ama bir kez bile arkasına bakma ya da konuşma zahmetine girmedii. Bunun yerine, inatçı bir şekilde çenesini sıkarak onu kasıtlı olarak görmezden geldi.

Merissa'nın birkaç gün önce bahsettiğı hamamları biliyordu ve vardığında, her zamanki gibi sarayın ihtişamından çok etkilenmişti.

Hamam, Helios'taki her şey gibi bir şaheserdi. Su rengi ısıtılmış lagünün iki yanında palmiye ağaçları büyüyordu. Mozaik karolarla döşeli, kayadan oyulmuş bir odaya adım attı. Loş odayı alevli aplikler aydınlatıyordu. Ona eşlik eden tek şey, meşalelerin sessiz çıtırtıları ve suyun hafif dalgalanmasıydı.

Hamama doğru ilerlerken, odanın bir tarafını kaplayan ahşap kapılar gördü. İçeriye baktı ve bir köşede sıcak kömürler ve havada asılı duran ince bir buhar gördü. Bir sauna. Helionların meşhur olduğı bir tür ısı veya ateş büyüsiyle çalışıyordu. Okalıptüs ağacı kokusu, kafasındaki karışık düşünceleri temizlemesine yardımcı oldu. İlerlerken, her türlü iksir, kurutulmuş çiçek ve yağla dolu dolapları fark etti, kokular havada karışıp yayılıyordu. Sütunlar suyun derinliklerine iniyordu ve o...

Sonunda geniş havuza ulaştığında nefesini tuttu. Parlak sarıdan açık turuncuya kadar çeşitli renklerdeki yapraklar ve çiçekler, gök mavisi suda bir adak gibi yüzüyordu. Havuzların kenarlarına dizilmiş mumlar, mermer sütunlara titreyen gölgeler düşürüyordu. Banyo evinin tavanı pudra mavisi ve menekşe rengiyle boyanmıştı, fark ettiğinde irkildi, tıpkı Asterian gökyüzü gibi görünüyordu. O anda, burasının sarayın en sevdiği yeri olduğuna karar verdi.

Hoşgörülü bir iç çekişle, kirli cildine yapışan kumlu giysilerini omuzlarından attı ve merdivenlerden inerek suya girdi. Örgüsünü çekerek, saçları gevşeyene kadar düğümlü telleri çözdü. Ağrıyan kasları ılık suyun dokunuşunu hissedince inledi ve ayakları artık dibe değmeyecek kadar suya girdi. Sonra yüzmeye başladı, Enzo ile geçirdiği son birkaç günün antrenmanlarının tüm ağırlarını ve acısını gererek. Sırt üstü döndü ve üzerinde deniz salyangozu renginde boyanmış gökyüzüne bakarak kendini suda yüzmeye bıraktı.

O havuzda ne kadar süre kaldığını bilmiyordu, tamamen yalnızdı. Boş boş bir gölge yarattı, Enzo'nun omzuna konan kelebeğin kardeşi gibi. Ama elini içinden geçirdiğinde, duman gibi dağıldı. Yine sırt üstü düştü ve sinirli bir şekilde iç geçirdi. Neden sağlam, gerçek bir şey yaratamıyordu? Kendini savunması gerektiğinde gölgeler ve dumanın ne faydası vardı ki?

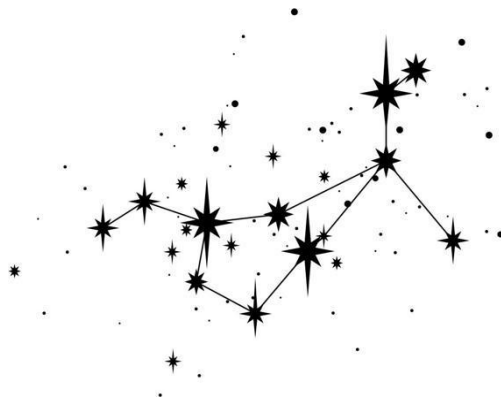
İlk eğitim seansında Enzo'nun onu zayıf ve işe yaramaz olarak nitelendirdiği sözlerini hatırladı. Bu sözler ona bir taş gibi çöktü ve Lukas'ın da aynı şeyi defalarca söylediğini hatırlattı. Lukas, o, ailesinin arkasından Lukas'la birlikte illüzyonlar yaratmaya çalışırken ona bağırıyordu. Kara bir öfke içini kapladı.

Helios ve Asteria arasındaki ilişkinin en iyi ihtimalle zayıf olduğunu biliyordu. Yüzyıllar boyunca süren eski sınır savaşları onları düşman haline getirmişti. Elara doğmadan çok önce Enzo'nun atalarının bu topraklarda yürüttüğü Karanlığa Karşı Savaş, Asteria'yı yalnız ve başıboş bırakmış, dünyanın geri kalanından koparmıştı. Savaş, Elara birkaç yaş büyüdüğünde, babası ile Kral Idris arasında imzalanan çürük bir ateşkesle nihayet sona ermişti. Yine de Helion ordusu küçük çaplı baskınlar yapmaya devam etmişti. Yıllar boyunca, sınırdaki yoksul kasabalar, savaşçılar köyleri yakıp, çalıp, yağmalayarak toprağı santim santim geri almak için ateş hattında kalmıştı. Helios'un Aslanı da onlarla birlikteydi.

O, birini sadece geldiği yere göre yargılamazdı. Prens, kendisine karşı uyarıldığı gibi davranmasaydı, onu yargılamazdı bile. Oysa prens, ona bir kez baktı ve bilerek onu mahkum etti. Sanki tek düşmanı o genç prensesmiş gibi,

. Daha büyük bir resim vardı. Ortak bir düşman. Ama inatçı prens, bunu görebilmek için bir an olsun önyargısını bir kenara bırakamadı.

"Dayanılmaz, aptal, ahmak," diye mırıldandı kendi kendine, gölgenin taşını havuza fırlatarak. Kafasını suya daldırarak zihnindeki çılgın düşünceleri temizledi, sonra kokulu derinliklerden çıkıp yorgun bedenini buharlı saunaya yatırdı. Burada, sonunda tüm bastırılmış öfkesini ve endişesini tamamen serbest bırakmayı başardı. Sonra bulabildiği en yakın yağlarla kendini yağladı, bornozunu giyip karanlık gecede odasına koştu.

Yedinci Bölüm

Sıcak gece havasında balkonunda otururken, Elara gölge büyücülüğü yapmaya çalıştı. Saat geç olmuştu, bahçenin karşısındaki pencerelerden mumların ışığı titriyordu, ışık koyu turuncudan bordo kırmızısına dönüşüyordu.

Odaklanmasını keskinleştirmek için derin nefesler alıp verdi ve gücüne dalarak onu kendine çekmeye çalıştı. Parmaklarından siyah hayaletler çıkmaya başladı ve sevinçle gülümsedi. Geçen haftaki pratiklerden sonra, özellikle de bu öğleden sonra, bunu yapmak daha kolay hale gelmişti. Şimdi tek ihtiyacı olan şey maddeydi. Ellerini hareket ettirip bükerek gölgelerin onu nasıl takip ettiğine hayretle baktı. Ama aşağıdaki bahçeden gelen sesleri duyunca irkildi.

Leo, çimlere havalı bir şekilde yürürken gülüyordu, sadece Enzo onu takip ediyordu. Tanrılar, ikisi de çok uzundu, en az 1,93 metre, Enzo belki Leo'dan bir santim daha uzundu. İkisi de sert, kaslı vücutlara sahipti. Yarı çıplaktılar, ellerinde kılıçlar vardı ve Elara yanakları kızarıırken gözlerini devirmek zorunda kaldı. Bu diyarda kimse gömlek giymez miydi?

Enzo, Leo'ya bir şey fısıldayınca düşünceleri yarıda kesildi. Leo tekrar güldü ve kılıcıyla ona saldırdı.

Adamlar savaşımaya başladıklarında çeliklerin çarpışmasıyla bir çınlama sesi duyuldu. Elara daha önce böyle bir dövüş görmemişti. Her iki adam da kas ve metalden oluşan bir bulanıklık gibiydi, birbirlerinin etrafında dans ediyor, saldırıyor ve sonra savunuyorlardı. Her hareketlerinde aldatma, yumruk ve gizlilik vardı. Ama izledikçe, kimin üstün olduğunu daha net görüyordu. Enzo. Duymadığı boğuk bir emir verildi ve ardından ışık ve alevler patladığında Elara nefesini tuttu. Enzo, Leo'nun her gün gökyüzünde yükselen ve alçalan ışığı kullandığı gibi alevlerini kullanıyordu. Enzo, gücünü bir kalkan olarak kullanarak Leo'yu çimlerin ötesine itti.

İkisi dövüşürken terleri parıldıyordu, bahçede dans eder gibi savaşıırken homurtular ve çığlıklar yankılanıyordu. Leo ışığı kılıcına yönlendirirken ışık uçuşuyordu, ama Enzo çok hızlıydı. Elara gözünü kırpmadan önce onu ateşiyle saptırmıştı. Enzo'nun güçleriyle ve güçleri olmadan savaştığı ölümcül hassasiyet ve gücü büyüleyiciydi. Leo, tüm dikkatini ona verdiği için arka planda kaybordu. Daha yakından görmek için balkona eğildi, onun gücünün çekiciliğine artık karşı koyamıyordu. Enzo acımasızca ilerlerken, nefes nefese kalmadan, onun gülümsediğini gördü, o aslan gülümsemesi

gölümsemesini gördü, bu gülümsemenin onun isminin bir parçası olduğunu düşündü. Ve acımasız bir verimlilikle, bir ateş çizgisi oluşturdu.

Elara yüksek sesle nefesini tutmuş olabilir, ama bunu bilemezdi, çünkü ateşin gürültüsü ve kılıçların çarpışması sesini kolayca bastırıyordu. Yere düşen Leo'ya bakarken kalbi deli gibi atıyordu. *O vahşi pislik, işe yaramaz herif... Leo'ya zarar vermişse...*

Onun hakaretleri yarıda kaldı.

Leo yerde gülüyordu, Enzo ise onu kaldırmak için elini uzatırken sırtıyordu. Yani, ateşi Leo'ya zarar vermemiştir, kıyafetlerini bile yakmamıştır.

Tamamen ölümcül bir kontrol.

İki adam sırtlarını sıvazlayarak terliyorlardı. Leo'nun başını salladığını, bir kez daha sırttığını ve yenilgiyi kabul ettiğini gördü. Sonra Enzo'yu çimlerde bırakarak gitti.

Kanayan gökyüzü onun silüetini ortaya çıkarmış gibiydi ve Elara, onun cildinde altın rengi parıldayan ışığın içinde olduğunu yemin edebilirdi. Onu izleyen gözler olmadan, özellikle de onun gözleri olmadan, altındaki adamı doya doya seyretti.

O gerçekten çok güzeldi. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu. Kasları bir heykel gibi oyulmuş, ölümcül bir hızla ve çabuklukla ölüm getirecek kadar tehlikeli bir şekilde şekillendirilmişti. Sırtı, ondan uzaklaşırken dalgalandı, derisine dövme yapılmış aslan o kadar güzel bir altın rengindeydi ki parlıyordu. Elini kullanarak saçlarını geriye doğru tararken, yanındaki su matarasından bir yudum aldı. Bir bukle gözlerine düştü ve o anda, ondan ne kadar nefret etse de, onu ne kadar çıldırtsa da, bir sanatçı olmak istedi. Sadece ışığa karşı görünüşünü, kulağındaki altın halkanın parıltısını yakalamak için.

Adam hareketsiz kaldı, matara dudaklarından uzaklaştı. Sonra yırtıcı bir yavaşlıkla döndü.

Elara balkonunun altında çömelerek ateş etti. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Onu görmüş olamazdı. Bu imkansızdı. Çömelmiş halde kaldı, ne kadar süre kaldığını bilmiyordu. Sadece gökyüzünün daha da karardığını ve bacağına kramp girdiğini fark etti.

Elara, odasının kapısına ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek gitmeyi düşünürken yüzünü buruşturdu. Ama kendini ve az önce dikkatinin dağılmasına izin verdiği için lanetleyerek, yavaşça doğruldu. Çimlerde kimse görünmüyordu. İçeri girerken rahat bir nefes aldı ve balkon kapısını açık bırakarak yatağına uzandı.

Elara kabuslarla uyandı, nefes nefese kalarak kendini tırmalıyordu. Çoğu zaman rüya yürüyüşü yaparak kabuslardan kurtulmayı başarırdı, ama yorgunluğu onu kendi rüya dünyasında kendi başına bırakmış olmalıydı. Nefesini kontrol etmek için mücadele ederken, kanlı ve camsı bakışları gözlerinden silkeledi. Yatağının kenarını körü körüne arayarak yatağından yuvarlandı, açık kapılardan gelen temiz hava onu çağırıyordu. Atan kalbini yatıştırmak için ılık havayı arayarak balkona çıktı. Bu yeni evde, Helios'un ona verebileceğini hiç düşünmediği huzur dolu anlar yaşayarak, şimdiden alışkanlıklar edinmeye başlaması garipti.

Yükseltilmiş divanda diz çökerek, gökyüzünü izlemek için döndü. Dirseklerini balkona dayadı, yüzünü eline yaslayarak çimlerin ötesindeki odalara baktı. Enzo'nun, yeteneklerini kendi başına geliştirmesi yönündeki emirlerini hatırlayarak bir fikir geldi aklına.

Otururken, ellerini önüne uzatıp gevşeterek o tanıdık odaklanma hissini yeniden buldu. Merkezinden güç aldı. Kafasındaki görüntüyü tutarak, önüne gece yarısı kadar siyah bir kuş ördü ve ona gölge besledi. Kuş bir cıvıladı ve o gülerek parlak kafasını parmağıyla okşadı. Yanağını ısırarak, onu uçurmaya çalışırken konsantre oldu. İlk denemesi işe yaramadı. Hayal kırıklığıyla tıslayarak tekrar denedi. Kuş başını ona doğru eğmiş gibiydi. Üçüncü denemede kuş uçtu. Kuşun havalanıp, havada süzülüp, sonra balkonuna geri dönüp konduğunu görünce, ellerini havaya kaldırarak sevinçle güldü.

"Aferin küçük karga." Kuşun kafasını okşadı, o günün erken saatlerinde gölgelerinden çok daha sağlam olduğunu hissetmekten memnuniyet duydu. Karşısındaki balkona baktı. Bir meydan okuma. Kendi düşüncesiyle yarattığı o balkona uçup geri dönmesini sağlayabilirse, tekrar uykuya dalacaktı.

Gökyüzü en karanlık noktasına ulaştığında, derin bir nefes aldı ve kuşu elleriyle havaya kaldırdı. Kuş kanatlarını açtı ve ok gibi düz bir çizgiyle bahçenin üzerinden uçarak karşıdaki balkona kondu. Heyecan onu sardı. Onu geri getirmek üzereyken balkon kapısı açıldı ve birisi ağır ağır nefes alarak dışarı çıktı. Kollarını önüne uzatarak hareketsiz kaldı. Kişi balkonun kıvrımına yaslandı, yüzünün bir tarafı gökyüzüne bakarken ondan gizli kalıyordu. Gözlerini kısarak baktı,

uzaklık ve karanlık onu tanımayı zorlaştırıyordu. Ama bir el saçlarını geriye itti ve o bu hareketi her yerde tanırdı.

"Tanrı aşkına, neden ben?" Gökyüzüne zehirli bir bakış attı. Hareketsiz kalırsa, belki fark etmezdi. Zaten kafası yıldızlara doğru eğik, dalgın görünüyordu. Yüzünün ifadesinin kasvetli olduğuna yemin edebilirdi, ama o kadar uzaktaydı ki, hayal etmiş olabilirdi. Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Bunu yapabilirdi.

Sonra karga ciyakladı.

Vücudundaki her kasını kasarak, uzaktan bakıp hayal gücünün gölgesini lanetledi. Enzo, balkonundaki kuşa baktı ve kaşlarını çatı. Sonra etrafına göz gezdirdi. Gözleri kadının silüetini yakaladı ve hareketsiz kaldı. *"En iyisi kabullenmek,"* diye düşündü ve yüzünü buruşturarak elini yarı yürekli bir şekilde salladı. Enzo da elini kaldırırken, gece esintisinde yumuşak bir kahkaha duydu.

Enzo tekrar kuşa baktı ve sanki *"Bu sen miydin?"* diye sormak istercesine kuşu işaret etti.

Bahçenin karşısından bağırarak mümkün olmadığı için, sadece ellerini kaldırarak kuşu hareket ettirdi ve onu kontrol ettiğini gösterdi. Enzo'nun alaycı bir şekilde alkışladığını gördü ve gözlerini kısarak baktı.

Elini havaya kaldırarak beklemesini işaret etti ve odasına geri çekildi. Kız, kuşu elinde tutarken merakı doruğa ulaşmıştı. Bir dakika sonra, elinde küçük bir kağıt parçası ve kalemle geri döndü. Karşıdan bile, yüzündeki sırtışı görebiliyordu. Bir şeyler karaladıktan sonra, iki parmağıyla kağıdı ona uzattı ve kuşun gagasına koydu. Alaycı bir şekilde selam verdi ve kız, kuşun uçuşmasını dileyerek iç geçirdi. Kuş bir kez daha cıvıladı ve bahçenin üzerinde süzülerek, sessizce kızın balkonuna kondu. Enzo'ya baktı ve gözleri artık alışmıştı, onun sırtışığını görebiliyordu.

Kuşun gagasından katlanmış kağıdı aldı, endişesi artıyordu. Kağıdı açtı, ona tekrar baktı, sonra kağıda geri döndü.

Kağıtta şu satırlar yazıyordu:

"Balkonundan benim 'göz alıcı kaslarıma' hayranlıkla bakmaktan hoşlandın mı, Prenses?"

Kağıdı elleriyle kapattı ve gözleri ona doğru hızla kaydı. Enzo, ona bakarken dilini yanağına koymuştu.

"Ee?" diye bağırdı karşıdan, pazılarını öperken kollarını esneterek.

Kendine rağmen şaşkın bir kahkaha attı. Kağıdı kaparak, divanının yanındaki masadan kendi kalemini aldı.

"İzlediğimi nereden bildin? Ayrıca el yazın berbat. Tekniğin de öyle. Ölümcül bir dövüşte seni yenerdim."

Kız sırtıttı, kağıdı karga gagasına geri katlayıp bahçeye doğru salladı. Adamın homurdandığını duydu ve kağıdın üzerine eğildiğini gördü. Ne yapıyordu böyle? Kağıt tekrar kuşun gagasına yerleştirilip Elara'ya doğru uçarken kız başını salladı.

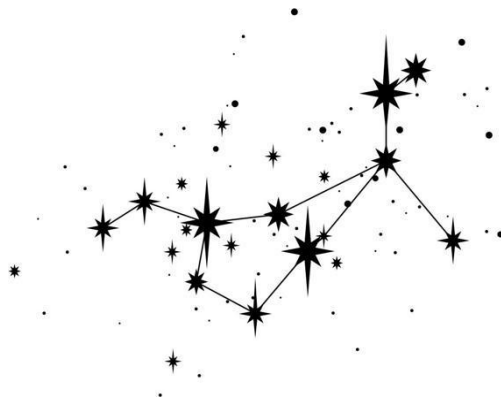
Bu seferki notta, "*Neden bu saatte uyanıksın?*" yazıyordu.

Onu rahatsız eden kabusları mı, yoksa uykusunda hala peşini bırakmayan korkuları mı anlatmalıydı? Bunun yerine, "*Leo'nun parlak göğsünü ve dalgalı pektoral kaslarını düşünmeden edemiyorum*" diye cevap yazdı.

Enzo notu aldığı anda, onun duyabileceği kadar yüksek sesle küfretti, sonra güldü. Cevap notu kısaydı.

"*Kendine bunu söylemeye devam et.*" Bir boşluk, sanki sonradan eklemiş gibi. "*Ben de kabuslar görüyorum, Prenses.*"

Kağıdı katlayıp ona baktı. Nasıl bildiğini bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Zaten bu, sınırı aşmak gibi geliyordu. Enzo iki parmağıyla ona işaret etti ve uzun uzun ona baktı. O da el sallayarak cevap verdi ve sessizce yatağına geri döndü.

Sekizinci Bölüm

AKLI TAZELENMİŞTİ. ELARA, isteksizce birlikte çalışmak zorunda kaldığı öğretmene daha nazik davranmaya çalışacağına söz verdi. Gece yarısı bulanıklaşan garip sınır ne olursa olsun, onun her konuşmasında onu öldürme isteğini hafifleteceğini umuyordu.

Onu saray duvarlarının dışında, kollarını kavuşturmuş, sıcak taşta yaslanmış beklerken buldu. Giymek için seçtiği mavi kolsuz tunik ve pantolon, altın rengi gözlerini vurgulamıştı. Ancak ağzını açtığı anda umudu kısa sürdü.

"Bugün şehre gidiyoruz. Daha uygun giyinmeliydin." Merissa'nın seçtiği eteğine ve karnına kadar uzanan bluzuna baktı. Gece geç saatlere kadar var olan dostane tavırdan eser yoktu ve bundan hiç bahsedilmedi.

"Etek giyemeyeceğimi belirten kuralı kaçırmış olmalıyım. Güzel şeylerin tadını çıkarmakta bir sakınca yok."

"Doğru. Dün akşam bunu kanıtlayabilirsin, değil mi?" O uzaklaşırken sırtıttı ve Merissa dişlerini sıktı. "Kapüşonunu takıp yanımda kalacaksın. Yakınımda dur ve dediklerimi yap."

Elara gözlerini devirdi. "Her isteğini yerine getirme fikrini çok sevmeme rağmen, en azından nedenini bana söylemeye tenezzül edebilir misin?"

Atlarından birinin eyerini bağlamaya başladı. "Bak, bir aydır senin güçlerini geliştirmeye çalışıyoruz. Olman gerekenden çok geridesin... yıllarca geridesin, Elara."

Buna ve kendi adının kullanılmasına sinirlendi.

"Hayatım boyunca hapsedilip güçlerimi bastırmak zorunda kalmam benim suçum değil," diye karşılık verdi.

Adamın bakışları yumuşadı ve bu Elara'yı daha da öfkелendirdi.

"Senin suçun olmadığını biliyorum," dedi alçak sesle. "Ama bir şeyler yapılmalı. Her geçen gün Ariete senin tahtında oturuyor. Her geçen gün bizim aramızdaki hayatı sevip daha fazlasını isteyebilir." Gözlerinde bir ateş parladı. "Sen bizim tek silahımızsın Elara. Onun öldüremeyeceği tek silah. Ve yakında hazır olmalısın."

"Bunu söylemeyi keser misin?" diye öfkeyle bağırdı. "Bunu duymaktan bıktım. Kehaneti biliyorum. Yıllardır bununla yaşıyorum. Sen tam olarak bilmiyorsun bile..."

Kendini durdurdu ve çenesini sıktı. "Tam olarak neyi bilmiyorsun?"

"Hiçbir şey," diye tükürdü. Atına atladı ve Enzo'yu takip ederek saraydan uzaklaşan dik ve dolambaçlı yoldan aşağı indi. "Bana tüm bunları anlatıyorsun, ama hala nereye gittiğimizi bilmiyorum."

Enzo derin bir nefes aldı. "Seni Isra'yı görmeye götürüyorum."

"Sonunda, meşhur Isra! Peki o tam olarak nasıl yardım edecek?" Tepenin dibine vardıklarında, Enzo onun yanında durdu.

"O bir kahin," dedi, o kadar sessizce ki kulaklarını dikmek zorunda kaldı. Enzo'nun ona hatırlattığı sözler değil, sadece Yıldızların bildiği, kimseyle paylaşmadığı kısım, onu rahatsız eden sözler aklına gelince, buz gibi dalgalar halinde korku onu sardı.

Bir Yıldız'a aşık olacaksın ve bu ikinizi de öldürecek.

Korkuyu derinlerine itti ve yerine yüzüne hafif bir gülümseme kondurdu.

"Bir *kahin* mi?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Yani çoğunluğu dolandırıcı olanlardan mı?"

Adam ona döndü, sabırsızlığı onu sinirlendiriyordu. "Dinle. Haftalardır senin güçlerine erişmeye çalışıyoruz. Hiçbir şey işe yaramadı. Sen kim olduğunu bile bilmiyorsun. Benim benzer yeteneklerim de sende işe yaramıyor. Hiçbir şey göremiyorum, hatırladın mı? O, tanıdığım en güçlü kahin. Svetan ve Helion. Benim ancak hayal edebileceğim türden güçlere sahip. O yüzden gidiyoruz. Sana büyüü nasıl açığa çıkaracağını söyleyecek, böylece eğitime devam edip savaş çıkarsa Ariete'yi öldürmeye hazır olabileceğiz. Sonunda sana bakıcılık yapmayı bırakabileceğim."

"Her şeyi çözmüş gibisin, değil mi? Kahin mucizevi bir şekilde bize bir Yıldız nasıl yeneceğimizi ve bunu yaparken en iyi arkadaşlar olacağımızı söyleyecek ve hepimiz sonsuza kadar mutlu yaşayacağız." Alaycı sözlerinin Enzo'yu kızdırmasını umuyordu.

"Buradaki büyüümüz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye mırıldandı. "Gölgelerde saklanmaya devam et." Bunun üzerine omuzlarını silkerek arkasını döndü. Kız sessizce öfkelenerek onu takip etti.

İkisi de, kavurucu sıcakta başlıklarını açık tutabilmek için, örümcek ağı kadar ince pelerinler giymişlerdi. Elara, geçerken manzaraya hayranlıkla bakıyordu. Güneş öğle vakti zirveye ulaşmaya başlarken, gökyüzü altın rengi bir parlaklıkla kaplanmıştı. Tozlu sokaklarda şehre doğru ilerledikçe, etrafını saran mimariye hayranlığı daha da artıyordu. Görünürdeki her bina altın ve beyazla süslenmişti. Enzo gibi parıldıyorlardı, pürüzsüz ve serin taşlar güzel desenler ve mozaiklerle işlenmişti. Geçtikleri daha görkemli binalar - müzeler, çeşmeler ve diğer anıtlar - hepsi ayrıntılı figürlerle oyulmuştu. Bazıları, bu toprağın koruyucu yıldızı Leone'ydi, uzun boylu, parlak figürü başında aslan postu takıyordu. Diğerleri ise güzel kadınlar, azizler ve

şehitler, efsanevi yaratıklar. Karanlık güzelliği ile tanınan Asteria'da bile bu tür bir sanata sahip değillerdi.

Kuru havayı solurken Enzo'ya olan öfkesi ve onun onu nereye götürdüğünü unuttu. Şehrin bu bölgesinde havanın kokusunun bile farklı olduğunu fark etti. Sıcak taş ve yaz çiçeklerinin kokusu gibi. Sokak gittikçe daralmaya başladı, ta ki atlarını yönlendirmek zorlaşana kadar. Enzo, dar bir sokak öncesinde durdu ve duvara yaslanmış, sıcak kahverengi gözleri ve sıkı bukleleri olan küçük bir çocuğa başını salladı.

"Merhaba Rico," dedi çocuğa. Çocuk dişleri görünen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Merhaba Prens," diye cevapladı. Elara bu samimiyete şaşırarak kaşlarını kaldırdı.

"Her zamanki gibi, Rico. Atları al, yemlerini ve sularını ver. Biz dönene kadar onlara iyi bak. Ve kimseye bizi gördüğünü söyleme." Atından indi.

Genç çocuk Elara'ya kaşlarını çattı. "O kim?" Elara'yı işaret ederek başını salladı.

"Bir hanımefendiye karşı nasıl davranılması gerektiğini sana öğretmedim mi?" Enzo azarladı. Elara burnunu çekerek, bacaklarını ustaca sallayarak yere atladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı çocuk.

Enzo sırtıttı ve ona bir altın sikke attı. "Yakında döneriz."

Elara, Enzo onu sokağa doğru yönlendirirken, elini beline koyarak Rico'ya çekingen bir gülümseme attı. Onun dokunuşuyla fark edilmeyecek kadar gerildi, ama Enzo bunu fark etse de yorum yapmadı. Elini orada tutarak, onları gölgeli sokağa doğru yönlendirdi, yakın mesafede bir kakofoni sesler yükselmeye ve büyümeye başlarken, Elara'nın üzerine hoş bir serinlik çöktü. Sokaktan çıktıklarında, her tonu renkleri onu sardı. Parlak karneol turuncu ve safran sarısı, pazar tezgahlarının çadırları dikkatini çekmek için bağırırken görüşünü doldurdu. Mallarını gürültüyle satan sokak satıcıları ellerini yüzüne uzatarak onu dükkanlarına gelmesi için ikna etmeye çalıştı.

"Söylediklerimi unutma," diye kulağına fısıldadı. "Bana yakın dur ve söylediğim her şeyi yap." Pazar mahallesinin gürültüsünden biraz korkmuş bir şekilde başını salladı. Enzo başlığını düzeltti ve onunla birlikte ilerlemeye başladı. Ceviz rengi tenli, gri bıyıklı yaşlı bir adam, elinde mandalina rengi ipek şeritlerle önlerine çıktı.

"Güzel hanımefendiye ipek ister misiniz?" diye sordu. Enzo onu görmezden gelerek Elara'yı ileri itti.

"Gözlerini ileriye bak. Onlardan herhangi biriyle göz teması kurarsan, seni içeri çekmek için ellerinden geleni yapacaklar."

Elara, tozlu yol boyunca sıralanan çadırları uzaklara doğru gözlerini kısarak baktı. Baharatlarla dolu fiçiler önünden geçerken egzotik, bilinmeyen kokular ona doğru dans etmeye başladı. Kızartılan soğan ve kırmızı biber, ardından

taze nane, biberiye ve pişmekte olan ekmeğin cezbedici kokusu. Karnı guruldadı.

Enzo iç çekerek onu bir tezgaha çekti ve tezgahın arkasındaki kadına sessizce bir şeyler söyledi. Kadın onlara iki parça biberiye tuzlu ekmek ve biraz kurutulmuş et verdi.

"Teşekkürler," Elara ona gülümsedi.

"Seni mutlu etmek için tek yapmam gerekenin sana yemek almak olduğunu bilseydim, bütün gün seni zorla beslerdim."

İsteği dışında gülümsedi ve hala sıcak olan hamuru ısırdı. Hamur dilinde eridi ve yürürken içini çekti, tuz dilinde dans ediyordu.

"Ya da, dün gece yaptığın gibi, sadece nezaket gereği sohbet edebilirsin." Konuyu dolandırmanın bir anlamı yoktu.

Enzo sertleşti ve yavaşladı. "Olanları unutmalısın," dedi sessizce.

"Neden? Çünkü ben senin düşmanımın ve sen *'benim gibilere güvenmiyorsun'* falan filan?"

Bir parça daha ekmek aldı. Onun onu etkilemesine izin vermeden önce cehennem donardı.

"Sen dayanılmazsın," diye iç geçirdi.

"Sen de öyle. Burası Asteria'da gördüğüm hiçbir yere benzemiyor," diye devam etti, Konuyu değiştirdi.

"Böyle çarşılar yok mu?"

"Pazarlarımız var, ama bunun gibi bir şey yok, hayır. Burası hayat dolu."

Enzo onu bir yan sokağa yönlendirdi, etrafına bakındıktan sonra sıradan bir meşe kapının çerçevesine vurdu. Bir, ardından iki hızlı vuruş, sonra bir tane daha yavaş vuruş.

Beklediler, Elara'nın karnında kelebekler uçuşuyordu. Sonunda, kilidin açıldığı sesi duyuldu ve kapı gıcırdayarak açıldı. Elara birini görmeyi bekliyordu, ama onu karşılayan sadece binanın derinliklerine uzanan serin, karanlık bir koridordur. Enzo, Elara direnmeye çalışırken onu içeri çekti.

Gözleri loş ortama alıştığı anda, ağır bir tütsü kokusu burnuna çarptı. Etrafında yoğun bir duman gibi yayılan koku, boğucu ve büyü kokuyordu. İnce koridoru takip ederek loş bir odaya girdiler, mum ışığı gölgeli ortama mor bir renk katıyordu. Bir figür oturmuş, yüzü aşağıya dönük, önündeki kartları inceliyordu. Elara parmak uçlarına basarak Enzo'nun omzunun üzerinden onlara baktı. Kart destesini tanıdı, çocukken Sofia ve Lukas ile birlikte yıldızların altında indigo gecelerde

Bir aydanlık kenarda kaynıyordu ve gizemli kadın, çaydanlık ısıık çalmaya başlayınca başını kaldırdı. "Merhaba, canım," diye Enzo'ya mırıldandı.

"Merhaba, canım," diye Enzo'ya mırıldandı.

"Merhaba Isra," diye eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve Elara'nın dudakları kıvrıldı. Kadının aksanı, Enzo'nun şiirsel sesinden daha kesik ve gırtlaksıydı. Saçları savaş örgüsüyle örölmüştü, Svetan tarzı karmaşık desenler kafa derisini sarmış, siyah örgüler belinin çok altına kadar uzanıyordu. Kahin hala Elara'ya bakma zahmetine girmede ve Elara egosunun yükseldiğini hissetti. Tam Enzo'nun önüne geçip kendini tanıtmak üzereyken, Isra'nın bakışları ona kaydı ve onu olduğı yerde tuttu. Gözleri, zengin kahverengi tenine karşı, çoğı Helion'unkinden daha açık olan güzel bir ela rengiydi.

"Seni bekliyordum," dedi Elara'ya. Elara, ihtiyatlı bir bakışla öne ıktı.

"Isra, bu sana bahsettiğim kız, yardım etmeni istediğim kız." Aralarında gergin bir bakış geçti. Elara bunu fark etti ve kaşlarını kaldırdı.

"Sorun yok, o senin kim olduğunu biliyor," diye Elara'ya ekledi. "Memnun oldum, Prenses," diye cevapladı Isra.

Gözlerindeki soğıkluk kayboldu, yerini yazlık bir tarlayı andıran, yeşil ve kahverenginin karışımı bir sıcaklık aldı.

"Onun ne kadar güzel olduğunu söylemeyi unutmuşsun." Kahin, sandalyesine yaslanarak, taş kaseye bitkileri eklerken sırttı. Parmakları, bakmadan her bitkiyi tanıyarak dans ediyordu. Enzo, bacağına duvara dayayıp arkasına yaslanarak sadece gözlerini devirdi. "şimdi neden onu benden bu kadar uzun süre sakladığını anlıyorum." Elara'ya göz kırptı.

"Otur, Prenses," diye işaret ederek ahşap sandalyeyi gösterdi ve ayağı kalkarak mutfağı doğıru yürüdü. "Sana ay ikram edebilir miyim?"

"Evet, lütfen," diye cevapladı Elara, şehirde yürüdüğü için susamış bir halde. "Nasıl istersin, Elara?"

"Nane," Enzo'nun sesi arkasında sertçe duyuldu. "İki kaşık bal ile."

Elara donakaldı. Koltuğunda döndü, ama Enzo her zamanki gibi somurtuyordu, Elara'nın başının üzerinde asılı duran karla kaplı dağların resmine dikkatle bakıyordu.

"Nasıl bilebilirsin ki..."

"Elara'nın eğitimini daha sonra konuşabiliriz." Isra mutfaktan araya girerek Elara'nın sorusunu kesti. ay fincanları ve kaşıkların tıkırtıları duyuluyordu. "Buraya neden geldin?"

"Babamın planlarını zaten biliyorsun, ama şimdi işler yoluna girdi," diye cevapladı Enzo, Isra'nın Elara'ya bir fincan buharlı çay getirerek geri dönmesini görmezden gelerek Elara'yı tamamen görmezden geldi. "Haftalarca tek başımıza denedik, ama şimdi Elara'nın yeteneklerini tam olarak nasıl ortaya çıkarabileceğini bulmak için yardımına ihtiyacımız var. Ve bir Yıldız'ı nasıl öldürebileceğini bize söylemen gerekiyor."

Isra, Elara'nın karşısına otururken düşük bir ısıklık çaldı. "Konuşurken dikkatli ol, Enzo."

"Zaten bilmediğin veya *görmediğin* bir şey değil," diye karşılık verdi Enzo.

Elara içkisini üflerken ikisini de ihtiyatla süzdü. Enzo bu hareketi takip etti.

"Bak," dedi sonunda, "kaba olmak istemem ama zaten çok fazla kehanet duydum. Bir tane daha duymaya ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

"Ah evet," Isra, önündeki kasedeki içeriği öğütmeye başlarken sırtıttı. "Lanetli aşkın."

Enzo'nun bakışları ona kaydı, burun delikleri genişledi. "Onun neyi?" diye sordu. Isra sadece küçümseyerek tısladı.

Elara, onu tamamen görmezden gelerek irkildi, şoktan midesi altüst olmuştu. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadı. "Bunu sadece Yıldızlar bilir."

"Ben bir kahinim, aşkım. Ve şuradaki sevgili arkadaşım gibi ahlaki üstünlük taslayan türden biri değilim." Enzo'ya sırtıtarak baktı.

Elara burun kıvrıldı. "Onun ahlakı standart olarak kabul ediliyorsa, o zaman Yıldızlar hepimize yardım etsin."

Isra sırtıttı. "Oh, seni sevdim." Elara alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Ben yarı Helion, yarı Svetan'ım." diye ekledi Isra. "Babamdan ruhları, geleceği ve benzeri şeyleri görebilme yeteneğini aldım. Annemden ise..." Sözüünü yarıda kesip elini havada salladı. Önünde kristal berraklığında ve keskin buz sarkıtları oluştu, odanın sıcaklığı düştü. Elara, kristal berraklığındaki gözlerini fark etti. Isra, otlarını ezmeyi bitirdi.

"Lütfen," dedi ve Enzo'ya işaret etti. Enzo duvardan kendini itti. Elini hafifçe salladı ve otlar alev aldı, yanarken keskin bir toprak kokusu yaydılar. Isra dumanı solurken duman onun etrafında kıvrıldı. Elara Enzo'ya bakarken gözlerini devirmemeye çalıştı. Enzo onu kararlı bir şekilde görmezden gelmeye devam etti.

Isra kollarını açtı, avuç içlerini yukarı doğru çevirdi ve Elara tereddütte onlara dokundu. Isra'nın dokunuşu buz gibiydi. Elara'ya dokunduğu anda Isra nefesini tuttu. Gözleri bulanıklaştı, süt beyazı bir renge büründü. Elara titredi ama Isra tanımadığı bir dilde mırıldanmaya başladığında ona tutunmaya devam etti.

Svetan'ın gırtlaksı tonuna sahipti, ama dil arkaik ve güçlü geliyordu. Etrafındaki mumlar titredi. Elara paniklemeye başlayınca nefesi sığlaşmaya başladı. Kehanet kafasında tekrar tekrar yankılandı. Isra konuşmayı bıraktı ve tamamen sessizleşti, odadaki sıcaklık düşmeye devam etti. Pencere kapalı olmasına rağmen etraflarında buz gibi bir esinti oluşmaya başladı ve Elara çılgınca etrafına bakındı. Enzo'yu görmek için arkasını dönemezdi ve nefesini kontrol etmek gittikçe zorlaşıyordu. Tüylere diken diken olurken, nefesinin önünde bulutlar halinde yoğunlaştığını görebiliyordu. Kutup esintisi güçlendi, mumlar titremeye başladı ve ince perdeler dalgalandı.

"Enzo!" Elara boğuk bir çığlık attı. Mumlar sönerek onları tam bir karanlığa gömdü.

"Kahretsin." Enzo'nun arkasında hareket ettiğini duydu ve biraz rahatladı. Enzo kendi mumuyla odayı aydınlatınca arkasında bir ışık parladı. Enzo'nun kendisine doğru geldiğini duydu ve güçlü bir elin omzuna konduğunu hissetti, soğuk tenini ısıttı.

"Harika gidiyorsun," diye fısıldadı Enzo, omzunu sıkarak. Bunun üzerine Isra inledi, sanki acı çekiyormuş gibi düşük bir inilti sesi, sonra da bir çığlık. Elara'nın gözleri ona döndü, elleri acı verici bir şekilde sıkıştı. Isra ona zarar veriyordu, elleri mengene gibi sıkıyordu. Isra ileri geri sallanıyor, eskisinden daha hızlı bir şekilde dilini konuşuyor, başını bir yandan diğer yana sallıyor, gözleri hala süt beyazı ve yarı saydamdı.

"Isra!" diye bağırdı Enzo. Elara çekilmeye çalıştı, ama Isra onu daha sıkı kavradı ve kendine çekti. Masa üzerinde buzlanma oluşmaya başlamıştı, Elara'nın bileklerinde yanarak açıyordu. Rüzgâr etraflarında uluyordu, Elara'nın saçları fırtınada çılgınca savruluyordu. Yüksek bir çığlık ile pencere camı parçalandı ve buz parçalarına dönüştü. Elara, üçlünün etrafına dağılan buz parçaları karşısında dehşetle çığlık attı.

"Elara!" Enzo kükredi. Enzo'nun vücudunun ona doğru fırladığını hissetti, bir alev duvarı yükseldi ve Elara başını masaya eğdiğinde onu saldırıdan korudu. Enzo ondan uzaklaşırken etraflarında camlar tınladı.

"İyi misin?" diye sordu Enzo, sesi endişeyle titriyordu. Elleriyle Elara'nın yüzünü kavradı, gözleri yaralanma olup olmadığını kontrol etti. Elara zar zor konuşabiliyordu, Isra'nın elleri hâlâ onun ellerini tutuyor, onu aşağı çekiyordu, dişleri acı verici bir şekilde takırdatıyordu — soğuktan mı yoksa korkudan mı, bilemiyordu.

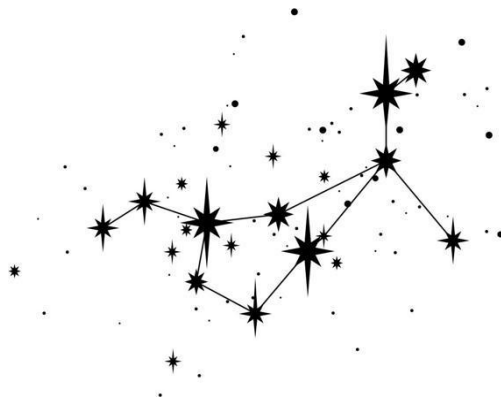
"Y-yüzün, kanıyor," diye kekeledi.

Enzo parmağını gözünün altındaki kesiklere dokundu ve endişesini bir kenara itti. Öfkesi Isra'ya yöneldi.

"Isra!" Enzo tekrar bağırdı ve zorlukla tuttuğu gücüyle masaya vurdu. Alevler dalgalar halinde ondan fışkırdı ve odada şiddetle esen buz fırtınasıyla savaştı.

Rüzgâr aniden kesildi. Isra'nın gözleri tekrar ela rengine döndü ve derin nefesler alarak gözlerini kırıptı. Elara titriyordu, Isra ise nazikçe ellerini bıraktı. Isra, zarar gören odayı, yarattığı kaosu, hepsini kaplayan buzu, kırılan camı ve Enzo'nun yüzündeki kanı dikkatle inceledi. Sonunda Elara'ya baktı. Ama gözlerindeki hafif ışıltı artık başka bir şeyle yer değiştirmişti.

O da korkuydu.

Dokuzuncu Bölüm

ELARA TITREYEN ELLERİYLE yüzünü okşadı ve saçlarını geriye attı. Enzo arkasında duruyordu, sandalyenin arkasını o kadar sıkı tutuyordu ki sandalye gıcırdadı.

"Bu da neydi İz?" diye dişlerini sıkarak sordu. Isra güçlerinin kontrolünü geri kazanırken, ondan yayılan ısı odayı yeniden ısıtıyordu. Isra cevap vermeden önce uzun süre masaya baktı.

"Duskglass. Duskglass, Elara'nın bir Yıldız'ı öldürmek için ihtiyaç duyacağı silahtır. O olmadan, ona yaklaşması bile imkansız."

"Duskglass mı?" Elara kaşlarını çatarak bu kelimeyi nerede duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonunda, çocukken birbirlerine hayalet hikâyeleri anlatırken Sofia'nın bu kelimeyi fısıldayarak söylediğini hatırlayarak anladı. Sesinde alaycı bir ton vardı. "Yani, bir Yıldız'ın büyüsünü durdurabilen tek şey olan, ama aynı zamanda *var olmayan* mucizevi malzemeyi mi kastediyorsun?" diye sordu. "Eğer böyle bir şey olsaydı, Yıldızlar biz doğmadan önce böyle bir tehdidi ortadan kaldırırlardı."

"Var ve sen onu bulacaksın. Bunu biliyorum. Kalbin seni ona götürecekt."

Elara burnunun köprüsünü sıkıştırdı ve nefes verdi.

"Şimdi gücüne ağırlık kazandırmak için, korktuğun bir şey yapman gerekiyor." Isra, Elara'ya bakarken gözlerinde hayalet gibi bir ifade vardı.

"Bu mu?" Enzo arkasında sordu. Isra masayı inceledi.

"Başka bir şey gördün, değil mi?" diye sordu Elara sessizce.

Isra gözlerini kapattı ve sakinliğini yeniden kazandı. Uzun bir sessizlikten sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Karanlık gördüm. O kadar çoktu ki beni boğmaya başladı. Siyahdan daha koyu, tarif edemediğim bir renk. Renk değildi. Renk yokluğuydu. Sonra ışık. Gümüş rengi. Ama sıcak değildi. Buzdan daha soğuktu, o kadar soğuktu ki yakıyordu. Daha önce sadece bir şeyde bu tür bir güç hissetmiştim. Ve bu imkansız."

"Lanet olsun Isra, ne?" Enzo homurdandı.

Isra titrek bir nefes alırken yere baktı.

"Daha önce böyle hissettiğim tek soğukluk, ölümlerden geliyordu."

Elara sandalyesinde geriye yaslanınca oda dönmeye başladı. Enzo sessizce yanına bir sandalye çekti.

"Yani, tam olarak ne demek istiyorsun?" Enzo sessizce sordu.

"Şu şifreli saçmalıkların dışında," diye tükürdü Elara.

"Biraz saygı göster," Enzo homurdandı, ona gösterdiği endişe çoktan kaybolmuştu.

"O ikimizi de ödümüzü kopardı, beni neredeyse donarak öldürmek üzereydi ve ölüm hissi ve var olmayan büyü bir silah hakkında saçma sapan şeyler anlattı," diye tısladı Elara. "Açıkla kendini."

Enzo çenesini sıktı. "İz?" diye sordu, ona karşı kullandığı nazik ses tonu, Elara'ya karşı asla kullanmadığı bu ses tonu, prensesin sinirlerini ateşledi.

"Görülerim *her zaman* doğrudur, ama bazen daha fazla açıklama yapmazlar. Sadece bir şey daha vardı... Okumanın yarısında, gümüş ışığa altın bir ışık eşlik etti. Senin ışığın soğuktu, bu ise sıcaktı. Bir araya geldiklerinde alevler siyaha döndü. Ve dünyanın yandığını gördüm."

Elara ayağa kalktığı anda sandalye taş döşemeye sürtünerek gıcırdadı. "Otur," diye homurdandı Enzo.

"Hayır, bittim. Gelmeden önce sana başka bir fal okunmasını, endişelenecek başka bir kehanet istemediğimi söylemişim. Yine de beni buraya sürükledin. Sence buna ihtiyacım var mı?" Oda içinde belirsiz bir hareket yaptı.

Biraz sakinleşerek Isra'ya döndü.

"Ben Celestia'nın kurtarıcısı değilim, tamam mı? Krallığıma, halkıma dönmek istiyorum, hepsi bu. Dünyanın geri kalanı çürüyüp gitsin."

"Ne kadar da fedakarın," dedi Enzo alaycı bir sesle.

"O zaman ben de iyi bir arkadaş grubunun içindeyim," diye karşılık verdi. "Senin ülken, ya da başka herhangi bir ülke, benim ülkem için ne yaptı ki? Bizi dışladınız, on yıllardır savaşla başımıza bela oldunuz, hepsi bir sınır yüzünden. Kaç Asterian'ı öldürdün, *Helios'un Aslanı*?" Alaycı bir şekilde, "Muhtemelen sayılamayacak kadar çok," dedi.

Enzo'nun burun delikleri genişledi. "Elara..."

"Ne, kendi krallığımda yaptıklarını bilmediğimi mi sanıyorsun? Sınır Bölgesi Yangınları'nı?"

Enzo'nun vücudu bu sözler üzerine avcı gibi hareketsiz kaldı, yüzünde saf öfke ifadesiyle karardı. Konuşmak için ağzını kıvırdı.

"Yine de sana şüpheye yer bırakmadım," diye devam etti, onu keserek. Isra'nın orada olup tüm tartışmayı izlemesi umurunda değildi. "Bu dünyada başka hiçbir ülke benim ülkeme elini uzatma zahmetine girmedir. Neden senin babanın planlarını tatmin etmek için, istemediğim bir savaşın sembolü olayım ki?"

"Çünkü unuttuysan hatırlatayım," diye cevapladı Enzo sonunda, "hala hayatta ve sağ salımsın, Ariete'nin esiri değilsin, bu bizim sayemizde."

Elara'nın göğsü inip kalkıyordu, görüşünün kenarlarından siyah bir sis yayılıyordu.

"Babamla bir anlaşma yaptın, Prens. Öfkemi, bunun bedeli olarak bize yöneltme."

Elara, bakışlarına tüm korkutuculuğunu yansıtmaya çalıştı, o kadar ki Enzo bile dik durmak zorunda kaldı.

"Peki," diye tısladı ve arkasını döndü. "Isra, özür dilerim. Bunun senin hatan olmadığını biliyorum ve öfkem sana yönelik değil. Ona yönelik." Enzo'ya bir kez daha zehirli bir bakış attı.

"Yarın rüya yürüyüşü derslerine başlıyoruz, Prens," diye cevapladı Isra.

Elara sıkıca başını salladı. Sonra Enzo'ya bir daha bakmadan sokağa fırladı. Arkasında adını haykırdığını duydu ama onu görmezden geldi, çarşı ve ötesindeki atların olduğu yöne doğru büyük adımlarla yürüdü.

Ölümler arasında. Isra'nın sesi onu takip etti, etrafta yankılanıp durdu. Elara dişlerini sıkı, duygularını kristalize bir öfkeye dönüştürdü. Enzo'nun emirlerini yerine getirmekten bıkmıştı, her şeyi en iyi kendisinin bildiğini varsaymasından bıkmıştı. Onun acımasız bir katil olması dışında, onda herhangi bir iyi özellik aramaktan bıkmıştı. Bazı taşlar yerinden kaldırılmasa daha iyiydi. Elleri, içinde biriken büyüü kullanmak için can atıyordu, ama kalbindeki engel her zamanki gibi bunu engelliyordu.

"Her şeyi sırayla halledelim," diye içinden geçirdi ve çarşıdan sola dönerek Rico'yu bıraktıkları yere doğru yöneldi. Rico hala aynı topuyla oradaydı ve ona yaklaşırken dişsiz bir gülümsemeyle selam verdi.

"Merhaba, bayan," dedi. "Atlarınıza baktım."

Kadın yüzüne sıcak bir gülümseme kondurdu. "Teşekkür ederim Rico. Sen çok iyi bir çocuksun."

"Benimle oynar mısın?"

Kız, Rico'nun kirli topuna, sonra da temiz eteğine baktı. "Çok isterim."

Enzo onu orada buldu, tozlu ve yerde Rico'nun topuyla ona vururken gülüyordu.

"Merhamet, merhamet," diye bağırdı. Enzo onlara doğru yürürken dudaklarını kıvırdı.

"Sana ödediğim altınların karşılığını almışım."

Elara hemen dikleşti, yüzüne tekrar somurtkan bir ifade geldi.

"Çok keyifliydi, Rico. Söz veriyorum, geri gelip seninle tekrar oynayacağım."

"Lütfen gelin, hanımefendi," dedi, küçük kollarını onun beline dolayarak. O gülümsedi ve onun saçlarını okşadı. Sonra Enzo'ya bakmadan bile atına bindi ve şehirden çıkmaya başladı.

Elara yanlış yöne saptığında Enzo'nun öfkeli iç çekişleri dışında yolculuk sessiz geçti.

"Nereye gittiğini bile bilmiyorsun."

"Ben saraya geri dönüyorum. Sen istediğin yere gidebilirsin. Belki az önce geçtiğimiz o hoş eğlence evlerinden birine. Ya da belki de ilerideki köprüye, oradan atlayabilirsin." Arkasına tatlı bir gülümsemeyle bakıp atının yanlarına tekme atarak dörtnala koşturmaya başladı.

Sabırsız bir iç çekişle Enzo onun hızına yetişti. "Bak, az önce söylediğin şey..."

"Doğruydu," diye sözünü kesti Elara. "Sevdiklerin hakkında konuştuğunu duydum, onlara karşı sahip olduğun kolay çekiciliği gördüm. Bu, krallığımda adını süsleyen söylentilerin altında belki başka bir şey olduğunu düşünmeme neden oldu. Ama tahmin et ne oldu? Onu bulmaya çalıştım ama bulamadım. Bir Asterian ile, benimle, sen aynı sensin."

Enzo durdu. "Beni birkaç haftadır tanıyorsun Elara, bu yüzden bu konuyu konuşmayacağım."

Elara atını yavaşlattı.

"Ne kadar itiraz edersen et, saraya gitmeyeceksin. Sonunda güçlerini nasıl açığa çıkaracağımızı bulduk. Isra'nın söylediklerini duymadın mı?"

"Ölüm ilanları, büyülerin uğultusu ve etrafımızda parçalanan camlar yüzünden onu duymak zordu. Bu arada, bu senin için nasıl sonuçlandı? Karma, diyebilirim."

"Karma nedir?" diye sordu, onun öfkesini dağıtmaya çalışarak.

"Asteria'da *çok önemli* bir şey. Ne ekersen onu biçersin. Sana rahatsız olduğumu söylediğim bir yere beni sürükledin. Yüzün kesildi. Bana göre adalet bu."

Adam kahkaha attı ve kız, bu beklenmedik tepki karşısında biraz irkildi. "Senin kıcını kurtardım."

Eyerinde döndü. "Kurtarılmaya ihtiyacım yok," diye tısladı.

Atı aniden durdu. Enzo attan inmiş ve onu attan çekiyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırды, ona karşı direnerek. "Sen bir *veletsin*."

Tanıdığım en nankör yaratık."

Ona karşı direnerek küfürler yağdırdı. Enzo sadece alaycı bir şekilde güldü, bu da onu daha da öfkeliendirdi.

"Üzgünüm, genelde bir hanımefendiye böyle davranmam, ama gönüllü gelmezsen seni zorla götürürüm. Isra bize cevabı verdi. Ve zamanımız azalıyor."

Onu atına itti ve arkasına oturdu. Bir koluyla onu sıkıca tuttu, demir gibi bir kelepçe gibiydi, ne kadar debelenirse debelensin kurtulamıyordu. Yine küfretti.

"Bir prenses için çok küfürlü konuşuyorsun." Elara'nın atının kıcına bir tokat attı ve at, saraya giden tanıdık yoldan dörtlale uzaklaştı.

"Bilmek istemez misin?" diye mırıldandı, öfkesi onun sinirini bozacak bir yer arıyordu.

Adam onu daha sıkı kavradı. Elara ona hiç bu kadar yakın olmamıştı, adam eğildiğinde kehribar rengi kokusu duyularını sardı. Adamın sıcak nefesini boynunda hissetti.

"Bu bir davet mi?" diye mırıldandı.

Kahretsin. Her alayına daha iyisiyle karşılık vermezse olmazdı. Atın her sarsıntısında vücutları birbirine kayarken zihni dondu. Bir şey söylemek için ağzını açtı ama kelimeleri bulamadı. Eyerde huzursuzca kıpırdanmaya başladı.

"Kıpırdamayı kes," diye emretti. Direnmeyi bıraktı ve vücudunu gevşetmeye izin verdi. "Aferin kızım."

Yutkundu, eyerin önünü sıkıca kavrayarak aralarında mesafe yaratmaya çalıştı. Birdenbire neden bu kadar kızgın olduğunu unuttuğunu fark etti. Sessizce kendine küfretti.

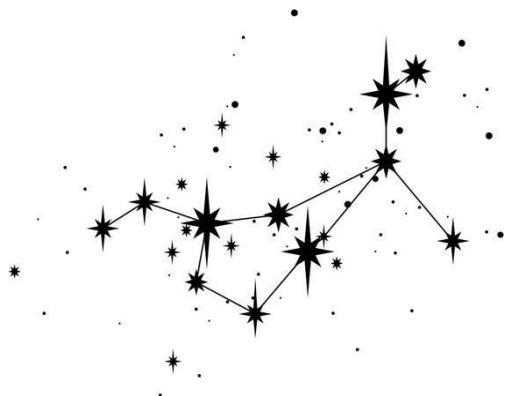
"Peki, planın ne?" diye sordu. Enzo'nun gülümsediğini neredeyse duyabiliyordu.

"Sana biraz korku aşılayabilecek bir yerde eğitim yapacağız. Bunun büyüyle nasıl bir etkisi olacağını göreceğiz." Konuşurken göğsündeki her titreşimi hissedebiliyordu, derin sesi teninde uğulduyordu. Sesli bir şekilde nefes verdi. Ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi, burnunu çekerek öne eğildi ve dizginleri ayarladı. Onları sarayın sınırını çevreleyen bir yola yönlendirdi. Dik bir yokuş onları dağların derinliklerine götürdü, kuru sararmış bitki örtüsü yerini yemyeşil vahşi doğaya bıraktı.

"Demek, benim neyden korktuğumu tahmin ettin?" diye sordu kadın ihtiyatla. "Hayır, ama her insanın sahip olduğu bir korkuyu biliyorum."

"Nedir o?" Koltukta dönerek ona baktı. Ağaçların gölgesinden çıkıp tuz ve tuzlu su kokan açık bir alana geldiklerinde, adam geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Yükseklik."

Onuncu Bölüm

ELARA, üzerinde durdukları küçük düz kayalık alanı incelerken eyerinde dönüp durdu. Her taraflarını deniz çevreliyordu, dik kayalıkların dibinde ölümcül bir uçurum bekliyordu. Atından inerken yüzünde bir gülümseme belirdi ve öğle vakti parlak ışığında masmavi uzanan denizi seyretti. Elara okyanusu çok severdi. Asteria'da, siyah kumlu plajlarda günlerini geçirir, Yıldızsız Deniz'in tadını çıkarırdı. Oradaki ultraviyole okyanusu, yıldız ışığı altında karanlıkta parlayan balıkları hatırladı. Saraydan kaçtığında çıplak yüzer, Sofia'yı isteksizce peşinden sürükler ve kıkırdar. Enzo'ya döndü, yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

"Bu beklediğim tepki değildi. Ruh halin daha iyi," dedi Enzo.

"Bu, henüz ağzını açıp her şeyi mahvetmediğin için olabilir." Enzo'nun ağzının köşesinin seğirdiğini fark etti. Isra'nın kehaneti ve kavgaları, deniz tuzunu derin bir nefesle içine çekerken aklından çıktı.

"Burayı seviyorum," diye iç geçirdi, deniz havasını içine çekebilecekmiş gibi derin bir nefes aldı.

"Okyanus mu?"

"Bana evimi hatırlatıyor." Gözleri gümüş rengi bir çizgiyle çevrildi, ama o bunu fark etmeden Enzo'nun hafifçe hareket ettiğini fark etti.

"Yüksekten daha çok korkacağımı sanmıştım."

"Bir dakika... yani yüksekten korkan sensin ve herkesin de öyle olduğunu varsaydın?" Diye gülerek sordu.

"Hayır," dedi Enzo küçümseyerek, "Sadece bunun normal bir insanın sahip olması gereken çok gerçekçi ve çok sağlıklı bir korku olduğunu düşünüyorum." Kayalıkların üzerine çarpan dalgalara gergin bir şekilde baktı. "Senin normal olduğunu varsaymak benim hatamdı."

Elara, cevap verirken uzandı. "Bu hakareti görmezden geleceğim. İyi bir fikirdi. O kenarın yakınında olmak istediğimi söyleyemem... İşe yarayabilir."

"Gölge büyücülüğünü tekrar deneyelim." O

inledi. "Ama bu beni çok yoruyor."

"İşte bu yüzden buna odaklanmamız gerekiyor." Elleri ışık saçıyordu. "Isra'nın sözlerini test edelim."

Birkaç alıştırma yaptılar, diğer sıkıcı günlerdeki diğer boş saatlerdeki gibi aynı yorucu alıştırmalar. Bir saat sonra, ter içinde ve ağır ağır nefes alırken dizlerinin üzerine çöktü.

"İşe yaramıyor," diye nefes nefese, yan tarafındaki ağrıyı tutarak söyledi. "Sana onun şarlatan olduğunu söylemiştim."

"O şarlatan *değil*," diye cevapladı Enzo. "Sen denemiyorsun. Neden sağlam bir şey yaratamıyorsun? Duman kümeleri sana yardımcı olmaz."

"Sanki ben bunu bilmiyorum muyum sanki!" diye haykırdı. Elleriyle ışığı loşlaştırdı. "Engeli hissedebiliyorum. Nerede yükseldiğini hissediyorum." Parmağıyla göbek deliğinden göğsüne doğru işaret etti ve Enzo'nun gözleriyle onu takip etmesini izledi. "Sonra göğsüme ulaşıyor ve duruyor. İhtiyacım olan şey..." Uçurumun etrafında telaşla dolaşarak aradı. "Serbest kalmam lazım." Sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı.

"Biliyor musun," dedi Enzo, kılıcını kınından çıkararak parmağını keskin bıçağın üzerinde gezdirerek, "Sana bir kurtuluş sağlayabilirim, Prenses."

O, yarım ağızla onun yönüne bir gölge attı. Enzo, bıçağından gözlerini ayırmadan onu bir hareketle savuşturdu.

"İçimde kıvrılmış bir büyü hissediyorum," diye açıkladı. "Orada olduğunu biliyorum. Ben sadece..."

"Onu kullanmak için zorlanman gerekiyor," diye onayladı adam. Kız başını salladı, uçurumun kenarında volta atarak aşağıdaki berrak yeşil denizi seyretti. Adımları yavaşladı.

"İsra, engeli kaldırmak için bir korkuyla yüzleşmem gerektiğini söyledi. Ama burada korkmuyorum." Ona kurnazca döndü. "Biliyorum," dedi. "Onu serbest bırakmak için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Yükseklik korkum yok, ama ölmekten korkuyorum."

Adam bıçağından başını kaldırdı ve kadının söylediklerini anlayınca kaşlarını çatı.

"Hayır."

Kız kaşlarını kaldırdı.

"Elara." Kız, çarpıcı yüz hatlarında çılgın bir gülümsemeyle uçurumun kenarına doğru geri çekilmeye başlayınca, adam onu takip etmek için aceleyle ayağa kalktı.

"Aptal olma. Bunu yapmanın imkanı yok," diye tısladı ve ona doğru yaklaşımaya başladı.

"Bu işe yarayacak," dedi kız, derin bir nefes alarak.

"Elara," diye dişlerini gıcırdatarak, "bu çılgınlığı yaparsan, seni kurtarmayacağım."

"Beni kurtarmaktan kim bahsetti, Prens?" Elara sırtarak uçurumdan atladı.

Elara düşerken, uluyan rüzgârın sesi dışında hiçbir ses yoktu. Sanki zaman yavaşlamış gibi, Enzo'nun uçuşuna doğru koştuğunu, yumruklarını sıkıp açtığını gördü. Enzo'nun bir kez gökyüzüne baktığını izlerken, kalbi göğsünde çarpıyordu. Sonra, ona inanamayacak kadar, koşarak atladı ve onun peşinden daldı.

Sonunda çığlık atmaya başladığında rüzgar etrafında esiyordu ve zaman yine hızlanmıştı. Saçları etrafında dalgalanıyor, eteği acımasız rüzgarın etkisiyle yırtılıyordu. Adamın vücudu onunla çarpıştı ve adam onu sıkıca kavradığında kadın nefesini tuttu. İkisi birbirlerine bakakaldılar, şok olmuş bir halde, düşmeye, düşmeye, düşmeye devam ederken, birbirlerinin kollarında dönüyorlardı.

"İşte böyle öleceğim," dedi adam soğukkanlılıkla.

Elara dudaklarını hareket ettirmeye çalıştı ama felç olmuş gibi hissetti, ölümlerine doğru düşerken donakaldı.

"Bana bir dragun olduğunu söylemiştin, Elara," dedi Enzo dişlerini sıkarak, onu sıkıca tutmaya devam etti.

Korkuyla dolu gözleri, onun gözlerine baktı. Gözlerindeki altın rengi sabitti, savaştının sesi de öyle. Okyanus yaklaşıyordu.

"Kanatlarını aç. Lanet olası kanatlarını."

Derin bir nefesle, Elara'nın çırpınan parmaklarından siyahlık sel gibi akmaya başladı ve ikisi de aniden geriye doğru fırladıklarını, okra rengi gökyüzüne yükseldiğini hissettiler.

"WOOOOOOOOOOOOOP," diye bağırdı Elara ve Enzo şok içinde etrafına bakındı ve ikisinin de bir şekilde hala hayatta olduğunu, altlarında gölgeden yapılmış bir yaratık olduğunu fark etti. Bir *dragun*. Gölge dragun yön değiştirdi ve Elara bağırmaya ve çığlık atmaya devam ederken, onlar havada dönüp süzöldüler.

Enzo onu arkadan umutsuzca tutarken, Elara rüzgârın uğultusunun üstüne sesini yükselterek "Başardım!" diye bağırdı.

"Sanırım hayalarımı orada bıraktım," diye bağırdı Enzo, gürültünün üstüne. Elara sadece güldü, rüzgâr saçlarını savururken kollarını havaya kaldırdı. "Gördün mü! İsrâ haklıydı! Sadece korkmam gerekiyordu!" Bir çığlık daha atarak dragunu bir yay çizerek yönlendirdi ve Enzo inanamayan bir kahkaha attı. "Sen delisin."

"Biliyorum!" Elara ona döndü ve Enzo hareketsiz kaldı, gülümsemesi kayboldu. Saçları etrafında dalgalanıyordu ve neredeyse kendini parıldadığını hissedebiliyordu.

"Benim için geldin," dedi. Enzo omuz silkti ve yüzüne tembel bir gülümseme zorladı. Güç patlamasıyla, ateşini gölge ejderhanın ağzına besledi, böylece ateş, Asteria'nın etrafında uçan mitlerin saf bir resmi gibi ağzından dışarı fışkırdı. Elara tekrar tezahürat yaptı.

"Gösteriş yapma," diye ona göz kırptı. Saçları Enzo'nun yüzünden süzülürken, Enzo'nun ellerinin yükseldikçe beline daha da derinlemesine gömüldüğünü hissetti.

Avuçlarını bastırarak, gölgeleri okyanusa doğru büyük bir düşüşe geçti ve o sevinçle çılgılık attı, Enzo ise alarmla bağırdı. Son anda gölge ejderhayı yukarı çekti ve kobalt dalgaların üzerinde süzölmek için öne eğildi.

"Vay canına," diye nefesini tutarak Enzo'ya tekrar baktı.

"Gerçekten vay canına," dedi Enzo, nefesi hala rüzgarda kaybolmuş halde. Gölgeleleli yavaşlattı, böylece dragun okyanus üzerinde düzgün bir şekilde uçtu ve deniz sıçramaları yüzlerini serinletti. Elara, dragun'un boynunun tabanına bacaklarını açarak oturdu, ama şimdi Enzo'ya bakıyordu.

"Şimdi kim gösteriş yapıyor?" Enzo gülümsedi. "Biraz güç aldın ve hemen usta oldun."

Dragun'un boynuna sırtını yaslayarak iç geçirdi.

"Ne kadar iyi hissettirdiğini bilemezsin," diye inledi, kolları uçarken hala suyun üzerinde süzölüyordu. "Sanki içimde biriken tüm bu baskı, öfke ve üzüntü serbest kalmış gibi hissediyorum."

"Sana çok yakışmış, Prenses," dedi, dengede kalmak için dragun'un gölge dikenlerine tutunurken sesi derinleşti. Elara, Işığa karşı gözlerini kapattı ve içinden geçen hissin tadını çıkardı. Özgürlük. Sorumluluklarından uzak, saraydan uzak.

"Elara, bak," dedi Enzo yumuşak bir sesle, onu dörterek. Elara kalktı ve döndü. Işık batıyordu, alacakaranlık gökyüzüne ve okyanusa renkli yaylar gönderiyordu. Ağzı açıldı. Altın, kırmızı ve yanık turuncu ile karışmıştı; saf bronz, dokumadan parıldıyor gibiydi. Enzo'ya heyecanlı bir gülümseme attı ve başka bir şey söylemeden dragun'u dik bir şekilde gökyüzüne fırlattı. Enzo, yükseldikçe belini tekrar sımsıkı kavradı, yukarı, yukarı ve yukarı, bulutların sisini yarıp geçene kadar. Dragun'u durdurdu, kanatlarının çırpınması tek sesdi.

Yumuşak bulutlardan oluşan bir zemin onları çevreliyordu, ışık onları tamamen sarmalıyordu. Işık, akla gelebilecek her rengi içeren bir kaleydoskop gibi gökkuşağına dönüşüyordu. Menekşe rengi ışınların güneye, Asteria'ya uzandığını gördü, altın rengi ışık üzerlerine dökölüyordu, gül rengi ise daha kuzeye, Aphrodea'ya uzanıyordu. Elini uzattı, ışığın cildine nasıl sıçradığını hayretle baktı. Huzur, fark etti. Hissettiği şey buydu. Uzun zamandır hissetmediği ilk huzur anıydı.

Enzo'ya dönüp baktığında, onun da kendisine baktığını gördü. Normalde çatık olan kaşları düzelmişti. O ana kadar, kaşları çatık olmadığında ne kadar yakışıklı olduğunu fark etmemişti. Birbirlerine tek kelime etmediler

, sadece gülümsediler, önceki tartışmalar ve acı sözler unutulmuştu. Onu saran coşku, çocukken hissedilen türden bir coşkuydu, mutluluktan gelen bir acı. Gökyüzü kararmaya başlayana kadar öyle kaldılar, Elara isteksizce gölgelerini bulutların arasına geri yönlendirdi ve saraya doğru yola çıktı.

Kan kırmızısı gökyüzü geceye dönerken saraya vardılar, Elara'nın gölge ejderhası altın kulelerin üzerinde yavaşladı.

"Gerçeğe dönme zamanı," diye iç geçirdi ve dragun'u kulelerin etrafından sarayın kendi tarafına doğru yönlendirdi. Onları terasına uçurdu ve dragun, bulanık kanatlarını çırparak indi.

"Yaranın bakılması gerekiyor," diye ekledi, günün coşkusu geçmeye başladığında yaraya bakarak.

"Sorun yok," diye cevapladı Enzo, endişesini bir kenara iterek. Dudaklarını büzdü.

"Hadi, beni 'kurtardıktan' sonra *en azından* bunu yapabilirim." Göz kırptı. "Ve yarana enfeksiyon kapmasın. Üzerine sürecektir temizlik merhemi ve merhemim var."

O içini çekti, ama başını eğdi. Elara dragun'un boynundan kayarak terasa doğru döndü. Enzo onu takip etti ve balkonuna yumuşakça indi.

"Kapıda öylece durmayacaksın, değil mi?" diye homurdandı ve onu içeri davet etti. Gözleri odayı, etrafa dağılmış kitapları, düzgünce katlanmış örtüleri ve üstünde buruşuk duran ipek geceliği taradı. Banyo odasına girip çıktı ve birkaç dakika sonra geri döndü.

"Otur," diye emretti. Enzo, bacaklarını genişçe açarak, ellerini güçlü uyluklarının üzerine koyarak yatağın ucuna oturdu. Elara, Enzo'nun girdiği her odayı hakimiyeti altına aldığını, varlığıyla doldurduğunu fark etti. O yaklaşırken, etrafındaki alan sanki onun etrafında küçülüyor gibiydi.

"Normalde bir kadın beni yatağa davet etmeden önce onu yemeğe çıkarırım."

Elara, dişleriyle mantarı çıkarırken alaycı bir şekilde güldü. Adamın gözleri bu hareketi takip etti. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Onların adını bile öğrenmeden yataklarına girdiğinden şüpheliyim."

Şimdi alay etme sırası ondaydı. Tonikten birazını temiz bir beze damlattı ve bacaklarının arasına girdi, dizlerinin arkası onun parmaklarına değdi. Eteğinin ince pamuğundan geçen nasırların geçici dokunuşuyla nefesi hızlandı. Onun gerildiğini gördü, ama ellerini çekmek için hiçbir hareket yapmadı. Gözleri onun geniş göğsüne, çenesine kaydı ve sonunda gözlerine ulaştı. O hareketsiz otururken, gözleri zaten üzerindeydi. Onun varlığını çok farkında olarak boğazını temizledi ve parmak uçlarıyla nazikçe onun cildini okşadı. Düşündüğünden daha yumuşaktı. Dokunmasıyla sanki şok olmuş gibi sıçradı ve elleri ondan uzaklaştı. Parmakları kesik üzerinde durdu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi yumuşak bir sesle, üzerine eğilerek kesik yerine dikkatlice dokundu. Çenesi sıkıydı ve kaslarının seğirdiğini gördü.

"Korkduğum şey bu değil," diye fısıldadı, gözleri kadıninkini arıyordu. Gözleri sıcak bal havuzları gibiydi, fark etti. Sol gözünün hemen altındaki bir çil dikkatini çekti. Bezi hareketsiz tuttu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu, nefesi kesilmişti. Bir an sessizlik oldu, sadece şafak vakti kuşlarının sessiz cıvıltıları bu sessizliği bozdu.

"Birçok şey," dedi sonunda, her zamanki tembel gülümsemesi tekrar ortaya çıktı. "Dikkatsiz prensesleri kurtarmak için uçurumlardan atlamak gibi."

Kız, yarayı temizlemeye devam ederken gülümsedi ve iyileştirici merhemi almak için ona doğru eğildi. Saçları Enzo'nun yüzüne değdi ve Enzo'nun dudakları hafifçe açıldı.

"Bunu sürmeme izin ver, sonra gidebilirsin. Bazılarımız misafirlerimizi bağlayıp onlara istediğimizi yaptırmaya zorlamayız."

"Eğer denemek istersen, ben her zaman hazırım." Göz kırptı, ama merhem cildinde karıncalanmaya başlayınca yüzünü buruşturdu.

"Bitti!" diye bağırdı, ellerini silkeledi ve onun yanından uzaklaştı. Yüzü ve boynu yanıyormuş gibi hissediyordu. Neden bu kadar sıcaktı?

Enzo uzandı ve ayağa kalktı. "Teşekkür ederim."

"Hayır, *ben* teşekkür ederim," dedi kız sessizce. "Isra'nın evinde yaptıkların için. Bu konuda böyle huysuz davrandığım için özür dilerim."

"Ne zaman istersen," dedi Enzo, yarı gülümseyerek kapıya doğru yöneldi. "Enzo?" Enzo döndü. "Son bir tur?"

Elara gölgelerini tekrar çağırırken, ikisi birlikte balkona çıktılar ve dragun kolaylıkla gölgelerden şekillendi. Enzo üzerine bindi.

"Isra'nın bahsettiği alacakaranlık camı. Ona inanıyorum," dedi. Elara kaşlarını kaldırdı. "Ona tüm zamanını bunu araştırmaya ayırmasını istedim. Kütüphaneleri tarayarak herhangi bir şey bulmak için zaman ayıracağız. Herhangi bir ipucu ya da ipucu. Ama bunu bulabilecek biri varsa, o da Isra'dır."

Elara başını salladı. "Tamam. Yardım edeceğim."

"Bugün etkileyiciydin," diye ekledi. "Kendini iyi savundun."

"İkimizi de neredeyse öldürdüğüm için özür dilerim," dedi utangaç bir şekilde. O da güldü. "Öyle bir öğleden sonra beklemiyordum diyelim."

"Eğlendim," dedi gülümseyerek.

"Ben de," diye cevapladı adam sessizce. Balkonundan gülümseyerek, Enzo aşağıdaki bahçeye inene kadar dragunu yavaşça indirdi. Eğilip, saçları yanlarından sarkarken, dragunu tekrar gölgelerin içine kaybıldı. Kan kırmızısı ışık arkasında parlıyordu, Enzo'ya bakarken tuzla kıvrılmış vahşi saçlarını ve gümüş rengi gözlerini çerçeveliyordu. Enzo başını kaldırıp ona baktı. Elara hafifçe el salladı. Enzo da el salladı ve Elara arkasını dönüp içeri girdikten sonra uzun süre orada kaldı.

Elara, Enzo'dan ayrılır ayrılmaz odasında dans etmeye başladı, enerjiyle titriyordu. Sonunda gücünü serbest bırakmış, damarlarında titreştiğini hissetmişti. Daireler çizerek döndü, parmaklarını bükerek kollarının üzerine konan küçük gölge kuşları yarattı. Heyecandan başı dönen Elara, Merissa'yı çağırmak için koştu. Merissa, son derece şaşkın bir şekilde onunla birlikte gitti.

"Merissa, başardım!" diye sevinçle haykırdı. "Ne!?"

Elara, Merissa'yı oturtup karşısına geçti. "Tamam," dedi. "İzle."

Konsantre olarak dudağını ısırdı ve elleriyle dans eder gibi hareketler yaptı, ta ki ellerinden bir kedi şekli belirene kadar. Ona ağırlık verdi ve kedi yere indi, Merissa'nın bacaklarının arasından sıvışarak geçti.

"Tanrım, Elara," diye fısıldadı, şok dolu bir sesle, hayvanı gergin bir şekilde okşarken. "Başardın."

Sonra iki kadın da odada çılgılık atarak, baş döndürücü bir coşkuyla dans etmeye başladılar.

"Biliyordum," dedi Merissa, narin yüzünde bir gülümsemeyle. "Ama onu nasıl açtın?"

"Şey," dedi Elara, yatağa uzanarak, "Enzo beni okyanusun hemen üzerindeki devasa bir uçuruma götürdü." Hayalperestçe iç geçirdi. "Gölgebüyücülüğümle hiçbir yere varamıyordum ve sonra birden aklıma geldi. Onu kullanmaya zorlanmam gerekiyordu. Sonra bir baktım, uçurumdan atlıyorum."

Merissa, sanki başka bir dil konuşuyormuş gibi ona baktı. "Yani, sen öylece... sakın sakın yüz metrelik bir uçurumdan kendini attın mı?"

"Daha çok 150 metre gibi," dedi Elara neşeyle, parmakları arasında bir saç telini çevirerek.

Merissa inanamayan bir gülümsemeyle başını salladı. "Peki Majesteleri ne yaptı?" diye sordu.

Yüce Efendimiz ne yaptı?" diye sordu.

"O hemen peşimden daldı." Elara küçük bir gülümsemeyi saklamaya çalıştı. "Onun bunu yapacağını görmeden önce cehennemin donacağını düşünmüştüm. Sonra güçlerim devreye girdi ve uçmaya başladık." Merissa sessiz kaldı.

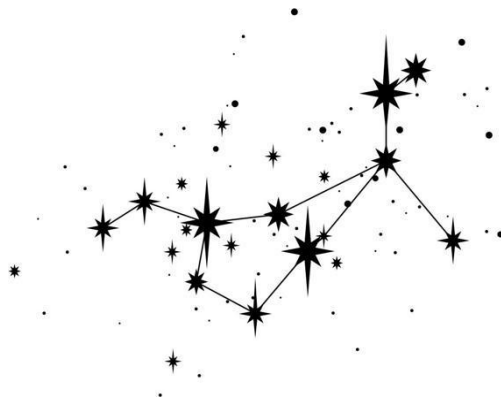
"Ne?"

"Hiçbir şey," Merissa masumca gülümsedi. "Sadece... Enzo'yu birkaç yıldır tanıyorum ve prensimizin bir 'düşmanı' kurtarmak için hayatını tehlikeye attığını *hiç* duymadım." Parmaklarıyla son kelimeleri havada tırnak işaretleri yaparak vurguladı.

Elara gözlerini devirdi. "İnan bana Merissa, o adam benden nefret ediyor. Enzo'nun bana yardım etmek için yaptığı her şey, her zaman kendi çıkarları için olacaktır. Ama bugün kesinlikle daha az düşmanca davranıyordu. Sonuçta onu kurtardım."

Merissa ona öyle bir bakış attı ki, Elara ona bir yastık fırlatmak istedi.

"Daha *da önemlisi*, akşam yemeği ne zaman? Bu yeni keşfedilen büyüü kullanmak midemi yakıyor."

On Birinci Bölüm

Ertesi sabah, Elara kimse onu Sol şehrinde eşlik etmeden saraydan gizlice çıktı. Zaten ısınmış olan Arnavut kaldırımli sokaklarda yürürken, önceki gün hissettiği özgürlük hissini, uzun zamandır hissetmediği bir duyguyu yaşıyordu.

Rüzgârla gelen pişmiş tatlıların kokusu onu gülümsetti. Düşünmeden kokuyu takip etti ve kaynağına ulaştı. Binanın dışında çoktan bir kuyruk oluşmuştu, tezgâhın arkasında çok telaşlı, tombul bir adam siparişleri alıyordu. Mutfaktan her beş dakikada bir bağırılan isimden, adamın adının Bruno olduğunu anladı. Elara hafifçe gülümsedi ve kuyruğa girdi.

Birkaç dakika sonra, bal kekleri, lavanta kremalı taçlar ve vanilyalı gildberry tartları ile dolu bir çanta aldı. Yönünü buldu ve Isra'nın evine ulaşmak için gitmesi gereken yolu yeniden belirledi. Şehrin hareketliliği çoktan başlamıştı. Pazar tezgahları verimli bir şekilde kuruluyordu, sokak satıcılarının sesleri de buna eşlik ediyordu. Karnı guruldadı ve süslü bir meydandan geçmeye başlarken çantasından bir pasta çıkardı. Dikkatini çantaya o kadar vermişti ki, birine çarptığını fark etmedi.

"Çok özür dilerim, ben..." Elara çantasını düşürdü.

Önündeki Yıldız, çantasını almak için eğilirken beyaz dişleriyle gülümsedi. Kalbi dondu. Omuzlarından aşağıya doğru dalgalı sarı saçları, bronzlaşmış ve parlak kasları vardı. Başında, ışık ışınları gibi uzanan altın sivri uçlu bir taç vardı. Leone, Işık, Sanat ve Kehanet Tanrısı Helios'un Koruyucu Yıldızı.

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkim vardır," dedi göz kırparak pastalık çantasını ona geri verirken.

"Teşekkür ederim, saygıdeğer Işık Tanrım." Elara gözlerini kaçırarak selam verdi ve ayrılmak üzereydi. Onun gitmesine izin vermesini tüm gücüyle diledi, ama güçlü bir elin elini tutup onu kendine çektiğini hissetti.

"Yüzün tanıdık geliyor," diye mırıldandı, yüzünü inceleyerek.

"Bundan emin değilim, Ekselansları," diye gülerek alçakgönüllülük numarası yaptı.

Onun ela gözleri kısıldı ve kız, ondan yayılan gücü, havayı kaplayan o tanrısal gücü hissedebiliyordu; o güce uzun süre bakmak gözlerini yaşartıyordu. Leone zarif ve güzeldi, sanki Helios'taki heykelini yapan mermerden oyulmuş gibiydi. Kız, etrafına gergin bir şekilde bakındı, *tanrının* aralarında rahatça dolaştığını fark eden başka biri var mı diye. Gerçekten de

yoldan geçenler başlarını eğiyor, saygı göstergesi olarak üçüncü ve dördüncü parmaklarını şakaklarına dokunduruyorlardı.

"Sen benim krallığımdan değilsin." Leone yumuşak bir sesle konuştu.

Elara hareketsiz kaldı. Yıldız'ın ona olan etkisi çok güçlüydü. Kafasında seçenekleri gözden geçirdi, ona sürpriz yapıp kaçabilir mi diye düşündü.

"Kuzgun siyahı saçlar. Gümüş rengi gözler. Bir Asterian. Ve tavırlarına bakılırsa, kraliyet ailesinden olduğunu iddia edebilirim." Gözleri ilgiyle parıldarken, sıcak bir kahkaha attı.

"Bahisçi olsaydım, Ariete'nin bulmaya bu kadar takıntılı olduğu kayıp prensesle karşılaştığımı söyleyebilirdim."

Kadın sert bir kahkaha attı ve onun elinden kurtulmaya çalıştı. "Kesinlikle yanılıyorsun."

Parmakları daha da sıkı tuttu.

"Merak etme. Son yapacağım şey, onun takıntılı bir şekilde aradığı kişinin burada olduğunu ona söylemek olur. Onun istediğini elde ettiğini görmek istemem." Adam hafifçe gülümsedi.

Elara gözlerini kısarak baktı. "Neden bana yardım edesin ki?"

"Oh, sana yardım etmek için olduğunu bir saniye bile düşünme. Kardeşimle ben... aynı görüşte değiliz."

Elara gözlerini kırpıttı. Leone'nin Ariete'nin kardeşi olduğunu bir an için unutmuştu.

"O, dünyanın doğal dengesini bozdu," diye devam etti Leone. "Denge mi?" diye sordu Elara.

"Çocukken hiç kart evi yaptın mı?" Elara kaşlarını çatarak başını salladı.

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, bir hiyerarşi vardır, Prenses. Yukarıdan hüküm süren bizler varız. Sonra, biz tanrıların sabrının yetmediği önemsiz işlerle uğraşmalarını memnuniyetle izlediğimiz dünya monarşileri var. Sonra da onların tebaası. Peki, bir kart çıkarılırsa ne olur?"

Elara bekledi.

"Her şey çöküyor. Ariete, aptalın teki, senin kehanetini duyunca ölümlü gibi davranmak istedi, her zaman senin türüne takıntılıydı. Ve bu, doğanın doğal düzenini bozuyor. Ne planlamış olursan ol, bize bir iyilik yapmış olursun, Yıldız tarafından öldürülemeyen kız."

Onu gerçekten gözlemlemek için bir adım geri attı. Bakışları, daha önce seçtiği soluk mavi eteğin silüetiyle ayaklarından kalçalarına kadar uzandı. Dişini emerek yüzünü incelerken gözleri göğüslerinde takıldı.

"Şimdi, kehanet benim için olsaydı hiç sorun olmazdı."

"Sen ilk olurdun," diye mırıldandı kız, istemeden ona bir adım daha yaklaştı. Onun cazibesi sıcaktı, ışık ve müzikle doluydu. Neredeyse ondan gelen, acı verici derecede güzel besteleri duyabiliyor, hayal bile edemeyeceği kadar zengin ve canlı renkleri görebiliyordu.

"Bence fazla mütevazısın," diye mırıldandı. "Bence birçok erkek senin için ölmekten mutluluk duyardı."

"İşte buradasın!" diye tanıdık bir ses yüksek sesle araya girdi. Sesin sahibi yüzünde sırıtışla dururken, meydandaki insanlar durup ona, sonra da aynı bölgede bulunan Leone'ye bakakaldılar.

Enzo, başındaki tacı ile havalı bir şekilde yürüyen bir kraliyet mensubu gibiydi.

"Prens Lorenzo," Leone başını salladı. "Ne ilginç bir arkadaş grubun var." Gözleri tekrar Elara'ya kaydı.

Enzo'nun çenesindeki küçük bir kas seğirdi, ancak Star'ın koluna vurmadan önce bu hareket neredeyse fark edilmedi. "Görüyorum ki saygın konuğumla tanışmışsınız."

"Konuyu dolandırmaya gerek yok, Prens. Onun kim olduğunu biliyorum."

Enzo'nun gözlerinde alevler parladı, her zamanki altın rengi sıcak turuncuya dönüştü.

Leone sırıttı. "Sevgili prensesimize de söylediğim gibi, ölümlülerin sıkıntıları genellikle beni pek ilgilendirmez. Sırrı saklayacağım. Onunla tanışmak bir zevkti."

Enzo kaşlarını kaldırdı ve Elara'nın kolunu tuttu. "Gitsek iyi olur," dedi yumuşak bir sesle ve Leone'ye başını eğdi.

"Hoşça kal. Elara? Eğer ölümlülerle oynamaktan sıkılırsan, tapınağımın yerini biliyorsun." Göz kırptıktan sonra uzaklaşmaya başladı, altın sarısı saçları meydanda yürürken parlıyordu, arkasında bir grup vatandaş ona selam veriyordu.

Enzo, Elara'nın elini demir gibi sıkarak onu yan sokaklara sürükledi ve onu nefes nefese bırakacak bir hızla çekip götürdü.

"Bir saniye durur musun?" dedi Elara.

"Biliyorsun, seni tanıdığım kısa sürede birçok aptalca şey yaptın Elara, ama bu hepsini geride bırakıyor." Öfkeyle titriyordu, etrafında alevlerin dans ettiğini neredeyse görebiliyordu.

"Ben *iyiyim*. *Bir Yıldız*'a çarpmam benim suçum değil."

Onu durdurdu, geldikleri sokak loş ve serindi.

"Aynen öyle Elara, lanet olası bir Yıldız. Senin kafanı isteyen katilin *kardeşi*. Leone'nin zaten yapmacık, şehvet düşkünü bir pislik olduğunu söylemeye gerek bile yok." Huzursuzdu, onun önünde bir ileri bir geri yürüyordu.

"Ne kadar dindarsın. Neden bu kadar kızgınsın?"

Tamamen durdu ve yavaşça ona döndü. Ağzını açtı, sonra kapattı. O, devam etmesi için gözlerini genişçe açtı.

"Kızgının çünkü," burnundan nefes vererek, "çünkü sen pervasızsın. Ve asla dinlemiyorsun."

"Bu sefer hangi emre uymadım, ey adil ve kudretli Majesteleri?"

Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bensiz saraydan çıkmamanı söylemiştim. Hiçbir şey umursamadan dışarı çıktın. Ve bak ne oldu. İlk kez dışarı çıktın ve bir tanrının dikkatini çektin. *Senin burada olduğunu bilmemesi gereken bir tanrının.*"

Elara tekrar yürümeye başladı, Enzo da onu takip ederek Isra'nın evine yaklaştılar.

"Eğer daha iyi bilmesem, benim güvenliğimi düşünmeye başladığını söyledim. güvenliğimi önemsemeye başladığını söyledim."

Arkasında alaycı bir ses duydu. "Bunu düşünmemek gerektiğini biliyorsun, Prenses."

Isra'nın kapısının önünde durdular.

"Peki, teklifini kabul edecek misin?" Enzo tırnaklarını kontrol ederken, serin ve gölgeli caddeye bakarak sordu.

Elara güldü. "Tanrım, hayır. Kendini çok beğenmiş biri. Ayrıca sarışınlar benim tipim değil." Sırtı ve önündeki kapıyı üç kez vurdu.

Enzo başını salladı, dudağı hafifçe kıvrıldı, sonra tekrar somurtmaya başladı.

"Bir daha beni bırakıp saraydan ayrılma." "Ah, sanki tekrar eve dönmüşüm gibi."

"Burada tutsak değilsin, sadece... dikkatli olman gerekiyor. Böylece, orada dururken seni yirmi farklı şekilde soymayı düşünen Yıldızlarla karşılaşmazsın."

Elara kabul etti. "Peki," diye iç geçirdi.

"Öğlen bir araba seni alacak ve eğitim için saraya geri getirecek."

"Parlak zırhlı şövalyem olduğun için teşekkürler." Alaycı bir şekilde gözlerini kırptı ve o da gözlerini devirdi, onu kapıdan itti.

"Hediyelerle geldim," diye ilan etti Elara, tütsü kokulu odaya girerken. "Dün çok kötü davrandığım için özür dilemek için."

Isra ayağa fırladı, onu kemiklerini kıracak kadar sıkı bir kucaklamaya aldıktan sonra çantaya baktı.

"Resmi olarak en sevdiğim kişi sensin."

Elara, pasta çantasını yere koyarken gülümsedi.

"Otur, otur." Isra, renkli bir halının üzerine serpiştirilmiş büyük yastıkları işaret etti. Isra'nın evi gerçekten büyüldü. Sıcak ve davetkârdı, pencereden içeri giren ışık, odanın her yerine asılı bitki ve çiçeklerin üzerine desenler çiziyordu. Elara yerleştiğinde Isra bir an ortadan kayboldu ve buharlı, koyu mavi iki fincan çay ile geri döndü. Onları aralarındaki küçük alçak masaya koyduktan sonra, karşısındaki yastığa oturdu. Elara onu incelemek için zaman bulduğunda, kahinin ne kadar çarpıcı olduğunu, serinlik ve sakinlik yaydığını fark etti. Isra'nın hayatında hiç sinirlenmediğinden şüphe duyuyordu.

Elara bir pasta getirdi ve lavanta şekerlemesini ısıtırken iç geçirdi.

"Yoğun bir sabah geçirdin," dedi Isra sırtarak, uzun örgülerini omzunun üzerinden atarak.

"Nereden bildin?"

Isra sadece gülümsedi ve bir pasta uzandı. "Bir başka Yıldız'ın dikkatini çektin. Yakında cennete kavuşacaksın."

Elara çiğneme hızını yavaşlattı ve Isra'ya kurnazca baktı. "Eğer kastettiğin buysa, ben bunu istemiyorum."

"Ben öyle demedim. Sadece bir yabancı olarak, hem ölümlülerin hem de ölümsüzlerin senin peşinden koşarken kendi ayaklarına takılıp düşmelerini izlemek eğlenceli."

Elara gözlerini kısarak baktı. "Ölümlüler mi?"

Isra sadece çayından bir yudum daha aldı ve sırttı.

"Rüya yürüyüşüne başlayalım mı?"

Elara, Isra'nın duruşunu taklit etti, bacaklarını çaprazladı, kollarını gevşetti ve ellerini gökyüzüne doğru çevirdi. Isra'nın ikram ettiği uyku çayı etkisini göstermeye başlamıştı

etkisini göstermeye başlamıştı, hoş bir uyku hali vücudunu ele geçiriyordu.

"İşin sırrı," dedi Isra, derin nefesler arasında, "uyku ile uyanıklık arasındaki anda kalmaktır. Böylece rüya yürüyüşünü kontrol edebilirsin."

"Bunu nasıl yapacağını nereden biliyorsun?" Elara burnundan derin bir nefes aldı.

"Bir zamanlar Asterianlı bir kız arkadaşım vardı. *Yasak aşk* falan, her şeyi heyecanlı tutuyordu." Isra'nın gözleri parladı. "O bir rüya gezginiydi. Bana bir iki şey öğretti."

"*Rüya yürüyüşçüsü* mü? Onlar nadirdir. Adı neydi?"

Isra, keskin ela gözlerini açarak, gözleri açık olan Elara'ya baktı.

"Adı Daphne'ydı."

"Dur, şaka yapıyorsun herhalde. Daphne Fontelle mi?"

Isra kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyor musun?"

Elara alaycı bir şekilde güldü. "Senin zevkin iyi sanıyordum

Isra." Gülümsedi. "Ayrıntılı anlat."

"O, hayatımda tanıştığım en yapmacık, en kibirli saray mensubuydu."

Isra dudaklarını ısırarak gülümsedi. "Evet, bu tam Daphne'ye yakışır." Komplo kurar gibi eğildi. "Bir nedenden dolayı eski sevgilim."

Elara gülerken, artık ağırlaşan gözlerini kapattı. "Ne kadar da küçük bir dünya."

"Elimizdeki işe dönelim," diye azarladı Isra, "sevgili Daphne'nin lucid dream walking'i açıklamak için kullandığı yöntem, kendinizi gerçekliğe bağlı bedeninizden uzaklaşırken hissetmektir. Her şeyin üzerinde süzülür, bulanık renkler ve rüya manzaraları görür, sonra girmek istediği yere doğru süzülürdü. Sen de benimkine girmeyi deneyeceksin."

Elara bir kez daha derin bir nefes aldı, baş döndürücü tütsü kokusu onu daha da rahatlatıyordu. Hiçbir şey düşünmemeye odaklandı, zihninin istediği yere gitmesine izin verdi.

"Elara, unutmaman gereken önemli şey, senin bağın. Her birimizin, bizi gerçek dünyaya bağlayan bir ipi vardır, böylece ne kadar kaybolursak kaybolalım, geri dönüş yolunu bulabiliriz. Şimdi, omurganın tabanından toprağa doğru uzanan bağını hissetmen önemli."

Elara başını salladı ve Isra'nın evinin derinliklerindeki toprağa ağaç kökleri gibi yayılan gümüş iplikleri hayal etti. İpin sağlam olduğundan emin olmak için onu çekerek tekrar yukarı çıktı ve zihnini bir kez daha rahatlattı.

Sonunda hissetti — düşüşü. Uyanıklık ve uykunun arasındaki, düşüyormuş gibi hissedilen o ara yer. Isra'nın söylediklerini hatırladı ve yükselirken ölümlü bedeniyle olan bağlantısının kopduğunu hayal etti.

Gülümsedi. Başarıyordu. Yükselmeye devam ederken kalbi hızla çarpmaya başladı, kendi bedeninin yerde gevşemiş ve uykuya dalmış halini, Isra'nın da onun karşısında aynı şekilde olduğunu izledi. Isra'nın etrafında dönen bulanık renkler, soluk buz mavisi, hareketli görüntüler gördü. Derin bir nefes aldı ve içine daldı.

Isra'nın rüyası serin ve berraktı. Karla kaplı dağlar derin bir vadiyi çevreliyordu, soğuk esintide taze kar ve sedir kokusu vardı. Elara titreyerek ilerledi.

Isra gülümseyerek karşısına çıktı. "Başardın," dedi sırtarak.

Elara kollarını açarak döndü. Kontrolün kendisinde olması inanılmaz bir özgürlük hissi veriyordu.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum. Rüyaların çok güzel." Isra gülümsedi, ellerinde buzla oynadı.

"Rüyalarında nasıl büyü kullanabiliyorsun?"

"Bu gerçek değil," dedi Isra gülerek. "Rüyalarını kontrol ettiğinde istediğin her şeyi yaratabilirsin. Bak." Elini salladı.

Elara'nın gözleri, birdenbire ortaya çıkan, mürekkep siyahı ve ölümcül bir kurt görünce fal taşı gibi açıldı. Kurt, Elara'nın en yakın arkadaşına dövme yaptığı anı hatırlatınca, Elara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Önündeki anıyı hatırlayarak Isra'nın önünde yıkılmamaya kararlı bir şekilde nefesini tuttu.

"Onu okşayabilirsin. Rüyada ısırmaz," dedi Isra, Elara'nın şokunu korkuyla karıştırarak.

Elara tereddütle bir adım öne çıktı ve elini yavaşça kaldırdı. Kurt koklayarak ona doğru yaklaştı. Sonra elini yaladı. Dokunuşu tüy kadar yumuşaktı, rüya dünyasında önemsizdi.

"Burada daha uzun kalmak istiyorum," dedi Elara sessizce, gözlerini kuvvetlice kırıştırtarak. Gölgele rüya dünyasında ondan kolayca uzaklaşarak kurda ve Isra'ya doğru uzandı.

"Büyün tükenmeden önce, yakında geri dönmeliyiz."

Elara içini çekerek dağlara baktı, güzel ve berrak hava sonunda derin nefes alabileceğini hissettiriyordu.

Isra'nın gözleri parıltıyordu. "Ama önce," dedi, parmaklarını şıklatarak. "Hiç kızakla kaydın mı?"

Elara yüzünde bir gülümsemeyle uyandı, gözleri hemen Isra'ya kaydı.

"Eğlenceli miydi, yoksa eğlenceli miydi?" diye sordu Isra, boynunu gererek.

Elara, Isra'nın rüyasından sonra cildinin hala soğuk olduğunu yemin edebilirdi. Isra ona bir bardak su getirmek için ayağa kalkarken, Elara kollarını ovuşturdu. "Kızakla kaymaya alışabilirim. Ve bir sonraki yarışımızda seni *kesinlikle* yeneceğim."

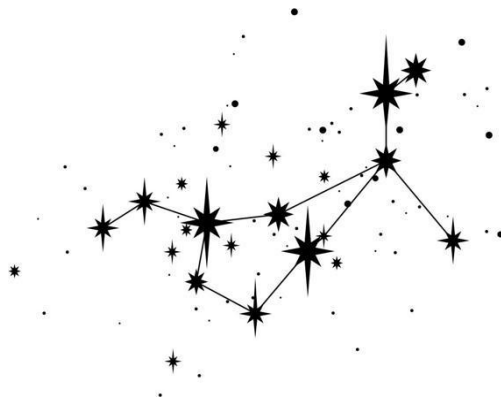
Isra gülerek ona bardağı uzattı. "Harikaydın Elara. Ama şimdi dinlenmen gerek, çok yorucu şeyler yapma. Gücünü kontrol etmelisin. Çok erken çok fazla şey yaparsan, tükenir ve büyüünü hiç kullanamaz hale gelirsin."

"Bunu bana eziyet eden kişiye söyle, o," büyükbaba saatine gözlerini kısarak baktı, "evet, şimdi saraya dönüp bütün öğleden sonra antrenman yapmamı bekliyor."

Isra onu kaldırdı ve bir bardak su daha içirmeye zorladı. "Yolda kalanları ye." Isra ona kalan hamur işlerini uzattı ve onu bekleyen sıradan bir arabaya yönlendirdi.

"Haftaya yine aynı mı?" diye sordu Elara.

"Senin kışını tekmelemeyi sabırsızlıkla bekliyorum." Isra, araba hareket ederken bir öpücük gönderdi.

Onikinci Bölüm

ELARA SARAY'A GERİ DÖNDÜĞÜNDE ZIPLIYORDU. Isra ile yaptığı antrenmanı düşününce yüzündeki gülümsemeyi saklayamıyordu. Başka bir yeteneği daha kontrol etmeyi öğrenmişti. Çocuk gibi enerjik bir şekilde merdivenleri çıktı ve odasına koşarak kıyafetlerini değiştirdi.

Elara, gardırop aynasına merakla baktı. Sadece bir bakış atmış olsaydı, ona bakan kişiyi bir yabancı sanabilirdi. Arkası dekolte, gül rengi bir bluzu omuzlarına attığında, ne olduğunu anladı. Kendini iyi hissediyordu. Güçlü. Uzun zamandır ilk kez kendine güveniyordu. Sonradan aklına gelen bir düşünceyle, giyinirken yatağa attığı hançeri aldı ve her zamanki gibi beline takmak yerine uyluğuna sıkıca bağladı.

Tazelendikten sonra, Enzo'yu beklemek için fuayede bekledi. Ayakta dururken, işlerin yoluna girmesini düşündü. Gölge çalışmaları geliyordu, illüzyonları da aynı şekilde ilerliyordu ve hatta, cesaretle söyleyebilir ki, Enzo'yu içgüdüsel nefretinden, ona karşı sinirli bir hoşnutsuzluğa geçmeye ikna etmişti. Bu sabahki tüm tartışmalarına rağmen, önceki gün gökyüzünde yaşadıkları macera bazı gerginlikleri kırmış gibi hissediyordu. *Kahretsin*, diye düşündü, *bu bukalemun gibi adamın beni sevmesini bile sağlayabilirim*.

Ama onu büyük salonun girişinde kendisine doğru yürürken gördüğünde, midesi bir anda düğümlendi. Gergin görünüyordu, yüzü hareket ederken kara bulutlar gibi kararmıştı. Ona baktığında çenesi sıkıldı.

"Bugün sarayda kalıyoruz," dedi kısa bir şekilde. "Beni takip et."

Ve böylece, parıldayan ruh hali buharlaştı, daha dostane bir ilişki kurma umutları toz gibi uçup gitti. Onu dolambaçlı koridorlarda takip etti, ta ki sarayın girişinden uzak bir pavilyona çıkan büyük bir girişe varana kadar.

"Bugün savaş eğitimi yapacağız." Tozlu eğitim alanına girerken kısa kılıcını kınından çıkardı.

"Bugün nasıl geçti diye sormayacak mısın?" "Bugün nasıl geçti, Elara?"

Onun alaycı ses tonunu görmezden geldi. "İnanılmaz geçti. Başardım, Enzo. Kendi isteğimle rüya *yürüyüşü yaptım*. Isra'nın rüya dünyasına gittim ve orası çok güzeldi. Kızakla kaydık, inanır mısın..."

"Tebrikler. Üç yaşından beri yeteneklerinle yapabileceğin bir şeyi öğrendin."

Kalbi sıkıştı, yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bu sabah olanlar yüzünden hala kızgın olduğumu biliyorum, ama bu kadar huysuz davranmanın mazereti olamaz."

Enzo alaycı bir şekilde, volta atarak, "Biliyorsun Elara, ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum." dedi.

"Ah evet, burada bir dostluk şansı olabileceğini düşünmek bana düşmez."

Ona doğru yaklaştı. Tanrılar, o kadar hızlıydı ki, her hareketinde bir avcının zarafeti vardı.

"Senden arkadaşlık istemiyorum."

"Hayır, ama benden ne istediğini biliyorum." Yüzüne kibirli bir gülümseme yerleştirdi.

Adam dişlerini sıktı ve yavaşça yaklaştı. "Hiç bu kadar kibirli ve kendini beğenmiş biriyle tanışmamıştım."

"Hiçbir şeyi inkar ettiğini duymadım."

Ondan uzaklaşarak, aralarında mesafe yaratmak için saçlarını salladı. Adamın keskin bir nefes aldığını duydu.

"Dövmen olduğunu bilmiyordum." Sesi sert çıkmıştı.

"Neden bilesin ki? Beni hiç çıplak görmedin." Ona dönerek sırttı ve gözlerine baktı.

"Hiç pratik bir şey giyemez misin?" diye tısladı, ince pembe pamuğu hoşnutsuzlukla bakarak. Elara, Merissa'nın nezaketi sayesinde, petal pembesi renkte boyanmış manikürlü tırnaklarını inceledi.

"Ben bir prensesim," diye cevapladı. "Seni bıçaklarken neden güzel görünemeyeyim?" Enzo alaycı bir şekilde güldü.

"Muhtemelen çoğu zaman elbise giyeceğim. Bu yüzden, elbiseyle dövüşmeyi tercih ediyorum. Bir kadın istediği her şey olabilir. Yumuşak ve sert. Ölümcül ve nazik. Seçim yapmak zorunda değil."

Hiçbir şey söylemedi, ama bakışlarının onun derin dekoltesine kaymış olduğunu yemin edebilirdi. Ama tam bir pislik gibi davrandığı için onu daha fazla cezalandırmak istiyordu.

Yüzünden kaybolmayan alaycı bir gülümsemeyle, uzun eteğini yukarı çekerek kılıcını kayışından çıkardı. Sonra bakışlarını ona çevirdi ve çenesinin sıkı bir şekilde çalıştığını izledi.

"Su parmaklarının arasından kayar ve aynı dalgada seni yutabilir." Eli uyluğunu okşadı, hançerini çevirirken gülümsemesi genişledi. "Öyleyse dikkatli ol Prens, boğulma."

"Zaten nefes almayı hiç önemsemedim," diye mırıldandı, daha çok kendine değil ona, altın rengi bakışları onun çıplak tenine saplanmıştı.

"Ben olsam kendimi hazırlardım," diye tatlı bir sesle cevap verdi ve ardından bir ateş topu gibi üzerine atıldı. O, onun saldırısını savuştururken çelik çeliğe çarptı ve ölümcül bir dansa başladılar. O, kasları savaşmak için yalvarırken acımasızca saldırdı. O, onu durdurdu, kolları büyük bir yay çizerek bir araya getirdi ve sonra yumruk attı. Enzo daha güçlüydü, ama Elara daha hızlıydı. Ve üstünlük

üstünlüğü vardı; onun hareketlerini biliyordu. Enzo onu hiç böyle dövüşürken görmemişti. O gece balkonda, onun kaslarına "hayranlıkla bakarken", aynı zamanda her hareketini, kalkanındaki her boşluğu, her zayıflığını da inceliyordu. Ve tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Enzo sol tarafını açık bıraktı ve Elara hançerinin kabzasını onun kaburgasına sapladı. Enzo geriye sendeledi ve küfretti.

"Ateşin olmadan kendini biraz yetersiz mi hissediyorsun, Prens?" diye alay etti ve bıçağını döndürerek, göğsünü kıl payı ıskaladı. "Belki de bunu telafi etmek için daha büyük bir kılıca ihtiyacın vardır." Onun kasıklarına anlamlı bir şekilde baktı.

Aniden bir darbe geldi ve o, ayaklarını yerden kesip onu yere düşürdüğünde, kız homurdandı. Adam üzerine eğildi ve kısa kılıcını boğazına dayadı.

"İnan bana, Prenses, telafi etmeme gerek yok." Sonra onu iterek, kıkırdayarak uzaklaştı.

"Artık ödeştik." Kılıcını yere o kadar sert vurdu ki, kılıç kuma saplandı. Tunikasını çıkarıp alındaki teri sildi. Kız öfkeyle aceleyle ayağa kalktı.

"Senin sorunun ne?" diye bağırdı ona. Adam döndü, yüzünde hala o sırtış vardı. "Haftalardır benimle konuşmadın, bana düşmanca davrandın. Dün ise, bu tanrının unuttuğu eğitim günlerinde bir tür dostluk kurabiliriz diye düşündüm. Ama bugün yine tam bir pislik gibi davranıyorsun."

Ona doğru yaklaştı, ama çok geçti, öfkesi çok uzun süre bastırıldığı için artık dışa vuruyordu.

"Neden kendimi yoruyorum bilmiyorum," diye tükürdü. "Bir kez olsun senin hakkında söylediklerini dinlemeliyim. Ya da sadece önümdeki *gerçeklere*, yaptıklarına bakmalıyım." Kuru bir kahkaha attı. "Sadece belki, belki de tüm bunların altında bir kalp olabilir diye düşündüm. Dün benim peşimden atladığında, eğlendiğimizde, belki de onun bir parıltısını gördüm."

Bakışları donuklaştı ve ona doğru bir adım daha attı, onu şafak ağacına doğru itti, kayısı rengi gövdesi sırtına yumuşak bir şekilde değiyordu.

"Bana ne tür bir canavar olduğumu söylemeye devam et," dedi yumuşak bir sesle, iki elini de kadının üzerine koyarak. Kadın kendini kapana kısılmış hissetti, adamın uzun boylu vücudu öğleden sonra ışığının soluk ışınlarını engelliyordu. "Bana ne *yaptığımı* söylemeye devam et."

Çıplak teninden yayılan ısıyı hissedebiliyor, bronz renginin parladığını görebiliyordu.

"Sınır Bölgesi Yangınları." Çenesini kaldırdı ve daha sakin olsaydı, belki de cevap istemediği bir konuyu nihayet açtığı için gerginlik hissedirdi.

"Devam et," diye tısladı, sesi buz gibi ve gözleri en derin karanlığa gömülmüştü.

Köm

ür. "Kadınlar, çocuklar," diye fısıldadı. "Masum insanlar küle döndü

Senin ateşin. On dakika içinde bütün bir köyü yok ettin, dediler. Bir hafta boyunca şiddetle yanan ateş, ticaretimizi, gıda kaynaklarımızı kesintiye uğrattı. Gözleri yaşlarla dolmaya başladı ve dişlerini sıkarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı, yüzü hâlâ onun yüzüne birkaç santim uzaklıktaydı.

"Başka ne duyduğun, söyle bana." Adamın siyah gözleri kadına dik dik bakıyordu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Yani, inkar etmiyorsun." Kız başını salladı ve gökyüzüne baktı. "Senin hakkında, toprağın hakkında ve *baban* hakkında ne duyduğumu zaten biliyorsun." Son kelimeyi tükürdü. Enzo gerildi. "*Karanlığa Karşı Savaş'ın* son savaşlarını yönetmek." Alaycı bir şekilde güldü. "Kendi krallığında ona karşı çıkmaya cesaret eden herkesi idam etmek. O bir tiran ve sen de onun emirlerini yerine getiren bir köpeksin."

"Dikkatli ol, Prenses." Enzo başını eğerek alçak ve ölümcül bir sesle konuştu. "İhanete çok yakınsın. İnsanlar daha azı için yakıldılar."

Kız kırılgan bir kahkaha attı. "Bana silahın olarak ihtiyacın var. Hala hayatta olmamın tek nedeni bu." Yüzü küçümsemeyle dolu bir maske gibiydi, gözlerini Enzo'nun botlarından pamuklu pantolonuna, dalgalı gövdesine ve sonunda artık soğuk, kararmış altın parçaları gibi olan gözlerine kaydırды. Çenesini sıkıttı.

"Görünüşe göre elma ağacından çok uzağa düşmemiş."

Enzo'nun vücudunda parlak alevler patladı ve Elara, hala onun kollarında sıkışmış halde irkildi. Ancak alevler Elara'nın cildini yakmadı. Buz gibi soğuktu ve Enzo da buna uygun bir gülümseme çizdi. Başını daha da eğdi, dudakları onunkilerden birkaç santim uzaktaydı.

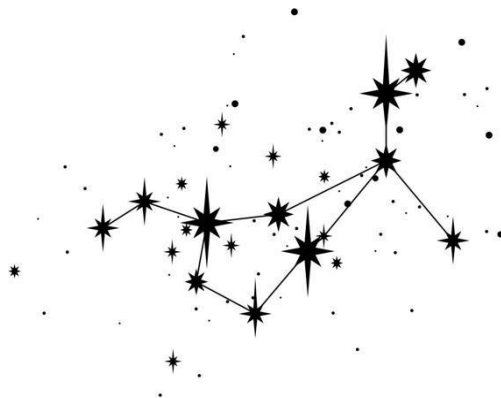
"Yaralarımı gördün mü?" diye kaba bir sesle fısıldadı, soğuk nefesi dudaklarını okşadı.

O anda tereddüt etti, onun vücuduna bakarken onu itmeye çalıştı. Hiçbir yara izi yoktu, çıplak gövdesi mükemmel bir şekilde pürüzsüzdü.

"Hiç yok," diye tereddüt etti.

"Hmm," diye düşündü, ona daha da yaklaşarak. "Benim gibi kötü şöhretli bir savaşçının üzerinde tek bir iz bile olmaması sana garip gelmiyor mu? O güzel kafanı kullan ve bunu bir düşün." Kulağına eğildi. "Sen benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Sonra onu iterek uzaklaştı, buruşuk gömleğiyle çimlerin üzerinde yürümeye başladı, ona bir kez bile bakmadı.

On Üçüncü Bölüm

ELARA ertesi sabah ENZO'yu görmedi. Büyük merdivenden inerken gözleri Komutan Leo'ya takıldı. Yine uyuyakalmıştı, önceki gece Isra ile yaptığı antrenman onu çok yormuştu.

"Prenses Elara," dedi Leo gülümseyerek. "Bugün birlikte antrenman yapacağız."

Kolları ona doğru uzattı, tam bir beyefendi gibi. Elara gülümseyerek kolunu tuttu, onun yanında kendini daha rahat hissediyordu.

"Peki, Majesteleri bugün neden beni şereflelendirmeyecek, sorabilir miyim?"

Elara, önceki günkü gibi aynı tanıdık antrenman alanına götürüldü. Leo, tozlu zeminde yürürken hafifçe gülümsedi. "Birkaç gün sizinle antrenman yapmamın daha iyi olacağını düşündü."

Kız dudağını ısırdı. "Onu aşağıladım," dedi.

Sıcak kahverengi gözleri Elara'nın kilerle buluştu ve başını salladı. "Öyle," dedi ciddi bir sesle. "Enzo ile tanıştığından beri ona ısınmamış olabilirsin, ama o iyi bir adam," dedi nazikçe. "Öyle olmasaydı onun en iyi arkadaşı olmazdım."

Elara alaycı bir şekilde güldü. "İyi bir adam mı? Senin övdüğün yönünü onda gördüğümü söyleyemem."

Leo ona doğru yaklaştı ve dikkatlice etrafına bakındıktan sonra eğildi. "Ondan senin söylediklerini duydum. Her hikayenin iki yüzü vardır Elara." Elara kaşlarını kaldırdı.

"Kralımız hakkında söylediklerine gelince..." Meydan okurcasına çenesini çıkardı. Daha fazla tehdit edilmeyecek ya da sessiz kalması söylenmeyecekti. "Başkalarının da böyle düşündüğünü biliyorum," diye devam etti, o kadar sessizce ki Elara duymak için kulak kabartmak zorunda kaldı. "Ama Enzo... o gerçekten ona hiç benzemiyor. Onu onunla karşılaştırman onu incitti."

Elara şaşkınlıkla gözlerini kırpı. "Ben bunu söylediğimde, bana gizemli bir soru sordu. Yara izleri hakkında mı? Ve kendisinde hiç yara izi olmadığı gerçeği hakkında mı?"

Leo'nun bakışları o kadar soğuktu ki, sanki başka birine bakıyormuş gibiydik. "Bu onun anlatacağı bir hikaye, Elara. Sadece onun senin için çabaladığını bil." Leo ısınmaya başlarken bir yandan bir yana doğru hareket etti.

Elara gözlerini kısarak, "Beni gördüğü gün benim onun için ne olduğuma karar verdi," dedi soğuk bir sesle ve Leo'nun yaptığı gibi ağrıyan kaslarını esnetmeye başladı. Leo arkadan yaklaşarak onu öne eğilmeye zorladı, sonra diğer tarafına geçerek onu oraya asılı tutarken kollarını çekti.

"Bundan o kadar emin olmazdım." Ağzının köşesi seğirdi. "Bu ne demek oluyor?"

"Sadece... birbirinize bir şans verin. İkiniz de devasa egolarınızı ve varsayımlarınızı bir kenara bırakırsanız, aslında iyi anlaşabilirsiniz."

Elara dik durarak derin bir nefes aldı.

"Yarın akşam benimle gel. Şelalenin yanında küçük bir toplantı olacak. Belki de eğitim ortamından uzaklaşmak ikinize de iyi gelir."

Elara ona ihtiyatla baktı. "Emin değilim..."

"Lütfen?" diye araya girdi Leo. "Sadece birkaç kişi olacağız. Isra da orada olacak."

"En azından bir müttefikimiz olacak."

"Merissa da... Lütfen, Elara. En azından birbirinizi tolere etmeyi öğrenirseniz hepimiz için en iyisi olur."

Elara derin bir nefes aldı. "Tamam... ama sadece nazikçe rica ettiğin için."

"Yarın daha ayrıntılı konuşabiliriz. Gün batımında sarayın girişinde seni alırım." Leo gülümsedi.

Ondan birkaç adım uzaklaştı ve vücudunu dövüş pozisyonuna getirdi. Elara da aynısını yaptı.

"Demek, Işığı kullanıyorsun?" diye sordu.

Leo ellerini birbirine doğru kaldırdı. Elara bir çatırtı duydu. "Öyle de denebilir," diye cevapladı.

Gözleri, avuçlarının arasında kıvrılan saf yıldırımın parlak beyaz ve ölümcül ışığıyla büyüdü. Enzo ile dövüşürken onu izlerken bunu görmemişti; sadece Enzo'nun kullandığı gibi ışınlar halinde kullanılan gerçek haliyle Işığı görmüştü. Bu... bu, daha önce gördüğü hiçbir güce benzemiyordu.

Leo kibirli bir sırıtış attı. "Helion ordusunda rütbe atladım, yakışıklılığım sayesinde değil, biliyorsun."

Leo ellerini açarak parmaklarının arasından yıldırımları tembelce dalgalandırırken, kız fısıldayarak "O nedir?" diye sordu.

"Işığın bir çeşidi. Neden bende olduğunu, neden benimle bu şekilde dönüşüm geçirdiğini bilmiyorum. Ve ışınlar kadar kullanmak benim için çok daha yorucu." Omuz silkti. "Ama kullanışlı ve düşmanı dakikalar içinde bayılttırabilir, hatta daha kötüsünü yapabilir."

Elara yutkundu, gölgelerinin yüzeye çıkmasını istedi. Onlar bile Leo'nun yıldırımından çekinir gibi görünüyordu, onu koruyucu bir şekilde sarıyorlardı. Leo bunu fark etti ve hafifçe güldü.

"Evet... onlara ihtiyacın olacak. Aksi takdirde, bu çok acıtacak."

Elara, Leo ile yaptığı zorlu antrenmanın ardından kasları ağrarak merdivenleri çıkarken inledi. Tüm nezaketi ve kibarlığına rağmen, bunları antrenman sahasından kesinlikle uzak tutuyordu. Ona gölge büyücülüğünü silahla birlikte kullanmayı öğretirken, gölge büyücülüğünü pratik ediyorlardı. Enzo kadar, hatta ondan daha da acımasızdı; sıcaklıktan şikayet ettiğinde ona yüz şınav yaptırdı, oturup su içmek için yalvardığında antrenman sahasında beş tur koşmasını istedi.

Komutanın yıldırımla vurduğu yerden bacağı hala ağrıyordu, o nokta sanki zonkluyor gibiydi. Enzo'nun ona karşı nazik davrandığını fark etti. Kendini tamamen bitkin hissederek, yarı yürekten kapısını açtı. Merissa yatağında oturuyordu ve Elara'yı görünce gözleri parladı.

"Haydan geçip gelmiş gibi görünmüyorsun?"

Elara sadece inledi. "Leo bir sadist. O iyi biri olması gerekiyordu," diye sızlandı, zar zor bir cümle kurabilmişti.

Merissa güldü, "O boşuna komutan değil. Sıcak banyon hazır."

"Sana seni sevdiğimi hiç söyledim mi?" diye cevapladı Elara ve Merissa yüksek sesle güldü.

"Gel. O kirli kıyafetleri çıkar. Odanda koku bırakacaksın."

Merissa gittikten ve Elara cildi buruşuk erik gibi olana kadar banyoda kaldıktan sonra, yumuşak pamuklu bir gecelik giyip balkona çıktı. Ilık akşam havası nemli cildini nazikçe kuruttu. Balkonun taşları ayak parmaklarının altında ılık geliyordu ve Elara iç geçirdi. Asteria'ya döndüğünde bu sıcaklığı kesinlikle özleyecekti.

Alçak masasının yanındaki yüksek minderlere oturdu — Isra'ninkine benzediğini fark etti — ve Merissa'nın onun için hazırladığı yiyeceklerden seçerek yemeye başladı. Yemekhaneye veya haftada sadece bir kez hazırlanan ziyafet salonuna nadiren giderdi.

Taze ekmeği çiğneyerek, balkondan dışarıya bakarken tabağındaki kokulu limon sosunu silip süpürdü.

Gökyüzü kararıyordu, saat yine geç olmuştu. Gözleri karşısındaki balkona takıldı. Enzo'nun balkonu. Bugün ne yaptığını merak etti ve

henüz sakinleşmiş miydi. Sonra bunu merak ettiği için kendini azarladı. Elara yemeğini bitirdi, bir bardak şeftali şarabını yudumladıktan sonra, tok ve doymuş bir şekilde uzandı. Masaya yığılmış kitaplardan birine uzandı. Öncekinden daha fazla kitap vardı, her gün dengesizce yığılmış kitap yığını büyüyordu. Merissa'nın yeni çıkan kitapları, bir dizi aşk romanını bıraktığını düşündü. "*Düşesin Ahırcısı*" ve "*Lady Marigold'un Aşıkları*" kitaplarını karıştırdı. Elara gülümsedi ve diğer kitapların altında yarı gizlenmiş bir kitabı eline aldı. "*Bir Yıldızla Geçirdiğim Zamanlar, bir anı kitabı.*"

"Bu ilginç olacak," diye mırıldandı ve ilk sayfayı açtı.

Elara aynı sayfayı on üç kez okuduktan sonra vazgeçti. Zihni huzursuzdu, odaklanamıyordu. İçini çekerek kitabı kapattı ve gökyüzüne baktı. Helios'ta sevdiği bir şey, yıldızların koyu kırmızı gecede pek görünmemesiydi. Bu, onların vücut bulmuş hallerini sürekli hatırlamasını engelleyen bir kurtarıcı lütuftu. Oturup ağrıyan boynunu gerdi ve Enzo'nun balkonuna tekrar baktı. Saat geç olmuştu, odasından hiçbir yaşam belirtisi gelmiyordu.

Onunla ilgili tüm düşünceleri kafasından silip attı ve kıpır kıpır oldu. Bacak bacak üstüne atarak gözlerini kapattı ve Isra'nın öğrettiği gibi nefesine odaklandı. Enerjisini boş boş yatarak harcamaktansa, onu iyi bir şekilde kullanmak daha iyiydi. Isra'nın verdiği çayı içmemiş olabilir, ama saat geç olduğu için biraz uykulu hissediyordu.

Etrafındaki sesler, tencerelerin hafif çınlaması, uzaktaki sesler ve kuş cıvıltıları, o nefesini derinleştirirken yavaş yavaş kayboldu. Düşüşü, dünyalar arasındaki boşluğu hissetti ve iç çekerek ayağa kalktı.

Bu seferki, Isra'nın evindekinden çok farklıydı, çünkü kendini süzülüyormuş gibi hissediyordu. Sadece bir odaya hapsolmuş değil, Elara aşağıyı hayretle izliyordu. Renkli bulutlar, rüya manzaraları yükselirken önünden geçiyordu. Renkli, parlak ve canlı. Aralarında dolaşarak, gözüne çarpan birini aradı. Siyah ve titreşiyordu, içinden alevler parıldıyordu. Onu çağırırken, ona doğru sürüklendi. Derin bir nefes alarak, içine daldı.

Rüya manzarasının sıcağı dayanılmazdı, içindeki alevler kontrolsüzce yalıyordu. Etrafına bakarak kendini toparlarken içinden küfretti. Daha önce de kabuslar görmüştü, ama hiçbiri bunun gibi değildi.

Oda soğuk mermerden yapılmıştı, ama alevler yine de içeri giriyordu. Acı dolu bir çığlık duydu ve koşmaya başladı, mağara gibi oda iki katına, sonra üç katına çıkmış gibi görünüyordu. Odanın ortasında, belden yukarısı çıplak, sırtına ışık vurup onu parçalarken, elleri arkada bağlı, eğilmiş bir şekilde diz çökmüş bir figür vardı. Kurban çığlık attı, yalvardı, derisi yırtılırken koyu kırmızı kan damlaları akıyordu. Alevler Elara'nın üzerine yağıyordu, ter vücudunu kaplıyordu. Diz çökmüş figürün üzerinde Elara, yine kanla yazılmış gibi görünen, kocaman üç rakam görebiliyordu, kırmızı şeritler rüyadaki manzaranın çıplak duvarlarını işaret ediyordu: üç, üç, üç.

"Bu gerçek değil," diye sakın bir şekilde kendi kendine söyledi ve derin bir nefes aldı. Adamın çığlıkları rüya dünyasını yırtarken, ışık çizgileri gövdesine çarpmaya devam ediyordu. Çılgınca etrafına baktı ama bunun kaynağını göremedi. Elara, çelik gibi sinirler sergiledi, gölgelerini sakinleşmeye zorladı ve sıcaklık dalgasıyla mücadele etti. Adamın alını yere bastırılmıştı, nefesleri kısa ve hırıltılıydı. Elara adama ulaştı, kollarını ona doğru uzattı, ama adam geri çekildi. Elleri durdu.

"Enzo?" diye fısıldadı. Adam o zaman başını kaldırdı ve gözlerinde o kadar ürkek, umutsuz bir bakış vardı ki tanınmaz hale gelmişti.

"Elara?" diye sordu, sesi çığlık attığı için boğuktu. Bir adım öne çıktı ve avucunu nazikçe onun yüzünün yanına koydu. Adam irkildi.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Nefes al."

Adam titreyerek nefes aldı.

"Güzel," dedi Elara yumuşak bir sesle. "Şimdi bir tane daha."

Adam onun emrine uydu. Elara yine avucunu adamın yüzüne koymak için uzandı ve bu sefer adam ona doğru eğildi, bu nazik hareket parmakların arasından su sızması gibiydi. Derin bir nefes verirken gözlerini kapattı.

"Sadece rüya görüyorsun," dedi, onun karşısına diz çökerek, elini hareket ettirmek istemeden. Işık tekrar titreşmeye başladı, vurmaya hazırlanıyordu ve Elara, hırlayarak serbest elini uzattı, gölgeler ondan fışkırdı. Vahşi ışınları boğdular, o korkunç kırbacın kaynağını bastırdılar ve alevleri söndürdüler. Siyah duman etrafını sardı, ta ki sonunda gölgeleri savaşı kazanıp rüya dünyasını karanlığa gömene kadar. Alevler söndükçe serin bir hava üzerlerine esti ve Elara gölgelerini geri çekti, karanlık ikisini de öperken yavaşça nefes verdi.

"Gördün mü?" dedi, başını kaldırarak. "Sadece bir rüya."

Enzo dikkatle gözlerini açtı ve etraflarına baktı. Gölgeleri ona doğru dans ederek yaklaştı ve Elara gülümsedi, elini kucağına geri getirdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Enzo boğuk bir sesle.

Elara omuz silkti ve gülümsedi. "Bazen Işık, Karanlığa ihtiyaç duyar."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Enzo elini tuttu ve ayağa kalkarken altın rengi gözlerini Elara'nın gözlerine dikti.

"Buraya biraz dekorasyon iyi olur," dedi kadın, damlayan kanlı rakamlara anlamlı bir şekilde bakarak. Enzo, kadının bakışlarını takip etti, yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bu rakamlar ne anlama geliyor?"

Enzo gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. "Üç yüz otuz üç. Öldürdüğüm Asterians'ların sayısı."

Elara bir adım geri çekildi ve elini bıraktı.

"İsra'nın evinde bana hatırlayamayacağımı düşündüğünü söylemiştin. Her birini hatırlıyorum. İsimlerini, yüzlerini. Ve umursuyorum." Gözleri çılgınca onun gözlerini aradı. "Gerçekten umursuyorum."

Elara ne diyeceğini bilemedi. Onun birçok kişiyi öldürdüğünü biliyordu ve bu sayıyı öğrenmek onu hasta etti. Yine de Helios Aslanı'nın bunu hatırlaması onu tamamen şaşkına çevirdi. Bunun için pişmanlık duyuyordu, eylemleri rüyalarına giriyordu. Bu, durumu değiştirdi ve Elara nasıl hissedeceğini bilemedi.

Ağzını açtı. "Bana anlattığın için teşekkür ederim," diye cevapladı sonunda. "Bir dahaki sefere böyle bir şey olursa," diye ekledi, "gölgelerimi hatırla." Dudakları kıvrıldı. "Onlar seni benden daha çok seviyor gibi görünüyor."

Adam başını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

Kaşlarını çattı. "Gölgelerim seni benden daha çok seviyor gibi görünüyor dedim."

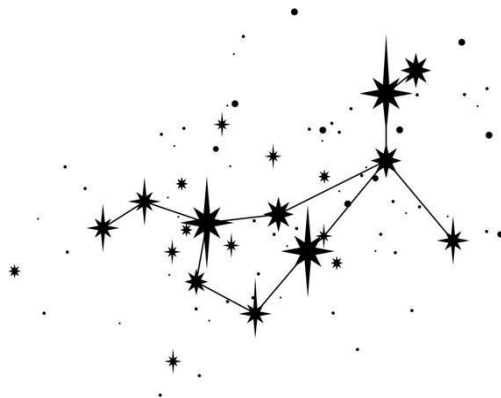
Adam ona tuhaf bir bakış attı, ama gözlerindeki o rahatsız edici karanlık yerine bunu görmek onu o kadar rahatlattı ki, neredeyse ağlayacaktı.

"Kontrol etmeyi öğrendikten sonra, hayal dünyanı istediğin gibi şekillendirebilirsin." Elini salladı ve kanlı rakamlar kayboldu, yerine temiz bir mermer duvar belirdi. Enzo çöktü. "Orayı evin gibi hissettiren bir yer yap. Güzel anılarla doldur."

Ona doğru bir adım attı. "İşte," dedi ve kelebek kanadı gibi hafifçe yanağına bir öpücük kondurdu. "Başlangıç için bir tane var."

Enzo'nun nefesi kesildi, gözleri kadının gözlerine kilitlendi. Elini tutmak için uzandı, ama bu his bir fısıltı gibiydi. Kadın eline baktı, sonra tekrar Enzo'ya döndü.

"Dinlen, Enzo. Ve unutma, bunların hepsi sadece bir rüyaydı."

On Dördüncü Bölüm

ELARA NEFES NEFESE, titrete elini kalbine bastırarak bedenine geri döndü. Gözleri doğrudan Enzo'nun odasına, odadan yayılan ışığa kaydı. Enzo onu görmeden, kendi odasına koşarak geri döndü. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atarken, her meşalenin söndüğünden emin olarak yorganının altına girdi. Bir dakika, iki dakika bekledikten sonra, açık kapısından ve ötesindeki balkondan dışarı baktı. Enzo'nun gölgeli silueti balkonuna yaslanmış, doğrudan onun odasına bakıyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ve uykuya dalana kadar uyuyormuş gibi yaptı.

Ertesi gün, önceki gecenin olaylarını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Ancak duvarda gösterilen damlayan sayıların görüntüsü hafızasına kazınmıştı, Enzo'nun yüzündeki vahşi keder de, ona bunların ne anlama geldiğini anlatırkenki hali. Sabahın erken saatleri ilerledikçe, şafak ağacının altında söylediklerinden dolayı suçluluk duygusu onu sarmaya başladı. En azından onun yaptıklarından umursamadığı konusunda yanıldığı açıktı. Ama Enzo'nun neden bu kadar korkunç kabuslar gördüğünü ya da bunları kimin neden yaptığını bilmek istemiyordu. Onun yaptıklarından pişmanlık duyduğunu bilmek istemiyordu, çünkü Aslan'ın acımasız bir katilden başka bir şey olduğuna inanmak istemiyordu.

Bugün Leo ile antrenmanı tamamlaması gerekiyordu ve dikkatinin dağılmış halde bunu yapması imkansızdı.

"Lanet *olsun*!" diye küfretti, bir ışık bıçağı parmak eklemlerine çarptığında, acı veren bir his uyandırdı.

Leo alaycı bir şekilde güldü. "Düşmanın senin hayal kurmana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

Yine küfretti ve gölgelerini bir düzine karga şeklinde çağırdı. Kargalar Leo'ya dalış yaptılar, Leo ise koruyucu ışıklardan oluşan bir kalkan oluşturdu.

"Ağzından çıkan her küfür için seni cezalandırıyordum, antrenman yapmaya vaktin kalmazdı," dedi tatlı bir sesle.

"Bir fikrim var," diye dişlerini sıkarak, bir eliyle bıçağını çevirirken diğer eliyle gölgelerini kendine çekti. "Beni yaralamayı bıraksan, belki o zaman bir *prezans* gibi konuşurum."

O gülerek, taviz verdi. "Yüz tane yap."

Yere inerken ona zehirli bir bakış attı ve ölçülü bir tempoda şınavlarını saymaya başladı. Karın kasları ağrıyordu ama güçlendiğini hissetmekten memnundu.

"Bu geceyi ipe çekiyor musun?" Leo nefes nefese, bir yudum su içerek sordu.

"O kadar ileriye düşünmedim," diye cevapladı Elara nefes nefese. "Enzo ile konuştun mu?"

Leo sırttı. "Neden? Onu özlüyor musun?"

"O adamda özlediğim tek şey..." diye homurdandı, "eğitim konusunda... sana kıyasla sevimli bir hayvan gibi olmasıydı." Setinin yarısında dişlerini sıktı.

"Sevimli bir hayvan. Ona bunu söylediğini söyleyeceğim."

"Lütfen söyle. Ayrıca bence onun adı 'Helios'un Kedisi' olarak değiştirilmeli."

Leo burnunu çekerek onun yanına eğildi. "Onunla konuştum. Bu gece orada olacak."

Elara, konuşmasını bitirirken kalbi Leo'nun duyabileceği kadar hızlı atıyordu. "O zaman öpüşüp barışmamız gerekecek, değil mi?"

Leo onu ayağa kaldırdı ve içmesi için su matarasını uzattı. "Hepimizin iyiliği için, umalım da öyle olsun."

Elara, ancak bedensel ceza olarak tanımlanabilecek bir başka zorlu antrenman seansını bitirdiğinde, bir başka sıcak banyo görünce dizlerinin üzerine çökebilirdi. Merissa ortalıkta yoktu, ama onu bir dahaki sefere gördüğünde ayaklarına kapanacağını kendine hatırlattı.

Elara iç çekerek küçük havuza daldı. Sırt üstü yüzerken düşüncelerini boş boş dolaştırdı. Sonunda, yalnız kaldığı zaman, rüya yürüyüşü sırasında olanları dikkatlice çözmeye başladı.

Daha önce de kabuslar görmüştü, ama bu şimdiye kadar gördüklerinin hiçbirine benzemiyordu. Bir insanın içinde saklı kalması gereken türden bir karanlık, içgüdüsel bir dehşet uyandıran türden bir acı. Ve sadece bu da değil, Aslan'ın bir kalbi vardı. Bu düşünceye inledi. Artık onun bir vicdanı olduğunu bildiği için onu nefret etmek çok daha zor olacaktı.

Başını suya daldırdı, rahatlatıcı kalp atışlarının sesinin onu sakinleştirmesine izin verdi, banyonun sıcaklığı zihnini berraklaştırdı. Kararmış görüşünün içine yakışıklı bir yüz girdi, kahverengi ten ve altın rengi gözlere düşen siyah bukleler.

Nefes nefese sudan çıktı ve çılgınca etrafına bakındı. Ama tamamen yalnızdı. Titrek bir kahkaha attı ve banyodan çıktı, suyu

sıcak kil fayanslara su damlatarak banyodan çıktı.

Banyo odasından çıktığında, Merissa yatakta uzanmış, ona ışıkla ısınan binaları hatırlatan güzel bir terrakotta renginde bir elbise hazırlamıştı. Üst kısmı, dekoltesini vurgulayan dalgalı bir yakaya sahipti, askıları halter şeklindeydi, sırtı açıktı ve yere kadar uzanan eteğe doğru alçalıyordur. Elara, son birkaç haftalık antrenmanlarda bronzlaşmıştı ve aynaya baktığında cildinin zeytin rengi bir parlaklığa kavuştuğunu fark etti.

"Yani, kesinlikle geliyor musun?" Elara, bir tutam saçıyla oynayarak sordu. "Evet

Elara. Üçüncü kez söylüyorum, seninle birlikte olacağım." Merissa, gevşek, siyah saçlarının küçük örgülerine şafak çiçeklerini özenle takmaya başlarken kıkırdadı. Çiçekler, üzerinde yetişen şafak ağaçlarının gövdesiyle aynı kayısı rengindeydi. O ve Enzo'nun bu ağaçlara karşı yaptıkları tartışmayı hatırladı

endişeyle dudağını ısırıldı.

"Biliyor musun, seni hiç gergin gördüğümü sanmıyorum. Bir uçurumdan atlayabilirsin, ama sosyalleşmek fikri sana bunu mu yapıyor?" Merissa endişelerini kesintiye uğrattı. Hizmetçi, çiçekli örgüleri prensesin yüzünden geriye doğru bağlamıştı, yüzünü açık ve onun rahat hissetmesi için biraz fazla çıplak bırakmıştı.

"Her zamanki gibi açık sözlülüğün için teşekkürler, Merissa," diye cevapladı Elara kuru bir şekilde. "Leo samimi bir ortam olacağını söyledi. Ve ben, bir aile gibi olan, hoş, *son derece* dengeli bir lider dışında neredeyse hiç tanımadığım bir gruba davetsiz misafir gibi davranmak istemiyorum."

Merissa güldü. "Leo, bunun senin için iyi olacağını söylerken haklıydı." "Oh, *Leo* mu?" diye alay etti Elara. Merissa'nın yanakları kızardı.

"Saçını daha sık böyle yapmalısın. O güzel yüzünü göster." Konuyu değiştirerek Elara'ya son rötuşları yaptı.

Atriyuma indiler ve orada Leo'yu gördü, ona doğru küçük bir el hareketi yaparak ilerledi.

Leo her iki kadına da kolunu uzattı ve sıcak bir gülümsemeyle onları serinletici Helion esintisine çıkardı.

"İkiniz de çok güzelsiniz," diye göz kırptı, ikisini de sırayla bakarak.

"Teşekkürler. Ama beni beş saat boyunca işkence ettikten sonra şimdi telafi etmeye çalışma."

Leo güldü.

"Peki, bu yer... hepiniz sık sık oraya gider misiniz?"

"Evet, çok güzel," diye araya girdi Merissa, nane yeşili elbisesini düzelterek. Renk ona çok yakışıyordu. "Sarayın arkasındaki şelalenin dibinde. Özel, gözlerden uzak. Sarayda olduğunu unutturuyor."

Elara, Leo onları gizli bir patikadan aşağıya doğru yönlendirirken, etrafındaki zümrüt rengi manzarayı içlerine çekerek etrafına bakındı.

"Bahçeler," diye fısıldadı. "Bunları daha önce nasıl fark etmedim? Çok güzeller."

Alacakaranlıkta gözlerini kısarak baktı ve eşmerkezli spiraller oluşturan düzgün çizitlerden oluşan bir labirent gördü.

"Bir ara orayı ziyaret etmeliyiz," dedi Leo, kolunu sıkarak.

Elara gülümsedi ve yoluna devam etti, gece yaseminleri ve alacakaranlık papatyalarının kokusu akşam havasını dolduruyordu.

Sonunda sarayın arkasına ulaştılar. Suyu görmeden önce sesini duydu. Şelale, kayalıkların üzerinden parıldayan altın rengi sularla aşağıya doğru akarak çalkantılı bir havuza dökülüyordu. Suyun yüzeyinden buhar yükseliyordu. Canlı müzik ve sarhoşların tezahüratları duyuluyordu. Gözlerini Merissa ve Leo'ya çevirdi.

Leo yarı gülümsedi. "Eğlenceye hoş geldiniz."

Yıldızların ışığı altında, şelalenin yanındaki çimenli kıyıya ulaşana kadar kaba bir şekilde oyulmuş basamaklardan indiler. Alacakaranlıkta uzanan, etrafa dağılmış silüetler görebiliyordu. Midesi bir anda düğümlendi, gözleri dikkatle Enzo'yu aradı.

"Sence o da burada mı?" diye Leo'ya fısıldadı. "Gergin misin, Elara?" Leo sırttı.

Elara kaşlarını çatı. "Hayır."

"Tabii ki gergin," diye gülümsedi Merissa.

Elara, hafifçe ısınan çimlerin üzerinde yürürken ikisini takip ederken ona sert bir bakış attı. Durdu, ağzı açık kaldı, bir alev makinesi ellerinden alevler fişkırtırken, davul ve yaylı çalgıların müziğine eşlik ederek dans ediyordu. Sesin kaynağı olan başka bir figürün uzanmış gitar çaldığını gördü.

Bir kez daha dikkatlice etrafına baktıktan sonra, Leo ve Merissa'nın arasına, kıyının kenarına oturdu. Ayak parmağını suya dikkatlice daldırdı ve şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. Su sıcaktı, çok sıcaktı.

"Şelale ısıtılmış mı?"

"Kaplıcalar," diye açıkladı Merissa.

"Vay vay, saygın konuğumuz gelmiş." Isra, elinde bir şişeyle, güzel mavi bir elbise giymiş olarak onlara doğru havalı bir şekilde yürüdü. "Katılabilir miyim?" Diye sordu ve Leo'nun yanına yaklaşarak sırttı.

"Merhaba Isra," dedi Elara, elini hafifçe sallayarak.

"Merhaba canım. Rüya yürüyüşü nasıl gidiyor?"

Şişeyi Elara'ya uzattı, Elara da onu açgözlülükle aldı. "Biraz fazla iyi gidiyor."

"İlginç... Sonra bana anlatmalısın."

Elara, şişeden bir yudum alarak homurdandı. Tadı yüzünden yüksek sesle küfretti.

Leo ve Isra alaycı bir şekilde güldüler.

"Isra, o ne böyle?" "Kaos'tan

Flamespirit."

"İki yudum daha içersem sarhoş olacağım."

Isra burnunu çektirdi. "O zaman içmeye devam et, Prenses. Yıldızlar bile senin buna ihtiyacın olduğunu biliyor." İçki damarlarına sızarken, damarlarında bir uğultu hissetmeye başladı. Sıcak ve bulanık bir his, başı mutlulukla bulanıklaşmıştı. Gecenin seslerinin kendisini sarmalamasına izin verdi: rahatlatıcı ağustosböceklerinin uğultusu, Merissa, Isra

ve Leo'nun neşeli sohbetleri ve dedikoduları, aralarına kahkahalar serpiştirilmişti.

Başkalarını da duydu, b i r melodi çalınıyordu ve gürültülü bir balad söyleniyordu. kesinlikle çok fazla şarap içmiş biri tarafından söyleniyordu.

Müziyenin müziği hızlandı ve Isra onu yükseldiğini duydu. İki kol onu kaldırdı ve hayallerinden çıkardı.

"Hadi dans edelim," diye karar verdi Leo. Isra sevinçle bağırdı ve Merissa gülümsedi, hepsi ormanda bir daire oluşturulan yere koştular. Melodi, kaba bir Helion tavernası baladıydı.

"Orada, bir zamanlar, çok güzel bir kız vardı..."

"Kıç!" Elara'nın etrafındaki herkes gülerek ve dans ederek bağırdı. *"İki erkek arasında sıkışmayı seven!"*

Elara kıkırdadı, Isra ellerini tuttu ve balad devam ederken onu döndürüp durdu, her mısradada daha müstehcen hale geliyordu. Başka bir alev makinesi tüm sahneyi aydınlatınca ateş ışığı patladı. Işık saçanların sarhoş hayallerinde ellerini gökyüzüne doğru uzattıklarını gördü, güzel altın desenleri dökülerek koyu kırmızı gökyüzünde alevli görüntüler oluşturuyordu.

Elara, başka bir melodi çalmaya başlayınca tekrar kıkırdadı, alev ruhu tamamen onun içine girmişti. Merissa'nın dönen kollarına geçti ve tüm gücüyle melodiyi söylemeye başladı. Helionlar kutlama için büyülerini kullanarak sahneye ışık ve ateş saçarken, büyü havada asılı kaldı.

Yine döndürüldü ve saf beyaz bir parıltıyla sarılınca şok oldu. Bunun kaynağı olan Leo, onu kollarında tutarken göz kırptı ve onu yükseğe kaldırdı. Euphoria'da kollarını uzattı. Leo onu indirdi ve yüksek sesle şarkı söylerken dans etmeye devam ettiler.

Dönerek etrafına baktı, çimlere uzanmış ya da dans eden eğlencecileri tembelce süzdü. Bazıları sarhoşluktan öpüşüyor ve birbirlerine dokunuyorlardı. Dikkatini çeken bir şey olana kadar onları görmezden gelerek yutkundu. Enzo çimlere uzanmış, yanında güzel, kıvrımlı bir sarışın kız saçlarıyla oynamaya çalışıyordu. Saçları dağınıktı, tepesinde bir tarafı eğri duruyordu. Kız konuşurken elini

konuşurken elini itti. Enzo... sıkılmış görünüyordu. Yanakları kızardı ve Enzo onu görmeden başını çevirmeye çalıştı, ama çok geçti. Sarhoş bakışları tembelce ona kaydı, sonra başka yere, sonra tekrar ona döndü ve onu tanıdığını anladı. Leo bir saniye içinde onun önüne geldi ve düşmeden önce kollarını tuttu.

"Hanımefendi için biraz fazla Kaosian ruhu var," dedi gülerek. Enzo'nun bulunduğu yere bakarak zoraki bir gülümseme attı. Enzo'nun bakışları onu yakıyordu, okunamayacak kadar karanlıktı. Leo onu daire içinde dans ettirmeye devam ederken, o da meydan okurcasına Enzo'nun bakışlarına karşılık verdi. Prens alaycı bir ifadeyle dikkatini başka yöne çevirdi. Kadın çok sıcak hissediyordu ve Isra başka bir şişeyle dans ederek yanına geldiğinde minnettar oldu. Bir yudum daha aldı ve yüzünü buruşturarak şişeyi bitirdi.

"Zor bir gün mü?" diye sordu Leo. Dansı yavaş yavaş bırakıp, ikisi de daha önce bulundukları çimlere çöktüklerinde, Isra ve Merissa daire içinde dans etmeye geri döndüler.

"Sen söyle. Benim zavallı kaslarıma saldıran sensin." O, aldığı şarabı yudumlarken, kız ayaklarını ılık suya daldırdı.

"Bu saray," dedi tereddütle, etrafındaki yumuşak inlemelere ve açıkça gösterilen sevgiye bakarak. "Çok... sınır tanımaz, değil mi?"

Leo şarabını boğazına kaçırarak güldü. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey... Asteria'da, bu kadar açık bir şekilde öpüşüp dokunursan, ölürsün. Tabii gece yarısı değilse. Ve özellikle de kraliyet ailesinden biriysen."

"Ah," dedi Leo, anlamış gibi. "Saygıdeğer prensimizden mi bahsediyorsun?" diye sordu masumca.

İnsanlar gece yarısı yüzmek için ılık sulara atladıklarında uzaktan su sıçramaları duydu. Dikkatini tekrar Leo'ya çevirerek başını salladı ve yanakları tekrar kızardı.

"İlk ziyafetteki o güzel kestane saçlı kıza kur yapıyordu sanıyordum?"

Leo başını geriye attı ve güldü. "Kim? Raina mı? Yanılıyorsun Elara, Enzo flört etmez." Sanki en komik şeyi söylemişsin gibi tekrar güldü. "O... eğlenmeyi sever. Hayatındaki baskılardan kurtulmaya ihtiyacı olduğunu söyleyebilirsin. Ve şey," şarabını yudumlarken sırttı, "kesinlikle kurtuluyor."

Elara bu noktada, yüzü alev alev yanarken, kendisinin Işık'ın ta kendisi olduğunu hissetti. Boş midesinin etkisiyle başının dönmeye başladığının çok farkında olarak bir yudum daha aldı.

"Şaşırdınız mı, Prenses?"

"Ben naif bir bakire değilim," diye sertçe cevap verdi, uyluğundaki soğuk çeliğin onu yere bağladığını hissederek. "Asteria'da biz de sevgililerimiz olur," dedi anlamlı bir şekilde. "Sadece bu kadar açıkça değil."

Düşünceli bir şekilde parmağıyla kadehini okşadı. Düşünceleri yine Lukas'a kaydı.

"Uzun zaman önce bir sevgilim vardı. Ama bunu aileme veya saraydaki insanlara anlatmayı hayal bile edemezdim, herkesin görmesi için sergilemek ise hiç söz konusu olamazdı."

Leo, onun dürüstlüğüne şaşırarak kaşlarını kaldırdı ve ona ciddiyeyle baktı.

O gülümsedi. "Zaten bu kadar abartılacak bir şey de yok. Bu deneyim kesinlikle eve yazılacak bir şey değildi."

"O zaman belki de," dedi arkasında derin bir ses, kulağını gıdıklayarak, "seni doğru düzgün baştan çıkarmayı bilen bir erkek bulamadım."

Omzuna su damladığını hissetti ve Enzo yanına oturduğunda inanamadan döndü. Suyla ıslanmıştı, çıplak göğsünden altın rengi damlalar akıyordu. Ona çok yakındı, ıslak pantolonu hala suda sallanan bacaklarına değiyordu.

"Enzo," dedi, biraz nefes nefese. "Hiç gömlek giymez misin?" Yüzündeki ıslak bukleleri geriye itti. "Sen çok sık yarı çıplak dolaşıyorsun."

Leo'nun yanındaki şarap kadehini alırken, yüzünde tembel bir gülümsemeyele dirseklerine yaslandı. "Başka hiçbir kadının şikayet ettiğini duymadım."

Bir dua mırıldandı.

"Ne kadar *sarhoş*sun?" diye sordu, ona şüpheyle bakarak.

"Sabah Leo ile yaptığın konuşmayı hatırlayacak kadar ayık." Gülümsemesi genişledi ve kıvrılan gülümsemesi ve altın rengi gözleriyle, saldırmaya hazır bir aslana ne kadar benzediğini bir kez daha düşündü. Bir an onu gözlemledi, önceki geceki savunmasız ve korkmuş adamı aramaya çalıştı. Başaramadı.

"Bak Enzo, konuşmamız gerek." Ona doğru eğildi, elini onun elinin üzerine koydu ve ona ciddiyeyle baktı. Elinin ne kadar sıcak olduğunu, avucunu ıslatan altın damlacıkları fark etti. Gözleri eline kaydı, burun delikleri hafifçe genişledi ve ona sorgulayan bir bakış attı.

"Seninle geçen gün olanlar hakkında konuşmak istedim." Gözleri onunkilerden ayrılmadı, diğer elinde kadehi havada kaldı. "Özür dilerim." Kaşları çatıldı. "Sana öyle hakaret ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Hiç gerek yoktu. Leo, neredeyse hiç tanımadığım birini yargılamamalıydım, bunu bana fark ettirdi. Özür dilerim," dedi tekrar ve derin bir nefes aldı. Son birkaç gündür üzerinde duran yük kalkmıştı.

"Görünüşe göre küçük barış elimiz fazla mesai yapıyor," dedi Enzo, ikisini de özenle görmezden gelen Leo'ya bir bakış atarak.

şarap kadehinde yüzünü gördü. "Ama ben de senden özür dilemek üzereydim. Ben bir pisliktim. Hakaretleri hak ettim."

Bu itiraf onu şok etti.

Adam ona doğru eğildi, uzun boylu vücuduyla dünyanın geri kalanını engelledi.

"Dün gece ilginç bir rüya gördüm," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki sadece Elara duyabilecek kadar alçak sesle mırıldandı.

"Öyle mi?" Başını çevirdi, şarabını son damlasına kadar yudumladı, kalbi küt küt atıyordu.

"Evet. Sen rüya yürüyüşü yapmıyordun, değil mi?" Nefesi, çenesine ölümcül bir okşama gibiydi. O anda bir yabancı geçseydi, ikisini bir çift sanırdı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye fısıldadı, gözleri onu ele vermesin diye dümdüz önüne bakarak. Gözünün ucuyla onun kendisine sabitlenmiş bakışlarını görebiliyordu.

Elinin çenesine dokunduğunu hissetti, onu kendine doğru çevirdi. Gözleri onun gözlerini aradı ve o, gözlerine soğuk bir kayıtsızlık katmaya çalıştı.

"Berbat bir yalancısın." Adam tembel bir gülümsemeyle, dudakları birbirine değecek kadar yaklaşırken elini çeneden çekmedi. "Teşekkür ederim."

Ağzını açtı ve adamın gözleri dudaklarına kayd, sonra tekrar gözlerine döndü.

Dudaklarını sıkıca kapattı ve hafifçe başını salladı. Dönüp gitmek istedi, ama adam elini çekmedi. "Sana söylemem gereken başka bir şey var," diye mırıldandı. Enzo etrafına bakındıktan sonra eğilince kız kaşlarını çatı. "Sınır Bölgesi Yangınları... Ben..." Derin bir nefes aldı. "Olay gerçekleşmeden önce köyü uyarmıştım. Babam emri verdi ve benim başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Ama önce herkesin dışarı çıkmasını sağladım. Sonra köyü yakıp kül ettim, böylece babam ve adamları başka kimseyi avlamasınlar diye." Derin bir nefes aldı. "Kadınlar, çocuklar, hepsi hayatta ve güvendeler, sınırın Helion tarafındaki Goldfir Ormanı'nda yaşıyorlar. Leo zaman zaman onlara yiyecek ve malzeme götürmek için gidiyor." Gözlerinde önceki geceki aynı vahşi ciddiyet vardı. "Bunu bilmen gerek."

Elara ona ağzı açık bakakaldı. Hayatında böyle bir gerçeği hiç beklemiyordu. Kabusları ve şimdi söyledikleri arasında, son birkaç aydır birlikte vakit geçirdiği kişiden tamamen farklı birini görüyor gibi hissetti.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda, rahatlamış bir şekilde. "Teşekkür ederim. Onları kurtardığın için teşekkür ederim."

Adam kısa bir baş sallama ile karşılık verdi ve sonunda onu bırakarak kadehindeki şarabı bir dikişte içti. Neyse ki Elara ona başka ne söyleyeceğini bilemediği için

Merissa ve Isra geri döndüler ve nefes nefese yere yığıldılar.

"Bizi şerefleştirdiğin için çok teşekkürler," dedi Isra, kendi şişesini Enzo'ya uzatarak.

"Dikkatli ol," diye uyardı Elara. "O şey ölümcül."

Enzo kaşlarını kaldırdı, gözleri ona sabitlenmiş bir şekilde bir yudum aldı. Yutkundu ve sııttı. "Hafif," diye fısıldadı.

Leo ve Enzo'nun çocukluk hikayelerini dalgın dalgın dinlerken, ayak parmaklarıyla altındaki altın rengi suyu karıştırıyordu. Isra ara sıra araya girip onları düzeltir ya da çocukken ikisinin ona nasıl eziyet ettiğini şikayet ederdi.

"O hep Isra'yı ve beni belaya sokardı," diyordu Leo.

"Enzo ateşini kontrol altına almadan önce onu kaç kez buzlarımla kurtardığımı *biliyor musun*? Ben olmasaydım saray on kez yanıp kül olurdu."

"Abartıyorsun. Benim kontrolüm kusursuzdu."

Isra kaşlarını kaldırdı. "Leo, o zaman aşçının kaşlarını *yakan sen* miydin, yoksa Enzo mu?"

Leo alaycı bir şekilde düşünür gibi kaşlarını çattı.

"Enzo." "Kanıtlandı."

"Ne! O kadar da kötü görünmüyordu. Ve bunu daha önce de duydum, siz azizler, ben günahkar," diye mırıldandı Enzo, her saniye daha da sarhoş oluyordu.

Elara gülümsedi. "Neden bu beni şaşırtmıyor?" diye araya girdi.

"Varsayımlar," Enzo göz kırptı ve o gülerken ona soğuk bir bakış attı. Eğlence hala tüm hızıyla devam ediyordu, ama kalabalığın giderek azaldığını ve sonunda sadece birkaç kişi dans edip müzik çalarken kaldığını fark etti.

Merissa bir süre önce ortadan kaybolmuştu ama elinde küçük bir sepetle zaferle geri döndü.

"Mutfağı bastım," diye fısıldadı, eğlenceye katılanlardan birinin güçleriyle yaktığı ateşin ışığına yaklaşırken.

Isra yüksek sesle alkışladı ve herkes onun adını haykırmaya başladı. Merissa gözlerini devirdi ve Elara'nın yanına oturdu. Sepeti ona uzattı.

"Çikolata kaplı gildberry," dedi ve kendisi için bir tane aldı. Elara bir tane aldı ve emdi, kadifemsi çikolatayı dilinin üzerinde döndürdü. Zevkle başını geriye attı.

"Şimdi bunlar," dedi, tadını çıkararak, "bunlar eve yazılacak şeyler."

Leo buna gürültüyle güldü, Isra ve Merissa şaşkınlık içindeydiler ve Enzo'ya bakmak için döndü. Gözleri siyahtı, o meyveyi emerken bakışları dudaklarına kaydı.

Ona bakarken çevresi uzak bir uğultuya dönüştü, içindeki karanlık bir parçası devam etmek istiyordu. Başparmağını dudaklarına götürdü ve erimiş çikolatayı kayıtsızca yaladı. Adam belirgin bir şekilde ona yaklaştı ve kız, adamın çimlerde yumruğunu sıkıp kökünden kopardığını gördü. Adamın gözleri onun gözlerine takıldı ve kız gülümsedi, bu gülümseme onun gülümsemesi değildi, karanlığından ödünç alınmış bir şeydi.

Sonra görüntü parçalandı, gürültülü müzik tekrar duyulmaya başlayınca dünyası geri geldi.

"Bu şarkıyı seviyorum!" diye bağırdı Merissa, Elara'yı ayağa kaldırırken. Enzo ile göz teması koptu, Merissa onu ateşe doğru çekerken ayakları sürünüyordu. Diğerleri hala dans ediyor ve alkışlıyorlardı, Elara da onlara katıldı, içinden ikinci bir enerji dalgası patladı. Merissa'nın elleri onu bırakıp başka birine geçene kadar döndü ve döndü. Yakışıklı bir asker ona gülümsedi, topaz rengi gözleriyle elini tutmaya uzandı.

"Sanmıyorum," Enzo'nun sesi arkasında alaycı bir şekilde duyuldu. Asker Elara'nın elini bıraktı, yatıştırmak için iki elini kaldırarak arkasını döndü. Enzo elini sıkıca kavradı ve kolunu çevirdi. Gözleri kısıldı.

"Bu çok kaba bir davranıştı," dedi.

"Öyle mi?" Gözleri masumiyetle açılmıştı. "Sadece dostça davranıp sana bir içki ikram ediyordum." Büyüleyici bir gülümsemeyle, içinde altın rengi bir sıvı dönen kadehini kaldırdı.

"Ambrosia, barışımın simgesi," diye ekledi.

"Yıldızların içkisi mi? Ne kadar *pahalıdır* o?"

Enzo omuz silkti ve bir yudum aldı. "Yani denemek istemiyor musun?" "Öyle demedim," diye somurtarak cevap verdi.

Kadehi dudaklarına götürürken bakışları yakıcıydı. Kız tereddüt etti, sonra onun bakışlarını karşılayarak, Enzo kadehi eğdiğinde bir yudum aldı.

Sıcak, baharatlı bir tatlılık boğazından aşağı kaydı. Damarlarında kıvılcımlar çaktı, daha önce içtiği içkilerle karışan bir coşku hissetti. Gözlerini kapattı ve memnuniyetle iç geçirdi. Ellerini gökyüzüne kaldırırken içinde bir değişim hissetti. Elara coşkuyla döndü ve neredeyse hiç düşünmeden parmaklarından gölgeler fışkırdı. Dans ederken siyah duman onu sardı ve ilahiler duydu, davul sesleri yoğunlaşıyordu. Gülmeye başladı. Enzo onun önünde, onunla dans ediyordu, altın ışık ve ateş ondan dökülüyordu. Gölgeleleri ona doğru eğildi, ışığının etrafında kıvrıldı. Ağırlicsız hissetti. Sonra göz kapaklarının altında bir dizi görüntü birbirine karıştı, duyularını saldırdı. Saf, parıldayan gümüşten yapılmış bir taht, onun ikizi olan altın bir taht. İkisini de yiyip bitiren aç kırmızı alevler. Kahkahaların ardından acı çığlıkları, kükreyen bir aslan ve sonunda taş bir kalbe saplanan bir bıçak. Her gölgeden, her geceden daha karanlık.

Gözlerini açtı, nefes nefese kaldı. Enzo onun önünde duruyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Elara? Elara, iyi misin?"

Ona baktı, kaşlarını çatarak.

"On dakikadır orada duruyorsun." "Ben... dans etmiyor muyduk?"

Ona tuhaf bir bakış attı. "Hayır," dedi yavaşça. "Sana ambrosia verdikten sonra, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi ve gözlerini kapattın. O zamandan beri kıpırdamadın."

Gözlerini kırptı, görüntüler kayboldu. "Sanırım çok fazla şarap içtim, oturacağım."

Leo'ya eğilerek, grubuna doğru sendeleyerek yürüdü. "Sanırım saraya geri döneceğim." Omuzlarında ağır bir şal gibi garip bir hisle iç geçirdi.

"Seni geri götüreyim."

"Hayır, hayır lütfen. Yalnız gitmeyi tercih ederim. Biraz temiz hava almam lazım."

Leo endişeli bir bakış attı ama başını salladı. "İyi geceler." Elara'nın elini öptü. "Bu gece geldiğin için teşekkürler. Görünüşe göre sen ve prensimiz... daha iyi anlaşıyorsunuz."

Elara sıırttı. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeliyiz."

"Eşlik etmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu Merissa, yanağına bir öpücük kondurarak.

"Ben iyiyim, siz eğlenin."

Isra gelip ona sarıldı. "Birkaç gün sonra görüşürüz," diye fısıldadı. "Bana maceralarını anlatman gerek."

Elara sıcak bir gülümsemeyle Isra'nın yanağına öpücük kondurduktan sonra ayrıldı. Leo elini öptü ve bir kez sıktıktan sonra Enzo'ya veda etmek için döndü. Enzo onu bıraktığı yerde değildi, bu yüzden omuz silkti ve sessizce küçük açıklıktan çıktı.

Ayak sesleri taş merdivenlerde yankılandı ve bu ses onu sakinleştirdi, üzerine çöken karanlık baskıyı ortadan kaldırdı. Yatmaya hazır değildi ve kendini sarayın dışına, bahçelere doğru giderken buldu. Esinti onu serinletti, akşamın geç saatlerinin renkleri, ona evini hatırlatan bir manzaraya dönüştü. Bir acı hissetti ve anne babasını, Sofia'yı, evini, geride bıraktığı hayatı düşündü. Derin bir nefes aldı ve çukur bahçelere indi.

Işık alçalmış, dokunduğu her şeye romantik gölgeler düşürüyordu. Sevgililerin heykelleri kucaklaşmış, zambaklar gururla açık yapraklarıyla duruyor, kokuları yazın öptüğü rüzgarı dolduruyordu. Suyun damlama sesini duydu, sesi onu anında sakinleştirdi. Trans halinde, sesi takip ederek daha önce geçtiği yoğun çitlerle çevrili labirente girdi. Parlak böcekler ve indigo cırcır böcekleri sanki

onunla birlikte iç çekerek, onların vızıldayan heyecanı ona eşlik ediyordu. Helion gecesinin huzurunda kendini kaybederken, parmakları çitin yumuşak balmumu yapraklarını okşadı. Kendini labirentin ortasındaki küçük bir açıklıkta buldu, üzerinde on fit yüksekliğinde bir çeşme uzanıyordu. Çeşme, sarayın kendisiyle benzer bir mermerden oyulmuştu ve Scorpius, Okyanusların ve Zehirlerin Yıldızı'nın kollarında bir siren vardı. Elleriyle sirenin başını okşarken birbirlerine bakıyorlardı, dudakları aralanmış, sirenin yüzünde zevk dolu bir ifade vardı.

Elara çeşmenin etrafında dolaşarak onu inceledi, saçlarını süsleyen kabuklardan dökülen mavi ve lavanta rengi su damlaları, Yıldız'ın güçlü kollarındaki triton. Bu bir sanat eseridir. Ellerini çeşmeye daldırdı, ısınmış yüzüne su sıçrattı ve çeşmeyi gören bir bankta oturdu. İçini çekti ve gökyüzüne baktı. Yıldızlar ona göz kırptı.

Her zaman izliyorlar, diye düşündü kendi kendine, onlara zehirli bir bakış attı. Taht odasındaki ebeveynlerinin anısını görmezden geldi, önündeki çeşmeye odaklanarak onu bir kenara attı. Bu sarayda, özellikle de bu gece, çok sık deniz tutmuş gibi hissetmişti, o hareketli, sallantılı hissi. Garip görüntü onu sarsmıştı, Enzo'nun açıklaması da öyle. Her an yeni gerçekler ortaya çıkarken, dengede duramıyormuş gibi hissediyordu. Düşünceleri bir hisırtı ile kesildi. Çılgınca etrafına baktı. Sonra Enzo'nun açıklıkta tökezleyerek yürüdüğünü görünce güldü, Enzo onu görünce durdu.

"Burada olacağını umuyordum," dedi, gözleri hala içkiden bulanık.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu kadın, kalbi tanıdık bir şekilde hızla çarpmaya başlamıştı. Adam, kadının yanına bankta oturdu ve şelaleye doğru baktı.

"Evet," dedi basitçe.

"Bir gömlek bulmuşsun," dedi kız, üzerine asılı, ıslak ve vücuduna yapışmış gömleğe bakarak. "İyi misin?"

Adam burnunu çekerek, yüzünden ıslak bir saç telini itti. "Burası sarayın en sevdiğim yeri," dedi, تنها alanı işaret ederek.

"Çeşme çok güzel," diye fısıldadı Elara. "Sanatçının içine oyduğu aşk..." Hayalperestçe iç geçirdi. "Böyle bir sanat eseri yaratmak için aşkı derinden tanımış olmaları gerektiği belli."

O, çeşmeye kısa bir süre baktı, sonra Elara'ya. "Ya da belki de aşkı hiç tanımamışlardı, ama nefes almak için havaya ihtiyaç duyulduğu gibi aşka ihtiyaç duyuyorlardı."

Elara ona döndü. "Seni şair olarak görmemiştim. Ambrosia bu özelliğini ortaya çıkarmış olmalı."

Adam yumuşak bir kahkaha attı. "Sizin alaylarınız hoşuma gidiyor," dedi. "Sizin sürekli sinirlenmenizi özlemem garip mi?"

Kız kendi kendine gülümsedi. "Beni özlediğini söylüyorsan, çok fazla içmiş olmalısın."

"Seni özledim."

Ambrosia'nın sıcaklığı üzerine çöktü ve kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. "Lütfen sabah bunu hatırlama, ama ben de seni özledim." Gece havasında çok baskın bir sessizlik oldu.

"Peki," diye devam etti neşeyle, "bana okumak istediğin başka şiir var mı?" Enzo başını eline dayayarak onu incelemeye başladı. Gözleri belinden boynuna, saçındaki dağınık çiçeklere kayd. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Sonra ona içtenlikle baktı.

"Işığı yakalamışsın," dedi, son birkaç gündür derinleşen bronzluğuna atıfta bulunarak. "Ama bu sadece ışığın öpücüğü değil..."

Gözleri kadının kolunu takip etti ve onu ellerine aldı. Cildinin çıplak teması, Enzo'nun kolunu nazikçe tutmasıyla kadının nefesini kesintiye uğrattı. Gözleri tekrar kadına döndü.

"Işık seninle sevişmiş gibi görünüyorsun." O, sert başparmağıyla kadının dirseğinin içini okşadı, yeteneğinin ısısı kıvılcımlar saçarken, kadın titredi ve dudakları aralandı. Adam onlara baktı. "Bu şiir yeterince şiirsel miydi?" Tembel bir gülümseme attı ve an bozuldu.

Kadın titrek bir kahkaha attı. "Sana daha sık ambrosia ikram etmemi hatırlat. Seni takip eden baştan çıkarma söylentilerine şaşmamalı." Adamın gülümsemesinin gözlerine kadar ulaşmadığını fark ederek gülümsedi.

"Ah, böyle bir görünüş ve ona yakışan sözlerle, nasıl ayaklarıma kapanmazsın?" Ayağa kalktı ve elini tuttu. "Sanırım seni yatağa götürme vaktim geldi."

Kadın, onun eline onaylamayan bir bakış attı.

"*Senin* yatağına," diye düzeltti adam.

"*Eminim* az önce söylediğin şeyi ima etmek istememiştin."

Dudakları kıvrıldı. "Elbette hayır, Prenses Elara. Beni mükemmel bir beyefendiden başka ne olarak düşünebilirsin ki?"

Gülümseyerek dudağını ısırdı ve onun kendisini kaldırıp saraya götürmesine izin verdi.

Odasına vardıklarında, ona dönerek eteğini düzeltti. "Teşekkür ederim," dedi, "Beni geri getirdiğin için. Ve bana ne yapman gerektiğini söylediğin için. Bunu yapmak zorunda değildin." Adam

başını eğdi. "Evet, yapmak zorundaydım." "Neden?" diye sordu kız, sesi alçaktı.

Adam gözlerini kapatıp inledi. "Tanrılar, sabah bunu pişman olacağım, ama sarhoşum, siktir et." Elara'nın kalbi çarparak, adam elini buklelerine geçirdi.

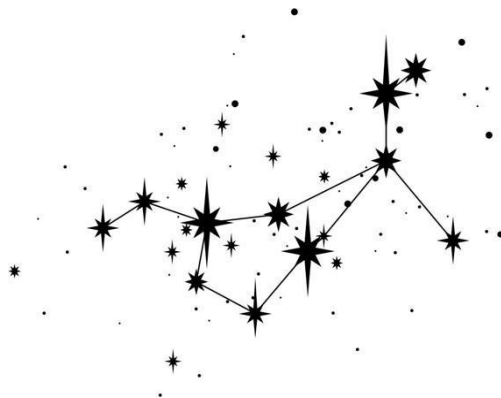
"Çünkü Elara, ben bir canavar olabilirim, ama sen beni bir aziz olmak istememe neden oluyorsun." Ağzı kuruyarak yutkundu.

O, ona bakarken elini kaldırdı ve Elara, bu harekete uyum sağlamak için başını geriye eğmek zorunda kaldı. Tanrım, o çok uzundu.

"Ve sana iyi geceler öpücüğü verebilmek için seni eve kadar geçirmem gerekiyordu," dedi sessizce, elini dudaklarına bastırarak. Tüy gibi yumuşak bir öpücük koluna titreme gönderdi.

"İyi geceler, Elara." O döndü.

"İyi geceler, Enzo," diye cevapladı Elara ve kapısını yavaşça kapattı.

On Beşinci Bölüm

Elara çarşafalarının arasında somurtarak yatarken, odayı karanlık sarmış gibiydi. Merissa, ona kahvaltısını getirirken etrafında telaşla dolaşarak sempatiyle tısladı.

"Sen de benim kadar kötü durumdasın," diye iç geçirdi. "Sana nane çayı getireyim, büyükannem bunun çok faydalı olduğuna inanırdı."

Gölgeler, midesindeki ağrı ile birlikte nabız gibi atıyor gibiydi.

"Bugün bu yataktan kalkarsam ne olayım," diye mırıldandı Elara. "Majesteleri bile beni bu yataktan çıkaramaz."

Merissa gülerek çay hazırlamaya başladı. Kapı sertçe çalındı ve kapı açıldı, Enzo eşikte duruyordu.

"Tanrım Enzo, giyinik bile değilim!" Elara bağırdı, bir bornoz kapıp ince geceliğinin üzerine sardı. Enzo ona bakarken gülümsedi.

"Her zamanki gibi, izinsiz içeri girmek bana çok yakışıyor." "Bugün senin alaylarına hiç havamda değilim. Beni rahat bırak." Enzo kaşlarını çatı. "Antrenmana geç kalıyorsun."

"Öyle mi? Merissa, ona bariz olanı söylediği için bir madalya getirir misin?" Merissa gülümsemesini saklarken, Elara küçümseyen bir bakışla yastıklara uzandı. Enzo odaya çekinerek bir adım attı.

"İyi değil misin?"

"Aylık dönemim var," diye cevapladı ve gözleri yumuşadı. Kapıyı kapatıp ona doğru yürüdü ve o endişeyle oturdu. "Ne yapıyorsun?"

Yatağın kenarına oturdu. "Ne yapabilirim?" Bir an için ne diyeceğini bilemeyen kız, ona göz kırptı.

"Çikolata mı?" diye sordu kız, ve o, Merissa'nın kaçtığı kapıya doğru giderken dudaklarını kıvırdı. Birkaç dakika sonra, bir tepsi çikolata ile geri döndü. Kız açgözlülükle bir tane aldı ve tadını çıkardı.

"Neden bana bu kadar nazıksın?" Adam avuçlarını ovuştururken, kız gözlerini kısarak baktı. Adam ona bakmaktan kaçındı, yüzünde her zamanki alaycı gülümsemesi vardı.

"Çünkü mide krampları ve ruh hali değişimleri olmadan da yeterince kötüsün ve ne kadar çabuk kendini iyi hissedip antrenmanlara dönersen o kadar iyi." Gözleri kadınınkine kaydı.

"Demek, parlak zırhlı bir şövalye gibi geldin ve waffle'ınla acımı unutmamı sağladın."

"Seni acıdan uzaklaştırmak için başka birçok yol da düşünebilirim, Prenses," dedi yavaşça. Kız kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Biraz kanın beni korkutacağını mı sanıyorsun?" Adam sırtıttı. "Benim orduları savaş alanlarına götürdüğümü unuttun mu? Ben de payıma düşeni gördüm."

Elara gözlerini devirdi ve onun sözlerinin ona verdiği sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak yastıklarına geri yığıldı. En sevdiği şekilde, onu aşağılamak suretiyle dikkatini başka yöne çekti.

"Kendini övmenin bir yolunu bulacağına eminim. Bu senin gerçek bir yeteneğin, biliyor musun?"

"İşte," dedi, onu görmezden gelerek. "Elbiseni kaldır."

"Bir çapkın olarak, bir kadını nasıl baştan çıkaracağını daha iyi bilirsin sanıyordum. Merissa bile bana daha romantik sözler söyledi."

Enzo başını geriye attı ve gülmeye başladı, sesi patlayan ışık gibiydi. Kadın hafifçe gülümsedi ve bornozunu açtı, altındaki ince geceliği görüldü. Enzo yaklaştı, yatağı ağırlığıyla sallandı ve kadının üzerine eğildi. Sonra gözlerini kapattı ve avuçlarını birbirine doğru tutarken çıtırtı sesi duyuldu. Ona gizli bir gülümsemeyle ellerini şişkin karnına koydu. O bu hissi duyunca inledi, sıcaklık içini kıvranan iç organlarına hemen bir rahatlama sağladı.

"Bu inanılmaz bir his."

O da sırtıttı. "Bir kadının benim huzurumda bu sözleri söylediği ilk sefer değil."

"Ve böylece her şeyi mahvettin." Kadın uzaklaşmaya çalıştı, ama adam onu orada tuttu, güçlü elleriyle nazıkçe ona bastırdı. Kadın neredeyse direnmeye çalışacaktı, ama çok yorgun ve çok acı çekiyordu.

"Peki," diye iç geçirdi. "Senin sadece abartılmış bir ısıtma yastığı olduğunun farkındasın, değil mi?"

Her ay benim için hazır olabilir misin?"

Adam, sıcak ellerini ona bastırmaya devam ederken güldü ve kadın ona baktı. Siyah kirpikleri adamın yanağına değdi, adamın kaşları çatılmıştı. Adam konsantre olduğunda orada her zaman bir çizgi oluştuğunu fark etti ve bunu fark ettiği için kendine kızdı.

"Şu anda büyün güçleniyor mu?" diye sordu, gözlerinden bir bukle saçını silkelerek tekrar ona baktı.

"Evet... nasıl bildin?"

"Sanki kadınları tanımıyor gibisin." Elara midesinde bir şeylerin kıpırdadığını hissettiğinde gergin bir sessizlik oldu.

"İsra," diye aceleyle açıkladı. "Onunla büyürken *çok şey* öğrendim.

Döngüsü sırasında yetenekleri kontrol edilemez hale geliyor. Aslında izlemesi çok ilginç." Elara güldü. "Tahmin edebiliyorum."

"Bir keresinde, Altalune'den gelen bir grup büyükelçiyi dondurmuştu. Krallıklarımız arasındaki ticaret anlaşmasını neredeyse mahvediyordu." Bu anıyı hatırlayarak güldü.

"Birbirinizi ne kadar sevdiğinizi görebiliyorum," dedi Elara.

Enzo başını salladı. "Isra benim için bir kız kardeşe en yakın kişi. Dün gece duyduğun gibi, Isra, Leo ve ben sarayda birlikte büyüdük. Birbirimiz için yapmayacağımız hiçbir şey yok."

Elara bir özlem duygusu hissetti. Kardeşleri ya da onu seven biri olmasını arzuluyordu. Sofia'yı düşündü. Ailesini. Hepsi çoktan gitmişti. Ağzına bir çikolata daha atarak kıskançlığını bastırdı.

"O zaman Isra neden hala sarayda değil?"

Enzo alaycı bir şekilde güldü. "Onu burada hayal edebiliyor musun? Saray hayatının sıkıcılığına ve görgü kurallarına tahammül edemeyecek kadar sabırsız biridir. Yeterince büyüdüğü anda, şu anda bulunduğu yere gitti."

"Onu seviyorum," dedi Elara. "Bana çok şey öğretti ve ilk tanıştığımızda ona çok kaba davrandım." Bu anı hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

"Ah evet. Sinir krizi geçirmiştin." Enzo güldü ve Elara ona sert bir bakış attı.

"Ölmek üzere olduğumu söylediğinde verdiğim tepkiyle akıl sağlığımın bir ilgisi yoktu."

Enzo gülmemek için dudağını ısırdı ve Elara onu izlerken içini bir sıcaklık kapladı.

"Peki, Ölüm Prensesi, bana yeterince insan gibi görünüyorsun." O, onun sıcaklığı altında hareket ederken, Enzo'nun bakışları üzerinde kaldı.

"Çocukluğundan bahsetmeni dinlemek Sofia'yı özlememi sağlıyor."

Enzo ona bakmadan midesini ısıtmaya devam etti. O da hafifçe gülümsedi. "O benim için de bir kardeş gibiydi. Biz de sarayda birlikte büyüdük. Hatırlıyorum da, bir keresinde, ergenlik çağındayken hormonlarımız tavan yapmışken, tüm krallıkta elektrik kesintisine neden olmuştuk."

"Tanrı aşkına, bunu nasıl yaptınız?" Enzo inanamayan bir şekilde sordu. Kız, Enzo'nun yüzündeki ifadeye gülerek cevap verdi.

"Kış gündönümü balosunda giymek için en sevdiği elbisesini çaldığım için kavga ediyorduk. Ona, elbise bana ondan daha çok yakıştığı için kızdığını söyledim."

Enzo burnunu çektirdi. "Tam sana göre."

Elara'nın dudağı kıvrıldı. "Neyse, sinirler gerildi ve gölgelerimin ne kadar kontrolden çıktığını fark etmedim. Bana şımarık bir velet olduğumu söyledi ve ben kendimi kaybettim, karanlığı serbest bıraktım."

Kafasını salladı. "Balo gün ortasında mum ışığında devam etmek zorunda kaldık. Aslında bu, baloyu daha büyülü hale getirdi bence."

Enzo başını sallayarak sırttı. "Sofia, bunca yıldır seninle uğraşarak gösterdiği cesaretinden dolayı övgüye layık."

"Hâlâ ona ne olduğunu bilmiyorum," diye cevapladı Elara sessizce. "Bilmemek daha kötü—yaşıyor mu, öldü mü, o gün kaçabildi mi? Bilmeyi tercih ederim."

Enzo belini sıktı. "Öğreneceğiz."

Ona baktı. Gözleri sıcak altın rengindeydi. "Biz mi?"

Enzo gülerek, "Hoşuna gitse de gitmese de, artık bu işte birlikteyiz gibi görünüyor," dedi.

Elara gülümsedi, Enzo'nun ellerinden yayılan sıcaklığın tadını çıkararak gözlerini kapattı ve rahat bir sessizlik havada asılı kaldı. O kadar yorgundu ki, uyanıklık ve uyku arasındaki geçişi fark etmedi. Düşünmeden, rüyalarına daldı. Gerçek dünyada Enzo'nun ellerinin baskısını hâlâ hissedebiliyordu. Rüyasında gözlerini açtığında Enzo'nun hâlâ orada olduğunu gördü. Daha önce olduğu gibi yataktaydılar, Enzo'nun sıcak elleri hâlâ karnının üzerindeydi. Bir düşünceyle ellerini hareket ettirmesini istedi. Enzo isteğini yerine getirirken, karnının üzerinde uzanan ince kumaşın üzerinde alaycı desenler çizerek, ateşli bakışlarıyla onu yakıyordu.

"Böyle mi?" diye mırıldandı ve o memnuniyetle iç geçirdi. Elleriyle çizdiği daireler büyüdü, aşağıya doğru kaydı. Gözlerine baktı.

"Ne istediğini söyle, Prenses," dedi Enzo yumuşak bir sesle.

Bir değişiklik hissetti ve gözleri birden açıldı; rüya manzarası paramparça oldu. Enzo'nun gözleri kapalıydı, ama onun gözleri açıldıktan bir saniye sonra onun da gözleri açıldı.

Yavaşça dudaklarında bir gülümseme belirdi ve bakışları ateş gibiydi. "Güzel bir rüya mı görüyorsun?"

Yanakları kızardı. "Az önce biz..."

"Rüya yürüyüşü mü yaptık?" Gülümsemesi daha da genişledi, gözleri masumiyetin resmini yansıtıyordu.

"Seni rüyama çektim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım, başka birinin *benim rüyamda* yürümesine yardım etmemiştim," diye fısıldadı.

"Bunu yaparken beni uykuya daldırdın. Belki de birbirimize dokunduğumuz için?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ama daha acil bir sorum var."

O, onun söylemek üzere olduğu şeyi önceden tahmin ederek gerildi.

"Hayallerinin mimarı olarak, neden ilk olarak ellerimin vücudunda dolaştığını hayal ettiğini merak ediyorum."

Bundan çok fazla zevk alıyordu.

"Senin gibi zeki bir adam neden gücünün zirvesinde olan bir kadını alay etmek istesin ki? Belki de ölüm arzusu vardır."

"Senden istediğim birçok şey var."

"Beni sınırlendirmeye çalışmayı bitirdiysen, artık gidebilirsin. Teşekkürler... bunun için," dedi ve hala üzerinde olan ellerini işaret etti. Hiç kimsenin yüzündeki sırtışı silmek için bu kadar çok istemişti.

"Daha iyi hissettiğine sevindim."

"Sen uzaklaştıkça daha da iyi hissediyorum." Tatlı bir gülümsemeyle. Adam sırtarak yataktan kalktı.

"Yarın daha iyi hissedersen, her zamanki gibi antrenman için buluşuruz."

O, onun gözlerinden kaçınarak başını salladı ve yatağına geri uzandı.

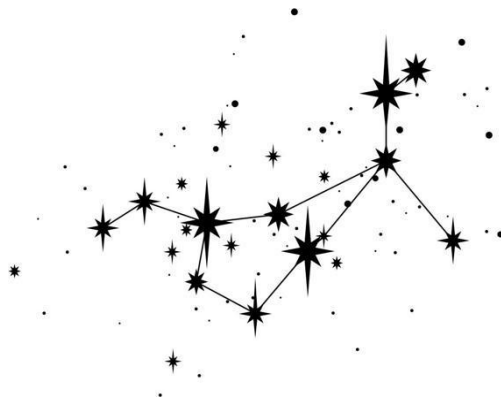
Adam kapıdan döndü. "Dinlen." O aptal alaycı gülümseme yüzünden kaybolmamıştı.

"Oh, ve Elara?"

Kız yastığının arkasından ona baktı.

"Gördüğün o küçük rüya mı? Seninle yapabileceklerimin sadece bir gölgesi."

Adam kapıdan uzaklaştı. Kız, kara bir lanetle onu gölgelerinden biriyle odadan dışarı itti ve adam kapıyı kapatırken, kanının kaynadığını görmezden geldi.

On Altıncı Bölüm

SONRAKİ HAFTALARDA, ELARA Enzo'nun her zamanki kıskanç öğretmen pozisyonuna geri döndüğünü görünce rahatladı. Öğle yemeğinin ardından antrenman, öğleden sonraları Isra ile rüya yürüyüşü dersleri ya da Merissa ile sarayı keşfetmek için serbest zaman gibi kolay bir rutine girmişlerdi.

"Burada yaşayacaksan, yatak odan ve eğitim alanından daha fazlasını tanımaya başlamalısın," diye azarlamıştı Merissa.

Elara'nın büyü yetenekleri iyi geliyordu, illüzyonları her geçen gün güçleniyor ve gölgeleri kabuslara dönüşüyordu. Rüya yürüyüşü de giderek kolaylaşıyordu, ama Enzo'yu rüyalarına nasıl çektiğini Isra'ya söylemeye cesaret edememişti. Bu, üzerinde durmak istemediği bir konuydu.

"Ah!" diye bağırdı ve kolunu salladı.

Enzo, kolunda oluşan kırmızı izi görünce tısladı. "Kalkanını kaldırmazsan Ariete'nin adamlarından çok daha kötüsünü göreceksin."

Gölgelerini ayarladı, karanlığı, Enzo'nun ona atmaya çalıştığı ışığı emen, kötücül, emici bir güç haline gelene kadar yoğunlaştırdı. Kalçasındaki hançeri parmaklarıyla okşadı, onu kullanmak için sabırsızlanıyordu.

"Bu bir destek haline geliyor, ona çok fazla güveniyorsun. Gölgelerini kendi silahları olarak doğru şekilde kullanmalısın."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Tekniğim mükemmel işliyor. Yoksa kısa bir süre önce seni sırt üstü yatırıp bacaklarımın arasına aldığımı unuttun mu?"

"Güven bana El, unutmadım. Ama bir dahaki sefere beni sırt üstü yatırıp bacaklarının arasına aldığında, umarım daha az gıysi olur."

"Rake." Ona bir gölge attı, yanakları kızardı, o ise parmaklarını hızlıca hareket ettirerek gölgeyi dağıttı. Onun sözleri üzerine karnında hissettiği sıcaklığı görmezden geldi, bunun yerine parmak uçlarındaki gölgelerle oynadı.

"Sana beni El diye çağırmanı istediğimi hatırlamadığım gerçeğini de göz ardı etmişiz gibi geliyor," diye çıkıştı.

Gülümsemesi daha da derinleşti. "İşte bu yüzden sana öyle seslenmeye başladım. Seni telaşlı görmek çok hoşuma gidiyor."

O sinirlenerek omuzlarını silkti. "Bu işkence hiç bitmeyecek mi? Sanırım Leo'nun tatbikatlarını buna tercih ederim."

Kıkırdarak pavyonun sert taşına oturdu, çıplak karnındaki gergin kasları dalgalandı.

"Bence," dedi, ellerinde ateş dans ederken, "senin kullanmayı bildiğin bir hançerin olduğu gerçeğini gözden kaçırdık. Ve sen *neredeyse*

benim kadar iyi
dövüşebildiğini." O
buna alaycı bir
şekilde güldü.

"Bir Asterian prensesi nereden asker gibi savaşmayı öğrenebilir ki? Şikayet ettiğimden değil," diye ekledi. "Seni daha sevimli kılan birkaç şeyden biri."

Ona çok kaba bir şekil vererek bir gölge daha atmaktan kaçındı. Sabahın ortasında sırtına vuran yumuşak ışınları hissederek, iç çekerek karşısına oturdu. Sırlarını açığa çıkarmaya başlamalı mı diye kendi kendine mücadele etti. Ama o gün yatakta, bu işte birlikte olduklarını söylediğini hatırlayarak, kararlılıkla başını salladı.

"Bir sır karşılığında bir sır mı?"

Ona tereddütle baktı, sonra sonunda başını salladı. "Devam et."

"Sofia," diye başladı. "Annesi Asterian ordusunun komutanıydı. Bu yüzden sarayda birlikteydik." Elara'nın yüzünde bir hüznün belirdi. "Birkaç yıl önce ölü bulundu."

"Ne oldu?" Enzo kaşlarını çatı.

Elara omuz silkti. "Asla öğrenemedik. Ama cesedi..." Elara o görüntüden kurtulmak için başını salladı. "Korkudan ölmüş gibi görünüyordu. Donakalmıştı. Gözlerindeki ifadeyi asla unutmayacağım. Sanki saf kötülüğü görmüş gibiydi."

Elara başını sallayarak zihnini boşalttı. "Ama ölmeden önce Sofia'ya her şeyi öğretti. Ona silah kullanmayı ve kendini savunmayı öğretti. Benim durumumdan dolayı bana yasaklanmıştı." Gözlerini devirdi. "Bu, ailemin beni korumak için bulduğu bir yoldu. Ben, ailem ve saraydaki diğerleri gibi aynı zarafete sahip değildim. Onları çok seviyordum, ama annem... şey, sen zaten biliyorsun. Benim şiddetle uzaktan, görgü ve zarafetle dolu bir hanımefendi olarak büyümemi istiyordu. Onları suçlamıyorum, Celestia'nın durumu, ülkemizin maruz kaldığı muamele..." Elini salladı. "Beni saray duvarlarının dışına neredeyse hiç çıkarmıyorlardı."

"Bir 'ama' geliyor gibi hissediyorum," dedi Enzo. "Ancak..."

"Ancak, 'ama'nın başka bir kelimesi," diye mırıldandı. Ona bir bakış attıktan sonra devam etti.

"*Ancak* Sofia, ne yapması gerektiğini söylenen türden bir kız değildi. Ben de öyleydim.

be

n "Bunu tekrar söyleyebilirsin."

de Elara kıkırdadı. "Bu yüzden bana gizlice ders veriyordu. Her dersten sonra annesi

öyl

e

de

gil

di

m.

"

gelip beni bulur, alıştırma yapar, pratik yapardık. Bana hançerimi hediye eden oydu.

"Her sabah, gün doğmadan, gökyüzü hala indigo rengiyle kaplıyken, Asteria'nın karanlık sokaklarına gizlice girip antrenman yapardık. Bana,

benim erişebileceğim az miktardaki güçle, bıçağı kullanırken dikkatleri dağıtmak için illüzyonlarımı nasıl kullanacağımı öğretti.” Enzo, anladığını gösteren bir gülümsemeyle dudaklarını kıvrırdı. “O benim için öyle bir hayat istemiyordu. Sarayın kapıları ardında kapalı kalmak. Tanrılar, beni ilk kez Asteria'nın Gece Mahallesi'ne götürdüğü günü asla unutmayacağım.”

Elara gülerek başını salladı. "Orada, on altı yaşında bile utangaç değildik. Ben, bu solgun yüzlü masum kız, krallığın en alt tabakası olan —fahişeler, canavarlar, hırsızlar, katiller ve haydutlar kaldırımlarda dans ediyorlardı. Asteria Prensesi'nin aralarında olduğunu bilselerdi, şey..."

Sözünü bitirmedi. Enzo, yere yaslanarak ona dikkatle bakıyordu.

"Demek bu yüzden prensesin bir hançeri var ve onu kullanmayı biliyor," dedi. "Hediyelerim yetmediğinde kendimi savunmak için."

Kendini bu kadar açığa vurduğu için elleri titreyerek bir yudum su içti. "Ne?" diye sordu, onun bakışlarını içine çekerek.

"Yeteneğini hiç kullandın mı?" diye sordu Enzo sessizce. "Yani... zarar vermek için?"

"Evet," dedi basitçe. "Birkaç kez." Hüzünlü bir gülümsemeyle ekledi. "Sofya ve ben kendimizi şehrimizin koruyucuları olarak görmeyi severdik, elimizden geldiğince insanlara yardım ederdik. Başka seçenek kalmadığında ya da hayır cevabını kabul etmeyenlere karşı kullanırdım."

Lukas tekrar aklına geldi ve onun anılarını uzaklaştırmaya çalıştı. "Benim yeteneklerimin kurbanı olan son adam altını ıslattı."

Enzo şok içinde doğruldu, dudaklarında inanamayan bir gülümseme vardı.

"Prenses Elara," diye azarladı, "ağzını sabunla yıkamalısınız. Ne kraliyet ailesi ama." İnanamayan bir şekilde başını salladı, "Ben de masum, dünyadan habersiz kraliyet ailesinin yanında olduğumu sanıyordum. Görünüşe göre Sofia sana gerçekliğin tadını tattırmış."

Elara dudağını ısırdı, düşünceleri başka yerdeydi. Enzo yanına gelene kadar onu duymadı.

"Elara?" diye üçüncü kez sordu. "İyi misin?"

Gözlerinden sarkan saçlarını çekip, parlak bir gülümsemeyle "İyiyim" diye cevap verdi. Enzo ona baktı.

"Sana yeteneklerimi kullanamayabilirim, ama bir aptal bile senin iyi olmadığını anlayabilir." Gözleri endişeyle yüzünü taradı. "En son ne zaman yeteneklerini bu şekilde kullandın?" Delici, bronz benekli bakışları, saklanamayacağı ruhunun derinliklerine kadar işliyor gibiydi.

Bir yudum daha su içti. "Helios'a ilk geldiğim zamandı." Enzo'nun çenesinin sıkıldığını gördü. "Sınırı geçmiştim, hem de bir meyve vagonunun arkasında." Güldü. "Sadece bu hançer ve biraz

gücü tükenmiş." Onu sevgiyle okşadı. "Sarayı bulmam gerektiğini bilerek atladım. Takip edildim. Tavernadan sarhoş bir grup adam. Liderleri kel ve şişmandı, boynunda korsan işareti vardı. Kötü bir gruptu. Onların alaylarını görmezden gelerek bir sokağa kaçtım. Beni takip ettiler."

Enzo fark edilmeyecek şekilde hareket etti, yanan gözleri hâlâ ona bakıyordu. "Hangi taverna?" diye sordu soğukkanlılıkla. Parmakları arasında dans eden, parlamak için can atan hafif, sert ve soğuk bir şey gözüne çarptı.

"Ne önemi var?" Kız gergin bir kahkaha attı. "Var," diye tersledi Enzo.

"Leone's Head—ya da Mouth—ya da öyle bir şey mi?" diye tahmin etti.

Bir an düşündü. "Leone's Maw," diye başını salladı. Bir duraklama oldu ve kız, şafak vakti ağaçların dallarında cıvıldaayan kuşlara odaklandı, parmaklarıyla çimlerin yapraklarını kopardı.

"Sana dokundular mı?"

Elara, sesindeki soğukluktan, tanıdığı sıcaklığın yokluğundan dolayı donakaldı. Bu, sarhoş, çekici bir zampara ya da alaycı bir arkadaşın sesi değildi. Bu, Celestia'yı süsleyen en ölümcül savaştının sesiydi. Cevap vermedi.

"Sana dokundular mı lan?" diye tekrar sordu. Omurgasından bir titreme geçti. Enzo'nun sesi genellikle melodik ve sıcaktı, ateşle doluydu. Bu ses ise tüm duygulardan yoksundu. Sakin. Fazlasıyla sakin.

Çenesini kaldırdı. "Bir tanesi," diye fısıldadı. "Beni duvara yapıştırdı ve eteğimi kaldırdı. Boynumu öptü. Ben onun kabuslarını gerçeğe dönüştürmeden önce ancak bu kadar yapabildi."

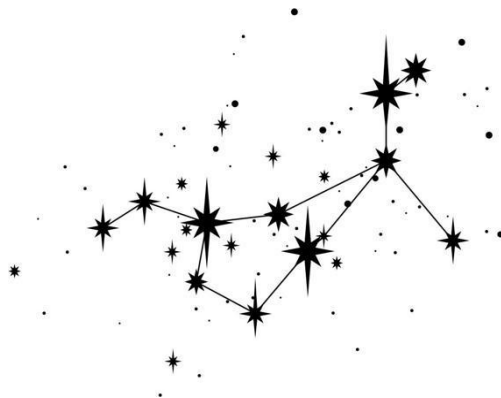
Sert bir elin çenesini kaldırdığını hissetti ve Enzo'nun gözlerine baktı. Biraz sıcaklık geri dönmüştü ama altında hala metal parıldıyordu, Asterian ışık yükselişi kadar soğuktu. Bir tutam saçını kulağının arkasına koydu, çenesi gerildi ve sonunda konuştu.

"Bu sana bir daha *asla* olmayacak."

"Ben kendimi koruyabilirim." Kaşlarını kaldırdı.

"Umurumda değil. Benim krallığımda, sen benim korumam altındasın."

Enzo bir kez yanağını okşadı, dudaklarında bir kelime vardı. Bu nazik hareket, kızın nefesini kesik kesik hale getirdi. Son anda Enzo ayağa kalktı ve döndü, uzun gölgesi antrenman sahasını kesip saraya doğru uzandı. Enzo gittikten sonra kız onu gördü. Enzo'nun uzandığı yerde, öğleden sonra güneşinin altında deli gibi dumanlar çıkan, yanmış, kararmış toprak.

On Yedinci Bölüm

ELARA DUMAN KOKUSUYLA UYANDI. Öksürdü, kolları körü körüne uzanıyordu, ta ki odasında, güvende olduğunu fark edene kadar. Sadece bir rüyaydı.

Gördüğü rüyayı hatırladı. Rüyada, tek gördüğü şey onu ve etrafındaki odayı yakan altın ve kırmızı renkli alevlerdi. O, kapana kısılmış bir şekilde yatarken, alacakaranlık camı olduğunu *bildiği* koyu siyah bir cam parçası kalbine defalarca saplanıyordu. Ancak saldırganı göremiyordu. Korkunç bir kabustu. Kendi yarattığı bir kabus. Banyosuna gitti, boynuna soğuk su serpti ve açık balkon kapısından içeri giren hafif kararmış gökyüzünün taze, serin havasını içti. Gökyüzü, gecenin ortasını işaret eden koyu bordo
r e n g i n d e y d i .

O anda Asteria'nın mor ve mavi tonlarını ne kadar özlediğini fark etti.

Parmaklarının arasından bir gölge kıvrımı kaydırды, bu alışkanlık onu yatak odasına dönerken rahatlatıyordu. Bir mum yaktı, onu rahatsız etmeye niyetli kabusları uzak tutmaya çalışıyordu.

Duskglass aklında, yatağının kenarındaki kitap yığını karıştırdı, İsra'nın ona ödünç verdiği birkaç romanı hariç, diğer romantik romanları görmezden geldi. "*Yıldızların Tarihi*" adlı kalın bir kitap vardı. Elbette, yazar tarafından tamamen önyargılı bir şekilde yazılmıştı. Yıldızlara karşı küfür ölümle cezalandırılırdı, bu yüzden Celestia'nın herhangi bir "tarihi" teknik olarak doğru değildi. Ama Elara her satırı dikkatle okursa, belki de duskglass'ın ne olduğu ve nerede olduğu hakkında en azından bir fikir edinebilirdi. Kitabın bu kadar sıkıcı olması üzücüydü, her sayfada gözleri ağırlaşıyor ve sonunda uykuya dalıyordu.

Gündüzün parlak ışığı ve duman kokusu ile tekrar uyandı. *Yine* mi? Rüyalarından sıyrıldı, onları örümcek ipeği gibi silkeledi. Ama hayır. Gözleri fal taşı gibi açıldı, sarayın kapılarından dumanlar yükseldiğini gördü. Alarmla ayağa kalktı, saray bahçesinin pirouetleri ve kuleleri görüşünü engelliyordu.

Hızla bir cüppe giyen kız, çıplak ayakla kapıdan dışarı koştu ve ortalarda görünmeyen Merissa'yı çağırdı.

"Kimse yok mu? Yardım edin! Saray kapısında duman var!"

Saray mezar kadar sessizdi ve Elara içinde yükselen paniği bastırmak için mücadele etti. Sürekli değişen koridorda kendini savurarak, saray kapılarına doğru bir yönde ilerlediğini umuyordu. Yaklaştıkça, kalabalığın uğultusunu duydu, garip çığlıklar gürültüyü deliyordu. Merissa'yı gördü, çaresizce el sallayarak onu çağırıyordu. Birdenbire ona doğru koştu, bornozunu etrafına sarıyordu.

"Yıldızlar adına neler oluyor?" diye küfretti, saray misafirlerinin ve çalışanlarının başlarının üzerinden zorlukla bakarak. İnsanlar sarayın kapılarının önünde sıralanmış, kalabalığın içinden kaygan, huzursuz bir enerji yayılıyordu.

"Halka açık bir infaz," diye açıkladı Merissa, kendisi de kalabalığın üzerinden bakarak. "Öğleden hemen önce çanlar çalındı. Yıllardır gördüğümüz en büyüğü."

Elara başını salladı. "*Halka açık* infazlar mı? Helios'ta hâlâ öyle şeyler var mı?!"

Merissa ona deliymiş gibi baktı. "Sizde yok mu?" "Babam onlarca yıl önce yasakladı."

Merissa ona tedirgin bir şekilde baktı. "O zaman izlemesen daha iyi olur." Gösteriye döndü.

Elara da dönmek istedi, midesinde bir bulantı hissetti. Ancak, bir şey onu yerinde tuttu, midesinde ağır bir çekilme hissi. Hareket etti, kalabalığın arasından bakmaya çalıştı. Nefesi kesildi. Orada, sarayın portikosundaki direklere bağlanmış beş adam vardı.

Küçük ve sinsî görümlü olanın burnundan kan akıyordu. Bir sonraki, kısa ve kaslı olanın yüzünün bir tarafında yanıklar vardı.

"Tanrım," diye fısıldadı Elara.

Sonraki, henüz yetişkinliğe adım atmış olan, morarmış ve şişmiş gözleriyle ağlıyordu. Dudaklarında ve göz kapaklarında kurumuş kan vardı. Yanındaki adam küfürler ve lanetler savuruyordu, çıplak göğsünde derin kesikler vardı.

Sonunda, ortada, sessizce inleyen, dili kesilmiş ve kararmış bir kütük gibi görünen adamı gördü. Kel kafası, dişsiz ağzı, korsan işareti ona dik dik bakıyordu.

Elara'nın nefesi hızlandı, kalbi onu saran bir şarkı gibi atıyordu, kalabalığın sesleri, alaylar, dedikodular sessizleşti. Bu duygu o kadar yaygın bir korkuydu ki, onu o andan uzaklaştırdı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, yanındaki sütuna tutunarak.

"Elara? Elara!" Merissa onu tuttu, yüzünde endişe belirgindi.

"O... O..." Tanrım, nefes alamıyordu. Gördüklerinin ağırlığı onu ezdiği için konuşamıyordu. "Nerede o?" diye bağırdı. "Nerede o?"

"Kim?" Merissa kaşlarını çatı. "Kim, Elara?"

Elara derin nefesler aldı, anlaşılmasın olan şey netleşince öfke göğsünü ateşe verdi. Sonra onu gördü. Bir arkadaşı değil, akıl hocası değil, Enzo değil.

O, Prens Lorenzo'yu gördü, Helios'un Aslanı, Her Şeye Gücü Yeten Işığın Oğlu, yüzyıllardır bu topraklara şeref veren en ölümcül savaşçı. Mahkumların önünden yavaşça geçerken durdu, gözleri fırtınalı, çenesi sıkı, baştan aşağı siyah giyinmiş.

Kalabalığa dönerek, sesi ölümcül bir darbe indiren kılıç gibi yankılandı.

"Bu adamlar en ağır saldırı suçuyla yargılanıyorlar. İstedğini alabileceklerini, masum insanları avlayabileceklerini sandılar." Prens, acı içinde inleyen çete liderinin ayaklarına tükürdü.

"Bir kadına onun rızası dışında dokunabileceklerini, ona zarar verebileceklerini sandılar."

Elara, onu durdurmak ve kürsüye ulaşmak için kalabalığı ayırmaya çalışarak atıldı.

Sabah ışığı, Lorenzo'nun konuşurken gözlerindeki parıltının yanında sönük kalıyordu. Kalabalık, suçlamalar okunurken tiksintiyle mırıldanıyor, alay ediyordu.

Elara onun adını haykırmaya çalıştı, ama sesi kalabalığın içinde kayboldu. "Bu size bir ders olsun," diye bağırdı, "aynı suçtan suçlu bulunanların başına gelenlerin aynısı. Aynı suçu işleyenlerin başına gelecek olanın aynısı. Bu size bir ders olsun," dedi, direklerle bağlanmış, inleyen figürlere dönerek, bir elini parlak gökyüzüne karşı zarifçe kaldırdı, "yakılacaksınız."

Son sözünü söylerken bileğini hafifçe salladı ve alevler her bir tutsağı sardı, çığlıkları kalın, dalgalı havayı kapladı. Kalabalıktan bazıları çığlık attı. Diğerleri ise alkışladı. Elara onları duymadı. Zihninde sadece boğuk bir uğultu duyuyordu. Başı dönüyordu, Merissa'nın elinden kurtuldu, sarayın kapılarından tam hız koşarak çıktı ve hemen haykıran kalabalığın içine daldı.

Elara, ormana doğru dik yokuşu tırmanırken, dallar topuklarına takılırken, göğsünde nefes nefese kalmıştı. Kendini gölgelerin içine iterek ilerlerken, düzensiz nefesler alıp veriyordu. Ölümün seslerinden uzak, onu rahatlatan tek yer orasıydı.

Enzo ile ilk kez antrenman yaptığı yerde, ağaçların gölgesinde yere yığıldı. Şimdi bu düşünce bile onu ürpertmişti.

Nefes nefese yatıyordu. Görüntüler tek tek zihnini kırbaçlıyordu: çığlıklar, yanan et ve ateşin kokusu. Öfke ve şok, mide bulandırıcı bir dansa karışmıştı.

Bu onun vereceği bir karar değildi, ama yine de o, güçlü, ateşli kafalı aptal, bu kararı vermişti. İhanet, karnına saplanan bir bıçak gibi hissettiriyordu ve Elara'nın genellikle yaptığı gibi duygularını bastırmak yerine, bu duyguların onu beslemesine izin verdi, öfkeyle kaynayıp köpürdü.

Altındaki kuru yosun yumuşaktı ve ona rahatlık verdi. Öfkesi dinerken parmaklarıyla yosunu daireler çizerek bastırdı, nefes alışı sonunda histerik halinden yavaşladı. Gözlerini sıkıca kapattı, biriken gözyaşlarını zorla yok etti.

Orada ne kadar süre huzur içinde uzandığını bilmiyordu. Zamanın tek işareti, üstündeki yaprakların gölgesinde derinleşen tonlarda yansıyan, yaklaşan alacakaranlıktı. Yapraklar o kadar sıkıydı ki, ışınları zar zor süzüyordu ve onu kendini evinde hissettiği gölgelerde koruyordu.

Aniden, bir dalın çatlaması onu ayağa kaldırdı ve çömeldi. Hareketsiz kaldı ve hançerini kınından çıkardı. Hazır bir şekilde, bir panter gibi saldırmaya hazır bir şekilde çömeldi. Bir gölge, bir hareket vardı ve onu yere bastırdı, hançeri dişlerinin arasında tutarken kurbanının üzerine çöktü, kollarıyla onun kollarını aşağı bastırdı, öldürmeye hazırды.

Tanıdık bir ses, "Beni zor durumda bırakmayı seviyorsun, değil mi?" dedi.

Elara, midesinin bulandığını hissederek Enzo'yu itti. "Benden uzak dur," diye tısladı.

"El, konuşmamız gerek," diye iç geçirdi ve kendini oturur pozisyona getirdi.

"Bana El deme sakın," diye öfkeyle bağırды kız. "Sen benim *arkadaşım* değilsin." Enzo, sanki ona vurmuşlar gibi kızın sözlerine irkildi.

"Elara," dedi, sesi artık sertti, sabrının izleri tamamen kaybolmuştu. "Olanları konuşmadan buradan ayrılmayacağım."

"O zaman konuş," diye hırladı kız, ona dönerek, kollarını göğsünde kavuşturdu. Gözleri aniden zonklamaya başladı. Düz bir kayanın üzerine çöktü ve ellerinin avuç içlerini öfkeyle gözlerine bastırdı. Bir hışırtı duydu ve Enzo'yu görüş alanında gördü.

"El," dedi Enzo yine yumuşak bir sesle ve Elara döndüğünde Enzo'nun yanında çömeldiğini gördü, o kadar uzundu ki Elara'nın gözlerine bakabilmek için topuklarının üzerine oturmak zorunda kalmıştı.

"Bir an için kim olduğunu unuttum," dedi kız sessizce. Sönük bir kahkaha attı. "Çekiciliğini kullandığında, gülümsediğinde çok kolay oluyor. Kuzu kılığına girmiş bir kurt olduğunu unutmak çok kolay." Enzo'nun çenesinin hareket ettiğini gördü. *İyi*.

"Sonra onları gördüm, o adamları. Sana güvenerek anlattığım, hallettiğimi söylediğim adamları. Asılmışlardı. Ve zihnimin bir kısmı hala bunun bir tesadüf olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. Arkadaşımın, ona özellikle yapmamasını söylediğim halde bu adamları aramaya gitmiş olmasının imkânsız olduğunu. Onların onun eliyle yakılmasının imkânsız olduğunu." Gözlerini üstlerindeki gölgeliklere kaldırdı.

"Sonra seni gördüm. Ölümün kendisi gibi, hepsini yakarken yüzünde hiçbir duygu yoktu. Onları işkence ettikten sonra." Gözlerini kapattı, başını salladı. "Ne yaptığının farkında mısın? Bu benim sorumluluğum, şimdi taşımam gereken yük. Peki ya onunla birlikte olan adamlar? Masum hayatlar. Onların ölmesi benim suçum.

Çünkü sana söyledim, sana güvendim, ama sen bana söylemek yerine gidip bir şeyler yaptın."

O titreyerek nefes alırken, sadece sessizlik vardı. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

O da ayağa kalktı, yüzü karanlıkta bir maske gibiydi.

"Evet, söyleyecek bir şeyim var. Hiçbirinin masum olmadığını söylemeliyim. Sana *dokundular* Elara. Eteklerini kaldırıp, seni tecavüz edip öldürebileceklerini düşündüler, muhtemelen sayısız başka kadına da yaptıkları gibi. O adamı cezalandırmak için yaptığın şey yeterli değildi."

Vahşi bir kedi gibi yerde volta atıyordu. "Bir kadına rızası dışında dokunmak, işlenebilecek en kötü suçtur." Elara ona baktı ve onun *öfkeli* olduğunu fark ettiğinde öfkeyle doldu.

"Ve bu sana *benim* krallığımda oldu," dedi adam, sesi kırıldı, titriyordu. "Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyor musun? Dünyadaki herkesten farklı olarak, benim korumam altında, benim sorumluluğumda incitilmen?"

Söylememesi gereken bir şeyi söylemiş gibi çenesini sıktı. Elara karşılık vermek için ağzını açtı ama onu susturdu.

"Burada oturmuş, cezalarımda çok acımasız, çok zalim olduğum için bana kızgınsın."

Şimdi ona geri döndü ve tekrar önünde çömeldi. "Bana ne söyleyeceğimi soruyorsun," diye homurdandı, sesi o kadar alçaktı ki, kadının midesinde bir ateş yandı. "Benim seçimimdi, benim yükümdü ve sakın bunu kendine aitmiş gibi görmeye kalkışma. Bunu tekrar yapardım ve sana neredeyse yaptıkları şeyin bedelini ödemek için acı çeken her birini izlemekten zevk alırdım."

Ona baktı, gözlerini aradı. Gözlerinde parıldayan altın ışıkları takip etti, ama daha derinde, tanıdığı kahverengi sıcaklığın bir kısmını gördü.

İsteği dışında, neredeyse düşünmeden, elini kaldırdı ve gözlerinden bir bukle saçını nazikçe çekti. Eli, rüyasında yaptığı gibi, başının yan tarafında durdu. Enzo, sanki o da hatırlamış gibi, gözlerini kapattı ve yavaşça nefes verdi.

Duygular içinden savaşıyordu: öfke, ihanet, gurur, anlayış. Derin bir nefes verdi ve hangisini seçeceğine karar verdi.

"Bana bir sır borçlusun." Sonunda affetmeye karar verdi, yüzünde solgun bir gülümseme belirdi. Gözlerini açtı, zeytin dalı uzandığında şaşkın bir kahkaha attı.

"Öyleyim," dedi ve onu yumuşak yosunların üzerine çekti. Kız dirsekleriyle kendini destekledi. Enzo, kollarını başının arkasına koyarak, üzerlerindeki yoğun ağaç örtüsüne baktı. Kız, Enzo'nun geniş göğsüne ve kollarına gözlerini gezdirdi.

Ona bakmadan, "Çeşmeyi ben yaptım," dedi. Gözleri onun yüzüne kaydı. "Ne!?"

O, hala yukarıya bakarak, onun inanmazlığına gülümsedi. "Ben sadece güzellik ve kas gücü değilim, Prenses." Güldü. "Bu bir yetenek," diye açıkladı, parmaklarından yumuşak bir ışık yayarak parıltıyan beyaz şeritler dökülürken. Onları tavana fırlattı ve Elara nefesini tutarak, yanına uzanıp onu izledi. Onları dağıttı, böylece yaprakların üzerinde binlerce yıldız gibi göründüler ve yavaş hareketlerle dans ettiler.

Yıldızlardan daha güzel, diye düşündü Elara gülümseyerek.

"Bunu oyma ve şekillendirme için kullanabilirim. Sanat yaratmak beni sakinleştirir."

Elara, hala üstlerinde oynayan nazik ışıkların büyüüne kapılmış halde, onun sözlerini sindirdi.

"Bu büyük, çirkin taş parçasını alırsın ve altında bu güzel şey ortaya çıkana kadar Işıkla onu yontarsın." Adam omuz silkti.

Elara'nın düşünceleri, labirentte otururken yaptıkları konuşmaya ve sanat hakkında söylediklerine geri döndü.

"Öyleyse," diye sordu, gözleri hala yukarıdaki dans eden ışıklara sabitlenmiş halde, "hiç aşık olmadın mı?"

"Ah, bir sır için bir sır."

O, güçleriyle gökkuşakları ve desenler yaratırken, onlar sessizce oturdular. Renkler canlıydı ve giderek kararan karanlıkta yüzlerine yansıyor.

"Hiç aşık olmadım," dedi, bir yudum alarak kanopiyi dikkatle inceleyerek. Çok küçük bir değişiklik hissetti ve bakmaya cesaret edemedi.

"Oh, gerçekten mi?" Enzo'nun sesi alaycıydı. "Yatak odasında seni tatmin edemeyen sevgili sevgilin bile mi?"

Sesindeki alaycı gülümsemeyi duydu ve yattığı yerden koluna vurmak için elini uzattı. Elini tuttuğunu ve onu durdurduğunu hissetti. Elini bıraktı ve Enzo'nun elini, şimdi onun elini kapatan elini hareket ettirmediğinin farkına vardı.

Göz ucuyla ona baktı ve onun hala yaprakların gölgesine bakarken, başını bir kolunun arkasına dayadığını gördü. Tekrar yukarı baktı.

"Hayır, o bile değil," dedi, sesindeki gülümsemeyi saklayarak. "Hiç tutku hissetmedim. Ya da arzu... gerçek arzu. Kitaplarda okuduğum o her şeyi yakıp kül eden tutku. Hiç hissetmedim..." durakladı, doğru kelimeyi bulmaya çalışarak.

"Ateş," diye mırıldandı Enzo, nefesinde yumuşak bir kahkaha vardı. Karnı heyecanlandı.

"Evet," diye fısıldadı. "Ateş."

Elara, ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu. Gözlerinde aynı ateşi görürse ne hissedeceğinden korktuğu için bakmaya cesaret edemedi.

Enzo'nun elinden kendi eline görünmez alevler akarken, kolundan yukarı doğru yayılan sıcaklığı hissetti. Bu his vücudunda akıntılar oluşturdu, boynunu okşadı, içini ısıttı. Dokunuştan o kadar içgüdüsel *bir özlem* duydu ki ağzı kurudu, konuyu değiştirmeye çalışırken midesindeki heyecan daha da azaldı.

"Sevgilisinin adı Lukas'tı ve o da benim güçlerimi kıskananlardan biriydi. Bana iyi davranmıyordu," diye ekledi, boğazı aniden gıdıklanmaya başladı. "Ve bir bakıma ona teşekkür etmeliyim, çünkü bu sayede onu sevmediğimi ve aşkın böyle olmaması gerektiğini fark ettim, her ne kadar benim bildiğim tek şey bu olsa da."

Yanağının içini ısırdı. Hiçbir zaman izin verilen sözleri söylememiştii.

"Sana hiç el kaldırdı mı?" Enzo, elini sıkıca tutarak sordu.

Kız ona öfkeyle baktı.

"Bugünden sonra başka fikirler edinmeden önce söyleyeyim, hayır. O zihinsel savaşı tercih ederdi."

Kafasını geriye, dalların arasında zıplayan kuşlara çevirdi. Karanlığa karşı insanın zayıflıklarını anlatmanın, bunu kolaylaştıran bir yanı vardı.

"Birlikte büyüdük, bu yüzden ona güvenebileceğimi düşünmüştüm. Ama zaman geçtikçe, kalbinin ne kadar kara olduğunu anladım. Kullandığı gölgeler onu boğuyor gibiydi. Bana hediyeler verip sonra da her türlü hakaretle çağırırdı. Benim özgüvenimi parça parça aşındırmaya çalışırdı. Zayıf ve işe yaramaz olduğumu söylerdi, ta ki ben de yeteneklerimi kullanmak istemeyene kadar. Benim gibi güçsüz birini ondan başka kimsenin sevmeyeceğini söylerdi. Geriye dönüp baktığımda, benim yeteneklerimden tehdit hissettiği için onları yok etmek için her şeyi yaptığını düşünüyorum."

Kafasını salladı. "Birçok kez ayrılmaya çalıştım. O izin vermedi. Sonunda bir gün dayanamayıp, sahip olduğum azıcık gücümü ona kullandım. O da bir daha beni rahatsız etmedi."

Enzo'ya bir bakış attı. Enzo, omuzları gergin bir şekilde, gözlerini kanopiye dikmiş bakıyordu. Ona hafifçe dokundu. "Onun ağından kurtulmama ve onun gerçekte kim olduğunu anlamama Sofia yardım etti."

Enzo uzun bir süre sessiz kaldı. Elara, kalbinin çarpışını duyabiliyordu ve ona çok fazla şey açığa vurduğundan endişeleniyordu.

"Gerçek aşkı hak ediyorsun," dedi Enzo sonunda, başparmağıyla avucunun içini okşamaya başladı. Nefes alış hızlandı, ışık gösterisine odaklanmaya çalışıyordu. "Sevilmeyi hak ediyorsun." Başparmağıyla bileğinin içini okşadı.

"Zevk almayı." Başparmağı avucunun içinde durdu. Bir an durakladı. "Her odada ilk aradığın kişinin o olduğu bir aşkı hissetmeyi."

Elara ona döndü, oyun bozulmuştu. Enzo da yan dönerek ona baktı ve ışık üstlerinde kırılırken, desenler ve gölgelerle onları öperken, birbirlerine bakarak öylece kaldılar.

"Sadece aşk istemiyorum. Saygı istiyorum." Gözlerini kaçırdı. "Bu çok mu fazla bir istek?"

Çenesinin altında bir el hissetti ve Enzo onu kendisine bakmaya zorladığında hafifçe titredi. Gözlerinde parıltılar belirirken, Enzo uzun süre onun bakışlarını tuttu. Sonunda, bir nefes dudaklarından çıktı.

"Hayır."

Gözleri dudaklarına kayd, dikkatle baktı. Dudakları açıldı ve o, havada hissedilebilir bir gerginlik hissetti, nefes alırsa onu tüketecek bir şey.

"Bence sana tapmak çok kolay olurdu," diye mırıldandı, sesi o kadar yumuşaktı ki, neredeyse eriyip gidecekti. Bu düşünce tek başına onu durdurdu, kaderinin değiştiği yirmi üçüncü doğum gününden beri onu rahatsız eden şeyi hatırlattı.

"Böyle bir şeyi asla hissedemeyeceğim için çok yazık," diye fısıldadı ve yüzünü nazikçe çekerek uzaklaştırdı. O kaşlarını çattı. "Yıldızın kehaneti..." Enzo dirseğiyle kendini destekledi. "Atladığım bir kısım var. Çok az kişinin bildiği bir kısım."

"Nedir o?"

"Son doğum günümdü. Sadece birkaç ay önce. Sofia beni bir kahine gidip *aşk falına* baktırmaya ikna etmişti." Elara gözlerini devirdi. "Kahin, Asterian'ın arka sokaklarında bulunan aptalca bir tapınakta Torra'nın rahibelerinden biriydi." Elara, Enzo'ya bakmaya korkarak başını salladı.

"Peki sana ne söyledi?" diye sordu Enzo ciddi bir şekilde.

"Bana... bir Yıldız'a aşık olacağımı söyledi. Ve bunun ikimizi de öldüreceğini." Elara parmaklarıyla saçlarını taradı.

"Rahibe bunu Torra'ya söylemiş olmalı, o da bunu doğrulamıştır. Ve sonra tabii ki Ariete bunu duymuştur. Yıldızların Kralı olarak, kehanetin kendisiyle ilgili olduğuna inanıyor." Uzun bir nefes verdi. "Bu yüzden böyle davranıyor, eminim. Beni esir almak istiyor ki gözümün önünden ayırmasın ve ondan nefret etmemi istiyor ki ona aşık olmam ve kehanet gerçekleşmesin."

Kafasını salladı. "Bu kadar acımasız birine aşık olmak kaderimde olamaz. Ama geleceğimi bildiğim için... Başka kimseyi bu duruma sokamam. Birisi mutlaka incinecektir. Bu yüzden, ne Yıldız ne de ölümlü birine aşık olmayacağıma yemin ettim." Kuru bir kahkaha attı.

Enzo elini sıktı. "Beni dinle. Yıldızlar aldatıcıdır. Kehanetleri bilmece ve boşluklarla doludur. Bir kehanet yüzünden hayatını zar zor yaşayarak geçirme."

"Söylemesi kolay, yapması zor. Bak, bu kehanet yüzünden neler oldu. Ailem bu yüzden öldü. Evim bu yüzden benden çalındı."

Elara'nın gözleri yaşlarla doldu ve hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Ama teşekkür ederim. Bu yükü daha önce kimseyle paylaşmamıştım."

Enzo başka bir şey söylemek için ağzını açtı, eli kadının saçlarına uzandı, ama kadın elini çekti, hissettiği sıcaklığın yerini soğukluk aldı.

Sessizliği doldurmak ve Enzo'nun yüzündeki ifadeyi silmek için bir şeyler, herhangi bir şey söylemek istedi. Ama konuşmak için dudaklarını araladığında, havayı keskin bir hırıltı deldi.

Enzo saniyeler içinde ayağa kalktı, bir hayalet kadar sessizdi, eli kısa kılıcının üzerindeydi. Elara yavaşça ayağa kalkarken, eli gölgeleri çağırmaya hazır halde, onun önüne geçti.

Bir başka hırıltı duyuldu, bu sefer daha yumuşak ama daha yakındı ve Elara çılgınca etrafına bakındı. Enzo küfretti ve ellerine ışık getirerek delici karanlığı aydınlattı.

Elara nefesini tuttu. Ondan iki metre bile uzak olmayan bir yerde bir kurt vardı. Onun gölgeleri kadar siyah, gözleri çakmaktaşı grisiydi. Kocaman bir hayvandı, Elara'nın beline kadar geliyordu. Kurt yaklaşırken, Enzo onu korumaya devam ederek hafifçe hareket etti. Elara, Enzo'nun kolunu nazikçe sıkarken gözleri yaşlarla doldu ve Enzo'nun yanından geçerek kurda yaklaştı.

"Elara, deli olduğumu biliyorum, ama bu teoriyi kanıtlamak için en kötü zaman olabilir," diye fısıldadı Enzo yumuşak bir sesle.

"Sorun yok, Enzo," diye fısıldadı Elara, bir adım daha atarak elini uzattı. Kurt, kötü dişleri parlayarak daha da yaklaştı. Sonra, inleyerek Elara'nın elini yaladı. Elara, kurtun kafasını çekinerek okşarken titreyerek güldü. Kurt, Elara'nın eline kafasını dayayarak arka ayakları üzerine çöküp düşük bir homurtu çıkardı.

"Ne oluyor lan?" Enzo arkasında nefesini duydu, bir adım daha yaklaştı.

Kurt dönüp hırladı. Elara gülmesini zorlukla bastırdı. "Görünüşe göre kurtçuğun bir favorisi var."

Enzo burun kıvırdı ve dikkatlice bir adım geri attı.

"İnanamıyorum," diye fısıldadı, kurtun kulaklarının arkasını kaşıyarak yanına diz çöktü. Kurt elini tekrar yaladı ve biraz daha yaklaştı.

"Neye inanayım? Vahşi bir kurt senin evcil hayvanın olmak mı istiyor?"

Elara onu görmezden geldi ve kuyruğunu sallayan hayvana şarkı söyledi. Kurt sırt üstü yuvarlandı ve Elara gülerek karnını kaşdı.

"Sana Asteria'daki karanlık gölün adını veriyorum, Astra." Astra sanki kabul etmiş gibi kuyruğunu salladı.

"Evet, bizi parçalamaya ramak kalan vahşi canavara isim ver," diye mırıldandı Enzo.

Elara, Astra'nın pürüzsüz kürkünü okşamaya devam ederken ona uyarıcı bir bakış attı. "Onu saraya bizimle birlikte götürebilir miyiz?"

"Tabii ki, neden olmasın? Neden birkaç aslan, belki bir iki ejderha toplayıp taht odasını hayvanat bahçesine çevirmiyoruz?"

Ona soğuk bir bakış attı. "Hiç eğlenceli değilsin." Enzo içini çekerek yüzünü avucuyla ovuşturdu.

"Sen sadece o beni senden daha çok sevdiği için istemiyorsun." Elara, Astra'yla ilgilenmek için geri döndü.

"Geri dönsek iyi olur," dedi Enzo, ona yaklaşarak. "Geç oldu ve babamla buluşmam gerek."

Elara ayağa kalkarken içini çekti, yüzünde özlem dolu bir ifade vardı.

"Hoşça kal Astra," dedi, büyük kurdu bir kez daha okşayarak. "Beni tekrar bulacağına söz verir misin?"

Astra, her kelimeyi anlamış gibi başını eğdi ve Elara'nın yüzünü son bir kez yaladı. Kurt sonra dönerek Elara ve Enzo'nun etrafında dolaştı. Astra prensin arkasında dolaşarak Elara'ya bir kez baktıktan sonra prensin kıcını ısırdı.

Enzo küfrederken, Elara şaşkın bir kahkaha atarak havaya bir adım sıçradı. "Senin kürkünü palto olarak giyeceğim!" diye bağırdı Enzo, dönerek, ama Astra çoktan ağaçların arasında kaybolmuştu. "Siktir, bu acıtıyor."

Kızın ısırdığı yeri ovuşturarak, omzunun üzerinden eğilip ısırılan yeri inceledi.

"Onu suçlayabilir misin? Muhteşem bir kıcın var." Elara, saraya geri dönen dolambaçlı yolda ilerlerken sıırttı. Enzo, onu takip ederken omuzlarını düzeltti, acı çektiğini tamamen unutmuş gibiydi.

Kısa yürüyüş gerginlikle doluydu, ama küçük sohbetler bunu gizliyordu. Aynalarla kaplı geniş bir koridordan geçtiler ve Elara, Enzo'nun yansımada kurnazca kıcına bakıp kendini tavus kuşu gibi süslediğini görünce gülümsemesini sakladı. Elara'nın yatak odasına vardıklarında, avuçları terlemiş ve kafası Enzo ile ilgili düşüncelerle doluydu. Ne kadar uzak tutmaya çalışsa da, elinin üzerinde yanan dokunuşunu ve ona hak ettiğini söylerken gözlerindeki bakışı düşünmeden edemiyordu. Ama buna karşı savaşı, az önce aldığı, gün gibi açık bir işaretti. Siyah bir kurt.

Ayağını kapıya arpıtı ve bir denizciyi bile utandıracak küfürler savurdu.

Enzo güldü ve eliyle onu sabitledi. "O pis ağızın."

Kız utangaç bir gülümsemeyle kapısının kolunu çevirdi. "Beni aramaya geldiğin için teşekkür ederim. Bu geceki her şey için."

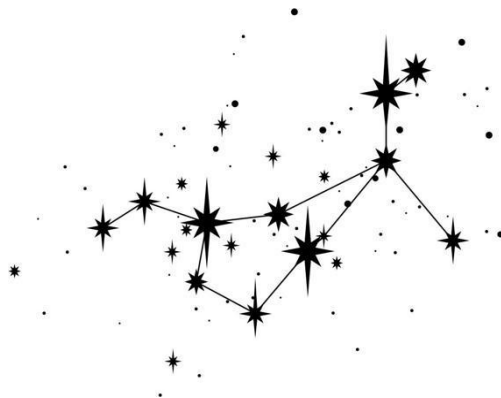
Enzo başını eğdi.

"Ama benim için eski sevgililerini henüz ateşte yakmayacağına söz verebilir misin?"

Enzo gülerek arkasını döndü. "Söz veriyorum, prenses."

"Enzo?" Enzo geri döndü. "Yine arkadaş mıyız?" Bu soru kızın gözlerinde dans ediyordu.

Adam fark edilmeyecek kadar tereddüt etti. Sonra yüzünde rahat bir gülümseme belirdi. "Arkadaşız," diye cevapladı.

On Sekizinci Bölüm

"HABERİ DUYDUN MU!?" Merissa odaya telaşla girdi. Eğitimsiz bir göze, sanki koşan bir elbise yığını kapıdan içeri giriyormuş gibi göründü. Elara erken saatte esnedi ve ona körü körüne gözlerini kısarak baktı.

"Ne...?" diye mırıldandı, yarı uykulu bir halde. Merissa, elbise yığınlarını yatağın üzerine attı, pencereleri ve panjurları sonuna kadar açtı.

"Kral Idris!" diye bağırdı. "Sen ve Enzo ile görüşmek istiyor."

Merissa sevinçten başı dönüyordu, ama Elara'nın midesi düğümlendi. Kralın oğluna isteksizce de olsa sevgi duymaya başlamış olsa da, krala güvenmiyordu. Gözlerinde çok soğuk bir şey vardı, onu bakışlarıyla yiyip bitiren bakışlarında açgözlü bir şey vardı.

"Ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Elara oturdu, çarşafı üzerinden

çekerek. "Şey... Leo'dan bunun bir görevle ilgili olduğunu duydum."

Elara kaşlarını kaldırdı. "Son zamanlarda çok yakınlaşmışsınız, değil mi?"

"Yakınlaşmaktan bahsetmek istiyorsan, belki de prensin

prensini seni ışıklar söndükten sonra odana kadar eşlik ettiği gerçeğinden bahsetmemeliyim," diye karşılık verdi Merissa.

Elara ona kuru bir bakış attı. "Kesinlikle düşündüğün gibi değil."

Merissa sadece gülümsedi. "Dünden sonra senin için endişelendim. İnfazda hayalet görmüş gibiydin."

Elara, Merissa'nın masaya koyduğu bir bardak armut suyuna uzandı. Olanları düşünmek istemiyordu. "Sadece şok oldum."

"Enzo ile ormana kaçmanıza neden olan kavgayı çözdüyseniz, önemli olan tek şey budur."

Elara'nın Merissa'da sevdiği bir şey de buydu. Asla meraklı davranmaz ya da zorlamazdı.

"Neyse, bu söylentilere geri dönelim. Idris benden ne istiyor olabilir ki? Sana casus gibi mi görünüyorum?" Elara, karışık saçlarını eliyle taradı ve çaresizce onlara işaret etti.

Merissa başını salladı ve onu oturtarak sihrini yapmaya başladı.

"Tek bildiğim, Asterian sarayının tarzında bir düzine balo elbisesi getirmem istendiği."

Elara daha önce mide bulantısı hissetmişse de, evinden bahsedilince mide bulantısı yeni bir boyuta ulaştı.

"Onları ne için istiyor olabilir ki?!" diye endişeyle sordu. Merissa sadece omuz silkti.

"Eminim birkaç dakika içinde öğreneceksin. On dakika sonra taht odasına çağrıldın." Omuzlarını okşadı. "Bitti!"

Elara, her zamanki gibi Merissa'nın yeteneğine hayran kalarak aynadaki yansımasına baktı. Gevşek dalgalı saçlarına örgüler yapılmış, gözlerini ve tenini parlatmak için ince dokunuşlar yapılmıştı. Elara, toplantıdan sonra Enzo ile birlikte ayrılacağını düşünerek hızlıca gevşek antrenman kıyafetlerini giydi ve Merissa'nın yanağına hızlıca bir öpücük kondurarak kapıdan çıktı.

Taht odasının kapıları açıldığında, Elara odadan yayılan muazzam gücün karşısında bir kez daha nefesini tuttu. Odanın ihtişamı onu her zaman küçültüyor gibiydi. Uzun, lotuslarla dolu havuz odanın ortasında yer alıyordu, sıvalı tavanlar sanat eserleriyle dolu havuzda yansımıştı. Dün Enzo'nun sırrını düşünerek, bu odayı da onun tasarlayıp tasarlamadığını merak ederek, kendine küçük bir gülümseme izin verdi.

Helion sarayının geleneklerine alıştıktan sonra artık o kadar da korkak olmayan Elara, nefes aldı, sırtını düzeltti ve tahtın ve diğer koltukların bulunduğu büyük salona doğru yavaşça yürüdü. Enzo her zamanki gibi boş boş oturuyordu, bacaklarını önüne uzatmış, tacı kafasında gelişigüzel duruyordu. Ona göz kırptı, yüzünde bir gülümseme vardı ve Elara da ona gülümsedi. Sonra bakışları Kral Idris'e kaydı ve boğazını temizledi.

"Majesteleri," diye selamladı.

"Prenses," diye başını salladı ve ikisinin önüne kadife kaplı bir sandalyeye oturmasını işaret etti. O da oturdu ve ellerinin hafif titremesini durdurdu.

"Bu şerefi neye borçluyum, Kral Idris?" diye sordu, bakışlarını ona sabitleyerek. O da bakışlarını ona sabitledi.

"Hemen konuya gireceğim. Asteria, siz ayrıldığınızdan beri ulaşılmaz hale geldi," dedi, kızgın yüzü öfkeyle kızarıırken kaşlarını çatarak. "Ve Ariete, krallığımıza yayılmaya karar verirse, yaklaşan bir istila olacağına dair söylentiler duyduk." Etli eli taht koltuğunu sıktı. "Sonunda kendimize bir fırsat bulduk."

Elara başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi ve Enzo'ya bir bakış attı. Enzo omuz silkti.

"Aylarca sessiz kaldıktan sonra, Ariete kendi onuruna bir balo düzenlemeye karar verdi. Ölümlülerin yönetimini kavramış gibi görünüyor ve her zamanki kibirli Yıldız gibi, yeni kazandığı savaş ganimetlerini sergilemek istiyor." Elara, içinde yavaşça yükselen bir öfke dalgası hissetti, bununla birlikte zayıf bir umut ışığı da parıldıyordu.

"Duyduğuma göre maskeli balo olacakmış. Davetiyeler Celestia'nın dört bir yanına gönderilmiş." Dudağını ovuşturarak bir süre durdu. "Normalde kendi adamlarımı gönderirdim

kendi adamlarımı gönderirdim, onlar baştan çıkarma ve casusluk sanatında ustadırlar." Yine Elara'ya baktı.

"Ama hızlı ve dikkat çekmeden bilgi toplamamız gerekiyor. Ariete'nin planları nedir? Gerçekten de bizim topraklarımızı işgal etmek istiyor mu? Asterian sarayında prensesin kendisinden daha iyi ve daha bilgili kim olabilir ki?" Elara'nın içindeki umut alevlendi ve sevinçten ağlamamak için tüm kontrolünü kullanması gerekti. Kralın yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi.

Konuşmak üzereyken sözü kesildi. "Baba," diye tısladı Enzo, "bu çok tehlikeli. Onu oraya gönderemezsin. Ariete onu bir köpek gibi avlıyor."

"Aldatma en iyi kurbanın burnunun dibinde yapılır. Sence Ariete, Elara'nın sarayında, herkesin gözü önünde saklandığını tahmin eder mi?"

Elara'nın çenesi sıkıldı. *Onun* sarayı mı? Gölgele kralı oturduğu yerde boğmasın diye mücadele etti.

"İşte bu yüzden oğlum," dedi Idris soğuk bir sesle, "o seni seçecek. Birlikte gideceksiniz, Asterian sarayının bir çifti olarak. Maskelerinizle tanınmayacaksınız ve saray kıyafetlerinizle, diğerlerinden çok daha az dikkat çekeceksiniz. Bunu yapacaksınız."

"Baba, ben..."

"Ben yaparım," diye araya girdi Elara, zihni hızla çalışıyordu. "Helios'a benim için yaptığın her şey için minnettarlığımı göstermek benim için bir zevk olacaktır."

Idris memnuniyetle başını salladı. Elara, her zamanki rahat tavırlarıyla öfkesini gizleyen Enzo'ya baktı. Yüzündeki ifadeleri okuyamazdı, sadece gözlerinde sürekli yanan ateşi görebiliyordu. Cevap olarak çenesini kaldırarak meydan okudu.

"Nasıl istersen," dedi Enzo sertçe ve ayağa kalktı. "Elara?" diye seslendi. "Eğitim zamanı."

"Emin ol ki öyle olacak, Elara. Antrenman... yani. Oğlum, düşmanın kollarına doğru adım attığını söylediğinde haklıydı." Elara sessizce bir kez eğildi ve hızla odadan çıkarıldı.

Enzo saraydan hızla çıkıp تنها antrenman alanına doğru ilerlerken, Elara onun adımlarına zar zor yetişebildi. Enzo önüne samanla doldurulmuş üç manken dikti ve onlara ışık ve alev yayları vurmaya başladı, her birinden geriye sadece bir kül yığını kalana kadar elinden ışınları intikamla savurdu.

"Enzo." Elara beşinci kez ona ulaşmaya çalıştı.

"Ne?" Enzo, ellerinden hala dumanlar yükselirken ona döndü. "Sen tamamen deli mi oldun? Yoksa ölmek mi istiyorsun? Bu pervasızlığın seni öldürecek."

"Enzo, izin ver açıklayayım..."

"Babamın istediği şey çok tehlikeli."

"Benim adıma karar vermek yerine, *benim ne* yapmak istediğimi sormayı düşündün mü?" diye tısladı ve ona yaklaşıp kolunu uzattı. Kolunu hızla sallayarak, onun saldırısını engelledi. "Enzo, bir *işaret* aldım."

"Ne?" diye sordu Enzo, bu kez sinirli bir şekilde.

Elara, Enzo'ya sırtını dönerek döndü. Üstünün kenarını kaldırdı ve yılan gibi kıvrılan gümüş dragun görüldü.

"Bu dövme mi? Sofia ile birlikte yaptırık. Yeniden doğuş, güç ve bilgeliğin sembolü olan ejderhayı seçtim. Sofia ne seçti biliyor musun? Siyah bir kurt seçti. Sadakat, vahşilik, koruma. Bu topraklarda iki kez siyah bir kurt gördüm. İlki Isra'nın rüyasında. İkincisi ise, önümde, bana boyun eğen. Sence bu bir tesadüf mü?"

"Ne demek istiyorsun?" Enzo dişlerini sıkarak, bakışlarını onun sırtına dikti.

"Demek istediğim, o hayatta olmalı. Ve o sarayda. Bir gün siyah bir kurt görüyorum, ertesi gün Asteria'nın gizli topraklarına gizlice girmek için bir fırsat ayağıma geliyor. Bu şansı kaçırmayacağım. Onu oradan çıkaracağım."

"Oh, hadi *ama* Elara." Gözlerini devirdi. "Kara kurt birçok şeyin sembolüdür, ama bunların hiçbirisi bir anlam ifade etmez. Kanlı *Piscea* da bunlardan biri, ve onu son zamanlarda gördün mü? Eğer bir anda aklına gelen yarım yamalak bir planla gitmene izin vereceğimi sanıyorsan..."

"Senden izin istemedim," diye bağırdı, öfkesi patladı. "Sen benim *lanet koruyucum* değilsin."

Enzo yaklaşıp, "Oh, olabilirim, Prenses. Burada benim yönetimim ve korumam altındasın. Yani, istersem benim sözüm kanundur, göreceksin."

"Beni burada tutmaya çalış da başına ne geleceğini gör." Kendi iradesiyle Enzo'nun boynuna dolanan gölgeleri, öfkeyle kontrolünü kaybetmişti.

"Bana iyi vakit geçirmeyle mi tehdit ediyorsun?" O öfkeyle dururken, gölgeleri ondan dökülürken, nefesleri birbirine karıştı. O, Enzo'nun boynuna gölgeleri daha da sıkı sarılırken, onun dikkatini başka yöne çekme çabasını ve ona gösterdiği tam güveni görmezden geldi.

"Isra olsaydı ne yapardın? Ya da Leo?" diye fısıldadı. Enzo'nun ağzı açıldı ve kapandı.

"O benim tek sahip olduğum şey, Enzo." Elara'nın sesi kırıldı.

"Onları geri getirmek için elimden gelen her şeyi yapardım," diye ciddiyetle kabul etti. Bir kez başını salladı ve Enzo'nun üzerindeki gölgelerini gevşetti.

"Ve o, sana kalan tek şey değil, El."

Elara alaycı bir kahkaha attı. "Evet. Beni yeni yeni tolere etmeye başlayan bir adam var." Başını salladı. "Benim tarafımda kimse yok, gerçekten yok."

gerçekten." Enzo'nun kolunu hala tuttuğunun farkında olarak, tırnakları kaslara batarken kasların gerginliğini hissederek acı bir gülümseme attı.

Enzo sabırsızlıkla sert bir nefes verdi. "Seni sadece *tolere* etmiyorum Elara. Sen günümün en sevdiğim parçasısın."

Elara şaşkınlıkla bir adım geri attı. Ağzını açıp kapattı, şok onu dilsiz bırakmıştı. Enzo nazikçe onun elinden kurtuldu.

"Ben de senin benimle vakit geçirmekten hiç hoşlanmadığımı düşünüyordum," diye sonunda konuştu.

Gözleri parladı. "Sen fena değilsin, sanırım."

"Biliyor musun, garip bir tesadüf eseri, sen benim en yakın arkadaşım oldun," diye cevapladı kız. O da yarı gülümsedi.

"Artık güçlüyüm, Enzo. Güçlerim hiç olmadığı kadar yüksek. Ve beni korumak için yanımda olacaksın, ey Büyük Aslan, yoksa zor durumdaki bir kız haline gelirim."

Enzo onu uzaklaştırdı. "Sen acımasısın, biliyor musun?"

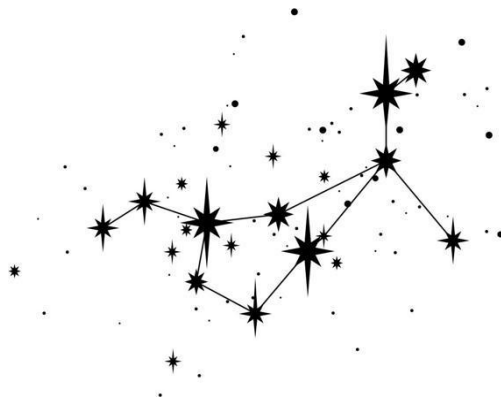
"Biliyorum." Kirpiklerini kırptı.

Gözleri yumuşadı, pes etti.

"Bu görevi yerine getirmek için bana ihtiyacın olduğunu kabul et," dedi kız gülerek.

Enzo ona baktı, bukleleri her zamanki gibi altın rengi gözlerine düşüyordu, içlerindeki ışık onları parlatıyordu. "Sana ihtiyacım var," dedi.

Kız, onun sözlerinin ciddiyetini görmezden geldi ve onun düşüncelerini başka yöne çekmeyi tercih etti. "O zaman pratik yapsak iyi olur."

On Dokuzuncu Bölüm

ELARA AYNADA KENDİNİN YANSIMASINA sinirli bir şekilde baktı. Merissa hemen döneceğine söz vermişti, ama sanki o zamandan beri bir asır geçmişti. Yansımaya, Merissa'nın yüzüne sürdüğü makyaja, yanardöner dudaklarına, gözlerinde parıltıdan ışıltılı pudraya baktı. Saçları mürekkep gibi dalgalar halinde omzuna dökülüyordu. Ama yine de geç kalmıştı. Onunla ayrılışı arasında duran tek şey, elinde dağınık halde duran korseydi.

Bir eliyle onu göğsüne bastırırken, diğer eliyle bir kez daha arkaya uzanıp gevşek bağcıkları bir araya getirmeye çalıştı. Bu imkansızdı. Sinirli bir homurtuyla bağcıkları bıraktı ve korse yere düştü. Kapı çalındı ve Elara, öfkesini bastırmaya çalışarak kapıya koştu.

"Merissa, çabuk olacağına söz vermiştin," dedi ve kapıyı açtı. Birden durdu.

Enzo, bir ayağını diğerinin arkasına atmış, kapı çerçevesine yaslanmıştı. Asterian sarayının resmi renklerini giymiş, günahkar bir melek gibi görünüyordu. Siyah bluzunun yakası açılmıştı, boynuna bir papyon takmıştı. Saçları banyodan çıkmış nemli bukleler halinde sarkıyordu ve amber yağının kokusu Elara'nın duyularını doldurdu. Gözleri Elara'nın ayaklarından elbisesine doğru kaydı ve Elara ince kumaşın içinde kendini birden savunmasız hissetti. Sonra, aslan gibi kıvrımlı bir gülümsemeyle gözleri Elara'nın yüzüne odaklandı.

"Giyinmek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye mırıldandı. Kapıyı daha fazla açarak odanın diğer ucuna, atılmış korseye doğru yürürken ona kaşlarını çattı.

"Ne istiyorsun?" Dişlerini sıkarak korseyi aldı ve tekrar giyindi.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü görmeye gelmiştim."

"Merissa kim bilir nereye kayboldu ve ben bu lanet şeyi bağlayamıyorum." Yüzündeki serseri bir bukleyi üfleyerek, hala kapı eşiğinde duran adama baktı.

"Öyleyse, korse bağlamayı ve bu lanet elbiseyi giydirmeyi bilmiyorsan, gidebilirsin." Ona tatlı bir gülümseme attı.

O, gözleri yanarken ona baktı, sonra tembelce kapı çerçevesinden uzaklaştı ve odaya girdi. "Prenses, korseleri çözmek daha çok benim uzmanlık alanım, ama eminim yardımcı olabilirim."

Adam arkasına geldi ve Elara boynundan yanaklarına kadar bir sıcaklık hissetti. Yansımaya baktı, ipek elbise narin vücuduna yapışmış,

ve kıvrımlarının hatlarını ortaya çıkaran ipek elbiseyi izledi. Korseyi kendine doğru bastırdı ve Enzo'ya işaret etti. "Ortadaki iki ilmeği bulup çekmelisin."

Enzo sırtını inceledi. "Bu şeylerin ne anlamı olduğunu hiç anlamadım," diye mırıldandı, başparmakları kalçalarını okşarken, her iki elinde de ipleri tutuyordu. Onları ustaca kendine doğru çekti.

"Neden?" diye sordu, nefesi hızlanarak. Her bir ipi çekmeye başladığında, her hareketiyle korse sıkılaşıırken, yansımasında onun gülümsemesini gördü.

"Sadece çıkarmak zorunda olduğum çok fazla şey var gibi geliyor." Enzo'nun sesi kulağını okşadı, alçak bir mırıldanmaydı. Vücudunda tüyleri diken diken olduğunu hissetti. Onun sözlerinin ona verdiği lezzetli sıcaklıkla mücadele etmeye çalışarak, yansımalarına odaklandı.

"Bu yeterince sıkı mı?" diye sordu ve onu kendine doğru çekerek sertçe kendine çekti. Şaşkınlıkla hafifçe nefes verdi. Beline dolanan bir el onu sabitledi. O sırtarken, sessizce başını salladı. Oh, ne yaptığını çok iyi biliyordu. *Bu oyunu ikisi de oynayabilir,* diye düşündü kendi kendine.

"Saçım engel oluyor mu?" diye masumca sordu ve saçını bir tarafa çekerek ensesini ortaya çıkardı. Ellerinin hala arkasında bir fiyonk bağladığını hissetti ve aynadaki yansımalarına baktı. Aynada, Enzo'nun bakışları onun açıkta kalan, gümüş tozlu boynuna dikilmişken, kaşları çatılmış ve çenesi sıkılmış bir yüz görünüyordu. Kulaklarının hemen arkasına sürdüğü hafif dumanlı vanilya parfümünün kokusunu alabildiğini biliyordu. Korseye sığmayan göğüsleri, Enzo'nun ona bakışlarından değil, korsenin sıkılığından kaynaklandığını yemin ettiği, sık nefeslerle inip kalkıyordu.

Enzo, ellerini hala kurdelelerle sarılmış halde ayakta dururken, gözlerini aynaya kaldırdı ve onun gözlerini buldu. Nefesi sıcaktı, sanki bir ejderha omurgasından aşağı ateş püskürtüyordu. O anda, damarlarında dans eden gerginlikle, ona nasıl açıkça görünmediğini anlamıyordu. Enzo konuşmadan önce hava ağırlaşmış, neredeyse boğucu hale gelmişti.

"Tam bir kraliyet çifti gibi görünmüyor muyuz?"

Elara zorla gülümsedi ve onu uzaklaştırdı. Enzo sırttı ve kaba ve gergin hareketlerle fiyonku bağlamayı bitirdi. Bitirdikten sonra ondan uzaklaştı.

"İşte," diye selam verdi. "Belki başka bir hayatta, ben bir hizmetçiydim."

O kapıya doğru havalı bir şekilde yürürken Elara

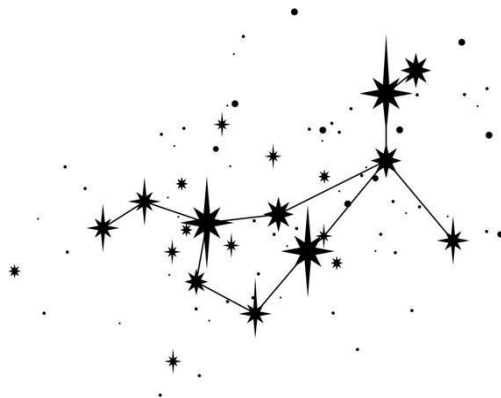
kıkırdadı. "Teşekkürler, uzun sürmez."

"Büyük merdivenlerde buluşalım. Acele etsek iyi olur." Sonra, ona son bir bakış atarak odadan çıktı. Merissa'yı ve ortadan kayboluşunu lanetleyen Elara, balo elbisesini iç çamaşırı ve korsesinin üzerine giymeye başladı. Neyse ki giymesi çok daha az

giymesi daha kolaydı. Aklı, Enzo'nun belini okşayan parmaklarına, boynuna bakışına, onu kendine doğru çektiğinde hissettiği sert vücuduna gitti.

Dilini şaklatarak aynadaki kendine öğüt verdi. "Toparla kendini Elara, tanrılarım. Birkaç dokunuşun seni bu hale getirmesi, sanki titreyen bir bakireymişsin gibi."

Yansımasına küçümseyen bir bakış attıktan sonra yanındaki şeker kavanozuna uzandı. Birkaç dakika sonra hazırды, köprücük kemiklerine biraz daha şeker serpti ve aynanın önünde dönerek poz verdi. Sonra derin ve gergin bir nefes alarak odadan çıktı.

Yirminci Bölüm

GONDOLLA SARAYIN DUVARLARINA GİRDİLER ve Asteria topraklarına girdikleri anda Elara bir duygu dalgası hissetti. Evine dönmüştü. Castor mühendisleri tarafından icat edilen muhteşem bir tekneyle su yoluyla seyahat ederek, krallığa gidiş yolculuğu dönüş yolculuğundan çok daha hızlı olmuştu. Normal bir teknenin elli katı hızda seyreden tekne, iki saatten az bir sürede varış noktasına ulaşmalarını sağlamıştı. Sarayın dışına vardıklarında, konukları sarayın yeraltı odalarına götüren süslü, büyülü gondola binmek zorunda kaldılar.

Tanıdık hendeğe baktı, mürekkep gibi siyah suyu yıldızlarla doluydu. Yansımasında Enzo'yu gördü, onunla birlikte getireceğini umduğu arkadaşı değildi. Gözlerinin etrafındaki siyah maske, altın ve kahverengi rengini daha da belirginleştiriyordu ve küpesi yıldız ışığında parlıyordu. Çenesi yeni traşlanmıştı ve gözleri, gerginlikle sıkılmış çenesine takıldı. Bu, onun ne düşündüğünü gösteren tek ipucuydu.

Her zaman sinir bozucu derecede sakin görünürdü, her odada, her krallıkta kendini evinde hissederdi. İşte şimdi düşmanının sarayına giriyordu ve orayı yönetmeye hazır gibi görünüyordu. Yakından baktığında, giydiği lacivert smokinin, onun elbisesine uyumlu olacak şekilde karmaşık, minik gümüş yıldızlarla süslendiğini fark etti. Altında siyah bir gömlek ve özel dikim pantolonla, tam bir kraliyet mensubu gibi görünüyordu. Asterian sarayının kıyafetini giymiş halini görünce gülümsemesini sakladı. Ona baktı, gözleri okunamaz bir şekilde parlak dudaklarına odaklandı.

Elara da en az onun kadar güzel görünüyordu. Merissa'nın hazırladığı saçma sapan elbise seçeneklerini gördüğü anda ne giyeceğine karar vermişti. Krallığına geri döneceği ilk adımlarını yıldız ışığı renginde bir elbiseyle atacaktı. Elbise, Asterian akşamlarının indigo mavisi rengindeydi. Oyulmuş gümüş yusufçuklar dekoltesini ve göğüs dekoltesini süslüyordu, boynunun ve göğsünün geri kalan kısmı ise çıplaktı.

Oradan itibaren elbise, bel kısmında daralıyor ve ardından yıldızlarla süslenmiş dalgalı bir eteğe dönüşüyordu. Yürüdükçe parıldayan ve ışıldayan elbise, ona anında evini hatırlatmıştı. Saçları beline kadar uzanıyordu ve gözlerinin rengiyle uyumlu gümüş iplikler saçlarına dokunmuştu.

Enzo'nun yüzünde, Helios'taki mermer merdivenlerden inerken, korse karşılaşmalarından sonra daha önce hiç görmediği, tanımlayamadığı bir ifade görmüştü.

"Kendini iyi toparlamışsın," dedi gülümseyerek. Bu, onun ona söylediği ilk sözlerin bir yansımasıydı. Ama o, zekice bir cevap vermek yerine, tek kelime etmeden sadece kolunu ona uzattı. Sonra maskelerini takarak krallıktan dışarı çıkarıldılar.

O zamandan beri neredeyse hiç konuşmamışlardı ve o, aralarındaki atışmaları özlediğini fark etti. Saraya ulaşılan sualtı koyunun girişine yaklaşırken, her hafta sonu sarayını dolduran orkestraların çaldığı tanıdık vals müziğini duydu. İçinden iç geçirdi ve Enzo ona döndü.

"İyi misin?" diye sordu sessizce. Enzo'nun siyah maskesinin ikizi olan gümüş maskesiyle oynadı.

"Evet, sadece kendimi hazırlamaya çalışıyorum. Görebileceğim her şeye. Sofia'dan gelebilecek her türlü habere." Hazırlanmak için nefes aldı ve önüne baktı. "Çok garip. Her şey aynı görünüyor, ama çok şey değişmiş."

Enzo başını salladı ve hayretle önüne baktı. "Daha önce Asteria'nın bu kadar içlerine hiç gelmemiştim," diye fısıldadı ve ona döndü. "Çok güzel." Bunu söylerken gözleri kadının yüzünde dolaştı ve kadın yutkundu.

"Şimdi neden bu kadar özlediğimi anlayabiliyor musun?" diye mırıldandı. Bir an durakladı ve konuşmayı düşündükten sonra, Elara koltuğunda dönerek arkasındaki teknelerdeki misafirleri izlemeye başladı.

Adam tekrar konuşmaya başladığında, bu kez gümüş rengi gözlerine bakarak, "Anlıyorum. Ben de ondan asla ayrılmak istemezdim," dedi.

O cevap vermeden, gondola saray duvarlarının içindeki limana yanaşırken bir sarsıntı oldu. Elara tekneden inerken, kanca burunlu maske ve lavanta rengi peruk takan bir hizmetçi elini uzattı. Tekneden indikten sonra, iki Asterian saray mensubu olarak sahte davetiyelerini gösterdiler ve büyük balo salonundan müzik seslerinin geldiği koridora yönlendirildiler. Derin bir nefes alarak Enzo'nun koluna tutunarak evine girdi ve nefesini tuttu.

Tam da hatırladığı gibiydi, ama alacakaranlıkta öpülmüş bir cennet gibi görünmesi için güzelleştirilmişti. Ariete odayı alacakaranlıkta bir bahçe gibi dekore etmişti. Odada kıvrımlı ağaçlar yükseliyordu, gece mavisi dallar lavanta kokulu ve renkli yapraklarla süslenmişti. Mumlar havada süzülüyordu ve odanın ortasında koyu kırmızı güller ve yıldız zambaklarıyla süslenmiş bir gölet vardı. Havuzda indigo kuğular sakın ve zarif bir şekilde yüzüyordu ve duvarları tırmanan kokulu gece yaseminleri, tüm balo salonunu leylak rengi bir gölgelikle kaplıyordu. Zemin çim gibiydi, büyümlü bir orman. Ve yıldızlar. Her yerde yıldızlar vardı. Takımyıldızlar tavanı aydınlatıyordu, böylece tavan gece gökyüzü gibi görünüyordu. Elara, Ariete'nin bu balo için hiçbir detayı atlamadığını kabul etmek zorundaydı.

Odayı hızlıca taradı, gözleri kırmızı veya siyah bir ipucu arıyordu. Kalbi biraz sakinleşti. Ariete neredeyse, burada değildi. Hava, yıldızların tanıdık büyüyle kaplı, büyüleyici bir ağırlık hissi veriyordu. Bakışları bir figüre takıldı, etrafındaki manyetik ve titreşen hava onu yakaladı.

Anında dikkatini çekti. Hayranlarıyla çevrili bir masada oturan Scorpius vardı. Onun cazibesi boğucu, yoğun ve çalkantılıydı ve tuzlu deniz esintisinin geçtiğine yemin edebilirdi. Göz korkutucu varlığına rağmen, Scorpius sıkılmış görünüyordu, bir fincan ambrosia içiyordu, derin deniz yeşili gözleri donuktu, açık kahverengi, beline kadar uzanan saçları büyümlü yıldız ışığında parlıyordu.

Elara Enzo'ya döndü. "Yıldızlar burada," diye fısıldadı, paniğe kapılırken. "Bu bir hataydı, gelmemeliydik, bilmiyordum..."

"Lyra, *Lyra*," Enzo, Elara'nın elini sıkıca tutarak onu susturdu. Kimsenin onları duymaması için önceden isimler belirlemişlerdi, Elara için Lyra ve Enzo için Alec.

"Evet, *Alec*," diye tısladı.

"Sakinleşip derin bir nefes alacaksın. Biz Asteria'nın heyecanlı iki saray mensubuyuz. Maskelerimiz var ve *sen* hayatının çoğunu kale duvarları içinde geçirdin. Ariete ve sanırım artık Leone dışında kimse senin neye benzediğini bilmiyor. Kendini toparlayıp rolünü oynayacaksın."

Onu dans pistine sürükledi.

"Şimdi, benimle dans ederken gülümseyecek ve bana hayranlıkla bakacaksın." Loş, ışıltılı balo salonunda Enzo, dudaklarında kibirli bir gülümsemeyle Elara'nın ellerini tuttu.

"Şaka yapıyorsun herhalde." Kız kaşlarını çatı. "Baban küçük görevinde bu kısmı söylemeyi unutmuş."

Enzo maskesinin arkasında sırıttı. "Ortama uyum sağlamalıyız."

Tanıdık bir melodi çalmaya başladı. Celestian Waltz, tüm dünyada bilinen bir dans. Elara, annesinin ona çocukken dersler verdiğini hatırladı. Ama Enzo'ya şüpheyile baktı.

"Tanrım," diye mırıldandı, kalbi hala hızla atıyordu.

"Korkuyor musun?" diye alay etti adam, eli hâlâ kızın elindeydi. Kız, diğer elini kararlı bir şekilde adamın omzuna bastırırken, elini beline sertçe koydu.

"Hiç sanmıyorum." Kazanan bir gülümsemeyle ona döndü ve onunla birlikte dönmeye başladı. Belindeki tutuşu biraz daha sıkılaştı ve dokunuşunun verdiği sıcaklık dalgası onu ele geçirdi. Bakışları dalgalandı, soğukkanlılığı kayboldu ve o kadar çabuk geri geldi ki, bunu hayal mi etti diye merak etti. Fazla düşünmeden, çimenli balo salonunun zemininde süzölmeye başladılar.

Elara dans etmeyi her zaman sevmiş ve bu konuda her zaman başarılı olmuştu. Ama bu seferki farklıydı. En büyük sürpriz, Enzo'nun adımlarını tahmin ederek onunla ne kadar zarif dans ettiğı idi.

"Dans etmeyi nasıl bu kadar iyi biliyorsun?" diye fısıldadı, Enzo onu mükemmel bir zamanlamayla döndürürken, salondaki diğer çiftlerin arasında vals yaparken.

"Yaralandım, Prenses. Sen unutmuş olabilirsin, ama ben bir prensim."

Sinyali alır almaz onu belinden zahmetsizce kaldırdı, sonra tekrar yere indirdi ve ritmi kaçırmadan dönmeye devam ettiler. Alacakaranlık ve yıldızların altında kendi dünyalarında kaybolmuş olarak yükselip alçaldılar.

"Şimdi, nazıkçe gülüp, hiç bu kadar yakışıklı ve karizmatik bir adamla dans etmediğini söyleyeceğin kısım geldi. Sonra da, dansımdan benim *büyüleyici bir* sevgili olduğumu anlayabileceğini ekleyeceksin."

Elara, onu döndürürken koluna vurarak burnunu çektirdi. "Sana kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu, dans etmede o kadar da iyi olmadığını, dolayısıyla yatakta da o kadar iyi olmadığını söylemem gerekmiyor mu?"

Enzo'nun gözleri parladı ve ikisi iki kez alkışladıktan sonra tekrar el ele tutuştu.

"Ama yalan söylemek günahtır, Prenses. Ve sen her konuda yalan söylüyorsun."

Enzo ne yapıyorsa işe yarıyordu, onu baloya hangi Yıldızların katılacağı düşüncesinden uzaklaştırıyordu.

Flüt eşlik etmeye başlayınca, vals bir sonraki bölümü de başladı. Partnerleri arasında dönüp duran, avuçlarını uzatan Elara, maskeli erkeklerin arasından geçerek Enzo'yu bulmak için boynunu uzattı ve Enzo'nun diğer kadınlarla dans ederken bile gözlerinin hala ona kilitli olduğunu görünce gülümsedi. Eli bir yabancıya eline değdi ve nefesini tutmaktan son anda vazgeçti.

Bir Yıldız'ın büyüü onu sarmıştı, bir tanrının teninin onun tenine dokunması, elektrik gibiydi. Büyü, fırtına bulutları ve bulmaca çözmek gibiydi, Yıldız yağmur ve sedir ağacı gibi kokuyordu. Maskesinin arkasından utangaçça bakıyormuş gibi yaparken midesi altüst oldu, bir Yıldız'ın varlığından ezilen utanmış bir saray mensubu gibi. Soluk tenli, koyu saçlı tanrı ona baktı, kurnaz kömür rengi gözleri Elara'ya sabitlenmiş, başını merakla eğdi. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Elara görebildiği her ayrıntıyı içine çekti. Siyah çizgili takım elbise, altındaki gömlek, koyu gümüş renkli bir dizi kolyeyi göstermek için aşağıya kadar açılmıştı. Birinde anahtar, köprücük kemiğinin üzerinde asılıydı, diğerinde ise bıçak, göğüs kemiğinin üzerinde asılıydı. Ayrıntıları zihninden silip, başını alçakgönüllü bir şekilde salladı. Sonra, farkına bile varmadan, Elara tekrar dansa çekildi.

Müzik hızlanırken, orkestra kemanların, flütlerin ve zillerin çılgin ritmiyle Enzo'nun yanına geri döndü.

Enzo, ona ulaştığında onu şiddetle yakaladı, hareketlerinde hissedilen açlık onu kendine çekerek, onları zorlu ritme sürükledi.

"Eli senin görünüşünden kesinlikle hoşlanmış görünüyor," diye mırıldandı Enzo, müzik kulakları sağır edecek kadar hızlanırken adımlarını hızlandırdı.

"Vay canına, o Eli miydi? İkizlerden biri mi?"

"Aynen öyle," diye cevapladı Enzo, başını Star'ın şu anda güzel bir kızıl saçlıyla dans ettiği yere çevirerek. Elara'yı içgüdüsel olarak kendine daha da yaklaştırdı.

Sanki melodi onları takip ediyor, enerjilerinden büyülenmiş, Enzo onu kaldırdığında yükseliyor, döndürdüğünde hızlanıyordu. Havada bir titreme hissedebiliyordu, sanki Enzo'nun ellerinde gördüğü ham güç gibi, enerjiyle çatırdayan bir titreme. Enzo'nun altın rengi gözlerine baktı, Enzo da onun gümüş rengi gözlerine. Celestian Waltz'ın son adımlarının işareti ona şarkı söylerken kalbi hızla çarptı. Enzo'nun başının üstüne kaldırıldı. Onun ateşi ona da sıçradı ve ona bir gülümseme attı. O da ona gülümsedi ve diğer eli arkasında kalırken, kolunu kaldırıp onu kuvvetle döndürdü. Bir, iki, üç, dört...

Sonra tüm dikkatini ve dengesini toplayarak beşinci sayımda üç adım geri attı ve koşarak onun uzattığı kollarına atladı. O, onu yukarı doğru itti, ceketinin arkasındaki kasları gerginleşirken onu kendi üzerine uzattı ve tuttu. O, coşkuyla başı dönüyordu, etraflarını saran dünya geride kalmıştı. Yıldızların arasında asılı kalmış, kendini tek tek intikamla koparıırken hayal etti, vücudu ağırlıksızdı. Etrafında asılı duran diğer konukları neredeyse fark etmedi. Sonra Enzo'nun onu nazıkçe yere indirdiğini hissetti, nakarat durdu ve ikisi de kendilerine geldiler, odanın etrafına bakındılar.

Kalabalık gülüp alkışlıyordu, herkes dağılıyordu, müzik tekrar tam ses seviyesinde onlara ulaşıyordu. Elara gözlerini kırptı, zamanın yavaşladığını hisseden tek kişinin kendileri olduğunu fark etti.

Enzo onu yakındaki gölgeli duvara götürürken dans pistinden ayrıldılar. Göğsü inip kalkıyordu, nefesi kesilmişti.

"Belki de şimdi başka dans partnerleri bulup, kalabalığa karışıp, Ariete veya Sofia'dan bahseden var mı diye bakmalıyız." Gözleri düşünceliydi, onun tepkisini arıyordu.

Eara, cevap verirken nefesini toparlamaya çalışarak yutkundu. "Evet, belki de. Birisi mutlaka ağzından kaçırır. Buradaki saray mensupları hakkında hatırladığım bir şey varsa, o da dedikodu yapmayı ne kadar sevdikleri."

Enzo başını salladı. "Benden çok uzaklaşma. Bu odada kal," diye uyardı.

"Yapacağım," dedi yumuşak bir sesle, arkasını dönerek, eteği arkasında dalgalanıyordu.

Elara, Enzo'nun onu izlerken yüzündeki ifadeyi görmek için arkasına bakmadı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı kendi kendine, başı dönüyor ve dengesini kaybetmiş gibi hissediyordu. Zaten hazırlıksız hissediyordu. Yıldızların orada olacağını planlamamışlardı, ayrıca evine geri dönmenin kendisini bu kadar etkileyeceğini de beklemiyordu.

Sebepler ne olursa olsun, Elara kendini rahatsız hissediyordu, Yıldızların çeşitli cazibeleri onu boğuyor gibiydi ve Elara'nın sinirlerini yatıştıran tek şey

bir bardak köpüklü bal şarabı kadar sakinleştirebilecek bir şey yoktu. Balo salonunun sonundaki bara doğru, kalabalık konuklar ve gürültücü saraylılar arasından geçerek ilerledi ve midesinde hissettiği açıklanamayan batma hissini görmezden gelmeye çalıştı.

Barda kalabalığa katıldı, nefesini düzenlemeye çalışırken ön kollarını serin mermere dayadı.

"Vay vay vay. Ne kadar da lezzetli görünüyorsun!"

Elara, tam önünde bir yıldız olmasaydı, yıldızlara lanet okurdu.

Yavaşça döndü ve dişlerini sıktı. "Merhaba

Leone," diye gülümsedi.

Yıldız görkemliydi. Titizlikle dikilmiş altın rengi bir takım elbise ona yapışmış, sarı saçları altın gibi parlıyordu, tanıdık taç hala başında duruyordu. Yüzünün üst yarısını süsleyen bir maske, dolgun dudaklarını dikkatin odağı haline getiriyordu. Elara bunun kasıtlı bir seçim olduğunu hissetti. Leone, omzunu onun omzuna sürterek yanına eğildi ve hayali bir tüyü silkeledi.

"Seni davet ettikten sonra hala tapınağıma uğramadığını biliyorsun." Sesi ipek gibi, bir şarkı gibiydi ve cazibesi, güzel bir sanat eserine bakarken hissedilen duyguyla aynıydı.

"Korkarım yol tarafında beceriksizim," dedi, barın arkasındaki garsonun dikkatini çekmeye çalışarak.

Leone güldü. "Biliyor musun, sanırım benim davetimi reddeden ilk ölümlü sensin." Kulağına eğildi. "Bu da seni daha da ilgi çekici yapıyor."

Elara gözlerini devirmemeye çalıştı. "Burada ne yaptığımı sormayacak mısınız?"

Leone elini havada salladı. "Oh, şüphesiz sevdiğin birini kurtarmaya çalışmak ya da kardeşimi yok etmek için bilgi toplamak gibi sıkıcı, ahlaki bir şey." Sırıtarak esnedi. "İlk tanıştığımızda sana söylemiştim, insan hayatlarınız beni sıkıyor. Bana kalırsa, sen hiç burada olmadın." Göz kırptı. "Oynamanın keyfini çıkar."

Yıldız, elini öptü ve kalabalığın içinde kaybolurken şiir gibi bir iz bıraktı. Elara, onun gidişini izlemek için arkasını döndü ve Enzo'nun Leone'nin bulunduğu yere doğru bakan altın rengi, yakıcı bakışlarını yakaladı. Ona doğru yürümeye başladı, ama garson onu durdurdu.

"İçecek ister misiniz, hanımefendi?"

Durdu. İçki gerçekten iyi gelirdi.

"Bir bal şarabı lütfen," diye işaret etti. İçkisini beklerken Elara sakinleşmeye çalıştı. Enzo'yu tekrar aradı, ama o yerinden kaybolmuştu. Bara yaslanarak, elini ovuşturdu.

tapınaklar. Bir saat içinde üç Yıldız. Tanrıya şükür Leone, onun tarafında olmasa da, en azından onun davasına kayıtsızdı. Onun diğer Yıldızları onların varlığından haberdar etmesinden endişe duymamak, kesinlikle onun ve Enzo'nun gecesini kolaylaştıracaktı. Garson içkisini getirerek geri döndü ve o rahat bir nefes aldı. Garson ona kadehi uzatırken, bronzlaşmış bir el uzandı ve bozuk paraları uzattı.

"İzin verin," dedi yumuşak bir ses, onu şaşkınlıkla döndürdü. "Güzel bir kadın kendine içki alamaz," diye gülümsedi.

Yabancı, omuzlarına kadar uzanan koyu mavi saçlara, Asteria'daki gece gökyüzünün rengine saçlara ve ışığın gökyüzünde en yüksek noktada olduğu zaman Helios'taki deniz gibi parlak mavi yeşil gözlere sahipti. Maske, gözlerinin etrafında dalgalı bir şekilde şekillendirilmişti ve kobalt mavisiydi. Gözleri, taktığı üç köşeli şapkaya, altındaki açık gömleğe ve bronzlaşmış göğsüne dövme yapılmış bir ahtapot tentakülüne takıldı. Demek ki bir korsan. Yine de, maske takmış olsa da, Elara onun açık bir şekilde yakışıklı olduğunu görebiliyordu ve bakışlarında nezaket görüyordu. Daha da şükür ki, o bir insandı. Gülümsedi.

"Bu içki için kime teşekkür etmeliyim?" Kadehini onun kadehine kaldırdı ve bir yudum aldı. Ağzında köpüren içki, lezzetli bir tatlılık bıraktı ve anında kendini daha rahat hissetmesini sağladı.

"Oh, sadece Leone'nin elinde zavallı bir kadın gördü," diye fısıldadı güven verici bir şekilde. "Seni gördüm ve hemen gelip seni kurtarmaya karar verdim. Ama görünüşe göre kurtarılmaya ihtiyacın yokmuş." Gözleri parıldayarak kendi bardağıyla Elara'nın bardağını çınlattı.

"Lord Adrian, Neptuna'dan, eğer anlamadıysan." Göz kırptı ve şapkasını işaret etti. Elara, Helios'ta geçirdiği yoğun ve sorumluluk dolu haftalardan sonra, onun rahat tavırlarına gülümsedi. Onun sesinde, görünüşünde garip bir şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Neptuna Krallığı hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı ve annesinin bu yerden her zaman sevgiyle bahsettiğini hatırladı. İki krallık birbirine yakındı, muhtemelen Asteria ile açıkça ittifak kuran tek krallıktı. Yine de onu sarayda daha önce gördüğünü sanmıyordu.

"Benim için zevk," dedi gülümseyerek ve elini uzattı, o da elini öptü. "Ben Lyra," dedi, yalan dilinden kolayca döküldü.

"Lyra," dedi, ismi tadını çıkararak. "O Yıldız kadar güçlü görünme riskini göze alarak, bu dansı bana ayırır mısın?"

Elara başını salladı ve kadehindeki son yudumu içti. İçki hemen kafasına vurdu ve bir an için bu bulanık hissi hoş karşıladı. Ne kadar yorgun olduğunu fark etmemişti. Enzo ile oynadıkları kedi fare oyunlarından, kralın sürekli bakışlarından, kafasına yük olan sorumluluktan yorulmuştu.

Adrian elini tuttu ve Elara yine hareketsiz kaldı. Evet, bu yabancıda çok tanıdık bir şey vardı. Adrian ona merakla baktı.

"Özür dilerim," diye gülerek, dans etmeye başlarken elinin belini tutmasına izin verdi. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Adrian, keman dramatik ve gergin bir balad çalmaya başlayınca kaşlarını çattı. Trompet notaları akın akın çınladı, eli onun elinde yumuşaktı.

"Sanmıyorum. Senin gibi birini hatırlardım."

Kadın tedirgin bir şekilde başını salladı. "Peki, Lord Adrian," diye sordu, samimiyeti bir kenara bırakarak, "Neptuna, Kral Ariete ile kurulan bu yeni ittifakı nasıl buluyor? Bizim için oldukça şok edici oldu," diye fısıldadı, Asterian saray mensubu rolünü oynayarak.

O, elini biraz daha sıkı tutarak tedirgin bir şekilde güldü ve kulağına eğilerek, "Bizim için de öyle. Onun hakkında pek bir şey bilmiyoruz, ancak ölen kral ve kraliçeyi büyük bir sevgiyle anıyoruz," dedi.

Elara, dökülmek üzere olan duygularını bastırmak için dilini ısırıldı. *Sessiz ol*, diye tısladı. Ona tekrar gülümsedi ve başını salladı.

"Hepimiz sadece değişimi kabul etmeye çalışıyoruz," diye diplomatik bir cevap verdi. Gözünün ucuyla beyaz sarı saçlar ve pembe bir parıltı gördü. Dans pistinde başka bir çift vardı ve Elara'nın dikkati kadının güzelliğine takıldı. Kadının her iki gözünün etrafında kalp şeklinde oyulmuş, yeşil gözlerine mükemmel uyum sağlayan gül altın rengine bir maske takıyordu. Bir kuğu gibi görünüyordu, zarafetin resmini yansıtıyordu. Elara'ya biraz Merissa'yı hatırlattı, ama daha soğuk bir şekilde, ve kadının Aphrodea'dan olduğunu anladı. Elara'nın zevkine göre elbisesinin üst kısmı biraz kabarık, pembe tül katmanları onu boğuyordu, ama Elara bile kadının hareketlerinin durup bakmaya değer olduğunu inkar edemedi. Sonra kulağına fısıldayan ve yüzünde bir gülümsemeyle dans eden kişinin kim olduğunu fark edince vücudu buz gibi oldu. *Enzo*.

Onun bakışlarını hissetmiş gibi, gözlerini kaldırdı ve güzel yabancının kulağına fısıldamaya devam ederken bakışlarını ona sabitledi. Aphrodean, onun söylediği şeye gülerek Elara'nın yüzünden ayrılmadı. Elara keskin bir kıskançlık hissetti. Sonra öfke, içini soğuk bir hisle doldurdu. Onun cazibesi ve rahatlığı karşısında, bunun sadece Enzo olduğunu, her güzel yüze aynı şekilde davranan, boş, çekici sözleri su gibi akan bir zampara olduğunu unutmuş olmasına öfkelenildi. Yanağını ısırıldı, sakinleşmeye çalıştı. Ona kuru bir gülümseme attı, Adrian'a döndü ve saçlarını arkasına attı.

"Onları tanıyor musun?" diye sordu Adrian, Elara'nın bakışlarının gittiği yeri takip ederek.

Tekrar baktı, sonra omuzlarını silkti ve iki kolunu Adrian'ın boynuna doladı. "Hiç tanımıyorum."

Adrian'ın elleri beline kayarken, melodi çok daha tehlikeli bir şeye dönüştü, partnerle yakınlığı ima eden yoğun bir staccato.

"Uzun zaman önce tanıdığım bir kız vardı, bu balolara hep katılırdı. Adı Sofia'ydı. Onu duymuş olamazsın, değil mi?" Elara, Adrian onu dikkatlice hareket ettirirken sesinden çaresizliği gizlemeye çalıştı.

"Korkarım ki duymadım. Ama öyleyse, bu gece burada olacağına eminim."

Elara, Adrian'ın elleri sırtını okşarken dalgın dalgın başını salladı. Yıldızlarla dolu tavana baktı ve içini çekti, Adrian onun ağırlığını desteklerken başı geriye doğru eğildi. Baş aşağı asılı dururken Enzo'yu aradı ama onu göremedi.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye fısıldadı. "Birçok baloya katıldım ama Ariete gerçekten muhteşem bir gösteri sunmuş."

Adrian, onu tekrar kendine doğru kaldırırken iki eliyle sırtını kavradı. "Öyle," diye onayladı. "Neredeyse senin kadar güzel."

Dans ederken kız güldü. "Yumuşak..."

İki el belini sertçe kavradı ve kız öfkeyle döndü. Enzo orada durmuş, kızın bir elini tutmuş, Lord Adrian'a gülümserken mükemmel bir çekicilik örneği sergiliyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi ona, "ama bu dansı ben alabilir miyim acaba?"

Lord Adrian sıcak bir gülümsemeye, "Elbette," dedi ve Elara'nın ellerini bıraktı. "Bu odadaki en güzel kızla dans etmek istemenizi suçlayamam."

Elara lordun önünde reverans yaparken Enzo dişlerini sıktı. "Sizinle tanışmak bir zevk," dedi.

"Ben de sizinle tanıştığımı," dedi Adrian gülümseyerek ve eğilerek.

Lord arkasını döndüğü anda Enzo'nun gülümsemesi kayboldu ve Elara ona döndü.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

Enzo onu kendine sıkıca çekti ve Elara, dans ederken Enzo'nun onu tutuşundaki sertlikten nefesini tuttu, bu daha öncekinden çok farklıydı.

"Gülümse ve dinle," dedi Enzo dişlerini sıkarak, tekrar vals yapmaya başladıklarında, vücutları ne yapmaları gerektiğini sanki kendiliğinden biliyor gibiydi. "Babam bizi buraya krallığa yardım etmek ve sonra ayrılmak için gönderdi. Senin görevin Sofia hakkında bilgi toplamak. Yıldızlarla sohbet etmek ya da yılanlarla dans edip flört etmek değil."

Elara öfkeyle tükürdü. "Yılan mı? Lord Adrian bir beyefendiydi."

"*Korsan* Lord Adrian," diye Enzo tıslayarak düzeltti. "Senin istediğin bu mu? Bir beyefendi mi? Kusursuz tavırları olan biri mi? Geceleri seni *soğuk* tutan bir ıslak battaniye mi?" Gözlerinde alevlerin dans ettiğini gördü.

"Eh, en azından görgü ve zarafet sahibi olmayan, her gördüğümde gecelerini güzel kızları seçerek geçiren bir adamdan daha iyidir," diye tükürdü. "Yoksa gözlerim beni yanıltıp, senin sarışın bir Afrodit'in kulağına tatlı sözler fısıldadığını mı gördüm?"

Enzo onu izlerken kaşlarını çatı, bir şey fark etmiş gibi görünüyordu. Elini beline daha sıkı tutarak ona doğru eğildi. "*Kıskanıyor* musun?"

Kadın onu itmeye çalıştı ama Enzo onu sıkıca tuttu.

"Onun krallığından bilgi almaya çalışıyordum, o bir düşes."

"Kıskanç mı?" Elara başını geriye attı ve güldü. "Senin her sözüne kulak veren o hayran bakışlı bakire için mi? Eminim sohbet çok ilgi çekiciydi." Gözlerine kadar ulaşmayan alaycı bir gülümseme attı.

O da gülümsemeye devam etti ve bu küstahça tavır, kadının onun yüzündeki gülümsemeyi silmek istemesine neden oldu.

"Evet, Leone ile olanın kadar ilgi çekici, eminim. Söylesene, sen konuşurken kaç kez gözleriyle seni becermeye çalıştı? Bu seni *etkiledi* mi, prenses?"

"Öyle olsaydı ne önemi vardı ki?" Tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yüzü düştü ve dans ederek onu balo salonunun kenarına doğru çekmeye başladı.

"Umurumda değil," diye tükürdü. "İstediğin yıldız ya da lord için külotunu indir."

Adam onu döndürmeye devam etti, ikisi tartışırken orman odasının aynı köşesinde dönüp durdular.

"Daha önce yalan söylemenin günah olduğunu söylememiş miydin?" Elara, en sinir bozucu şekilde sırtmaya özen gösterdi. Bırak kükresin.

Enzo sonunda durdu. "Buraya gel," diye homurdandı ve onu dans pistinden çekip aldı. Elara, elbisesine takılıp neredeyse düşecekken, onun peşinden sendeledi.

"Biliyor musun?" diye fısıldadı kulağına, Enzo onu sürüklerken. "Bir beyefendi benimle dans etmek istediğinde ya da bir Yıldız bana güzel olduğumu söylediğinde şikayet etmek bana düşmez, çünkü başka kimse umursamadı." Onu bakışlarıyla kesti. "Bir an olsun normal hissetmek bana düşmez, krallığın oyunlarında bir piyon gibi davranılmak, sürekli sadece bir *silah* olduğumu hatırlatılmak yerine."

"Bir saniye olsun sessiz olabilir misin?"

Onu koridordan sertçe çekerek, büyük salonun her iki yanında sıralanan gümüş arabalara götürdü. Arabalar, yıldız ışığıyla aydınlatılmış balo salonunun yanında duruyordu ve parlak böcekler ve ateş lambalarıyla süslenmişti. Her birinin içinde çiftlerin silüetleri görünüyordu; bu, gecenin ilerleyen saatlerinde, konuklarını daha özel ve samimi bir ortama götürmek isteyenler için tasarlanmıştı. Enzo onu boş bir arabaya çekti, kapıyı çarptı ve kız tökezleyerek kadife kaplı iç mekanda üzerine düştü. Düşmesini engellemek için onu kucaklarken, kız bacaklarını ona doladı. İki kişi de şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar, ikisinin de maskeleri yüzlerinden kaymıştı. Sonra bir an içinde Elara dudaklarında bir gülümseme belirdi, uygunsuz bir şaka yapmaya hazırdı...

"Adrian haklı," diye araya girdi, ona bakarak, elleri belinde duruyordu.

Gülümsemesi sönüverdi. "Ne?"

"Oradaki en güzel kadın sendin."

Birbirlerine baktılar, Elara, elbisesinin şeffaf panellerinde Enzo'nun ellerinin olduğunu acı bir şekilde fark etti. Onların ne kadar büyük olduğunu hiç fark etmemişti. Parfümü arabayı doldurdu, Enzo'nun ağzına birkaç santim uzaklıkta olan boynu açıktaydı. Enzo sessizliği bozana kadar ikisi de kıpırdamadı.

"Sen her yerde en güzel kadınsın. Ama bunu söylemek yetmedi. Sana güzel olduğunu söylemek, görünüşünü tanımlamak için tembel ve kolay bir şey gibi geldi. Çünkü bunu kelimelerle ifade edemiyorum."

Gözleri onun gözlerini aradı. Hafifçe güldü.

"Bu yüzden sana güzel olduğunu söylemek istemedim. Sana şunu söylemek istedim..." Elleriyle elbisesinin ince askısını yerine koydu. "Sen düşmüş bir yıldız gibisin."

Elara, yüzü kızararak ısındı. Gözleri parıldıyordu, tüm vücudunu ısıtıyordu. Elini boynundan çekti, şaşkınlıkla eline bakarak parıldayan maddeye baktı.

"Şeker tozu," diye mırıldandı, o kadar alçak sesle ki, Elara vücudunda titreşim hissetti. Enzo, başparmağını dudaklarına götürüp üzerindeki tozu emdi, gözlerini Elara'dan hiç ayırmadan ona bakmaya devam etti.

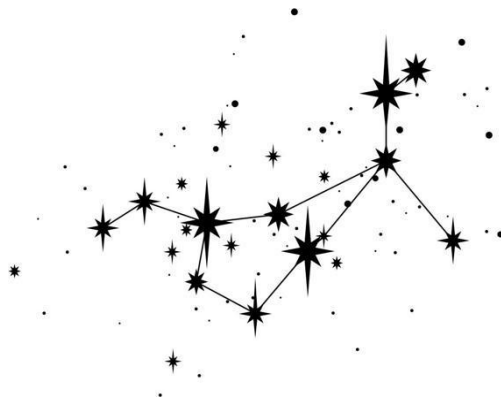
Dilinin kıvrıldığını görünce, dilinin başka neler yapabileceğini düşünerek, karnından kalbine kadar bir sıcaklık yayıldı. Gözlerindeki o yanma hissi - açlık, diye fark etti - ona doğru eğilmek, bakışlarında yayılan kıvılcımları hissetmek istemesi için yeterliydi. Vücudundaki her hücre onu ona çekiyormuş gibi, kendini ona yaklaşıırken buldu. Onun da ona doğru eğildiğini gördü, elleri beline sıkıca tutunmuş, vücudu ona sertçe bastırıyordu. Duyuları, dudaklarında hissettiği nefesinin gıdıklanmasına odaklandı ve bir saniye sonra, dudakları onun dudaklarına değdi. Bu

en yumuşak dokunuştu, sanki öpücüğün her parçasını tatmak istiyormuş gibi. O geri çekilirken, adam ona bakarken, şehvetle ağırlaşmış göz kapaklarıyla, parmağını onun dolgun dudaklarında gezdirdi.

Arabada bir sarsıntı ve bir sarhoşun çığlığı ikisini de hayallerinden uyandırdı. Elara panik içinde kapıya doğru koştu, maskesini dzelitti ve ondan atladı. Arkasını döndüğünde Enzo'nun maskesini yerine taktığını gördü.

"Gitsek iyi olur," dedi ve asla öğrenemeyeceği şeylerin pişmanlığıyla doldu. Enzo, daha iyi düşünmeden önce dudaklarında bir şey dans ediyor gibiydi, sonra başını salladı ve onun elini tuttu.

"Gidelim," diye cevapladı, başparmağıyla avucunu okşayarak.

Yirmi Birinci Bölüm

BİR ŞEYLER DEĞİŞMİŞTİ. Ne yazık ki Elara'nın bunu çözmek için ne zamanı ne de enerjisi vardı. Arkadaşlığın rahatlığı çoktan yok olmuş, o arabaya bindikleri anda veda etmişti. Ama oradan ayrıldıklarında ve partinin gürültüsü tekrar ona çarptığında, bunu bir kenara itip elindeki işe odaklandı. Sofia.

Hiçbir saray mensubu yardım teklifinde bulunmamıştı ve Enzo da bunu doğrulamıştı. Ariete hâlâ ortalarda görünmüyordu, tanrılara şükürler olsun, ve şüphesiz hepsi de orada bulunan diğer Yıldızlar da kalabalığın içinde kaybolmuştu.

Elara'nın önceliği Sofia olabilir, ama aynı zamanda, karanlığın örtüsü altında Helios'a kaçmadan önce Kral Idris'e en azından biraz bilgi götürmesi gerektiğini de kendine hatırlattı.

"Biraz hava alalım," diye mırıldandı Enzo, elini kadının beline koyarak loş koridordan geçtiler. Kadının gözleri, gölgeli bir oyukta birbirine sarılmış iki silüete takıldı; bir erkek ve bir kadın tutkuyla kıvranıyorlardı. Kadının gözleri, sırtını ona dönmüş olan erkeğin sırtından çıkan beyaz, tüylü kanatları gördüğünde fal taşı gibi açıldı. Enzo burun kıvrımadan önce, kadının gördüğü tek şey adamın yanağındaki lekeli parıltı ve sandal ağacı kokusuydu.

"Çok tahmin edilebilir." Onu aceleyle, başka şeylerle meşgul olan Star'ın yanından geçirdi.

"Lias'ın kanatlarının bir efsane olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı köşeyi dönerken. "Sadece kitaplarda çizilen bir şey."

"Hayır, ve onun nabızı atan her şeyle yatma eğilimi de öyle."

Elara kıkırdadı. "Ben de *Torra'nın* Şehvet Yıldızı olduğunu sanıyordum."

"Anneye bak, oğluna bak."

Elara, Enzo'yu keskin bir sağa dönüşle, dışarıdaki büyük çardaka giden kestirme yola yönlendirdi.

Asterian'ın soğuk havası onu anında uyandırdı, şehvetle sarhoş olan zihni artık ayılmıştı.

Enzo, tanıdık terasta onunla birlikte yürüdü ve büyük bir taş korkuluğun yanında durdu.

"Sanırım bir içki daha içmemiz lazım," dedi. "Bana mı öyle geliyor, yoksa her adımda bir Yıldız görmek yorucu mu?"

"Hayır, kesinlikle sadece sana değil. Onların cazibesi başımı ağrıtıyor."

"O zaman prenses için su," diye mırıldandı, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle. O gülümsedi. "Geri döndüğümde, Sofia hakkında daha fazla bilgi alacağız. Başka bir şey öğrenebilir miyiz bakalım. Düşes bana, Yıldızlar baloya katılıyor olsa da, çoğunun Ariete'nin son eylemlerinden dolayı tereddütleri olduğunu söyledi."

Elara kaşlarını kaldırdı. Bu ilginçti. Belki de Leone'nin düzeni bozma konusundaki düşüncelerini düşündüğünden daha fazla kişi paylaşıyordu. Zayıf bir halka varsa, belki de Yıldızlar onun inandırıldığı kadar aşılmaz değildi.

"Hemen dönerim." Eliyle onu geriye doğru itti ve gitti, onu arkasında bırakarak, elinin izi onu yakıyordu.

Enzo'nun dikkatini dağıttığı için minnettar olarak, soğuk taşa yaslanıp iç geçirdi. Düşüncelerine dalmış, yanına yaklaşan ve korkuluğa yaslanan figürü fark etmedi.

"Lara, her zamankinden daha büyüleyici görünüyorsun."

Lara.

Elara'nın kalbi soğuk metale dönüştü ve midesine indi. Sertçe döndü ve soluk teni, soğuk gri gözleri ve acımasız olduğu kadar yakışıklı yüzünden geriye doğru taranmış siyah saçları gördü.

"Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız," diye gülerek döndü. Bir el bileğini sıkıca kavradı ve onu geri çekti.

"Sen bundan daha zekisin, Lara."

Elara, bu takma adı duyunca dudaklarını kıvırdı; bu takma adı her zaman nefret etmişti.

"Bana dokunmayı bırakman için beş saniyen var, yoksa muhafızları uyaracağım."

"Neyi?" Adam güldü. "Asteria'nın kayıp prensesinin eski sevgilisiyle kavga ediyor olması mı?" Kahkahası kuru yaprakların hışırtısı gibiydi. "Hayır, bence kalıp konuşacaksın."

Enzo çabucak geri dönmedikçe bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmadığını fark edince kalbi deli gibi atmaya başladı.

"Ne istiyorsun, Lukas?"

"Öncelikle, nerede olduğunu bilmek istiyorum. Ailen ve o küçük sıçan sürtük Sofia hakkında duyduğumda çok endişelendim."

Elara'nın içinde öfke alevlendi, ama Lukas'a göstermekten korktuğu için gölgelerini içinde sakladı.

"Saçmalamayı kes," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Sofia da ne demek? O nerede?" Elara sesindeki titremeyi zar zor gizledi.

"Vay vay, seni son gördüğümde beri ağzın daha da pisleşmiş." Soğuk eliyle Elara'nın çenesini kavradı ve Elara hareketsiz kaldı. "Bir zamanlar o dudakların bana ne kadar pis davrandığını hatırlıyorum."

Dişlerini sıkarak, onun elinden kurtulmaya çalıştı.

"Bizi ayırmaya yardım eden küçük dostumuz karma cezasını çekmiş gibi görünüyor. Duyduğuma göre şimdi Ariete'nin esiriymiş. Eski dostunun gelip onu kurtarmasını bekliyormuş."

Dünya dönmeye başladı ve Elara neredeyse düşüyordu, arkasındaki soğuk taşa tutundu. Lukas başparmağını alt dudağına sürerek sırttı, arkasında ise

"Eğer eline değer veriyorsan, onu hemen randevumdan çekmelisin."

"Eğer eline değer veriyorsan, onu hemen randevumdan çekmelisin."

Lukas'ın gözleri Enzo'nun gözlerine kaydı, burun delikleri genişledi. "Sen kimsin?"

"Sanırım daha önce tanışmadık." Enzo elini uzattı, Lukas ise ona küçümseyerek baktı.

"Lukas," diye cevapladı ve elini sıktı.

"Kim olduğunu biliyorum." Enzo, onu küçümseyerek gözlerini kırptı ve onu başından savdı. "Demek seni hep tatminsiz bırakan bu mu?" diye Elara'ya sahne fısıltısıyla söyledi. Eli Elara'nın beline kaydı ve onu kendine çekti. Uzun boylu, sıcak varlığı, Elara nefesini geri kazanırken bir çapa gibiydi. Elara gülümsemesini saklayarak bir kez başını salladı. Enzo ona kolayca sırtıttı ve onu boğmak üzere olan dalgayı uzaklaştırdı. Ama bakışlarının arkasında tehlikeli bir şey dans ediyordu.

"Tekrar soruyorum. Sen kimsin?" Lukas, Enzo'nun onu sahiplenircesine sardığı eline soğuk bakışlarla alaycı bir şekilde baktı.

Enzo, Elara'nın önüne sorunsuzca geçti ve Lukas'a doğru bir adım attı. Gölge büyücüsünden bir baş ve omuzlar kadar uzundu. "Kim olduğumu bilseydin, geceleri uyuyabileceğini sanmıyorum." Enzo sırtıttı.

Her zamanki gibi rahat tavırlıydı. Ama avuçlarından kıvılcımlar çıkarken, endişeyle onlara baktı. Ne yazık ki Lukas da bunu fark etti ve bakışlarını aşağıya çevirdi, acımasız dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Oh, Lara. Sana eşlik etmesi için gerçekten Helion pisliğini mi seçtin?" Sesinde tiksinti vardı ve yeni kazandığı güce rağmen midesi bulandı. Enzo ve Elara'nın görebileceği bir mesafeye bir adım geri attı.

"Daha iyi zevkin olduğunu sanıyordum." Ayaklarına tükürdü. "Işık fahişesi."

Enzo o kadar hızlı hamle yaptı ki Elara gözlerini kırptı ve o ve Lukas ortadan kayboldu. İkisini de korkulukların üzerinden yere düşerken gördüğünde inanamadan etrafına baktı. Küfrederek balo elbisesini kaldırdı ve kimse fark etmeden merdivenlerden aşağı koştu.

Lukas'ın burnundan kan akarken, Enzo kendini onun üzerine attı ve bir canavar gibi acımasızca tekrar tekrar yumruklarını indirdi. Lukas çığlık atmaya çalışırken Enzo, Lukas'ın dilini eliyle kavradı. Elara, dikkat çekmemek için çaresizce üçünün üzerine gölge düşürdü. Enzo pes edince, çığlıkları illüzyon tarafından bastırıldı.

"Bir daha Elara'nın adını ağzına alırsan, on üç lanet yıldızın üzerine yemin ederim ki dilini boğazından koparıp sana yediririm."

Lukas ağladı, Enzo dilini gergin bir şekilde çekince ağzından boğuk sesler çıktı. Diğer elini geri çekerek son darbeyi vurmaya hazırlandı.

"Dur." Elara tısladı. Enzo'nun kolu anında hareketsiz kaldı. Elara elini Enzo'nun koluna koydu. "O buna değmez."

Enzo'nun omuzları gerildi, sonra bir anda Lukas'ı bırakarak omuzları çöktü.

"Hayır, değmezsın. Ama artık damgalandın, gölge büyücüsü. Karanlığın bile seni kurtaramayacak." Lukas kanayan burnunu tutarak yerde yatarken, Enzo ayaklarına tükürdü. "Bunu kimseye söylemezsen," diye ekledi, Lukas'ı yanlarındaki küçük bir ağaçlık alana sürükleyerek, "seni bizzat kendim yakarım."

Sonra bir kez daha tiksintiyle baktı ve onu ağaçların arasına attı, Elara'nın elini tutup onları merdivenlerden yukarı, kargaşadan uzaklaştırdı.

Enzo'nun etrafında bir sıcaklık dalgası yayıldı. Elara bunu hissedebiliyordu ve onu korkuluğun gölgesine çekti. Neyse ki kimse dışarıdaki kargaşayı duymamış ya da görmemişti, konuklar hala serin pavilyonda dans ediyorlardı.

"Bunu yapmamalıydın," diye iç geçirdi Enzo, parmak eklemlerini esnetirken, gözleri huzursuzca arkasına bakıyordu.

"O omurgasız pislik," diye tısladı. "Yemin ederim, bu zor durumda olmasaydık, onu öldürürdüm."

"Şimdi kim kıskanıyor?" diye alay etti, ortamı neşelendirmeye çalışırken, altın rengi gözleri ona sabitlenmişti.

"Onu ve sana sarılma şeklini gördüm. Gözlerindeki korkuyu gördüm. Onun pis ellerinin yüzüne öyle dokunduğunu düşünmeye dayanamıyorum. Üzgünüm, El."

"Özür dilenecek bir şey yok." Parmakları, çatlamış parmak eklemlerini nazikçe okşadı. eklemleri üzerinde hafifçe gezdirdi. O titredi ve o gergin cildi okşamaya devam ederken içindeki bir şey rahatladı. "O da tamamen işe yaramaz değil."

Enzo ilgiyle kaşlarını çattı.

"Sofia'nın hayatta olduğunu söyledi. Sarayda tutulduğunu söyledi." Elara'nın gözleri maskesinin altında yaşlarla doldu ve Enzo onu kendine doğru çekti, güçlü kollarıyla ona sarıldı. Enzo'nun onu daha önce hiç böyle kucaklamadığını fark etti ve saçlarına sinmiş temiz sabun kokusuyla karışan kehribar rengi kokusunu içine çekti.

"O piçin söylediği tek kelimeye bile inanmıyorum, ama parti tam hızıyla devam ederken ve herkes bir şey hatırlayamayacak kadar sarhoşken etrafa bir bakacağız," dedi Enzo kulağına, sırtında güven verici daireler çizerek.

"Yukarıda tüm kraliyet odaları var. Doğu kanadına gitmeliyiz. Kimsenin bizi görmeyeceği bir geçit biliyorum." Derin bir nefes aldı ve Enzo'nun maskesinin altındaki gözlerine odaklandı. Gözleri o kadar sıcaktı ki, istemeden kalbi hızla çarpmaya başladı.

Enzo elini tuttu. "Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi."

Gölgelerin arasında ilerlediler. Elara, karanlık bir koridorda hızla yürürken bu gölgelere fazlasıyla aşinaydı. Eli, oyulmuş ahşap panellerin üzerinde gezindi ve bir oluk hissetti. Zafer çılgılığıyla oluğa bastırdı ve yumuşak bir tıklama sesiyle taş merdiven ortaya çıktı. Enzo'yu içeri soktu ve kapıyı sessizce kapattı. İkisi oyulmuş taş merdivenlerden üst kata koştular. Oradan, yıldızlar resmedilmiş tavan batı kanadına kadar uzanıyordu, koridor gölgede kalmıştı, açık pencerelerden gelen soğuk esintide titreyen mum ışığı hariç. Elara'nın illüzyonları sayesinde adımlarının yankısı duyulmuyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Enzo tekrar sordu. Elara'nın nefesi sığıdı. Eskiden evi olan kanada geri dönüp, odalarını, ailesinin odalarını, Sofia'nın odasını görmek düşüncesi onu boğuyordu. Gözleri gergin bir şekilde bir kez başını salladı. Kalenin kanadına vardıklarında, Enzo onu takip ederken keskin bir şekilde sola döndü ve geçerken odalara gizlice baktı. O ayrıldığından beri hiçbir şey yerinden oynamamış gibiydi, sanki her oda onun dönüşü için korunmuş gibiydi.

Hem kendisinin hem de ailesinin odalarının önlerinde yükseldiğini görebiliyordu ve kanın keskin demir kokusu ve ölümün boş bakışları anılarıyla bayılmamak için son derece zorlanarak odaklanmak zorunda kaldı. Elara, elinde sıcak bir el hissetti ve Enzo'ya minnettar bir gülümseme attı. Enzo, ona yeteneklerini kullanamasa da, her zaman onun ne hissettiğini tam olarak biliyor gibiydi.

Önündeki odaları işaret ederek, "*Ariete bir yerde kalıyorsa, o da burasıdır*" dedi.

Enzo başını salladı ve savunma pozisyonuna geçerek onu eski odasına kadar takip etti. İçeri girdiler, nefeslerini tutarken kapı duyulmayacak kadar hafifçe gıcırdadı.

Hiçbir şey yoktu. Oda tamamen boşaltılmış, pencereler açılmıştı. Elara titreyerek masasına gitti ve orada bir şey kalmış mı diye baktı; mektuplar, yazılar, Sofia'ya ne olabileceğine dair herhangi bir ipucu.

Enzo'ya tekrar işaret etti. *Bu odaya bak, ben diğerini arayacağım.*

O şiddetle başını salladı ve kız onu sert bir bakışla susturdu. Gözleri alev alev yanarken, kızın yan odaya girmesini izledi ve onun güvende olduğundan emin olduktan sonra masayı ve çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Elara, midesini bulandıran bir hisle sessizce anne babasının eski odasına girdi. Dekorasyonu tamamen değişmiş tek oda burasıydı. Koyu kırmızı renk odayı, yatak takımlarını, duvarları kaplıyordu. Etrafına dikkatle bakındı, içgüdüleri ona bağırıyordu. Köşede bir gölge gördü, kalbi çarparak ona doğru yavaşça yaklaştı. Uyluklarından hançerini çıkardı, eli büyü yapmaya hazırды.

büyü yapmaya hazırdı. Figür bağlanmış ve ağzı tıkanmış, dizlerinin üzerinde, gözleri dehşetle doluydu.

"Sofia," diye hıçkırarak Elara ona doğru sendeledi. Ama kız kirli ağzının arkasından bir kelime söylemeye çalışıyordu, tekrar tekrar tekrar ederek bununla mücadele ediyordu.

"Kaç."

Kapı arkasından kapandı ve o bıçağını çekerek döndü. Bir figür yavaşça ilerledi, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. O yüzü, anne babasının öldürüldüğü günden beri görmemişti. Bir hastalık onu sardı, avucunda bıçağıyla terledi. Kırmızı çizgili siyah saçları, bordo rengi gözlerine uyacak şekilde yıldızın yüzünden geriye taranmıştı. Vücudunu kaplayan dövmeler, savaş ve ölümle ilgili korkunç freskler, iskambil kartları, sirk çadırı... Hepsisi soluk tenine boyanmıştı. Sol gözünün altında, o kader gününden beri kafasına kazınmış bir çizgi vardı. Artık çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. *İlahi Şiddet*.

Elara bıçağını Ariete'ye fırlattı, nişancıydı ama o daha hızlıydı. Ölümsüzdü. Savaş ve şiddetin tanrısı. Bıçağı havadan yakaladı, bıçağı avucuyla kavradı. Sonra, gülümsemesi daha da genişledi, elini yavaşça açtı, parlak kan damlaları elinden aşağı akıyordu. Bıçağı diline götürdü ve bıçağı dilinin üzerinde gezdirdi.

"Ah, şiddet sevenleri ne kadar da seviyorum," diye gürledi, bir adım daha ileri atarak. Sesi, kılıçların çınlaması gibiydi. Cazibesi odayı kapladı. Ölülerin etrafında vızıldayan sinekler, ezici kan arzusu, gücün kokusu gibiydi. Elara kapıya çılgınca baktı, Enzo'nun kaçmış olması için tüm varlığıyla dua etti. Kalbi çarparak kapı kapalı kaldı.

Körü körüne güçlerine uzandı — bir gölge, bir illüzyon, kaçmak için her şey. Elini uzattı.

"Hayır, yapamazsın," diye hırladı Ariete, iki adımda ona ulaştı. Ariete parıldayan, kanayan başparmağını Elara'nın ağzına soktuğunda Elara şaşkınlık çığlığı attı, diğer eliyle de başını geriye doğru zorlayarak yutmaktan başka seçeneği kalmadı. Tadı ekşiydi ve boğuldu.

"Benim kanım senin içindeyken bana karşı büyüünü kullanmaya kalkışırsan, başarısız olursun cadı. Ben Şiddet Tanrısı'yım; onu *kimin* kullanacağını ben kontrol ederim." Soğuk bir kahkaha attı. "Şu anda, kalenin etrafına koruma büyüü çekiliyor, böylece içindeki kimsenin büyüü etkisini gösteremeyecek ve parlak zırhlı bir şövalye aklına bir şey gelmesin."

Elara, yüzünde en ufak bir seğirme bile olmaması için kaslarını kıpırdatmamaya özen gösterdi. *Lütfen, lütfen, lütfen kaç Enzo*, diye gökyüzüne yalvardı.

"Bir prensesin bu kadar mücadeleci olacağını bilmiyordum. Gerçekten sarayımda görünmeden dolaşabileceğini mi sandın?"

Maskesini yırtarak çıkardı, dudaklarında bir hırıltı vardı. "Son hatırladığım kadarıyla, bu saray benimdi."

Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı, hareket ederek aralarında bir saç teli kadar mesafe kaldı. Onu kendine bakması için çenesini kaldırdı, dokunuşu buz gibi soğuktu.

"Giderek bana ne kadar sorun çıkardığını biliyor musun? Seni her yerde aradım," diye mırıldandı.

"Neden? İsteddiğini elde ettin."

"Kehaneti unuttun mu, sevgilim? Bir Yıldız'a aşık olacaksın ve bu ikinizi de öldürecek. Seni serbest bırakmak ne tür bir sorumluluk olurdu?" Gözlerini kapattı, kadının kokusunu derin derin içine çekti. "Ben Yıldızların Kralıyım," diye bağırdı aniden, kollarını açarak odada dönmeye başladı. Çılgınca. "Ve *kimse* benden kaçamaz."

Sofia'nın arkasında hıçkırarak ağladığını duydu ve kalbinin çarpışını sakinleştirmeye, onun konuşmaya devam etmesini sağlamaya çalıştı. "Şimdi ne olacak? İkimiz de beni öldüremeyeceğini biliyoruz."

Kafası düşüncelerinin karmaşasında kaybolmuş gibiydi ve cevap vermek için birkaç saniye bekledi. Çılgın gülümseme hâlâ yüzünde duruyordu.

"Beni nefret ettireceğim. Küçük kehanetin asla gerçekleşmeyecek kadar nefret ettireceğim. Bir ölümünün beni alt etmesine izin vereceğime inandın mı?"

"Senden zaten nefret ediyorum," diye tükürdü. "Sofia'yı ve beni bırak, seni asla rahatsız etmeyeceğim, asla aramayacağım."

"*Yalancı.*" Elara'nın yüzüne elinin tersiyle vurdu ve Elara nefesini keserek inledi. "Senin krallığını çaldım. Elbette beni tekrar arayacaksın."

Ellerini çırptı ve onu irkitti. Elara, onun arkasındaki gölgelerden başka bir figürün ortaya çıkmasını dehşetle izledi. Kadının cildi hayalet gibi solgundu, saçları bembeyazdı ve gözleri o kadar soluk maviydi ki neredeyse boş bakıyorlardı. Krallığındaki tapınaklardaki resimlerden tanıdığı Yıldız'ı fark edince içini korku kapladı. Bu, Eli'nin ikizi Gem'di. Aldatma ve Kin Tanrıçası. Sahneyi incelerken yüzünde yılan gibi bir gülümseme belirdi.

"Gem, bak kimi buldum."

"Sana aşık olması gereken küçük fahişe mi?" Yüzünde acımasız bir sırıtiş belirdi.

"Haydi ama, kıskanma."

Ariete onu öpmek için uzandı ve Elara tiksintiyle başka yere baktı. Ariete çenesini tekrar zorlayana kadar geriye bakmadı.

"Sana şunu açıkça söyleyeyim Elara. Seni öldüremem, ama ölmek istemene neden olabilirim. Nerede olduğunu, sana kimlerin yardım ettiğini öğreneceğim. Ve onları yok ederken sana izlettireceğim. O zaman beni kesinlikle sevemeyeceksin."

Elara onun ayaklarına tükürdü ve o sıkıcı bir şekilde güldü. Gözlerini kapattı, derisinin üzerinde gezinen kelimeleri uzaklaştırmaya çalıştı.

"Yine de," dedi, "daha aşağılık erkeklerin sana neden aşık olabileceğini anlayabiliyorum." Sanki bir ödülü inceliyormuş gibi ona daha da yaklaştı. Elara irkildi ama o onu sıkıca tuttu, Elara'nın nefesi kesik kesik geliyordu, dilinde metal tadı vardı. Gem'in zehirli bakışlarını arkasında gördü.

"Evet, erkeklerin savaşıacakları, ölecekleri bir yüz. Sanki sen de bir Yıldız gibi görünüyorsun."

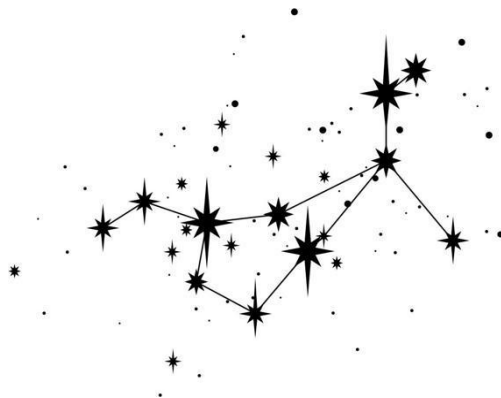
Başparmağıyla şakağını okşadı ve Elara gözlerini kapatarak yardım için dua etti. Kırmızı gözleri vücudunu aşağı doğru kayd ve üzerinde izlerini bıraktı.

"Daha önce hiçbir Asterian'la yatmadığımı biliyorsun. Karanlığın kendisiyle sevişmek nasıl bir his olur acaba?" Eli kaydı. Elara vahşi bir hayvan gibi ona saldırdı, tekmeledi ve tırmaladı. Büyüsünü kullanarak ona zarar veremeyebilirdi, ama ellerini kullanabilirdi. Ona vurduğunda adam güldü.

"Bunun bedelini ödeyeceksin." Alaycı bir gülümsemeyle, Elara'nın karnına yumruk attı. Elara, Sofia arkasında çılgılık atarken, inleyerek ikiye katlandı.

"Nazik davranıp seni rahat bir odada tutsak olarak tutacaktım. Ama terbiyeli olmayı öğrenene kadar zindanlarda kalabilirsin."

Ariete, çılgılık atan Elara'yı saçlarından sürükleyerek koridordan koştu, Sofia'nın yalvarışları onu takip ediyordu. Çılgınca dönüp baktığında, Sofia'nın Gem tarafından zorla sürüklendiğini gördü, elbisesi kirliydi, ağzında hala bir bez parçası vardı. Ariete sinirden homurdandı ve Elara'yı sanki bir tüy kadar hafifmiş gibi omzuna attı. Son bir kez çılgınca, çaresizce etrafına bakındı, Enzo'yu aradı ama onu hiçbir yerde bulamadı.

Yirmi İkinci Bölüm

Sarayın derinliklerine indiler, Elara'nın gözleri kapalı olsa bile tanıyacağı koridorlardan geçtiler. Hava soğuk ve nemliydi, indikçe daha da soğuyordu, odalardan su damlaları düşüyordu. Ariete bir hücrenin kapısını açtı, Elara'yı sertçe içeri itti ve peşinden girdi.

"Böyle olmasını istemedim, Elara. Ailenizi öldürmek istemedim. Yapmak zorunda olduğumu anlamıyor musun?"

Onu kendine çekti ve yüzünü ellerinin arasına alırken dudakları kıvrıldı. "Küçük kehanetin asla gerçekleşmemesi için beni yeterince nefret etmeni sağlamalıydım. Şimdi, benimle işbirliği yapmayı öğrenene kadar burada kalacaksın. Küçük bir cadı gibi karanlıkta." Dudaklarını, yüzüğünün kestiği yerden kan akan yanağına bastırdı. Ariete, Elara direnirken dilini yanağına sürdü.

"Tadın gece gibi," diye mırıldandı. Sonra ondan uzaklaşarak dövmeli parmaklarını dudaklarına götürdü ve üzerinde kalan kanın tadını çıkardı.

"Arkadaşım seni bulana kadar sabırsızlanıyorum," diye tükürdü. "Onun elinde ölmeni izlemekten zevk alacağım."

Ariete soğuk bir kahkaha attı. "Bir Yıldızı öldüremezsin."

Elara, aklına gelen tüm kabusları ve korkuları hatırladı. "O kadar emin olmazdım," diye gülümsedi.

Ariete'nin yüzü öfkeyle buruştu. "Benim irademe boyun eğeceksin. Seçeneğin olmayacağından emin olacağım. Şimdi," onu bir sandalyeye itti, ellerinden kırmızı yıldız ışığı fırlatarak onu bağladı ve onu sandalyeye oturmaya zorladı, göğsü sandalyenin arkasına bastırıldı. "Seni kim sakladığını bana söyleyeceksin." Elbisenin arkasını yırttı, düğmeler taşların üzerine düşerek ses çıkardı. Korse ikiye kesilirken, çıplak sırtı zindanın nemli soğuğuna maruz kalırken, cildine soğuk ve sert bir bıçağın baskı hissetti. Ariete, kemerinin açılma sesini duyunca, birinin onu duyması için yalvararak bağırdı. Ama yukarıdaki parti tüm hızıyla devam ediyordu, müzik ve kahkahanın hafif boğuk sesi, Ariete parmaklarını kırarken acımasız bir senfoni gibiydi. "Bana söyleyeceksin. Ya da kendini bana ölüm için yalvarırken bulacaksın."

Kemer altıncı kez vurdu ve Elara'nın sırtını yaraladı. Kanının sıcaklığını hissederek sırtından aşağı aktığını hissettiğinde çığlığını bastırdı. Ariete'ye bu zevki tattırmayacaktı, onun acıdan beslendiğini biliyordu.

Soğuk eller saçlarını okşarken, Elara nefes nefese, bilincini kaybetmemek için koltuğa tutunuyordu.

"Elara," diye mırıldandı ses. "Nerede olduğunu söyle, sana zarar vermeyi bırakayım." Nefes nefese, elden kurtulmaya çalıştı.

"Peki. Denemedim deme."

Kemer yine vurdu ve bu sefer Elara çığlık attı, çünkü soğuk metal toka açık yaraya saplandı, Ariete'nin onu kullandığı şiddetli güç zaten yarılmış deriyi yırttı. Çaresizlik içinde körü körüne güçlerine ulaşmaya çalıştı ama başaramadı. Koruyucu büyüler ve onun kanı işe yaramıştı.

Kemer tekrar çaktı ve Elara, dudaklarından bir hıçkırık çıkararak geri çekildi. Çenesini sıkıca kapattı ve üst kattaki partinin giderek azalan sesine odaklandı.

Sonunda, bakışları karardığında, üst kattan gelen sesler kesildi, sadece Ariete'nin kemerinin ıslak şaplaqları sessizliği bozdu. Vücudu, hiç durmayan acı devam ederken sarsıldı, sanki sıcak bir ateş vücudunu delip geçiyormuş gibi, daha önce hiç hissetmediği bir acıydı. Titreyerek, yalvararak, ağlayarak, durması için yalvardı. Ama Ariete durmadı. Gerçeklikle olan bağı koparken başı öne düştüğünde, ancak o zaman yumuşadı.

Zihni onu acıdan korumaya çalışırken göz kapakları titredi. Ariete nazıkçe çenesini kaldırdı ve yanağını okşadı.

"Bu iş bitmeden seni yok edeceğim, Elara."

Onu terk etmeden önce sevgilisi gibi nazıkçe yanağına öptü, öne doğru eğildi, Elara inlerken kesik dudağından salya akıyordu.

Elara'nın hapsedildiği hücrede zaman geçmiyor gibiydi. Karanlık baskıcıydı ve günün saatini anlamasına imkan vermiyordu. Taşın üzerine yavaşça damlayan su, Elara'yı acıdan bayıldıktan sonra kendine getirdi. Sırtı yanarken, dudaklarından boğuk bir çığlık çıktı ve vücudu kaskatı kesildi. Hareket etmeye çalıştı, ama en ufak bir hareket bile henüz kurumamış kesiklerin açılmasına neden oldu, bu yüzden küfretti ve çaresizce sandalyeye asılı kaldı.

Damlamaya odaklandı, soğuk ve bunaltıcı zindanda her bir damlanın sesini saydı. Sırtındaki yaraların iltihaplanmasını umarak, enfeksiyondan ölecek mi diye boş boş düşündü. Enzo ya da başka biri, Ariete'nin açıkça kurduğu tuzağa düşmek için hayatlarını tehlikeye atmadan önce ölmeyi *umdu*. Ariete'yi de yanında götürebileceğini bilerek bunun için dua etti, çünkü teknik olarak onu öldürecek olan Ariete olacaktı. En azından kehanetin bir iyi yanı vardı.

Kuru bir kahkaha attı, deliriyordu. Elara için, Ariete'nin asıl amacının onu yakalamak olduğu açıktı — Celestia'dan Yıldızlara giden en büyük risk — ama Ariete de kimseye yenilmezdi. Birinin ona saklanması yardım ettiği düşüncesi egosunu derinden incitmiş olmalıydı ve İntikam Yıldızı ne pahasına olursa olsun intikamını alacaktı.

Ve böylece, sonsuz gecede, ağırlıksız bir şekilde çömelmiş olarak bekledi. Enzo'nun nerede olduğunu merak etti, paniği midesini bulandırdı. Kaçmış olmasını umdu. Yakalanmazsa ne yapacağını bileceğini biliyordu. Ve midesindeki his, yakalanmışsa bunu öğreneceğini bilerek biraz hafifledi. Ariete bunu ona karşı kullanacaktı. Dişlerini umudun o küçük çırpınan kanatlarına geçirdi ve onu yuttu, içinden derinlerdeki bir çekirdeği aydınlatmasına izin verdi. Elara, başını zorla kaldırarak, çorak hücreye sadece bir kez baktı. Bahsedilebilecek bir silah yoktu, iğne ya da taş bile yoktu. Kendisine zarar verebileceği her şeyi, ona fırlattığı hançeri de dahil olmak üzere, ortadan kaldırmış olmuştı. Hançer olmadan bacağı boş hissediyordu.

Ve hücreleri, onları yeterince iyi tanıyordu. Castor'dan bir büyücü tarafından, içeri giren her türlü büyüü zayıflatmak için korunuyorlardı. Asterian tutsakları üzerinde iyi işe yaramıştı. Kuru bir kahkaha attı. Onun üzerinde de aynı şekilde işe yaraması ne kadar ironikti. Gölge çağırmaya çalıştı, ama bağlama büyüsünün neden olduğu keskin bir baş ağrısı elini güçsüz bıraktı. Kendini içine kapattı, ölümden çok daha kötü şeyler onu beklediğine dair derin bir korku içini kapladı.

Ertesi gün, hücresinin sol duvarından gelen kazıma sesiyle uyandı.

"Merhaba?" diye seslendi, hala sandalyeden zar zor kalkabiliyordu. Kaşınma durdu.

"Elara?" zayıf bir ses fısıldadı. Elara, sandalyeden kalkmaya çalışırken ilk hıçkırığını bıraktı ve sırtındaki yaralı deri acı verse de duvara doğru sendeledi.

"Sofia," diye hıçkırdı. Avuçlarını duvara bastırarak, duvarın açılmasını diledi. Ama tabii ki duvar olduğu gibi kaldı.

"İyi misin?" diye sordu Sofia zayıf bir sesle.

Elara, sesine normallik katmaya çalışarak alaycı bir şekilde güldü. "Bir mahkumun olabileceği kadar iyiyim."

Sofia'nın dilini şaklattığını duydu. "Bu komik değil, Elara. Sana zarar verdiğini biliyorum."

Elara iç geçirdi. "Sadece birkaç çizik." Oturma pozisyonunu düzeltirken yüzünü buruşturdu, balo elbisesi beline kadar sarkmış, gövdesi hala çıplaktı. "Kaçarken öldüğünü sandım," dedi sessizce.

Karşı tarafta bir sessizlik oldu. Sonunda, "Ölümden daha kötü şeyler de var." dedi.

Elara gözlerini sıkıca kapattı ve gözyaşları yüzünden süzüldü. O sarayın lüksünde eğitim görürken ve prenslerle flört ederken, en iyi arkadaşı Ariete tarafından istediği her şekilde kullanılıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Çok özür dilerim, seni asla terk etmemeliydim."

Duvarın diğer tarafında bir avuç içi tokat sesi duydu.

"Elara," diye bağırdı Sofia. "Sakın yapma. Neden üzülüyorsun ki? Yapman gerekeni yaptın. Kalsaydın yakalanacaktın."

"Ne faydası oldu ki? Şimdi buradayım, değil mi?" Sofia'nın gülümsediğini ve gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordu. "İkimizin de zamanını boşa harcamamalıydım, hücre arkadaşı olabilirdik."

Sofia'nın kıkırdaması, Elara'nın yüzüne iki gündür ilk kez bir gülümseme getirdi. Bir sessizlik oldu.

"Nasıl yakalandın?"

Sofia iç geçirdi. "Lukas. Taht odasındaki katliamdan sonra kaçarken beni yakaladı. Gitmeye çalışıyordum, sana ulaşmaya çalışıyordum. Senin çoktan kaçtığını biliyordum. Beni Ariete'ye geri götürdü. O zamandan beri onun tutsağıyım."

Ölümçül ve soğuk bir öfke Elara'yı boğdu. Tek duyabildiği kulaklarında çınlayan bir uğultuydu.

"Lukas mı?" diye fısıldadı. "Yıldızlara merhamet dilemesi iyi olur, çünkü onu bulduğumda merhamet görmeyecek. Onu öldüreceğim. Onu, Ariete'yi ve bunu görmezden gelen herkesi," diye söz verdi Elara.

"Her şeyin böyle olması gerekiyordu."

Elara hareketsiz kaldı, başını duvardan hafifçe uzaklaştırdı. "Sof... ne demek istiyorsun?"

Sofia'nın iç çektiğini duydu.

"Ne olacağımı gördün."

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Gördüm." "Ve bana söyleyemez misin?"

"Öldürülmeden olmaz, hayır."

Elara burnunu çekti. "Babanın sana verdiği ne kadar da çekici ve kullanışlı bir hediye."

Sofia, babasının tarafından Helion'dan bir parça taşıyordu. Elara, Sofia'nın ebeveynlerinin hikâyesini, babasının kim olduğunu veya neden düşmanların birlikte bir çocuk sahibi olduklarını bilmiyordu. Elara'nın tek bildiği, Sofia'nın tam anlamıyla bir gölge büyücüsü olduğu, ancak babasının soyundan gelen bu damla ona görme yeteneği kazandırmıştı.

Sofia yine güldü. "Senin yolunu uzun zamandır biliyorum Elara. Ve bu yol çok güçlü."

Elara, yanına dönüp uzanırken derin bir nefes aldı. Yüzündeki serin taş ve sırtındaki esinti, yaralarına biraz rahatlama sağladı. Sanki Sofia'nın elini tutabiliyormuş gibi, elini duvara uzattı.

"Keşke insanlar bana bunu söylemeyi bıraksa. Isra da aynı şeyi söyledi." "Isra kim?"

"Onu seversin," dedi Elara gülümseyerek. "O da seni sever. Belki bu cehennemden çıktığımızda sizi tanıştıırım. O... ortak bir arkadaşımız."

"Ah, o uzun boylu, esmer ve yakışıklı yabancı mı?" Elara dudağını ısırđı ve etrafına dikkatle baktı. "Evet..."

Sofia'nın gülümsemesini neredeyse duyabiliyordu. Sonraki sözler o kadar zayıftı ki Elara kulağını duvara dayamak zorunda kaldı. "Onu yakınında tut Elara."

"Sen nasıl..."

"Biliyorum? Bu konuda bana güven."

Elara yanağını ısırđı, onu zorlamak istedi ama yapamayacağını biliyordu.

"Peki," diye homurdandı. "Eskisi kadar sinir bozucu değil, sanırım."

Zindanın karanlığında yağmur damlalarının sesi eşliğinde, dostça bir sessizlik içinde oturdular.

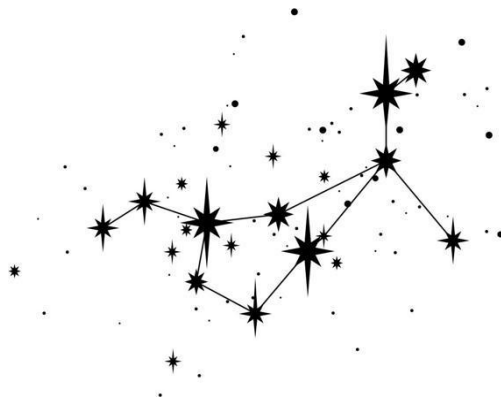
"Bu yerden nasıl çıkacağız?" Elara iç geçirdi.

"Yolun sana geleceğine inancım tam. Ve seni geri almak için dünyayı paramparça eden biri olduğuna daha da fazla inancım var."

Elara'nın gözleri ağır ağır ve gibi gözleri kapattı kapattığında, ve koşullarına durumuna rağmen, kendine küçük bir gülümseme izin verdi

"Seni seviyorum, Sof. Söz veriyorum, bizi buradan çıkaracağım."

"Umarım çıkarırsın, Elara," diye sessiz bir cevap geldi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi gün, Elara ayak sesleriyle uyandı. Bir silüet belirdi ve karanlıkta Gem'i tanıdı. Elara, açıkta kalan göğsünü elbisesiyle örtmeye çalışarak oturmaya çalıştı. Gem hücrelerine girdi, aurası karanlıkta acımasız bir fener gibi solgun, gözleri Ariete'nin vahşi bakışları kadar acımasızdı.

"Ariete, onunla iyi geçinemediğini söyledi." Alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Sana bir şans verebileceğimi söyledi." Gem'in gülümsemesi kesinlikle yılan gibi oldu. "Bu çok kolay olabilir Elara. Burada rahatça yaşayabilir, kendi odan olabilir. Ariete seni pek rahatsız etmez. Sadece ona nerede olduğunu söylersen."

Bir sandalye hücreye sürtünerek gıcırdadı. Gem, sert eliyle Elara'yı sandalyeye çekti. Elara, derisi gerilince acı içinde tısladı.

"Ariete'ye, köpeğini gönderdiği için kırıldığını söyle. Son sohbetimiz çok hoşuma gitmişti." Gem soğuk bir kahkaha attı, sesi buz parçaları gibiydi. Elara'nın arkasına geçti

Elara'nın arkasına geçip ellerini arkadan bağladı. Elara, kendini durduramadan inledi, çünkü bağlanma nedeniyle yeni bir yara açıldığını hissetti, kan sırtından sıcak ve yapışkan bir şekilde sızıyordu. Elara tutmadığı için elbisesinin önü düşmüş, göğüsleri açığa çıkmıştı. Acısı o kadar fazlaydı ki utanacak hali bile yoktu.

"Senin gibi haşaratları konuşturmada daha tecrübeli olduğumu söyleyelim." Gem ona doğru eğildi, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordu, çürümüş güllerin iğrenç kokusu duyularını saldırıyordu. "Bu biraz acıtabilir," diye fısıldadı ve sonra gözlerini kapattı. Elara'nın kafatası acıdan sarsıldı, dişlerini sıkarak sallandı, çığlık atmak üzereydi. Daha da kötüsü, sırtına vurulmaktan çok daha kötüydü.

Bıçaklar zihnini kesip biçti, o ise çığlık atmamaya, Gem'e bu zevki tattırmamaya kararlı bir şekilde direndi. Zihninde, Gem'in hem dışarıda hem de içinde, sesi titreyerek önünde durduğunu gördü.

"Neredeydin?"

Elara ona tükürdü ve bağlarından kurtulmaya çalışırken, dilini ısırarak üzüldükçe, bir başka şiddetli darbe daha indi.

Gem, sakın bir göl gibi sakın bir sesle tekrar sordu. "Seni kim saklıyor?"

"Siktir git," diye inledi Elara ve yine bıçak gibi saplanan, delici sıcak iğnelerle vuruldu, acı onu neredeyse tekrar bayılttı. Ama

beyinlerine saplanan pençeler pes etmedi, onu bilinçsizliğe sürüklemedi. İnsanlık dışı bir ses çıkardı ve titreyerek çenesini sıktı.

"Zihnini tarayacağım, sevdiğin her şeyi bulacağım ve sonra yok edeceğim," diye fısıldadı Gem. Elara eğilmiş, düzensizce nefes alıp veriyordu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Son gücünü kullanarak Enzo, Helios ve son aylardaki her şeyi bir kutuya itti. Sonra kutuyu kilitledi ve zihninin en derin köşesine itti. Elara dişlerini gösterince Gem'in yüzü öfkeyle buruştu.

Sonraki saatler, Elara'nın şimdiye kadar hissettiği en şiddetli acıyla geçti. Gem'in pençeleri, son birkaç ayın bilgilerini aramak için tekrar tekrar zihnini taradı. Elara'nın iradesi yavaş yavaş kayboluyordu, Gem onun çılgınlıklarını sustururken ağzı sessiz bir çılgılık şeklinde bükülmüştü. Orada acı içinde asılı kalmış oturuyordu.

Sonunda, sandalyenin geri çekildiğini duydu. Elara saatin kaç olduğunu veya ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu — dakikalar mıydı, günler mi?

"Bu iş bitmeden zihnin sana ait olmayacak," diye hırladı Gem. Elara, Yıldız'ın zihnini o kadar sıkı kavradığını hissetti ki çılgılık atmaya ve tekmelemeye başladı. Sonunda Gem onu karanlıkta bıraktı.

Elara, başı ve gözleri ağrıyarak, ciğerlerini hava ile doldurdu. Tüm vücudu acı ve şoktan titriyordu. Sırtındaki yaraları umursamadan sandalyeye yığıldı ve hoş geldin diyen karanlığa daldı.

"Elara?" diye bir ses acil bir şekilde fısıldadı. "Elara?" Ses daha yüksek bir şekilde tekrar tısladı. Sofia'ydı.

"Sof," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Sana zarar verdiler mi?" Sofia'nın sesi gergin bir şekilde geri geldi. "Çılgınlıklar duydum." "Zihnim." Elara, kafasındaki keskin acıya karşı dişlerini sıktı.

"O kaltak zihnimi silmeye çalışıyor."

Sofia, başka bir durumda Elara'nın güleceği kadar kaba bir küfür haykırdı. "Çok iyi gidiyorsun."

"Onu gerçeklerden ne kadar daha uzak tutabileceğimi bilmiyorum."

"Beklemelisin. Gem sıkılacak; onun nasıl çalıştığını gördüm.

Onu harekete geçiren öfkesi ve kıskançlığıdır."

"Ne kadar sürecek?" diye homurdandı

Elara.

"Bilmiyorum. Ama sonsuza kadar sürmeyeceğine söz veriyorum. Ariete yakında seni buradan çıkarmak isteyecek. Yeni bir oyun oynamak için."

"Ne güzel bir alternatif." Sofia

güldü.

"Peki ya sen, Sof? Beni götürürse?"

"Benim için endişelenme. Eğer alırsa, her şeyi halledeceğime söz veriyorum."

Bu sözler Elara'nın içini rahatlatmadı, ama acı o kadar şiddetliydi ki sonunda ona yenik düştü ve kutsal bir rahatlama ile tekrar bayıldı.

Ertesi gün ve Elara'nın takip edemediği sayısız diğer günler, Gem onu hem bedenene hem de zihnen kırmak için ziyaret etti.

O, sevinçle ikincisine girdi, anılarını çarpıtarak ve bulabildiği her bilgiyi topladı. Elara'nın ebeveynlerine odaklanmaktan zevk aldı, mutlu çocukluk anılarını kabuslara dönüştürdü, ebeveynlerinin ölüm çılgınlıklarının yankılarını "*senin hatan*"a çevirdi. Yine de Elara, Enzo ve sığınağını zihninin köşesindeki gizli bir kutuda sıkıca kilitli tuttu, Gem'in asla keşfedemeyeceği kadar derine gömdü. Karanlık her gece onu çağırıyor ve teselli ediyordu, ağırlıksız ve sıcak, sanki gece gökyüzünün kollarında tutuluyormuş gibi.

Elara'nın merhamet duaları cevaplanmadığında, diğerlerinden daha kötü bir gün geldi. Ateşi vardı, sırtındaki yaralar kötüleşiyordu, cildi nemli ve çok sıcaktı. Ateşin neden olduğu hezeyan, Gem'in santim santim parçaladığı zihnini daha da parçalamasına yardımcı oldu.

Tanıdık bir kapı gıcirtısı duyuldu ve kendini babasına bakarken buldu. babasına bakarken buldu kendini. "Hayır, hayır, hayır, hayır," diye inledi ve köşeye daha da geri çekildi. "Bu gerçek değil, bu gerçek değil, bu gerçek değil."

Duvarın diğer tarafında Sofia'nın bağırıldığını duyabiliyordu, ama odak noktası önündeki serap olduğundan ses çok uzak geliyordu.

"Hayatım, benim," dedi adam, ve kralın sesi o kadar sıcaktı ki, kız onun yüzüne bakarak ağlamaya başladı. "Benim, ve sadece bilmeni istedim," gözlerindeki sıcaklık yerini kötülüğe bıraktı, "ölmemizin suçlusu sensin."

Elara titreyerek hıçkırdı. "Bu gerçek değil. Sen *Gem'sin*. Sen benim babam değilsin."

Göz açıp kapayıncaya kadar şekil değişti ve annesi onun önünde çömeldi. Gri gözleri hüznle doldu.

"O haklı, canım," diye fısıldadı, "bunu bize sen yaptın. Seni doğurmasaydık, Yıldız düşmezdi."

Elara, annesinin yüzüne dokunan soğuk eline karşı başını salladı. Ebeveynlerini gördüğünün şokuyla tekrar hıçkırarak ağladı. Zihninde bir mantra, bunun gerçek olmadığını, Aldatma Yıldızı'nın en iyi yaptığı şeyi yaptığını tekrarlıyordu. Ama ebeveynlerinin çılgınlıkları ona değersiz olduğunu ve ölse daha iyi olacağını söylediğinde, zihni çökmeye başladı.

Sadece Sofia'nın yan odadaki kararlı varlığı ve saf iradesi, onun tamamen deliliğe kapılmasını engelledi. Zihninde kazınan pençelere ve bıçaklara karşı dişlerini sıkı ve Gem hayal kırıklığıyla uluyana kadar, içinde derin ve yoğun gölgelerden oluşan duvarlar ördü.

Elara, Gem'in son ziyaretinden beri ateşli bir sersemlik içindeydi. Sırtı terle ya da kanla ıslaktı, ayırt edemiyordu. Başı öne doğru eğilmiş, bir anlık rahatlama için dua ediyordu.

"Elara," dedi bir ses acil bir şekilde ve Elara birdenbire doğruldu, çılgınca etrafına bakındı. Neredeyse bayılacaktı, başı ağrıyordu, o kadar çok ağrıyordu ki gözlerini zar zor açabiliyordu. "Elara," dedi ses tekrar.

Karşısında Eli duruyordu. Gem'in ikizi. Küfretti ve kaçmak için sandalyeye tekme attı.

"Dur, *dur*," diye tısladı Eli, bir adım daha yaklaştı. "Sana zarar vermeyeceğim."

Elara'nın göğsü inip kalkıyordu, hala çıplak halde soğuk havada Eli'ye bakıyordu. Zihni, kız kardeşinin gösterdiği acımasızlığa hazırlandı, hatta bunu bekliyordu.

Onun keskin bakışları okunamazdı. Kız onu baştan aşağı süzdü. Kömür rengi gömleğinin kolları sıyrılmıştı ve ön kolunda dolanan siyah bir yılan dövmesi görünüyordu. Koyu renk saçları geriye taranmıştı, tek bir teli bile yerinden oynamamıştı.

"Kız kardeşinin başladığı işi bitirmeye mi geldin?" diye tükürdü, hala sandalyesini ondan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Sana bunu vermek için geldim," dedi adam sessizce. Cebine uzandı ve sisli bir şişe çıkardı.

"Zehir mi? Ne kadar tahmin edilebilir bir hareket. Beni normal şekilde işkence edemedin mi?"

"Lanet olsun. Senin ağzının bozuk olduğunu söylemişti." Elara kaşlarını çatı. "Kim?"

Eli arkasına geçti ve yaralarını incelemek için onu nazikçe öne doğru itti. Yıldızla tekrar temas ettiğinde derin bir nefes aldı. Baloda hissettiği aynı yağmur kokusu ona ulaştı, aynı kurnaz, hiç durmayan, okunamayan cıva gibi güçle birlikte.

"Ariete ve kardeşim lanet olası sadistler," diye mırıldandı Eli, Elara ise derisinde merhem soğuk şokunu hissetti. Eli merhemi yaralarına sürüyordu. Elara irkildi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı.

"Enfeksiyondan ölmeni engelliyor. Kahretsin." Bir an durdu. "Ateşin var."

"Neden?"

"Neden mi?" İnanamıyormuş gibi güldü.

"Evet, neden bana yardım ediyorsun? Sen bir Yıldızsın. Bana ne olacağı neden umurunda?"

"Çünkü şimdi sana borçluyum. Bir prens benim iyiliğimi satın aldı."

Elara donakaldı. *Hayır, hayır, hayır, hayır.* Herkes bilirdi, çocukken uyarılırdı, şeytanlarla anlaşma yapılmazdı. Bundan iyi bir şey çıkmazdı. Her Yıldız'ın bir iyiliği vardı. Eğer izin verirlerse, bir ölümlü tarafından kullanılabilirdi. Karşılığında, o Yıldız sana karşı bir avantaj elde ederdi.

"O iyi mi?"

Eli, sırtına şifalı merhemi sürmeyi bitirip cebinden temiz pamuklu bandajları çıkarmadan önce, Eli'nin yumuşak bir kahkaha attığını duydu. Eli, göğsünü sıyırmamaya ve göğüslerine bakmamaya dikkat ederek, nazıkçe bandajlamaya devam etti.

"İyi mi mi? O vahşi. Kafese kapatılmış bir aslan. Kelime oyununu bağışla." Elara dişlerini sıktı. "Sınırdan, seni geri almak için kendisine olan tüm borçları tahsil ediyor."

Kalbi göğsünde çarpıyordu.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki, Ariete'nin nazıkçe hazırladığı koruma kalkanları yüzünden, ne kadar istese de buraya giremez. İçeride ölümlülerin büyüğü yok. Hiç şansı olmaz."

"Sana taktıkları lakaba gerçekten layık birisin, Gümüş Dil. Bunun bir anlamı var mı?"

Eli yaptığı işi bitirip tekrar onun önüne geldi. Neredeyse siyah gözlerinde eğlenceli bir ışıltı belirdi.

"Akıl, kız kardeşimin işkencesine daha fazla dayanamayacak. Sana yardım etmeme izin ver."

"Ne? Yani, bir yılan gibi zihnimi karıştırabilirsin, öyle mi?" Eli'nin dövmesine dikkatle baktı.

"Hayır, yardım gelene kadar hayatta kalabilmen için. Bunu Lorenzo'ya borçluyum ve sen benim dediğimi yapana kadar buradan ayrılamam."

Elara, ona ihtiyatla bakarak iç geçirdi.

"Zihnini karıştırmayacağım. Kız kardeşimin verdiği zararı iyileştirmeye çalışacağım, onu güçlendireceğim, bir dahaki ziyaretinde sana karşı koyabilmen için. Söz veriyorum."

Bir Yıldız söz verdiğinde, geri dönüşü yoktur. Elara'nın karşısındaki kaypak tanrıya güvenmesini sağlayan tek şey buydu. Bir kez başını salladı ve çekinerek koltuğuna geri oturdu.

Eli, göz göze gelmek için onun önünde diz çöktü ve parmaklarını şakaklarına sıkıca bastırdı.

"Bu acıtmayacak," diye fısıldadı.

Elara, Gem'in zihnini alt üst ettikten sonra, zihninde serin bir su hissetti, sanki yaralı düşüncelerine merhem sürülmüş gibi. Su zihninde akarken, rahatlayana kadar onu okşayarak masaj yaparken, neredeyse iç çekecekti. Eli'nin sesini uzaktan duydu.

"Zihninin etrafına bir kalkan yerleştiriyorum," dedi.

Bunu hissetti. Gözlerinin rengiyle aynı renkteki soğuk metal duvarlar zihninde belirdi.

"Kız kardeşin yaptığını kesinlikle anlayacaktır, değil mi?" Kibirli bir kahkaha duydu.

"Yeterince iyi yapılmışsa, fark etmeyecek. Ben boşuna Aldatma Yıldızı değilim." Eli'nin zihninde bir şeyler kurcaladığını, bazı süslemeler ve ayarlamalar yaptığını hissetti. Eli işini bitirdiğinde, uzun bir nefes verdi. Zihni berrak ve keskin hissediyordu.

"Gem baktığında, tek göreceği senin zihnin ve geçmişinden birkaç sahte anı olacak. Bu, onun vazgeçip duvarın ötesine bakmaması için yeterli."

O, çizgili yeleğini düzelterek dikleşti.

"Gitsem iyi olacak. Benim iyiliğim artık yerine getirildi. Artık acı çekmiyorsun ve zihnin korunuyor. Umutla dolu aptal, önce benim seni kendim kurtarmamı dilemişti." Eli kuru bir kahkaha attı. "Sanki Ariete'nin burnunun dibinde bunu yapabiliyordum gibi."

Elara, Enzo'nun ona bu korumayı sağlamak için nelerden vazgeçtiğini hayal ederken, gözleri doldu.

"Gem gelmeden bandajlarını çıkarmalısın, ama o zamana kadar merhem etkisini göstermiş olur."

Elara başını salladı ve Eli'nin kapıya doğru gitmesini izledi. "Eli?"

Yıldız'ın gözleri ona takıldı. "Ne istiyorsun?"

Yıldız başını eğdi. "Bana bir gerçeği söylemek zorundaydı. Yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği bir gerçeği. Ben istersem ona karşı kullanılabilecek bir gerçeği."

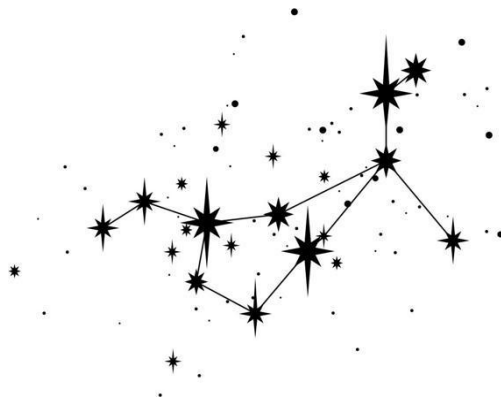
Korku göğsünde yeşerdi. Böylesine mahrem bir şeyi, hem de bir Yıldız'a vermek. Onun bunu yaptığına inanamıyordu.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Yıldız başka bir şey söylemedi, arkasını dönüp zindandan çıktı.

Durdu ve sanki söylemek istediği bir şey hatırlamış gibi ona döndü.

"Yüzyıllar boyunca Lorenzo'nun bana geldiği zamanki gibi bu kadar kararlı ve intikam dolu bir ölümlü görmedim. Yardım geliyor, Elara. Dayan."

Yirmi Dördüncü Bölüm

GEM, Elara'nın hücreesine bir sonraki sefer girdiğinde, sonunda pes etti. Eli'nin tavsiyesi üzerine, Elara sırtındaki bandajları dikkatlice çıkardı ve hissettiği ateş belirtilerinin geçmesine şükretti. Eli'nin zihninde resmettiği ya da koruduğu her neyse, Gem'i uzak tutuyor gibiydi. Zihnini son bir kez umutsuzca taradıktan sonra Gem, dudaklarında sadece "lanet olası zaman kaybı" mırıldanarak odadan çıktı.

Tanıdık ayak sesleri tekrar duyuldu ve Elara donakaldı. Acaba bu sadece kendi isteği miydi ve Gem yeni bir işkence için geri dönüyor muydu?

Ayak sesleri Sofia'nın yanında durdu ve tanıdık bir kahkaha duydu. "Ah, ne kadar da düşmüşsün," dedi bozuk ses.

Sofia'dan zehirli bir cevap duydu, ardından acı dolu bir inilti geldi. Elara gözlerini açmaya çalıştı, bulanık taşlar ve titreyen fenerin görüntüsü kaydı ve netleşti. Daha iyi görebilmek için hücresinin parmaklıklarına sürünerek yaklaştı.

Sofia'nın yüzü kendi hücresinin parmaklıklarına sıkışmıştı, deri giysili bir kol onu içeri çekiyor ve acımasızca fısıldıyordu.

"Lukas," diye tısladı Elara. "Buraya adımını atmamış olmayı dilemeden önce onu bırak."

Lukas, yere düşerken ağlayan Sofia'yı bırakırken kibirli bir gülümseme attı. Acele etmeden, Elara'nın parmaklıklarına doğru havalı bir şekilde yürüdü. Alaycı bir şekilde anahtarı sallayarak kilidi açtı ve içeri girdi.

"O mor göz sana çok yakışmış," dedi tatlı bir sesle, onun morarmış yüzüne bakarken. Enzo için içinde küçük bir gurur parladı.

Enzo ona doğru yaklaşırken dudaklarını kıvırdı. Lara duvara doğru geri çekildi. "Sana zarar vermeyeceğim, Lara."

Elara, onun solgun yüzü yaklaşırken tiksintisini bastırdı.

"Biliyorsun, aramızda bir şey olabilirdi. Bana sadık kalsaydın, hayatın ne kadar farklı olabilirdi."

Elara alaycı bir şekilde burnunu çektirdi. "Tabii ya. Esir bir ganimet. Ne parlak bir gelecek çiziyorsun."

Gölgeler Lukas'a doğru sürünerek yaklaşıyor gibiydi. "Seni sevdim, Elara."

Elara gözlerini devirdi. "Hayır. Sen beni sevmek istemedin. Beni sahiplenmek istedin. Sevdiğin insanlara zarar vermezsin. Onlara bana yaptığın gibi davranmazsın."

Lukas alaycı bir şekilde güldü. "Her zamanki gibi umutsuz bir romantik. Söylesene, çekici randevun nasıl gidiyor? Seni baştan çıkarıyor mu? Sanmıyorum. Helion piçlerinin tek iyi olduğu şey

iyi oldukları tek şey sevişmek."

"Eh, o *bunu* senden çok daha iyi yapıyor." Yalan söyledi ve küçük parmağını ona doğru kaldırdı.

Kör bir öfke yüzünü buruştururken, eliyle kızın yanaklarını kavradı. "Ağzını tut, seni küçük fahişe."

Korkusuzca sırtıttı. "Her zamanki *gibi çekicisin*. Ariete'nin sana, en yakın sırdaşı olduğuna *göre*, neden söylemediğini merak ediyorum."

"Bana neyi söylemedi?" diye bağırdı ve onu bıraktı.

"Şaşırdım... Artık onun sağ kolu olduğunu düşünürsek." "Bana neyi söyledi?" diye tekrar tısladı.

Elara, sırtarak tırnaklarını inceledi. "Bizim hakkımızda sahip olduğun tüm düşünceleri bir kenara bırakabilirsin. Bizim kaderimizde birlikte olmak yoktu Lukas, çünkü benim kaderim bir Yıldız'a aşık olmaktı."

O sözleri iyice sindirdikten sonra acımasız bir gülümseme attı. "Ve bu ikimizi de öldürecek."

Lukas ona inanamayan gözlerle baktı.

"Ah, unutmadan. Bunun bir diğer hoş yanı da... Ariete kendini öldürmeden beni öldüremez. Yani, tüm bunlar," eliyle odayı küçümseyerek işaret etti, "beni hiç korkutmuyor."

"Bunu ne zamandır biliyorsun?" diye sordu Lukas sessizce.

"Doğum günümünden beri."

"O gün beni terk ettin ve bana gerçek nedenini hiç söylemedin."

"Her halükarda fark etmezdi. Kehanet olmasa bile, yine de terk ederdim."

"Beni hiç sevdin mi?" diye fısıldadı.

Elara'nın gözleri parlıyordu. Bir kez başını salladı.

Lukas saldırdı, ama Elara daha hızlıydı. Kas hafızası sayesinde, Lukas yere düşerken onun ayak bileğine bir feint yapıp vurdu.

Lukas, göğsü inip kalkarak ayağa kalktı ve öfkeyle kapıya doğru geri çekildi. Sonra, ona çok tanıdık gelen acımasız bir gülümsemeyle, sessizce şöyle dedi: "Seninle birlikte olan o Helion köpeği..."

O öne doğru eğildi ve kız, onun kullandığı güçlü kolonyanın kokusunu alabildi. Anıları yeniden yüzeye çıkarken, kusmamaya çalıştı.

"Evet, senin parlak zırlı şövalyen," diye fısıldadı. "Şu anda onu bulmaya çalışıyorum."

"Asla başaramayacaksın," diye güldü kız. "Onun kim olduğunu bile bilmiyorsun."

Lukas hafifçe gülümsedi. "Belki de bulamam. Ama onu bulduğumda, ona yalvarıp merhamet dilemesini sağlarken yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

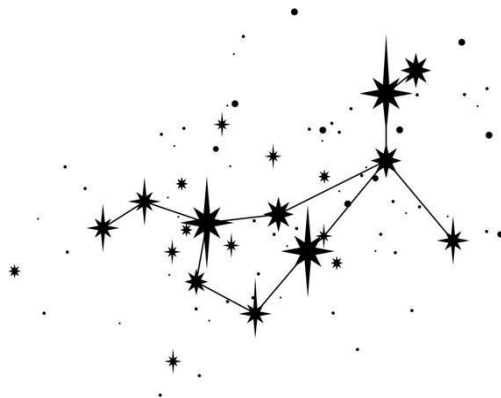
Yanağına nazıkçe öptü ve Lara geri çekildi.

Gözlerini sıkıca kapattı.

Sofia, Yıldız ile Elara'nın konuşmasına kulak misafiri olduğu için en azından kuru bir şekilde eğlenmişti.

Elara tırnaklarını kemirmeye başladı. "Akı varsa gelmez. Ama ne yazık ki, beni terk edemeyecek kadar ahlaklı biri. Bu yüzden, kahramanca bir görev için geleceğinden eminim."

Yirmi Beşinci Bölüm

SAYISIZ GÜNLER GEÇTİ, duvarın diğer tarafında sadece Sofia eşlik ediyordu.

"Sence bizi sıkıntıdan öldürmeye mi çalışıyorlar?" Elara, saatlerin ve günlerin nasıl geçtiğini unutup sordu.

"Gem'in işkencesine maruz kalmaktan iyidir."

"Bunu bilemem," diye mırıldandı Elara.

Yukarıdaki demir kapının gıcırtısını ve ayak seslerini duydular. "Bunu bize getirmiş olmaman iyi olur," diye tısladı Sofia.

Elara içini çekti, bir figür yine koridora bakarken kayıtsızlık tablosu çizdi.

"Merhaba, sevgilim." Ariete, kapısının önünde dururken kırmızı kadife takım elbisesini düzeltti. Onu, balo gecesi ilk kez buraya getirip sırtını şeritler haline gelene kadar kırbaçladığından beri görmemişti.

Gözleri her zamankinden daha koyu kırmızıydı ve doymuş, son gördüğünde sergilediği çılgın karakterinden daha sakın görünüyordu.

"Geldiğin için teşekkürler."

Ariete sırtıttı. "Bale gösterisinden önce pes edeceğini sanmıştım, ama görünüşe göre tahmin ettiğimden daha dayanıklısın."

Elara kaşlarını çatı. Ariete'nin cazibesini tekrar hissettiğinde, kan ve savaş çılgınlıkları gibi mide bulandırıcı bir dalga geldi.

"Bale mi?"

Ariete, hücresinin kapısını açıp içeri girerken açgözlü bir şekilde sırtıttı. "Senin şerefine. Taktik değiştiriyorum..." Sanki bir sır paylaşıyormuş gibi eğildi. "Gördüğün gibi, savaş sanatı."

Elara tereddüt ederken, o sırtarak doğruldu ve hücresinin kapısını açtı. Elleri cebinde, Elara tereddüt ederken bekledi. Bu bir tuzaktı. Öyle olmalıydı. Yıldız, bir eliyle bir şey verip diğer eliyle geri almazdı.

Elara birkaç adım attı, zihni çılgınca çalışırken özgürlük çoktan yaklaştığını hissediyordu. Bir bale. Saraydan, büyüünü hapseden koğuşlardan çıkma şansı.

Dışarı çıkarken omzunun üzerinden çılgınca baktı. Hiçbir kısıtlama yoktu. Ariete bile bileklerini bağlamaya zahmet etmemişti. Haftalarca yüzünü görememişken, sonunda Sofia'yı gördü. Arkadaşı ızgaraya bastırılmıştı, çok zayıf vücuduna paçavralar asılıydı. Zeytin rengi teni, Asterian gözleri kadar griydi, gözlerinin altında gölgeler vardı, mavi-siyah saçları keçeleşmişti.

"Sofia'yı serbest bırakmadıkça gelmeyeceğim."

Ariete ona döndü, kırmızı gözleri parılıyordu. Sonra histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Elara canım, pazarlık yapacak durumda değilsin. Sofia, ben karar verene kadar burada kalacak. En azından burada güvende olduğunu biliyorsun."

Elara bir an onunla mücadele etti, başı geriye doğru uçtu. "Ya seninle gelmeyi reddedersem?"

"Alternatifini duymak isteyeceğini sanmıyorum."

"Sofia." Parmaklıklar arasından Sofia'nın ellerini tuttu ve kendi elleriyle sıktı. Aylarca onun öldüğünü düşünerek endişelendikten sonra, ilk kez arkadaşına dokunabiliyordu. Elara, Sofia'nın parmak eklemlerini öperek, "Seni seviyorum. Seni buradan çıkaracağım, tamam mı?" dedi.

Sofia gözlerine bakarak bakışlarını tuttu. Küçük bir gülümsemeyle cevap verdi, "Yakında görüşürüz, Elara."

"Bu kadar beyan yeter." Ariete gözlerini devirdi ve Elara'yı yanına alarak, neredeyse onunla birlikte oyulmuş merdivenleri koşarak çıktı. Zindandan çıktıklarında, büyük salondan süzülen Işık'a gözlerini kısarak baktı, gözleri Asterian alacakaranlığına bile alışık değildi.

"İşte," dedi, mavi alacakaranlıkta onu inceledi - kurumuş kan, yüzündeki solmuş sarı morluk. Onu, mahvolmuş balo elbisesiyle ödüllü bir inekmiş gibi döndürdü, gözleri sırtında durdu. Gözleri, onun yaraladığı yaraları incelerken kısıldı. Kız nefesini tuttu, Eli sayesinde yaraların görüldüğü kadar kötü olmadığını fark etmemesi için dua etti. Bunun yerine, "Bu hiç olmaz. Halk, seni istismar ettiğimi düşünemez, değil mi?" dedi. Kızın irkiltmesine neden olan tiz bir kahkaha attı. "Bu gece için seni temizlememiz lazım."

"Bu gece mi?" diye sordu, planını yapabilmek için balo hakkında daha fazla bilgi edinmek için çaresizce.

"Bir ziyafet ve ardından bale. Asteria'da hala bana karşı temkinli olanlar var bana karşı "Neden acaba?" diye mırıldandı. hala "Benim yönetimimin sorunsuz yürümesi için, krallığa senin temkinli."

güvende ve iyisiniz. Kayıp prenses, benim kolumda geri döndü."

Elini zorla onun eline koydu ve sinekler üzerinde geziniyormuş gibi hissederek titredi. Tanıdık büyük merdivenden batı kanadına çıkarıldı. İçinde bir korku belirdi.

"Ziyafete çok özel dostlarımız katılacak, bu yüzden en iyi halinle görünmen gerekiyor. Onlarla tanışmanı çok isterim." Sevinçle güldü ve ellerini çırpıttı. Kız, onun karakterinin ikiliğini görmeye başladı; hem yenilmez bir savaşçı hem de çılgın bir tiran.

Oyununa devam et, diye fısıldadı kafasındaki küçük bir ses.

"Ne kadar nazıksın," diye cevapladı, zorla gülümsemeye çalışarak.

"Sizin için bir elbise hazırladım," dedi heyecanla. Odaya girdiklerinde, iki kasvetli hizmetçi karşıladı onu. Anında paçavralarından çıkarıldı, Ariete ilgisizce ona bakarken, utangaçlık için çok yorgundu. Hizmetçiler sersemlemiş bir halde çalışıyorlardı, görünüşe göre büyülenmişlerdi — uyuşturulmuş mu yoksa büyülenmiş miydiler, emin değildi. Onu tutarken ellerini sallıyor, cildini parlatıyor ve mümkün olduğunca kiri temizliyor, saçlarını keçeleşmiş topaklardan pürüzsüz dalgalara dönüştürüyorlardı. Hizmetçilerden birinin eli sırtında duruyordu, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Onları gizle," diye homurdandı Ariete.

Göz kamaştırıcı hizmetçi boş boş başını salladı ve elini Elara'nın sırtında gezdirdi. Elara, henüz iyileşmemiş hassas yaraları, cildini kaplayan kiri hâlâ hissedebiliyordu. Ama göz kamaştırıcı hizmetçi, çirkinliği bastırmakta, o kısımları zayıf bir kılık değiştirmeye gizlemekte ustaydı.

Elara, Ariete'ye bakarak, zindandan çıktıktan sonra güçlerine ulaşip ulaşamayacağını merak etti. Hizmetçilerin dokunuşları ve onun dikkatli bakışları altında gizlice güçlerini hissetmeye çalışırken dişlerini sıktı.

Hiçbir şey. Sadece boş bir hiçlik. Ariete, sarayı koruduğunu söylerken blöf yapmıyordu. Hayal kırıklığından gözleri yaşlarla doldu.

Ariete onun ne düşündüğünü tahmin etmeden önce sakinleşmeye çalışarak burnundan derin bir nefes aldı. Hizmetçiler işlerini bitirdiğinde, Elara neredeyse eski haline dönmüştü. Gözlerinin etrafındaki kohl sürülmüş ve parlatılmıştı, gözleri gümüş rengi yarıklar haline gelmişti. Ve ona Ariete'nin gelini gibi gösteren bir elbise giydirilmişti. Koyu kırmızı renk onu kaplamıştı; yakası dekolteydi, göğüsleri ortaya çıkmıştı. Eteğin uzunluğu boyunca tül kabarıklaşmış ve üzerine küçük yakutlar dikilmişti, kan damlaları gibi yere saçılmışlardı. Siyah saçları yüzünden çekilmiş, açlık günlerinden kalma keskin hatları ortaya çıkmış, bir omzuna bukle şeklinde dolanmıştı. Ariete'ye benziyordu, ki onun da istediği budur diye düşündü.

Hizmetçiler ayrılınca ona yaklaştı ve arkasında durdu. Elara, benzer bir pozisyonda Enzo ile birlikte olduğu anı hatırlayarak, yansımalarında bunun yanlış olduğunu hissetti. Bir hafta önce mi? İki hafta mı? Bilmiyordu. Şimdi sadece Ariete, soğuk elleriyle, boynuna yakutlardan bir gerdanlık takarken, anıları yad etmek faydasızdı.

"Seni mahveddikçe daha da güzelleşiyorsun," diye mırıldandı ve Elara mide bulantısıyla mücadele ederek aynaya küçük bir gülümseme gönderdi.

"Son bir dokunuş yapmama izin ver." Glamour'un tezgahın üzerinde bıraktığı ruju, kan kırmızısı rengini, değerlendirdircesine ona baktı. İki parmağıyla çenesini kaldırdı ve rujla dudaklarını boyadı. Sonra başparmağıyla dudaklarını okşadı.

"Daha iyi," diye mırıldandı ve onu döndürdü. "Aşağı insek iyi olur. Akşam yemeği başlamak üzere." Aynaya bir kez daha baktı, yeni, koyu kırmızı kadife takım elbisesini düzeltti, gömleğini açarak altında onu kaplayan kıvrımlı dövmeleri ortaya çıkardı.

Elara merdivenlerden inerken müziği duydu, her şey kopuk ve yanlış geliyordu. Kemanlar rahatsız edici bir tona ayarlanmıştı ve melodi olmayan bir melodi çığlık atıyordu. Ariete bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, kendi kendine mırıldanıyordu. Gözleri memnuniyetle kapalıydı, onu kırmızı ışıklı koridordan aşağı çekiyordu. Ziyafet salonu da aynı koyu kırmızı ışıkla aydınlatılmıştı ve Elara kapıdan geçerken durmak zorunda kaldı.

Önündeki manzara kabus gibiydi. Bunun Ariete'nin kişisel zevki olduğuna emindi. Salonun ortasında büyük bir dikdörtgen şeklinde masalar dizilmişti ve ortada iki insan çıplak elle dövüşüyordu. İkisi de kanlar içindeydi ve koşup yardım etmek için tüm gücünü kullanması gerekti. Ama en rahatsız edici olan şey, her ikisinin de kan akarken yüzlerine yayılan acımasız gülümsemeleriydi. Demek ki dalkavuklardı. Yıldızları saygıyla tapan, asla sorgulamayan, bunun yerine şan ve şeref peşinde koşan adanmışlar. Celestia'da çok fazla sayıda vardı. Çok fazla sayıda kişi, taptıkları tanrıların ne kadar acımasız ve zalim olduğunu düşünmek için durup düşünmüyordu.

Onlar için bu, Ariete tarikatına verilebilecek en büyük onur olmalıydı. Yıldız'ın dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdiğini gördü, onu masanın başına yönlendirirken. Lukas'ın masanın ucunda oturduğunu fark ettiğinde, onu saran ölümcül bir sükunet hissetti, o kendini beğenmiş, kayıtsız ifadeyle ona bakıyordu.

"Çok çekici görünüyorsun Elara," diye odanın diğer ucundan mırıldandı. "Hapishane hayatı sana yakışıyor."

Onu tüm varlığıyla öldürmek, gölgeleri boğazına tıkmak ve boğulmasını izlemek istedi. Ama bunun yerine, onu daha da öfkeli edeceğini bildiği şeyi yaptı.

Dudaklarına kuru bir gülümseme çizdi ve burnunun ucuyla ona baktı. "kırmızı bana yakışıyor."

O yürümeye devam ederken, gözleri diğer konuklara takılırken, yüzü alaycı bir ifadeye dönüştü. Ariete arkasında hafifçe kıkırdadı. Masanın ucunda Gem'i görünce midesi sıkıştı. Yanında kimin oturduğunu fark edince biraz daha rahatladı. Eli, madalyonun diğer yüzü — Gem'in gözlerinin beyaz, kömür gibi olduğu yerde, onun mürekkep siyahı saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı

gözleri vardı. Sıkıntı, sandalyesine yaslanıp, dikkatini ondan başka her şeye veren her hareketine yansıtıyordu.

Elara, Gem'in solgun bakışları ona dik dik bakarken, çenesini sıkarak Eli'nin zihninde yerleştirmesine yardım ettiği duvarları yıkıp geçirdi. Tanrıça, duvarların aşılmaz olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Eli yavaşça dönerek, dipsiz gözlerini ona da dikti ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Elara, Ariete'yi takip ederek hızla bakışlarını başka yöne çevirdi ve koltuklarına oturdu. Oturduktan sonra, etrafını saran kabusu ve misafirleri tam olarak kavrayabildi.

Masada birkaç Yıldız gördü, şüphesiz Ariete'nin en yakınlarıydı. İlk olarak Sagitton'u fark etti. Elara onu çocukken okuduğu okul kitaplarından tanıyordu. Saçları uzun, şarap kırmızısı, neredeyse mor renkteydi, yüzü bronzlaşmış ve kızarmıştı. Vahşi bir gülümsemesi ve parıldayan gözleri vardı. Şarap, Aşırılık ve Çılgınlık Tanrısı. Ariete'nin akşam yemeklerinden birine katılması hiç de şaşırtıcı değildi. İkisi en iyi arkadaşlar gibi görünüyordular. Onu çevreleyen birkaç takipçisi olduğunu fark etti — onu tapan Kaos krallığından zeytin tenli ve koyu kırmızı saçlı kişiler. Yakışıklı bir genç, Sagitton'un ağzına şarap dökerken, Yıldız sırtıyordu.

Biraz daha aşağıda, gözlerini kısarak, tek başına uzanmış, odayı gözleriyle izleyen çarpıcı bir kadın gördü. Bir kadın değil, bir Yıldız. Gümüş rengi saçları sırtına dökülüyordu, Elara'ya gece vakti bir nehri hatırlattı. Yıldız'ın yukarı doğru kıvrık badem gözleri büyüleyiciydi, biri gri, biri maviydi. Kimse bakmıyorken odayı izleyenin kim olduğunu tahmin etmesine gerek kalmadan biliyordu. Cancia, Ağlayan Tanrıça. Elara kaşlarını çatı, Ariete'nin övündüğü şeylere dalgın dalgın başını sallarken, Cancia'ya odaklanmaya devam etti. Etrafında takipçileri yoktu, hayranları yoktu. Yıldız hakkında duyduğu tüm hikayeler ve efsanelerden, Altalune topraklarında kendine ait bir hayat sürdürdüğü biliniyordu. Aslında, Elara parmağını dudaklarına koyarak düşündü, onunla ilgili tüm tasvirler ve sanat eserlerinde, diğer Yıldızlardan uzak, sualtı göl krallığında yaşayan bir sirenin kuyruğu vardı. Karada değil. Burada değil.

Hafif bir alkış sesi onu irkiltti ve dönüp baktı. Bir adam Eli'nin yanına yaklaşmış, kolunu omzuna atmış ve kavganın sürdüğü alanın ortasına altın sikkeler fırlatıyordu. Kısa kesilmiş sarı saçları yana doğru ayrılmıştı, gözleri kavgayı izlerken açgözlülükle parıldayan zümrüt yeşiliydi, elinde bir avuç daha para vardı. Tabii ki, o Star, Capri'ydi. Hiçbir cazibe, gözlerindeki o açıklığı gizleyemezdi. Bir grup adam onun etrafında dolaşıyor, her sözünü dinliyor, yüzlerinde derin bir özlem ifadesi vardı. Hepsi de geldikleri yer olan Sinner's Sands, Elara'nın

Capri, Eli'nin sırtına tekrar bir tokat attı ve Elara, Eli'nin çenesini sıkıp masaya doğru eğilerek ondan uzaklaştığını fark etti.

Yıldızların birbirleriyle nasıl etkileşime girdiğini görmek onu çok büyülemişti. Asteria'da, Yıldız Piscea uyuyordu, Yıldızlar ilk düştüğünden beri görülmemişti. Ariete'nin indiği kader gününe kadar, orada karşılaşacak, izleyecek bir Yıldız yoktu.

Baloda onları uzaktan görmüştü, ama burada yakından tanrıların arasındaki dinamiklere dikkatini verebiliyordu.

Erkekler kavga etmeye devam ederken, etin ete çarpmasının sönük sesi duyularını işgal etti ve tabağına bakarken mide bulantısıyla mücadele etti. Tabağında hala kan sızan bir biftek vardı. Yutkundu ve Ariete'ye gülümsedi.

"Beğendin mi?" diye sordu Ariete umutla.

"Senin balon dışında, bir yerde bu kadar çok Yıldız gördüğümü hatırlamıyorum," dedi. "Onlarla birlikte olacağımızı bilmiyordum."

"Sadece en yakın arkadaşlarımdan birkaçı." Ariete elini salladı ve önündeki süslü kadehten bir yudum ruby şarabı içti. Bacaklarını masaya attı ve sandalyeye yaslanarak bacaklarını çaprazladı.

"Gem ve Eli en güvendiğim kişiler." Sıkı bir gülümsemeyle devam etti. "Ben daha maddi işkence ve şiddet biçimlerinden zevk alırken, onlar zihinle harikalar yaratıyorlar. Ama bunu sen de biliyorsun, değil mi Elara?" Sözüünü kesip tiz bir kahkaha attı. "Ve daha fazlası da gelecek."

O tehdidi görmezden geldi ve Eli'ye bakarak gülmemeye çalıştı. Ariete, kendisine en yakın olanları ne kadar az tanıyordu. *Güvenilir* arkadaşlarından biri bir ölümlü tarafından satın alınabilirdi.

"Evet, sen ve Gem'in samimi olduğunuzu fark ettim. Hikayelerde sizin sevgili olduğunuzdan bahsedilmiyor."

Yüzüne aç bir gülümseme yayıldı ve elindeki kırmızı şarap kadehini sallayarak eğildi.

"Oh, o ara sıra iştahımı tatmin ediyor," dedi, kırmızı gözleri parlayarak ona bakarken şarabından bir yudum aldı. "Ama o beni bir ölümlü gibi tatmin etmiyor."

Elara kaşlarını kaldırdı ve onun devam etmesine izin verdi.

"Beni iğrendiriyorsun ama yine de seni arzuluyorum. Ben siz insanlara en yakın Yıldızım. Savaşın, kanın Tanrısı. Geçici hayatlarınızı, onu anlamlı kılmak için çaresizliğinizi anlıyorum. Bu yüzden sevişiyorsunuz, öldürüyorsunuz, seviyorsunuz ve kanıyorsunuz. Ve bunların hepsi bana çok lezzetli geliyor." Cümlesini, dilini dudakları boyunca gezdirip, orada kalan şarabı yalayarak noktaladı. O, havadan bir bıçak çıkarırken, silah kırmızı bir ışıkla ortaya çıkarken, Elara büyülenmiş ve dehşete kapılmış bir şekilde onu izledi.

"Nasıl kanadığımı izle," dedi, kolundaki deriyi keserek. Parlak bir ışıltı mürekkebinin ayırdı, berrak bir holografik madde. "Önemli değil." Yüzü bir hırıltıyla buruştu.

"Ama bir insanın..." Dans eden bir kadını yanına çağırды, bir hayranı, göğüslerinin arasından kan akarken, onun müziğine uyarak sersemlemiş bir halde dans ediyordu. Kadının dokunuşuna inleyerek, o gülünce, ateşli bir şekilde dualar fısıldadı. "Bir insanın kanı sıcaktır, kırmızıdır ve çok canlıdır," diye mırıldandı, bıçağı kadının boğazına dayayıp kesti.

Elara masaya karşı direndi ama yumruklarını sıktı, kadın önlerinde yere düşerken hiçbir şey söylemek istemedi. Adam kadının kanını dudaklarına sürdü, gözleri ateş gibiydi.

"Evet, ölümlülerin kanı çok *daha* lezzetli. Yüzyıllar boyunca, sizin küçük hayatlarınızın akışını izledim ve savaşlarınızın ve intikamlarınızın bana verdiği güçle beslendim. Yeterince uzun bir süre sonra, ben de onu tatmak istedim."

Kadının cesedi yere yığıldı ve Elara sandalyesinden kalkmaya çalıştı.

Ariete bıçağı aralarına fırlattı ve masaya çarptı. Başını sallayarak tısladı.

Kadın, onun bu kadar hızlı ve soğukkanlılıkla birini öldürebileceğine inanamadan ağzını açıp kapattı.

"Yani... ailemi öldürmek için gerçek bir neden yoktu?" diye sordu sessizce, sesi ölümcül bir soğuklukla. "Ölümlü gibi davranmak dışında, krallığımı ele geçirmek için."

"Elbette vardı Elara. Senin kehanetini doğrulayan Torra'ydı.

Ve o bunu yaptığı anda, bunun benim için olduğunu anladım."

"Nasıl?" diye sordu, kalbi korkuyla çarpıyordu.

Adam sırtıttı. "Çünkü ben Yıldızların Kraliyim. Bir insanın aşık olması gereken başka kim olabilir ki?"

Kalbi rahatladı. Yıldız'ın çılgın hayali, onu kehanetin kendisiyle ilgili olduğuna ikna etmişti. Gerçek bir kanıt yoktu, sadece deliliğin kaprisleri vardı. Elara umutlanmaya başladı ve kehanetin başka biri, birazcık bile olsa iyiliksever bir Yıldız hakkında olmasını diledi. Ariete devam etti. "Dokunduğun her şeyi öldürmekten daha kolay bir yol var mı beni sevmediğinden emin olmak için?"

"Ve hiç pişmanlık duymuyor musun? Bir varsayım yüzünden masum insanları öldürmekten?"

Küçük parmağındaki yakutu çevirirken vahşi gülümsemesi yüzünde kaldı.

"Siz insanlar. Her şeyde bir neden ararsınız. İyi bir çekirdek, birinin kötü olmasının nedeni, günahlarını haklı çıkarmak için üzücü bir geçmiş. Durup düşünmezsiniz, biz sadece *öyleyiz*."

Saçının bir tutamını omzundan çekip attı ve o, şarap ve kanla lekelenmiş dudaklarıyla ona yaklaşıırken, tiksintisini yuttu.

"Buna batmanın ne kadar iyi hissettireceğini bir düşün, Elara. Gücü dişlerinle kapıp, onunla ziyafet çekmeyi. Sana gösterebilirim, biliyorsun," diye mırıldadı. "Nasıl kötü adam olunacağını."

Elara, kabuslar vaat eden karanlık bir gülümseme attı.

"En tehlikeli kötü adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı. "Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın."

Ariete, onun sözlerini, soluduğu havayı içiyor gibiydi.

"Bana ne kadar besleyici geldiğini hissetmek ister misin? Karanlığın. Yüzün düşündüğünden daha fazlasını gösteriyor, Elara. Nefretini, nefretin tanrısından saklayamazsın. Ben de oynamayı severim."

Başparmağıyla boynunu okşadı ve Elara hareketsiz kalarak kendini hazırladı. Elini nazikçe tabağının yanına koydu. Sonra, Ariete eğildiğinde, tereyağı bıçağını onun uyluğuna sapladı.

Acı içinde uludu, sonra yavaşça delici bir kahkahaya dönüştü, gözleri çıldırmıştı. Bıçağı uyluğundan çıkarırken bağırdı ve çığlık attı.

"Şimdi *canlanıyor*," diye bağırdı ve onu masanın üzerine çekti. Keman hızlanırken onu döndürmeye başladı, Elara'nın başı dönüyordu. Gözünün ucuyla Eli'yi gördü, siyah gözleri okunamazdı, Gem'in mavi gözleri ise hafif bir eğlenceyle parlıyordu. Ariete, zihni dönüp dururken onu kendine yakın tuttu. Tek duyduğu çığlıklar ve kahkahalardı, tek gördüğü baş döndürücü kırmızı bir bulanıklıktı. Ariete onu masaların üzerinde zıplatırken ona sıkıca sarıldığını hissetti, her iki taraftan alkış ve teşvik sesleri geliyordu. Onu masalardan mermer zemine attı ve etraflarını çevreleyen çiftleri gördü. Bazıları çıplak olarak kıvrılıyor, sevişiyorlardı. Bazıları şaraba boğulmuş, kendilerini şaraba kaptırmışlardı. Diğerleri ise birbirlerini defalarca bıçaklıyor, inleyerek vücutlarından kan akıtıyorlardı. Şiddet, kaos ve şehvetin bulanık görüntüleri, onun duyularıyla savaşıyordu. Başı çok ağırdı, odadaki her yıldızın büyüğü havayı kaplayıp duyularını bastırırken, başı çok ağırdı.

Ariete, onu arkadan tutarken, arkasında tıslayan bir sesle konuştu. "Bu insanları görüyor musun, Elara? Benim yaptığım tek şey, birinin içinde zaten var olan gücü ortaya çıkarmak. Bu, tüm Yıldızların yaptığı şeydir." Elleri belinden yukarı doğru kaydı. "İçlerinde daha fazla öfke olanlar, benim irademe boyun eğmeleri daha kolaydır; bazen en ufak bir telkinle bile. Ve sen *öfkелisin*, Elara. İçlerinde bu karanlıkla doğanların sayısının çokluğuna şaşıracaksın, sevgilim. Biz zaten orada olmayan bir şeyi yaratmıyoruz."

Onun sözleri, odadaki enerji onu boğarken, etrafında dolaşıp saldırmak için beklerken, onda bir şeyleri harekete geçirdi. Kararlı bir şekilde

zihinsel kalkanlarını daha da güçlendirdi ve onun büyüünü uzak tuttu.

"Şu haline bak, küçük cadı. İçinde bu kadar çok karanlık, ama aynı zamanda bu kadar çok iyilik var." İğrenerek alaycı bir şekilde güldü. "Karanlığın kendisini yozlaştırmayı planlıyorum." Kafası dönene kadar onu döndürdü, ta ki ona bakana kadar. Vahşi bir sırtıişla dişlerini boynuna geçirdi ve oradaki kanı emdi. Çığlık attı, ona karşı koydu, onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ama adam kıpırdamadı, dudakları sihrini zehir gibi kızın kan dolaşımına zorla soktu. Kızın başını kucakladı, gümüş yüzükleri kızın ensesinde soğuk bir his uyandırdı. "Evet," dedi, dudaklarını kızın boynundan çekip, elinin tersiyle kızın kanını silerken, "damarlarında günah varken ne yapacağını görelim."

Ariete'nin büyüü, başı geriye düşerken, kanında yüksek bir cızırtı hissederek içinden akıp gitti. Onun gücü, kan arzusu içindeki kalkanlarıyla savaşırken keskin ve yoğun bir acıya dönüştü. Gücü düz bir çizgi halinde hissediyordu. Kılıçların birbirine sürtünmesi gibi, sıcak kanın onu boğması gibi hissedebiliyordu. Ateş kadar sıcak öfke içinden dalgalanmaya başladığında dişlerini sıkı. Yarı vahşi bir şekilde onu izleyen Ariete'ye bakışlarını çevirdi. Göğsü inip kalkıyordu.

"Oh, Elara, ne kadar güzelsin, gözlerin ilahi şiddetle dolu." Titreyen parmaklarını yüzüne kaldırdı ve gözlerini kapattı. Gölgelele derisinin altında kıvrılıp kıvrılıyor, öldürmek ve sakatlamak için çaresizce çabalıyordu. İçindeki Karanlığın çığlık attığını, ortaya çıkmak için yalvardığını hissedebiliyordu.

"Ariete." Uzaklardan bir mırıldanma duydu. "Artık çok ileri gittin. Kız bir saat sonra balede, *halkın* içinde olmalı."

Elara yere düştü, kulaklarında savaşın gürültüsü yankılanırken, akşam yemeğinin geri kalanı sanki hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. İntikam almak istiyordu. Ariete'nin merhamet dilemesini, kaderine bağırmasını istiyordu. Kanı şiddetin ilahisine şarkı söylüyordu.

"Biliyorsun, normalde umursamazdım, ama haklısın. Torra gelmeden onu hallet."

Yumuşak ellerin onu kaldırdığını hissetti, biri beline dolanarak onu odadan dışarı sürükledi, müzik gürültüsü gittikçe azalıyordu.

Onu alt kattaki umumi tualete götürürken, sağından bir kadın iç çekişi duyuldu. Elara lavabonun yanındaki tezgahın üzerine oturtuldu ve birdenbire su akmaya başladı.

"Lanet olası aptal sınırlarını bilmiyor," dedi kadın sesi. Elara, bu yabancıya zarar vermek istedi. Tüm bunları izlediği, buna izin verdiği için. Eli sıkıştı.

"Sakin ol," diye mırıldandı yabancı ve Elara'nın görüşünü kaplayan kırmızılık biraz azaldı. Gözlerini sıkıca kapatıp, ağır ağır kırıştırdı. Cancia onun önünde duruyordu

Elara'nın boynuna bakıyordu.

"Bu, onun büyüü senden çıkıncaya kadar acı verecek," diye fısıldadı.

"Neden bana yardım ediyorsun?" diye mırıldandı Elara, kanında dolaşan zehirin etkisiyle.

Cancia'nın gözleri yumuşadı. "Çünkü hayat bana da iyi davranmadı."

Ariete'nin ısırığı yaranın çevresine parmağını dikkatlice bastırdı.

"Sen Cancia'sın," diye mırıldandı. "Acı ve kefaret tanrıçası."

Cancia içini çekti. "Diğer şeylerin yanı sıra," dedi yumuşak bir sesle. "Acını dindirebilirim. Geçici olarak." Cancia musluktan akan suyu havada bir yay çizerek Elara'nın boynuna nazikçe akıttı. Cancia çalışırken parlak yıldız ışığı saçıldı ve tatlı bir şekilde şarkı söylerken Ariete'nin büyüünü ortaya çıkardı. Elara hatırladı, bir siren. Cancia'nın akrabası.

Yarasından zehir emilir gibi içgüdüsel, keskin bir acı onu sardığında dilini ısırıldı. Sonunda acı azaldı. Gözlerini kırpıttı, zihni berraklaşmıştı. Cancia'yı keskin bir bakışla, uzun gümüş saçlarına bakarak gözlemleyecek kadar berrak.

"Bana neden yardım ettin, gerçekten?"

Cancia yarı gülümsedi. "Sadece güzel bir yüz değilsin, değil mi? Sevgilin benim iyiliğimi satın aldı. Senin acı çektiğini görürsem, yardım etmek zorundaydım."

"O benim sevgilim değil."

"Gerçekten mi?" Cancia kapıya doğru süzülerek, omzunun üzerinden seslendi. "Senin kaybın. Benim iyiliğim ona pahalıya mal oldu."

"Ne kadara mal oldu?" diye tısladı ve dengesiz bir şekilde kenardan kendini itti.

"Bana en büyük acısını göstermesi gerekti." Gizemli bir gülümsemeyle dışarı çıktı.

"*Siktir.*" Elara elini banyo duvarına vurdu. Enzo neyin peşindeydi, sağda solda Yıldızlarla anlaşmalar yapıyordu? Aptal. Elara kapıyı açtı, ziyafet salonuna geri döndü ve etrafı taradı. Gözleri Eli'ye takıldı ve ona doğru fırladı. Bu gece kaçacaktı. Nasıl, bilmiyordu. Ama kaçacaktı, bu Yıldızı ya da Cancia'yı zorlamak zorunda kalsa bile, ve sonra...

Eli'nin koltuğundan birkaç metre ötede durdu.

Sofia. Sofia olmadan nasıl kaçabilirdi? Onu kurtarmak için geri dönüp tekrar yakalanmamak imkansızdı. Zayıf bir şekilde sandalyeyi çekip Eli'nin yanına oturdu, zihni boşalmıştı. Gem ortadan kaybolmuştu, Lukas da öyle, ama Ariete masanın başında uzanmış, kapıya sabit bir şekilde bakıyordu.

"Teşekkürler, deli kralın benim kanımı içerken boş boş durduğun için."

Eli sıkılmış bir şekilde onu izlerken, kahverengi sıvıyla dolu bardağı elinde çevirip duruyordu. "Benim iyiliğimi satın almadın. Sana hiçbir borcum yok." Omuz silkti ve içkisini bir yudum aldı.

Elara masanın kenarını sıktı. Bir Yıldız'dan neden farklı bir şey, herhangi bir ahlaki kural beklemesi gerektiğini bilmiyordu.

"Sen çok kalpsizsin."

"Bariz olanı söyle." Sesi sıkılmıştı. "Biz Yıldızların kalbi olmadığını biliyorsun." Eğildi. "Ama cömert bir ruh halinde olsaydım, sana dayanmanı söyledim. Çünkü yardım geliyor."

"Bunu zaten söyledin. *Ne zaman?*"

Eli eğilip fısıldarken siyah gözleri parlıyordu. "Düşündüğünden daha erken."

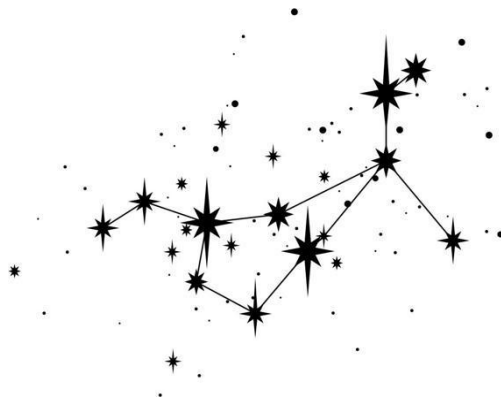
Son sözlerini söylerken, ziyafet salonunun kapılarının çarpılarak açıldığını duydu. Elara koltuğundan atladı, zaten savaş pozisyonundaydı. Büyük kapılar açılırken Ariete'nin sırtışının genişlediğini gördü. Onu görmeden önce Yıldız'ın varlığını hissetti, sanki bir kalp ağrısı dalgası gibi. Odadaki tüm enerji yavaşlarken çenesi gevşedi.

Torra içeriye süzülerek girdi ve onun cazibesini tarif etmenin tek yolu, onu saf seks sembolü olarak tanımlamaktı. Şekerle kaplanmış kirazların kokusu havayı dolduruyordu. Yıldız, Elara'nın gördüğü en güzel şeydi. Cildi, mum ışığında parıltı veren ve kendi ışığını yayan zengin bir kahverengiydi. Saçları, yüzünün etrafına yumuşak, koyu kırmızı bukleler halinde düşüyordu ve buklelerden oluşan bulutu tam gül gibi süsleyen çiçekler vardı. Elara ona bakarken iç geçirdi. Uzun süre bakmak acı veren bir güzellikti. Kırmızı, günahkar kıvrımlarından damlıyor, her birine yapışıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyordu ve kahverengi gözleri, Elara'nın dalmak istediği havuzlar gibi takımyıldızları barındırıyordu. Bütün oda, hareketsiz bir şekilde onun varlığını hissediyor gibiydi. Elara, Ariete'nin de durduğunu küçük bir gülümsemeyle fark etti. Belki de bu, aradığı dikkat dağıtıcı şeydi, bu lanetli baleden kaçmanın bir yolu.

Odanın geri kalanı Torra'ya, Şehvet, Cazibe ve Dünyevi Zevklerin Yıldızı'na aşık olurken, Elara arkasına baktı. Zeytin ve kahverengi tenler, parlak saçları ve cilalı tenleriyle dolaşan hayranlarla dolu güzel Aphrodea krallığını oluşturuyordu. Kalabalıkta, Enzo'nun baloda konuştuğu düşesi tanıdı.

Ama Elara'nın dikkatini çeken, onun arkasındaki kadındı. Saçları uzun bal rengi bukleler halinde düşüyordu ve tanıdık bir şekilde şekillendirilmişti. Uzun boylu, yakışıklı bir adamla kol kola yürüyordu; adamın saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, teni bakır renginde, gözleri yeşildi. Onda da tanıdık bir şeyler vardı ve Elara ona bakarken garip bir çekim hissetti

Elara'nın nefesi kesildi ve derin bir nefes aldı. Koluna takılı sarışın kadın döndü ve Elara'nın her yerde tanıyacağı bir yüzü vardı. Berrak yeşil gözleri ona baktı ve Elara fark edilmeyecek şekilde başını salladı. Merissa buradaydı.

Yirmi Altıncı Bölüm

ELARA KALBİ Çılgınca atarken başını çevirdi. Merissa gelmişti. Yalnız mı? Neden? Onu ihanet mi etmişti? Elara, Eli'yi ararken bu düşünceler aklından geçiyordu, ama Yıldız ortadan kaybolmuştu ve hiçbir soruya cevap veremiyordu. Ariete'nin kaosu ve öfkesi onu yine ele geçirmeye çalışırken, Elara sakinleşmeye çalıştı.

Dişlerini sıkarak, duvara doğru sendeledi ve gölgelerin içine girdi. Ariete çoktan gitmişti, deli gibi Torra'ya doğru ilerliyor, yoluna çıkan zavallı saray görevlilerini intikamla itip kakıyordu. Ona ulaştığında, derin bir reverans yaptı ve Elara bir konuşma dalgası duydu.

"Bizi bu kadar zarif varlığınıza onurlandırmanız ne kadar nazik."

Elara gözlerini devirdi.

"Şey... biliyorsunuz, genelde bu tür etkinliklere katılmam." Torra'nın sesi alçak ve boğuktu. Duygusal bir şarkı gibiydi. "Sizi tebrik etmenin zamanı geldiğini düşündüm."

Elara uzaklaştı. Havada kan kokusu, parfüm gibi tatlı ve ağır bir koku vardı. Merissa'yı aramaya cesaret edemedi, dikkatleri üzerine çekmeye cesaret edemedi. Neden burada olduğunu veya planının ne olacağını bilmiyordu. Onu saraydan çıkaramayacağı kesindi. Muhafızlar tetikte ve acımasızdı, Elara'nın aklına gelebilecek her çıkışı kapatmışlardı.

Seçenekler kafasında dolaşıyordu ve Merissa'nın yarım yamalak bir kurtarma girişimi yerine bir planla gelmiş olması için Yıldızlar dışında her şeye dua ediyordu. Merisu'nun maiyetine yaklaşması gerekiyordu ve bunun için Ariete'nin onu Yıldızların büyüüne kapılmış, şehvet, aşırılık ve kaosu içinde olduğunu düşünmesini sağlamalıydı. Elara gözlerini kapattı, duvarı iterek kalabalıklaşan salona doğru sallanıyormuş gibi yaptı, çünkü hayranlar gecenin büyüüne kapılmışlardı. Kalabalığın içinde kaybolan Elara, şehvet dolu elleri savuşturarak, fark edilmeden odayı geçmeye çalışırken sersemlemiş gibi davranmaya devam etti. Keşke diğer tarafa, Merissa'nın yanına ulaşabilseydi. Bir Kaoslu, elini tutmaya çalışırken ona şehvetle baktı, ama Elara onu itti. Kalabalık, Merissa'yı takip etmeyi zorlaştırıyordu, ama Elara hareket ederken sarışın kafasını gözden kaçırmamaya çalıştı.

Elara kalabalığın arasından ilerlerken düşüncelere daldı. Neden sadece bu Yıldızlar gelmişti? Ariete'ye en yakın olanlar oldukları için mi? Bu, diğerlerinin Ariete'ye sadık olmadığı anlamına mı geliyordu? Ariete'ye sadakatini gösterenlerin sayısını parmaklarıyla saydı. Önce Gem ve Eli, sonra Sagitton, Cancia, Capri ve Torra. Hâlâ altı kişi kalmıştı. Cennetlerini veya tapınaklarını terk etme zahmetine girmeyen altı kişi. İçinde bir umut belirdi. Yıldızların gerçekte ne olduklarını biliyordu. Ahlak dışı tanrılar, düzenbazlar, bencil ve

kaprisli. Ama aralarında bir çatlak varsa, o zaman onu genişletebilirdi. Belki de Ariete'nin ölümlülerin dünyasını yönetmesini istemeyenlerle ittifak kurabilirdi.

Hayal aleminde dönüp dururken sert bir şeye çarptı. Ya da daha doğrusu, *birine*. Çılgınca etrafına baktı. Odanın diğer tarafına ulaşmıştı. Elara, delici yeşil gözlere bakarken nefes nefese bir kakhaha attı. Merissa'nın kolundaki adam. Onu sabitlerken bakışları onu yakıyordu. Torra'nın büyüğü diğer kaotik tanrılarla birlikte işe yaramıştı ve o, müziğin şehvetli, ilkel ritmini hissetti, ışıklar azaldı ve zaten günahlarla dolu gece hedonistik bir hal almaya başladı. Ariete'yi takip etmek için bakışlarını çevirdi ve onun hala Torra'ya dalmış olduğunu görünce sakinleşti. Onlar, ondan uzakta gölgeli bir köşede konuşuyorlardı. Adama ne söyleyeceğinden emin olamayan, onun Merissa'nın arkadaşı olup olmadığını, hatta onun gerçekte kim olduğunu bilip bilmediğini bilmeyen Elara, bunun yerine, "Çok özür dilerim. Nereye gittiğimi bile bilmiyorum. Bütün bu büyü kafamı döndürüyor," dedi.

Yabancı, yeşil gözlerinde eğlenceyle yarım bir gülümseme attı. "Kırmızı sana çok yakışıyor."

Elara duvara yaslanarak sertleşti. "Adımı bile sormadan biraz cüretkar davranıyorsun."

Derin bir nefes aldı. Torra'nın büyüğü o kadar güçlüydü ki, ciğerlerini kaplayacak kadar ağırdı. Arzunun dallarının onu kavradığını, tüm çekingenliğini kaybetmesini teşvik ettiğini hissedebiliyordu.

Yabancı ona doğru bir adım attı, uzun boyuyla odayı kapattı. Nefesi hızlandı. Torra'nın büyüğü onu da etkisi altına almış gibiydi, göz bebekleri büyümüş, yeşil gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

"Senin kim olduğunu zaten biliyorum." Kollarını onun iki yanına dolayarak alçak bir kakhaha attı. O eğilirken sırtı duvara yaslandı. Onunla konuşma şekli aşırı cüretkardı. Bu onu rahatsız etti, ama onu ele geçiren arzu, kısa sürede umursamamasına neden oldu.

"Bir yabancı için fazla samimi değil misin?" Kız çenesini kaldırdı, gözleri adamın dudaklarına takıldı. Torra odaya girdiğinde içindeki boşluğu doldurmak için onu öpmek, ısırarak ve bacaklarını bu adamın bacaklarına dolamak istedi. Adamın gülümsemesi derinleşti, yeşil gözleri neredeyse metalik bir parlaklık kazandı.

Onun yüzünü incelemeye çalıştıkça, yüzü ondan uzaklaşıyordu. Gözünün ucuyla bir bulanıklık gördüğüne yemin edebilirdi. Başını eğdiğinde nefesi boynuna değdi. Başparmağını köprücük kemiği boyunca gezdirdi. Bir ses ona gitmesini söyledi. Ama arzu ve şehvet artık onun içinde derinlere işlemişti, haftalarca direndiği mücadele artık onu terk ediyordu. Onun fark edilmeyecek şekilde içine girdiğini hissederken, bunu içini çekerek içti. S e s ona, bu yakışıklı yabancının

istediği kişi olmadığını söyledi. Dişlerini sıkarak bu cazibeye direndi. Adamın ağızının kulağını okşadığını hissetti ve ondan yayılan yoğun ısıdan onun da şehvetle sarhoş olduğunu anlayabildi.

Nefesini vererek, kulağına fısıldadı, "Yabancı olduğumuzu kim söyledi, Prenses?"

Elara gözlerini kırpı. "Bana ne dedin sen?"

Endişe ve umut onu sardı. Ne kadar aptalca, neredeyse hiç mantıklı olmayan, neredeyse hiç tutunacak bir yanı olmayan küçük bir düşünce. Nefes nefese onun yüzünü inceledi. Kahverengi saçları geriye taranmış, bakır rengi teni ve o tedirgin edici yeşil gözleri.

"Kimsin sen?" diye fısıldadı.

"Hatırlatayım mı?" Onu kucaklarken sesi arzuyla boğuklaşmıştı. Sırtında bir bükölme hissetti. Tek bir yumuşak dönüşle, onun dayandığı kapıdan düştüler. O döndü ve onu kapıya iterek kapıyı çarptı. Oda küçük bir çalışma odasıydı, adam ona bakarken müzik artık daha uzaktan geliyordu. Birbirlerine bakarken adamın nefesi de kadının ki kadar düzensizdi, yeşil gözleri kadının gözleri ve ağız arasında gidip geliyordu. Elini kaldırdı, sanki ona dokunacakmış gibi, sonra gergin bir ifadeyle tekrar indirdi. O his geri döndü, sanki göğsünde ısrarcı bir çekişme gibi.

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum," dedi kız, sesi titriyordu. "Ama..."

Adam, sanki acı çekiyormuş gibi inleyerek yere diz çöktü, yumruklarını yanına sıkıştırdı. Torra'nın şehvetinin yoğun sisinden, bu yabancıyı yardım etmesi gerektiğini fark etti.

"İyi misin?" diye sordu, ama sözleri siren şarkısı gibi, yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde çıktı. Torra'nın şehvetini gözlerinden silmeye çalıştı, bu şehvet, yeni tanıştığı bir adamın kıyafetlerini yırtıp atmak istemasına neden oluyordu. Elleri titrerken dişlerini sıkı. Elara, Aphrodean'ın yanına diz çöktü ve omzuna dokundu.

"İyi misin?" diye tekrar söylemeye çalıştı.

"Elara, bana dokunma," diye hırladı yabancı. Bu, bir anlığına Elara'nın sersemliğini dağıttı.

"Benim kim olduğumu nereden biliyorsun?"

Adam eğildi, dişlerini gösterdi, kolundaki damarlar şişti.

"Bununla savaşmaya çalışıyorum," dedi nefes nefese. Elara endişeyle ona yaklaştı.

"Elara," diye yalvardı yabancı. Kızın kokusunu içine çekti, parmakları saçlarını okşadı. Onu kendine doğru çekerek burnunu kadının boynuna sürttü. Tekrar inledi. Kadının tüm sinirleri arzuyla yanıyordu.

"Ne istiyorsun?" diye zorlukla sordu, ikisini de oldukları yerde soyunmaktan iki saniye uzaktaydı. Yüzünü geriye doğru itti, gözleri onun gözlerini aradı, panik şehvetle savaşıyordu. Adam kendisiyle mücadele etti, sözlerini geri çekti.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar zorla sordu.

"*Sana*," diye inledi adam, acıyla dolu sesiyle onu öpmeye yöneldi. Dudakları kadının dudaklarına değdi, bu yakınlık kadının üzerine sıcak bir kehribar dalgası gönderdi. Anlayış kadının üzerine çöktüğünde, ellerini kullanarak adamın bileklerini sabitlemek ve ondan uzaklaşmak için büyük bir irade gerektirdi.

Biliyordu. Adam ona baktığı anda içten içe anlamıştı; o n u her yerde tanıyabilirdi. Kokusu, varlığı. Her gece gözlerini kapattığında onu görüyordu.

"Enzo?" diye fısıldadı.

Bunun üzerine büyü ortadan kalktı, düz kahverengi saçları siyah buklelere dönüştü, o garip yeşil gözler artık onun defalarca hayal ettiği sıcak altın rengini almıştı, ten rengi koyulaştı, yüz hatları değişti. Torra'nın büyüü biraz azalmış, zihinleri berraklaşmış gibiydi.

Kız şaşkın bir çılgılık attı. "Nasıl?"

"Merissa bana büyü yaptı. Şşş, şşş," diye cevapladı, onu tutarak. Gözlerindeki şehvet azaldı. Odaya bakındı, büyüünün onları neredeyse ne yapmaya zorladığını fark etti, büyüüne baktı... gitmişti.

"*Siktir*," diye bağırdı, Elara'nın elleri arasında kendi ellerine bakarak. "El, çok üzgünüm. Torra... Ben..." Konuşmayı kesip çenesini sıktı. Ama onu canlı gördüğü için o kadar rahatlamıştı ki, kollarıyla ona sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Hey, sorun yok."

"Geldin," diye ağladı.

Onu nazıkçe yere indirdi ve yüzünü avuçladı. "Tabii ki geldim. Senin için her zaman geleceğim, El."

"Çıkmaya çalıştım," dedi aceleyle, "ama her yer koruma altında." "Sorun değil," diye mırıldandı, onu kendine sıkıca sarıp. "El, seni buradan çıkaracağız . Bir planımız var, hepimizin." "Hepinizin mi?"

"Ben, Merissa, Leo ve Isra. Ariete'nin büyüü ve koruma kalkanlarıyla seni buradan çıkaramayacağımızı biliyordum." Yumruğunu sıkıp açtı. "Ama yapamadım... Seni görmem gerekiyordu."

"Bu çok tehlikeli, Enzo," diye fısıldadı. "Ariete seni görürse, yakalanırsan..."

"Neredeyse deliye dönmüştüm, Elara. Son birkaç hafta..." Ondan uzaklaşarak, volta atmaya başladı. "Senin burada olduğunu bilerek. Baleye kadar zaman geçirmekten başka bir şey yapamayacağımı bilerek. Burada olduğumuzu sana bildirmeliydim. Merissa'yı sınırda benimle buluşması için zorladım, seni görebilmemin tek yolu buydu."

Elara oturdu, ağzı açık kalmış, onun söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"El," dedi nazikçe. "Yarım saat sonra baleye gideceksin. Kaçışın bu. O zaman gitmelisin, iki kez düşünme. Sarayın korumasından çıkabileceğin tek zaman bu. Birimiz seninle tiyatroda olacak, diğerleri bekliyor olacak."

"Peki ya Sofia?"

"Sen ve diğerleri balederken ben ona ulaşacağım. Saray odaları boş olacak, hepiniz gittiğinizde neredeyse hiç nöbetçi kalmayacak. Bir planımız var... İkinci perdede, dikkatleri başka yöne çekmen gerekecek. Büyünü kullanabilirsin. Soldaki sahne kapılarına koş. Oradan avluya çıkarsın." Torra gizlice konuşuyordu ama Elara, vücudundaki adrenalin azaldıkça Torra'nın büyüünün tekrar ağırlaştığını hissediyordu, onu kendi iradesine boyun eğdirmeye çalışıyordu. Odaklanmaya çalışırken dişlerini sıktı.

"Dreamer's Quarter'ın çatılarına çıkan bir merdiven olacak. Sofia ile birlikte Gözyaşı Köprüsü'nde bekleyeceğim. Helion sınırına giden en hızlı yol Astra Gölü'nü geçmek olacak. Isra ve Merissa orada bekleyecekler."

"Karanlık çöktüğünde oraya gitmek ölüm fermanı demektir."

Enzo başını salladı. "Peşimizdeki her şeyden daha hızlı bir tekneimiz var. Silahlarımız ve tam teçhizatımız olacak. Ve burada kalmaktan daha iyi bir şansımız var."

Hikayelerindeki canavarları düşününce midesi bulandı. Gölün bulanık dibinde hayaletler ve periler yaşadığı söyleniyordu. Efsane olsun ya da olmasın, karanlık çöktüğünde o gölde geçenlerden daha fazla ceset kaybolmuştu. Planlarının belirsizliği ve son haftalarda bedenine ve zihnine çektiği işkence yüzünden yorgunluk onu sardı.

"Dışarı çıkar çıkmaz ve güçlerimi tam olarak kullanabilir hale gelir gelmez, Ariete bunun için benim ellerimde ölecek," dedi, onun düşüncelerini okuyarak. Onun sıcak yüzüne zıt, soğuk bir öfke gördü.

"Ben ona önce ulaşırsam ölmeyecek."

Başparmağıyla kızın yüzünü okşarken yüzü yumuşadı. Kız, arzularıyla savaşmaktan yorgun düşmüş bir şekilde içini çekti. Bu gece ölebilirdi. Her şey çok kötü gidebilirdi ve onu bir daha asla göremeyebilirdi. Bir adım yaklaşarak dudaklarını araladı. Artık Torra'nın şehveti değil, kendi şehveti onu ele geçirmişti.

Ariete ne demişti? Yıldızlar sadece zaten var olanı ortaya çıkardı. Enzo onu izlerken doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi. Nefes aldığını sanmıyordu.

"Elara," diye yalvardı, dişlerini sıkarak. Hâlâ Yıldız'ın büyüü altında mıydı, bilemiyordu. Bu arzu gerçek miydi, yoksa sadece saf şehvet mi? Ama ona göre gerçektir. Titreyerek parmaklarını onun dudaklarına götürdü.

"Torra'nın büyüüne karşı koyamam," diye uyardı. Çenesi açıldı, boynundaki kaslar gerildi ve nefes alış, Elara'nın dokunuşuyla düzensizleşti. Elara, Enzo'nun gözlerine baktı.

"Bunu istemiyorum," dedi nefes nefese, arzusu için kaplamıştı. Sanki saf arzu, koyu pembe ve dönen bir şey içmiş gibi hissetti.

"Elara," diye hırladı, boynunu çatırdatarak, "eğer beni öpersen, durmayacağım."

Torra'nın kötücül cazibesi onu okşadı ve ona bir güven dalgası verdi. Böylece, nefesini vererek başını ona doğru kaldırdı ve dudaklarını nazıkçe onun dudaklarına değdirdi. Torra, ağzına inleyerek, içindeki son direnç de ona eridi.

Elleriyle onun ellerini yakaladı ve başının iki yanındaki kapıya çarptı, ahşap onun serbest bırakılan gücüyle gıcırdadı. O, ağzını yakalayıp öpücüğü derinleştirdiğinde, kadın şaşkınlıkla geriye itildi. Onun dili dudaklarını ayırdığında inledi, tadı dumanlı ve sıcaktı, şenlik ateşi ve tatlı bal gibi. Onu belinden kendine çekti ve o da ona karşı inledi. O boynuna öpücükler yağdırırken, kalbi hızla atıyordu.

"Hiç böyle öpülmemiştim," diye fısıldadı. Yeterince erkek öpmüştü bunu bilmek için ve her zaman soğuk ve formalite icabı bir hareket gibi gelmişti. Enzo ile, onun dokunuşuyla sanki saf ateş vücudunu kaplamış gibi hissetti.

"Sadece bir gölge, unutma El," diye fısıldadı ona, yatak odasının kapısında söylediği sözler, yüzünde ateşli öpücükler bırakırken yankılanıyordu. Hissettiklerinin yoğunluğu Torra'nın etkisinden kaynaklanıyordu, onu boğan bu her şeyi tüketen ihtiyaç. Enzo, ondan yayılan sıcaklığa karşılık olarak kalçalarını ona doğru itti ve o daha yüksek sesle inledi. Ağzını onunkinden ayırdı ve onu inceledi, gözleri o kadar siyahtı ki kenarlarında sadece altın rengi bir halka kalmıştı. Bakışlarını onun kabarık göğüslerine ve altındaki sürtünen kalçalarına indirdi.

"Çok uzun zamandır dudaklarını tatmak istiyordum," diye iç geçirdi ve ona daha sertçe girdi. "Benim için inlemenin duymak istiyordum. Bunu hayal ettim, Prenses." Büyü, dilini çözdü.

Ona uzanırken nefesi düzensizdi, onu açgözlülükle içiyordu. Enzo'nun dili ateş gibi onun üzerinde gezindi, köprücük kemiğinin çukuruna daldı. Elara ellerini onun siyah buklelerine doladı, zevkten sırtını kavisledi. Enzo eliyle eteğini kaldırdı ve kalçalarını yukarı kaldırdı, böylece bacakları ona dolandı. Boynunu emdi ve öptü, derin V şekilli göğüslerine kadar indi.

dekolte. Zar zor bastırıldığı iniltiyle, göğüslerini kaplayan ince kumaşa ağzını gömdü ve meme ucunu emmeye başladı. Elara titredi, arzusu ve şehveti onu boğarken bacaklarını daha da sıkı bir şekilde ona doladı. Dişleriyle ısırды ve Elara, küçük acının yerini dilinin okşaması aldığını hissederek inledi. Bu lanet elbiseyi çıkarmalıydı, onu hemen bu kapıya dayamalıydı.

Elleri dış uyluklarını okşarken, ağzı boynuna ve dudaklarına doğru geri çekildi, dili onun dilini okşadı. Gözlerinde çaresiz bir ifade vardı, sert parmakları iç çamaşırını okşarken. "Evet," diye nefes nefese, ona doğru itti. *"Evet."*

"Elara," diye inledi, bir eliyle belini kavrayarak onu duvara doğru itti. Ahşap, hassas sırtını sıyrırken dişlerinin arasından nefes aldı.

"Ne oldu?" Enzo, sarhoş gözlerinde bukleleriyle, aniden ağzını ondan çekerek fısıldadı.

"Hiçbir şey." Onu açgözlülükle kendine çekti, ama o, ellerini kendi elleriyle kavrayarak sabit tuttu.

"El, canını yaktım mı?"

"Hayır, sen..."

Çalışma odasının kapısı açıldı ve onu kesintiye uğrattı.

"Aptallar," diye öfke dolu bir ses tısladı. İki çift göz şok içinde kapıya baktı, Merissa altın sarısı saçları arkasında dalgalandırarak içeri fırladı.

"Seni buraya getirdim ve ilk yapabileceğin şey sakinle düşünmek mi, Prens?"

Enzo'nun gözleri karardı ve uyarıcı bir homurtu çıkardı, hala şehvet büyüsünün etkisi altındaydı, Elara'nın bacakları hala ona sarılmıştı.

"Torra'nın büyüsü," diye açıkladı Elara, Enzo onu nazikçe yere indirirken. Kendini onun kollarından kurtardı ve bulanık zihnini açarak gözlerini kırptı. Enzo ona baktı, gözlerinde bir tür duygu belirdi. Merissa yumuşadı ve Elara'ya koşarak onu kucakladı.

"Elara, senin için çok endişelendik."

Elara'nın kolları ve bacakları titriyordu, Enzo ile birlikte içine düştüğü sıcak baloncuktan beklenmedik bir şekilde koparılmıştı. Ona baktı, kalbi sıkıştı, Enzo'nun dikkatle ona bakmadığını, gözlerinin artık berrak olduğunu fark etti.

"Ona planı anlattım," dedi Enzo.

Merissa, Elara'yı hala kucaklayarak sıkıca başını salladı. "Yıldızlar şahidimdir, bu gece buradan ayrılacaksın."

"Ariete nerede?" diye sordu Elara, panik içinde, Enzo ile yaptıklarının tüm ağırlığı üzerine çökmüştü.

"Torra ile konuşuyor, merak etme, ben hallettim." Elara'nın elini sıktı.

"Torra'nın korumaları varken buraya nasıl girdin?"

"Sadece bana bir iyilik borcu vardı diyelim."

Elara şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı. Bir Yıldız'ın iyilik borcu *olduğunu* hiç duymamıştı, özellikle de Torra gibi bencil birinin.

Merissa başını Enzo'ya çevirdi, Enzo'nun yüzü şüpheli bir şekilde ifadesizdi ve çenesi seğiriyordu.

"Enzo, sana tekrar büyü yapmam gerek. Elara, sen şimdi git. Bu ruju hallettikten sonra." Elini hızlıca salladı.

Elara kaşlarını çatı. Merissa burada sihrini nasıl kullanıyordu? Sormaya fırsat bulamadan, Merissa tekrar konuştu.

"Git. Ariete her an aşağı gelebilir. Torra elinden geldiğince onun dikkatini dağıttı."

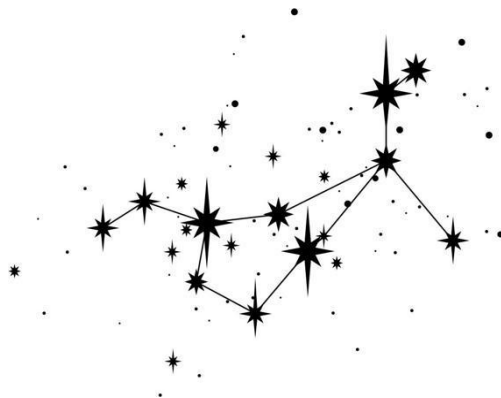
Elara sıkıca başını salladı ve Enzo'ya baktı. Merissa kollarını açıp büyüünü yaparken, Enzo'nun gözleri ona doğru kaydı. Elara, Torra'nın büyüünün etkisi geçse bile öpücükten pişman olmadığını açıklamak için bir şeyler söylemek üzere ağzını açtı. Ama Enzo'nun bakışları kapandı.

"Öbür tarafta görüşürüz, Prenses. Dikkatli ol ve acele et." Yarı gülümsedi. Merissa'ya sıkıca sarıldı. Enzo elini uzattı ve elini sıktı, gösterdiği tek sevgi göstergesiydi. Sonra ikisine son bir kez baktı ve Elara çalışma odasından çıktı.

Koridor karanlık ve sıcaktı, en yakın tuvalete koşarken cildinde rahatsız edici bir enerji tabakası hissediyordu. Gecenin eğlencesi henüz bitmiş gibi görünmüyordu, meşe panellerin arkasından inlemeler ve çığlıklar geliyordu. Odaya girene kadar kendini tuttu, baskıcı bordo duvarlar üzerine baskı yapıyordu. Kapıyı kilitledi ve arkasına yaslandı, kırmızı elbisesi arkasında kabarıyordu. Zihni, karmaşık görüntülerin ağılarıyla doluydu. Enzo'nun dudakları, gözlerindeki arzu, Merissa'nın altın sarısı saçları, Ariete'nin dişlerinin boynunda bıraktığı his. Kuru hıçkırıklar vücudunu sarsıyordu, bir kelebek hala uçuyordu, Enzo'nun geldiğini, bu gecenin yeniden özgürlüğe kavuşması için bir fırsat olabileceğini hatırlatıyordu. Kalkarken, bir çocuğun elindeki gibi, avuçlarında tuttu.

Aynaya doğru ilerleyerek boğazını temizledi ve gözlerini sildi. Dağınık saçlarını düzeltti, sonra parmaklarıyla dudaklarını nazikçe silerek, gözlerinde sert bir parıltıyla yansımalarına baktı.

Hazırdı.

Yirmi Yedinci Bölüm

ELARA, planı zihninde gözden geçirirken kalbi göğsünde çarpmaya başlamıştı. Partinin sona ermesini beklerken, dikkat çekmeden balo salonuna geri döndü. Korku ve endişe içini kaplamıştı. Ariete bir şeyler planlıyordu, bunu biliyordu. Böylesine görkemli bir bale gösterisi düzenleyip tüm şehri "onun şerefine" açık bir etkinliğe davet etmek... Elara, bu gecenin Ariete'nin ona anlattıklarından daha fazlasını barındırdığını biliyordu.

Odaya girdikten birkaç dakika sonra muhafızlar tarafından dışarı çıkarıldı ve Ariete'nin beklediği sarayın girişine götürüldü. Ariete giyinmişti, şimdi Elara'nın eteğindeki gibi kollarına aynı yakutlar dikilmiş siyah kadife bir smokin ve altında koyu kırmızı bir gömlek giyiyordu. Elini büktü, üzerinde ayrıntılı bir şekilde resmedilmiş bir koç kıvrılıyordu. Ona doğru yürürken sıkıca başını salladı.

"İyi davranmadığını biliyorsun, Elara," dedi Ariete, onu sıkıca tutarak saraydan dışarı, bekleyen arabaya doğru götürdü. Eşiği geçerken göğsü sıkıştı ve yüzünde Asterian'ın temiz havasını hissetti. Özgürlük sadece bir adım ötesindeydi.

"Ama yakında cezayı göreceğiz."

O, başını dik tutarak, gece yarısı siyah atların onları araziden çıkarıp, yağmurla ıslanmış, Arnavut kaldırımlı tanınmış sokaklara götürdüğü sırada öfkeleni. Elara, Rüyacı Mahallesi'nden geçerken düşünceleriyle kendini oyaladı. Burası yetenek ve renklerle dolu güzel bir semtti. Opera, bale ve tiyatro salonları yan yana dizilmişti ve sokaklar, tanışmak isteyebileceğiniz en alçakgönüllü insanlarla doluydu. Hafta sonları Sofia ile matine gösterisinden önce bir kafeye gizlice kaçtıklarını, ikisinin de sanat ve sıcak çikolataya doymadıklarını hatırlayarak gülümsedi.

Yağmur damlalarıyla kaplı arabanın penceresinden dışarı baktı, yolunu işaretledi ve araba Gözyaşı Köprüsü'nden geçerken kaçış rotasını tazeledi. Araba, Asteria Opera Binası'nın hemen önünde durdu ve arabacı, gösterişli bir hareketle arabanın kapısını açtı.

Ariete dışarıda kalabalığın arasına adım attı ve Elara'nın elini tutmak için elini uzattı. Elara tiksintiyle eline baktı ve onu görmezden geldi, Ariete homurdanırken kendi yoluna devam etti. Kalabalığın içinden onu çekip loş ışıklı tiyatroya doğru sürüklerken eli mengene gibiydi.

Asteria Opera Binası her zaman onu hayran bırakırdı. Derin mavi ve mor çiçekler görkemli mermer merdivenlere yayılmıştı ve safirlerden yapılmış bir avize parıldayan mum ışığında ışıldıyordu. Mermer zeminin ortasına serilmiş gece mavisi halı, Elara'nın eski hayatını o kadar çok hatırlattı ki, neredeyse orada ağlayacaktı. Tanınmış saray görevlileri ve diğer aristokratlar lobide dolaşıyor, ona geniş gözlerle bakarken fısıldaşıyor ve dedikodu yapıyorlardı.

Elara'nın eski hayatına dair anıları o kadar canlı bir şekilde geri getirdi ki, neredeyse orada ağlayacaktı. Tanıdık saray mensupları ve diğer aristokratlar lobide dolaşüyor, ona geniş gözlerle bakarak fısıldaşıyor ve dedikodu yapıyorlardı. Merdivenlerden yukarı çıkıp tiyatronun doğu kanadındaki özel locaya götürülürken, sinirlerine hiç boyun eğmedi. Kapılar açıldı ve Ariete arkasında, içeri itildi.

"Biraz mahremiyet," dedi ve kadın, odada sadece ikisinin olduğunu fark etti. Kadife kırmızı koltuklara oturdu, kutu da aynı malzeme ve gümüş detaylarla süslenmişti. Yiyecek ve içecekler odaya getirilirken açılış müziği çalmaya başladı. Karnı guruldıyordu, günlerdir yemek yemediğini hatırlatıyordu. Yine de, önüne konulan yiyecek ve içeceklerden bir lokma bile almaya cesaret edemedi, içlerine ilaç katılmış olabileceğinden endişeliydi. Masayı görmezden geldi, zihni sahneye odaklandı. Ariete arkasına yaslanmış, gömleği yarı açık ve yüzünde tembel bir gülümseme vardı.

"Ne?" diye tersledi.

"Hiçbir şey. Umarım gösteriyi beğenirsin."

Bir keman çalmaya başladı, bir erkek ve bir kadın sahneye çıkıp dans ederken umut dolu bir melodi çaldı. Hareketleri su gibiydi. Akıcı ve zarif bir şekilde dans ederken öpüştiler, sahneden bir an önce dönerek kollarında ağlayan bir yenidoğanı gösterdiler. Kadın bebeği sallarken kalabalık alkışladı ve coşkuyla seslendi, mutluluk yüzünü aydınlattı. Arkalarındaki perde bir saraya dönüşürken ikisi de dans etmeye devam etti. Bebeğin yerini, dans edip anne babasının etrafında dönen küçük bir kız aldı. Geçiş yapıldı ve bir kadın sahneye çıktığında hüznü bir nazarat başladı. Kadın, Elara'yı rahatsız eden bir şey olan, müziğe uyarak dans ederken gümüş rengi bir örtüyle örtülmüştü. Sahnenin arka planı değişti ve kitaplıklar ortaya çıktı. Kadın çiçekleri koklamak için zarifçe dans etti ve bir kitaba eğildi. Onların bakış açısından yüzünü görmek zordu. Sahne devam etti. Balerin ellerini uzattı, siyah kurdeleler dalgalandı. Kadın dönüp dururken kalabalık hayretle nefesini tuttu ve iç çekti, ta ki elbisesi siyaha dönüşene kadar. Elara'nın üzerinde bir tedirginlik yayılmaya başladı. Kötüye işaret eden bir melodi başladı, sahne taht odasına dönüştüğünde trompetler yavaşça yükseldi, daha önce gördükleri adam ve kadın tahtların üzerinde otururken bir figür içeri girdi. Figürün başlığı geri çekildiğinde Elara'nın kalbi soğuk ellerle sıkışmaya başladı. Kırmızı çizgili saçlar ve beyaz makyaj dansçının yüzünü boyamıştı. Ellerini bir besteci gibi kaldırdı ve ışık akıntıları, çılgın atan iki figürün üzerine düştü. Bina crescendo'ya ulaşırken, kemanlar ve flütler çılgınca çalışıyordu. Parlak kırmızı kan, figürler düşerken vücutlarını çizgilerle boyadı, kalabalık nefesini tuttu ve Elara öne atıldı. Ariete onu yerinde tutarken, çenesine buz gibi bir tutuş hissetti.

"Bu nedir?"

Sesi yumuşaktı. "Bu senin hikayen Elara. Ve sen onun sonunu izleyeceksin."

Aralık sırasında şok içinde oturdu, süslü şamdanlar parılda r k e n heyecanlı sohbetler seyircileri doldurdu.

"Gösteriden hoşlanıyor musun?"

Elara, Ariete'ye donuk bir bakış attı. "Onlar öldü mü? Dansçılar."

Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Sence?"

Gözlerini kırptı.

"Oh, bu kadar somurtma sevgilim, en iyi kısmı henüz gelmedi." "Bununla neyi başarmayı umuyorsun?"

"Bana boyun eğmezsen başına gelecekleri göstermek. Kaderini kabul etmez ve saklandığın yeri söylemezsen, masum insanlar her gün ölmeye devam edecek. Ve hepsi senin suçun olacak."

Ona sert bir bakış attı ve sahneye geri döndü, gözleri temizlenen kanın üzerindeydi.

Elara'nın duyuları körelmişti. Çok fazla kan. Çok fazla şiddet. Hiç kaçabilecek mi diye boş boş düşündü. Sarayın duvarlarını aşkırlarından beri damarlarında uyuyan büyüsünü hissetmişti. Ama zihninde kurduğu plan gittikçe uzaklaşıyordu. Belki de bu kadere boyun eğmek, pes etmek ve Ariete'nin onu bir canavara dönüştürmesine izin vermek daha kolay olurdu. Kadife koltuklara gömülüp Ariete'nin cazibesine karşı koymak yerine ona teslim olmak daha kolay olurdu. Onun masum hayatları feda ettiğini görünce, bu şekilde daha iyi olurdu. Enzo ve arkadaşları mutlu bir şekilde yaşamaya devam edebilir, hayatları tehlikeye girmezdi. Bunu düşündü, kendini yarı yarıya ikna etmişti ki biri düşüncelerini böldü.

"Çok gerçekçiydi, değil mi?" Bir garson daha fazla içeceklerle geri dönerken, hevesli bir ses ona ulaştı. Figür, boyuyla bir anlığına görüşünü engelledi. Gözleri garsona kayd ve şokla onu tanıdı. Sadece iradesi, ellerini onun boynuna atmasını engelledi. Leo, içecek tepsisini yere koyarken fark edilmeyecek kadar hafifçe başını salladı.

"Bir kadının bayıldığını duydum, kan çok gerçekçi görünüyordu!" Ariete sadece güldü.

"Hanımefendiye bir içki." Leo, ona bir bardak uzatırken bakışlarıyla onu deldi. O, sahneye doğru bakışlarını çevirdi. Leo'nun ayrıldığını duydu ve etrafına bakmaktan kendini alıkoydu, onun ayrılışını kasıtlı olarak görmezden geldi. O, ona amacını hatırlatan bir yol göstericiydi. İçinden gülümsedi. Onlar önemsiyorlardı. Gelmişlerdi.

Aralık müziği hızlanmaya başladı, ikinci perde için tempo belirliyordu. Elara sandalyesinde dikleşti, kendini uyanık tutmaya çalıştı. Planını gerçekleştirecekti, ama bunun için acele etmesi gerekiyordu. Ariete'nin ona bakışlarını görmezden geldi ve sahneye odaklandı, gözünün ucuyla Leo sayesinde aralık kalan kapıları izledi. Işıklar bir kez daha karardığında içkisini yudumladı, Leo'nun doldurduğu içkiye güveniyordu. Dilinin üzerine sert bir şey düştü.

Kağıt. Ariete'ye baktı, o da öne eğilmiş, gözleri sahneye sabitlenmişti. Saçlarının önüne düştüğünden emin olduktan sonra, ağzından kağıdı çıkardı ve ondan uzak olan tarafını açtı.

O biliyor, aceleyle yazılmıştı. Elleri titreyerek kağıdı yanına buruşturdu ve dikkatini ikinci perdeye geri verdi. Neyi biliyordu? Planı mı? Kaçma girişimini mi? Elara'nın zihninde düşünceler hızla dolaşüyor, birbiriyle çatışyordu. Parlak bir elbise giymiş balerin, *Elara*, şimdi bir maske takmış, uzun boylu, siyah saçlı bir adamla el ele tutuşmuştu. Onun yakalanışını gösteren sahneyi izledi: bir maskeli balo, diğer dansçılar sahneyi doldururken, hepsi Celestian Valsi'nin kısaltılmış bir versiyonunu yaparken, maskeler grotesk görünüyordu.

Kalbi deli gibi çarpıyordu. Notun anlamı ne olursa olsun, planına devam etmeliydi. Hareketsiz kalmaktan iyiydi. Kalabalık, müziği tanıyarak heyecanla alkışladı. Ana balerin, ona çok tanıdık gelen bir şekilde hareket ediyordu ve sahnede, Enzo olduğunu tahmin ettiği uzun boylu, maskeli bir adamla dans ediyordu. Bu onu rahatsız ediyordu. Yanındaki Yıldız, yüzünde bir gülümsemeyle başını sallıyordu. Onları dans ederken izlerken, bir şey onu rahatsız etmeye devam ediyordu.

Sahne değişti, uzun boylu esmer adam ortadan kayboldu ve *Ariete* sahneye çıkarak ziyafet masalarının etrafında dans etmeye başladı. Elara gergindi, gözleri her yerdeydi, kafasındaki dikkat dağıtıcı şeyleri gözden geçiriyordu. Leo'nun notu ne anlama gelirse gelsin, sadece daha hızlı, daha akıllı olması gerektiğini gösteriyordu.

Müzik çılgınca hızlanırken, Ariete neredeyse balkondan dışarı eğilirken, Elara bunu fark etmedi. Bu onun şansydı, fark etti. O bu kadar dalmışken.

Kendini hazırladı, bacaklarını gerdi, Ariete elini kaldırdığında onun yanından geçmeye hazırdı. Kaçarken tiyatroyu tam karanlığa gömmek için hazırlandı, gölgeler ona doğru sürükleniyordu, büyü kaşınıyor ve uzun zamandır

. Müzik gittikçe yükseliyordu. Geri sayım yaptı, karartmayı yapıp kaçmak için yaklaşık on saniyesi olduğunu tahmin etti. Yavaşça ayağa kalkarken rahatsız edici his onu çekmeye devam etti. Dişlerini sıkarak bir anlığına sahneye baktı.

Onun olması gereken kişi, dans eden Ariete ile panik içinde dönüyordu, müzik kulakları sağır ediyordu.

"Sen olsam izlerdim." Ariete'nin sesi ona ulaştı, ancak o bir santim bile kıpırdamamıştı. şoktan donakaldı, gölgeleri kayboldu. "Kaçma planını ğrenemeyeceğimi mi sandın?" O zaman tembelce döndü.

"Yaramaz, yaramaz Elara. Her zaman kurallarım a uymuyorsun." Diye tısladı ve ateş viskisini bir dikişte içti. "Hadi, izle. Benden gizlice kaçmaya çalıştığında ne olacağını gr, küçük sıçan."

Elara, gözleri sahneyi tararken kıpırdamadı. İki gri göz kalabalığın içinden onu bulduğunda mide bulantısı onu sardı. Gözlerinde sevgi ve irade vardı. Dansçının hareketleri, Elara'da bir şeyler uyandırmıştı, sonunda anlam kazanmıştı. Çünkü dans eden *Ariete* arkasına geldiğinde, bıçağını çekip boğazını kestiğinde, bakışlarını Elara'dan ayırmayan Sofia'ydı.

Elara, ellerini uzatarak balkona doğru sendeleyerek ilerlerken içinden kopan çığlığı duymadı. Kalabalığın paniğini, ardından gelen kaosu duymadı. Ariete'nin sevinç çığlıklarını duymadı. Acı onu o kadar sardı ki zaman yavaşladı. Kendini bedeninin dışından gördü, Ariete'nin döndüğünü, dansçıyı büyüleyerek yaptırdıklarına gözlerinde çılgın bir parıltı olduğunu gördü. Gücünün kendisinden koparıldığını hissetti. Her şeyin umutsuzluğunu hissetti. Ve Sofia'nın hareketsiz bedenine ulaşma ihtiyaı. Ağlayarak, zihninde acı ve kederle, balkona tırmandı ve onu durdurmak için kollarını uzatan Ariete'nin dehşete kapılmış yüzüne bakarak onu lanetledi. Sıradan bir lanet değil, Eski Asterian dilinde mühürlenmiş bir süzdü bu.

Sonra kendini balkondan attı.

Düşerken duyduğu son şey, Ariete'nin şok içindeki ığlığıydı. Ariete, sahnenin yan merdivenlerinden aşağı koşarken kalabalık çığlık atmaya devam etti. Elara'nın bükülmüş bedenine kırmızı gözlerle bakarak kükredi. Bedeni solgundu, abanoz rengi saçları etrafına dağılmıştı, boynu yanlış bir açıyla bükülmüştü ve gözleri ölümle donuklaşmıştı.

Yirmi Sekizinci Bölüm

"^{Sanırım} birkaç saat önce de söylemiştim, ama kırmızı sana gerçekten çok yakışıyor," tanıdık bir ses fısıldadı. Elara hıçkırarak dönüp Enzo'yu gördü. Enzo, onun sarsılmış halini görünce durdu ve rahat tavırları kayboldu.

"Çıkarın bunu üzerimden," diye fısıldadı Elara, ıslak ve sert zemine çökerek. Kızıl elbisesini çekip çıkarmaya çalıştı.

"Çıkar şunu!" diye bağırdı ve boynundaki yakut zinciri çekip çıkardı. Zincir koptu, mücevherler dökülen kan gibi etrafına saçıldı, hıçkırıkları hızlanıp kesildi, nefesi kısa nefesler halinde geliyordu. Enzo küfretti ve iki adımda aralarındaki mesafeyi aştı. Bir eliyle kemerinden bir bıçak çıkardı ve ustaca sırtındaki dantel askıları kesti. Elbisesini yırttı ve onu uzun, ince bir kombinezonla baş başa bıraktı.

"Sorun yok, Elara, sorun yok." Arkasına diz çöküp onu kendine doğru çekerek kokusunu içine çekti. "Artık güvendesin."

Elara yüzünü buruşturdu ve Enzo hemen onu bırakmak zorunda kaldı.

"El, gitmeden önce Sofia'yı bulamadık, o seninle mi?"

"Enzo, o öldü." Leo'nun sakın ve kararlı sesi arkasında yumuşak bir şekilde duyuldu. "Ariete... Elara'nın kaçmaya çalıştığını biliyordu. Bu yüzden onu cezalandırdı."

"Nasıl kaçtın?"

"O, ölümünü bir illüzyonla gizledi. Hiç böyle bir güç görmemiştim," diye cevapladı Leo.

Onun sesi çok uzak geliyordu. Merissa'nın bir sokaktan koşarak gelip ona fısıldadığını, Enzo'nun kollarının onu tekrar sıkıca sardığını, dudaklarından bir dizi zehirli küfürlerin döküldüğünü fark etti. Elara'nın nefesi ağırdı, haftalardır vücudunu kullanmadığı için yan tarafında bir ağrı oluşmuştu, boynu ve sırtı Ariete'nin yaralarından dolayı zonkluyordu. Leo ile birlikte Dreamer'ın çatılarında tırmanmak tehlikeliydi, yağmur kiremitleri kayganlaştırıyordu ve o, tiyatroda hala işleyen büyüsünün gücünü dengelemek ve ölümüne kaymamak için çabalıyordu. Ama bunların hiçbirini fark etmemişti, zihni en iyi arkadaşının kesiklerle dolu kırmızı boynuyla doluydu.

Enzo, Elara'yı bırakıp ayağa kalktı. "Kaçmayı planladığını nasıl öğrendi?" diye Leo'ya fısıldadı.

Ama cevap veren Elara oldu, diz çöktüğü yerden dönmeye tenezzül etmeden. "Lukas," dedi solgun bir sesle. "Lukas olmalı. Buraya gelirken Ariete'nin benim maskeli baloda olduğumu nasıl bildiğini merak ediyordum. Planımızı nasıl bildiğini. Aptalmışım. Lukas'ın gölgeleri duvarlarda dinliyor."

O cevap vermedi. Leo'nun tekrar konuştuğunu duydu. "Enzo? Enzo?"

Hâlâ cevap yoktu.

"Elara."

O ses tonu, saf, hayvani içgüdüleriyle acısını kesip attı ve sırtı düzeldi. Bu, bir kralın ses tonuydu, cevap bekleyen bir ses tonuydu.

"Elara," dedi Enzo tekrar, sesi çok, çok nazikti, Enzo'nun tekrar arkasında diz çöktüğünü duydu. "Sırtına ne oldu?"

Merissa ve Leo, Enzo'nun fark ettiklerini anlayınca bir çığlık attılar. Arkası düşük kesilmiş elbisesinin üst kısmı, sırtının tamamı ve dövmesi ortaya çıkmıştı.

Yavaşça döndü ve Enzo'nun gözlerinin ona dikildiğini gördü. Sesinde hiçbir duygu yoktu. "Ariete beni kırbaçladı. İlk gece. Bayıldım."

Enzo'nun yüzü hiç hareket etmedi ve bu, Elara'yı herhangi bir öfke patlamasından daha fazla sinirlendirdi. Ona boş boş baktı. Enzo elini uzatıp Elara'nın yüzünü okşadı ve saçlarını yüzünden çekti. Eli hareketsiz kaldı. Leo arkalarından küfürle bir söz söyledi.

"Bu da ne?"

Başparmağı, Ariete'nin ona yaptığı ısırganın hemen yanında duruyordu.

"Enzo," diye uyardı Merissa. Enzo, uyarıcı bir uğultuyla arkasına elini uzattı, parmağının ucunda bir ateş topu vardı. Elara geri adım attı.

"El?" diye sordu, yine çok yumuşak bir sesle.

"Beni ısırdı." Elara'nın sesinde hiçbir duygu yoktu. Kendisine yapılanlar umurunda değildi. Enzo'nun tepkisi umurunda değildi. Akli dans eden balerinler ve boş gri gözlerle doluydu. "Bana zorla büyüsünü yaptı. Eğlence için." Enzo'nun gözlerine baktı, gözleri cansızdı.

Enzo ayağa kalktı. Yüzü hâlâ hareketsizdi. "Merissa, beni büyüle." "Enzo," diye başladı Merissa, "lütfen..."

"*Beni büyüle,*" diye hırladı. "Bu bir emirdir."

Merissa, büyüsünü yaparken dudaklarını ince bir çizgiye sıkıştırdı ve Enzo'yu sıradan bir Asterian yaya haline getirdi. Enzo, gözleri giderek boşlaşan ve olan biteni zar zor algılayan Elara'nın önünde diz çöktü.

"El," dedi yumuşak bir sesle. "Mümkün olduğunca çabuk döneceğim." Elara, zihni başka yerdeyken başını salladı.

"Enzo, ne yapmayı düşünüyorsan, yapma. Planımız onu alıp gitmekti. O bir *tanrı*, Enzo. Duskglass olmadan ona karşı hiçbir şansın yok. İntikam almak istesen de, bunun bir *fadası* olmaz."

Enzo, Merissa'ya döndü, yüzü onunkinden birkaç santim uzaktaydı ve her heceyi keskin bir şekilde telaffuz ederek, "Ariete ölümün vücut bulmuş hali olsa bile umurumda değil. Elara'yı benden almakla kalmadı. Ona zarar verdi. Onu taciz etti. *Onu kırbaçladı.*"

Enzo, dişlerinin arasından tıslayarak, belirgin bir şekilde sesini bozdu. "Onun bir Yıldız olması umurumda mı sanıyorsun? *Ölümsüzlüğün canı cehenneme.* Tanrılar bile yanabilir."

Merissa, yüzünde onaylamayan bir ifadeyle ondan uzaklaştı.

"Onu tekneye götür, Isra bekliyor. Gitmeye hazırlan. Saat kulesi on ikinci kez çaldığında geri dönmezsem, git."

Leo ona sıkıca başını salladı ve Elara'yı nazikçe ileriye doğru yönlendirdi. Enzo, kollarını kendine dolamış olan Elara'ya bir kez daha baktı. Bir an tereddüt ettikten sonra ona doğru yürüdü ve alına nazikçe bir öpücük kondurdu. "Yakında döneceğim." Elara cevap vermedi. "Tutmam gereken bir söz var."

Topuklarını döndürdü, uzun parmaklarını esnetti ve sonra keskin adımlarla gecenin karanlığına doğru yürüdü.

"Acele etsek iyi olur," dedi Leo, Elara'yı destekleyerek yürürken, Merissa da yanındaydı.

"Bize zaman kazandım." Sesi donuktu. "Henüz kimse bizi kovalamayacak."

Elara, tiyatrodaki serbest bıraktığı muazzam gücü emmeye çalışırken ince bir ter tabakası kapladı. Kalbi çılgın atıyordu, gözlerinin arkasında acı vuruyordu, Sofia'nın görüntüleri onu sarıyordu.

Merissa endişeyle Leo'ya baktı. Köprünün sonuna vardılar, önlerindeki göl karanlık ışıktaki parıldıyordu. Orada uzun siyah örgülü saçları, koyu parlak teni ve gözyaşlarıyla dolu ela gözleri olan bir figür bekliyordu. Isra'nın bir darbe daha indirdiğini gördü. Elara'nın midesi bulandı, kırılmalı zırhı çatladı. Isra ona Sofia'yı hatırlattı ve prenses eğildi, dudaklarında bir çılgınlık vardı.

Isra ileri koştu. "Elara?"

Isra'yı nazikçe itti. "Özür dilerim, ben..."

Nefes alamıyordu. Ateşli hissediyordu, sanki Yıldızlardan uzaklaştıkça onların gücü zayıflıyordu. Cancia'nın, Eli'nin, onu iyileştirmeye çalışan büyülerinin etrafında parçalanıyormuş gibi hissediyordu. En yakın arkadaşının öldürüldüğünü görmek ve yaşadığı şeyler onu boğmaya başlamıştı.

"Şokta." Leo herkesi kenara itti, ona doğru geldi ve onu kollarının arasına aldı. "Tekneyi hazırlayın," dedi, ince çakıllı kıyıya doğru ilerlerken, dalgalar gölün ağzını yalıyordu.

"Enzo nerede?" Isra tekneye binerken sordu.

"Şüphesiz inanılmaz derecede pervasız bir şey yapıyordur," diye cevapladı Merissa sert bir sesle.

Çanlar yarım saati çaldı.

"Hadi Enzo," dedi Leo, cebindeki saati kontrol ederken sesi gerginleşmişti. Elara'yı bıraktı, Elara sığıllara çöktü, dünyasının ağırlığı onu ezmek üzereydi. Zamanın geçtiğini hissetmedi ama yüksek bir patlama sesi duydu ve Leo arkasında bir şeye bakarken alçak sesle küfretti.

"Lanet olsun, Enzo," diye mırıldandı Isra. Merissa nefesini tuttu, herkesin gözleri onun göremediği bir şeye çevrilmişti. Elara döndü ve havaya yükselen erimiş turuncu ışık akıntılarını gördü. Hayır, ışık değildi. Alevlerdi. Ve sonra kan donduran bir acı çığlığı, Gazap ve İntikam Yıldızı'nın sesi. Opera binası yanıyordu.

Saat kulesi çeyrek saati çaldı, ama Enzo hala ortalarda yoktu. Elara, tekneye yüklenmiş bir battaniyeye sarılmıştı, gölün üzerine çöken yoğun sis cildine nüfuz ediyordu. Ama o bunu hissetmiyordu. Hiçbir şey hissetmiyordu. Sadece durgun suyun ötesindeki uzağa bakıyordu.

Leo ve Merissa, Isra'ya olan biten her şeyi anlatırken, Elara hafif mırıldanmalar duydu.

Leo'nun "Beş dakika" diye uyardığını duydu. Gökyüzü alevlerle kaplıydı, Enzo'nun ateşinin alevleri bulutları yalıyordu.

"İki dakika."

Sonunda, gürültülü ayak sesleri duyuldu. Leo kılıcını kaldırdı, ışığı kılıcından geçerek ölümcül bir şekilde parlıyordu. Ama Enzo'nun caddede koşarak geldiğini ve arkasında alevlerle dolu gökyüzünün yükseldiğini görünce rahatladı. Büyüsü gitmişti. Koşuşunda garip bir şey vardı ve Elara, onun inleyip homurdanan bir ceset sürüklediğini fark etti.

"Merhaba Lukas," dedi sessizce.

Enzo, Lukas'ı ıslak kuma sürüklerken dişlerini sıktı. Gölge büyücüsünün giysileri yanmıştı ve dumanlar çıkıyordu.

"Ariete şu anda rahatsız," dedi Enzo hafifçe, kollarını gererek

"Ne yaptın?" Merissa nefesini tuttu. "Onu biraz... yaktım galiba."

"Bunu nasıl yaptın, Enzo?" diye sordu Isra. "O bir Yıldız. şimdi, kim olduğunu bildiğini tahmin ediyorum."

Enzo omuz silkti. "Tek bildiği, benim muazzam bir ateş yeteneğine sahip olduğum. Merissa beni iyi büyüledi. Ayrıca, beni bulmaya cesaret ederse edsin. Yıldız olsun ya da olmasın, iyileşmesi biraz zaman alacak."

Daha fazla ayrıntıya girmede, övünmedi. Sadece Elara'nın yanına gidip onu kontrol etti. Elara'nın bakışları Lukas'a sabitlenmişti. Lukas sessizce ağlıyordu ama yine de

yüzünde zayıf bir alaycı gülümseme takındı. Elara ayağa kalktı, yavaşça ona doğru yürüdü, bir an için yorgunluğu ve kederi saf öfkeye dönüştü.

"Sen," diye hırladı, onun üzerine çömelerek. "Onun ölmesinin sebebi sensin."

"Neden bahsediyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordu. "Benim bununla hiçbir ilgim yok." "Yalancı," diye tükürdü Enzo.

Lukas, Elara'ya bakarken sırtıtmak için güç topladı. "O kaltağın öldüğünü görmekten memnunum, ama Ariete'ye hiçbir şey söylemedim."

"Ona bir daha orospu de, ne olacağını gör," diye homurdandı Enzo. Elara, Lukas'a boş boş bakarken, gücünü korumaya ve bilincini kaybetmemeye çalışırken dünyası dönüyordu.

"Köpeğini geri çağır," diye tısladı Lukas, yere kan tükürerek.

Enzo boynunu kırdı ve boş bir kahkaha attı. "Az önce bir Yıldız'ı sakatladım evlat, sana da aynısını yapmak iki saniyemi alır."

"Onun ölmesinin sebebi sensin," diye tekrarladı Elara. "Planımızı biliyordun ve Ariete'ye söyledin."

"Bak, sana *hiçbir şey bilmediğimi* söylüyorum. Ama o yılan bunu hak etmişti."

Elara gözlerini kırptı ve gölgeler Lukas'ın boğazına doğru indi. Elara soğukkanlılıkla izlerken, Lukas'ın gözleri dehşetle büyüdü. Nefes almakta zorlanarak boğuluyordu.

Son anda Elara gözlerini geri çekti ve dişlerini gösterdi. "Hayatta olduğumu bilen var mı?"

Lukas iki büklüm olmuş, boğazını tırmalıyordu.

"Enzo, belki ona sormalısın."

Enzo'nun dudağı kıvrıldı, parmaklarının arasında ışık ve alevler dans ediyordu. Leo arkasında duruyordu, yüzü sert bir ifadeyle ışık kılıcını sallıyordu, Isra sağında, ellerinde ölümcül bıçaklar gibi buz sarkıtları vardı. Ancak Merissa, ona Ölüm'e rakip olacak bir bakış attı.

"Hayır," diye hırladı. "Ama yakında öğrenecekler."

"Ah, bence yanıyorsun." Elara onun yanına uzandı, yüzünü soğuk çakıllı kuma dayayarak yüzünü onun yüzüne birkaç santim yaklaştırdı. "Görüyorsun, ben esir tutulmuştum ve en yakın arkadaşımın gözlerimin önünde ölmesini izlemek zorunda kaldım." Lukas titrerken, Elara onun dudaklarının üzerindeki gölgeleri parmağıyla izledi. "Şu anda affedici bir ruh halinde değilim. Ve hatırladığım kadarıyla, buradaki arkadaşım sana bir söz verdi."

Gözleri Enzo'ya kaydı, Enzo'nun gülümsemesi daha da genişledi, gözlerinde alevler parladı.

"El, onun çılgınlıklarını ört."

Kız bir kez başını salladı, dudaklarında soğuk bir gülümsemeyle ayağa kalktı, gölgeleri onlara çekti ve seslerini bastırdı.

"Elara, lütfen, yapma. Yemin ederim, ben hiçbir şey yapmadım. Bunu yapma. Bu sen değilsin."

"Hayır, değil. Benim eski halim o tiyatrodan öldü. Burada merhamet bulamazsın."

Lukas'ın çığlıkları küçük sığınaklarını sarsarken, cızırdayan etin sesiyle karışıyordu.

"Seni pislik," diye bağırdı Enzo, ışığı ve ateşi Lukas'ın göğsünde çatlaklar açarken.

"Kendi intikamın için onu yılanın yuvasına sürükledin. O dövülürken ve zincirlenirken seyirci kaldın. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak işkence gördü."

Gölge büyücüsünün etine bir başka yara açıldığında dişlerini gösterdi. Lukas ona karşı direndi, inleyip çığlık attı. Elara uzaktan izliyordu, Enzo'nun sözlerini zar zor algıliyordu.

"O gece sana işaretlendiğini söylemiştim. Ona ışık fahişesi dediğinde." Elara, uzaktan, sırtında yanan öfkeyi, kibirli tavrının çöküşünü fark etti.

"Bakalım şimdi benim ışığım kimi sikip atacak."

Ve bir kükreyle Lukas'ın vücuduna son bir çizgi çizdi. Lukas çığlık attı ve kıvrandı, ama Elara bunu zar zor duydu. Enzo'nun kanla ıslanmış kiremitlerden geri adım attığını gördü ve etinden damlayan kırmızı lekeyi gözlerini kısarak izledi. Lukas'ın titreyen derisine, Elara'ya söylediği iki kelime kazınmıştı.

"IŞIK FAHİŞESİ."

Enzo, Lukas'a tükürdü ve Lukas inleyerek yavaşça bilincini kaybetti. Prens homurdanarak onu saçından yakaladı ve su kenarına sürükledi. Elara onu durdurmaya çalıştı, ama prens suya girip arkasına bakmadan ilerledi, Lukas arkasında çırpınırken dalgalar oluştuyordu.

"Bana ona nasıl davrandığını anlattı. Onu nasıl değersiz hissettirdiğini, zihnini nasıl eziyet ettiğini. O lanet kraliçe, senin gibi bir yılanın yanında."

Lukas, suya batırılırken zayıf bir şekilde ona karşı direndi. Enzo onu geri çekti.

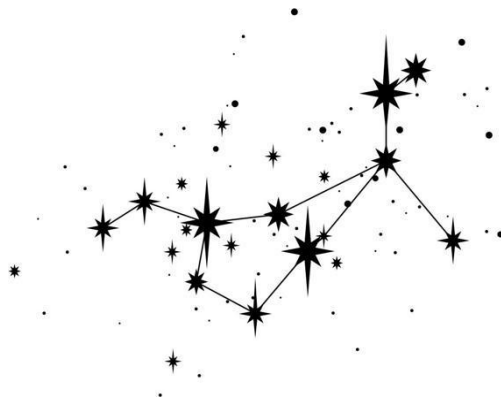
"Ölmeden önce göreceğin son yüzün Prens Lorenzo, Helios'un Aslanı olduğunu bilmeni istiyorum." Lukas'ın gözleri korkuyla büyüdü. "Eminim ki sen..."

Hakkımda çıkan söylentileri duydum. Benim olanı incittin," diye fısıldadı, "ve öleceksin."

Bir mücadele yaşandı ve sonra bedeni suya battı. Enzo, Lukas'ın kolları çırpınmayı bırakıp yanlarına sarkana kadar onu sabit bir şekilde tuttu. Dişlerini sıkarak kıyıda büyük bir kaya çekti, kemeriyle Lukas'a bağladı ve onu gölün daha ilerisine itti. Son bir kez baktıktan sonra, partisi şok içinde izlerken su kenarına geri döndü.

Elara her şeyi duymuş ve izlemişti. Sakin bir şekilde, boş ve uzak bir bakışla. Enzo ağır adımlarla ona doğru yürüdü, nefes nefeseydi. Elara'ya uzandı, yanağını okşadı ve Elara kendi hapisanesinde kaybolmuş bir şekilde ondan uzaklaştı. Enzo iç çekerek onu kaldırdı ve sessizce tekneye bindiler.

"Hızlı ve güçlü," dedi Enzo, bir kürek alıp, Lukas'ın cesedinin çoktan kaybolduğu bulanık gölün üzerinde öfkeyle kürek çekmeye başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

TEKNEYE ULAŞTIKLARI AN, Elara Enzo'nun kollarına düşmüş ve tatlı bir karanlığa dalmıştı. Karanlık ve sonsuzdu, rüyaları şükürler olsun ki onu rahat bırakıyordu. Ara sıra uyanıp suyun nazikçe dalgalandığını ya da arkadaşlarının sessiz mırıldanmalarını duyuyordu. Ama gerçeklik her zaman çok ağır geliyordu ve bu yüzden tekrar rahatlatıcı karanlığa dalıyordu. Vücudu acıdan kıvranıyordu, boynundaki ısırık zonkluyordu — Cancia'nın verdiği ağrı kesici çoktan etkisini yitirmişti. Ama sisin içinden uyandı ve gece en karanlık noktasına ulaştığında dik oturdu.

Bir şeyler ters gidiyordu. İlk önce sesi duydu. Sessizlik. Fazla sessizlik. Kürekler suda ses çıkarmıyordu, mavi tonlu gecede cırcır böceklerinin uğultusu duyulmuyordu. Enzo'ya çılgınca baktı, Enzo bir an sonra durumu anlayarak Isra ve Leo'ya işaret etti ve uyuklayan Merissa'yı salladı. Leo kürek çekmeye devam ederken hepsi etraflarına gizlice bakındılar.

"Burada bir şey var," diye mırıldandı Elara. Sanki bir emir verilmiş gibi, güzel bir melodi çalmaya başladı, ses net ve büyüleyiciydi. Melodik ses Elara'nın içini sızlattı ve o, dinlerken mest olmuş bir şekilde oturdu. Leo, ağzı açık bir şekilde küreklerini bıraktı. Tekne, sesin ağıtını söylerken durdu. Uzun zaman önce geçmiş zamanları, yeryüzünde akan büyüü ve uzun zamandır kayıp olan bir aşkı anlatıyordu. Acı ve ayrılıkla dolu, asla gerçekleşemeyecek bir aşk. Elara, Enzo yüzündeki gözyaşını silerken, kendi gözlerinin de gümüş rengi olduğunu fark etti.

Büyü neredeyse onu ele geçirecekti. Neredeyse. Ama Elara'nın gözünün ucunda gördüğü bir hareket bunu bozdu. Leo teknenin kenarına eğilmiş, yüzünde özlem dolu bir ifadeyle suya uzanıyordu.

"Leo!" Elara çığlık attı, adrenalin kederini bastırdı ve bulanık bir şekilde teknenin diğer tarafına koşarak ona ulaştı. Neredeyse devriliyordu, zihni hala yanıyordu. Tekne suda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Merissa uzaklara bakarak sarsılmış bir halde duruyordu, Isra onu tutan bir şeye karşı direniyordu. Enzo küfretti ve kahini zapt etmek için ileri atıldı. Elara sudan bir başın çıktığını gördü, çarpıcı bir yaratık.

Cildi kar gibi beyazdı, saçları ise derin mavi mürekkep gibi suya karışmış, çıplak gövdesini örtüyordu. Leo'nun yüzüne dokunmak için elini uzattı, hala güzel şarkısını söylüyordu. Leo elini tuttu, ama o, Leo yaklaştıkça elini çekiyor, gölde sallanarak büyüleyici melodisini sürdürüyordu. Yüz bir anlığına titredi ve Elara, suda Enzo'yu gördüğüne yemin edebilirdi.

"Enzo?" diye bağırdı Elara, sesi tiz çıkmıştı.

"Buradayım!" diye arkasında bağırdı. Bir anlığına dönme riskini aldı ve Isra'yı tekneye geri çekip, aynı zamanda teknenin kenarına çaresizce tutunan Merissa'ya atlayan adamı gördü. Kafasını geriye çevirdi ve sireni bir kez daha gördü. O zaman bir serapmış. Kendi kendine küfretti, gözlerini kapattı ve gücünün bir parçasını toplamaya çalıştı. Neden sadece onlar tepki gösteriyordu?

"Güç, Enzo," dedi tiz bir sesle. Enzo homurdandı ve yanındaki suyun derinliklerine geniş bir ışık yaydı. Tıslama sesi duydu ama hareketsiz kaldı. Işıklı yay içinde, sabırla bekleyen, başları suda sallanan onlarca siren vardı. Sonsuz bir deniz gibi, hepsi öldürmeye hazır ve bekliyordular. Bir diğeri de ilkinin armonisine katıldı. Enzo, Isra ve Merissa'yı birbirine bağlamak için ipe uzanmaya çalışırken yüksek sesle küfretti. Elara'nın tutunabileceği tek şey bir kabustu, sadece gözlerinde bir parıltı yaratmaya yetecek kadar. Gözlerini kapattı, onu topladı ve sonra ona en yakın olan, Leo'yu baştan çıkaran yaratığa doğru hareket etti.

"Ondan uzak dur," diye hırladı. Yaratık şarkı söylemeyi bıraktı ve şok içinde Elara'ya baktı. Hızla toparlandı ve yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi, keskin dişlerini ortaya çıkardı.

"Sen benim şarkıma bağışıklısın. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, küçük insan?"

Elara'nın başı zonkluyordu, karanlık onu tekrar sarmaya hazırlanıyordu. Enerjisi tükenmişti ve sendeliyordu. Enzo, Isra ve Merissa'yı güvenceye aldıktan sonra, ellerini kullanmaya hazır bir şekilde yanına koştu. Sireni görünce geriye sendeledi, Elara'ya baktı, sonra şok içinde geri döndü.

"Ne güzel bir çift. İlk önce hangisini seçeceğime karar veremiyorum," diye şarkı söyledi siren.

"Ona dokunmayacaksın," dedi Enzo tehditkar bir sesle.

Siren'in güzel yüzü onların önünde değişti, gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüştü, bir zamanlar güzel olan yüzü zehirle çirkinleşti.

"Bir insan bir sireni hayatta bırakmaz. İsteyerek gelmezsen, zorla gelir." Son sözüyle, tüm kalabalık arkada uyum içinde uğuldadı, sirenler ileri atılırken dalgalar halinde yayıldı. Elara, tekne sallanırken arkasında Merissa'nın çığlığını duydu.

"Onu istiyorum," diye bir sirenin sesini duydu. "O çok güzel."

Tekne tekrar sallandığında bir kıkırdama duyuldu. Tekne yana yattı ve Enzo sendeledi, neredeyse teknenin kenarından düşecekti. Son bir çığlıkla, ilk siren atıldı, kolları teknenin kenarına uzanırken pençeli tırnaklarını Enzo'nun kollarının içine geçirdi.

"Sevgiline veda öpücüğü ver. Artık benimsin," diye tısladı siren. Elara'ya keskin bir sırtışıla bakarak Enzo'yu suya çekti.

Bir an için, Elara'nın görüş alanında Enzo'nun bulunduğu yerde sadece durgun bir su alanı vardı. Öldürücü bir sükunet onu sardı. Birkaç saat önce Sofia'yı gördüğünde hissettiği öfke ve inanamama duygusu ya da anne babasının öldürüldüğünü gördüğünde hissettiği çaresizlik yoktu.

Elara, Enzo'nun başının dalgaların altında sürüklendiğini gördüğü anda, onu kaybetmeden önce gölü ikiye böleceğini biliyordu.

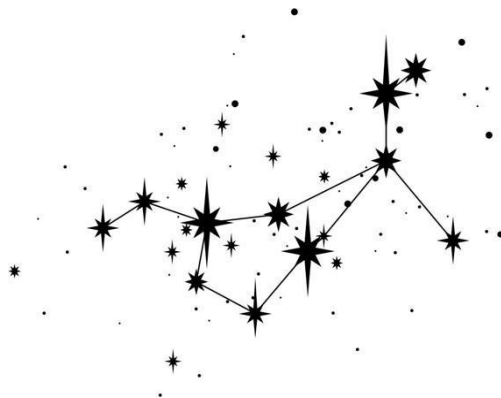
Elara boşuk bir çığlık atarak daldı.

Gölün suyu, şokun etkisiyle nefes almasını söyleyen her içgüdüleriyle, bıçak gibi keskin ve buz gibi soğuktu. Gözlerini zorla açarak etrafındaki siyah suları izledi ve içgüdülerini görmezden geldi. Gördüğü manzara, kalbini neredeyse durduracaktı. Su yüzeyinin altında, deniz kızlarının cesetleri yatıyordu. İskeletleşmiş kuyrukları, çürümüş etleri parçalar halinde sarkıyordu. Kusma hissini bastırarak, değerli havasını koruyarak etrafında dönerek Enzo'yu bulmaya çalıştı. Deniz kızlarından biri onu derinliklere sürüklerken, Enzo'nun parıldayan zayıf bir ışık kıvılcımı gördü.

Elara dişlerini sıkarak tekmeledi, öfkeyle daha da aşağıya doğru yüzdü, etrafındaki siyah suların basıncı kulaklarını tıkadı. Sirenin Enzo ile birlikte karaya çıktığını gördükten bir süre sonra gölün dibine ulaştı, etrafında kum bulutları yükseliyordu. Elara, gözlerine kum girince gözlerini kapattı ve sirene doğru yüzmeye devam etti. Gölgelelerinin su altında da aynı etkiye sahip olup olmayacağını, illüzyon yaratmak veya gölgeler çağırmak için enerjisi kalıp kalmadığını bilmiyordu. Sirenin çürümüş kuyruğunu ve çürümüş alt yarısını takip ederek yüzmeye devam etti.

Siren döndüğünde, yüzünde vahşi bir sevinç ifadesi ile hareketsiz kaldı. Enzo hareketsizdi, eli sirenin elinde gevşek bir şekilde duruyordu.

Elara'yı Enzo'nun cansız halini görünce saran, göl suyundan bile daha soğuk olan buz gibi korku, tek gereken buydu. Onun sıcaklığı, ışığı, gitmişti. Cehennem koparken, sihir ondan fişkırması için tek gereken o andı.

Otuzuncu Bölüm

GÖLÜN derinliklerinden GÖK GÜRÜLTÜSÜ GİBİ BİR PATLAMA YANKILANDI. Leo, Isra ve Merissa'nın içinde bulunduğu tekne, tüm göl gümüş rengine bürünürken, patlamanın şiddetiyle sallandı.

Işınlar karanlığı delip geçti, suda sekerek sirenleri bir çığlık atarak geri püskürttü. Elara, Enzo'yu kucaklayarak parlaklığa karşı gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra derin bir nefes alarak yüzeye çıktı, Enzo'nun ağırlığı, ondan parlayan garip gümüş büyü'nün etkisiyle suda yüzdü.

Isra, Leo ve Elara'ya Enzo'nun cesedini teknenin kenarına çekmelerine yardım ederken, yüzünde inanamama ifadesi vardı. Elara da yukarı çekilirken öksürdü ve Enzo'nun yanına, teknenin dibine yığıldı.

"Bu da neydi böyle?" Isra, Elara'yı çevreleyen ışık titreyip sönünce hayretle fısıldadı. Merissa şok olmuş bir şekilde izliyordu.

Elara bilmiyordu. Enzo'yu kurtarmak için çaresizce damarlarında hangi kadim büyü'nün uyandığını, kendisini neyin ele geçirdiğini hiç bilmiyordu. Sadece başını salladı ve oturur pozisyona geçti. Nefesi düzensizce kesik kesik gelirken ellerini Enzo'nun göğsüne koydu.

"Beni bırakamazsın," diye fısıldadı, hıçkırıklar nefesini titretirken. "Sen de olmaz."

Elara, hıçkırarak Enzo'nun göğsüne tekrar tekrar bastırdı, dudaklarında bir dua gibi "Lütfen" diye fısıldadı. Leo'nun elleri omuzlarındaydı, onu nazikçe çekerek Enzo'nun göğsüne bastırmaya başladı. Elara, Leo'nun emriyle Enzo'nun başına sürünerek dudaklarını buldu ve ona nefes verdi. Isra ve Merissa endişeyle izliyorlardı. Isra'nın gözlerinde yaşlar vardı, Enzo'nun gözlerinden ıslak bir saç telini çekerek, Enzo'nun yüzü boş ve cansızdı. Enzo'nun dudakları soğuktu. Birkaç saat önce hissettiği yumuşak sıcaklık yoktu.

"*Lütfen*," diye yarı çığlık attı Elara, ona son bir nefes daha verirken. Sanki Enzo onu duymuş gibi, sanki bu emir ona yaşam ve ölüm arasındaki noktaya kadar ulaşmış gibi, Enzo nefes aldı, gözleri açıldı ve öksürerek su kustu.

"Biliyorsun prenses," dedi zayıf bir sesle, "beni tekrar öpmek isteseydin, bunun için ölümün eşiğine gelmemi beklemene gerek yoktu."

Elara rahatlamış bir şekilde hıçkırarak ağladı, Enzo derin nefesler alırken ellerini Enzo'nun boynuna doladı. "Tanrılara şükür," diye mırıldandı Merissa, Enzo'nun elini sıkarak. Enzo hemen kollarını Elara'nın etrafına doladı, hıçkırarak ağlayan Elara'yı kucağına çekti ve ellerini sırtında sakinleştirici hareketlerle gezdirdi. Leo

uzun bir nefes aldı, Enzo'nun sırtına vururken başını ovuşturdu, Isra ise Elara'yı sıkıca kucakladı. Elara, etrafındaki bir vücudun yavaşça döndüğünü hissetti.

"Erm, millet... Enzo'nun ölümcül deneyimini mahvetmek istemem ama bence bunu görmek isteyeceksiniz." Isra'nın sesi Elara'nın histerisini kesti.

Enzo zayıf bir şekilde kendini kaldırdı, ama Isra elini nazikçe omzuna koydu. Saçları sırtı boyunca yapışmış, iç çamaşırı vücuduna yapışmış halde, Isra'nın suya baktığı yere doğru yürüdü.

Grubun geri kalanı dönüp hareketsiz kaldı. Enzo'yu kurtarmak için çaresizce uğraşırken, Elara'nın güçlerinin patlamasıyla geriye düşen sirenlere bakmaya bile vakit bulamamışlardı. Ama şimdi, herkes dönüp baktığında, Isra'nın dikkatini çeken şeyi gördüler.

Tek görünen, sessizce tekneye eğilmiş bir deniz başlarıydı. "Bu ne?" diye fısıldadı Merissa.

İlk siren başını kaldırdı ve tekrar tekneye doğru yavaşça yüzdü. Elara'ya baktı, sonra onu kucaklayan Enzo'ya.

"Olamaz, ama yine de öyle." Sirenin gözleri yaşlarla doldu ve üç parmağını alnına bastırdı. Eski bir saygı gösterisi. Elara'nın görüşü karardı, bir dakika sonra tekrar netleşti. Ne olduğunu, ya da gümüş patlamanın sirenlerde neden böyle bir tepki yarattığını bilmiyordu. Düşünceleri ve yorgunluğu onu sararken, yeni bir uğultu yankılandı. Berrak ses, baştan çıkarma ile değil, başka bir şeyle doluydu. Elara'nın bu duyguyu kavraması biraz zaman aldı. Kalbi bu duygu ile birlikte yükselirken fark etti. Sirenlerin söylediği şey *umuttu*. Onu hayranlıkla izleyen Enzo'ya tekrar gergin bir şekilde baktı. Uyum içinde yükselen armoniler, bu sefer iyileşme ve anma, karanlıkta bir ışık hakkında bir şarkıydı.

İlk siren melodiyi bitirdi, sesi notayı taşıyan son ses oldu. Elara'ya tekrar başını eğdi.

"Sizi güvenli bir yere kadar götüreceğiz," diye fısıldadı. Bunlar, Elara'nın bayılmadan önce duyduğu son sözlerdi.

Büyük gölü geçmek iki gün sürdü, Elara'nın sadece var olduğu iki gün. Zihninin derinliklerinde, sirenlerin başlarının suda sallanışını, uzaklarda yüzerken fısıldayan seslerinin melodik melodisini kaydetti. Büyüsü tükenmişti, Gem'in işi zihninde çürüme gibi yayılıyordu, ona karşı olan tüm kalkanlar, tüm büyüler çökmüştü. Bununla birlikte, Sofia'nın ölümünün yarattığı keder dalgası onu sardı ve uyanmasını neredeyse imkansız hale getirdi. Enzo onu kendine doğru çekip sıcak bakışlarıyla ona baktığında, sadece bir kez tamamen kendine geldi. Göğsünün çıplak olduğunu, vücut ısının gölün soğuğu onu ele geçirmeye çalışırken sırtına bastırılan kükreyen bir ateş gibi olduğunu belli belirsiz fark etti. Gözlerini kısarak konuşmaların parçalarını duydu.

Sabah havasında, ışığa karşı zayıf. Diğerlerinin gözlerinin açık olduğunu görmemeleri için yeterince alçak durduğundan emin oldu.

"Sirenlerin var olduğuna inanamıyorum. Mitlerin bir efsane olduğunu, Yıldızlar geldiğinde ortadan kaybolduklarını sanıyordum," diye Merissa'nın fısıldadığını duydu.

"Hayır," diye cevap verdi Isra. "Onlar hep buradaydılar. Sadece saklanmayı biliyorlar."

Elara hareket etti ve Enzo'nun sırtına yaslandığını, kollarını ona doladığını hissetti.

"Demek insanlar gerçekten gölde kayboluyor," diye yorumladı Leo kürek çekerken.

"Sen de neredeyse kayboluyordun," diye homurdandı Enzo.

"Neredeyse boğulup ölecek olanın söylediği şey."

"Hey, en azından benim biraz iradem vardı. Ben aşağı çekildim; senin gibi hayran hayran ve istekli bir şekilde kenara eğilmedim."

Leo güldü.

Isra'nın gözleri kısıldı. "Evet, nasıl oldu da sen ve Elara onların şarkısından etkilenmeyen tek kişiler oldunuz?"

Enzo'nun arkasında omuz silktiğini hissetti, ama Isra'nın ona öfkeli bir bakış attığını gördü. "Sence o gümüş ışık neydi?" diye cevapladı. "Daha önce hiç böyle bir güç görmemiştim. Helios'ta ya da başka bir yerde."

"Elara'nın da bilmediğini sanıyorum," diye cevapladı Isra sessizce. Elara'nın kalbi hızlandı. Sirenlerin buna verdiği tepki, Enzo'yu gördüğünde ruhundan koparıldığını hissettiği o muazzam güç... Bunları düşünmek istemiyordu.

Merissa'nın sesi titriyordu, gözlerinde hayalet görmüş gibi bir ifadeyle sordu: "Başka kimse suda tanıdığı birini gördü mü?" Gözleri Leo'ya kaydı ve hemen başka yere çevirdi.

Teknede sessizlik hakim oldu. Isra, kendi gözleri de hayalet görmüş gibi görünse de, sinsi bir gülümseme takındı. "Siren, en çok arzuladığın şeyin görüntüsünde görünür. Bu ilginç olacak." Gergin bir sessizlik oldu. "Ben yığınla para, kocaman bir çikolatalı pasta ve beni çağıran kıvrımlı bir kızıl saçlı kadın gördüm," diye ekledi ve Elara, Enzo'nun altında güldüğünü hissetti, diğerlerinin kıkırdadığını duydu, gerginlik bozulmuştu.

Elara, zihni o kadar bulanık ki kelimeleri anlamakta zorlanarak Enzo'ya döndü. "Sen ne gördün?" diye mırıldandı, kendini dibe çekildiğini hissederek. Enzo ona uzun uzun baktı, ama o cevap vermeden önce uyku onu çoktan ele geçirmişti.

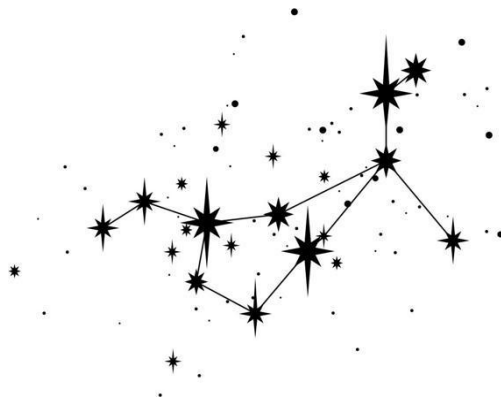
Onu nihayet uyandıran tek şey, teknenin kıyıya çarpmasıydı. Kimse hareket edemeden, elinde bir hançerle sıçradı. Sirenler ayrılırken eğilerek attıkları bakışları neredeyse fark etmedi.

Enzo ellerini kaldırdı. "Sakin ol, Prenses," dedi yumuşak bir sesle. Boğazındaki nabzını gördü, Ariete'nin ona dokunduğu kabuslar onu kovalarken kalbi deli gibi atıyordu. Ama o nabız, Enzo'nun hayatta olduğunu doğruluyordu. Ölmediğini, kabuslarının hepsinin gerçek olmadığını.

"Sen misin?" Hançerini yavaşça indirdi. "Benim," diye fısıldadı Enzo.

Titreyerek gözlerini kapattı. Leo, Isra ve Merissa sessiz kaldılar, Enzo da hiçbir şey söylemeden onu kucaklayıp Helios'un arazisinde bekleyen kurtarma ekibine götürdü.

Elara'nın zihni, Gem'in işkencesinin ardından gelen etkilerle parçalanmaya devam ediyordu. Hayaller görüyordu. Ateş. Kanla kaplı Ariete kahkahalar atıyordu. Sevdığı insanlar, etrafını saran bir ceset yığını. Nerede olduğunu unutmuştu. Altın rengi binaların uzandığı geniş alanı ya da arabaları şehre girerken endişeyle ona sarılan arkadaşlarını görmüyordu. Boynundaki ısırık yarası iltihaplanmıştı ve her geçen gün boynunu hareket ettirmesini zorlaştıran bir ağrıya neden oluyordu. Bağırmaktan boğazı yara olmuştu ve gözlerini kapalı tutmaya karar verdi. Kafasındaki alaycı bir ses, gözlerini kapalı tutarsa her şeyin bir rüya olduğunu varsayabileceğini söylüyordu. O günlerde hiç uyumadı. Leo bir kez gözlerini açmasını, rahatlamasını ve iyi olduğunu görmesini istedi. Ama içindeki şeytanlar çok fazlaydı ve ona o kadar güçlü gölgeler savurdu ki, bir daha denemedi.

Otuz Birinci Bölüm

ARABANIN SALLANMASI. Ayak sesleri. Aceleci sesler. Elara karanlıkta süzülürken, hepsi ona doğru gelip gidiyordu.

"Durum kötü. Çok kötü. Gem de karışmış."

Gem. Bu isim aklına takıldı. Onu kavramaya çalıştı, ama yine uzaklaştı.

"Her yeri yaralı... Ariete'nin büyüsünden... ısırtık enfekte olmuş galiba..."

Başka bir isim. Kaşlarını çattı, gözleri hala sıkıca kapalıydı. Bir duygu hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama yine, bu düşünce uzaklara sürüklendi. Karanlık onu susturdu, yatıştırdı.

"Hemen tıbbi yardım... Onu bırakmayacağım..." Başka bir ses bir şeyler fısıldadı, ardından bir kükreme duyuldu. "*Onu bırakmayacağım.*"

Onu taşıyan kolların sıkılaştığını, merdivenlerin değiştiğini hissetti. Yarım bir düşünce ona evde olduğunu söyledi. Ama "ev" kelimesi tuhaf geldi, bu yüzden kaşlarını çattı ve unuttu.

"Yanına birini al... yiyecek... su... dinlen... yarası temizlendikten sonra durumunu değerlendir." Soğuk ve sert ses gelip gidiyordu. O sesin tonunu sevdi.

"Ben kendim yapabilirim," diye diğer ses tersledi. "Kimse ona dokunmasın."

Arkasındaki sıcak kolların içinde sendeledi. Geçen bir düşünce, bu hareketi komik buldu. Sonra ağlamak istediğini hissetti. Karanlık onu bir çocuk gibi susturdu, zihnini tekrar boşalttı. Tek bildiği, karanlığın onunla kalması için gözlerini kapalı tutması gerektiği idi. Karanlık onun arkadaşıydı. Karanlık onu koruyacaktı.

Yumuşak bir tıklama sesi duyuldu ve kapı kapandı. Tanıdık bir koku burnuna geldi, vanilya ve temiz bir şey.

Güvende, dedi karanlık.

"Elara." Bir ses onu irkiltti, tıpkı çatlamış ellerini tutan yumuşak ellerin verdiği his gibi.

Elara. Onun adı. O Elara'ydı. Dokunulduğunda irkildi.

"Bizi yalnız bırak Merissa," onu taşıyan ses sert ve ölümcül bir tonla konuştu.

Merissa. Bir arkadaş. Onun arkadaşı. Onun arkadaşı Sofia. Kan. Karanlık onu sakinleştirmeye çalışırken, arkadaşının sesi çok yakındı ve Elara hiperventilasyona başladı.

"Enzo, emin olmam lazım..."

"Git."

Bir homurtu ve kapının sertçe kapanma sesini duydu.

"Elara," diye fısıldayan nazik bir ses duydu. Karanlıkta, o sese karşılık mırıldandı. Bu sesi seviyordu. Ona güveniyordu. Bu ses ona sıcaklık hissettiriyordu.

Güvende, karanlık tekrar fısıldadı.

"Elara, seni temizleyebilmem için uyanman gerekiyor."

Boynuna sarıldı ve gözlerini sıkıca kapalı tuttu. Henüz büyüünün etkisini bozmak istemiyordu. Karanlık çok yumuşaktı ve gerçeklik çok...

"Siktir," diye mırıldandı ve kendini parlak bir odaya taşınırken, göz kapaklarının altındaki renklerin değiştiğini hissetti. "Banyoyu hazırlarken seni buraya koyacağım, tamam mı?"

Altında yumuşak bir şey hissetti — bir sandalye — ve musluğun sesi duyulmaya başladı.

"Elara, kıyafetlerini çıkarmam gerekcek. Benim, tamam mı? Enzo."

Enzo. O isim. O ismi sevdi. Onu sevdi. Çok sevdi. Karanlık gülümsedi. Güvende. Evde.

"Sadece sen ve ben ve ılık su var."

Gözleri hala kapalıyken bir kez başını salladı, dudakları titriyordu, göz kapaklarının arkasından gözyaşları akmak üzereydi.

Nasırlı eller giysilerini aldı, iç çamaşırının kirli kalıntılarını vücudundan nazikçe çıkardı, odadaki sıcak hava çıplak tenini gıdıkladı. Aynı ellerin, emin ve kararlı bir şekilde, saçındaki kirli, çukurlu tokalarından kurtardığını hissetti.

"Şimdi seni banyoya götüreceğim," dedi adam ve kız yine başını salladı. O emin eller onu kaldırdı, kucakladı ve ılık suya koydu. Su sırtındaki ve boynundaki yaraları okşarken acı onu deldi ve kız çığlık attı. Gözlerini açmak istemiyordu. Karanlığa yalvardı. Elini tuttu ve onu acıdan uzaklaştırdı, böylece acıdan uzaklaşıp onu gözlemleyebildi. *Ne garip*, diye düşündü donuk bir şekilde, *insan acıya ne kadar boyun eğebilir*.

Çıglıklar arasında okaliptüs kokusu yayıldı. Okaliptüs. O kokuyu severdi. Dalgalanmalar hissetti, Enzo arkasında onu çıplak tenine sarıyordu, o ise titriyordu. Yakın ve uzak. Karanlık onu dürttü. Acı azalmaya başlamıştı. Ve Enzo oradaydı. Enzo evindeydi. Ve o güvendeydi.

Sıcak bir ışığın içini kapladığını, onu sardığını ve onu sıcak tuttuğunu hissetti sıcak tuttuğunu hissetti. Melodiyi belli belirsiz tanıdı, ama tam olarak anlayamadı. Işığı, tıpkı kendisi gibi güzel ve sıcaktı.

Artık bedenine geri dönmüştü, Enzo'nun sesi ona fısıldıyordu. Kelimeleri yakaladı. "Çok cesursun... meleğim... çok iyi gidiyorsun, Prenses."

Ağır ağır nefes alıyordu, son acı dalgaları onu terk ederken göz kapakları titriyordu, yaraları suya alışmış ve sonunda temizlenmişti. Enzo kollarını okşarken titredi. Suyun gürültüyle giderden aşağı akıp gittiğini duydu, bu onu üşüttü. Suyu seviyordu. Şimdi içinde kalmak istediği için kaşlarını çattı. Musluk tekrar açıldı ve küçük havuz tekrar dolarken zihni rahatladı. Enzo'nun vücudunun arkasında hareket ettiğini hissetti ve elleri onu yıkamaya başladı; okalıptüs sabununun kokusu cildini okşuyordu ve su sesleri üzerine dökülüyordu.

"Şimdi de saçın," dedi ve sesinde gülümseme duyabiliyordu.

O gülümsemenin ne olduğu her neyse, onun sonunu getirdi ve karanlık ona bir kez daha dürtü verdi. *Güvenli, diye* fısıldadı. Ve böylece, su saçlarından akıp korkuları, kanı ve kiri silip süpürürken, bir kez daha nefes aldı ve gözlerini açtı. Enzo hareketsiz kaldı.

Yüzünü inceledi, tanıdık siyah buklelerini, çok sevdiği altın küpeyi, yüzünün güçlü hatlarını ve günlerdir tıraş olmamış sakalının gölgesini gördü. Sonunda, gözlerine baktı, taht odasında ilk kez göz göze geldiği, sanki bir ömür önceymiş gibi gelen, benekli, altın rengi sıcaklığa. O, beline kadar suya batmış, gömleksiz bir şekilde önünde duruyordu. Islak elini yüzüne, kulağının arkasına getirdi. Başparmağıyla şakağını okşadı.

"O gözleri özledim," diye mırıldandı ve kendi gözleri de duygu dolu doldu.

Kız, morarmış yüzünden gözyaşları akarken gözlerini tekrar kapattı.

"El," dedi nazikçe. "Lütfen ağlama. Güvendesin. Söz veriyorum."

Gözlerini tekrar açtığı anda, adam hâlâ oradaydı. Elleri ıslak saçlarında, okşuyor ve yatıştırıyordu.

"Sen gerçek misin?" diye fısıldadı, gözyaşları hala akıyordu.

"Ben gerçeğim," diye fısıldadı ve diğer eliyle kızın yüzünü tuttu.

Öne eğildi ve gözyaşlarından birini öptü. Kız daha da ağladı ve adam eğilip diğer gözyaşını da nazikçe öptü. Sonra bir sonrakini. Sadece onun yumuşak öpücüklerinin kızın acısını dindirdiği sesi, su damlalarının sesi ve aralarında sabun kokusu vardı. Kızın hıçkırıkları dinince onu uzaklaştırdı, saçlarına yağ sürdü ve aynı nazik melodiyi mırıldandı.

"Onu, Karanlığın geceyi sevdiğinden daha çok sevdim ve o da beni, gündüzün Işığı sevdiğinden daha çok sevdi..."

"Aslanlar uçabilir, aşıklar ölebilir, ama benim aşkım... o sonsuza dek yaşayacak," diye sessizce mırıldandı, melodiyi bitirirken sesi çatladı.

Elleri kızın saçlarında durdu. "Bu şarkıyı nereden biliyorsun?"

Kız kaşlarını çattı. "Bu bir Asterian ninni."

Yüzünde bir ifade belirdi. "Garip," dedi sessizce. "Bunu uzun zaman önce rüyamda gördüğümü sanıyordum."

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama aslında umurunda da değildi.

"Seni temizleyip şifacıya götürelim." Kadın paniğe kapılarak ona baktı.

"Lütfen beni bırakma."

Yaptığı işi bırakıp ona baktı. "Asla," diye cevapladı. Kız, hapisteyken zihninde defalarca canlandığı tüm küçük detayları fark ederken, adam saçını yıkamaya devam etti. Ön kolları, kasları ve damarları gergin olduğunda nasıl göründükleri. Güçlü kaşlarının eğimi. Kıvrık saçları gözlerine düştüğünde yaptığı sabırsız hareket. O, onun ellerinde sessizce onu inceledi, başını geriye eğdi, kollarını kaldırdı, o da onun kötü anılarını silip süpürdü.

Sonra, ıslak pantolonuyla kendini kaldırdı, sıcak, yumuşak bir havlu aldı ve onu havluya sardı, kaldırıp yatak odasına taşıdı. Kendini yastıkların üzerine düşerken hissetti, vanilya kokulu yumuşak çarşafın üzerine çekildi. Enzo bir anlığına banyoya girdi, kuru, bol pantolonuyla, göğsü çıplak olarak geri döndü. Kapıya doğru yürüdü, dışarıdaki muhafızlara bir şeyler fısıldadı, sonra geri geldi ve yanındaki sandalyeye oturdu.

Elara, yorgunluk ve duyguların zihninin kenarlarında çılgılık attığı bir anda, körü körüne onun elini uzattı. Elinin arkasını okşayan başparmağına odaklandı ve bu, bir an için onları sakinleştirdi.

Yumuşak bir tıklama sesiyle şifacı içeri girdi. Elara, hoşuna giden o soğuk sesi tanıdı ve başını kaldırdı. Karşısında, saçları yanlarına düz bakır rengi bukleler halinde dökülen bir kadın duruyordu. Gözleri berrak maviydi, yüzü açıktı. Elara kısa bir süre için "*Kibar görünüyor*" diye düşündü.

"Uyandığını görmek güzel, Majesteleri." Şifacı başını salladı ve nazıkçe yatağa oturdu. Elara'nın boynuna ellerini dikkatlice koydu. "Bu yara çok daha iyi görünüyor. Majesteleri iyi iş çıkarmış gibi görünüyor."

"O seninkini elinden almamasına dikkat et," diye düşünmeden söyledi ve atladı. Enzo şaşkın bir kahkaha attı, gözlerinde bir ışık parladı. O bunu içinden sakladı. Onu daha sık güldürmeye çalışmaya karar verdi.

Şifacının sıcak gülümsemesi gözlerinin önüne geldi. "Yaralarını muayene etmem gerekiyor, Elara. Sırtını bana dönebilir misin?"

Elara hareketsiz kaldı ve Enzo'ya baktı. Enzo küçük bir cesaret verici baş sallama yaptı. Dişlerini sıkarak, karnının üstüne döndü ve kendini çıplak ve savunmasız bıraktı. Şifacının serin elleri sırtında gezdirildi, hassas noktalara dokundu — Gem ve Ariete'nin neden olduğu derin kırbaç izleri, küçük çürükler ve yaralar hala iyileşiyordu. Enzo'ya tekrar baktı ve yüzünün tamamen

boş olduğunu gördü. Gözlerini kısarak Enzo'nun çenesinin titrediğini gördü. Gözleri, Elara'nın yaralarına dik dik bakarken, yukarıdan aşağıya doğru kayarken alev alev yanıyordu.

"Onlara ölümü dilemelerini sağlayacağım." Sözleri buz gibiydi. Sonra kendini kontrol altına aldı, Elara'ya bir gülümseme takındı ve elini sıktı.

"Bunları tedavi eden kişi hayatını kurtardı, Elara. En derin yaralar olması gerekenden daha fazla iyileşti, bırakılsaydı ciddi şekilde enfekte olacak yaralar."

"Bunun için Eli'ye teşekkür edebilirsin," diye cevapladı Elara boğuk bir sesle. Enzo'ya baktı. "Ve iyileştiğimde, satın aldığın iyilikler hakkında konuşacağımıza inanabilirsin."

Enzo gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Daha kendine gelmeden şimdiden başımın belası oldun." Ona göz kırptı, ama Enzo yaralarına bakarken yüzünde hâlâ biraz soğukluk olduğunu fark etti.

Yaralarına tonik sürüldüğünde bir acı hissetti. Enzo, elini güven verici bir şekilde okşarken, kız acı içinde yüzünü buruşturdu. Sonra merhem sürüldü, serin ve karıncalanma hissi verdi. Sonunda, üzerine yeni bandajlar sarıldı.

"Vücudu iyileşecek," dedi şifacı sessizce. "Endişelenmemiz gereken şey zihni."

"Ben yokmuşum gibi konuşmana gerek yok," diye tersledi Elara.

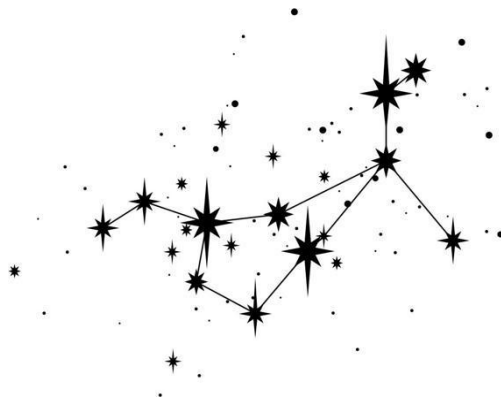
Enzo gülümsemesini sakladı. "Sanırım düşündüğümüz kadar endişelenmemize gerek yok."

Şifacı, balkon kapısından içeri süzülen ışıktaki, biri açık mavi, diğeri daha koyu renkli iki şişe sıvıyı karıştırırken hafifçe gülümsedi. "Bu, uyumanıza yardımcı olacak." Şişeleri karıştırmayı bitirip birini Enzo'ya uzattı. "Dilinin altına iki damla damlatın." Çantasını topladı. "Bol bol dinlenin, bol bol yiyin ve sıvı alın. Onu sizin bakımınıza emanet ediyorum." Enzo'ya keskin bir bakış attı.

"Ona şimdiye kadar sahip olduğu en iyi bakıcı olacağım," dedi Enzo, sandalyesinde uzanarak gülümsedi. Elara, kapı hafifçe kapanırken sessizce güldü.

"Uyumaya korkuyorum." Sesi neredeyse bir fısıltıydı. Enzo kaşlarını çattı, şişenin içindekini çalkalarken yanına eğildi. "Acının uzaklaştığını hissedebiliyorum. Düşüncelerim karanlığa karşı birikiyor. Rüya göreceğimden korkuyorum."

Yüzü yumuşadı. "Senin çektiğin acıları dindiremem, ama uyandığında yanında olacağıma söz veriyorum. Seni terk etmeyeceğim." Başparmağıyla kızın yanağını okşadı, sandalyesinde eğildi. "Şifacı bunun uyumana yardımcı olacağını söyledi." Kız ağzını açtı, Enzo iki damla damlattı, sonra kız yatağa yığıldı. Enzo elini kızın yanağında tuttu, kız da onu sıkıca tuttu, fırtınalı denizlerde bir çapa gibi, kız bilinçsizliğe dalarken.

Otuz İkinci Bölüm

ELARA ÇIĞLIK ATARAK UYANDI. Helion gecesinin ^{derin} yakut tonları kabuslarını yansıtıyordu; Ariete'nin pençesinde sıkışıp kalmış, Sofia'nın boğazının önünde bir kurdele gibi kesilmesini izliyordu. Elara saçlarında eller hissetti ve etrafına çılgınca bakarken boğuk mırıldanmalar duydu. Kırmızıya boyanmış gece yarısında sırtı terden sıırıslılandı. Ellerine karşı direndi, tırmaladı ve ısırıldı, ama onu sıkıca tuttular.

"Sorun yok," dedi ses alçak sesle. "Sadece bir rüyaydı."

Kendini, çarşafların içinden çıkıp yatağın kenarında oturur pozisyona getirilmiş hissetti. Enzo'nun gölgesi, yumuşak bir ışık yayarak etraflarına beyaz bir sis perdesi oluşturuyordu. Kapıda nefes nefese duran bir siluet vardı.

"Şifacıyı çağır," Enzo'nun o kişiye söylediğini duydu, kendisi ise kendi ıstırabına boğulmuş haldeydi. Uzun, yatıştırıcı okşamalar sırtını okşadı. Baştan ayağa titriyordu, kabuslarının yankıları zihninde çığlık atıyordu.

"Elara, bana bak. Bana bak."

Vücudu spazmlarla sarsılıyordu, sıcak eller yüzünü kavrayıp ona yukarı bakmaya zorlarken, acıdan titriyordu.

Şifacının içeri koştuğunu, daha fazla şişenin tıkırdadığını duydu. "... Emin misin?" diye fısıldayan sıcak bir ses duydu. Sonra tatlı sıvı damlaları diline damlatıldı ve onu tutan kolları neredeyse fark etmeden karanlığa geri daldı.

Günler geçti ve Elara, acıya kapılmış, bilinci gelip gidiyordu. Çoğunlukla zihni her şeyden yoksundu, ama uyanmadan hemen önce, bir anı yeniden su yüzüne çıkıyor ve zihinsel yaralarını yeniden açarak onu çığlık atmaya zorluyordu. Her seferinde, yumuşak sözler, bir şifacının tatlı sesi ve ardından daha fazla şekerli iksir eşliğinde, sıcak ellerin onu sardığını hissediyordu.

Aklı başında olduğunda, neredeyse hiçbir şey hissetmiyordu. Bunun yerine, çorba içirilirken ve kurumuş dudaklarına su getirilirken gölgeler onu sarıyordu. Nazik bir okşama vardı, sonra yine karanlık. Kurtarıldıktan birkaç hafta sonra, bir geceye kadar böyle devam etti.

Her zamanki gibi sıkıntılı bir şekilde uyandı, ter içinde kalmıştı, gözleri odanın içinde çılgınca dolaşıyordu. Bakışları, uyanmış olan Enzo'ya kaydı, saçları

Elini, önceki her gece olduğu gibi, ona uzattı. Ama gözlerinde farklı bir şey vardı, kayıtsızca fark etti. Enzo, şifacı içeri girerken ona doğru yürüdü ve hararetle bir konuşma başladı. Kabusların arasında, şifacının acil sözlerini duydu.

"Onu sakın tutmalıyız."

Enzo'nun sesi hırıldıyordu. "Yeter... ona ilaç vermeyi bırak..." "Ben krala hizmet ediyorum."

Kısa bir sessizlik.

"O zaman en azından bana ver. ...Onu lanet bir hayvan gibi zorla ağzını açmak."

Elara, nazik ellerin çenesini tuttuğunu, bir başparmağın yanağını okşadığını hissetti. "Aç, Elara."

Kapı yumuşak bir sesle kapandığında, dilinde bir damla hissetti.

Enzo, terasın büyük kapılarını açmak için uzanırken onu nazikçe odanın karşısına götürdü. Onunla birlikte divana oturdu, otururken ikisini de bir battaniyeye sardı, Elara dizine kıvrıldı.

"Temiz havaya ihtiyacın var," dedi sıkı bir sesle.

Elara, hala kafası bulanık bir halde, sessizce ona baktı.

"Üzgünüm," diye iç geçirdi Enzo, Elara'nın saçlarını okşayarak. "Senin bu kadar acı çekmeni görmeye dayanamıyorum. Ve onlar sana uyku iksiri vermekten başka bir şey yapmıyorlar."

Her şey çok uzak ve mesafeli geliyordu. İlaç vücudunda dolaşıyor, hoş ve sıcak bir his veriyordu. O, onun söylediklerine odaklanmaya çalışıyordu. Vazgeçerek, göğsüne yaslandı ve kalp atışlarının düzenli vızıltısını dinledi. Kapıdan bir vuruş sesi duydu ve irkildi. Kapıdan uykulu ve endişeli bir baş uzandı.

"O iyi mi?" Merissa, verandaya gelerek fısıldadı. Karşılaştığı samimi ortamı fark etse de, yorum yapmadı.

"Sadece bir kabus," diye mırıldandı Enzo. "Bize papatya çayı yapar mısın, Merissa?"

Kız başını salladı. "Tabii ki."

Elara onu görmezden geldi, zihni ona doğru pençeleyen ve çığlık atan korkuları kapıyı kapatarak uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir savaş vardı, etrafındaki dünyayı görmediği, gözleri boş bakan bir an. Sonra karanlık kazandı ve kapıyı çarptı.

Gözlerini kırıştırdı ve Enzo'ya bakacak şekilde başını çevirdi. Enzo saçlarını okşayarak onu sakinleştirdi. "Uyanman gerek. Hissetmen gerek. Bu," etrafını işaret ederek, "sise hapsolmamalısın."

"Kabuslar," dedi sessizce, iki haftadır ilk kez düzgün bir şekilde konuşuyordu.

"Sadece karanlık, sonra her zaman kabuslarla uyanıyorum."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kaşlarını çatarak başını salladı, düşünceleri rüzgârda dağılan fırtına bulutları gibi hızla dağıldı. Anılarını tam olarak tutamıyordu.

"Adını koymak yardımcı olur," dedi adam, boğazını temizleyerek. "Benim kabuslarım olduğunda, dışarı çıkıp onları yüksek sesle söylerdim." Sessizce güldü. "Deli gibi geldiğini biliyorum. Ama her zaman dışarıda beni dinleyen biri varmış gibi hissederdim. Bu yüzden, tüm korkularımı, tüm acılarımı, vücudumdan çıkıncaya kadar onlara anlatırdım."

"Senin de yaşadığını unutmuşum," dedi sessizce.

O, ona alaycı bir gülümseme attı. "Ah, prenses, keşke yarısını bile bilseydin."

"Anlat bana."

Ona ihtiyatla baktı. "Seni daha fazla üzmem istemiyorum."

Kızın zihni titredi, karanlığın derinliklerinde küçük bir umut ışığı parladı. "Üzmezsın. Bu yardımcı olur."

Adam içini çekti ve ona daha sıkı sarıldı. Gökyüzüne baktı.

"Bu, Cancia'ya ödediğim bedeldi — ona en büyük acımın kaynağını göstermem. Babam... acımasız bir adam. Asla normal bir baba denilebilecek biri olmadı." Enzo kuru bir kahkaha attı. "Aslında, çocukken Leo'yu, Isra'yı veya arkadaşlarımdan herhangi birini eğlenirken, sadece çocukluklarını yaşarken gördüğümde, bunu hak edip etmediğimi kendime sorardım."

Enzo düşüncelerine dalarken uzun bir sessizlik oldu.

"Neyi hak ettim?" diye sordu Elara sessizce. Onu dinlemek, hissettiği boşlukta odaklanabileceği bir şey verdi ona. Sabırla bekledi, düşüncelerini dile getirmesine izin verdi. Derin bir nefes alan Enzo sonunda cevap verdi.

"Babam beni, cellatları bile ağlatacak şekilde işkence etti. Annem öldükten sonra, bunun için beni suçladığını düşünüyorum. Ben onun için bir yük, ona bakacak annesi olmayan, ağlayan bir bebektim. Doğduğum anda benden nefret etmeye başladı. Sonra Üçlü'yü öğrendiğinde, bu benim için bir lütuf değil, bir lanet haline geldi. Sonsuz saatler süren antrenmanlara mahkum edildim. Beş yaşındayken, zar zor bir kıvılcım çıkarabiliyordum, o da beni ışığıyla kırbaçlıyordu. Parmak uçlarıma bir kıvılcım getirebilene kadar beni dövüyordu. Sonra acı azalıyordu. Altı yaşındayken, kanadı kırık bir şafak kuşu buldum. Onu eve götürdüm ve iyileştirmeye çalıştım. Babam beni onunla buldu ve onu öldürmemi söyledi. Reddettiğimde, ışığıyla sırtıma altı harf kazıdı: *korkak*. Sonra kuşun boynunu kırarken beni izlettirdi."

Elara kulaklarında bir uğultu duydu, uyuşukluğun altında bir şey gürültü yapıyordu.

"Bir gün hatırlıyorum, sekiz yaşında falandım, bana hayatımda gördüğüm en kötü dayak attı. Bayıldım. Derimin rüzgarda dalgalandığını hissedebiliyordum, o kadar kötü dövmüştü beni."

"Kabusun," diye fısıldadı. "Benim yaşadığım kabus."

Ona uzun uzun baktı. "Evet. Beni kurtardığın kabus." Elini saçlarına geçirdi.

"O dayaktan sonraki gece, yatağıma uzanıp ağladım. Yıldızların dışında, bizim açıkça dinlemediğini bildiğimiz başka bir güce dua ettim. O zaman sanki başka biri beni dinliyormuş gibi hissettim. O gece uykuya daldım ve bir melek beni ziyaret ettiğini gördüm. Çok fazla hatırlamıyorum ama uyandığımda hayatımda ilk kez kendimi güvende hissettim. Güçlü hissettim. Böylece babamın işkencesine dayandım, ta ki ona bir daha dokunmaya kalkışırsa ona tehdit oluşturacak kadar güçlü bir güç elde edene kadar. Her gece dışarı çıkıp, kendimi gerçek olduğuna ikna ettiğim bu görünmez güçle konuşurdum."

Enzo'nun sesi güçlü ve sakindi, sanki bu hikayeyi zihninde defalarca tekrarlamış gibi. Elara, onun bakışlarını karşılayabilmek için döndü, altın rengi gözleri kasvetliydi, uzaklara bakıyordu.

"O gece seni balkonda gördüğüm için. Orada konuşuyordun."

Enzo başını salladı.

"Gece rahatlatıcıdır. Eskiden penceremden dışarı eğilip, ışıklar söndüğünde her şeyin nasıl canlandığını izlemeyi severdim," diye itiraf etti. "Karanlıkta insanların nasıl gerçek kendileri olduklarını fark ederdim. Karanlıkta parlayan armutlarla dolu kocaman bir bahçemiz vardı." Görüşü biraz bulanıklaştı ama anısının odak noktasını korudu. "Ve gecenin karanlığında, aşıkların orada gizlice buluştuğunu, gerçek aşklarıyla birlikte olamayan görücü usulü evliliklerdeki saray mensuplarını, ahır görevlisiyle flört etmesi yasak olan soylu hanımları, bu tür şeyleri izlerdim. Aşkın sırlarını saklamak için gecenin ne kadar romantik olduğunu düşünürdüm. Ben de onların sırlarını sakladım."

Enzo saçlarını okşarken uzun ve rahat bir sessizlik oldu.

"Yaralarına ne oldu?" diye fısıldadı sonunda, onu babasıyla karşılaştırdığında söylediği sözleri hatırlayarak, zaten bildiği cevabı duymaktan korkarak. Enzo uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu.

"Elinde bir Verdan vardı, bir şifacı. Derim o kadar kötü yaralanmıştı ki, kan ve kemiklerden başka bir şey kalmamıştı. Şifacı, Idris'in aynı acıyı tekrar yaşatabilmesi için derimin her yerini yamadı ve düzeltti. Kimse fark etmesin diye. Bu yüzden yara izim yok."

Yeterince güçlendiğim anda şifacıyı aradım. Ben bir *çocuktum*. Ne tür bir insan böyle bir şey yapar? Böyle bir şeye izin verir?

Derin bir nefes aldı ve kız onun titrediğini fark etti.

"Onunla işim bittiğinde şifacıdan geriye sadece küller kalmıştı." Uzun bir nefes verdi.

Duygular ona akmiyordu, ama elini sıktı. Ona bakarken anladı. O, onun acıma duygusunu istemiyordu, travmasını hafifletmek veya düzeltmek için bir şey söylemesini de istemiyordu. Sadece dinleyecek birini istiyordu.

Başparmağıyla onun elini okşadı. "Şunu bil," dedi uykulu bir sesle, "bir gün, baban sana yaptıklarının bedelini ödeyecek. Bunun vatana ihanet olması umurumda değil, onun kral olması ya da bu ittifaka ihtiyacım olması umurumda değil. Bir gün, sana verdiği her santim acıyı hissedecek."

"Biliyorum. Bunu yapan ben olacağım."

Elara her zamanki gibi olsaydı, kralın kendi oğlunun açık ihaneti olan bu tehdide kaşlarını çatardı. Bunun yerine, Enzo'ya yaslandı ve Enzo da ona uyum sağlayarak omuzlarını gevşetti.

"Artık kabuslardan sonra beni neyin sakinleştirdiğini biliyorsun. Seni ne sakinleştirir seni sakinleştirir?"

Elara parmaklarıyla saçlarını taradı, yanağını ısırdı. "Temiz hava," dedi ve küçük bir gülümsemeyle çevrelerini işaret etti. "Okumak." *Sen*, demek istedi, kelimeler dilinin ucundaydı. Onları yuttu.

"Okumak," dedi Enzo, ona gülümseyerek. "Sana bırakılan son seçkiyi beğendin mi?"

Elara yorgunluğundan gözlerini kısarak bir anı hatırladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"*My Time with a Star, bir anı kitabı*, ilginç bulursun diye düşündüm."

Önlerindeki alçak masanın üzerindeki kitaba uzandı. Kitabı açarak okumaya başladı. "Leone, şimdiye kadar sahip olduğum en *harika* sevgilimdi."

"Tanrım, dur," diye inledi Elara, sözleri peltekleşmişti.

"Sen onunla karşılaştıktan sonra buraya gönderttim. Belki onun tapınağını ziyaret etmek istersen, onun ne kadar *tatmin edici* ve *doyurucu* bir sevgili olduğunu duymak istersin diye düşündüm." Sözleri alaycıydı.

Elara gözlerini kapatıp başını salladı. "Hepimiz biliyoruz ki Yıldızlar, aksini söylemeye cesaret eden herkesi idam eder," diye mırıldandı, göz kapakları titriyordu. "Leone'ye bir bakışta, aynanın önünde sevişecek türden biri olduğunu anlıyorum, sırf kendini izleyebilmek için."

Enzo derin bir kakhaha attı. "Pis, pis ağız,"

Başı dönüyordu, kitabı nazikçe ellerinden aldı. "Bunun yerine bunu dene." Kitabı geri koydu ve yığından "*Celestia Efsaneleri*"ni aldı.

Enzo ona şaşkınlıkla baktı. "Bu en sevdiğim kitaplardan biri."

"Sandığından daha çok benziyoruz," diye cevapladı. Yumuşak bir iç çekerek yüzünü onun boynuna yasladı. Bergamot sabununun baş döndürücü amber kokusuyla karışan kokusu çok rahatlatıcıydı. Enzo hareketsiz kaldı. Sonunda, kolunu dikkatlice sırtında daireler çizerek okşamaya devam etti, sanki hareket ederse büyüü bozacağından korkuyormuş gibi. Merissa sessizce geri geldi ve küçük masanın üzerine bir çaydanlık koydu. İki arasında bir kez daha tereddütlü bir bakış attı, küçük bir gülümsemeyle tekrar çıktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elara'ya, Elara ise gözlerini kapatmıştı. Sayfaları parmağıyla çevirip boğazını temizledi.

"Asteria'nın Gece Hayaletleri," diye okudu. "Uzun zaman önce, bugün Asteria olarak bilinen topraklarda Karanlık doğdu. Her şey ondan geldi ve her şey ona geri döndü. Ondan doğan yaratıklardan biri de Gece Hayaleti idi. Sadece kendi gölgenizi karartan bir gölge parçası ya da bir çocuğun yatak odasının duvarındaki desen..." Elara'ya bakarak, göğsüne yaslanıp gülümserken sözünü yarım bıraktı. "Sen karanlık birisin, değil mi?" diye gülümsedi.

"Hayaletler dost canlısıdır," dedi Elara sessizce. "Her Cadılar Bayramı gecesi onlara yiyecek ve ikramlar bırakırdık. Yılın en sevdiğim zamanıydı. Onlar evi korurlardı."

"Hmm," diye başını salladı. "Bana daha fazlasını anlat."

Elara yanağını ısırdı. "Küçükken bize canavarların hikâyelerini anlatırlardı. Şey... onlara canavar diyebilirsin. Topraklarımızı koruyan hayaletler. Helion göklerinde kükreyen kanatlı aslanlar. Sveta'nın buz ruhları." Kirpiklerinin altından ona baktı ve onun bakışlarını fark etti.

"Yıldızsız Deniz'in yılanları," diye devam etti. "Yakalayabilirsen binebileceğin devasa yaratıklar."

"Hiç yakaladın mı?"

"Bir kez." Soluk bir gülümseme. "Ben ve..." Görüşü bulanıklaşmaya başladı. "Ben ve... en iyi arkadaşım." Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çattı. Adını hatırlayamıyordu; dilinin ucundaydı.

"Sofia?" Enzo'nun nazik sesi sordu. Kırmızı bir ışık gözlerinin önünden geçti; bir bıçak, kesik bir boğaz, açık bir yara, kadife kaplı bir sahne. Sanki vurulmuş gibi yüzünü buruşturdu.

"Üzgünüm, üzgünüm," diye fısıldayan bir ses duydu ve o sese tutunarak derin nefesler aldı. Kendine geldiğinde, Enzo onu sıkıca tutuyordu, gözlerinde endişe vardı.

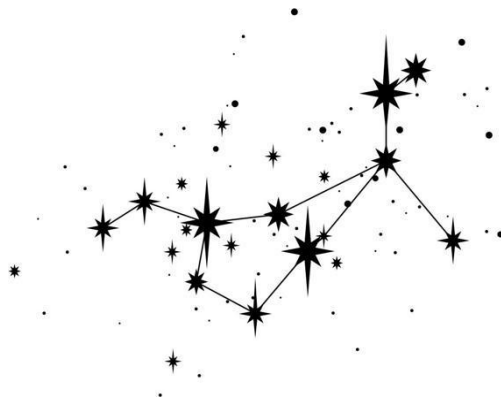
"Hayır, yapmam gerek." Zihnindeki acıya karşı dişlerini sıktı. "Hissetmem gerek. Böyle yüzmeye devam edemem."

Enzo, kitabı karıştırırken onu sıkıca tuttu. "O zaman okuyalım. Yarın sana yardım edeceğime söz veriyorum."

Kız bir kez başını salladı ve Enzo onu nazikçe kendine doğru çekti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı kız, ilaç onu uykuya daldırırken. "Ne için?" diye sordu Enzo sessizce.

"Bir parçanı paylaştığın için."

O, Enzo sonunda yumuşak bir sesle cevap verdiğinde, kız çoktan iki dünya arasında kalmıştı: "Senin paylaştığından daha fazlasına sahibim."

Otuz Üçüncü Bölüm

ELARA TEKRAR UYANDIĞINDA, gözlerinin arkasında parlayan Işık'a rağmen çılgılık atmadı. Zihninin sınırlarını test etti. Karanlık yerindeydi, anılar uzaklaşmıştı, ama başka bir şey daha vardı.

Altın.

Hala uyuyan Enzo'ya baktı, kaslı kolları onu sarmıştı. Masada duran kitabı gördü. Sessiz sabahın altında, uyanırken hiç cesaret edemediği kadar yakından onu inceledi. Onu gözlemlemek için yavaşça bir duyguyu serbest bırakırken kalbi hızla attı. Suçluluk.

Gözlerinin altında gölgeler vardı ve bu duyguyu yaşamasına izin verirken yine o yabancı acıyı hissetti. Her gece o sandalyede, onun yanında yatakta kalmış olmalıydı, o uyandığında uyanıyordu. Uykudaki kaşlarının yanağına değen kömür rengi kirpiklerini, alnının yumuşaklığını izledi. En hafif dokunuşla gözünün altındaki çili diğer gözünün altındaki çileye kadar izledi, sonra diğer gözünün yanına kadar uzattı. Kendi takımyıldızını çiziyordu. Parmağını çenesinin altına, pürüzsüz kesimine doğru kaydırды. Sonra durdu, dolgun dudaklarının üzerinde asılı kaldı. Altın rengi gözlerin açıldığını gördü ve irkildi.

"Günaydın," diye mırıldandı, gözleri onun gözlerinde.

"Günaydın," diye cevapladı.

"Rüya görmedin mi?" "Hiç görmedim."

Adam onu nazikçe kaldırırken yüzü gevşedi.

"Yürüyebilirim, biliyorsun." Kız onun koluna vurdu ve adam onu nazikçe yere indirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" "Berrak."

Odasını geri dönerken elini sıktı. Bu küçük hareket, onun tüm enerjisini yok etti. Nefes nefese yatakta çöktü.

"Aklımda bir şeyler oluyor. Ne zaman bir şeye tutunmaya çalışsam, o şey benden uzaklaşıyor." Ellerin avuç içlerini gözlerine bastırdı. "Daha fazla ilaca ihtiyacım var."

"Elara, hayır, sana ilaç vermek yardımcı olmayacak."

"Enzo, ihtiyacım var. Yapamıyorum." Gözlerinde boş bir özlem vardı, ona yalvarıyordu.

"Boş ver gitsin."

Elara gözlerini ona çevirdi. Bu, haftalardır gördüğü ilk savaşçı tavrıydı. Ellerini tutup onu kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?"

"Temiz hava, dışarı... Bilmiyorum. Bu lanet odadan uzak bir yer olsun yeter. Sana daha fazla ilaç vermeyeceğim."

Onu takip etti, haftalarca yatak istirahati geçirdikten sonra nefesi kesik kesik geliyordu. Sarayda yolunu bulmaya çalışırken, tartışacak gücü kalmamış, onun kendisini su damlayan bir avluya götürmesine izin verdi. Dışarıda kuşlar cıvıldıyordu. Elara, hapis ve bilinçsizlik arasında aylardır bu sesi duymamıştı. Enzo onu nazikçe çekmeye devam etti ve saray bahçesine ulaşana kadar ona rehberlik etti. Taş merdivenlerden aşağı inip çukur bahçeye ulaşmasına yardım etti. Gökyüzü morarmış gibiydi, koyu bordo ve turuncu bulutlar ağırdı, öğleden sonra gökyüzü bunaltıcıydı, havada metalik bir koku vardı.

"Fırtına geliyor," diye mırıldandı Enzo, onu bahçenin derinliklerine, labirentin ve kemerli şafak ağaçlarının ötesine doğru çekerek. Kırmızı güllerle süslenmiş bakımlı bir çim üzerinde durdular.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu kız donuk bir sesle.

"Çünkü seni artık böyle göremem. Sabırlı ve yavaş olmaya çalıştım, ama dayanamıyorum. Bu uyuşturulmuş halin, sen değilsin."

Kız kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. Enzo heyecanlı bir şekilde volta atıyordu.

"Haftalarca her gece oturup seni izlemek zorunda kaldım; seni rahatsız eden kabuslardan çığlık atarak uyanıyordun. Şifacılar gelip seni benimle birlikte tutarken, tekrar bayılana kadar boğazına ilaç zorla veriliyordu. Yemek için uyandığında hayalet gibiydin."

Ona soğukkanlılıkla baktı. Dudaklarında, pek düşünmediği ve hiçbir anlam ifade etmeyen sözler oluşuyordu. "Acım seni rahatsız ettiyse özür dilerim."

Çenesini sıktı ve durdu, bakışları ona kaydı. "Ben öyle demek istemedim," dedi, sesi alçaktı.

İçinde başka bir duygu belirdi. O, bunu fark etmeden önce yok oldu.

"Bu sen değilsin. Benim tanıdığım Elara bir savaşçıdır. Bir prenses. Kendini unutulmaya terk etmez. Acısıyla yüzleşir. O bir korkak değildir."

Yukarılarında gök gürledi, gökyüzünü sarsan, bulutları karıştıran bir gürültü.

"Bana ne dedin?" diye sordu sessizce. İçinde bir ağırlık oluşuyordu. Onu koruyan Karanlığın kıvranıp aç olduğunu hissedebiliyordu.

Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve gökyüzü açıldı. Yağmur yağmaya başladı, nemli Helion havasında sıcak, iri damlalar yağıyordu.

Enzo'nun yüzünde bir sırıtış belirdi, yağmur onu ıslatmaya başladığında, kollarını o kibirli duruşla kavuşturdu, bol beyaz gömleği sıırıslıklam oldu. Bu, onda bir tahriş ve daha derinlerde saklı olan daha güçlü bir duygu uyandırdı. Avuç içleri kaşınıyordu.

"Korkak."

Siyah bir çelenk onu sardı, haftalarca sinirlerinde hapsolmuş olan büyüü kaşınıyor ve serbest kalmak için atlıyordu. Ellerini uzattığında, gözleri gümüş rengi parıldayarak, avuçlarından kıvrılarak şekillendi. Canavarca şekiller akıyordu, hayvanlar değil, *başka bir* şey. Onu kovalayan kabuslar.

Yağmur ona vuruyor, onu sıırıslıklam ediyordu, ama tek hissedebildiği, içindeki öfkeli, kaynayan karanlıktı. Kıvrılan şekiller Enzo'ya saldırdı ve onu yere devirdi. Boş bir kahkaha ile, ondan ışık patladı ve o sıçrayarak gölgelerini küle çevirdi.

"İşte şimdi oldu," diye ısılık çaldı. Yıldırım gökyüzünü ikiye böldü.

O kaskatı kesildi, parmaklarını büktü, ıslak saçları cildine yapışmıştı. "Seni rahatsız mı ettim, Prenses?"

Dişlerini gösterdi, içindeki hayvan sıçradı, ellerini kıvırdı. Manzara değişti, yağmur hala yağıyordu, ama illüzyonu onu yıldızların, ışığın olmadığı bir yere getirmişti. Bunun yerine, burası o kadar karanlık ve o kadar eziciydi ki, üzerlerine ağırlık yapıyordu; içindeki şeyin bir yansımasıydı.

"Güzel yer," dedi kuru bir sesle, etrafına bakındıktan sonra ona bir ateş dalgası gönderdi. O, bir hareketle onu kenara itti ve adamın yüzündeki açgözlü sırıtışı gördü. Adam bir tane daha, sonra bir tane daha gönderdi ve o da sihir gücüyle hepsini tek tek yok etti.

Sonunda, onun ışığıyla illüzyon paramparça oldu ve kız kendini çimlerin üzerinde nefes nefese, çamur ve su damlaları vücudundan aşağı akarken buldu. Beyaz geceliği vücuduna yapışmıştı, Enzo da pek iyi durumda değildi, gömleği ikinci bir deri gibi vücuduna yapışmıştı.

"Elinden gelenin hepsi bu mu?" diye bağırdı ve kız öfkeyle kükredi. Gölgeleleri oklar oluşturdu ve onun kaldırdığı kalkanı tek tek delip geçti, kargalara dönüşerek onu gagalamaya başladı ve devasa bir aslana dönüştü.

"Hayır, küçük aslan," diye cevapladı kız. Yavaşça gülümsedi ve ellerini çevirerek aslanı saldırıya geçirdi.

Enzo, gölge aslan saldırdığında yere düştü. Çığlıklar duymayı bekledi. Ama bunun yerine, alçak bir kahkaha duydu. Ellerini hazırlayarak ona doğru büyük adımlarla yürüdü.

Gölge aslanı ışıkla bağlamıştı, katı gölgeler kurtulmaya çalışıyordu. "Gölün dibinde çağırдыңın gümüş ışık ne oldu?"

Nefes nefese, "Bana atacak o ışığın var mı?" diye sordu.

Elara, Enzo'nun iskelet kuyrukları ve karanlık sularla çevriliyken boğulduğu karmaşık anıları yüzeye çıkarken hareketsiz kaldı.

"Onun ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bu daha önce hiç olmamıştı."

Gözleri onun gözlerini aradı. "Sana inanıyorum. Ama üçünden fazlasına sahip olan birini hiç duymadım. Eğer öyleyse, herkesin inandığından daha güçlüsün."

"Büyüm hakkında konuşmak istemiyorum," diye tısladı, hala

O sıırıttı. "Tamam, büyüden bahsetmeyeceğiz. Bunun yerine silahlardan konuşalım."

Işığını dağıttı. Kızın burun delikleri genişledi. Onu kışkırtıyordu.

"Peki," diye tükürdü kız, onun karşısına yere çöktü. Enzo kendini çömelitti.

"Söylesene Elara, o hançeri hala güzel bacağında taşıyor musun?"

O yaklaşırken kız gözlerini kısarak baktı. Onun yanan sıcak eli kızın bacağını okşadı, kızın elbisesi yukarı kaymış ve sırlıslıkla olmuştu. O kızın uyluk dışını okşadı.

"Hayır, o bıçak sende değil," diye mırıldandı.

"Ariete aldı," diye cevapladı kız, ses tonu boğuktu.

Odak noktası, çıplak uyluğuna hafifçe dokunan onun pürüzlü başparmağına kayarken nefes almayı kesti. Kirpiklerinde oluşan yağmur damlalarının dudaklarından damladığını görebiliyordu. Öfkesi akıyordu, büyüğü akıyordu. Onun yaydığı ısıyı hissetti, soğuk dünyasında bir fırın gibiydi. Enzo, oturma dengesini değiştirdi, böylece o, bacaklarının arasında daha ileriye doğru ilerlerken, Elara dirseklerine yaslanmak zorunda kaldı. İçinde ateş kükrüyordu.

"Ne hissediyorsun, Elara?" Sesi alçak ve yumuşaktı. Göğsü inip kalkıyordu. "Öfke," diye tısladı. "Çok fazla öfke."

"Hepsi bu mu?" Yavaşça gülümsedi, başını eğip onu inceledi. Eli bacağından ayrılmadı, ağzı artık onun nefesini paylaşıyordu.

"Nefret."

"Mmm," diye mırıldandı. Boynuna eğildi, kokusu duyularını doldurdu. Nefesinin gıdıklaması hissedildi, sonra burnu boynunun hassas kısmını yukarı doğru kaydı. O, düzensiz bir nefes aldı. Arzu, başka bir yabancı duygu, içini kapladı. O, bir kahkaha attı ve aynı anda dilini kulağının arkasındaki hassas noktaya değdirdi. O, dengesiz bir nefes verdi, gözlerini kapattı.

"Tek hissettiğin bu olduğundan emin misin?" diye sordu adam. Gözleri birden açıldı. "Evet," diye hırladı.

Çekilen çeliğin tiz sesi havayı doldururken, onun yarı gülümsemesi yüzünde kaldı. Hançeri önlerinde belirdi ve o, kadına fısıldarken hançeri ona doğru uzattı

"O zaman neden benden ne kadar nefret ettiğini göstermiyorsun?"

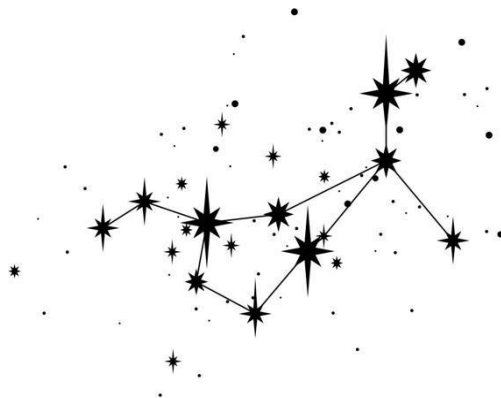
Kılıcın önlerinde durduğunu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "O nasıl senin eline geçti?"

"O gece senin sarayında onu aradım. Senin için ne kadar önemli olduğunu biliyordum."

"Ve bunu bana vermek için şimdiye kadar bekledin mi?" Elara titriyordu, öfkeyle, yorgunlukla, arzuyla, rahatlamayla. Uzun süredir uyuşuk bir şekilde hiçlikte dolaştıktan sonra ona çok yabancı gelen tüm duygular.

Hançeri yakaladı, onun elinden çekip göğsüne doğrulttu ve kalbinin hançere çarptığını fark etti. Bakışları onun üzerinde dolaştı, ıslak bukleleri, kaslarına yapışan şeffaf gömleği. Duyguları erimiş demir gibi akıyordu. O, gözlerinde en ufak bir korku belirtisi olmadan bakışlarını sabit tutarken, hançeri bastırdı.

Sonra, dişlerini göstererek ondan uzaklaştı ve ayağa kalktı. Elara ona hala öfke dolu bir bakış attı. Ama bunun arkasında, arzu doluydu - ikisi de bunu biliyordu. Ondan uzaklaştı ve tek kelime etmeden odasına geri döndü.

Otuz Dördüncü Bölüm

Elara içeri girerken kapılar gürültüyle açıldı ve ıslak elbisesini yırtarak çıkardı. Elbisesini yatak odasının girişinde bırakarak banyoya doğru yürüdü. Banyoyu hazırlarken öfkesi buharlaşıyordu, yağmurun soğuğu kemiklerine işliyordu. Onca şeyden sonra ona nasıl korkak diyebilirdi? Kurtarıldıktan haftalar sonra ona hançeri göstermesi de cabası.

Hançeri tezgahın üzerine çarptı, kabzası mermerde gürültüyle yankılandı. Elara, su yavaşlarken dişlerini sıkarak takırdamasını engelledi. Tanrı bilir ne zamandır ilk kez tek başına banyo yaparken, öfkesinin kendisini sarmasına izin verdi.

Aniden, net bir düşünce aklına geldi ve oturdu.

Öfke. Öfke duyuyordu. Ve bunu yaparken, acısını ya da Sofia'yı düşünmemişti. Bu isim onu irkiltti, ama bir şey anısını bastırmaya çalışırken, o da hırlayarak onu savurdu. Birikmiş büyüünün bir kısmını harcadıktan sonra, o kadar da güçlü değildi.

Enzo onu bir dizi duygu hissetmeye zorlamıştı. O anda ona karşı öfke ve nefret hissetmişti, ama aynı zamanda arzu ve rahatlama da. Titredi, dilinin boynunda yukarı doğru kaymasının hatırası içini ısıttı. Onu kasten kışkırtmış ve haftalardır zar zor var olduğu belirsizlikten çıkarmıştı.

Yıkanırken kendine küçük bir gülümseme attı. Maskeli balodan beri ilk kez gülümsüyordu. Her şey çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

Zihni uzun zamandır olmadığı kadar berraktı, nefes alıp net düşünebilmek için büyü emilmişti. Elara banyodan çıktı ve bir havlu aldı. Ne yaptığıнын farkında olmak ne kadar da güzeldi. Öfkesi sisin içinden bir yol açmıştı. Havluyu sıkıca sararak odaya doğru yürüdü.

"Enzo!" Diye bağırdı.

Enzo, yatağının yanındaki sandalyeye uzanmış, dudaklarında aynı kibirli sırıtişla, neredeyse çıplak olan Elara'yı baştan aşağı süzdü.

"Hemşire, hatırladın mı?" Enzo, kollarını başının arkasına uzatarak sırttı. Elara ona sert bir bakış attıktan sonra giyinmek için banyoya geri döndü. Tekrar ortaya çıktığında, biraz daha düzgün giyinmişti, zümrüt rengi dantelli geceliği uyluklarını örtüyordu. Enzo'nun bakışları ona kaydı, sonra uzaklaştı, sonra tekrar ona döndü. Bu manzarayı içlerine çekerek, onu yırtıcı b i r sessizlik sardı. Maskeli balodan beri böyle bir şey giymemişti.

gece elbisesi, sanki kendini yeniden sahiplenmek gibi görünüyordu. Enzo'nun bakışlarını görmezden gelerek aynanın önüne oturdu ve ıslak saçlarını taramaya başladı.

"Merissa'yı çağırmanı ister misin?" Sesi boğuktu.

Taraklarken elleri fark edilmeyecek kadar titriyordu. Henüz arkadaşını görmeye hazır değildi — ne onu ne de Isra'yı. Onlar sadece çok acı verici anıları, Sofia'nın anılarını geri getiriyorlardı. "Hayır."

"Saçını nasıl kurutacaksın? Soğuk alacaksın."

Saç fırçasını yere vurdu ve ona döndü. "Bütün gece etrafımda dolanıp durmaya mı niyetlisin, Anne Tavuk?"

O burun kıvırdı ve sandalyeden kalkıp ona doğru yürüdü. Yanına diz çöktü, o kadar uzundu ki, onun gözlerine bakabilmek için eğilmek zorunda kaldı.

"İçinde biraz ateş ve o acımasız dilin geri geldi." Gülümsemeyi engellemeye çalıştı.

"İşte," dedi adam yumuşak bir sesle. "Tanrım, o gülümsemeyi özlemişim."

Elara'nın dudağı titredi, boğazının arkasında sıkışan bir düğüm yükseldi. Yutmaya çalıştı. Bir kez. İki kez. İstese de düğüm gitmediğinden gözleri ağrımaya başladı.

Enzo endişeyle ona bakarken dudakları tekrar titredi. Sonra baraj kapakları açıldı.

Elara bir kez, sonra bir kez daha hıçkırdı ve ağlamaya başladı. Enzo öne eğilip kollarıyla onu sardığında, yüzünü elleriyle kapattı. Nefes almaya çalışırken omuzları titriyordu, gözyaşları sel gibi akıyordu. Yüzünü Enzo'nun boynuna gömdü.

"Sorun yok, sorun yok," diye mırıldandı Enzo, bir elini Elara'nın saçlarına koyarak.

"Gülümsediğim için bile çok suçlu hissediyorum," diye hıçkırdı, "En iyi arkadaşım öldü ve ben buradayım. Bu benim hatam."

"Beni dinle." Enzo, ona bakabilmek için onu nazikçe uzaklaştırdı. "Bu senin hatan *değil*. Sofia'nın gerçekten böyle düşündüğünü mü sanıyorsun?"

Elara gözyaşlarını silerek tavana baktı. "Ariete *beni* cezalandırmak için yaptı. Bu benim hatam."

"Biliyorsun, Helion kültüründe ölümün bir son olmadığına inanırız. Ölüm, bir şeyin başlangıcıdır. Sevdiğin birini kaybettiğinde, onu asla gerçekten kaybetmezsin. O kişi, anıları ve sıcaklığıyla seninle birlikte yaşamaya devam eder. Herkes onu hatırlayarak onu yaşatmaya devam ettikçe, bu enerji aktarılır. Sofia gitmedi. Bu, onunla farklı bir ilişkinin başlangıcıdır."

Elara, Enzo'nun ellerini sıkarken yüzü buruştu. "Eğer burada olsaydı, sana şu anda ne derdi?"

Elara gözyaşları arasında güldü. "Bana... kendime hakim olmamı ve acıma partisini bırakmamı söyledirdi. Bana *yaşamamı* söyledirdi. Çünkü Sofia hayatının her anının tadını çıkarırdı. Bana cesur olmayı, kurallara karşı gelmeyi öğretti. Korkusuz ve renkli biriydi ve hayatın sunduğu her mucizeyi yaşamamı isterdi."

"O zaman *yaşa*, Elara. Onun için." Yüzü ciddiyetle doluydu. "Bir keresinde bana Sofia'nın öngörü yeteneği olduğunu söylemiştin. Kaderini biliyordu ama yine de seni sevdiği için devam etti. Sana inanıyordu. O yüzden onun için yaşa."

"Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin." Elara gülümsedi, gözleri yine doldu.

Enzo onu kendine çekip başının üstüne öptü. "Şimdi bu ıslak saçların ne olacağına bakalım."

Elara alaycı bir şekilde ondan uzaklaştı. Enzo, büyüünün bir kıvılcımıyla avuçlarından sıcaklık yaydı. Avuçlarını Elara'nın başının üzerine tuttu ve Elara saçlarının kurduğunu hissederken, sıcaklık etrafındaki havayı ısıttı.

İnanamadan ona baktı. "Gerçekten mi?"

Enzo sadece omuz silkti. "Soğuk algınlığından ölmek için haftalarca işkence çekemezsin."

Kız, onun kara mizahına güldü. Gülmek iyi geliyordu, özellikle de kendi talihsizlikleri hakkında.

Enzo onun aklını okumuş gibiydi. "Yağmurda dans etmeyi öğrenmelisin." "Dışarıda yaptığımız şeye böyle mi diyorsun?" diye sordu kuru bir şekilde, saçlarını okşayarak.

"İstersen, dans etmekten çok daha fazlasını yapabilirdik."

Bu imaya midesinde bir sıkışma hissetti. Hemen konuyu değiştirdi. "Demek ısıtma yastığı ve kuaför. Savaşçı ordun ve sana tapan vatandaşlar, bu kadar derin yeteneklere sahip olduğunu biliyorlar mı?"

O, burnunu çekerek sandalyesine geri döndü. "İşte o zeka. Biliyorsun, bunu başka hiç kimse için yapmadım. Ya da bunu." Rahat gülümsemesi devam etse de, yüzünde samimiyet vardı ve o, gözlerini ondan ayıramadı. Onun sözlerinin derinliği anlaşıldıkça sessizlik hissedilir hale geldi.

"Neden?" diye fısıldadı.

Adam başını eğdi. "Bu konuşmayı yapmaya hazır mısın, Prenses?" Kalbi hızla atıyordu. "Hayır," diye fısıldadı.

Rahat gülümsemesi geri döndü. "O zaman başka bir zaman öğreneceksin gibi görünüyor." Göz kırptı ve kız yatağa doğru yürürken gerginlik bozuldu.

"Burada kalmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi sessizce, yorganın üzerindeki bir tüyü alırken.

"Benden bu kadar kolay kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Senin için yaptığım planlar El." var,

Takma isme gülümsedi. "Planlar mı?"

"Seni kızdırıp kaçacağımı düşünmedin, değil mi? Sana söyledim ... Seni terk etmeyeceğim. Yaşadığın her şeyi birlikte yaşayacağız."

"Neden bana bu kadar nazıksın? Buna gerek yok... Yani... Elbette başka görevlerin, zamanını alacak başka işlerin var... Hala yapmamız gereken çok şey var." Cümlesini yarım bıraktı.

"Bazen senin bu kadar inkarcı olman beni şaşırtıyor. Olmak istediğim başka bir yer yok," dedi Enzo basitçe, sandalyeye oturarak. O cevap veremeden, mumları üfledi.

"Uyu," diye emretti. Ve o da uyudu.

Kabuslar rüyalarında onu takip etti, ancak bu sefer kabuslarda farklı bir şey vardı. Uyanmadan önce zihnini kaplayan korkunç görüntüler kadar canlı değillerdi. Göğsünü sıkıca tutarak ve ağır nefes alarak uyandı, ancak onu saran sıcak kollara karşı direnmedi.

"Bir rüya, El, sadece bir rüya."

Yine ayağa kaldırıldı, saçları yüzünü kaplıyordu ve nazik bir el saçlarını yana doğru çekti. Taze sabah havası yine yüzüne çarptı, şafağın serinliği tüylerini diken diken etti.

"İyi misin?" Enzo, sırtını ovuşturarak sordu. O, başını bacaklarının arasına alıp öne doğru eğildi ve derin bir nefes aldı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Kafasını salladı ve nefes almaya devam etti.

"Sana söylediğimi hatırla. Ne kadar çok konuşursan, o kadar kolaylaşır. Kendini hafif hissedersin." Elini sıktı. "Güven bana, güçlerimle biliyorum."

"Üçüncü yeteneğinden hiç bahsetmiyorsun. İnsanları *görmek*." Enzo alaycı bir gülümseme attı. "Yani, her zaman dürüst müsün?"

"Neredeyse. Saklanacak pek yer yok. Diğerlerinde, birinin yalanını görebilirim. Onları kaplayan karanlığı, ağırlığı görebilirim. Bu kesinlikle

dürüst olmaya teşvik ediyor." "Başka ne görüyorsun?"

"Onların enerjilerini, niyetlerini görüyorum. Çok net değil; zihinleri okuyabiliyorum. Bir tür titreşim gibi. Birinden yayılan, onu bir kişi yapan belirsiz bir enerji görebiliyorsun. İlk tanıştığımızda da söylediğim gibi, sen bunu yapamadığım ilk kişisin."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Hiçbir fikrim yok. *Göremediğim* tek diğerleri Yıldızlar. Ama sen ilk ölümlüsün." Gözleri yüzünde dolaşırken iç geçirdi. "Ve tanrılar, bazen kafanda neler döndüğünü bilmek isterdim."

Kız güldü. "Oh, inan bana, gerçekten bilmek istemezsin."

Gözlerinde ilgi parladı. "Bu, olayı çok daha ilgi çekici hale getiriyor."

Kız kızardı ve adam sanki onun içini görebiliyormuş gibi gülümsedi. Daha fazla ısrar etmedi.

"Dün, konuşmamızdan sonra kendimi daha iyi hissettim. Ama onu çok özleyorum." Gözlerine yeni gözyaşları doldu. "Yapamıyorum... Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Nasıl kabul edeceğimi. Uyandığımda, onun burada olmadığı gerçeğinin bana verdiği bu ağır yükü."

"Her günü olduğu gibi kabul et. İyileşme süreci doğrusal değildir, El. Güneş ışığının yüzünü ısıttığı günler de olacak, yataktan çıkmak bile istemediğin günler de. Ama bu yine de ilerleme demektir. Kendine beklentiler yükleme."

"Çok bilgesin, biliyor musun?"

Enzo göz kırptı. "Sadece yakışıklı değilim, değil mi? Hayatımda çok fazla keder yaşadım, El. Bu konuda yalnız değilsin, söz veriyorum."

"Annem her zaman bu kadar derin hissetmenin bir lanet olduğunu söylerdi. Onu çok seviyordum, ama sanırım o beni benim ihtiyacım olduğu şekilde değil, kendi tarzında sevmekten acizdi."

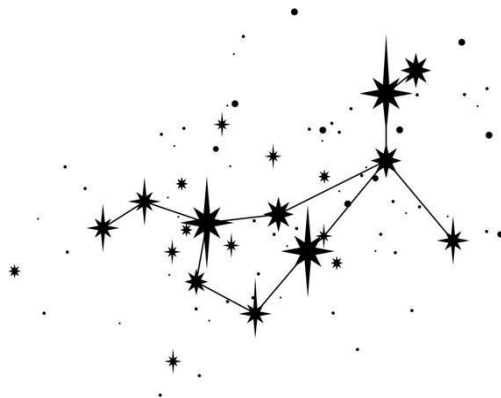
"İnsanlar seni ancak kendilerini tanıdıkları kadar derinden tanıyabilirler."

Elara başını salladı. "Bu yüzden tüm bu duyguları bir duvarın arkasına kilitledim. Hâlâ yüzeyin altında kaynıyorlar. Bazen hayatın yüzeyinde süzülme nasıl olurdu diye merak ediyorum; hiç acı ve keder tanımamak, bu kadar bağlanmamak."

Enzo onu sertçe çekip çenesini kaldırdı. "Kimsenin sana fazla hissetmenin zayıflık olduğunu söylemesine izin verme. Hayatın her inişini ve çıkışını hissetmek için ne kadar güç gerektiğini biliyor musun? Kalbini açık tutmak için? Buna değer ver, Elara, böyle bir yeteneğe sahip çok az insan var."

Gözleri hafifçe parladı. "Bazen bu çok büyük bir yük gibi geliyor."

Ona baktı, gözleri o kadar açık ve güven doluydu ki, kadının içi sızladı.
"O zaman ben de taşımaya yardım edeyim."

Otuz Beşinci Bölüm

ELARA, ertesi gün aynanın önünde hazırlanırken göğsündeki baskının hafiflediğini hissetti. Enzo'nun sözleri ona merhem gibi gelmiş, o kadar çok kaybın bıraktığı açık ve taze yarayı yatıştırmıştı.

Ariete'nin sarayından ayrıldığından beri kendi yansımasını görmemişti ve bu görüntü tam da korktuğu şeydi. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı ve Ariete'nin yüzüğü elmacık kemiğinin köşesini kesmiş olduğu yerden hala iyileşmemiş bir yara izi vardı. Yüzü solgundu, haftalarca kapalı odada kaldığı için kazandığı rengin çoğunu kaybetmişti. Merissa'yı çağırmak için mücadele etti, onu görmek ve onunla konuşmak için kendini hazırladı, ama içindeki korku henüz çok büyüktü. Neredeyse kendini korkak olarak lanetleyecekti, ama Enzo'nun sözleri kafasında yankılanıyordu.

İyileşme yavaş yavaş olur.

Ve böylece, Enzo'nun ona öğrettiği gibi, yargılamayı bıraktı.

O, titrek eliyle solmakta olan morluklara ve kesiklere dokunurken, Enzo yatağın yanında bekliyordu.

"İyileşecekler," dedi sessizce.

Cesur bir gülümseme takınarak ona döndü. "Hazırım."

O da ona gülümsedi ve kolunu ona dolayarak saraydan dışarı çıkardı. Sarayın sınırlarından çıkar çıkmaz kalbi hızla çarpmaya başladı. Vücudu ona haykırıyordu, kas hafızası ona sarayı son terk ettiğiinde olanları hatırlatıyordu. Sanki tam olarak ne olduğunu biliyormuş gibi, Enzo onu sıkıca kendine çekti ve bir arabanın yanlarına gelmesi için işaret etti.

"Sana uzun zamandır bir şey göstermek istiyordum," dedi, dikkatini başka yöne çekmek için. "Buraya geldiğinden beri Helios'u neredeyse hiç görmedin. Bugün seni tanıştıracamız." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Şehri ne kadar az gördüğümü hiç fark etmemiştim," diye itiraf etti, Enzo onu saray kapısında bekleyen arabaya götürürken. "Geldiğimde gördüğüm sıcak karşılama ve Leone ile ikinci kez karşılaştığımda gördüğüm daha da *sıcak* karşılama dışında."

Enzo, onu arabaya bindirirken yüzünde karanlık bir ifade belirdi ve araba hareket ederken kolunu dışarı uzatıp yan tarafına vurdu.

Saraydan uzaklaşan geniş ve virajlı yol, Elara'nın son ziyaretinde hatırladığından daha güzeldi. O zaman yorgun ve travma geçirmiş olan Elara, geniş asfalt yolu süsleyen şafak ağaçlarına ya da saraya dönüp onu çevreleyen altın rengi şelaleyi hayranlıkla izlerken manzaraya dikkat etmemişti.

"Buraya geldiğimde ne kadar güzel olduğunu hiç fark etmemiştim," diye fısıldadı. Yanında duran adam kıkırdadı.

"O günü hala hatırlıyorum. Kirli ve kanlı bir halde gelmiştin, ama gözlerindeki ışıltı bana, her zaman bir kraliçe olduğunu bildiğini söylüyordu."

Kız kirpiklerinin altından ona baktı. "Kraliçe mi?"

"Ne?" Adam güldü. "Asteria'nın hakiki varisi olmadığını iddia edecek kimseyi tanımıyorum, Elara."

Evinden bahsedilince irkildi, anıları lekelenmişti.

"Ariete'nin kazanmasına izin veremezsin," dedi daha sessiz bir sesle. "Orası senin evin. Oradaki anılarını çalmasına izin veremezsin."

"Haklısın."

Araba dar sokaklara girerken, o da pencereden dışarıya bakmaya devam etti. Burası Asteria'dan çok farklıydı. Burada, tozlu yollar, beyaz ve sıcak altın rengiyle boyanmış, ışıkla yıkanmış binaların arasından geçiyordu. Leone tapınağının puslu kulelerini gördü.

"Oraya hiç girer misin?" diye mırıldandı, uzakta kaybolan abartılı sütunlara başını sallayarak.

Enzo burnunu çekti. "Sana dindar bir tip gibi mi görünüyorum?"

Bir an düşündü. "Hayır, ama sen prensisin. Elbette görevlerini yerine getirmeli ve büyük Tanrını tapındığını göstermelisin."

Enzo gözlerini devirdi ve koltuğa yaslandı.

"En büyük bayramlarda, tören için oraya giderim, evet. Yaklaşan yaz gündönümü, ibadet yerine bir sonraki adımımı atacağım zaman olacak. Yıldızların ne yaptığını ilk elden gördüm, Elara, birçok insan gördü. Onların hükümranlığına kızan insanlar, ayaklarına tapınan insanlar kadar çoktur."

"Ne kadar saygısızsın," diye azarladı, gözlerinde öfkeyle.

"Leone en kötüsü değil... kesinlikle değil. Bize pek karışmıyor, sadece zaman zaman dikkatimizi çekmek ve tapınılmak için aramızda dolaşıyor."

"Asteria'da Ariete Yıldızlar hakkında mantıklı bir şey söyledi."

"Ne dedi?"

"Yıldızların sadece zaten var olanı ortaya çıkardığını söyledi. Onların büyü, etkileri... sadece bizim varlığımızı güçlendiriyor."

Enzo düşünceli bir şekilde elini dudaklarına götürdü. "Mantıklı. Hepimiz iyi ya da kötü değiliz. Bunun garantisini verebilirim." Kuru bir kahkaha attı. "İyi olup olmadığımı gerçekten anlamak için kötülüğü tanımam gerekiyordu. Onu seçmeyeceğimi bilmek için onunla yüzleşmem gerekiyordu. Bunun beni ne yaptığı hala bilmiyorum. Ellerimdeki kan aksini iddia ediyor."

"Sen iyisin," dedi Elara yumuşak bir sesle.

Yarım bir gülümsemeyle cevap verdi. "Hakkımda anlatılan hikayeler aksini söylemiyor mu? Sayamayacağım kadar çok insan öldürdüm, bunu biliyorsun. Korkunç şeyler yaptım. Sana anlatabileceğimden emin olmadığım şeyler. Ariete beni büyüleyecek olsaydı, onun büyüü sana ne gösterecekti bilmiyorum. Karanlığımın derinliği budur."

Pencereden dışarı baktı, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle cevap verdi: "Karanlıktan korkmuyorum."

Araba, güzel oyulmuş mermer bir binanın önünde durdu. Elara, arabadan inerken binaya bakakaldı. Küçük bir meydanda bulmuşlardı kendilerini, ortasında bir çeşme akıyordu. Meydandan ayrılan sokakların arasında çamaşır ipleri gerilmişti, temiz çarşafklar hafif esintide dalgalanıyordu. Hava kuru ve hoştu, lezzetli yemek kokuları ortalığı doldurmuştu.

"Sana benim için özel olan bir şeyi göstermek istedim." Enzo ona doğru eğildi. "İşler benim için çok zorlaştığında buraya gelirim. Belki sana da yardımcı olur diye umdum."

Onu mermer binanın ahşap kapısına götürdü ve içeri girdiler. Serin gölgeler onu karşıladı ve hoş geldin dercesine kollarını okşadı. Küçük bir avlunun ortasında turkuaz bir havuz vardı, çatısı yoktu ve yumuşak ışık gölgeleri üzerine düşüyordu. Kollarını uzatıp gölgelerin üzerinde dans etmesini izlerken kıkırdadı.

"Şimdi nazik ol," diye uyardı. "Daha önce kimseyi buraya getirmedim."

İçinde bir şey parladı ve o bunu sakladı. Uzun zamandır hiçbir şeyin olmadığı bir ortamda dolaştıktan sonra, değer vermesi gereken başka bir duygu. Adam elini tuttu ve onu girişin gölgesinden geçirdi, ayak sesleri altındaki taşlarda yankılanarak çınladı. Sağdaki bir kapıya yöneldi ve ışığını parlatarak kilidi açtı. Küçük bir gülümsemeyle ona döndü ve kapıyı açtı.

Işık odayı kapladı. Odayı boğdu. Mekan o kadar açıktı ki, ağırlıksız hissetti. Beyaz sıvalı duvarlar odayı süslüyordu, büyük tavandan tabana pencerelerin ötesinde küçük, kapalı bir bahçe görünüyordu. Ama onu büyüleyen, odayı dolduran şeydi.

Duvarlar her boyutta heykel ve heykellerle doluydu, bazıları yapım aşamasındaydı, bazıları bitmiş ve cilalanmıştı. Odanın ortasındaki tezgahın üzerinde mitolojik canavarların minyatürleri, çeşitli pozlarda yükselen gerçek boyutlu heykeller duruyordu. Ona en yakın olana doğru çekinerek bir adım attı. Bir kadın sevgilisi tarafından kucaklanmıştı, dudakları neredeyse birbirine değiyordu. Parmağıyla heykelin şeklini izledi.

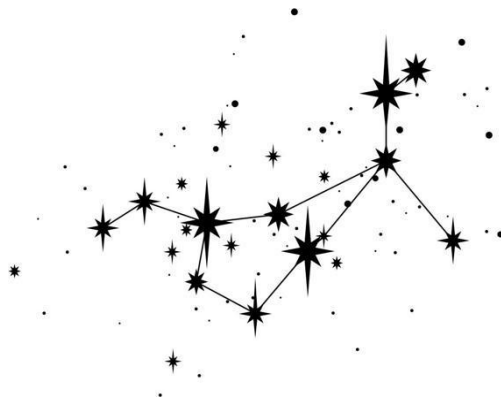
"Beğendin mi?" Enzo arkasında sordu. O da ona doğru döndü.

"Enzo, bayıldım. Bunların hepsini sen mi yaptın?!" Sanat eserini hayranlıkla inceleyerek tam bir daire çizdi.

Enzo, odaya girip kapıyı kapatırken yanlara doğru gülümsedi. Onun yanına geldi, kadının üzerindeki amber kokusunu alabileceği kadar yakına.

"Evet. İyileşmek için yaptığım şey bu." Masadan bir kaya parçası çekti.

"Göster bana," diye fısıldadı. Adam ona hafifçe gülümsedi. Ellerini hazırlayarak, ellerinden parlak beyaz ışınlar yayılmaya başladığında konsantre oldu. Elinde saf, kristalize bir ışın oluşana kadar ışını genişletti. Sonra, Elara'nın gözleri önünde, ışını taş parçasını kesmeye başlayacak şekilde yönlendirdi. Elara, gözlerinin önünde pürüzsüz eğriler oluşurken, pürüzlü çizgilerin düzeldiğini izledi. Adamın sanatına sevgisini döktüğünü izlerken, kendi pürüzlü kenarlarının yumuşamaya başladığını hissetti.

Otuz Altıncı Bölüm

ELARA GERİYE BAKTIĞINDA, bu günleri hayatının en mutlu günleri olarak görecekti. Enzo her gün onu çalışırken stüdyosuna götürürdü. Onları takip eden acil taleplerden, Yıldızlardan, alacakaranlık camından veya silah haline gelmekten bahsetmezlerdi. Bunun yerine, Elara yanına yığınla kitap getirir ve Enzo çalışırken şezlongda uzanırdı. Enzo'nun taşa hafifçe vurduğu ritmik sesler, Elara'ya okurken yumuşak bir müzik gibi gelirdi.

Romantik romanlara hiç olmadığı kadar ilgi duymaya başlamıştı. Enzo'nun ona gösterdiği kraliyet kütüphanesinden aldığı yıpranmış kitapları, sabah ışığı geniş pencerelerden yüzünü ısıtırken, büyük bir iştahla okudu. Molalarda oturup, taze nane çayı yudumlarken güneşin tadını çıkarırlardı. Enzo çalışırken sanat, müzik ve hayatları hakkında konuşurlardı. Elara için Sofia'dan bahsetmek, Enzo'nun söylediği gibi onun ruhunu canlı tutmak giderek daha kolay hale geldi. Çocukluklarındaki maceralarını, gençliklerindeki dramalarını ve ikisinin de sayısız kez başını belaya soktuğu olayları anlatırdı.

Bazı günler Enzo, ona göstermediği bir proje üzerinde çalışıyordu: gün ışığı vurduğunda parıltıyan, saf beyaz taştan yapılmış yüksek bir blok. Onu bir paravanın arkasında saklıyordu ve Elara ne zaman sorarsa, sadece küçük bir gülümsemeyle karşılık veriyordu. Bazı günler, ona ilham perisi olmasını, kanepede uzanmasını ve o da ona bakarak narin bir el ya da yüzünü kaplayan saç tutamları oymasını istiyordu.

Elara'nın cildi yeniden parlamaya başlamıştı. Sol'da geçirdiği günler yüzünü bronzlaştırmış, prensle birlikte geçirdiği huzurlu günler ise içinden parlamasına yardımcı olmuştu. Enzo'nun stüdyosunun yanındaki küçük fırın Bruno's'tan aldığı hamur işlerini ona zorla yedirmesiyle vücudu da dolgunlaşmaya başlamıştı. Hayat dolu dükkan sahibi, ilk gün içeri girdiğinde ona bir bakış attı ve ona bir düzine pasta verdi, neredeyse zorla yedirerek. Binadaki diğer sanatçılarla ve meydandaki diğer dükkanlarla da tanıştı, isimlerini ve mesleklerini gülümseyerek öğrendi, aralarında dolaşma cesaretini buldu, Enzo için alet ödünç aldı ve ayak işlerini yaptı.

Leo'yu sarayda ara sıra görmüştü, Enzo'nun onunla vakit geçirebilmesi için fazla mesai yaparak, kışlaya veya eğitim alanına aceleyle giderken her zaman bir öpücük ve bir gülümseme sunuyordu.

Ve Merissa... Elara onu aramaya cesaret edememişti. Merissa saraydaki en yakın arkadaşı olduğu için, hala mantıksız bir suçluluk duygusu vardı.

Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama suçluluk duygusu, onu aramanın Sofia'nın anısına bir hakaret olduğunu, sanki onun yerini alıyormuş gibi fısıldıyordu.

Ama Elara sonunda Isra'yı ziyaret etmek için cesaretini topladı. Uyandığında, başına gelen olaylarla yeterince barıştığını hissetti ve tekrar onunla yüzleşmeye hazırды.

Isra, Elara'yı gördüğü anda onu kucaklayıp öperek, onu kendi alanına sürükledi ve Enzo'nun yüzüne kapıyı çarptı.

O günden sonra, haftada birkaç öğleden sonra, rüya yürüyüşü uygulamalarına devam etmek için Isra'nın evine giderdi ve Isra'nın rüyalarındaki serin buzlu manzaralar hem kaçmasına hem de iyileşmesine yardımcı oluyordu.

Enzo ile geçirdiği öğleden sonralarından birinde, küçük teraslı bahçenin çimlerinde uzanmış öğle yemeğini yerken, Elara hayal kırıklığıyla iç çekerek kitabını kapattı.

"Ne oldu?" diye sordu Enzo, bir parça ekmek kopararak. "Sinirliyim," diye cevapladı Elara, kitabı çimlerin üzerine fırlatarak. "O kitap sana ne yaptı ki?!"

"Hikayenin kahramanı tüm büyüsünü kaybetti. Neden hep böyle yapıyorlar? O kadar güçlü ve kuvvetliydi ki, sonunda her şeyi bıraktı!"

Enzo, aralarındaki tabaktan bir üzüm alıp güldü. "Yani, güçlerinden asla vazgeçmeyecek misin?"

"Asla," diye yemin etti, küçük parmağının etrafına küçük bir gölge kıvrılttı. "Aslında, tek istediğim onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek." Dudaklarını ısırды, uzun zamandır sormak istediği bir soru dilinin ucundaydı. "Bana öğretebilir misin?"

Enzo, ağzı dolu halde yemekten başını kaldırıp ona baktı. "Ne öğretmemi?" "Heykel yapmayı. Işığa sahip olmadığımı biliyorum, ama güçlerimi, gölgelerimi... Gücüm, gölgelerim... Acaba işe yarar mı?"

Ayağa fırladı, heyecanla onu da ayağa kaldırdı. "Deneyelim."

Odaya geri koştular ve o, önlerindeki masayı temizleyerek küçük bir parça saf beyaz taş çıkardı. Onu inceleyerek bir şeyleri kontrol etti, sonra kadının arkasına geçti. Kokusu kadını sardı ve kadının duyuları onun yakınlığına odaklandı, nefesinin ensesindeki sıcaklığı, nane ve bal kokusu. Bu onu gıdıkladı ve aralarındaki gerginliği o kadar fark etmesine neden oldu ki nefesi kesildi.

Kızın boynuna kollarını dolarken boğazını temizledi ve kızın kollarını nazikçe kaldırarak önlerine uzattı. Avuçlarının nasırları

artık yumuşak olan ellerinin sırtına karşı.

"Rahatla," diye kulağına fısıldadı, gülerek, ve o da onun dediğini yaptı. "Şimdi," dedi, "Işığı yönlendireceğim ve sana nasıl oyacağını göstereceğim. Sonra aynı şeyi Karanlıkla da deneyebilirsin."

Kız dudaklarını ısırarak başını salladı.

"Ve bu konuda benden daha iyi olmamalısın," diye mırıldandı.

Kız ona gülümsedi ve adam tereddüt etmiş gibi göründü. Kollarının gerildiğini hissetti ve adam ellerinin arasında tekrar güç oluşturmaya başladığında geri döndü. Elara'nın avuç içlerine zarar vermeden gücü aktarmaya konsantre olurken, parlak beyaz renk ikisinin ellerini de kaplayana kadar neredeyse nefes almıyordu. Ellerini genişletirken kızın ellerini tuttu ve oluşan katı şekli uzattı. Sonra, çok nazikçe, ellerini bir dans gibi hareket ettirdi ve taş üzerinde bir eğri şekillenmeye başladı.

Elara hayranlıkla nefesini tuttu. "Işığını içimde hissedebiliyorum," dedi. Bir coşku onu sarmış gibiydi, onun sıcaklığı onu doldururken zevk dalgaları uyandırmaya başladı. "Sen her zaman böyle mi hissediyorsun?" Sesi hayretle doluydu.

O, ellerine tekrar odaklanırken bir kahkaha attı. "Hayır. Eskiden sadece sanat yarattığımda bunu hissederdim. Senin hissettiğin şey, ışığım aracılığıyla benim duygularım."

"Mutluluk," diye fısıldadı.

Adam gülümsedi ve kadının parmak uçlarını sıktı.

"Şimdi," dedi. "Neden gölgelerinden birazını buna aktarmayı denemiyorsun? Onları besle."

Elara kararlılıkla başını salladı. Zihnini sakinleştirdi, tanıdık gölgelerini çağırdı, gücünün yükseldiğini hissedince nefesi hızlandı.

Vücudu gerginleşirken Enzo tekrar "Rahatla" diye mırıldandı. Enzo'nun önüne yaslandı ve avuçlarından gölgeler akmaya başlayınca nefesini verdi. Gölge Enzo'nun ışığıyla dans ederek, spiral şeklinde kıvrımlarla onu okşadılar. Arkasında onun mırıldandığını duyduğunu sandı, ama ses o kadar yumuşaktı ki, hayal mi gördüğünü merak etti.

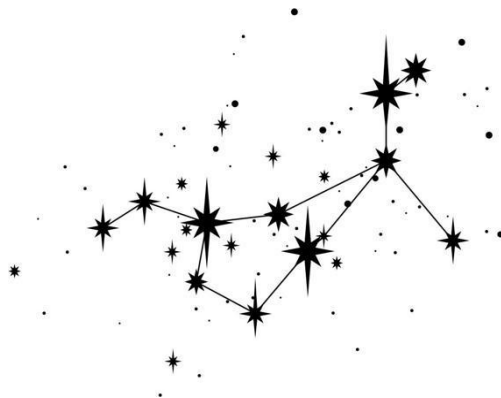
Onun güçleri onun güçleriyle dans ederken, baş döndürücü bir coşku onu sardı, onun parlaklığıyla onun gölgesinin buluşması, sanki lezzetli bir parmak omurgasından aşağı kayıyormuş gibi. Sanki uçuyormuş gibi, bedeninden çıkmış gibi hissetti. Gölge Enzo'nun dans etmesine izin verdi, onun parıltısıyla iç içe geçerek. Gözleri geriye devrildi ve başı onun göğsüne düştü, o yine inledi - bu sefer emin oldu. Tüm varlığının güçle titrediğini hissedebiliyordu, onun ışığı, asla ayrılmak istemediği bir sıcaklıktı. Etraflarındaki sesler boğuldu ve tek duyabildiği, onun kalp atışlarının düzenli vızıltısı ve düzensiz nefesi idi. O da iç çekiyordu,

Enzo'nun gücü alevlenirken onun tutuşunun sıkılaştığını hissederek, yüksekliği kovalıyordu. Bir inilti çıktı ağzından. Son bir çaba ile Enzo'nun yaptığı gibi gölgelerini yönlendirdi ve onun titrek, iç içe geçmiş ellerinden tekrar pürüzsüz kıvrımları yönlendirmesine izin verdi.

Gölgeleri onun ışığına karışarak taşı içinde boğdu. Tekrar titredi; zevk o kadar yoğundu ki acı vericiydi. Sanki onun ortasında duruyordu, ruhu ona, onun ruhu da ona açıktı. Çıplak ve soyulmuş, gücü onu vuruyordu. Uyluklarının arasında bir rahatlama hissetti ve bu onu o kadar şaşırttı ki, nefes nefese ileriye doğru sendeledi. Enzo onu durdurmak için uzandı ve ona olan tutunmasını bozdu. Kız, telaşlı ve nefes nefese, ona çılgınca baktı. Enzo da geniş gözleriyle ona baktı, yanakları kızarmış ve saçları dağınıktı.

Konuşmak için ağzını açtı, aralarında ne olduğunu sormak için. Ama bir şey gözüne çarptı, ikisinin enerjisi azalırken tezgahın üzerinde kalmış bir şey. Elara, önlerinde duran şeye bakıp nefesini tuttu. Dakikalar sessizlik içinde geçti. Sonunda Enzo titrek ellerle onu aldı, oyulmuş dilim dokunulduğunda keskin bir his veriyordu. Her şeyi değiştirecek bir kelime fısıldadı.

"Alacakaranlık Camı."

Otuz Yedinci Bölüm

CAM ÖYLE SİYAHTI ki Elara ve Enzo kendilerini onun yansımasında görebiliyorlardı. Taş Enzo'nun elinde soğuktu ve ondan titreyen bir güç yayılıyordu.

"Olamaz," diye fısıldadı Elara, Enzo'nun omzunun üzerinden bakarak. Enzo, yarattıkları parçayı çevirip Işığa doğru tuttu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu Enzo sessizce. "İsra'nın kehaneti." Birbirlerine baktılar. "Bir yıldızı öldürebilecek bir silahımız var."

Enzo, Elara'yı arka sokakların ve kestirmelerin labirentinde İsra'nın evine ulaşana kadar yönlendirirken, umut ayaklarının peşinden koşuyordu. Kapıyı açmadan önce etrafına gizlice bakındı ve Elara'yı da yanına çekerek içeri girdi. Nefes nefese İsra'nın okuma odasına daldılar.

"Siz ikiniz kraliyet ailesinden değil misiniz?" diye sordu İsra tatlı bir sesle, kanepede uzanmış, mor kristal küreyi üzerindeki ateş lambasına tutarken. "Küçük Rico ikinizden daha iyi kapı çalmasını biliyor. Merhaba aşkım," diye ekledi, Elara'ya bir öpücük göndererek. Elara ona gülümsedi.

Enzo öne doğru itti. "İz," diye nefes nefese, titrete bir el uzattı. İsra, avucunda duran siyah parçaya ilgisizce baktı, sonra farkına vararak doğruldu.

"Bu ne?" diye fısıldadı.

Elara yaklaştı. "Bugün yaptık, İsra. Sadece bir taş parçasından."

"Biz mi?" Burun delikleri genişleyerek Enzo'ya keskin bir bakış attı. Enzo çenesini sıkarak onun bakışlarından kaçındı. "Güçlerinizi birleştirdiniz mi? Ona bunun ne anlama geldiğini söyledin mi?"

"Yeter, İsra," diye hırladı.

"Hayır, söylemedi. Ne anlama geliyor?" Elara, ikisi arasındaki garip etkileşimi izleyerek sordu. İsra, Enzo'nun gözlerine bakarak, kendi içinde bir savaş veriyordu.

"Boş ver," dedi kahin sertçe. "Aşırı tepki veriyorum."

İsra, Enzo'nun avucundan taşı alıp nefesini tutarken Elara'nın gözleri kısıldı.

"Yani, düşündüğümüz gibi mi?" diye fısıldadı Elara.

"Alacakaranlık camı," dedi İsra, oyma parçayı gözüne yaklaştırarak gözlerini kısarak. "Ariete'yi öldürmek için bir silah," diye tamamladı Enzo.

İsra sertçe başını salladı. "Duskglass bıçağı onu delmeli. O zaman büyüsü işe yaramaz hale gelir. Sonra işi kendin bitirmelisin."

"Bir tanrıyı öldürmenin tek yolu," diye mırıldandı Elara.

"Bu, savaşma şansın olmasını sağlayacak tek şey. Ve şimdi, belki de Ariete'yi kendi savaş alanına çekmenin zamanı gelmiştir."

Enzo, Isra'nın sözlerine kaşlarını kaldırdı.

"O senin öldüğünü sanıyor. Bence ona hayatta olduğunu bildirip bir tuzak kurmanın zamanı geldi." Gülümsedi. "Aphrodea'nın dedikoducu sarayında yaz gündönümünden daha iyi bir zaman olabilir mi?"

"Aphrodea mı?" Elara kaşlarını çatı. "Neden Helios yerine gündönümü için oraya gidelim ki?"

"Çünkü Celestia'daki tüm krallıklar arasında en büyük çeşitlilik Aphrodea'da toplanıyor. Bir dedikodunun yayılmasını ve sevgili prensimizin tutkularından yaralarını

saran Ariete'ye ulaşmasını istiyorsan, Aphrodea başlamak için en uygun yer."

Enzo, sandalyeye yaslanarak başını sallarken parmaklarının arasında alevler dans ettirdi. "Herhangi bir planım olursa babama haber vermem gerekir," dedi sert bir sesle. Elara, Idris'i düşününce, özellikle de Enzo'nun ona söylediklerinden sonra, gözleri karardı. "Özellikle de bir Yıldız'ın evimize girmesine izin vermek söz konusuysa. O kabul etse bile, Elara'nın tekrar yabancı topraklara gitmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun? Onsuz da hayatta olduğunu haber verebiliriz."

Elara topuklarını döndürdü. "Sanki ben odada yokmuşum gibi konuşma. Ben çocuk değilim Enzo. Ne de kırık bir şey. Gelebiliyim ve yardım edebiliyim. Bu çok iyi bir plan."

Isra başını salladı.

"Kendi şartlarımızı koyalım," diye devam etti Elara. "Ariete'nin düşüncesizce davranışlarını ve şiddetini kendi avantajımıza kullanalım. Benim hayatta olduğumu duyuran bir sinyal gönderelim. O da koşarak, duskglass dolu kollarımıza atlayacak."

"Ayrıca," Isra kanepesinden kartlarını boş boş karıştırırken seslendi, "Elara'yı burada bırakıp yaz gündönümünde tek başına *Aphrodea*'ya gitmen çok zalimce olur."

"Isra," Enzo uyardı.

"Neden?" diye sordu Elara.

"Sen zekisin prenses, birleştir parçaları. Yılın en güçlü büyüğü gecesı, şehvet ve dünyevi zevklerin krallığında."

Elara'nın zihninde parçalar bir araya geldi.

"Neden sen... bunun ne önemi var? Neden umurumda olsun ki?" diye bağırdı Elara. Enzo ona baktı, gülümsemesini saklamaya çalışırken dilini yanağına dayadı.

Isra kıkırdadı. "Siz ikiniz, dışarıdaki Leone'nin gerçek boyutlu heykeli kadar ince düşünüyorsunuz." Kapıyı işaret etti.

"Biz sadece arkadaşız," diye tısladı Elara. "O istediğini yapabilir." Enzo'nun altın rengi gözleri, içinde bir eğlence kıvılcımıyla, Elara'nın gözlerine kilitlendi.

"Evet, ve ben bu desteden İmparatoriçe kartını çekmeye niyetim *yok*," diye karşılık verdi İsrâ.

İsrâ oynadığı kartları karıştırdı ve en üstteki kartı masaya çevirdi. İsrâ keskin bir bakış atarken, İmparatoriçe ona bakıyordu, başını geriye atmış gülüyordu.

"İz, zavallı kıza işkence etmeyi bırak." Enzo gülerek ayağa kalktı ve gerindi. "Aramızda plan yapıp sana haber vereceğiz. Bu işi yaparsak senin de orada olmanı istiyorum. Leo ve Merissa da." Kafasının üstüne bir öpücük kondurdu, sonra Elara'nın elini tutup onu dışarı çıkardı.

"Arkadaşlarmış, hadi oradan," Elara, evden dışarı sürüklenirken İsrâ'nın mırıldandığını duydu.

Tozlu sokaklarda yürüdüler, aralarında hissedilir bir sessizlik vardı. "Peki..." Elara, cebindeki duskglass dilimini çevirerek cesaretini topladı.

"Güçleri 'birleştirmek' ne demek?"

Enzo aniden durdu ve yavaşça ona döndü. "Bunu unutmuş olmanı umuyordum."

Elara kaşlarını kaldırdı. "Biz sır saklamayız, Enzo."

Enzo içini çekip yüzünü elleriyle kapattı ve Elara'dan gözlerini kaçırdı. Önlerindeki beyaz sıvalı duvarın üzerine dikkatle odaklandı.

"Biriyle güçlerini birleştirmek... samimi bir eylemdir."

"Oh," diye cevapladı Elara, yüzü kızardı. Kesinlikle bunu beklemiyordu.

"İkimizin de bunu yaparken nasıl hissettiğimizi düşünürsen, neden bunun genellikle nişanlı çiftler veya sevgililer için ayrılmış bir eylem olduğunu anlayabilirsin." Boğazını temizledi, gözlerine bakamıyordu.

"Şey," dedi Elara, yanakları kızarıırken boğazını temizledi. "Bize alacakaranlık camını kazandırdı, bu yüzden şikayet edemem."

Enzo'nun dudağı kıvrıldı. "Evet, şikayet ettiğini hiç söyleyemem." Elara, Enzo'nun koluna vurarak ona küfretti ve sonra tekrar sokağa doğru yola çıktı.

"Aphrodea..." O taktiğini değiştirdi, Enzo da şükürler olsun ki onu takip etti.

"El, gerçekten gitmek zorunda değilsin. Yeterince zorluk çektin," dedi Enzo arkasında.

Elara gözlerini devirdi. "Canlı kanıt yoksa kim bir söylentiye inanır ki? Akli başında herhangi bir saray mensubu, ben orada bulunmadığım sürece bunu önemsiz bir şey olarak görür."

Enzo ona yetişirken sırtı ve stüdyonun ters yönüne doğru yöneldi.

"Neden sırtıyorsun?"

"Hiçbir şey." Omuz silkti. "Bu, Isra'nın söylediği şeyle bir ilgisi yok, değil mi?"

Elara aniden durdu, Enzo ona çarptı. "Söylesene, motivasyonum olabilir?"

Enzo, onu bir yemek arabasına çekip arkasında duran adama işaret ederken gülümsemesi daha da derinleşti.

"Bunu açıkça söyleyerek ikimizi de aptal durumuna düşürmeyelim, Prenses."

Satıcıya birkaç bozuk para attı ve elindeki kağıtla sarılmış malları sıkıca tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" Elara, adam onu belinden tutup, tepenin dik bir şekilde alçaldığı, parlak renkli evlerin sıralandığı caddeden aşağı doğru sürüklerken sordu.

"Serinlemek için, bugün çok sıcak."

Elara kaşlarını çatarak uzun tepeyi aşağıya doğru baktı.

"Ve zaten," diye ekledi, "konuyu değiştirme."

"Değiştirmiyorum," diye somurtarak cevap verdi. Tepeden aşağı inerken düşüncelerine daldı. İnkâr ettiği için değil, *temkinli* olduğu içindi. Enzo ile aralarında her ne kadar çok şey değişmiş olsa da, onu ne kadar sevse de... çirkin kehanet kafasında yankılanıyor ve onu rahatsız ediyordu. Kendini bırakamazdı. Bir Yıldız'a kaderinde olduğunu bildiği halde. Ama giderek büyüyen duygularını ve Enzo'nun yanında olduğu zamanlarda onu tüketen fiziksel ihtiyacını inkâr edemezdi.

Tepenin dibine vardıklarında, gökyüzünün yükseklerinde parıldayan Işık onları çevreleyerek, gökyüzünü altın rengi, sıcak ve yakın bir renge boyarken, onu düşüncelerinden sıyrıldı.

"Öyleyse..." dedi, kağıt torbadan bir şeftali kopararak. "Yaz gündönümünde Torra'nın cazibesinin doruk noktasında olan Afrodit kadınlarıyla çevrili olmam sana tamamen uygun mu?"

Elara'nın gözleri kısıldı.

"Yoksa Asteria'da onun cazibesinin sadece bir kısmının sana yaptıklarını mı unutuyorsun?"

"Ve sana da ne yaptığını," diye karşılık verdi Elara, o geceki görüntüler zihninde canlanırken, onu geceleri uykusuz bırakan, ateşli ve arzulayan görüntüler. "Neden öyle olacağımı anlamıyorum. İstedğini yap."

Enzo şeftalisinden bir ısırık aldı, küçük bir koya vardıklarında onu kızdırdığını görmekten keyif aldı.

Onu nereye götürdüğünü fark edince, konuşma aklından silindi. Kenarda tökezleyerek yürüdü, sandaletlerini çıkardı, süngerimsi deniz otları yerini toz gibi beyaz kuma bıraktı. Ayak parmaklarını kuma batırdı, iç çekerek, beyaz pamuklu elbisesi hafif esintiyle dalgalandı. Enzo onu

Gözlerden uzak bir koy, sadece küçük bir kum şeridi ve kristal berraklığında su, şimdiye kadar gördüklerinden daha parlak. Ona döndü.

"Okyanusun seni sakinleştirdiğini biliyorum," dedi gülümseyerek. "Hatırladın."

"Elbette."

Elara kuma uzandı. Enzo yanına uzandı ve dirsekleriyle kendini destekledi.

"Dediğimiz konuya dönelim." "Enzo," diye inledi Elara.

"Senin söylemeni istiyorum."

"Neyi söylememi?" diye tersledi.

"Başka bir kadınla birlikte olduğumu düşünmenin seni gerçekten rahatsız etmeyeceğini."

Enzo yan dönerek ona baktı ve Elara'nın bakışları onunkinden ayrılmadı. Üzerine vuran ışık, Enzo'nun her özelliğini aydınlatıyordu. Gözleri o kadar erimiş gibiydi ki, her altın rengi tonu göz bebeğinin etrafında titriyor ve değişiyor gibiydi. Cildi parlıyordu. Enzo elini siyah saçlarının arasından geçirerek saçlarını yüzünden geriye attı. Elara, gözleri bu hareketi takip ederken boğazındaki yumruyu yuttu.

"Bunu yapmam seni rahatsız etmez," dedi adam, elini tutup başparmağıyla avucunu okşayarak.

Nefes alış hızlandı, tüm dikkati o tek harekete odaklandı. "Boynunu öpmek."

Parmakları köprücük kemiklerinin üzerinde gezindi, çenesinin yanındaki hassas noktayı okşadı. Daha da yaklaştı.

"Dudaklarına."

Başparmağı, parmakları saçlarını tararken, açılmış ağzını okşadı. saçlarını okşadı.

"Onun saçını istediğim gibi çekmek için." Vurgulamak için saçını çekti ve Elara'nın ağzından boğuk bir nefes çıktı.

Elara'nın nefesi kesildi. Enzo, ona dokunmadan üstüne yuvarlandı, kollarını onun iki yanına dayadı. Başını dudaklarına eğdiğinde saçları ikisinin arasına düştü.

"Onunla sadece sevişmek değil, ona tapmak için." Dudakları bir saç teli kadar uzaktaydı. Derin nefes alsa, dudakları onun dudaklarına değecekti.

"Senin istediğin bu değil miydi, Prenses? Saygı?"

Avı iniltiyi bastırırken, Enzo yavaşça gülümsedi. Vücudu ışığı engelledi, böylece kendi karanlıklarında bir koza içinde kaldılar.

"Bu gerçekten seni rahatsız etmez mi, Elara?" diye mırıldandı.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, umurumda olur. Bu düşünce beni hasta ediyor."

"Sonunda." O, sırtarak ondan uzaklaştı ve Elara, itiraf ettiği şeye karşı gözlerini kapatarak şaşkın bir şekilde kaldı. Ne yaptığını fark eden Elara ayağa kalktı. Tek kelime etmeden, yanakları kızarak, su kenarına doğru yürüdü. Ona bakmadan, iç çamaşırlarına kadar soyundu, duskglass'ın etek cebinde güvenli bir şekilde durduğundan emin oldu ve suya girdi.

Gök mavisi sular, sevgilisine geri çağrılan bir ruh gibi ona nazikçe çarptı. Işığın ışınları gökyüzünde alçaldı, o da suya girdi, önce beline, sonra göğsüne kadar, sonunda ağırlıksız hale gelip yüzdü. Nazik dalgaların altına daldı, sırt üstü dönerek gözlerini açtı. Berrak su, hızla akan düşüncelerini soğuttu, onu şehvetinden kurtardı.

Bronzlaşmış teni dalgaların arasında yükselip alçalırken, Enzo'nun güçlü vücudunun dalgaları yararak ilerlediğini gördü, damlalar havada elmaslar gibi parılıyordu. Ona gülümseyerek yaklaşp ıslak buklelerinden tuzu silkelerken, kız ona bakmadan yüzünü buruşturdu. O suda dururken, kız sırt üstü uzandı.

"Şimdi beni görmezden mi geliyorsun?" Ona su sıçrattı. Ona en sert bakışını attıktan sonra kendini daha da uzağa itti.

"Bilgin olsun prenses, ben de aynı şekilde hissediyorum."

Kollarını suda kaydırmayı bıraktı ve kendini öne doğru eğdi.

"Öyle mi?" diye sordu, hala göz teması kurmadan. Enzo ona yaklaştı.

"Elara, eğer gündönümünde ben olmadan Aphrodea'da olsaydın," diye sinirlenerek ellerini kaldırdı, "krallığı yerle bir ederdim."

Gözleri ona kaydı. "Ne?" "Ne dediğimi duydun."

Kalbi hızla çarpmaya başladı, sözler ağzından çıkmadan önce durduramadı. "Eğer gerçekten öyle hissediyorsan, neden beni hala öpmedin?!"

Enzo ona inanamayan bir ifadeyle baktı. Bir anlığına onun yüzünü inceledi, dilinde zehir, en derin endişeleri ortaya çıkıyordu. "Yoksa bunu yapmak için Torra'nın cazibesine mi ihtiyacın var?"

Gözleri büyüdü ve Elara başını sallayarak yüzmek için kollarını uzattı. Enzo eliyle Elara'nın bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Elara'nın vücudu suda Enzo'nun vücuduna çarptı.

"Neden seni tekrar öpmedim diye merak mı ediyorsun?" diye mırıldandı. "Tek düşündüğüm şey buydu. Beni rahatsız ediyorsun Elara. Bir kez olsun iyi olmak istedim. O gecedan sonra çok utandım. Çok şey yaşadın. O lanet cazibe... Tüm mantığımı kaybettim. Ondan sonra gözlerine bakamadım bile."

"Enzo, ben istedim. Sana söyledim."

"Daha iyi olmalıydım. Sen beni daha iyi bir adam *olmak* istememi sağlıyorsun, El. Hazır olduğunu düşünmedim."

"Hazır olduğuma inansaydın, ne yapardın?"

Ona öfkeyle baktı, kuru bir kahkaha kaçtı. Kendini açığa vururken gözlerini ona dikti.

"Seni o kapının önünde alıkoyardım. Vücudumuzu o kadar iç içe geçirirdim ki, benim nerede bittiğim, senin nerede başladığın belli olmazdı. Dudaklarından sarhoş olup, kendimi sana kaptırırdım. Zar zor kendimi tutuyorum. Elara, tek bir kelimenle kendimi kaybederim."

Konuşmak için ağzını açtı ama o bir bakışıyla onu susturdu.

"Pişman olduğunu, hepsinin bir hata olduğunu, sadece Torra'nın cazibesi olduğunu düşündüm."

"Torra'nın cazibesi mi? Ben çok daha öncesinden, uzun zamandır seni istiyordum," diye bağırdı.

Adam ona baktı, gözlerinde o kadar parlak bir farkındalık vardı ki, kadın neredeyse kaçacaktı. Tek bir hareketle kadını kendine çekti. Kadın nefes nefese kalırken bacakları içgüdüsel olarak adamın beline dolandı ve kolları adamın çıplak boynuna sarıldı. Adamın tuz ve kehribar kokusunu içine çekti. Adamın başparmakları kadının belini okşadı, elbisesinin ince kumaşı altında. Kadın titremeyi bastırdı.

"Seni öpmemi ister misin?" Adamın ağzı kadının çenesine yumuşakça değdi. Kadın başını geriye eğdi. Adamın dokunmasını, öpmesini arzuluyordu. Son birkaç haftanın inanılmaz gerilimi, yakıcı bir anın eşiğine gelmişti.

"Tanrım, sana yapmak istediğim şeyi hemen şimdi göstermek istiyorum," dedi, bir eliyle boynunun kıvrımlarını okşarken. O, daha fazlasını isteyen bir şekilde boynunu geriye doğru eğdi. O, boynuna gülümseyerek, başını okşarken başparmağını kulağının arkasına uzattı.

"Ama sana bir şey söyleyeyim," diye devam etti yumuşak bir sesle, nefesi kadının kulağını gıcıklıyordu. "Şu anda seni öpmeyeceğim. İlk öpücüğümüz Torra tarafından benden alındı, bu yüzden bir sonraki öpücük önemli olacak. Nasıl ve ne zaman olacağını uzun zamandır planlıyordum. Ve bir dahaki sefere seni öptüğümde, her anını hatırlayacaksın. İnemelerini benim dudaklarım ve dilimden başka bir şeye bağlayamayacaksın. Sabırlı ol Elara ve hazır ol."

Onun sözleri üzerine, lezzetli bir titreme omurgasını sardı. Onun haklı olduğunu, bu işi aceleye getirmek istemediğini fark etti. İçinde yükselen duyguların, ne kadar inkar etmeye çalışsa da, önemli ve özel bir şey olduğunu anladı. Bunlar, şehvetle sarhoş bir öğleden sonra acıyı unutmak için birer kaçış değildi. Bu kedi fare oyununa kapılmış, uçuşunun kenarında sallanıyor gibi hissediyordu. Onu öpmeye ve büyüü bozmaya karar verdiği anda her şeyin değişeceğini biliyordu.

Ve o, alnına masum bir öpücük kondurduğunda sessizce başını salladı. "Bunun için," dedi, "bedelini ödeyeceksin." Ve hiç düşünmeden, gülerek onu suya batırdı.

Saatlerce ılık suda uzandılar ve ancak gökyüzünde son altın ışık huzmesi belirdiğinde Enzo yumuşak bir sesle, "Karanlık basmadan geri dönsek iyi olur," dedi.

Pazar yerinden aldıkları yiyecekleri atıştırarak uzun ve keyifli bir yürüyüşle eve döndüler. Elara'nın kalbi, Enzo'nun itirafıyla parıldıyordu. Haftalar sonra ilk kez mutluluk hissediyordu. Gerçek mutluluk. Sofia'nın yaşadığı yerde hala bir acı vardı, ama Enzo onu teselli ediyordu.

Odasının önüne vardıklarında ona "Teşekkür ederim" dedi. Enzo, geçerken kendi odasında durmuş ve şimdi temiz bir gömlek ve bol keten pantolonla karşısına çıkmıştı. Elara'nın yakalanmasından beri onun yanından ayrılmadığı için sık sık yeni kıyafetler toplayıp odasına getiriyordu.

Kapıyı ona açtı ve arkasından içeri girdi. Elara'nın arzusu ve isteği mantığına karşı haykırıyordu, onu yatağına davet etmekten bir adım uzaktaydı.

"Bunu sana daha önce söyledim mi bilmiyorum. Son birkaç haftadır. Bana ışığını döktün."

Elara'nın elini tuttu ve aralarındaki gerilim yükseldi ve parıladı, Elara'nın ciğerleri onun yakıcı dokunuşuyla daraldı. "Sen zaten bir ışıksın, Elara. Bu yüzden gölgeler sana akın ediyor."

O kadar parlak bir gülümsemeyle gülümsedi ki, canı acıdı.

"Bana bir iyilik yap," diye mırıldandı, her gece yatağı olarak kullandığı aynı koltuğa çökerek. Kız, onunla birlikte bu uçurumdan düşmeye hazırlandı.

"Benim randevum ol."

Elara ona şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Yaz gündönümüne. Düşündüm de, bunun için Aphrodea'ya gideceğiz. Birlikte."

Elara bir an için tamamen unutmuştu. "Emin misin? Bu kadar kısa sürede her şeyi ayarlayabilir misin?"

Elini havada salladı. "Bir haftamız var. Bana bırak."

O, yanıt beklerken kaşlarını çatarak banyo odasına doğru yürüdü. Geceliğini giydi ve söylemek üzere olduğu şey için kendini hazırladı.

"Sadece *bana* bir iyilik yaparsan."

O, oturduğu yerden kaşlarını kaldırdı, kız ise derin mavi ipek giysisiyle geri döndü, bronzlaşmış, esnek bacaklarını ortaya çıkardı. Kız, onun bakışlarının üzerinde dolaşp çıplak uyluklarına odaklandığını izledi. "O giysiyle istediğin her şeyi yapmana izin veririm."

Yatağa uzanırken ona bir bakış attı ve çarşafın üzerindeki gevşek ipliği sinirli bir şekilde oynadı. "O sandalyede uyumayı bırakır mısın? Kendimi çok kötü hissediyorum ve bu senin sırtın için iyi olamaz. Şifacılar, yeterince uyumazsan..."

"Sorun değil," diye gülümsedi, onu keserek. "Yatağıma gelmem için bana *yalvarmana* gerek yok."

"Göksel Yıldızlar ve kutsal olan her şey adına," diye mırıldandı, tavana bakarak. Adamın gülümsemesi daha da genişledi. "Kalacağım." Sandalyeye oturdu, gömleğini başından çıkardı. Elara kızardı, çıplak gövdesini doya doya seyretti ve yanında bu varken ne kadar uyuyabileceğini merak etti. Çarşafı kaldırdı ve arkasına uzandı.

"Söylemeliyim ki," diye mırıldandı, "bu, bizim aynı yatağı paylaşmamızla ilgili hayallerimin hiçbirine uymuyor." O eğlenceli bir ses çıkarırken, kız onun koluna arkadan bir tokat attı.

"Okyanusta söylediğim şey ciddiydi. Sana düzgün bir şekilde kur yapmak istiyorum. Bu da, benim yanımda giymeyi sevdiğin o günahkar kısa geceliklerle beni ne kadar baştan çıkarmaya çalışırsan çalış, bazı kıyafetlerin üzerinde kalacağı anlamına *geliyor*."

Kendi kendine gülümsedi, gözlerini devirdi ve yatağının yanındaki mumu üfleyerek söndürdü. "Anlaştık."

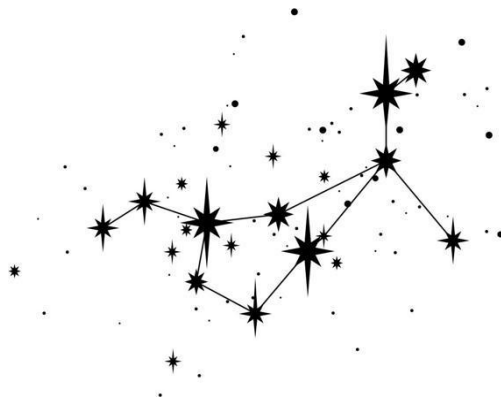
"Hala soruma cevap vermedin, Elara." "Tabii ki seninle çıkacağım, *Lorenzo*," diye alay etti.

Ağzı kulağının yanında yumuşaktı, "Bunun beni ne kadar tahrik ettiğini bilemezsin ."

O biraz dudağını dudağını ısırdı, gülümsedi. "Ne?" diye sordu
sırıttı masumiyetle masumiyetle
"Lorenzo?"

Görünür bir çaba ile inleyerek boynundan uzaklaştı, kolunu beline dolayarak arkasına yerleşti. Kafasının arkasına bir öpücük kondurdu.

"İyi geceler, güzelim," diye mırıldandı, uyku onu ele geçirirken. Ve ilk kez, Elara'nın zihni de uykuya dalarken sakinleşti.

Otuz Sekizinci Bölüm

Kapıda YUMUŞAK BİR VURUŞ duyuldu ve Elara irkildi. Arkasında sıcaklık, bir vücut ve onu sıkıca saran bir kol hissetti.

Dönerek, aynı anda üç şeyi fark etti.

Aylardır ilk kez tek bir kabus bile görmemişti. Helios Prensi yatağındaydı.

Ve bal rengi saçlardan oluşan bir perde kapının etrafından bakıyordu.

Küfretti, komada olan Enzo'nun üstündeki battaniyeyi iterek kapıya doğru koştu, Merissa'nın görmemesi için çaresizce. Haftalarca ondan kaçındıktan sonra onunla yüzleşmek zorunda kalacağını fark edince midesi bulandı.

"Bir dakika," diye boğuk bir sesle çıkardı, zihinsel olarak kendini hazırlamaya çalışarak. Enzo'nun öğrettiği gibi derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, kapıyı açıp dışarı çıkmadan önce, arkasında kapıyı çarparak.

Merissa'nın güzel yüzü görünür olunca Elara, "Merhaba" diyerek biraz garip bir şekilde söze başladı. Yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı ve kollarında bir tepsi tutuyordu.

"Elara," diye fısıldadı.

Merissa'nın yüzünde şaşkınlık ifadesiyle birbirlerine bakarken gergin bir sessizlik oldu.

"Konuşabilir miyiz?" Elara kekeleyişi için kendine kızdı. Çekingen bir aptal gibi davranmak alışık olduğu bir şey değildi.

"Tabii ki," dedi Merissa, kapalı kapıya kaşlarını çatarak.

"Belki odanda?" Elara dudağını ısırды.

Merissa parlak bir gülümseme takındı ve Elara'ya onu kendi yatak odasına kadar takip etmesini işaret etti. Tepsisini yere koydu ve Elara'yı içeri davet etti. Elara, Merissa'nın odasına girerken, burayı daha önce hiç görmediğini fark etti. Oda küçük ve düzenliydi, zevkli bir şekilde dekore edilmişti, Merissa'yı tam olarak yansıtıyordu. Kapısına farklı tonlarda elbiseler asılıydı, saray üniforması bir sandalyenin üzerine asılıydı. Merissa yatağa oturdu, Elara ise kapının yanında durdu.

"Lütfen," dedi Merissa, yanına işaret ederek.

Elara yanına gelip oturdu, gözleri hizmetçinin yüzünü dikkatle taradı. "Özür dilemek istedim."

Merissa'nın ihtiyatı kaşlarını çatmasına neden oldu. "Ne?"

"Senden kaçınıyordum ve seni görmezden geliyordum... Özür dilerim. Ben..."

Tanrım, bu çok zordu. Neden şimdi her şeyi anlatmak bu kadar zordu? Boğazında oluşan yumruyu bastırmak için zorlukla yutkundu.

"Sofia'dan sonra," diye zorla konuştu, "senin yanında olmaya dayanamıyordum. Sadece..." Yine yutkundu. "Bana onu çok hatırlatıyordun. Sen

burada en yakın arkadaşımın. Saraya adımımı attığım andan itibaren beni sıcak karşıladı. Senin yüzünü gördüğümde, onun yüzünü gördüm. Onun yerini alıyormuşum gibi hissettim."

Göz yaşları akmaya başlamıştı ve o, sinirli bir şekilde ellerini havaya kaldırarak iç geçirdi.

Merissa ellerini tuttu ve sıkıca sıkı. "Elara," dedi sert bir sesle. "Üzülecek hiçbir şeyin yok. Hiçbir şey, beni duyuyor musun?"

Elara başını salladı, gözyaşları arasında bir gülümseme belirdi. "Sadece çok suçlu hissediyorum. Sanki başka arkadaşlarım olmamalıymışım gibi, ya da Sofia... o zamanlar eğlenmem gerekiyormuş gibi." Hıçkırıkları artmaya başlayınca derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Sofia yaşadıklarını yaşarken. Onun kaderinin ne olacağını başından beri bilirken."

Merissa onu sıkıca kucaklayınca, kolları etrafında hissetti ve gül kokusu aldı.

"Sorun yok," diye fısıldadı. "Hissettiğin şeyi hissetmeye hakkın var. Ama aynı zamanda ilerlemeye de hakkın var. Sence Sofia senin bir kabuk gibi kalmanı, hayatı boş boş izlemeni ister miydi?"

Elara hafifçe gülümsedi. "Çok bilge birisi benzer bir şey söylemişti." Merissa'yı tekrar kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Seni özledim," dedi saçlarına.

"Ben de seni."

"Peki, neler kaçırdım?" diye sordu Elara, gözyaşlarını silerek. Merissa tepsiye uzanıp, aralarına bir tabak pasta ve bir demlik çay getirdi. Kurnazca sırıttı.

"Bunu ben *sana* sormam gerekmez mi? Yoksa gözlerim beni aldattı da senin yatağında bir prens mi gördüm?"

Elara ağzına bir pasta attı ve cevap düşünmek için bu bahaneyi kullanarak omuz silkti. "Hiçbir şey olmadı," diye cevapladı sonunda.

Merissa alaycı bir şekilde güldü. "Isra'nın bunu çok komik bulacağını biliyorsun, değil mi? Bana ikinizden ve duskglass'tan bahsetti bile... ve senin inkarlarından."

"Senin gibi iki meraklıyı daha önce hiç tanımadım."

Merissa, pastalardan birinden bir gildberry kopararak kıkırdadı. "Demek, elimizde duskglass var. Bu harika bir şey, değil mi?"

Elara düşük bir ısıklık çaldı. "Öyle. Ve şimdi Isra, Celestia aracılığıyla hayatta olduğumu haber vermek için çılgın bir plan yaptı. Ariete'yi buraya çekip bu işi bitirmek istiyoruz."

Merissa başını salladı. "Duydum... Aphrodea'da yaz gündönümü mü geçireceksin? *çok* saygın biriyle."

Elara'nın bakışları ona kaydı. "Tanrılar, haberler çok hızlı yayılıyor. Sana anlatmam gereken bir şey kalmamış gibi görünüyor. Bu bilgiyi kim verdi? Isra olabilir mi? Leo olabilir mi?"

Merissa sırtışını gizlemeye çalıştı. "Enzo, Leo'ya sana evlenme teklif etmeyi planladığını söyledi." sormayı planladığını söyledi."

"Kim söyledi sana..." Elara cümleyi tamamladı.

Merissa başını salladı. "Biliyorsun, Enzo bu tür etkinliklere kimseyi götürmez. Özellikle de komşu ülkelerdeki etkinliklere."

Elara'nın kaşlarını kaldırma sırası gelmişti. "Başlama. Bu bir randevu değil. Plan için."

"Evet, *plan*," diye alay etti Merissa.

"Komutan Leo da küçük görevimize katılacak mı?" Elara alaycı bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı ve Merissa'dan şakacı bir tokat yedi.

"*Ve* Isra," diye karşılık verdi Merissa. "Biliyorsun, onunla bir fikir bulduk. Dün Aphrodea'yı önerdikten sonra bana geldi. Dikkat çekici, tüm sarayın dikkatini sana çekecek bir şeye ihtiyacımız var." Merissa sinsi sinsi gülümsedi.

"Bu işin gidişatı hoşuma gitmiyor."

"Aphrodean olarak gelenekleri iyi bilirim. Aşk ve şehvetin ülkesinde, misafirleri sıcak bir karşılama ile ağırlamak... gelenekseldir diyelim." Fındık kremalı bir pasta ile gülümsemesini sakladı.

"Devam et..."

"Enzo geldiğinde, Aphrodea Kraliçeleri şüphesiz büyük bir yaygara koparacak ve onun geleneksel Aphrodean dansına katılmasını isteyecekler. Bu dans, Asteria'da alıştığım danslardan biraz daha serbesttir."

Elara inledi. "Ne diyeceğini zaten biliyorum."

"Sen gösterinin yıldızı olacaksın, kelime oyununu bağışla. Asteria *Kraliçesi* Elara'nın hayatta olduğunu dünyaya duyururken tüm gözler senin üzerinde olacak."

Elara'nın kalbi bu unvanı duyunca hızla çarptı. Derin bir nefes aldı.

"Hiç de ürkütücü gelmiyor. İlk adımını bile bilmediğim bir dansla yüzlerce yabancı saray mensubunu büyülemek kolay bir iş."

Merissa'nın gülümsemesi daha da genişledi. "Biz bunun için buradayız."

Gündönümüne kadar geçen hafta kaos içinde geçti, her gün Ariete'yi Helios'a çekmek için plan üzerinde kafa yorduk. Enzo, alacakaranlık camının parçasını Sol'da güvendiği tek demirciye götürdü, adam parçayı bir kın üzerine yapıştırarak büyülu camı bir bıçağa dönüştürdü. Elara bıçağı aldığıında, Sofia'nın hançerinin yanına sıkıca bağladı ve iki silah da asla uyluklarından ayrılmadı. Leo ve Enzo'yu neredeyse hiç görmedi, çünkü onlar bütün gün toplantılarla meşguldüler, kral ve konseyi ile strateji belirliyor, planı kusursuz hale getiriyor ve gerekirse Yıldız ile savaşmak için yeterli sayıya sahip olduklarından emin oluyorlardı. Onları sadece sarayın aydınlık koridorlarında koşarken geçerken görebiliyordu, ikisine de hızlıca gülümsüyor, sonra kendisi de aceleyle saraydan çıkıyordu.

Gece, Enzo'yu bir anlık bakıştan daha uzun süre görebildiği tek zamandı. Aralarında filizlenen şeyi düşünemeyecek kadar yorgundu, Enzo onun yatağına yanına yerleşmiş, giyinik halde ve iffetli sözüne sadık kalmış olsa da.

Merissa planının ayrıntılarını anlattığı anda, Elara'yı Isra'yı görmeye götürmüş, Elara'ya sadece giyinip, yeni uyanmış ve kafası karışık Enzo'ya aceleyle veda etmek için yeterli zaman bırakmıştı.

Oda mağara gibiydi ve havada limon kokusu yayılıyordu.

Krem rengi beyaz duvarlar gökyüzüne doğru yükselirken, üzerlerinde serin gölgeler dans ediyordu. Isra arkasını dönerek odayı inceledi. "Fena değil... hiç fena değil."

Elara, Enzo'nun stüdyo binasındaki boş salona baktı. Burası görünüşe göre bir prova odasıydı ve mucizevi bir şekilde kadınlar için boşaltılmıştı.

Isra ile Merissa'ya baktı. Merissa aptal gibi sırtıyordu, bol keten pantolon ve kısa bluzuyla hiç kendine benzemiyordu. Aslında Elara, Merissa'yı daha resmi bir etek veya elbise dışında bir şey giyerken hiç görmemişti.

"Aphrodeans hakkında bilmeniz gereken ilk şey, bizim sadece dans etmediğimizdir. Hareketlerimizin her bir parçası baştan çıkarmak için tasarlanmıştır." Kalçalarını sallayarak Elara'ya doğru süzüldü. "Maalesef canlı orkestramız yok, ama binanın sahibi daha iyi bir şeye sahip."

Gülümseyerek, Isra, Elara içeri girmeden önce fark etmediği küçük bir el arabasındaki bir nesneye doğru yürüdü. "Sahipleri Castor'dan, Gem ve Eli'yi tapan krallıktan," diye ekledi Isra, dudaklarını küçümseyerek kıvrarak. "Usta mucitler ve mimarlar. Onların büyüü, canlı bir gruptan duyacağınız müziği taklit etmenin bir yolunu buldu." Isra, el arabasının altına uzanarak büyük, ince bir disk çıkardı. Konsantre olarak kaşlarını çattı ve diski kutuya benzeyen nesnenin üzerine koydu, diskin ortasına iğneye benzeyen bir şey yerleştirdi.

Elara, cihazdan müzik çalmaya başlayınca sıçradı. Cihazın yanına süzülürken ağız açık kaldı. "Operada olmak gibi," diye fısıldadı, müzik yükselip havadar mekanı doldururken. Elara gözlerini kapattı, kollarını genişçe açıp salonda dönerek gülümsedi.

"Bu dansa takip etmen gereken tek şey ritimdir ve bu ritim, rneğin Celestian Waltz'dan çok farklıdır."

Elara başını salladı ve durdu. Isra, farklı bir melodi başlayana kadar aletle tekrar oynadı.

Elara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiç böyle bir müzik duymamıştım."

Müzik canlı ve enerjikti, sanki kıvrılıp iğdsel olarak hareket ediyor gibiydi. O, neredeyse yerinde duramıyordu, ritmin çekiciliği ve hızlı temposu onu cezbediyordu.

"Bu ritim iki kat daha hızlı. Seni sayacak bir davul var. Ritim neredeyse ilkel. Asteria'daki sıkıcı saçmalıklar gibi değil." Isra göz kırptı.

Merissa başını salladı ve Elara'nın ellerini tuttu. "Ritimle hareket ettiğinde, sanki onunla flört ediyormuşsun gibi. Ve bir, iki..."

Dans etmeye başladı, Elara'ya hareketleri yavaşça gösterdi, sonra hızını artırdı.

"Biraz gevşemen lazım," dedi, Elara'nın kałalarını tutup onu kendine doğru çekti. Isra ise sandalyeye uzanmış, "su gibi hareket et" ve "ritimle bütünleş" gibi yararsız tavsiyelerde bulunuyordu.

Merissa, Elara'nın kałalarını hareket ettirdi ve Elara da ona uydu.

"Güzel. Çok daha iyi. Sen doğuştan yeteneklisin. şimdi, müzik burada kreşendoya başladığında," Merissa yükselen melodinin ştne bağırdı, "dansın en cesur kısmı başlar. Erkek bir koltuk bulur, kadın ise onun üzerine oturur." Isra'ya işaret etti, Isra da başka bir sandalyeyi ne çekti.

"ştne oturur mu?" Elara kekeledi.

"İkimiz de senin namuslu biri olmadığını biliyoruz, Prenses," dedi Isra. Elara, Merissa'nın ona gösterdiği son harekete konsantre olurken ona müstehcen bir hareket yaptı.

Merissa sandalyeye oturdu ve Elara'yı üzerine çekti. "Bu adımı en başarılı şekilde yapmanın yolu, dans ettiğinizi hayal etmek değil, daha çok," bir saniye düşündü, kelimeleri bulmaya çalışarak, "sevişmek."

"Sikişmek demek istiyor," diye bağırdı Isra, kendi sandalyesine yaslanarak. Elara kıkırdadı.

Merissa gözlerini devirdi ve devam etti. "Erkeğin ştndeyken..." "Bunu anlayamıyorum," diye araya girdi Isra yine.

"Isra," diye tersledi Merissa. "Tahmin etmen gereken bir gelecek ya da karıştırman gereken kartlar yok mu?"

"Hepi n i z için şanslısınız ki, Elara'ya müstehcen dans etmeyi öğretmek *çok daha zor*. daha eğlenceli." Uzun saç örgüsünü oynayarak sırttı.

"Onu boş ver," diye mırıldandı Merissa, Elara'nın beline rehberlik eden ellerini koyarak. "Ne diyordum?"

"Ona bir erkeği binmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamasını söylüyordun."

"*Teşekkürler*, Isra." Merissa, Isra'ya bir kez daha sitemkar bir bakış attı. "Kalçalarının nasıl hareket ettiğini, nasıl dalgalandığını düşün. O anda kendinden emin ol. Sensüelsin, kontrol sende. Güç sende. Prensleri diz çöktürecek güç. Kullan onu."

Elara başını salladı, müziğin sesine odaklandı, ilkel, zorlu ritmin kendisine şarkı söylemesine izin verdi. Kalçalarını sallarken ateşi damarlarına doldu.

"İşte böyle," Merissa gülümsedi ve alkışladı. "Anladı."

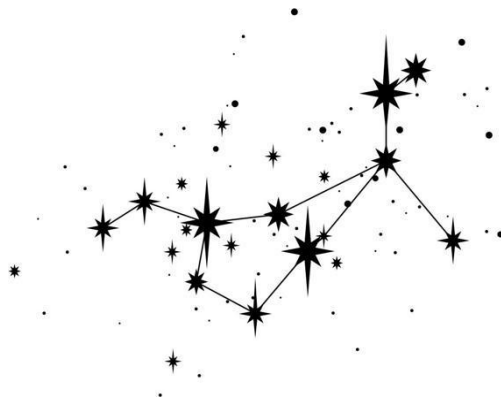
"Enzo çıldıracak," Isra sırttı.

"Bunu biliyor mu?"

Isra burnunu çekti. "Tanrılar, hayır. Bizim için biraz eğlence. O da Afrodite sarayı kadar şaşkın olabilir. Yıllarca bunu konuşacaklar. Asteria'nın kayıp prensesinin Ariete'den kurtulmakla kalmayıp, kıtanın en çok aranan bekârı, onların gözleri önünde baştan çıkardığını."

Merissa sinsi sinsi gülümsedi. "Bence baştan çıkarmak için pek uğraşmasına gerek yok. Bu sabah olanlara bakılırsa Enzo zaten ona aşık olmuş durumda."

"Kapa çeneni," dedi Elara, Isra'nın sevincinden ağzını açıp daha fazla soru sormadan önce. "Ve baştan bir daha göster bana."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Gündönümü ^{sabahi}, Elara gözlerini açmadan önce hizmetçilerin emirlerini haykıran sesleri, gürültülü arabaların sesleri ve gözlerinin önünden geçen coşkulu müzik sesleriyle uyandı. Hafif bir gülümsemeyle yataktan atladı ve terasının tül perdelerini açtı. Dışarıya baktı, yılın en uzun gününün büyüğü havada sıcak ve cızırtılı bir şekilde hissediliyordu. Bu gün tüm krallıklarda kutlanıyordu, ancak Helios, Işıklarıyla en görkemli kutlamaya sahne oluyordu. Burada muhteşem kutlamalara tanık olamayacağı için üzüldü ve tozlu pavyon kapılarından her türlü egzotik malın teslim edildiğini görünce hayretle aşağıya baktı. Gözleri müziği takip etti ve saray bahçelerinin gölgesinde prova yapan bir grubu gördü. Hizmetçiler sarayda altın, bronz ve kırmızı renkli kumaşları taşıyorlardı. Aphrodea'nın nasıl kutlama yapacağını merak etti.

Kahretsin, diye düşündü kendi kendine, ne giyeceğim ben?

Sanki işaret almış gibi, Merissa içeri girdi, adeta parıldıyordu, her zamanki güzel yeşil gözleri daha da parlak ve ıslıl ışıldı. "Mutlu gündönümü!" diye bağırdı ve Elara'nın dudaklarına öpücük kondurdu.

"Bu, haftalardır yaşadığım en heyecanlı olay."

"Gelenek," diye cevapladı Merissa neşeyle. "Helios'ta gündönümünde sevdiğin kişileri öpmek uğursuzluk getirir."

Merissa onu makyaj masasının önüne oturtunca Elara gülümsedi.

"Şimdi, öğleden sonra Aphrodea'ya gitmeden önce ibadete katılmalıyız. Biliyorum, biliyorum," diye ekledi Elara'nın aynada kaldırdığı kaşına bakarak. "Hepsi gösteriş için. Enzo ve kral, en azından *görünüşte*, Yıldızlara, özellikle Leone'ye bağlı olduklarını göstermeliler. Bu gün, herkesten çok onun günü."

Elara'nın saçlarını tararken, ellerini zarıfçe döndürerek büyücülük sihrini kullanmaya başladı.

"Leone'nin tapınağına ibadet için öylece giremeyiz herhalde? Orada çok göze batırım."

"Gündönümünde birçok Helion kadını tapınağa giderken peçe takar. Yeterince dindar olanlar, tanrıya doğrudan bakmamaları gerektiğine inanır."

Elara burun kıvırdı.

"Sen, ben ve Isra hepimiz peçe takacağız. Sen elbette Helion kıyafeti giyeceksin." Elara'nın saçını taramayı bitirip, Elara'nın yüzünü birkaç kez eliyle okşadıktan sonra gardıroba yöneldi.

"Bu elbise bir mesaj vermeli, çünkü yakında Aphrodea'ya gideceğiz. Görünüş, kılıç kadar güçlü bir silahtır. Helion kıyafetleri giymiş Asterian kraliyet ailesi büyük bir heyecan yaratacaktır."

Elara sabırla beklerken, Merissa elbiseleri getirip ona giydirmeye başladı. Merissa işini bitirince, Elara'yı aynanın önüne çevirdi, sonra kendisi de aynaya doğru yöneldi, kollarında başka bir elbiseyle, Elara'yı görünüşünü hayranlıkla seyretmeye bırakarak.

Elbise zarıftı ve Merissa'nın dediği gibi Helion tarzındaydı. Işığın kutlaması gibi görünüyordu. Omuzlarından iki altın dantel şerit sarkarak boynunu açıkta bırakıyordu, yakası da oldukça düşüktü. Altın rengi gövdesi, çok küçük altın aynalarla işlenmişti, o kadar küçüktüler ki çok yönlü bir korseye karışıyorlardı ve Elara yürürken ışık ondan yansıyordu. Elbise kıvrımlarını takip ederek belini sıkılaştırıyor ve ayaklarına kadar uzanan altın tüylerle süslenmiş geniş eteğe doğru süzülüyordu. Sol tarafında ince bir yırtmaç vardı. Arkadan bakıldığında sırtı çıplaktı, ancak sırtından aşağıya doğru sarkan altın zincirler, solmakta olan yara izlerini ustaca örtüyordu ve sadece gümüş renkli dragun dövmesi alt kısmında görünüyordu.

Altın rengi şeker, dekoltesini ve gözlerini süslüyordu, son birkaç haftada yeniden kazandığı bronz teni, bu zenginliği daha da ortaya çıkarıyordu. Koyu siyah dalgalı saçları sırtına dökülüyordu ve Merissa, kafasının tepesine ince, uyumlu bir altın taç takarken, ağız açık bir şekilde kendine bakıyordu.

"Bir tanrıça gibi görünüyorsun," diye fısıldadı Merissa, arkasına gelerek. "Ama o korkunç Yıldızlar'dan hiçbirine benzemiyorsun."

Elara ona döndü, ılık ılık. "Torra'ya rakip olabilecek kişi böyle diyor."

Bu doğrudu. Merissa acı verecek kadar güzeldi. Buklelerini düzeltmiş, uzun bal rengi saçları bir omzuna dökülüyordu. Göğüs kısmı ipek güllerle süslenmiş altın rengi bir elbise, günahkar kıvrımlarını ortaya çıkararak bacaklarına sıkıca yapışmış, ayaklarına kadar uzanıyordu. Metalik parlaklık bronz tenini vurguluyordu ve gözlerinin etrafına daha koyu bir altın rengi sürülmüş, yeşil gözlerini dumanlı bir hale getirmişti. Merissa sadece gülümsedi ve gardıroba uzanarak iki ince duvak çıkardı. Elara'nın duvağını başının üzerine kaldırdı ve onu örtmesi için yerleştirdi. Duvak sırtına düşerek onu ve göze çarpan dövmesini örttü. Sonra Merissa kendi duvağını başının üzerine koydu, ikisini de düzelttikten sonra ayağa kalkıp yaptığı işi inceledi.

İkisi de aynanın önünde durup birbirlerine sıkıca sarıldılar.

"Kiliseye girmek üzere olan bu kadar güzel günahkarlar hiç görmemiştim," dedi Merissa gülümseyerek.

"Eşiği geçtiğim anda alevler içinde kalırsam hiç şaşımam."

Merissa gülerek ikisine son bir kez baktı ve Elara'yı odadan çıkardı.

Elara'nın damarlarında heyecan dolaşırken, kol kola büyük merdivenden aşağı indiler. Elara, kapının yanında Kral Idris'i, ziyafet salonunda ilk gecesinde fark ettiği beyaz saçlı danışmanı ile derin bir tartışma içinde gördü. Kral, krem rengi altın brokar giysiler giymişti, uzun altın pelerini yere kadar uzanıyordu, seyrekleşen saçlarının üzerinde topaz ve sitrin taşlarla süslenmiş bir taç vardı. Enzo'nun hayatını cehenneme çeviren adamı görünce Elara'yı tam bir öfke kapladı. Gölgeleeri altında kıvranan, Idris'in boğazına sarılmak için can atan gölgelerini hissetti. Elara dişlerini acıyana kadar sıktı ve gölgeleri sakinleşene kadar acıya odaklandı.

Enzo onu görmeden önce onu fark etti ve kalbi durdu. Tacı, yeni yıkanmış bukeler üzerinde parıldıyordu. Beyaz ipek bir gömlek ve krem rengi, karmaşık altın işlemeli nakışlarla süslenmiş bir ceket giyiyordu. Gözlerini kısarak baktığında desenlerin ne olduğunu anladı.

Dragunlar.

Küçük, detaylı dragunlar, sırtındaki ile aynıydı. "Ceketi," diye Merissa'ya fısıldadı.

Merissa, "Özel olarak istedi" diye fısıldarken kolunu sıktığını hissetti.

Leo ile gülüşen ona bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Merdivene döndüğünde, birden durdu. Yüzünü göremediğini biliyordu, ama onu hemen tanımişti. Enzo'nun sessizliği üzerine partinin geri kalanı da onun dikkatini çeken şeyi takip ederek döndü. Kralın bakışları, peçesini delip geçiyor gibiydi. Enzo öne çıktı ve merdivenlerin altına vardıklarında elini nazikçe öptü. Kolunu uzattı ve Elara, kral da dahil olmak üzere bu kadar çok yetkilinin huzurunda bir kez olsun utangaç davranarak koluna girdi.

"Helion elbisesi sana çok yakışmış, Elara." Kralın sesi ona ulaştı, gözleri Elara'nın kıyafetini süzdü. Enzo onu dışarı çıkarırken kolunun sertleştiğini hissetti.

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye başını eğdi ve grup bekleyen arabalara doğru eşlik edildi. Merissa ve Leo ondan önce arabaya binerken, kral yanına yaklaştı.

"Planlar hazırlandı ve uygulamaya konuldu," Enzo ve diğerlerini takip ederek arabaya binmek üzereyken kral ona fısıldadı. Kralın elini tuttuğunu hissetti ve bu küstahlık için onu en kötü kabusuna sürüklemek için kendini kandırma isteğini zorlukla bastırdı.

"Duydum. Herkesin bu geceden sonra olabilecekler için hazır olduğuna inanıyorum."

Kral yine peçesinin arkasından onu delip geçecekmiş gibi keskin bir bakış attı. "Saray yüksek alarında. Askerler sınır bölgelerine konuşlandırıldı, keşif erleri Asteria'nın daha ilerisine gidip yaklaşan Yıldız'ın haberini verecekler. Bu işin yürümesi gerek. Öldürücü darbeyi vurma zamanı geldiğinde tereddüt edemezsin."

Elara, peçesinin arkasında dudaklarını kısırarak eğildi ve elini kralın elinden çekip aldı. "İnan bana," diye söz verdi, "tereddüt etmeyeceğim."

O arabaya yerleşirken bir adım geri attı, Enzo babasına ateşli bakışlar atarken arabacıyı çağırmak için arabanın yan tarafına vurdu. Kral, onların uzaklaşmasını izlerken yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi.

"Ceketini beğendim," diye fısıldadı Elara peçesinin altından. Enzo gülümsedi ve bakışlarını ona çevirdi.

"Dragunlara giderek daha çok bağlanıyorum." "Çok beğendim," diye cevapladı Elara, kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Babam ne istiyordu?" Enzo soğukkanlılıkla sordu ve Elara'ya dokunacak şekilde yer değiştirdi.

"Hiçbir şey, sadece bu geceden sonra olabilecekler için hazırlıklı olduğumdan emin olmak istedi."

Enzo'nun bakışları Elara'nın peçesine dikilirken, Leo ve Merissa karşılarında rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başladı.

Kralın huzurundan uzaklaştıkça, dördü de daha rahatlamış görünüyordu ve grup arasında yeniden bir araya gelmenin verdiği rahatlık artıyordu. Eksik olan tek şey Isra'nın kuru mizahıydı; kahin tapınağın önünde onlarla buluşacaktı.

"Ayın başlamadan önce kim biraz komünyon şarabı ister?" Leo tembelce gülümsedi ve cep şişesini çıkardı.

Merissa'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Leo*, daha günahkar olmaya çalışsan olabilirsin?" "Oh, hiç bilmiyorsun Merissa." Göz kırptı.

Merissa'nın yüzü pembeleşirken Elara burnunu çekti. "Görünüşe göre komutanımız şimdiden bir iki yudum almış."

Leo güldü ve cep şişesini Elara'ya uzattı. Elara, peçesinin altından iki büyük yudum aldıktan sonra şişeyi Enzo'ya uzattı.

"Bu cehennem atlatmak için bir şeye ihtiyacımız var," diye mırıldandı Enzo, kendisi de büyük bir yudum aldı. Matarası Merissa'ya uzattı, Merissa bir saniye tereddüt etti, sonra matarası bir dikişte içti.

Herkes ona eğlenerek bakarken, Merissa utangaç bir şekilde "Ne?" diye sordu. "Enzo haklı, buna ihtiyacımız olacak."

Yumuşak içki Elara'nın içinde sıcak ve yumuşak bir his bıraktı, günün gerginliğini ve baskısını hafifletti. Enzo, aralarında duran eli kendi eliyle tuttu ve başparmağıyla Elara'nın elinin arkasını okşadı.

Farkına varmadan, araba bir arka sokakta durdu. Küçük sokak, Leone'nin tapınağının bulunduğu büyük meydana çıkıyordu. Kalabalığın uğultusu, müzik ve bağırışlar çoktan duyulmaya başlamıştı. Elara, kalabalık sokağa inmeden önce kendi peçesini düzelterek Merissa'nın peçesini de kontrol etti.

Ortalık kargaşa içindeydi. İnsanlar meydana çıkan arka sokaklarda kilometrelerce uzanan bir yılan gibi kıvrılıyor, bunaltıcı sıcakta birbirlerine yapışmış halde duruyorlardı. Enzo, Elara'nın elini tuttu ve prene haykırıp ağlayan, onun ışığına saygı gösteren kalabalığın içinden onu çekerek ilerledi. Onlar prensin kutsamasını, dokunmasını istiyorlardı ve Enzo rolünü iyi oynadı. Başını sallayıp gülümsedi, ona uzanan herkesin elini tuttu ve şaşkın Elara'yı ana meydana sürüklemeye devam etti.

Meydan daha da kötüydü, insanlar Leone'yi görebilmek için çaresizce tapınağa girmeye çalışıyor, başlarını birbirlerinin üzerinden uzatıp itişip kakışıyorlardı. Enzo dümdüz önüne bakmaya devam etti ve sanki deniz ikiye ayrılır gibi, insanlar kenarlara çekilip ona yol açtılar. Dördü, arkalarından gelen bağırışlar ve kutsamalar eşliğinde girişe doğru yürüdüler.

"Işık seni kutsasın," diye yaşlı bir kadın Enzo'ya seslendi.

"Sana da," diye gülümsedi Enzo ve ona üç parmaklı ibadet sembolünü gösterdi. Kalabalık çılgına döndü, tapınağın merdivenlerine ulaştıklarında alkışlayıp bayıldılar.

"Enzo!" diye bir ses duyuldu ve dönüp baktıklarında, altın bir peçe takmış Isra'nın merdivenlerde beklediğini gördüler.

"Lanet olsun," diye öfkeyle bağırdı ve onlara doğru geldi. "O dalkavukların arasında neredeyse eziliyordum." Kalabalığa sert bir bakış attı. "Kendi yansımasına bakmaktan başka bir şey yapmayan bir Yıldız neden tapıyorlar, anlamıyorum."

"Isra," diye uyardı Merissa. "Sesini alçalt. Tam anlamıyla onun tapınağının önündeyiz."

"Ne yapacak ki? Bütün hayranlarının önünde beni cezalandıracak mı?"

Enzo, hepsini serin giriş kapısına doğru götürürken, kalabalığın gürültüsü arkalarında azalırken burnunu çektirdi. "Babam geldi mi?" diye sordu Isra'ya.

"Evet, senden beş dakika önce geldi. Her zamanki koltuğunda oturuyor."

Enzo sertçe başını salladı ve Elara'nın elini bıraktı. "Bu uzun sürmez," dedi ona. "Isra ve Merissa ile kal. Ayin bittikten sonra öğle yemeği olacak, sonra da doğrudan Aphrodea'ya gidebiliriz."

Elara'nın elini bir kez sıktıktan sonra iç tapınak kapılarına doğru yöneldi, Leo da arkasında. Elara, Enzo'nun elinin su dolu küçük bir kaseye uzandığını, onu hafifçe salladığını, sonra üç parmağını şakağına götürdüğünü gördü ve sonra Enzo ortadan kayboldu.

"Gelin," dedi Merissa ve onları içeri davet etti. İçeri süzülerek girdiler, ayin çoktan başlamıştı, org müziği mağara gibi tapınağın içinde yankılanıyordu. Asiller ve aristokratlar sıralı sıralarda oturuyorlardı; ne kadar önemli olursa, Leone'nin mihrabına o kadar yakın oturuyorlardı. Üç kadın en arkadaki sıraya oturdular, Elara büyük, altın rengi vitray pencerenin köşesine en yakın koltuğa oturdu. Tapınak boğucuydu, taş bina sıcaklığı dışarıda tutmaya yetmiyordu. Gözleri kalabalığı taradı ve Enzo'nun kralın yanında oturduğu yere takıldı. Önlerinde sunak duruyordu ve Leo kraliyet muhafızlarını yanına getirmişti.

Yükseltilmiş kürsüde, hayran kalabalığa bakan Leone oturuyordu. Altın tahtta uzanmış, sırtı her tarafa yayılan ışık ışınlarına açılmıştı. Üzerinde sadece saf altından yapılmış gibi görünen bir cüppe vardı, altında gömlek yoktu. Elara, kalabalığa kendini beğenmiş bir şekilde bakarken, kendini düzeltirken ince kaslı karnını gördü.

Ayin düzgün bir şekilde başladı, rahip Leone'nin Helios için yaptığı birçok harika şeyi ve "Işık"ın ne kadar kutsal olduğunu anlatmaya başlayınca müzik yavaş yavaş kesildi. Elara, rahibin söylediği bariz yalanları ve ikiyüzlülüğü duymazdan gelerek esnemesini bastırdı.

Tanrım, hava çok sıcaktı. Peçesi boğucuydu, üzerine vuran sıcaktan dolayı peçenin altında nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Bakışlarını yanındaki vitraya çevirdi ve onun güzelliğine, içinden geçip ona ulaşan Işığa hayranlıkla baktı. O gölgelerden oluşan bir kadındı, ancak zindanların dipsiz karanlığında uzun süre kaldıktan sonra, Işığa olan yeni sevgisini keşfetmişti.

Ayin devam etti, Leone'ye saygı göstergesi olarak komünyon alınmak üzereydi. Rahip onları ışıyla kutsarken, Leone'nin ambrosia ile dolu kadehinden bir yudum almak için sıraya girenleri boş boş izledi. *Bu örtü*, dayanamıyordu. Herkesin ne kadar meşgul olduğunu fark edince, hızlıca etrafına bakındı ve sonra peçeyi geri katladı. Derin bir nefes alıp sessizce iç geçirdi, kendini daha da göze çarpmaması için gölgeleri ustaca kendine çekti.

Merissa ona baktı. "Bunu hemen geri taksan iyi olur."

"Evet, anne," dedi Elara, açık havanın tadını çıkararak. Bir saniye gözlerini kapattı, yüzünde oynayan ışınların tadını çıkardı. Işınların sıcaklığını hissedince dudaklarına küçük bir gülümseme kondu, sonra kollarını kaldırdı.

peçesini tekrar indirdi. Enzo'nun ona bakarken, ambrosia dolu kadehi dudaklarına götürdüğü sunak tarafına doğru baktı.

Kimse onun neye baktığını görmek için dönmeden önce aceleyle peçesini yüzüne geri çekti.

"İç," dedi rahip monoton bir sesle, "ve kutsan." Enzo'nun sıcak ve bal gibi gözleri, derin bir yudum alırken ondan ayrılmadı.

"Işığı kendine yakın tutuyor musun?"

"Evet," dedi Enzo, hala ondan gözlerini ayırmadan. Elara yanaklarının kızardığını hissetti ve aniden kılık değiştirmiş olduğu için mutlu oldu.

"Leone'nin değer verdiği güzelliği ve sanatı her gün onurlandıracağına söz veriyor musun?"

Bakışları onu yakıyordu. "Evet."

"Karanlığı reddediyor musun?"

Enzo, kalabalığın ötesinde ona bakmaya devam ederek sırtıttı. Elara dudaklarını ısıarak gülümsedi. Birbirlerinin gözlerine bakarken bir sessizlik oldu.

"Majesteleri, sordum, Karanlığı reddediyor musunuz?"

Enzo cevap vermek için zaman ayırırken kalabalıkta mırıldanmalar duyuldu. Dudakları kıvrıldı.

"Evet," diye cevapladı sonunda, gözlerini Elara'dan ayırmadan.

"O halde kutsanmış ol, Işık günahlarını temizleyecektir."

Rahip, Enzo başını eğip yerine dönmeden önce parmaklarını Enzo'nun şakağına koyarak onu kutsadı.

Isra, Elara'ya doğru eğildi. "O *kesinlikle* 'Karanlık'tan vazgeçmiyor." Parmaklarıyla alaycı bir hareket yaptı. Elara, yanında Merissa'nın kıkırdadığını duydu.

Sonunda Leone ayağa kalktı, avuçlarını dua eder gibi kaldırdı ve insanlar onun ayaklarına diz çökmek için sıraya girdi. Elara gözlerini devirdi ve Merissa ve Isra ile birlikte kalabalığın geçmesini beklerken hızla giriş kapısına doğru yöneldi. İnsanlar akın akın dışarı çıkarken org tekrar çalmaya başladı ve kalabalık "Yaşasın Leone!" diye bağırmaya başladı.

Tapınağa gidenlerin dağılmasını beklediler ve sonunda Enzo, kral ve muhafızlarla birlikte ortaya çıktı.

"Enzo, öğle yemeğini sen denetler misin? Hepiniz buradan Aphrodea'ya gidebilirsiniz."

Elara, bu emre tepki gösterdi, her ne kadar kendisi de öyle yapacaktıysa da.

"Leone gitti, şüphesiz sokaklarda dolaşıp kendisine duyulan hayranlığı içmek için. Ziyafette saygılarını sun, rahibe kendini takdir ettiğini hissettir,

nasıl yapılacağını biliyorsunuz. Ben saraya geri dönüyorum. Bu yerde bir dakika daha kalmaya dayanamıyorum."

Enzo, babasına sıkıca başını salladı. Danışmanı Idris ve kraliyet muhafızları, meydandan geçerek kraliyet arabalarına doğru yol açtılar.

Leo geride kaldı. "Şu işi bitirelim, olur mu?" diye mırıldandı.

Ziyafet salonu saraydakinden daha küçüktü ama yine de aynı derecede güzeldi. Büyük, oymalı, camsız pencereler, şafak kuşlarının şırıldayan bir çeşmede oynadığı kapalı bir bahçeye açılıyordu. Suyun hışırtısı ve kuşların cıvıltısı, serin odada huzurlu bir ses oluşturuyordu. Elara içeri girer girmez, özel bir alanda nefes alabildiği için minnettar olarak peçesini çıkardı. Enzo, büyük mermer masanın başına yürüdü ve bir şey söylemek için döndü. Bunun yerine, odada içkisini yudumlarken ona bakarak hareketsiz kaldı.

"Çok güzelsin, El," diye fısıldadı. "Tören sırasında duvağını çıkardığında, gözlerimi senden ayıramadım."

Şaşkınlıkla ona döndü ve elinin koltuğun tepesini kavradığı yere baktı.

Kalbi onun sözleriyle heyecanlanırken, eteğindeki yaldızlı tüyleri düzelterek göz kırptı. "Merissa iyi iş çıkardı, değil mi?"

Gülümseyerek ona doğru yürüdü ve ellerini tuttu. "Hayır. Hayır, hepsi senin sayende." Gözleri yüzünü taradı ve dudaklarında takıldı. O gözlerin, sadece ona bakışıyla bu kadar çok şey ifade edebilmesi, ona bu kadar çok şey hissettirebilmesi, ona hala şaşırtıcı geliyordu.

Partideki diğerlerinin ayak seslerini duydu ve Enzo yavaşça döndü. "Yanıma otur." Masadaki diğer sandalyeyi işaret etti.

"Enzo, seninle birlikte masanın başına oturursam dikkat çekeceğimizi düşünüyorum."

"Ee?" O, kibirli bir gülümseme attı.

İsteksizce onun yanına oturdu, Merissa ve Isra da içeri girerek, onlar da peçelerini çıkardılar. Enzo'nun sağ tarafına oturdular. Leo en son içeri girerek Elara'nın soluna oturdu. Birkaç dakika sonra birkaç yardımcı utangaç bir şekilde içeri girdi, iki rahibe ve bir rahip adayı, sıcaktan dolayı acemi cüppelerinin altın renkli başlıklarını takmışlardı.

Sessizce boş koltuklara oturdular ve umutla kapıya döndüler.

Sonunda, vaaz veren rahip de katıldı, yüzü gergin ve sert, kahverengi saçları keskin bir şekilde düşük bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kendi cüppesini giymişti, mücevherlerle süslenmişti. Yumurtalık büyüklüğünde sarı bir elmasın bulunduğu bir zincir göğsüne yaslanmıştı. Masanın diğer tarafına, Enzo ve Elara'nın karşısına oturdu. Rahibin gözleri ikisinden birine, sonra diğerine baktı. Elara'nın gözlerini fark edince yüzünde bir anlık bir ifade belirdi. Elara Enzo'ya sorgulayan bir bakış attı, ama Enzo bunu fark etmemişti, Merissa ve Isra ile sohbete dalmıştı.

Yemekler hemen getirildi; altın tabaklarda ve saf altın çatal bıçaklarla servis edilen zengin bir et ve balık çeşitleri.

"Bu bir servete mal olmuş olmalı," diye fısıldadı Elara, bir tabak alırken Enzo'ya gülümseyerek. Garson şaşkın bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı.

"Enzo, neden herkes bana vebalıymışım gibi bakıyor?"

Enzo içini çekerek bal şarabı dolu bir kadeh aldı ve dudaklarına götürdü. "Onların hayran kaldıkları şeyin senin güzelliğin olduğunu söylemek isterdim, ama tapınağa hizmet edenler aralarında bir Asterian olması konusunda biraz temkinliler. Onlara aldırma."

Elara, rahatsızlık hissini bastırarak etkilenmemeye karar verdi. Enzo'nun örneğini takip ederek tabağını önündeki yemeklerle doldurdu. Otlar ve narenciye kokuları karışarak ağzını sulandırdı. Yasemin pirinciyle doldurulmuş birkaç asma yaprağı, limon ve kekikle tatlandırılmış bir dilim balık, birkaç tereyağlı tatlı patates ve yağ ve kaya tuzu ile karıştırılmış yeşil fasulye seçti.

Rahip ayağa kalktı ve ellerini kaldırdı.

"Başlıyoruz," diye mırıldandı Enzo yanındaki kadına. Gülmemek için dudaklarını sıkıştırdı.

"Kutsal Gündönümü," diye başladı rahip. "Önümüzdeki yiyeceklere şükredelim ."

Acolytes gözlerini kapattılar ve tabaklarının üzerinde dua mırıldanmaya başladılar Elara gülümseyerek izledi. O da ellerini birleştirdi. Gözlerini açtığı anda, Enzo ona eğlenerek baktı.

"Ne? Yıldızları sevmemem, tüm duyguları hor gördüğüm anlamına gelmez. Soframızda yemek olduğu için şükran duymalı ve teşekkür etmeliyiz. Ben sadece bunu Yıldızlara yöneltmemeyi tercih ediyorum."

"O zaman kime yöneltiyorsun?" diye sordu rahip duasına devam ederken.

Elara ona uzun uzun baktı. "Bunu hak edenlere."

"Kutsanmış olsun," diye yankılandı oda. Elara ve Enzo tabaklarına geri döndüler.

Yemeğe başladılar ve kendi aralarında konuşmaya başladılar, ta ki Elara rahibin oturmadığını fark edene kadar. Bunun yerine, rahip ona bakıyordu.

ona bakıyordu.

"Majesteleri," sesi masanın öbür ucuna kadar ulaştı, "bölüyorum için özür dilerim, ama söylemem gereken bir şey var."

"Konuşun," dedi Enzo, ağzı doluyken tabağındaki yemeği yiyerek. Elara'nın midesi korkuyla kıvrıldı.

"Krala, kimlerin katılacağı konusunda gizli kalacağıma dair söz verdim. O bana bilgi verdi ve ben de onun varlığından bu odadaki güvenilir birkaç yardımcı dışında kimseye bahsetmeyeceğime yemin ettim." Rahip aceleyle sözlerini karıştırdı. "Sizin veya kralımızın planlarına, ya da *onu* aramıza kabul etme nedeninize itiraz etmiyorum. Ancak... bu konuda konuşmamak inancımınla çelişir. Işığı ibadet ettiğimiz bu günde, bir Asterian'ın bu tapınakta bizimle yemek yemesi son derece uygunsuzdur."

Elara'nın kulakları öfke ve utançla çınladı. Eli seğirdi, gölgeler onu kurtulup karanlıkla sarmalamak ya da onu buradan uzaklaştırmak için yalvarıyordu. Enzo yemeyi bırakıp bıçağı ve çatalı masaya koyarken bir tıkırtı duyuldu. Yavaşça başını kaldırdı.

Rahip, Enzo'ya, sonra Elara'ya gizlice baktı. Bütün oda sessizliğe büründü.

"*Onun* bir adı var," dedi Enzo, her kelimeyi kesik kesik ve sessizce. Rahip Elara'ya küçümseyerek baktı.

"Üzgünüm ama *cadının* tapınaktan çıkarılmasını rica etmek zorundayım." Kör edici bir ışık parladı ve rahibin boğazına dolandı. Aynı anda, iki buz sarkıtı havada dönerek, rahibin pelerinini arkasında bulunan duvara sert bir sesle çiviledi ve odadaki herkesin nefesini kesen bir sesle mücevherleri birbirine çarptı. Elara istem dışı bir şekilde sıçradı ve şaşkınlıkla Isra'ya bakarken elini ağzına götürdü. Kahin sandalyesinden kalkmamıştı, yüzünde soğuk bir gülümsemeyle elini zarıfçe kaldırdı. Elara'nın gözleri, öfkeyle ellerini masaya sıkıca dayamış, koltuğundan yarı kalkmış olan Enzo'ya kaydı. Ama kaşları karışıklıkla çatılmış, gözleri şokla açılmıştı. Elara, onun bakışını takip ederek arkasına baktı ve sonunda nerede olduğunu anladı.

ışığın kaynağıydı.

"Ona ne dedin sen?" Leo, kolunu uzatıp ışığı sıkarak tükürdü. Tomaso titrerken, buz sarkıtlarından ellerine doğru donma başladı. Prens ve iki arkadaşı birbirlerine baktılar, sonra Enzo tekrar oturdu. Merissa, rahibe saf düşmanlıkla gözlerini kısmıştı.

Leo'nun güçleri odada çatırdadı, tehlikeli bir şekilde şimşeklere dönüşmek üzereydi. Rahip öksürüp boğulurken yüzü kızardı ve nefes almakta zorlanıyordu.

"Bu garip," dedi Enzo, sandalyesine yaslanarak. "Seni bir rahip sanıyordum, Tomaso. Ne zamandan beri strateji ve yönetim konusunda bu kadar bilgili oldun? Bizim bilmediğimiz bir asil kanın mı var? O bir lord olmalı; bu konularda çok ateşli görüşler dile getiriyor, Leo."

Leo, balık gibi ağzı açık kalmış rahip Tomaso'ya gözlerini kısarak baktı. "Ne dedin? Duymadım, pardon." Enzo öne eğildi ve elini kulağına götürdü. Yanık turuncu gözleri, gerçekte ne hissettiğini gösteren tek şeydi.

Gözleri fal taşı gibi açılmış olan yardımcı rahipler, prens ile rahip arasında bakışlarını gezdirdiler. "Lütfen onu serbest bırakın," diye yalvardı genç bir kadın, sesinde titreme vardı.

Enzo'nun gözleri, kristal parçaları gibi parıldayarak kadına kaydı, sonra tekrar rahibe döndü.

"Isra, onu serbest bırakalım mı?"

"Önce bir iki parmağını dondurmama izin verirsen. Donmanın çok kötü bir şey olduğunu duydum," dedi Isra.

Enzo, rahibin yüzünün solduğunu görünce hafifçe güldü. "Seni, kendini şımartmak için tapınak kasasından para çalan ikiyüzlü bir sapık olarak görüyordum, Tomaso."

Rahibin gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bunu bilmeyeceğimi mi sandın? Benim öngörme yeteneğim var, unuttun mu? Leo, Isra —onu serbest bırakın."

Onlar emredileni yaptılar, Leo'nun ışığı söndü ve Isra'nın buz sarkıtları eridi. Tomaso yere düştü, boğulurcasına nefes nefese kalarak. Enzo sadece sırttı, ancak gülümsemesi, adama sabitlenmiş bakışlarındaki soğuk parıltıya tam olarak ulaşamadı.

"Bu bir kutsal şeye saygısızlıktır, Majesteleri. Leone mezhebinin savunduğu her şeye aykırıdır." Tomaso öksürdü, ciğerlerine hava çekerek parmaklarını hareket ettirmeye çalıştı.

"Hala dersini almadın mı? Davranışlarını kendim mi denetlemem gerekiyor?" Enzo, ayağa kalkarak tısladı. Tomaso'nun üzerine doğru yürürken, onun üzerinde yükseldi. Rahip korkarak sinindi. "Leone mezhebinin savunduğu şeyleri, senin inancını umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Söyledikleriniz küfürdür, Prensım," diye kekeledi Tomaso, Enzo üzerine eğildiğinde yüzünü buruşturarak.

"Küfretmek mi? Ben yıldızlara olan inancımı çok uzun zaman önce terk ettim."

Rahibin gözleri öfkeyle şişti. Enzo öne eğildi. "Senin tanrıların var." Gözleri Elara'ya kaydı. "Benim de benimkiler var."

Rahibin ağzı açılıp kapandı, ancak Enzo'nun gözlerindeki tehdit onu daha fazla konuşmaktan alıkoydu. Elara, odadaki tüm gözlerin üzerinde olduğu halde, hala utançla doluydu.

Elara'yı kaplamıştı. Gizlice odadaki gölgeleri çekerek, onların içine kıvrılmak istedi, ama bunun yerine bir prenses gibi davranması gerektiğini biliyordu. Hem de çok güçlü bir prenses. Çenesini kaldırdı ve üzerine bakan her bir bakışla karşılaşırken kabus gibi bir parıltı yaydı. Herkes hızla gözlerini kaçırdı.

Enzo dik durdu ve masaya geri döndü.

"Prensim, size verdiğim rahatsızlık için özür dilerim."

Enzo bıçağını ve çatalını alıp yemeğe devam etti. "Şimdi Elara'dan özür dile." Aslan yavaşça gülümsedi.

Elara, rahip ona baktığında kendi gülümsemesini sakladı. "Özür dilerim, Majesteleri."

"Öyle olacak," diye fısıldadı Elara, gölgesi Enzo'ya doğru uzanırken. "İnanması zor olabilir, ama ben kendi ülkemde bir prensesim ve kimse benim hakkımda böyle konuşup hayatta kalamaz. Beni bir daha utandırırsan, kafanı uçururum."

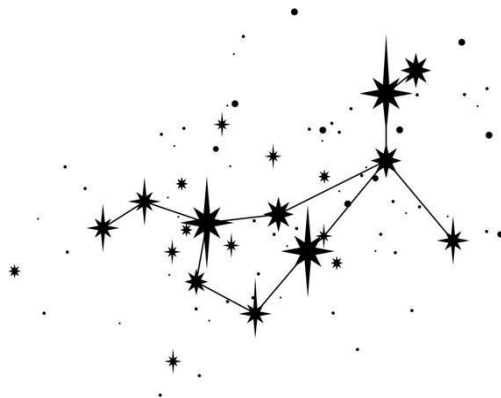
Tomaso, bir gölge dudaklarını yumuşakça izleyip geri çekilmeden önce, duyulur bir şekilde yutkundu. Gözlerinde dehşetle kapıya doğru koşarken selam verdi. Enzo aniden ayağa kalktı, sandalyesini çekerek onun peşinden yürüdü.

Kapı, Elara'nın duyabileceği kadar aralık kaldı.

"Bu konuşmamızı kimseye anlatırsan, infazını bizzat ben gerçekleştiririm."

"Evet, Majesteleri," diye kekeledi rahip.

"Ve bir daha *asla*, *asla* cadı kelimesini kullanma, yoksa kendini Leo'nun ışığı ve Isra'nın buzu için yalvarırken bulursun; çünkü sana yağdıracağım ateş kabuslar gibi olacak."

Kırkınıc1 Bölüm

ENZO TAPINAKTAN FIRLATTI, Elara ve diğlerleri, sert öğleden sonra ışığı bastırırken, tapınağın gölgesi onunla keskin bir kontrast oluştururken, ona yetişmek için acele ettiler. Kalabalık dağılmıştı, herkes kendi gruplarına yönelerek özel partilerin ve gündönümü kutlamalarının tadını çıkarmaya başlamıştı.

Enzo, onları küçük sokaklardan geçerek kraliyet arabasına ulaşana kadar tek kelime etmedi. "Herkes binsin," diye emretti sert bir sesle.

"Peki. . ." Isra sessizliği bozdu, "Orada ne olduğunu konuşmak isteyen var mı?"

Enzo, Leo'ya baktı.

"O pislik bunu hak etti. Elara'ya hakaret etti," diye mırıldandı Leo, elini sıkarak.

"Teşekkür ederim," dedi Enzo, Elara'dan önce sessizce. "Eğer adım atmış olsaydım adım atmış olsaydım, onu hayatta bırakmazdım. İkiniz de beni kurtardınız."

"Sevgili prensimizin rahipleri sakatlamasına izin veremeyiz, değil mi?" Isra sırtıttı.

Enzo burnunu çektirdi, araba saraya doğru tırmanmaya başladığında gerginlik dağıldı.

"Teşekkür ederim," dedi Elara, duygularından boğulmuş bir halde. "Bunu kendim halledebilirdim, ama hepimiz benim için savaştınız... teşekkür ederim."

Grup onu azarlayarak teşekkürlerini reddetti.

"Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık sen de aileden birisin, Elara," dedi Leo gülümseyerek, kolunu arabanın penceresinden dışarı uzatırken Isra ve Merissa da başlarını salladılar. "Burada ailemiz için öldürürüz."

Elara kadife yastığa gömülürken gülümsedi, Leo'nun sözleri içini doldururken mutluluk hissetti. Enzo ona baktı, elini tutup sıktı.

Araba sarayın arkasında durdu. Enzo ilk olarak atladı ve Elara'nın inmesine yardım etmek için elini uzattı. Diğerleri de onu takip ederek önlerindeki şelaleyi hayranlıkla seyrettiler. Elara, kutlamanın yapıldığı yere inen taş basamakları fark etti. Her şey çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu.

"Star adına, buradan Aphrodea'ya nasıl gideceğiz?" diye kaşlarını çatı. Merissa ona sadece sinsi sinsi baktı. Enzo, uzaklaşan arabaya bir bakış attı. Görüş alanından çıkınca, uçurumun köşesinden döndü. Elara, merakla onu takip etti. İlk olarak şelalenin gürültüsü onu karşıladı, altın rengi sular uçurumdan aşağıya dökülürken gök gürültüsü gibi bir crescendo duyuldu.

"Ciddi olamazsın," dedi Elara, şelaleye bakarak. Enzo güldü ve elini uzattı, diğerleri de arkalarından geldi. O, Enzo'nun bakışlarının

düŖen yere doğru gitti. Dökülen suyun oluşturduğu devasa kemerin altında, uçurumun kenarında oyulmuş bir taş yol vardı, suyun etrafından dolandığı kuru bir alan. Enzo, yol boyunca ilerlerken sabırsızca onu çekti.

"Aşağıya bakma," diye bağırdı Enzo arkasında.

"Hatırladığım kadarıyla, yükseklikten korkan ben değilim. Ve beni kurtaracak gölgelerim var." Tatlı bir gülümsemeyle cevap verdi.

Yürüyüşe devam ettiler, ta ki şelalenin tam altına gelene kadar. Orada bir an durup hayranlıkla baktı. Sanki sıvı altın bir balonun içindeymiş gibi, ışık çarpık desenler halinde süzölüyordu.

Enzo bir saniye kayaya yaslanarak onu da izledi. "Güzeli, değil mi?"

Hayranlıkla başını salladı.

Sonra, bir kez daha çekerek tekrar hareket ettiler. Yarı yola geldiklerinde, hepsini durdurdu. Pürüzsüz kayalık yüzeyi eliyle yokladı, kaşlarını çatarak konsantre oldu. Memnun bir gülümsemeyle bastırdı. Kayalık yüzeyde bir delik açıldı. Elara ağzı açık bakakaldı.

"Söylemiştim," diye göz kırptı ve onu açıklığa çekti. Burası bir mağaradan çok bir tünele benziyordu. Leo ve Merissa onları takip ederken, arkalarında ışık parladı. Hava sihir gibi kokuyordu. Bu koku omuzlarına ağırlık veriyordu, dumanlı tütsü kokusu ona Isra'yı hatırlatıyordu.

"Burası neresi?" diye merakla sordu. "Burası bir

'ara' yer," diye cevapladı Isra.

Elara yüksek sesle güldü. "Onlar yok ki."

"Öyle mi?" Enzo, alaycı bir gülümsemeyle kaşlarını kaldırarak sordu.

Aniden Elara müziği duydu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Merissa ve Leo arkasında kıkırdadılar. "Celestia'da," diye açıkladı Merissa, "kestirme yol görevi gören yerler vardır. Dünyada çok az sayıda vardır ve bunlardan biri de tam kapımızın önünde. Bunları Castor'daki magislerin yarattığına inanıyoruz. Gerçekliği bükmede çok iyiler." Elara'nın kalbi, tünelin sonunda bir ışık gördüğünde hızla çarpmaya başladı.

Enzo ona döndü, kollarını uzatarak karanlıktan geriye doğru yürüdü.

"Aphrodea'ya hoş geldin."

Elara onu görmeden önce duydu. Ayaklarını ritme göre hareket ettiren ve sinirlerini altüst eden gürültülü bir müzik. Kornalar, trompetler, saksafonlar: tüm sesler sıcak öğleden sonra esintisiyle ona ulaştı, gürültüyle.  n nde bir saray uzanıyordu, altında ise Venusa'nın geniş başkenti. Hayranlıkla durup hayranlıkla seyretti. Sanki bulutların üzerinde duruyor gibiydi. Aphrodean gökyüzünün pamuk şeker gibi bulutları sarayın tabanını sararken, beyaz ve koyu pembe sütunlar gökyüzüne doğru uzanıyordu. Her türlü pembe tonunda g ller binanın etrafına ve üzerine tırmanıyordu. Leo arkasında homurdandığında biraz sendeledi.

"Aradı ın kelime 'çökmüş'," dedi. "Daha çok 'aşırı' gibi," diye

mırıldandı Isra.

"Hey!" diye itiraz etti Merissa. "Senin bahsetti in benim evim."

" zg n m, Merissa," diye Leo ve Isra aynı anda söylediler.

"Planımız, mümkün olduğunca büyük bir gösteri yaratmak, dikkatleri üzerimize çekmek ve Elara'nın bizimle olduğunu duyurmak," dedi Enzo.

"Bariz olanı ifade etmekte gerçekten yetenekli," dedi Merissa kuru bir şekilde.

"Bugün sarayın misafiriyiz. Kraliçeler, gündönümü için geldi imizi biliyorlar. Ve senin hakkında, bizim sarayımızın bir parçası olduğun dışında hiçbir şey bilmiyorlar." Elara'ya baktı. "Bu, onlara kim olduğunu *göstermen* gerektiği anlamına geliyor."

"Merak etme Enzo," dedi Isra, ona yaklaşarak omzuna hafifçe vurdu. "*Her şeyi* hallettik."

"Bu beni rahat hissettirmiyor," diye mırıldandı Enzo.

Tozlu patikadan ma aradan çıkan kutlama kalabalı ının arasına karıştılar ve neşeyle şarkı söylediler. Elara, saraya doğru dans eden büyük kalabalığın içine sürüklenirken etrafına bakındı. Hiç böyle bir şey görmemişti; müzik, yemekler, yılın en uzun gününü kutlamanın saf sevinci. Asteria'da yaz gündönümünü kutlamazlardı, kutlamalarını kiş gündönümü ve Cadılar Bayramı için saklarlardı. Bu çok *canlı*, çok *hareketliydi*. Enzo'yu aramak için başını çevirdi. Arkadan sıkı eller onu kavradı ve o da sevinçle ona gülümsedi. Her yerde çiftler gördü, pembe renk dünyalarını kaplarken, gökyüzü şerbet gibi parıldarken, davul ritmine dans ediyorlardı. Yakışıklı bir Afrodoslu adam ona doğru dans ederek geldi, bronz teni gözlerini daha da yeşil gösteriyordu.

Elini tuttu. "Vay canına, seni neden daha önce görmedim?"

"  nk  o benimle birlikte," dedi Enzo, aralarına girerek. Adam, Enzo'nun tacına bir bakış attı ve Enzo onu sahiplenircesine tutup  ne itti inde  ne doğru yuvarlandı.

"Bu ne içindi?" diye tısladı kız.

"Söylediklerimi unutma, Prens. Burayı yerle bir edeceğim."

Onlar hareket edip sallanırken, bulutların üzerindeki görkemli saraya doğru pavilyonu kıvrılarak ilerlerken, o da alçak bir kahkaha attı. Isra'nın ruhuna doğrudan girdiğini fark etti. Ellerini gökyüzünde dolaştırırken çok rahat hareket ediyordu ve müzikle ayaklarını yere vururken yüzünde bir gülümseme belirdi, yabancılarla dans ediyordu. Merissa, Leo ile yanlarından geçerken Elara'ya bir öpücük gönderdi. Kalçalarını şehvetli bir şekilde sallıyordu, vücudunu çok rahat hareket ettiriyordu. Elara kendi kendine gülümsedi. Evet, Merissa tam anlamıyla bir Afrodit'ti.

Sarayın kapılarına vardıklarında, açık salonlardan geçerek taht odasına doğru dans eden geçit törenine hazırlandı.

"Elara," dedi Enzo ve Elara, sesindeki tereddütlü tonda donakaldı. "Ben burada bir prensim ve şey..." Elara, kıvrıkcık saçlarını eliyle düzelterek tacını ayarladı. "Benden misafirleri karşılamamı bekliyor olabilirler."

Elara, Merissa sayesinde ne bekleyeceğini zaten bildiği için kendine küçük bir gülümseme izin verdi. Enzo onu geçit töreninin kenarına götürdü.

"Bu sadece aptalca bir gündönümü geleneği, ama kraliçeler muhtemelen benim saraylarının üyeleriyle dans etmemi bekleyecekler. Hepsi birlikte büyük bir Afrodit dansı yapıyorlar."

Elara ona parlak bir gülümseme attı. "Endişelenme," dedi ve o şaşkın bir ifadeyle onu takip ederken, geniş salona doğru yürüdü.

Davul sesleri hızlandı, trompetler çınladı ve kalçaları sallayan müzik onu Helios'takinden bile daha büyük olan devasa bir taht odasına götürdü. Bu oda, bir balo salonu olduğu kadar bir kabul salonu olarak da tasarlanmıştı. Gözlerini kısarak, odanın karşı ucunda sandalyelerde uzanmış, gösteriyi izleyen iki kadın figürü gördü. Farklı yerlerden gelen insanlar dans ediyordu. Elara, özellikleri ve giydikleri kıyafetlerden birkaç Svetan, Kaoslu ve Concordlu olduğunu fark etmişti. Aphrodea'dan olmasalar da, Elara'nın tanımadığı dansların adımlarını kusursuz bir şekilde bilmelerine hayret etti. O anda, ne kadar korunaklı bir ortamda yaşadığını, dünyanın geri kalanından ve kültürlerinden ne kadar kopuk olduğunu fark etti. Bir iç çekerek Enzo'yu takip ederek taht odasının yanından geçip kraliçeleri selamladı ve arkadaşlarını gözden kaybetti. Enzo, elini göğsüne koyarak tahtın yanına yaklaştı.

"Majesteleri," dedi, ses tonu cazibeyle doluydu. "Beni bu kadar kısa sürede kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Saçmalık," dedi güzel bir kraliçe, teni altın rengi, burnunda birkaç çil vardı. Berrak yeşil gözlerini ona kaldırdı. "Buraya her zaman hoş geldin, bunu biliyorsun Lorenzo."

Elini öptü.

Yanındaki kraliçe gülümsedi, beyaz saçları sırtına dökülüyordu, gözleri keskin maviydi. "Bu güzelim kim?" diye sordu, öne eğilerek.

"Fleur, geri çekil." Çilli kraliçenin yüzünde bir gülümseme belirdi. "Onu nerede saklıyordun, Enzo?"

Sıkı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elara'nın kalbi hızla atıyordu. İşte o an gelmişti. Sözleri ağzından çıkar çıkmaz plan harekete geçecekti.

"Bu, Asteria'nın hakiki kraliçesi Prenses Elara."

Fleur donakaldı, gözleri Elara'ya, sonra Enzo'ya kaydı. "Ciddi olamazsınız... Öldüğünüzü duymuştuk," diye fısıldadı.

"Majesteleri," Elara, bir prenses gibi sırtını dik tutarak reverans yaptı. "O doğru söylüyor. Enzo, anne babamın zamansız ölümünün olduğu gün saraydan kaçmamda bana yardım etti. Ariete'nin elinden de kaçmamda."

Çilli kraliçe tahtında öne doğru eğildi. "Burada bulunmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyor musun?" diye sordu, sesi alçaktı.

Elara çenesini kaldırdı ve yeşil gözlü kraliçenin gözlerinin içine bakmaya özen gösterdi.

"Riski biliyorum. Haberin yayılmasını istiyorum. Aphrodea bunun için en uygun yer gibi görünüyordu. Hayatta kaldım. Ve krallığım için savaşmaya hazırım."

Fleur onu değerlendirircesine süzdü. "Enzo, ona yardım etmeyi seçmenizin nedenini anlayabiliyorum." Mavi gözlerinde bir ışıltı vardı. "O da en az senin kadar ateşli."

Enzo ona gülümsedi, gözleri gururla doluydu. "Öyle."

"Sizi engellemeyeceğiz. Keyfinize bakın. Sadece planladığınız her ne ise, vatandaşlarımızı rahatsız etmediğinden emin olun." Çilli kraliçenin yeşil gözleri soğuk bir ifadeye büründü. "Aksi takdirde, müdahale şeklimiz hoşunuza gitmeyecektir." Elara derin bir reverans yaptı. "Sizinle tanışmak b i r zevk, Majesteleri. Hak ettiğim tahtı aldığımda, ilk sözüm Asteria'yı diğer krallıklara açmak ve umarım ikinizle de bir ilişki kurmak olacak."

Kraliçeler başlarını eğerek gülümsediler. "Bunu içtenlikle umuyoruz," diye fısıldadı Fleur.

"Kraliçe Fleur. Kraliçe Aria." Enzo selam verdi.

"Dans başlamak üzere gibi görünüyor." Kraliçe Fleur dedi. "Eğlenin ve dikkatli olun." Kraliçe Aria'nın gözleri parladı.

Enzo onu kalabalığın içinden geri çekerek, izleyenlerin ön sıralarına yerleştirdi. "O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye fısıldadı ve tacını tekrar çıkarıp buklelerini eliyle taradı.

"Kusacağım sandım," dedi Elara titrek bir kahkaha atarak.

Enzo güldü. "Benim kraliçem değil." O, dansın ciddi bir şekilde başladığı yeri izlerken, Elara ona gülümsedi. "Bu uzun sürmeyecek," diye mırıldandı.

Dans eden kalabalık ayrıldı ve bir alanın etrafında bir daire oluşturdu.

Elara, kalabalığın üzerinde yükselen müziği duyabiliyordu, bütün hafta boyunca çalıştığı tanıdık, neşeli ritmi. Davulları ve trompetleri duyuyordu. Notalar yükseliyor, yükseliyordu, çılgın bir melodi... Helion büyüyle açıkça büyülenmiş bir spot ışığı, dans pistinin üzerindeki balkonda dans edip zıplayan bir soytarıya odaklandı. Orkestra onun arkasında, çalarken dans ediyordu.

"Helios Prensi'nin şerefine," diye bağırdı eğlenceci, müziğin sesini bastırarak, "DANS EDİN!"

Trompetler çınladığında alkışlar ve ısıklar yükseldi, insanlar dans pistine akın etti. Enzo, başını ellerine gömerek utanmış gibi davranarak kalabalığın ortasına sürüklendi. Elara gülümsemesini sakladı. Onun ilgiyi sevdiğini biliyordu. Melodi tam anlamıyla başladı, davulların ve trompetlerin ağır ritmi, hızlı, şehvetli bir ritim oluşturdu.

Kalabalıktan daha fazla bağırışlar yükseldi, soytarı onları kışkırtıyordu. İlk kadın öne çıktı ve cesurca dansını sergiledi. Beline kadar uzanan kahverengi saçları ve koyu zeytin rengi teniyle çarpıcı bir Afrodit kızı öne çıktı. Enzo'ya doğru ilerlerken bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Elara gözlerini kısarken, arkasında ipeksi bir ses "Hazır mısınız?" dedi.

Elara dönüp baktığında Isra'nın sırtarak, Merissa'nın ise zorlukla kontrol ettiği neşeyi omzunun üzerinden bakarken gördü.

Elara gözlerini devirdi. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Isra alaycı bir şekilde güldü. "Bütün hafta sana öğretmek için zamanımı boşa harcamadım, şimdi vazgeçemezsin."

"*Sen mi?*" diye sordu Merissa inanamayan bir sesle. "Sen sadece *oturup eleştirilerde* bulundun."

"Evet, ve bu bana çok değerli zamanımı mal oldu," diye cevapladı Isra kibirli bir tavırla.

Kahverengi saçlı kız dans pistinden ayrılp, şarap kırmızısı saçlı çarpıcı bir Kaoslu kadının belini kıvrarak, öne eğilirken poposunu Enzo'nun kasıklarına bastırdığı yere doğru ilerlemişti. Kadın dönerek, Enzo'nun gömleğinin düğmelerinden birini açarken aşağıya doğru eğildi. Elara'nın eli kaşınmaya başladı.

"Sakin ol," diye uyardı Isra. "Lütfen ona karanlık hanım gibi davranma."

Elara çenesini sıktı. Bu, düşündüğü kadar kolay izlenebilecek bir şey değildi. Enzo odanın içinde etrafına bakarken gözleri ona kilitlenmişti. Enzo, kızıl saçlı kadın onu ayağa kaldırırken iç çekerek ayağa kalktı. Daha fazla kişi dansa katıldıkça,

ve alkışlar yükseldi, daha fazla kişi dansa katıldı, kenarda duran erkekler ve kadınlar da ritmik müziğe ayak uydurmaya başladı.

"Daha önemli bir şey yapman gerekmiyor mu?" Elara bir saniye başka yere bakarak, kayıtsızca omuz silkip geçen Isra'ya sert bir bakış attı.

"Aslında hayır. Ama bu şarkıyı çok seviyorum." Elara'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra dans pistine doğru kıvrılarak ilerledi ve kalabalığın içinden güzel, sarışın bir kızı yanına çekti.

Elara'nın gözleri onları takip etti ve Enzo'yu tekrar aradı. Kıskançlık, aynı anda hem sıcak hem de soğuk, midesinde birikti. Güzel kızıl saçlı kız hala ona bağlıydı, kendini aşağıya doğru sürtüyor, şehvetli hareketler yapıyordu. Elara dişlerini sıktı ve gözlerinde gümüş bir parıltı belirdi.

"İşte bu," diye mırıldandı Merissa arkasında. "Kıskançlığın sana güç versin. Onun kucağına oturduğunda her şey daha da şehvetli olacak."

"Kıskanmıyorum," diye mırıldandı
Elara. "Isra haklıydı, sen inkâr ediyorsun."

Elara, Merissa'ya genellikle erkekleri kaçıran en sert bakışını attı.

"Sırada ne olacağını biliyorsun," diye devam etti Merissa, hiç etkilenmeden. "Binlerce kez prova yaptık. Ya şimdi ya da asla, El. Tüm gözler üzerinde."

Elara kollarını kavuşturdu, elbisesindeki altın aynalar aniden göğsüne batmaya başladı. Cesaretini toplamaya ve öfkesini bastırmaya çalışırken elbise çok dar geliyordu. Enzo'nun başka bir kadınla bu kadar yakın dans etmekten zevk alıp almadığını anlayamıyordu. Eğlenceci, tempoyu hızlandırarak herkesi daha rahat olmaya teşvik eden cesaret verici bağırışlar attı.

Hava gergindi, gündönümü iyice ilerledikçe Afrodit'in büyüsü etkisini göstermeye başlamıştı. Elara, Isra'nın hareketlerini izledi, o kadar güzel ve kendinden emindi ki, bu ona güç verdi.

"Hadi, Elara," diye Merissa onu teşvik etti ve elini sıkarak dans pistine doğru yola çıktı. Bir hareket gözüne çarptı ve Leo'nun yanından geçtiğini gördü. O an gelmişti, katılmak istiyorsa ya şimdi ya da asla.

Saray dansçılarının her biri bir sonraki bölümün ne olacağını bildiği için koltuklar dans pistine çekildi. Enzo, Kaoslu tarafından bir koltuğa itildi ve Elara burnundan nefes verdi.

Tüm gözler üzerinde, diye Merissa'nın sesini duydu. Ve böylece, birkaç derin nefes alarak, cam sarayın çatısından içeri süzülen pembe ışığa bakarak, son ana kadar şarkının ritmini saydı. Bir, iki, üç...

Leo'nun planladığı gibi spot ışığı ona vurdu, o adım attığında ışık ona doğru yayıldı, aynalar sanki o Işık'ın ta kendisiymiş gibi ışınlarını ona yansıtıyordu. Müzik durdu, şarkının sadece akapella seslerin üç vuruş boyunca söylediği kısma gelindi. Kalabalık parlaklığın kaynağına doğru dönüp, onun parladığını görünce hayretle nefeslerini tutarken, o bekledi. Sonra, göz kırpan Leo'ya gülümsedi ve davulun bir sonraki vuruşunda salonu karanlığa boğdu, gölgeler onu sardı.

Bando, heyecanı müzik ve atmosfere yakıt olarak kullanarak, çığlıklar ve nefes kesen sesler mekanı doldururken, çalmaya devam etti. O, kalabalığın ortasında, gölgeler onu gizlerken, sürünerek ilerlerken, ses şarkı söylemeye devam etti. Enzo'yu, sandalyesinden heyecanla etrafına bakarken gördüğünde, gülümsedi. Geri sayım yaptı. Sonra, bir sonraki davul vuruşunda, gölgelerini ortadan kaldırdı.

Kalabalık, onu Helios Prensi'nin sandalyesinde otururken gördüğünde, ışık odaya geri dönmüş gibi göründü. Enzo'nun gözleri şok içinde ona kayd.

Kalabalıkta daha fazla nefes kesen sesler, mırıldanmalar ve fısıltılar duyuldu. Aralarında bir gölge büyücüsü mü vardı?

"Görünüşe göre aramızda bir Asterian var," diye bağırdı soytarı, heyecanla tiz bir sesle. Seyirciler şoklarını atlatınca, teşvik edici bağırışlar ve tezahüratlar yükseldi. Elara bir anlığına şaşırdı. Hayatı boyunca başkalarının Asteria'yı hor gördüğüne inanmıştı, ama burada Celestia'nın her yerinden gelen bu coşkulu kalabalık onu alkışlıyordu.

Bekledi ve balkona baktı. Leo'nun soytarının yanında durup kulağına fısıldadığını gördü. Soytarı'nın gözleri inanamama hissiyle büyüdü.

"Ve sadece *herhangi bir* Asterialı değil, bayanlar ve baylar, size... *kayıp Asteria Prensesi, Prenses Elara'yı* takdim ediyorum!"

Müzik devam ederken, haber kalabalığın arasında yayılırken soytarı anlamsız sözler mırıldanırken, havada hayret ve çığlıklar yükseldi. Tüm gözler Enzo'nun üzerine oturan Elara'ya çevrilmişti. Sırtını dik tuttu, gözleri parıldayan Enzo'ya gülümsedi.

Sonra, şokun ardından, ya da belki de tüm bu heyecanın etkisiyle, böyle bir hikaye anlatacak olmanın coşkusuyla, kalabalığın üyeleri dansa katılmaya başladı. Diğerlerinden daha yüksek bir çığlık duydu, muhtemelen Merissa'ydı, gülümsedi. Soytarı sanki transa geçmişti, müzik çalmaya devam ederken cesaret verici mırıldanmaları çığlıklara dönüştü.

"Prens ve prensesin ne yapacağını görelim," diye bağırdı ve kalabalık da ona tezahürat yaptı.

"Sürpriz, Prens," diye fısıldadı ona, öne eğilerek kendini ona bastırdı. Kimsenin duyamayacağı kadar alçak sesle küfretti, ellerini beline doladı

. Diğerleri dansın ilk hareketlerini fark edip tekrar alkışlarken, o da müziğin ritmine uyarak kalçalarını tekrar salladı ve eteği yukarı çıktı. Diğerleri kendi sandalyelerine atladılar.

"Ne oluyor lan?" diye fısıldadı.

"Kızlar ve ben birkaç numara hazırlamıştık." Kız sırttı. "Tüm gözlerin üzerimde olması gerekiyordu, değil mi?"

Enzo, bakışları kadının su gibi hareket eden kalçalarına kayarken inanamayan bir kakhaha attı.

"O kızlarla dans etmek hoşuna gitti mi?"

"Hiçbiri," diye mırıldandı ve gözlerini ciddiyetle ona çevirdi. Hızlı bir hareketle, sırtı ona dönük olacak şekilde döndü, saçları arkasına döküldü. Bir elinin sıkıldığını hissetti, diğer eliyle onu bir kenara itti.

"Bu elbisenin arkasını göremedim," diye ekledi.

"O zaman iyice bak." Sırtını kavisledi, bacaklarını açtı ve öne doğru eğildi, böylece sırtının tamamı görünür hale geldi, narin altın zincirler sırtında kayıyordu.

"Evet," dedi adam ve kadının, ortaya çıkan yara izlerinden birinin üzerine burnunu sürterek öne eğildiğini hissetti. "Mükemmel bir elbise."

O, oturduğu yerden kalçalarını salladı. "Öyle. Üzerimde olan altın rengi iç çamaşırları kadar güzel."

Güçlü eller onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti. Bir elin önünden dolandığını hissetti, boynunu tutarken kulağını ağzına yaklaştırdı. "Bu kadar sadist olduğumu bilmiyordum, Prenses," diye fısıldadı, burnu onun boynunu okşadı. "Şimdi sadece acımasız davranıyorsun."

O, göğsünü geriye doğru eğerek ona doğru bastırırken kötücül bir gülümseme attı. "Sadece emirleri yerine getiriyorum. Gittikçe daha iyi oluyorum, değil mi?"

Ayağa kalktı, Enzo onu takip etti, ona döndü ve ellerini onun elleriyle birleştirdi. Gözleri onu yakarken, onu döndürdü, ona daha da batarken onu kendine çekti.

"Şu anda mantıklı düşünmemi bekleme, Elara."

Onu sertçe kendine çekti, elleri hala belini kavıyordu, böylece müzik eşliğinde birbirlerine sürtünmeye devam ederken vücutları arasında bir santim bile boşluk kalmadı, sırtı onun göğsüne yapıştı.

"Bu kadar teşhirci olduğumu bilmiyordum," diye alay etti. Boynunu çevirip ona baktı ve göz bebeklerinin büyüdüğünü gördü, gözlerinde sadece saf bir niyet vardı.

"Böyle bakarken beni kim suçlayabilir ki?" Son sözleri kadının boynunun açıkta kalan kısmına fısıldadı, bakışları kadının dudaklarına kaydı.

O cevap vermedi ve bunun yerine kolunu onun boynuna doladı. Onun nasırlı elleri sıkılaştı ve elbisesinin kumaşı üzerinden hissedilen pürüzlülüğü, vücudunda endişe dalgaları yarattı. Neredeyse tembelce, ona sürtündü, bir eli şimdi elbisesinin yırtmaçına doğru kayıyordu.

"Öyleyse, onlara bir gösteri sunacak mıyız?" diye kulağına fısıldadı, odayı saran şehvet dolu enerjiden dolayı dili gevşemişti. Gündönümü zirveye ulaşıyordu ve Isra'nın dediği gibi, krallığın büyüğü hakim olurken enerji hissedilir hale gelmişti.

"Evet," diye fısıldadı, adamın eli çıplak uyluğunun dışını okşamaya başladığında, eli eteğiyle gizlenmiş ve kalçaları hala müziğe uyarak yavaşça sürtünüyordu. Çıplak tenin ani teması onu sarsarken, tısladı.

"Ateşle oynamak istediğinden emin misin?" diye devam etti adam, o lezzetli eli gittikçe yukarıya doğru kayarken, serin hava onu okşamaya başladığında, kalçasının etrafındaki şeffaf kumaşı toplayarak. Başparmağını kalça kemiğinin üzerinde gezdirdi ve kız yumuşak bir iniltiyle ona yaslandı, başını göğsüne düşürdü. Artık diğerlerinin ne yaptığını, izleyip izlemediklerini fark etmiyordu.

"İkimiz de benim sana denk olduğumu biliyoruz," diye cevapladı nefes nefese, Afrodite'nin havasından sarhoş olmuş, tüm duyuları onun şeytani elinin hissine odaklanmış halde.

"Mmm..." diye mırıldandı ve boynuna doğru eğildi. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Vurgulamak için elinin arkasını kadının uyluğuna doğru kaydırarak ve kadın ona daha da yaklaşarak sırtını kavisledi. Adam hafifçe güldü.

"O zaman göster bana," diye mırıldandı kadın.

Onu daha sıkı kavradı ve kadının karışık düşüncelerine biraz tutarlılık getirdi. Ona daha sert bir şekilde girdi ve kadın onun sertliğini hissedebildi. Nefesini içine çekti. "Bunu burada yapmamalıyız," dedi, kendi çılgın kalp atışlarını duyarak, vücudundaki her hücrenin daha fazlasını istediğini hissederek

daha fazlasını istiyordu.

"O zaman daha da fazla yapmalıyız."

Boynundaki o lanet nefes onu mahvedecekti. O ve görmezden gelmeye çalıştığı, bacaklarının arasındaki acıya doğru giderek yükselen, artık arzuyla ıslanan el.

"Enzo," diye fısıldadı, yalvarırcasına. Dişlerinin arasından tısladı.

"Elara," diye dişlerini sıkarak söyledi. O, ağrısının yoğunlaştığı noktaya çok yakın olan iç uyluk kısmını okşarken, Elara hareketsiz kaldı. Gözlerini odaya çevirerek, daha aşağıya inmeye, onları gölgelerin içine saklamaya ya da bir illüzyonla gizlemeye hazırlandı, sırf onun elini daha da içeri çekmek ve içinden geçen çaresiz arzuyu durdurmak için.

Yüksek bir alkış sesi ikisini de irkiltti ve etraflarına baktılar. Kalabalığın ön saflarında Merissa'yı gördü, alkışlarken gözlerinde bir parıltı vardı. Diğerleri de alkışlara, bağırışlara ve tezahüratlara katıldı, kalabalık çılgına döndü, yukarıdaki soyтары balkonunda dans edip zıplıyordu.

Elara sahte bir gülümsemeyle Enzo'nun kollarından kurtuldu ve derin bir reverans yaptı.

Kalabalık ona seslenirken, Elara ısıklık seslerini eliyle susturdu. "Bu doğru mu?" diye sordu bir kadın, ona doğru atılırken. "Sen Prenses Elara mısın?"

"Olamaz," dedi genç bir adam, elini tutarak. "Kayıp prenses karşımızda."

"Kır evimizde çay içmelisin," diye ekledi, gözlerinde açgözlülükle Elara'ya bakan, düşes gibi görünen kadın.

Enzo onun önüne geçti, tavırları değişerek sertleşti ve yeniden Aslan'a dönüştü.

"Bu haberi herkese duyurun." Sesi, kalabalığın üzerinde bir kralın sesi gibi yankılandı. "Prenses Elara hayatta ve Helios'ta."

Kalabalık heyecanla konuşmaya başladı, Enzo kalabalığı ayırıp Elara'yı açık kapılardan ve ötesindeki koridora doğru çekerken, kalabalık Elara'ya ulaşmak için birbirini itip kakıyordu.

Enzo onu sarayın girişine kadar götürdü. Kalbi güm güm atıyordu.

"Bu inanılmazdı," diye nefes nefese konuştu Elara. "Başardık. Başardık."

Enzo pantolonunu çekiştirdi. "Bir dahaki sefere önceden haber versen iyi olur."

Elara burnunu çekti. "Sadece birkaç kalça hareketimle seni dizlerinin üzerine çöktürdüğüm için kızgınsın."

"Bunu görmekten zevk alman neden beni şaşırtmıyor acaba?"

Elara daha da heyecanlandı, arzusu hala içini kaplıyordu.

"Söylemeliyim ki," dedi, her zamanki rahatlığıyla sessizliği bozarak, "çok iyi bir randevu partneri olmadım. Tek başardığım şey seni baştan çıkarmak oldu, başka bir şey yapamadım."

Kadın güldü, sonunda onun gözlerine bakınca gerginlik bozuldu. "Sen beni baştan çıkarmadın," diye karşılık verdi. "Eğer bir şey varsa, ben seni baştan çıkardım."

Adam durakladı ve ona baktı. "Bu seferlik haklısın galiba." Kadın güldü. "Ben her zaman haklıyım."

Kız ilerlemek istedi ama adam onu geri çekti. "Işık sana çarptığında, neredeyse aklımı kaçıracaktım. Sanırım kalbim durdu."

Elara alaycı bir şekilde güldü ve onu öne doğru çekti.

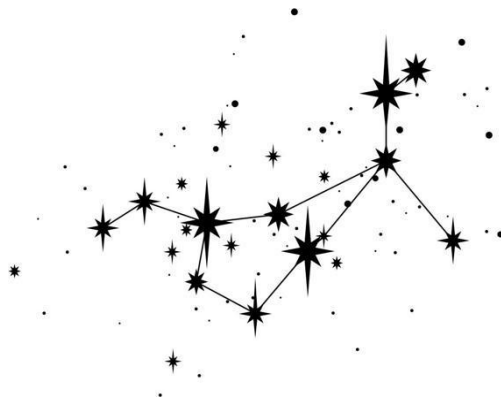
"Bu geceki halin. Çok kendinden emin, çok özgüvenliydin. Krallığımın elbisesi içinde bir kraliçe gibi." Adam başını salladı, gökyüzüne bakarak ne diyeceğini bilemedi.

Elara direnmeyi bırakıp onun ellerini tuttuğunda gözleri yumuşadı. "Bu benim için bir onurdu, Enzo."

"Benimle gel."

Elara kaşlarını çattı, balo salonunda hâlâ birbirleriyle sohbet eden kalabalığa baktı, omuzlarının üzerinden onu bulmaya çalışarak. "Diğerleri hâlâ orada mı?"

Enzo öne eğildi, nefesi Elara'nın dudaklarını okşadı. "Öyle umuyorum." Hiçbir açıklama yapmadan onu saraydan çıkarıp cennete götürdü.

Kırk Birinci Bölüm

ELARA, APHRODEANLARIN güzelliğinin bir nedeni olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Girdikleri meydanı mumlar süslüyordu, büyülü sihirle şerbet pembesi gökyüzünde süzülüyorlardı. Meydan bulutların üzerinde asılı duruyordu ve bu kez Elara ne kadar gerçeküstü göründüklerini fark edebildi. Kenara uzanırsa, pamuk şeker gibi bir bulutu koparabileceğini hissetti. Bunu Enzo'ya da söyledi.

"Yapabilirsin, biliyorsun."

Elara ona inanamayan bir bakış attı. "Şaka yapıyorsun."

"Yıldızların dürüst gerçeği." Elini ciddiyetle kalbinin üzerine koydu. Kız tereddütle ona tekrar baktı, sonra meydanın yükseltilmiş duvarına doğru yürüdü. Tereddütle elini uzattı ve elleri pembe bulutu kavradığında nefesini tuttu. Bir parça kopardı ve avucunda nasıl durduğuna hayretle baktı. Enzo'ya tekrar baktı, Enzo gülümseyerek başını salladı.

Dilini çıkardı ve bulutun ucuna nazikçe dokundu. Bulut hemen eridi ve tatlı şekerin tadı dudaklarını kapladı. Hayretle, tüm parçayı ağzına attı.

"Söylemiştim," dedi Enzo, yanına gelerek. "Avlanmadan önce Aphrodea'nın başka neler sunabileceğini görmek ister misin?"

Enzo onu küçük bir sokaktan bitişik bir meydana götürürken, tereyağlı patlamış mısır kokusu ona doğru süzülüyordu. Altın rengi çadırlar ve tezgahlar etrafı çevreliyordu, gökyüzünde alacalı alacakaranlık çökmüşken sarayın gül altın rengi güzel bir fon oluşturuyordu. Meydanın ortasında, ışıkların sönmek üzere olduğu pastel renkli akşam gökyüzünü yansıtan şeftali ve pembe çizgili bir yüzme havuzu vardı. Enzo'nun peşinden tezgahların önünden geçerek, ürünlere göz attı. Bir tezgah dilek satıyordu, cam kavanozların içinde altın rengi kıvrımlar vardı. Bir diğeri koruma kristalleri ve madeni paralar satıyordu. Bir diğeri ise erkekleri baştan çıkarmak için siren gözyaşları satıyordu.

Enzo'ya bakarak hafifçe gülümsedi. "Hatırlıyor musun?"

Enzo alaycı bir şekilde güldü ve kolunu onun omzuna doladı. "Neredeyse ölmek üzere olduğumu nasıl unutabilirim?"

"İsra'nın söylediği şey, suda arzuladığın şeyi görmekle ilgili..."

"Seni gördüm. Sadece bir saniye sürdü, ama beni ödümü koparmaya yetti."

Elara dudaklarını büzdü, soğukkanlılıkla başını salladı ve içinde lavanta bulutları asılı duran "Tatlı Rüya" yazan kavanoz etiketine odaklanmış gibi yaptı.

"Ben de seni gördüm," dedi, boğazını temizleyerek. Bakmadan bile onun kibirli sırıtışını hissedebiliyordu ve tahmin ettiği gibi, o tam bir memnuniyet tablosuydu.

"Biliyorum," dedi.

"Kibirli yaratık," diye mırıldandı.

Arka planda çalan neşeli müziğe eşlik ederek, sergilenen ürünleri incelediler. Elara, içine bakıldığında kişinin görünüşünü değiştiren büyülü aynaların önünde durdu. Yanlarında bulunan mumlar, yakıldığında çevredeki tüm ışığı söndürüyordu. Elara bunlara alaycı bir şekilde baktı.

"Ne ucuz bir parti numarası," diye sırttı ve Enzo'nun etrafına ustaca gölgeler ördü. Bu büyülü nesnelerin Celestia'nın her yerinden insanlar tarafından arzulandığını, kendi güçlerinden farklı olan bu güçleri imrendiğini fark etti.

Parmakları tezgâhları okşarken, bu harikalara gülümsedi. Havuzun yanından geçerek, ilkinе bitişik küçük bir sokağa doğru yürüdüler. Sokağın sonunda Elara, başka bir güzel meydan gördü ve müzik o meydana onа ulaşıyordu. Melodilerin gelgitlerinden büyülenmiş bir şekilde oraya doğru sürüklendi. Bu meydan daha da güzeldi. Beyaz parıltıyan ateş böcekleri havada ve binalarda asılı duruyordu, onları yıldızlı bir gökyüzüne benzetiyordu. Krallığın tüm renklerini giymiş çiftler meydanın ortasında dans ediyorlardı. Müzik yavaşladı, çiftler yavaşlayıp birbirlerine yaklaşıırken onu bir ninni gibi salladı.

"Gel," dedi, dans eden çiftlere bakarak. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Kız, başı dönerek eteğini kaldırdı ve onu takip ederek dolambaçlı Arnavut kaldırımli geçitlerden aşağı indi.

"Açlıktan ölüyorum," dedi, gece esintisinde kokulu yemeklerin kokusunu alınca.

"Şaşırtıcı," diye cevapladı adam ve onu yemek tezgahlarıyla dolu başka bir meydana çekti. Bal ve fındıkla doldurulmuş, şekerle kaplı, yüksek yığınlar halinde duran pişmiş kekler vardı. Yanlarında fırında pişirilmiş, sıcak ve düz ekmekler, domates salçası ve eritilmiş peynirle kaplı duruyordu.

"Bu ilginç görünüyor," dedi kendi kendine ve ikisi için birer tane işaret etti. Tezgahın arkasındaki adam onlara gülümsedi ve ikisine de birer üçgen dilim kesti. Dilimi ısırırken inledi, domates ve hamurun sıcak tuzlu tadı damak tadında dans ediyordu.

"Her şeyden zevk alıyorsun, değil mi?" diye sordu Enzo, dudaklarında eğlence dans ediyordu.

"Artık alıyorum," diye cevapladı, bir ısırık daha aldı. "Bana ilham veren sendin. Sofia'nın anısını yaşatmak için. Hayatımın her anını sanatmış gibi yaşamak için."

Yavaşça yükselen bir yokuşta yürürken Elara nefesini tuttu. Önünde, hayal edilebilecek her ton pembe renkteki gül yapraklarından oluşan bir yol, sarayın etrafında gittikçe yükseliyordu. Enzo, onu çiçeklerle süslenmiş yola çekerken hafifçe gülümsedi.

"Devam et," dedi.

Onlar yokuş yukarı yürümeye devam ederken, Elara hayranlıkla etrafına bakındı. "Balkonumda yaptığımız o konuşmadan sonra, her gün şükredecek bir şey bulacağıma kendime söz verdim. Bir gülün kokusu..." Elara eğilip bir avuç yaprak topladı ve derin bir nefes aldı.

"Uyandığımda penceremden içeri süzülen ışığın dansı; bir kitaptaki kelimelerin beni başka bir zamana, başka bir dünyaya götürebilmesi."

Nefes aldı ve ona dönerek, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, yumuşak bir şekilde şöyle dedi:

"Gözlerinin erimiş altın gibi görünmesi, içinde kehribar rengi benekler olması. Sanki ışığı içinde hapsetmiş gibi görünüyorlar."

Enzo'nun yüzü yumuşadı, iki elini de tutarak onu kendine çekti.

Yusufçuklar ve parlak böcekler uçup duruyor, ağır havada gümüş ışıklar saçıyorlardı. Etrafına bakındı ve bir çatıya konduklarını fark etti, dolambaçlı dik yol onları bir saray terasına çıkarmıştı. Altlarında hiçbir şey göremediğini fark edince çılgınca etrafına bakındı. Bulutların içindeydiler.

Enzo'ya bakakaldı, Enzo ise sadece gülümsedi. Bulutların üzerine düşen ışık, gül ve lavanta rengiyle bezenmişti ve havada tatlı bir koku vardı.

"Seni buraya getirdim çünkü bu, güçlerini doğru kullandığın günü hatırlattı bana. Gökyüzüne, bulutların içine uçtuk..."

"Hatırlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Elbette hatırlıyorum. Arkanı döndüm ve ne kadar mutlu görüldüğünü düşündüm. Mutluluk sana *ne kadar* yakışıyordu." Sanki acı çekiyormuş gibi, yüzünde neredeyse acı dolu bir ifade belirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun? Başına gelen onca şeye rağmen bu kadar güzelliği görebiliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü her şey bana sunulmuş bir ortamda büyüdüm. Korunaklı, isteyebileceğim her şey parmaklarımın ucunda. Ve Yıldızlar bunu benden aldı, tüm hayatım parça parça, kişi kişi elimden alındı."

Ona baktı, gözleri açık ve sıcaktı. "Şimdi, derinlemesine yaşamak istiyorum. Sofia ve ailem için. Ve her küçük anı olduğu gibi takdir etmek için. Çünkü ne zaman ortadan kaybolacağını asla bilemezsin."

Dişleri görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle, elini ona uzattı. "Benimle dans et Elara. Düzgünce?"

Aşağıdaki meydandan yumuşak bir nakarat başladı, bir aşk şarkısının mırıldanması ve gül kokusuyla birlikte yükselen boğuk bir piyano melodisi. Enzo, tereddütle ellerini Elara'nın kalçalarına koydu. Onun her tepkisini izliyordu. Gözleri sabitti,

Elara'nın her odada aradığı altın ve bal rengindeydi. Elara'nın nefesi kesildi ve Enzo, Elara'nın kollarını boynuna dolarken gözlerini ondan ayırmadı. Sonra tek kelime etmeden dans etmeye başladılar.

Bu, aşağıda yaptıkları günahkar, şehvet dolu dans değildi. Bunun yerine, dokunmak için bir bahane olan yumuşak bir sallanmaydı. Müzik, gece çöktükçe onlara ulaşmak için yükseliyor ve şafak kuşları şarkı söylemeyi bırakıyor gibiydi.

Elara, Enzo onu sırtını kendisine dönük tutarak döndürdüğünde, serin bir esintinin boynunu gıdıklamasını hissetti. Enzo'nun elleri onu önden kavrarken, öylece sallanarak durdular. Elara, cildinin Enzo'nun cildine değen her parçasının farkındaydı. Enzo'nun nefesi, Elara'nın çıplak boynunu okşadı ve omurgasından aşağı ateş gibi bir his yayıldı. Elara, duygularının yoğunluğu belirsizlik içindeyken, kaskatı kesildi.

Elara o anda, kalırsa, kalbinin bu ana teslim olmasına izin verirse, bildiği şimdiki zamanın yok olacağını biliyordu. Aralarında büyük bir değişim olacaktı ve bundan doğacak her türlü acıyı tamamen kaderin insafına kalacaktı. Ama kaderinin Yıldızların elinde olmasından bıkmıştı. Bencilce, kendisi için bir şey istiyordu, kehaneti görmezden gelmek istiyordu — sadece bir geceliğine.

Bu yüzden gökyüzüne baktı, arkasında onun sert, geniş vücudunu hissetti ve iç çekerek başını geriye eğip göğsüne yasladı.

Küçük bir hareket, yumuşak bir jestti.

Yine de dünya sallandı.

Adam arkasında, fısıltı ile dua arasında bir sesle yumuşak bir inilti çıkardı. O tek kelimesiz sesin içindeki duygu, kadının tüm kararlılığını yıktı ve kadın, gözleri gümüş gibi parlayarak döndü. Adamın gözleri yumuşak ve açıktı, kadının yüzünden hiç ayrılmıyordu, elleri hala kadının belindeydi. Aşk baladının melodisi doruğa ulaştığında, adam bir adım yaklaştı ve bir eliyle kadının çenesini, diğer eliyle saçlarını kavradı.

O anı, bir ömür sürebilecek bir milisaniyeyi tuttular. Ve sarhoş bir misafir, biraz hava almak için çiçeklerle dolu patikada sendelemiş olsaydı, gümüş ve altının imkansızlığını görmüş olurlardı, ikisinden de parıldayan.

Zaman, birbirlerinin ruhlarına bakarken bir an durdu, ikisinin dudaklarında da bir soru vardı.

Bir nefes.

Sonra dudakları dudaklarına değdi ve beyaz bir yağmur gibi kıvılcımlar saçıldı.

Dokunuşu yumuşak ama ısrarcıydı. Bir azizi arayan bir hacı gibi çaresizdi. Sanki aradığı her şey bu öpücükteymiş gibi hissetti. Dünya sonunda anlam kazanmıştı. Bir yapbozun parçası yerine oturmuş gibi bir şey yerine oturdu. O, onun ensesini tuttu, onu kendine çekti, bu anın, onun özünü yutmak istedi. O, kadının ağzına adını fısıldadı ve kadın inleyerek öpücüğe daha da derinleşti. Başı dönüyordu,

bu acı ve arzu, onu öperken, daha önce nasıl bu kadar gün boyunca bunu yapmadan yaşayabildiğini bilemiyordu.

Aniden, yüksek bir patlama sesi duyuldu. Işık patlaması gül rengi gökyüzünü boyadı ve Elara irkildi. Enzo'ya baktı, şehvetle sarhoş, dudakları şişmiş. Gözüne, gökyüzünden damlalar halinde düşen ışıklar çarptı.

"Işık oyunları," diye fısıldadı, ona dönerek. "*Sen* miydin?"

"Bu öpücüğün unutulmaz olacağını söylemiştim," diye sırtıttı Enzo, gökyüzünü kaleydoskop gibi süsleyen ışıklar arasında onu kendine doğru çekti.

"Çok uzun sürdü," diye fısıldadı.

Enzo, dudaklarına fısıldayarak yarı gülümsedi. "Bugün yapmasaydım uğursuzluk olurdu."

Dudakları yanaklarını, göz kapaklarını, çenesini izlerken, kız onun adını tekrar fısıldadı, dilinde nasıl yankılandığını tadını çıkararak.

"Tanrım, dudaklarından çıkan ismimi seviyorum," diye fısıldadı, kadının duygularını onaylayarak. Bir saniye içinde dudakları yine kadının dudaklarına yapıştı, aç ve istekli. Kadın nefes almak için başını kaldırmak zorunda kalana kadar bu anın tadını çıkardı.

"Seni ilk gördüğüm gün bunu neden yapmadım bilmiyorum," dedi, kelimeleri boğazından çıkarken, vurgu yapmak için onu belinden kendine doğru çekti.

Kadın alnını erkeğin alnına dayadı. "Ben de," diye fısıldadı. İkisi de birbirlerine gülümsedi, nefeslerini paylaştılar.

"Vay vay, ne manzara ama."

Elara, Enzo yüksek sesle küfredip onun önüne geçince, bu ateşli, tatlı sesin geldiği yöne döndü.

Torra bulutun içinden ortaya çıktı, her yönüyle bir Zevk ve Güzellik Yıldızıydı. Saçları bu sefer beline kadar uzanıyordu, parlak kahverengi tenine zıt olarak siyah renkteydi. Arkasında, zorlukla seçilebilen bir silüet vardı.

"Torra," dedi Enzo soğuk bir sesle.

"Merhaba, güzelim." Elara elini sallayarak selam verdi.

"*Beni* selamlamayacak mısın Lorenzo? Sonuçta sana iyilik yaptım."

Eli, Torra'nın gölgesinden çıkıp yüzünde tembel bir gülümsemeyle durduğunda Elara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Enzo'nun çenesinin sıkıldığını gördü.

"Saygısızlık etmek istemem ama, ikiniz de ne istiyorsunuz?" diye sordu Elara.

Torra, dudaklarında bir gülümsemeyle öne doğru sallanarak ilerledi. "Elara, böyle kutsal bir günde ev sahibini selamlamak için uygun bir davranış mı bu?"

"Seni son gördüğümde, Ariete'nin beni oyuncağı olarak kullanmasını seve seve izliyordun. Sanırım nezaket kurallarını bir kenara bırakacağım."

Torra'nın gülümsemesi keskinleşti ve Ariete'ninkinden bile daha korkutucuydu.

"Küçük arkadaşlarını saraya ben soktum, değil mi?" diye sordu, sesi hala şeker gibi tatlıydı.

"Ve ben de kız kardeşim ve Ariete'nin yaptıklarından dolayı senin ölmediğinden emin oldum," dedi Eli sessizce, yaklaşarak.

Torra, Enzo'ya baktı. "Enzo, Elara, Eli ve ben biraz sohbet edeceğiz, sen biraz yürüyüşe çıkabilir misin?"

Ondan kasvetli bir kahkaha patladı. "Hayatta olmaz."

"Oh, bence gideceksin," diye araya girdi Eli. Siyah gömleğinden hayali bir toz zerresini aldı. "Tabii ona söylemeni istemiyorsan?"

Enzo, Elara'yı tedirgin edecek şekilde hareketsiz kaldı. Elara, onun kalkanından sıyrılarak öne doğru yürüdü.

"Ne biliyor musun?" diye tısladı, ikisini de sırayla bakarak.

Enzo'nun gözlerinde Eli'ye doğru yanan alevleri görebiliyordu. Yıldız sadece kaşlarını kaldırdı.

"Tüm bu tehditler çok bayağı, Lorenzo. Bunlara başvurmayı sevmiyorum." "*Neyi* biliyorum, Eli?" diye tekrar sordu.

Eli, onu siyah bakışlarıyla sabitledi. "Onun sırrı." "Yeter," diye hırladı Enzo.

"Enzo, merak etme. Bana söylemene gerek yok. Eli'ye ne söylediyse, beni ilgilendirmez."

Eli keskin bir kahkaha attı ve Torra ona sitemkar bir bakış attı.

"Enzo," diye eliyle onu uzaklaştırmak için elini salladı. Elara'ya gergin bir bakış atarak yürümeye başladı.

"Ben şurada olacağım," dedi sert bir sesle, iki Yıldız'a bir kez daha zehirli bir bakış attı.

"Ne oluyor böyle?" diye tısladı Elara. "Ve neden herkes burada lanet olası *bilmece* gibi konuşmaya bu kadar meraklı?"

Torra, Elara'nın koluna girerken hafifçe güldü. Eli diğer tarafına gelerek onun üzerinde yükseldi.

"Bu konuşma uzun zamandır beklenen bir şeydi," dedi Torra, yüzünde pes etmiş bir ifadeyle.

"Benim kehanetimi öngören kişinin rahibelerinizden biri olduğunu biliyorum." Elara'nın sesinde ölümcül, kadifemsi bir ton vardı. "Bunun hayatımı nasıl etkilediğini biliyor musun?"

"Gördüğüm kadarıyla pek engel teşkil etmemiş gibi görünüyor." Torra gülümsemesini saklamaya çalıştı. Serbest eliyle bir tutam saçını omzunun arkasına attı.

"Bu değil..."

"Ne değil, Elara? Gerçekten, kendi krallığında Şehvet Yıldızı'na yalan söylemeye mi çalışacaksın? Senden bunu hissedemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Zihninde görmeyi bırak," diye mırıldandı Eli.

"Kafamdan çık, Eli," diye tükürdü.

Eli omuz silkti ve sırttı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Torra," diye tersledi Elara. Torra iç geçirdi. "Seninle birlikte gitmek istediğim yol bu değildi."

"O zaman bana şunu cevapla. Neden ben? Neden bu kehanet? Bir Yıldız'a aşık olacağım ve bu ikimizi de öldürecek mi? Öyleyse neden ben..."

Durdu, burnundan nefes aldı. Enzo'nun duyamayacağı bir mesafede olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bir kez baktı.

"Başka birine kaderimde yazılmışsa neden böyle hissediyorum?" Bir süre durdu. "Kehanet gerçek mi ki?"

"Senin hakkında söylenen her şey, ilahi zamanlamayla gerçekleşecek." Eli sabırsızca cevap verdi. "Daha fazlasını açıklarsak, yolunun gidişatını onarılamaz şekilde değiştirebiliriz."

Elara soğuk bir kahkaha attı. "Ah, evet. Yıldızlar her zaman kaderimizi gökyüzüne yazarlar, sonra da bize yardım etmek için hiçbir şey yapmazlar. Biz sizin için kuklalardır."

"Hayır," dedi Torra şiddetle. "Rahibemin verdiği kehanet doğru. Ama senin kalbin de öyle. Senin kalbini hissedebiliyorum." Elara'nın göğsüne nazıkçe avucunu koydu. "Daha derine bak, Elara. İçinde çok eski bir şey var. Benim sadece tahmin edebileceğim bir şey."

Avuç içini Elara'nın yüzüne koydu. Torra gece yasemin kokuyordu ve Elara onun güzelliğine bakarken kalbi biraz acıdı. "Umarım haklı olduğumu kanıtlarsın," diye ekledi yumuşak bir sesle, avucunu indirerek.

Elara koşan ayak sesleri duydu ve döndü, Enzo da durduğu köşeden aynı şeyi yaptı.

Merissa, altın sarısı saçları dalgalı bir şekilde ortaya çıktı.

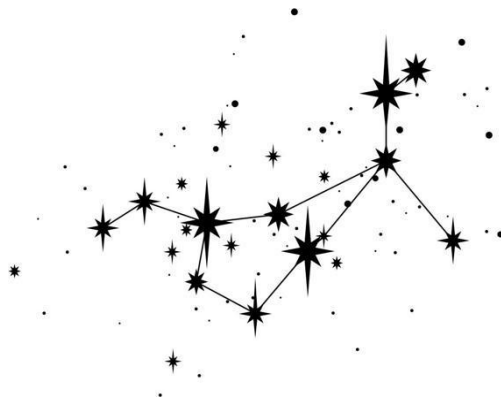
"Hemen gitmeliyiz. Kalabalık kontrol edilemez hale geliyor, hepsi Elara'yı görmek için bağırıyor."

Durdu, bakışları Eli ve Torra arasında gidip geldi. Torra'ya bakarak Merissa yüzünü buruşturdu.

"Merhaba, kızım," dedi Şehvet Yıldızı gülümseyerek.

Merissa'nın dudakları kıvrılırken, Enzo ve Elara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Merhaba anne."

Kırk İkinci Bölüm

"ANNE?!" ELARA İNANAMAYARAK BAĞIRDI. Kafası iki kadın arasında gidip geldi. "Bunun bir şaka olduğunu söyle."

Merissa küfürler yağdırırken Eli'nin kıkırdadığını duydu. Enzo, Elara kadar şok olmuş bir şekilde yanına geldi.

"Evet, lütfen bunun bir şaka olduğunu söyle, Merissa. Lütfen bana yıllardır evimde *lanet olası* bir *Yıldız'ın* kızını misafir etmediğimi söyle."

Yüzü kararmıştı, Elara'nın midesini bulandıran türden bir kararmaydı. "Her şey mantıklı geliyor," diye mırıldandı. "Merissa'nın o gece Asteria'da seni büyülemek için güçlerini nasıl kullandığını hiç anlamamıştım." Bakışları buz gibi oldu ve Merissa'yı delici bir şekilde süzdü. "O bir Yıldız olduğu için, koruma büyüsü onda işe yaramadı."

Merissa dudağını ısırды. "Doğru," dedi sessizce. "Ama senin düşündüğün şekilde değil. Ben başından beri sana yardım ediyordum. Ve annem..."

Elara bu unvana keskin bir kahkaha attı.

"Torra, diğerleri gibi değil. Ariete gibi değil," diye ekledi Merissa, sesini alçaltarak.

Torra çenesini kaldırdı. "Ariete, Yıldızların Kralı olarak taç giymeden önceki zamanları hatırlıyoruz.

Bazılarımız o günlerin geri gelmesini istiyor." Eli'ye anlamlı bir bakış attı. "Ve aynı şeyi isteyen tek Yıldız ben değilim."

Elara'nın gözleri kısıldı. "Sen mi?"

Eli gülümsedi. "Akıllı kız. Evet, ikizim Gem kadar itici değilim." "Ve o senden *hoşlanıyor*." Torra sırtıttı. Eli'nin gözleri parladı.

Elara, koruyucu bir şekilde beline dolanan bir kol hissetti.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Eli?" Enzo seslendi.

"Haydi ama, bu kadar aşırı koruyucu davranmana gerek yok," Eli öne çıkmak üzereyken Torra araya girdi. "Bu yüzden ikinizin saraya girmenize yardım ettim. Bu yüzden şimdi sizinle konuşmak için buraya gelme riskini göze aldım. Ve bu yüzden Ariete'nin pençesinden kaçtığınızı sır olarak saklayacağım."

"Yapma," diye Elara sözünü kesti. "Burada olmamızın tek nedeni, ona hayatta olduğum haberinin ulaşması."

Eli ona kurnazca baktı. "Ne planladıysan, kusursuz olduğundan emin olsan iyi olur. Ariete bir daha kandırılmayacaktır."

"Ah evet, onun sağ kolu olan sen bunu iyi bilirsin, değil mi?" Elara tatlı bir sesle karşılık verdi. "Sana hiç güvenmiyorum," diye ekledi, sesi sertleşerek.

"O zaman çoğu kişiden daha akıllısın," diye karşılık verdi.

Torra, bu konuşmadan rahatsız olmadan başını eğdi. "Belki de sevgili krallığımda söylentilerin doğal olarak yayılmasına izin vereceğim. Ne de olsa, hazırlık için ne kadar çok zamanın olursa o kadar iyi."

Enzo tanrıçaya ihtiyatla baktı.

"Ariete, Asteria'da kimseyi ziyaret etmesine izin vermez. Enzo onu... yaraladığından beri hiçbirimiz onu görmedik. Hâlâ iyileşiyor." Dikkatini Enzo'ya çevirdi. "Daha önce hiç görmediğim bir güce sahipsin, Prens. Kibri kadar gururu da zarar gördü. Derisi, senin ateşinden ancak şimdi iyileşti."

Enzo göğsünü biraz kabartmış gibi görünüyordu, Elara ve Eli ise gözlerini devirdi.

"Biz senin tarafındayız," dedi Torra yumuşak bir sesle. "Bana ihtiyacın olursa, kızım bana ulaşabilir." Yıldız, Merissa'nın yanına doğru sallanarak yürüdü. "Kaos size ulaşmadan önce hepiniz gitseniz iyi olur. Aşağıdan sesler geliyor, bir savaşçı prensesin bir Yıldız'a karşı çıktığı haberi iyice yayılmış." Torra gülümsedi. "Kendine dikkat et, kızım."

Merissa sıkıca başını salladı. Elara ve Enzo, Yıldızlarla birlikte terastan uzaklaşarak yolun girişine doğru yürüdüler.

"Ve bir şey daha Elara." Eli eğildi, böylece cazibesi onu sardı. Elara titremeyi bastırdı. "Kim olduğunu unutma, dünya da unutmayacaktır."

Torra izlerken Eli geri çekildi. "İyi geceler," dedi Torra, patikadan aşağı süzülerek gözden kayboldu. Eli, Elara'ya uzun bir bakış atarak onun peşinden koştu.

"Görünüşe göre Yıldızların tipi senmişsin, Elara." Enzo onu kendine doğru çekerken dudaklarını kıvırdı. "Onları suçlayamam."

Elara, Merissa'nın güldüğünü duydu ve bir an için onu unuttu. Enzo da aynı şeyi yapmış gibi görünüyordu ve ona döndü.

"Bize yarı Yıldız olduğunu ne zaman söylemeyi planlıyordun, Merissa?"

Merissa utangaç bir şekilde omuz silkti. "Bizim... karmaşık bir ilişkimiz var. Onu neredeyse hiç görmüyorum. Ve ne düşüneceğinizi biliyordum."

"Bekle," dedi Elara, zihni hızla çalışıyordu. "Yani Lias senin kardeşin mi?" Maskeli baloda gördüğü kanatlı Yıldız'ı hatırladı.

"Üvey kardeşim." Yüzünde bir küçümseme belirdi.

"Başka bilen var mı?" diye sordu Enzo.

Merissa yanağını ısırđı. "Leo öyle

düşünüyor." "Orospu çocuğu..."

"Enzo, lütfen ona kızma. Geçen ay ziyaretlerinden birinde beni deliye çevirdikten sonra ona güvenerek söyledim. Bu onun suçu değil, benim suçum."

Enzo, Elara'nın bakışları yumuşarken odada volta atmaya başladı. Merissa'nın herkesin suçunu üstlenmesi çok tipik bir davranıştı, iyi kalpli olduğu için başkalarının başının belaya girmesine izin veremezdi. Ona doğru gitti ve onu sıkıca kucakladı.

"Anlamadığım şey... Yıldız'ın *kızıysan* neden sarayda hizmetçi olarak kalıyorsun? Bir sarayın, servetin, istediğin her şeyin olabilir."

"Dediğim gibi," diye cevapladı Merissa sessizce, "bu karmaşık bir konu. Anneme borçlu olmadığım bir şeye sahip olmayı tercih ederim."

"Şey..." Elara düşüncelere daldı, "Tüm mantığımın aksine, ona karşı sevgi beslemeye başlıyorum." Enzo burnunu çekerek başını salladı. "Merissa, bana söyleyebilirdin."

Merissa ona ikna olmamış bir şekilde baktı. "Enzo, kendini tanıyor musun? Bir saniye önce beni yakacak gibi görünüyordun."

Enzo sonunda güldü. "Artık sır yok, Merissa. Biz bir aileyiz. Babama tek kelime bile etmeyeceğim, sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye rahat bir nefes aldı. "Tek istediğim saraya geri dönüp bu olay hiç olmamış gibi davranmak."

"Yani, bundan sonra bir *yarı tanrıça* tarafından giydirilmek konusunda ne hissedeceğimi bilmiyorum."

Merissa koluna bir tokat attı.

"Peki, büyüleme dışında başka güçlerin var mı?"

Merissa dudağını ısırdı ve yıldız ışığı açık pembe ışınlar halinde ondan fışkırdı.

"Kutsal Yıldızlar," diye fısıldadı Elara. "Peki ya..."

"İçinde yanan tüm soruları daha sonra bana sorabilirsin," diye Merissa sözünü kesti ve ışığı tamamen söndürdü. "Ama daha acil bir konu var, *şimdi* gitmemiz gerekiyor. Leo ve Isra arafta bekliyorlar."

Merissa'nın öncülüğünde, kaybolan prensesi arayan kalabalığı önleyerek, dolambaçlı ve virajlı Arnavut kaldırımlı sokakları ve meydanları geçerek yol boyunca aceleyle ilerlediler. Elara, aralarına koşarken dikkat çekmemek için sokak lambalarının ışığından gölgeler çekti. Bir ara Enzo elini tuttu ve ilerlerken sıkıca sıktı.

"Bak Elara, Eli'nin daha önce iyilik hakkında söylediği şey..."

"Enzo," diye araya girdi. "Dur. O aptalın buna hakkı yoktu. Sana güveniyorum. Ona söylediğin her neyse, çok değerli olmalı. Bana kendin anlatmaya hazır olduğunda, ben buradayım."

Enzo bir şey söylemek istedi, ama bir grup sokak sanatçısı aralarına girdi. Elara ona yetişmeden, Isra diğer taraftan yaklaşarak mağara girişini işaret etti ve onunla karşılaşınca yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Elara, o dans, gölgeler, her şey..." Elini dudaklarına götürüp öptü. "*Mükemmeldi*. Yakında bütün dünya bunu konuşacak."

"Isra, Torra benim annem," diye patladı Merissa, Elara'nın arkasına gelerek, Enzo da onun peşinden.

Leo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı, Isra ise şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı.

"Tamam," dedi Isra yavaşça. "Son bir saatte ne olduğunu bana anlatmak isteyen var mı?"

"Üzgünüm," dedi Merissa, aralarına girerken. "Herkes öğrendi, ben de senin de bilmelisin diye düşündüm."

"Evet, senin bildiğini zaten biliyorum Leo," diye ekledi Enzo, sesi alçaktı. Leo

dişlerini sıkarak, korkarak, "Lütfen beni öldürme," dedi.

Enzo yumuşak bir şekilde güldü. "Affedildin. En iyi arkadaşım olmanın nedenlerinden biri de bu. Onun sırrını sakladın."

"Oh, bir *oda* tutun," diye haykırdı Isra, kolunu Merissa'nın omzuna atarak. "Demek bir Yıldız'ın kızıydın, ha? Bu, artık bunu bildiğimiz için kendini herkesten üstün görmeye başlayacağın anlamına gelmez, değil mi?"

Merissa, yanında yürüyen Elara'nın elini tutarak güldü. "Hiçbir şey değişmeyecek. Gerçi, pek şaşırmış görünmüyorsun."

"Eh." Isra omuz silkti, Enzo ve Elara'ya bakarak. "Bugünlerde beni hiçbir şey şaşırtmıyor."

"Kutlamamız lazım." Leo, Elara'nın arkasına gelip ona atladı. "Dürüst olalım, bir süre için bu son şansımız, haber *çabuk* yayılacak."

Elara inleyerek onu itti.

"Elara planı mükemmel bir şekilde uyguladı, Enzo bu yüzden tüm mahkeme önünde bayılmak üzereydi..."

"Öyle olmadı," Enzo, Leo sırtmaya devam ederken tısladı.

"Ve Merissa da lanet olası bir *yarı yıldız*," diye devam etti Leo, "Bence parti yapalım." Enzo, Helios'un bulunduğu taraftan gelen kırmızı ışığa gözlerini kısarak baktı.

"Eh," dedi, "Helios'un kutlamalarının sonuna yetişmiş gibiyiz."

"Kaçırmadık mı?" diye bağırdı Merissa. "Oh, bu benim en sevdiğim şey."

Elara, Aphrodea'dan tünele sızan zayıf, pembe parıltıya son bir kez uzun uzun baktı. Halkları hala gece boyu dans ediyor ve eğleniyordu. Enzo ile ilk gerçek öpücüğünü yaşattığı bu güzel yeri zihnine kazıdı. Küçük bir gülümsemeyle, bunu zihninde sakladı ve sohbete geri döndü.

"Elara, içeri girince hemen odalarına gidip üstümüzü değiştirmeliyiz." Isra'nın yüzünde kötücül bir gülümseme vardı.

Enzo'nun arkasına gelip yürürken beline kollarını doladığını hissetti.

"Oh evet, Prenses. Bunu kaçırmayacağımızı bilmek beni ne kadar mutlu ediyor, bilemezsin," diye kulağına fısıldadı.

"Yıldızlara yemin ederim, bir kişi daha açıkça konuşmaya başlamazsa, hepinizi gölgelerle boğacağım."

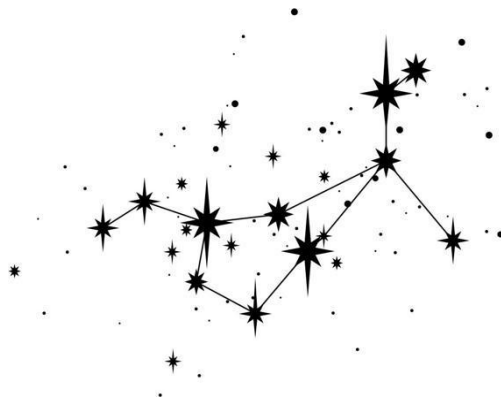
Isra kıkırdadı. "Helios'ta gündönümü kutlamaları en görkemli şekilde yapılıyor," dedi, yanına yaklaşarak. "Ve şunu da ekleyelim, oraya vardığımızda insanlar bu kutlamaların gücünden çok etkilenecekler. Bu etkinlik, daha önce gördüğün hiçbir şeye benzemiyor. Aphrodea'yı çay partisi gibi gösterir."

"Evet, kesinlikle orada gördüğün her şeyden daha iyi," diye ekledi Leo alaycı bir şekilde.

Grup tekrar mağara girişine yaklaştı, önlerinde şelale akarak girişi gizliyordu. Elara dikkatlice küçük uçuruma adım attığında yüzüne sıçrayan sis sıcaktı. Hepsi nihayet Helion topraklarına adım attıklarında, tanıdık duskdaisies ve gece yasemin kokusu onları karşıladı. Grup tek tek dalgalanan altın rengi suyun altından geçerek düz araziye ulaştı.

Bunu yaptıkları anda, Merissa Elara'yı Enzo'dan çekip aldı. "Beyler, sakıncası yoksa, biraz kendimize çeki düzen vermemiz gerekiyor."

"Taht odasında görüşürüz?" diye sordu Enzo. Elara, Merissa tarafından çekilmeden önce sadece gülümsemek ve başını sallamak için zaman bulabildi.

Kırk Üçüncü Bölüm

KADINLAR SARAYI GEZDİLER, Elara her fırsatta altın yaldızlı muhteşem süslemeleri zar zor algılayabildi. Üçü, Star Leone ve Işığa adanmış mumlarla süslenmiş koridordan aceleyle geçtiler.

"Mer, Isra," Elara, odasının kapıları kapandıktan sonra, heyecanını zar zor bastırarak, sert elbisesini çıkarırken dedi. "Öpüştük."

"Ne!?" diye bağırdı Merissa. "Bana her şeyi anlat."

"Şok oldum." Isra, Elara'nın yatağına otururken alaycı bir gülümsemeyle ciddi bir ses tonuyla konuştu.

Elara ona acımasız bir gülümseme attıktan sonra tuvalet masasına oturdu.

Merissa tısladı. "Bu gece korse giymeyeceksin," dedi kurnazca, Elara'nın henüz çıkarmadığı sıkı korsesine bakarak.

"Hiçbirimiz giymeyeceğiz." Isra tırnaklarını incelerken gülümsüyordu. "Helios'ta Işığın kutladığımızda, aramızdaki isyankar azınlık Karanlığı da saygı duyar. Bu gündönümü günü, bir günlüğüne, onu ve tüm kötü yanlarını kabul ederiz. Saat gece yarısını gösterdiğinde, her şey sınırsız ve kısıtlamasız hale gelir."

Merissa, Elara'nın gardırobuna giderken neredeyse zıplıyordu. "Senin için mükemmel bir elbise planlamayacağımı mı sandın?"

"Planlamadın." Elara koltuğunda dönerek gözlerini genişletti.

"Oh, evet, planladım," dedi Isra gülümseyerek. "Ve şunu da söyleyeyim," diye ekledi, "çok çekici görüneceksin."

"Ama ondan önce," Merissa elini sallayarak aynada Elara'nın saçını arkaya çekti. "Detaylar, Elara!"

Elara gülümsedi, bulutlardaki anıyı hatırlayarak parıldadı. "Uzun zamandır geliştirdi," itiraf etti.

"Hadi canım." Isra ona kuru bir bakış attı. "Senin uzun uzun bakışlarından ve okşayan ellerinden ne kadar acı çektiğimi biliyor musun? Beni öldürüyordu."

"Bir daha söyle," diye mırıldandı Merissa, Elara'nın saçını çekerek. Elara güldü.

"Sanki... sanki bir parçam eksikmiş gibi dolaşıyormuşum gibi hissediyordum. Asteria'da ilk öpüşmemizden ve bununla birlikte gelen tüm karışıklıktan sonra, bir sonraki öpüşmemizin önemli olmasını istediğini söyledi."

Merissa rüya gibi iç çekerek dudaklarını boyadı. "Sence bu gece olacak mı?"

"Mer'in çok nazik bir şekilde 'sonunda sevişecek misin?' demesi."

Elara bu açık sözlülüğe alaycı bir şekilde güldü. "Tanrım, çok istiyorum. O çok..." Vurgu yapmak için inledi ve Merissa ona şeytani bir gülümseme attı.

"Bunu söylediğimi *sakın* ona söyleme, ama o adamla ilgili bir şey varsa, o da bir kadını nasıl tatmin edeceğini bildiği. Yürüyüşünden belli oluyor. Ben Şehvet Yıldızı'nın kızıyım, bunu bilmem gerekir."

Elara'nın vücudu ısındı.

"Tanrım Merissa. Lütfen ona söyleme, egosunu şişirmeye gerek yok," diye inledi Isra, yataktan kalkıp Elara'nın dolabına uçarak elbiseleri incelemeye başladı.

"Bu arada, şimdi hatırlattın da, grupla paylaşmak istediğin başka hayat sırların var mı?" Elara, yarı Yıldız Elara'nın kalın saçlarını başının üstünde düzeltirken aynada Merissa'ya kaşlarını kaldırdı.

"Söz veriyorum, başka yok," diye cevapladı Merissa, yanakları biraz kızararak. "Şimdi kendimi çok özgür hissediyorum, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi. Artık bunu saklamak zorunda değilim."

"Demek Lias senin kardeşin," dedi Isra alaycı bir gülümsemeyle. "Bir keresinde, onun cazibesine kapılan bir kızın, Lias yanından geçerken bayıldığını duymuştum."

"Sofia bir keresinde bana, Concordia'dan bir adamın Lias'ın aşkına karşılık vermediği için kendini uçurumdan attığını söylemişti," diye Elara da söze karıştı.

Merissa gözlerini devirdi. "Onunla konuşmuyorum. Annemle bile neredeyse hiç konuşmuyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi, o pek de anaç bir kadın değil."

"Peki, nasıl buraya geldin?" diye sordu Elara.

"Annemin bana büyürken sunduğu her şeyi reddettim. Torra babamdan hiç bahsetmediği için onu hiç tanımadım. Bu yüzden Aphrodea sokaklarında büyüdüm. Tabii ki gerektiğinde annemin koruması altındaydım. Ama kendimi toplumda yukarıya çıkarmak için çabaladım. Aphrodea'da bir lordun evinde bulaşık yıkamaya başladım. Sonra Helios'ta bir düşesin terzisi oldum. Sonunda, bu sarayda bir nedime pozisyonu açıldı. Tek istediğim buydu. Kendime bakabilmek, evim diyebileceğim güvenli bir yer. Ve kendi seçtiğim bir aile." Merissa, Elara ve Isra'ya bakarken gözleri parladı. "Bunu sizde buldum."

"Merissa," Isra alt dudağını bükerek onu kucakladı. "*Saçım*," diye mırıldandı Elara ve hepsi birbirlerine sarılırken onlara katıldı.

Merissa, saçının bozulmadığından emin olmak için Isra'yı kendinden uzaklaştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Merissa, Elara'nın gözleri parıldarken.

"Sadece, Sofia'nın bunu görmesini isterdim. Bunun bir parçası olmasını. İkinizi çok *severdi*." Elara tavana bakarak gözyaşlarını tutmaya çalıştı. "Özellikle Isra'yı," diye gülerek ekledi.

Isra'nın ela gözleri eğlenceyle parladı. "O seninle birlikte El. O her zaman seninle birlikte."

"Yeter artık," diye azarladı Merissa, yüksek sesle burnunu çekerek. "Yoksa bu makyajı asla bitiremeyeceğim ve her şeyi kaçıracağız."

Isra gardıroba geri döndü ve turuncu bir dumanla perdenin arkasında kayboldu. Merissa, Elara'nın önünde birkaç kez elini salladıktan sonra alkışladı.

"Hepsi bitti. Elbisen orada asılı." Merissa işaret ederek ona yardım etti. Elara'nın korsesinin bağcıkları, ellerini sallayarak çözdü. Elara'nın yerine oturdu ve kendini güzelleştirmeye hazırlandı.

Elara elbisenin yanına yürüdü, gardırop kapısının üzerine atılmış kumaşı parmaklarıyla okşadı. Derin orman yeşili ipek kumaş parmaklarının arasından kaydı. Elbiseyi kaldırdı ve giyinmek için banyo odasına doğru yöneldi.

"Unutma, iç çamaşırı giyme," diye seslendi Merissa. Gülerek, Elara iç çamaşırlarını çıkardı ve elbiseyi başından geçirdi. Kumaş cildine serin bir his verdi ve çıplak teninde hoş bir titreme yarattı. En yakınındaki aynaya döndü ve nefesini tuttu.

Elara kendini zar zor tanıdı. Daha önce hiç böyle bir elbise giymemişti. Zümrüt rengi şeffaf paneller bacaklarından aşağı kayarak ayaklarının dibinde erimiş lav gibi birikmişti. Kalçasının kıvrımlarını görebileceğiniz kadar yüksek bir yırtmaç, bronzlaşmış bacağının uzunluğunu göstererek uyluğuna kadar uzanıyordu. İki ince askı omuzlarını süslüyordu, yakası ise dramatik bir şekilde açılmıştı. Merissa, abanoz rengi saçlarını yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamış, saçlarının dibine altın bir bileklik takmıştı. Saçları beline kadar uzanıyordu. Bu görünüm yüzünü tamamen açık bırakmış, yüksek elmacık kemiklerinin keskin hatlarını, kedimsi gözlerini çevreleyen dumanlı kohl'u, öpülmeye hazır, elmas gibi parıltıyan dudaklarını ortaya çıkarmıştı.

"Merissa," diye fısıldadı, kendi yansımasına hayranlıkla. "Sanırım beni kendimi baştan çıkarmaya zorluyorsun."

Bir kahkaha patladı.

"Göster bana, göster bana," diye cıvıldadı Merissa. Elara, kendine son bir kez baktı, karanlık ve baştan çıkarıcı bir şekilde, odaya geri döndü. Merissa'nın ağzı açık kaldı.

"El... Sanırım *beni* baştan çıkarıyorsun."

"Kahretsin," dedi Isra, perdenin arkasından çıkarak. "Yenilebilir."

"Sen öyle diyorsun." Elara, Isra'ya hayranlıkla baktı. Kahin, altında yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarmak için günahkar bir şekilde şeffaf olan muhteşem turuncu bir elbise seçmişti. Merissa ayağa kalktı ve Isra'yı koltuğa iterek ona da büyüsünü yaptı.

"Benimle çıkmak istemediğinden emin misin? Enzo'dan çok daha güzelim."

Isra aynadan göz kırptı.

Elara güldü; bu çok *iyi* geldi. Aphrodea'nın etkisiyle keyfi yerindeydi, kız kardeşleri ve sevdiği adamla çevriliydi... Düşünceleri onu durdurdu.

Kısa. Hayır. Bu gece gideceği yol bu değildi. İçinde bir ses, bu gecenin bu kadar coşkulu geçmesinin sebebinin, her şey planlandığı gibi giderse, yakında Helios ve Enzo'daki hayatından uzak, kendi krallığına gitmek zorunda kalacağı için olduğunu söylüyordu. Belki de böyle olması daha iyiydi, kalırsa kehanetinin getireceği kalp kırıklığından ikisini de kurtarmak için. Boğazını yutkundu ve bu düşünce zihninin bir köşesinde durmadan, geceyi keyifle geçireceğine söz verdi.

Müzik, sarayın büyük salonlarından odaya kadar yayılıyordu; derin ve görkemli bas sesleri, gergin nezaketin sona erdiğini ve gecenin günahkar zevklerinin başladığını işaret ediyordu.

Merissa, Elara'ya sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Başladı," diye fısıldadı. "Ama biz şık bir şekilde geç kalacağız. Güven bana," Elara'ya rujunu sallayarak, "hepsi planın bir parçası."

Elara, İsra'nın mutfakta bulduğu dumanlı tarçınlı içkiyi üçüncü kez yudumlarken yüzünü buruşturdu.

"Aslan cesareti," dedi İsra gülümseyerek. "Üçümüzün bir arada olması çok nadir oluyor."

Elara başını salladı, sıcak alkolün etkisiyle vücudunu hoş bir uğultu kapladı. "Hadi burada kalalım," diye şaka yaptı Merissa'ya, ki o da sonunda aynada kendine hayran hayran bakmayı bitirmişti.

"Güven bana El, bu gece benim kucağında değil, Enzo'nun kucağında olmak isteyeceksin."

"Bu geceyi bu kadar özel kılan şey nedir?" diye Elara yüksek sesle düşündü.

"Açıklaması zor." Merissa rujunu bıraktı ve aynada göğüs dekoltesini sıktı. "Gündönümü zaten heyecan verici bir olay, Helios'ta en çok kutlanan gün. Akşam olduğunda, hayvani bir şey ele geçiriyor." Elara'ya baktı. "Sanki tüm endişelerin ve kaygıların, içindeki derin açlığa dönüşüyor." Sıkı kırmızı elbisesiyle kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdü.

"Hiçbir zaman elde edemediğin her şeye teslim olursun," diye mırıldandı İsra, yanındaki yatakta Elara'yı kaldırarak. "Sadece... dikkatli ol." Yüzünü buruşturdu. "O şekilde görünürsen, Enzo, dünyanın fısıldadığı aslana dönüşebilir."

Merissa müziğe kulak kabarttı. "Savaşa atılma zamanı." Göz kırparak onu kapıya doğru yönlendirdi. "Ben önden gideceğim."

"Bekle," diye başladı Elara. "Birlikte aşağı inelim."

Isra sıırttı. "Tarzını beğendim. Üçlü tehdit. Tanrılar hepsine yardım etsin." Elara'nın soluna gelerek kolunu koluna taktı ve şişeyi bir kez daha ona uzattı.

"Siktir et," diye mırıldandı Elara ve bir yudum daha aldı. Merissa sağ tarafına gelip diğer kolunu tuttu ve şişeden büyük bir yudum aldı.

"Hazır mısınız?" diye sordu Elara. Kadınlar başlarını salladılar ve odadan çıktılar.

Elara, kol kola yürürken heyecandan kalbi küt küt atıyordu.

Isra ve Merissa. Çenesini dik tutarak büyük merdivenin tepesinde durdu ve aşağıdaki manzarayı değerlendirdi. Her türlü kumaştan yapılmış giysiler giymiş kadınlar etrafta dolaşüyor, müziğin şehvetli ritmi ortamı ısıtıyordu. Elara, duvara yaslanmış bir çift gördü, kadın başka birinin boynunu öpüyor, şehvetle başı dönmüştü.

Bir diğeri ise uzun boylu, kaslı bir askerin beline bacaklarını dolamış, elbisesini kalçalarına kadar sıyırmıştı. Elara ateş hissetti, enerjinin bir parçası oldu, önündeki zevki tatmak için can atıyordu. Gözleri neredeyse siyaha dönmüş olan Merissa'ya döndü, sonra da aşağıdaki sahneyi eğlence ve arzu karışımıyla inceleyen soğuk bakışlı Isra'ya. Üçü yavaşça büyük merdivenden aşağı inmeye başladı, üçlünün yaydığı güç karşısında insanların başlarının dönüp ağızlarının açık kaldığını memnuniyetle fark ettiler. Uzun boylu askerler ve saraylılar, Elara'nın yırtmaçlı elbisesine, Isra'nın kıvrımlarına, Merissa'nın elbisesinin imalarına bakışlarını dikti. Ateş rengi saçları olan, sütyen ve etekten biraz daha fazlasını giyen güzel bir kadın, Elara'ya dudaklarını yaladı. Büyük salonun süslü altın kapılarına ulaştığında hepsini görmezden geldi. Yakışıklı, gömleksiz ve kaslı bir asker Isra'ya yaklaşarak elini uzattı.

"Çekil," diye alay etti ve onun elinden kurtulup dans etmeye devam etti. Elara gülmesini zorlukla bastırdı.

Müziğin daha yüksek sesle yankılandığını duyabiliyordu, o kadar derindi ki, içinden geçip gittiğini hissedebiliyordu. Enzo'nun kapının arkasında beklediğini bilmek, zaten vücudunu saran heyecanı daha da artırıyordu. Merissa, meşalelerin sönmesini ve müziğin ötesinde kışkırtıcı bir ritme yavaşladığını anlatırken, gerçek sefahatin burada başladığını söylemişti.

Kapının yanındaki gardiyan, ağzı açık bir şekilde öksürdü. "Önden buyurun bayanlar."

Kapı açıldı.

Enzo tahtında uzanmış, ceketini çıkarmış ve gömleğinin düğmelerini aşağıya kadar açmıştı. Ateşle parlayan gözlerinden, ambrosia ile bulanıklaşmış, gece siyahı saçlarının üzerine eğilmiş tacından, hakimiyetçi enerjisi yayılıyordu. Omzunun üzerinden, ağzından pembe renkli dumanlar üfleyen Leo ile konuşuyordu.

ağızından pembe renkli duman üfleyen ve tembelce piposunu emen Leo ile konuşuyordu. Zeytin tenli, mavi-siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü güzel bir kadın onlarla konuşuyor ve gülüyordu.

"İşte benim randevum," diye mırıldandı İsra, gözleri güzel kadına sabitlenmiş halde.

"Birine kur yaptığını söylememiştin," diye fısıldadı Elara. "Sadece geçici bir ilişki," diye cevapladı İsra, gözleri kadını baştan aşağı süzerken.

Elara, Raina'nın Enzo'nun yanına gizlice yaklaşmasını görünce gözlerini kısarak baktı. Raina, Elara'nın saraya geldiği ilk gece gördüğü kestane saçlı kızdı. Enzo'nun dikkatini çekmeye çalışmaya başladı, ama Elara'nın rahatlamasına neden olacak şekilde, görmezden gelinmekten bıkarak kısa süre sonra uzaklaştı.

Elara cesaretini toplayarak yürümeye başladı, Merissa ve İsra da ona ayak uydurdu. Taht odasının uzun koridorunda, kalçalarını sallayarak yavaşça ilerlediler. Elara, havayı dolduran tatlı duman kokusunu ve odanın gölgelerinde kıvrılan bedenleri, dans eden ve sürtünen ya da mağara gibi odanın duvarlarını kaplayan tül perdelerin arkasında hareket eden ve inleyen bedenleri zar zor fark etti. Yavaşça ilerlerken gözleri Enzo'dan hiç ayrılmadı, onun kendisine bakmasını istedi.

Onu görmeden önce onu hissetmiş gibi vücudunun kaskatı kesildiğini gördü. Gözleri ona kaydı. Gözleri birbirine kilitlendi, elindeki ambrosia bardağı yere düştü ve gözlerinde yırtıcı bir parıltı belirdi. Dudakları aralandı. Leo, Enzo'nun telaşının nedenini görmek için döndü ve Merissa'yı gördü. Merissa ona doğru sallanmaya devam ederken, soluduğu dumanla boğuldu ve öksürmeye başladı. Elara gülümsemesini zorla bastırdı. İsra'nın randevusu, İsra'nın yaklaşmasını hayranlıkla izlerken yüzünde bir sırıtış vardı.

Elara kollarını gevşeterek kadınların randevularının yanına gitmelerine izin verdi ve yürümeye devam etti. Enzo'nun tahtına sadece birkaç adım kaldı, ona her yerde eşlik eden baş döndürücü kehribar kokusunu alabilecek kadar yakındı. Enzo sandalyesinde dikleşti, çenesindeki bir kas seğirdi. Bir aslan gibi duruyordu.

"Elara." Ses tonu alçaktı, neredeyse tanıyamadığı bir sesle söylenmişti ve o kötü ağızından çıkan adı, midesinden kalbine kadar bir sıcaklık dalgası gönderdi.

"Prens," diye fısıldadı, neredeyse nefesini bile keserek.

Çenesi sıkıldı ve öne eğilirken elinin koltuğun koluna kıvrıldığını gördü. "Geç kaldın. Belki uyuyakaldın diye düşündüm."

"Beni özledin mi?" diye fısıldadı ve bir adım daha yaklaştı.

Bakışları şifon kumaştan, elbisesinin yırtmaçına doğru kaydı. Tahtında hareket etti ve onun bakışlarıyla buluştu, her zamanki çekiciliği ve soğukkanlılığı bir maske gibi yüzüne büründü.

"Her zaman." Aynı aslan gülümsemesiyle gülümsedi.

Elini ona uzattı, kolları gerginlikle gerilmiş geniş kaslı kollarını göstermek için kollarını sıvadı. "Benimle gel," diye emretti.

"Senden emir almaya kararımı değiştirdim galiba," diye fısıldadı, kulağına eğilerek.

O, mırıldanarak cevap vermeden önce düşük bir ses çıkardı. "Beş saniyen var, Prenses, yoksa sahip olduğum azıcık itidalim kaybolacak ve seyircilerin olması umurumda olmayacak. Beş saniye sonra seni hemen bu tahtta alacağıma karar vereceğim."

Kelebekler içinden uçarken, yavaşça gülümsedi, o koltuğundan kalkarken elini tuttu ve onu gölgelerin içine götürdü. Şeffaf tül perdeleri aralayan Elara, altında yatan şeyi görünce midesinin daha da bulandığını hissetti. Küçük bölme, taht odasının duvarlarını kaplayan birçok bölmeden biri gibi, sadece bu gece için kürklerle kaplanmıştı. Yumuşak yastıklarla donatılmış alçak bir divan, tabaklara dizilmiş yiyecekler ve ambrosia şişeleri yumuşak zeminde duruyordu. Leo'nun içtiği gibi büyük bir cam pipo koltukların yanında duruyordu. Sanki karanlık doğası onu ele geçirmiş, gündönümüyle bir olmuş gibi, arkasında onu takip eden Enzo'ya döndü. Onu divana itti ve Enzo hafifçe güldü.

O da ona katıldı, bacaklarını onun üzerine attı ve bir iniltiyle dudakları onun dudaklarına çarptı. O sıcaktı, ateşliydi. Ateşli parmakları çıplak sırtında gezerken, o onun sıcaklığının tadını çıkardı. Dili onun dilini ele geçirdi, ağzını süpürdü. Tutkuya boğuldu, birkaç dakika sonra Enzo'nun onu tamamen çözebileceğinin farkındaydı.

Elini kızın at kuyruğunun etrafına doladı. "Bunu seviyorum," diye mırıldandı kızın boynuna, vurgu yapmak için keskin bir şekilde çekerek kızın ensesinin çıplak kalmasını sağladı. Kız anında arzusunun içini kapladığını hissetti, daha fazlasını istedi. Elara ona süründü, altında sertleştiğini hissetti ve o da yanıt olarak homurdandı. Orada kaldı, saçları onun yumruğunda sıkı sıkıya tutulurken, o boynunu yalayıp öptü, inlemeleri odayı doldurdu. Sanki artık dünyadaki tüm zamanın kendisine ait olduğunu fark etmiş gibi, tembelce onu bıraktı ve divanda daha fazla oturdu, o ise onun üzerinde oturmaya devam etti.

"Çok lezzetli görünüyorsun." Puposuna uzandı. "Günahkar. Böyle görünmek neredeyse zalimce."

"Bu gece senin işkencecinin olmaktan mutluluk duyarım."

Onu daha sıkı kavradı. "İster misin?" diye sordu, pipoyu ona uzatarak, sesi alçaktı. Duman ve içkiden zihni zaten bulanıklaşmıştı ve kendini dudaklarını ısırarak başını sallarken buldu.

"Aphrosmoke," dedi, gözleri siyah, sadece göz bebeklerini çevreleyen ince bir altın halka vardı. "Bazıları bunun afrodizyak olduğunu iddia ediyor. Tabii ki etrafımda buna ihtiyacım olacağını düşünmüyorum."

"Pipoyu derin bir nefesle içti, gözleri hiç onun yüzünden ayrılmadı ve o da onun dudaklarını izledi.

"Ağzını aç, Prenses," dedi nefesini tutarak, sert başparmağıyla dudaklarını açarak. Sonra dudaklarını bir saç teli kadar yaklaştırdı ve tatlı dumanı ağzına üfledi. O da açgözlülükle dumanı içine çekti, bu samimi hareket onu ateşledi, pamuk şeker tadı veren duman kan dolaşımına karışırken. Bu ona, uzanıp tadına baktığı Aphrodea'daki bulutları hatırlattı.

Kalbi çarpıyor, kanı günahkar müziğin ritmine uyum sağlar gibi atıyordu. Her şey, tüm vücuduna yayılan nabzının atışlarına odaklanmıştı ve damarlarında zevk dolaşıyordu. Enzo'nun elleri belini kavrarken, başını geriye atıp sırtını kavisleyerek inledi ve Enzo'nun sertliğini altında hissetti. Afrosmoke'un verdiği şehvet ve sınırsız cesaretle canlanan gözleri, yemek tabağına takıldı. Enzo, onun bakışını takip etti ve çikolata kaplı gildberry'leri görünce gülümsedi.

"Onları ne kadar sevdiğini hatırladım," diye mırıldandı ve tepsiden bir tane almak için uzandı. "Senin onu yerken seni izlediğimi hatırlıyorum, o güzel dudakların onu emip döndürürken bana bakıyordun." Yaklaşarak, sesini uzatarak konuştu. "Daha önce hiç bir yiyeceği bu kadar kıskanmadığımı düşündüğümü hatırlıyorum." Sırıtarak, aralarındaki gildberry'yi kaldırdı. "O gece uyanık kaldığımı hatırlıyorum, o dolgun dudakların arasında benim penisimin olmasını dilemiştim."

Elara, onun günahkar sözlerine nefesini bıraktı, kalbi çarpıyordu. Kendini onun bakışlarına bakmaya zorlayarak, uzattığı gildberry'yi emdi. Tadı ve sözleri onu arzulandırırken zevkle inledi. O, onaylayarak homurdandı, elleri vücudunda dolaşarak her santimini açgözlülükle keşfetti. Sonra, gümüş gözleri çelik gibi sertleşen ve uyuşturucunun etkisiyle bulanıklaşan Elara, ondan gildberry'yi aldı ve ağzını onun iki parmağına batırdı, erimiş çikolatayı parmaklarından yalayıp emdi.

Adam içinden küfretti. "Elara," diye yalvardı, sesinde yoğun bir ihtiyaç vardı. Arzuyla boğulmuş bir şekilde onu öpmek için eğildi, ama adam onu durdurdu.

Beklediğinden çok daha nazikçe, alnına öptü. Sonra, onun inanamayacağı bir şekilde, onun önünde diz çöktü, gözleri onunla aynı hizadaydı.

Derin bir nefes aldı ve başının üstündeki altın tacı uzattı.

"Elara, bir şey olmadan önce sana bunu vermek istiyorum. Tacımı." O kadar yumuşak bir sesle konuştu ki, kız kulaklarını dikmek zorunda kaldı. Kızın başı dumandan dönüyordu ve kahkahalar patlak verirken, adam tacı kızın başına koydu. Kız

Onun bakışlarındaki samimiyeti görünce güldüğünü bıraktı. Parmaklarını daldırdı, başparmağı ve parmakları arasında Elara'nın elbisesinin ipek kumaşını tuttu. Onu ovuşturdu.

"Yumuşak," dedi. "Eminim altında daha yumuşak bir şey vardır."

Elara'nın nefesi hızlandı, parmakları ayak bileğinden baldırına doğru kayarken, göz teması hiç kopmadı. Sanki parmaklarının izlediği yolda, ondan yayılan bir ateş dalgası hissetti. Titreyerek geriye yaslandı. Elbisesinin kalça hizasındaki yırtmaç, bacağına kompartımanın serin havasına maruz bıraktı.

"Benim tacımı taktığında ne kadar güzel göründüğünü biliyor musun, Elara?"

Elara, onun elinin iç uyluklarına doğru kaymasını izlerken göğsü hızla inip kalktı, o yalayan alevler biraz daha yukarı çıktı.

"Senden daha çok yakışıyor, biliyorum," diye alay etti, midesi altüst olsa da sırtarak, tüm duyuları onun büyüüne karşı hassaslaşmıştı.

Adam, parmak eklemleriyle iç uyluk kısmının yumuşak bölgesindeki bir siniri okşadı. O tısladı, gerildi. Adamın ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi.

"Evet, öyle. Çıkarma. Bir kraliçenin tadı nasılmış hep merak etmişimdir."

Dizine yumuşak bir öpücük kondurdu ve o başını geriye yaslayarak gözlerini kapattı.

"Şimdi, emirlere uyacak mısın?"

Elara'nın gözleri birden açıldı. "Bu duruma bağlı. Bunun karşılığını verecek misin?"

Dili dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Buna güveniyorum." "O zaman, evet."

Dudakları uyluğunun daha yukarısına doğru ilerledi. Nefesini tuttu, üzerinde sadece onun dudaklarını ve dilini hissetmek istiyordu.

"Sana yalvarmanı söylersem, yine de emirlerime uyacak mısın?"

Nefesi, uyluklarının tepesine çok yakın sinirlerine değdiğinde küfretti. "Asla."

"Hmmm." Onun mırıldanması kadının vücudunda yankılandı ve kadın yine küfretti. Elleri duvanın kenarını kavradı, tırnakları kumaşa gömüldü. "Yanlış cevap."

Elara dişlerini sıktı, gururunu yutmaya çalışırken gümüş rengi gözleri parladı. "Peki," diye tısladı.

Enzo ona sırtarak baktı, ağzı şimdi cinsel organını örten ince ipek elbisesinin üzerindeydi. "Lütfen de," diye fısıldadı.

Nefesi onu okşadığında irkildi, sonra dili kumaşı izlerken sırtını kavisledi. Kumaşın içinden ıslak sıcaklığını hissedince inledi, onu etrafında baştan çıkarıcı bir daire çizdi. Gözleri ona kilitlenmiş halde emdi ve o,

sadece bundan orgazm olabileceğine ikna oldu. Hayatında hiç bu kadar arzu ve çaresizlik hissetmemişti, vücudundaki her sinir titriyordu.

"Bekliyorum," diye mırıldandı, hala sırtarak ağzını ondan çekerek.

Arzusu, kadının tüm gururunu yakıp kül etti. Dilinin bir kez daha dönmesi yeterli olacaktı. "Lütfen..."

Gazlı bezin yırtılması cümlesini yarıda kesti.

Bir anda Elara ortadan kayboldu ve Kral Idris küçük alana girdi. Enzo şaşkınlıkla etrafına baktı, sonra kral kompartımana ve diz çökmüş Enzo'ya alaycı bir şekilde baktığında öfkeyle.

"Bunu bölmek için özür dilerim," önündeki manzarayı işaret ederek, "bu." Kaşlarını çatı. "Lorenzo, seninle konuşmamız gerek."

"Şimdi olmaz, baba," diye tersledi, ayağa kalkıp odayı Elara'yı bulmak için çaresizce taradı.

"Dinleyeceksin ve iyi dinleyeceksin," diye cevapladı kral alçak bir sesle. Kompartımanın duvarlarına bir kez daha umutsuzca baktıktan sonra, Enzo tamamen babasına döndü.

"Öyleyse söyle bakalım," dedi Enzo soğuk bir sesle, ellerini ceplerine sokarak.

Elara, boş bir kompartıman illüzyonunu sürdürürken nefesini ölçtü. Gerçekliğin sınırında sıkışıp kalmıştı ve kralın konuşmasını dinlerken sessiz kalmaya odaklandı.

"Biliyor musun, seni hep aptal sanmıştım," dedi soğuk ses. "Ama bu yeni bir seviyeye ulaşmışsın. Öğleden sonraki saçmalıkların bana ulaştı. Asterian'a hakaret ettiği için rahibi tehdit etmek mi?"

"Onun bir adı var," diye hırladı Enzo.

"Yıldızların adına, ne düşünüyordun sen, evlat? Basit bir emri yerine getiremedin mi? Umarım sana görevini hatırlatmak zorunda kalmam," diye cevapladı Idris, sesi buz gibi soğuktu. Kısa bir sessizlik oldu.

"Sana kızı eğitime görevini verdim çünkü bunu yapacak kadar sorumlu olduğunu düşündüm. Sarayda nasıl davrandığını biliyorum, playboy tavırlarını ve baştan çıkarma maceralarını. Buna göz yumuyorum çünkü bu ne seni, ne beni, ne de krallığı etkilemiyor. Asterianlara olan nefretinin, Helios'un geri kalanına yaptığın gibi onunla yatmamak için yeterli olacağına güveniyordum."

Elara'nın duyduğu tek şey sessizlikti.

"Eğer ona karşı fazla dostça davranmaya veya bağlanmaya devam edersen, tüm bunları elinden alacağımı bir an bile düşünme. Bugünkü davranışınla bana zaten zarar verdin."

"Buna hakkın yok," diye dişlerini sıkarak söyledi Enzo. Elara, birdenbire alevlerin sıçrayarak kompartımanın duvarlarını yaladığını gördü. İllüzyonunun parıltısının arasından baktı ve Idris'in onlara küçümseyerek baktığını gördü.

"Görüyorsun... İşte burada yanıliyorsun. Benim hakkım var. Elara'yı kolayca düşman olarak gösterip Ariete'ye teslim edebilirim, tüm Helios'u onun Asteria için casus olduğuna ikna edebilirim. Hatta onunla birlikte krallığa karşı komplo kurduğunuz için sizi sürgüne bile gönderebilirim. Ne istersem yapabilirim. Ben kralım, Lorenzo. Bunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar iyi."

Enzo'dan hiçbir yanıt gelmedi, sadece bölmeyi boğan bir sıcaklık vardı. Gözyaşları akmak üzereydi, ama Elara onları geri tuttu.

"Ve sana hatırlatmam gerekirse, kızın kehaneti lanetli bir Yıldız tarafından doğrulandı. O sana ait değil, evlat. Birine aşık olup ikisini de yok etmeye mahkum. Kendi aptallığın yüzünden bu duruma sürüklenmeyeceksin."

Gergin bir sessizlik oldu, sadece çıtırdayan ateşin sesi duyuluyordu. Elara midesinin düğümlendiğini hissetti, son aylarda yükselen aptalca umut aniden onu gömmekle tehdit ediyordu. Kaderinden kaçmanın bir yolu yoktu ve kaçabileceğini düşünmekle aptallık etmişti.

Bir alaycı ses duydu.

"Ayrıca, kehanet olmasa bile, ailemize ve krallığımıza, o cadı pislikleriyle ilişki kurmaktan daha büyük bir onursuzluk getirecek hiçbir şey yoktur."

Işığın çarpması, ete çarptığı sesi duydu. *Enzo'nun ışığı*. Nefesini tuttu. Kralı vurmuştu.

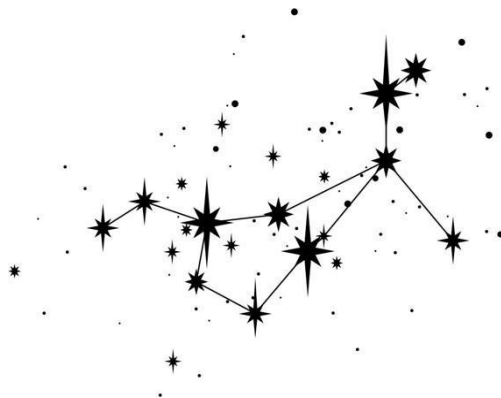
Idris'in acı dolu tıslaması yavaşça bir kıkırdamaya dönüştü ve bu kıkırdama Elara'nın içini soğuttu. "Bu seferlik affedeceğim... Ama bunu bir daha denersen, oğlum olsa da olmasa da kafanı koparırım. Sözlerimi iyi dinle, Lorenzo."

Ve bununla birlikte, uzaklaşırken ayak seslerinden başka bir ses kalmadı. Elara ve Enzo, alevleri ve gölgeleriyle baş başa kaldılar.

Dakikalar geçti ve Enzo sessizce onun adını seslendi. Tekrar tekrar ona seslendi.

O, illüzyonuyla örtülü, sessiz kaldı.

Enzo'nun onu aramak için kompartımanından çıktığını, iç çekişini ve yumuşak ayak seslerini duydu. Enzo kompartımanından çıktığı anda, Elara yere yığıldı, illüzyonu ve umudu etrafında parçalandı.

Kırk Dördüncü Bölüm

ELARA, Enzo'nun tacını elbisesi üzerine sıkıca tutarak karanlık koridorlarda ağlayarak koştu. Tacın onu yaktığını hissediyordu.

Uykulu hissini zihninden silmeye çalışırken, şehvetli müziğin sesi artık onu mide bulandırıyor. Kralın keskin sözleri onu ısırtıyor, daha da keskinleştiriyordu. Ama en çok acı veren, onun kehaneti hatırlatmasıydı, o kehaneti zihninin arkasına itmiş, naif bir şekilde bunun doğru olmadığını ya da görmezden gelinebileceğini kendine inandırmıştı. Koşarken, elbisesini yukarı çekerek, gözyaşlarının yüzünden akıp gittiğini hissetti. Geçerken elleri onu yakaladı, ama durmadı.

"Elara!" diye seslendi o ellerin sahibi. Arkasını döndüğünde, Merissa ve Leo'nun bir oyukta saklandıklarını gördü, dudakları şişmişti. Merissa koşarak Elara'yı kendine çekti, görüldüğünden daha güçlüydü.

Yüzeye çıkan hıçkırıkları bastırmaya, onları karanlığa itmeye çalıştı. Ama baraj patlamıştı ve bir çığlık atarak yere yığıldı. Merissa endişelenirken kollarının onu sardığını hissetti.

"Ne oldu?" diye sordu Merissa defalarca. "O ne yaptı?" Sonra Leo'ya, "Onu öldüreceğim," diye uyardı.

"Hayır," diye hıçkırdı Elara. "Onu değil."

Merissa, Leo ile uzun uzun baktılar, aralarında konuşulmamış sözler vardı. "Gel El, benimle geliyorsun."

"Hayır Mer, bu gece Leo ile eğleneceğin gece."

Merissa hüzünle gülümsedi. "Bu çok daha önemli. Leo, Isra'yı bul ve onu buraya gönder. Sonra Enzo'yu ara ve ne olduğunu öğren."

Yumuşak ellerle Elara'yı odasına götürdü ve Leo'ya kısa bir baş selamı verdi. Leo da somurtkan bir şekilde başını salladı ve koridora doğru yürüdü. Kapı açıldığında Elara sendeleyerek içeri girdi ve Merissa'nın yanına yatağa uzandı. Hâlâ geceliği üzerinde olduğunu ya da makyajının yüzünden akıp gittiğini umursayacak gücü yoktu.

"Ne oldu?" diye sordu Merissa yumuşak bir sesle. Elara elindeki tacı bırakmamıştı ve tekrar ağlamaya başladı.

"Kral," diye fısıldadı. Merissa'nın ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü. "Enzo ile kompartımanlardan birindeydim." Altında parçalanmakta olduğunu hissettiği şey yüzünden tekrar ağlamaya başladı: arzusu, umudu, Enzo için hissettiği tüm o şeyler, içinde bulunduğu durumun gerçekliğiyle yan yana duruyordu. "Biz... biz öpüşüyorduk." Tekrar ağlamamak için derin bir nefes aldı, sesi titriyordu. Arkasında oturan Merissa, Elara'nın devam etmesini beklerken saçlarını okşadı.

"Daha fazlasını yapmaya hazırdım - o da öyle - Sonra kral içeri girdi." Elleriyle yüzünü kapattı. "Kayboldum - onu Enzo'yu kabuslarımda gördüğüm her şeyle tehdit ettiğini duyduğumda kendimi duvara yasladım. Karışmamam gerektiğini biliyordum. Tüm çabalarım ve mantığıma rağmen kendimi tamamen Enzo'ya kaptırmıştım, gardımı düşürmüştüm. Beni yok edecek ve beni seven herkesi de beraberinde sürükleyecek bir kehaneti görmezden geldim." Dudakları titredi. "Kral... Enzo'ya kaderimi hatırlattı. *Bana* hatırlattı. Nasıl bu kadar kör olabildim? Bu kadar bencil? Belki de hepsi yanılıyorlardı diye aptalca bir umut besledim. Ama gerçek şu ki, kaderim gerçekleşene kadar... herkes zarar görecektir."

Elara tekrar ağlamaya başlayınca Merissa iç geçirdi.

"Kral da en iyi şekilde ifade etti. Kehanet olmasa bile, Enzo benim gibi *bir cadı pisliliğiyle* birlikte olduğu için krallığına utanç getirdiği düşünülürdü." Son kelimeleri tükürdü.

"Ah El," Merissa acı içinde iç geçirdi. "Çok üzgünüm. Söyledikleri *doğru değil*. Seninle görülmek için erkeklerin ne kadar çaresiz olduğunu biliyor musun? Enzo da dahil." Elara başını salladı. "Enzo ne yaptı?" diye sordu Merissa.

"Bana cadı dediği için krala vurdu. Ben konuşmadan oradan ayrıldım. Ona... Böyle devam edemeyeceğimizi söylemeliyim. Bu ilişkiyi bitirmeliyim."

"El, Enzo asla boyun eğen biri değildir. Ya da kehanetleri ya da babasının kurallarını önemseyen biri."

"Ama ben biliyorum," diye fısıldadı Elara. "Onu duymadın. Enzo'nun unvanlarını elinden almaya hazırdı. Eğer onun iradesine boyun eğmezse onu sürgüne gönderecekti. Onu hapse atacaktı. Her şey gözümün önünde canlanıyor. Bunu kalbimde bir iz olarak hissediyorum, bu sadece bir tesadüf değil Merissa. Bu, annen tarafından doğrulanan bir kehanetti. Elbette bunun önemini biliyorsundur."

Merissa utanarak başka yere baktı.

"Dikkatim dağıldı. Kendimi asla bu duruma düşürmemeliydim

Sözünü kesip derin bir nefes aldı. "Bunu Enzo'ya geri vermeliyim." Elbisesi kıvrımından tacı çıkardı, altının parlaklığı göz kamaştırıcıydı.

Merissa'nın burun delikleri genişledi. "Enzo mu verdi bunu sana?"

"Evet," dedi Elara dalgın dalgın, tacı inceleyerek. "Aptalca bir oyun oynarken diz çöküp başıma taktı." Merissa'nın ellerinin saçlarında durduğunu fark etmedi.

"Her zaman aklımın ön planda olması gereken şeye odaklanmam gerekiyor; krallığıma, tahtıma. Sadece bu da değil, bu böyle devam ederse, ordum ve müttefiklerim olmadan sokaklara atılacağımdan endişeleniyorum. Aphrodea'da yaptıklarımızdan sonra Ariete her an gelebilir. Kral

İdris şu anda kaderimi diğer Yıldızlar kadar elinde tutuyor." Bir i çekerek yastığa gömüldü. "Ve o da bunun farkında."

Kapı, yüksek sesle ve öfkeyle çalındı. Elara ve Merissa birbirlerine baktılar, şok olmuşlardı.

"Enzo," dedi Merissa sessizce.

"Siktir," diye fısıldadı Elara. Tala birlikte yataktan kalktı. Bornozuyla makyajını sildi ve derin, sakın bir nefes alarak kapıyı açtı. Gördüğü manzara neredeyse kalbini ikiye bölüyordu. Enzo, yüzünde acı dolu bir ifadeyle kapıya yaslanmış, önünde duruyordu. Gömleği buruşuk, bukleleri dağınmıktı.

"El," dedi yumuşak bir sesle, içeri girmeye hazırlanarak.

"Enzo," diye sertçe söyledi ve onun yolunu kesti. Enzo, Elara'nın kapıyı engellediği yere ve ona baktı, kafası karışmıştı.

"Enzo, orada olanlar bir daha tekrarlanamaz." "El..."

"Hayır. Dinle. Lütfen," diye daha yumuşak bir sesle ekledi, kalbinin etrafındaki duvarlar çöküyordu. "Orada olanlar," diye tekrar başladı, "hiç olmamalıydı." Kendini toparlayarak omuzlarını dikleştirdi. "Aptalca davrandım. Kendi bencil nedenlerim için kehaneti görmezden geldim. Dikkatimin dağılmasına izin verdim. Hâlâ kurtarmam gereken bir krallığım var. Halkım. Ariete her an gelebilir ve ben hazırlıklı olmalıyım. Bu ncelikli olmalı. Her şey yolunda giderse, gideceğim. Torra'nın rahibesinin ne öngördüğünü biliyorsun. Seni daha fazla bu işe karıştıramam; senin incinmeni istemem."

"Elara, siktir git..."

"Dur." Titreyen eliyle onun dudaklarını susturdu. O, sessizce onu inceledi, bakışlarında karanlık bir ifade vardı ve o, onun yakıcı bakışlarını hissetti. "Bu bir oyun değil. Bu şansa bırakılacak bir şey değil. Bu asla, asla işe yaramazdı. Aleyhimize olan çok şey var." Enzo çenesini sıktı. "Bence arkadaş kalmalıyız."

"Elara, ne yapıyorsun?" Sözler karanlık, kalbine sızıyordu. Yutkundu, yumruğunun duvara sıkıştığını, çenesinin seğirdiğini gördü.

Cevap vermek için kendini hazırladı, neşeli görünmeye çalıştı ama acı bir ifadeye büründü. "Eminim bunu verebileceğin başka birçok kadın vardır." Onun tacını önüne tuttu.

Enzo önce tacı, sonra Elara'ya baktı, gözleri ateş gibi parlıyordu. Duvardan kendini itti, kıyafetleri buharlaşırken, şenlik ateşi ve kehribar kokuyordu. Elara'nın elinden tacı aldı. Bir an için Elara, Enzo'nun yüzünde bir şey söyleme dürtüsü gördü. Yumruğunu ağzına götürdü ve kendini durdurdu.

"Nasıl isterseniz, Prenses," diye cevapladı sessizce, zoraki bir gülümsemeyle. Sonra döndü ve onu kapı çerçevesine yaslanmış halde bıraktı. Koridorda kaybolurken bir kez daha bakmadı.

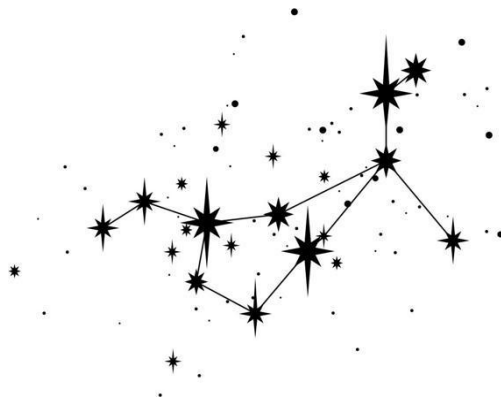
Onun köşeyi döndüğünü gördüğü anda yere çöktü, Merissa ona gelip onu kucakladığında keder tüm vücudunu sardı. Onu yatağa götürdü, yanına uzandı ve Elara'ya nazikçe sarıldı. Kapı tekrar çalındı ve Elara donakaldı, Enzo'nun geri dönüp dönmediğini merak ederken içinde umut ve umutsuzluk savaşıyordu. Ama içeri giren Isra'ydı.

"Leo bana olanları anlattı," diye mırıldandı Isra. "Şu anda Enzo'nun yanında."

Elara yeniden hıçkırmaya başladı, Isra Elara'nın arkasına yatağa tırmandı, Merissa ona yer açtı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Isra. "Söz veriyorum."

Elara, kendini kıvrılmış halde hıçkırarak ağlamaya devam ederken, Isra onu sakinleştirmek için sırtını okşamaya çalışıyordu. Elara, yatağının yanındaki boş sandalyeye bakarken, Enzo'nun odasında kalmadığı ilk gece olduğunu fark etti. Elara, önce Isra'nın, sonra Merissa'nın büyük yatakta uykuya daldığını duyarken bir kez bile gözlerini kapatmadı. Enzo'nun olması gereken yeri kaplıyorlardı. Uyku onu terk ederken, Enzo'nun onu terk ettiği görüntü beynine kazındı.

Kırk Beşinci Bölüm

ELARA, ağlamaktan yorgun, başı zonklayan ve gözleri ağrılı ve şişmiş bir şekilde uyandı. Sabahın erken saatlerinde bir yerde uykuya dalmış olmalıydı. Arkasında bir hareket hissetti ve irkildi, sonra Isra ve Merissa'nın yatağında uyuduğunu hatırladı.

Enzo değil.

Soluk sabah ışığı içeri süzülürken sırt üstü uzandı ve gelecek günler için endişelendi. Enzo'dan nasıl kaçınabileceğini bilmiyordu, ama onunla birlikte eğitim yapmak, büyüyü birleştirmek ve daha fazla alacakaranlık camı yaratmak, ona bu kadar yakın olmak ve duygularını yokmuş gibi davranmak zorunda kalmak düşüncesi, onu mide bulandırıcı bir hisle doldurdu ve yemek yiyemedi.

Isra yanında hışırdadığında yatakta doğruldu. Merissa anında oturdu.

"Uyanmışsın," diye fısıldadı ve Elara'nın yatağının yanına gitti. "Sana kahvaltı getireyim."

"Hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum," dedi Elara zayıf bir sesle. "Ama senden bir ricam var."

"Ne istersen."

"Bazılarımız burada uyumaya çalışıyoruz," diye homurdandı Isra.

"Sabah nefesini hallet de sonra bana gel," diye karşılık verdi Merissa, gözlerini devirerek. Elara'ya tekrar baktı. Isra yastığın altından orta parmağını gösterdi.

"Mer... Leo ile konuşup beni bugün saraydan çıkarabilir mi diye sorabilir misin? Ben sadece... Enzo'yu göremem. Bugün olmaz."

Merissa dudağını ısırды, başını salladı ve endişeli bir ifadeyle odadan çıktı.

Isra, Merissa odadan çıkar çıkmaz oturdu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, gözünü ovuşturarak.

"Nasıl hissettiğim belli değil mi?"

"Elara, sana söz veriyorum, bu işleri halletmenin yolu bu değil." "Isra, lütfen.

Bugün bunu yapamam. Kararımı verdim."

Isra ayağa kalkarken dudaklarını ince bir çizgiye getirdi. "Tamam. Bir kahinin tavsiyesini dinleme. Kimse dinlemiyor zaten." Elara iç çekerken, Isra banyoya doğru yavaşça yürüdü.

Merissa birkaç dakika sonra Leo'yu da yanına alarak geri döndü. Leo, taze tıraş olmuş ve okalıptüs kokuyordu.

"El," diye başladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ariete, Aphrodea'da olanları her an öğrenebilir. Burada kalmalısın."

"Lütfen," diye yalvardı. "Onun gelişine hazırlanmamız ve eğitim almamız gerektiğini biliyorum.

Ama bunu yapamam, şu anda Enzo'nun yanında olamam."

"Seni dışarı çıkardığımı öğrenirse bana çok kızacak. Sana bir şey olursa..."

"Helion ordusunun komutanı beni bir günlüğüne koruyamaz mı diyorsun?" diye tersledi. "Özür dilerim," diye ekledi. "Lütfen Leo, önemli olmasa asla istemezdim."

Merissa'ya yorgun bir bakış atarak kabul etti. "Peki, ama bütün gün eğitim için dışarıda kalacaksak şimdi gitmeliyiz. Aksi takdirde bizi yakalar."

Isra banyodan çıktı. "Berbat bir fikir," dedi, ağzını suyla çalkalayarak. "Ona zaten söyledim," diye ekledi Leo'ya sinirli bir şekilde. Leo, atları hazırlamak için giderken dudaklarını kıvırdı ve Elara ile çeyrek saat sonra buluşmak için anlaştı.

Elara'ya, Leo ile sarayın dışına çıkmak, Enzo'nun alaycı sözleri ve şakaları olmadan, onun peşinden koşmadan, onunla birlikte yürümek yanlış geliyordu. Onun yokluğu soğuk ve boş bir boşluktu ve Elara, kaybının acısıyla dolup taşan gözyaşlarını bastırmak için yanağını ısırmak zorunda kaldı. Leo, Enzo ile ilk kez antrenman yaptığı ormana giden tanıdık yola vardıklarında Elara'ya baktı.

"Gel," dedi nazikçe, atlarını gölgeli bir alana doğru yavaşlatarak. "El, ne oluyor? Kör bir adam bile senin bunu istemediğini anlayabilir."

"Benim ne istediğim önemli değil. Önemli olan, mantığı görmezden gelirse ne olacağı."

Leo başını salladı. "Enzo'nun umursamadığını biliyorum. Bana babasının ne dediğini anlattı ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. Onu seninle birlikte görüyorum, onu tanıyorum."

"Ne önemi var? Bir yıldızı sevdiğim için ölmeye mahkumum. Kurtarmaya çalışmam gereken bir krallığım, bana güvenen insanlar var. Kimseyi bu işe karıştıramam, kendime de izin veremem. Ne için? Kaderin benim ellerimi bağladığı bir durumda ikimizden biri ya da ikimiz de kalbi kırık kalacak mıyız?"

Leo yavaşça nefes verdi ve geriye yaslanarak onu ışığa karşı izledi. "Elara, Enzo'yu ne zamandır tanıdığımı biliyor musun?"

"Hayatın boyunca," diye onayladı.

"Aynen öyle. Hayatım boyunca. Onun büyümesini gördüm, çekiciliğini gördüm, acısını gördüm. Her hafta koluna takılan yeni kızlardan sıkıldığını gördüm. Sonrasında gözlerindeki boşluğu da gördüm. Aradığı şeyi asla tatmin edemediğini gördüm." Düşünceli bir şekilde durakladı. "Onun aşk hakkında konuşmasını ve bunu mermere kazımasını duydum. Gözlerinde daha derin bir şey için duyduğu ihtiyaç." Leo bir kahkaha attı. "Ve sonra sen ortaya çıktın. Duman ve gölgelerden oluşan bir fırtına gibi. Sanırım bunu asla unutmayacağım."

"Neyi unutmayacağım?" diye sordu Elara.

"Sen onunla ilk kez konuştuğunda gözlerinin parladığı anı, dilinde hazır olan o iğneleyici sözleri." Bu anıyı hatırlayarak güldü. "Kısa bir süre sonra bana, ruhunu okuyamadığı, ama yine de *iyilikle* parıldayan biriyle hiç tanışmadığını itiraf ettiği anı. Ben bile bunu bir kilometre öteden görebilirdim. Bütün bunları bir kenara bırak. Bütün saçmalıkları. Kehanetleri, krallığı... Dünya çıplak kaldığında, sen ne arıyorsun? Çünkü Enzo'nun ne aradığını biliyorum."

Sonra Elara'ya baktı, sıcak kahverengi gözleri ruhunu çıplak bıraktı. "Her odada seni arıyor."

Elara'nın midesi, Enzo ile ormanda yaptıkları konuşma aklına gelince bir anda düğümlendi. Nefesi yavaşladı ve kalbinde yükselen paniği ve coşkuyu bastırmak için matarasından bir yudum su içti. Kendisini içine çeken bu büyüklük, onu alt etmeye çalışıyordu. Uzun bir sessizlik oldu, sonra gözyaşlarıyla dolu gözlerini kaldırıp Leo'ya baktı. "Ben de onu arıyorum."

Elara, sonraki birkaç gün boyunca Enzo'dan kaçmayı başardı. Ancak Leo'nun sözleri ve Ariete'nin yaklaşan ziyareti her geçen gün kalbinde daha da ağır basıyordu. Helios, Ariete'nin kendilerine doğru ilerlediğine dair haber almaya hazırlanırken sarayda huzursuz bir enerji vardı. Her gün sınırlara keşifçiler gönderilerek Elara'nın Aphrodea'da görüldüğüne dair haber gelip gelmediği bildiriliyordu. Yine de Elara günler boyunca kaybolup gitti, neredeyse hiçbir şeyi fark etmedi.

Leo'nun farkında olmadan ima ettiği, kendi hissettiklerini fark etmekle çok meşguldü. Bu onu boğmak üzereydi. Ve Elara en iyi yaptığı şeyi yaptı; bunu bastırdı, Ariete'ye hazırlanmak için kendini pervasızca antrenmanlara vererek bunu Karanlık'a verdi. Leo şehir surlarının hemen dışında olduğu için bunu yapmak için her fırsatı buldu ve kendini yorgunluğa kadar zorladı. Gücünü ve kuvvetini sonuna kadar kullanarak, Leo'nun ışığını saniyeler içinde söndürdü ve onu şehir surlarının dışında illüzyonlarla sardı.

fırsatı değerlendirdi ve kendini yorgunluktan bitap düşene kadar zorladı. Gücünü ve kuvvetini sonuna kadar kullandı, Leo'nun ışığını saniyeler içinde söndürdü, silahını eline alıp ona saldırabilene kadar onu illüzyonlarla sersemletti.

Her sabah, üzerine bağladığı veya yastığının altına sakladığı alacakaranlık camı bıçağını kontrol etti. Geçen sefer olanlardan sonra Enzo ile daha fazlasını yaratmaya meyilli değildi.

Leo ile birlikte olmadığında, Merissa'ya onu nasıl büyülediğini göstermesi için ısrar ediyordu. Merissa'nın ona kendi illüzyonlarını geliştirmesi için verebileceğı her türlü ipucu ve püf noktasını öğrenmek istiyordu, saray görevlerinde ona yardım ederken öğreniyordu.

Aslında bu, zihnini düşünmekten uzak tutmak için ona daha çok yardımcı oluyordu.

İşte böyle bir günde Leo, gözleri çılgınca parlayarak mutfağa daldı. Merissa unu elerken Elara'nın elleri yoğurduğu hamurda dondu kaldı.

"O biliyor, değil mi?" diye fısıldadı, elleri gevşedi.

Leo başını salladı ve nefes almak için eğildi. "Haber ona ulaşmış. Keşifçiler az önce uyarı gönderdi. Ariete yarın Helios'a doğru yola çıkacak. Ertesi gün burada olacak."

Merissa, Elara'nın şokuna rağmen küfürlü bir şekilde küfretti ve eleğini yere bıraktı.

"*Hemen antrenmana,*" dedi Elara, önlüğüne ellerini silerek mutfaktan çıktı. "Merissa, sen de."

Merissa, Leo ve Elara'nın peşinden koşarken kaşlarını çatı.

"Enzo biliyor mu?" diye sordu Elara, Leo'ya.

"Evet, ve sana karşı savaş açmış durumda. Senin alanına saygı duyduğunu biliyorum, ama bu olay her şeyi alt üst etti. Seni aramaya koşmadan önce onu koridorlarda öfkeyle yürürken gördüm."

"Kahretsin. Her zamanki gibi, saraydan çıkmamız gerek."

"Elara, Ariete'nin seni sakladığımız için krallığa savaş açmak üzere yola çıktığı haberini az önce aldık. Eğer gidersek ve seni bulamazsa Enzo çılgına dönecek."

Elara uzun bir nefes verdi. "Biliyorum. Bunun ona haksızlık olduğunu biliyorum. Ya da sana. Ya da kimseye. Ama onu görürsem, bastırdığım her şeyi yeniden hissetmek zorunda kalacağım. Dikkatim dağılacak ve Ariete'nin beni yok etmeye gelmesine iki gün kala bunu kaldıramam. Anlıyor musun?"

Leo elini yüzüne sürdü. "Peki. Ama bana borçlusun, Elara."

Saraydan hızla geçtiler, Elara saray duvarlarının yanındaki bir yan çıkışa ulaştığında artık ona tanıdık gelen dönüşleri yaptı.

"Merissa, izlemeni istiyorum," dedi, şehrin karmaşasından uzak, تنها bir bahçeye vardıklarında. "Benim bıraktığım izlere dikkat et.

açık, Ariete'nin vurabileceği her yer.

Sonra, bacağının yanındaki tanıdık yerinden hançerini çekerek Leo'ya saldırdı ve dans etmeye başladılar.

Dans bittiğinde Elara, kaslarının ağrması ve başının zonklaması hissini memnuniyetle karşılayarak odasına doğru yürüdü. Saat geç olmuştu, saray uykuya dalmış, sessizdi. Koridorun köşesini dönmek üzereyken durdu. Enzo, yüzünde yorgun bir ifadeyle yatak odasının kapısına yaslanmış bekliyordu. Dudaklarını ısırdı ve olabildiğince sessizce geri çekildi.

Bunu yapamazdı.

Sadece yüzü bile kalbini çarptırıyordu, yüzündeki saf umutsuzluk, endişe. *Korkak*, diye fısıldadı kafasındaki bir ses. Haklıydı, öyleydi.

Sorunlarıyla yüzleşmek yerine bir fare gibi parmak uçlarında yürüyerek, Helion'un gece gökyüzünün kırmızı tonlarıyla boyanmış saray bahçelerine açılan koridora geri döndü. Elleri, balkon ile Enzo'nun balkon arasındaki çimlere doğru yürürken, üzerinde dans eden gölgelerle zaten uzanmıştı. Kolaylıkla dragununu yarattı, onu yükselmesi için istediği gibi fırlatarak, birkaç kat yukarı balkona uçtu. Yumuşak bir şekilde balkona inmeden önce etrafına sadece bir kez baktı ve bileğini hafifçe sallayarak dragun'u yok etti. Odasına sessizce girdi, geniş balkon kapılarını kapatmamaya dikkat ederek odasına adım attı. Banyo odasına gitti, antrenman için giydiği sarı elbise toz ve terle kaplıydı.

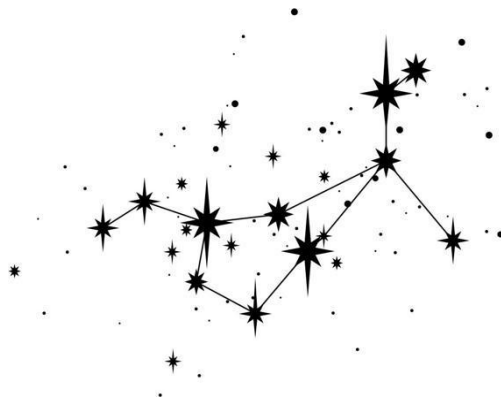
Ama yatak odasının zeminini geçerken tereddüt etti. Elara, Enzo'nun hala diğer tarafta olduğunu biliyordu, kapısının altındaki küçük aralıktan sızan her zamanki mum ışığı, bir gölgeyle örtülmüştü. Yapmaması gerektiğini biliyordu. Onu düşünmek, bu hafta çok uğraşarak kapatmaya çalıştığı kapıları yeniden açmasına neden olacaktı. Yine de, kapıya sessizce yaklaşırken kalbi iç çekiyor gibiydi. Kapıya yaslandı, kendini yere kaydırıp ve sırtını kapıya dayayarak gözlerini kapattı. Belki de, sadece bu seferlik, kendine bu zayıflığı gösterirdi. Kapalı gözlerinden kendi isteğiyle bir damla yaş süzüldü. Belki de sadece bu seferlik, aralarında sadece bir kapı varken, ona yakın olmaya izin verirdi.

Uyku Elara'yı sardığında, rüyalarına daldı. Onu oraya ilk kez götürdüğünden beri, orası Enzo'nun stüdyosu olmuştu. Yine bir başka

Kendini inkar etmeye karar verdiği Şey, bu hafta çoğu gecesini başkalarının rüyalarında geçirerek kendi rüyalarını hatırlamak zorunda kalmamaktı. Ancak Enzo'nun stüdyosunun her zamanki huzurlu beyaz sessizliğinde, zeminde kocaman bir delik vardı. O, aőađısında karanlık derinliklerde Şiddetli bir fırtına kopan, sonsuz gibi görünen bir uçuruma doğru yürüdü.

Işıktan bile daha sıcak ve parlak bir ateş topu önünde yanıyordu ve buz gibi bir kesinlikle arkasında başka bir ateş topu daha olduğunu hissetti, ama bu sefer gümüş rengindeydi. Sonra çığlıklar duydu, boşluğun ötesinden gelen, çok düzensiz ve çaresiz çığlıklar. Dışarı baktı, yanık deri kokusu aldı ve bunun kendi kokusu olduğunu fark etti. Ve orada, uçurumun kenarında asılı, uçurumdan çıkmaya çalışan Enzo vardı, parmakları santim santim kayıyordu.

Elara soğuk terler içinde uyandı, sırtı ve boynu kapıya yaslanmış, kaskatı kesilmişti. Birkaç derin nefes aldı ve rüyasının sadece kendi yarattığı bir şey olduğunu kendine hatırlattı. Titreyerek kalktı, açık balkon kapılarına gözlerini kısarak baktı. İçeri sızan koyu kırmızı karanlık, gecenin en karanlık saatleri olduğunu doğruluyordu. Kapıya çılgınca baktı. Ama güçlü sarı mum ışığı yine engelsizce aralıktan sızıyordu, Enzo'nun silueti yok olmuştu. Odada volta atarak yapışkan, kirli geceliğini çıkarmaya çalışırken, huzur, su ve onu sakinleőtirecek karanlığı arzulayarak kararlı bir şekilde saray hamamına gitmeye karar verdi.

Kırk Altıncı Bölüm

GEÇENİN ORTASINDA, Elara burayı kendine ait hissediyordu. Dışarıda indigo cırcır böceklerinin sessiz sesi ve karanlık duvarlar ona evinin alacakaranlığını hatırlatıyordu. Derin bir nefes aldı, kalp atışları normale dönene kadar havuza batarken birbiri ardına titrek nefesler verdi. Burada düşünebileceğini hissetti, su yıpranmış sinirlerini yatıştırıyordu. Düşünceleri hemen Enzo'ya döndü - gerçekten hiç ayrılmışlar mıydı? Onları bastırmaya çalıştı, ama neredeyse bir haftadır kaçmaya çalıştığı düşünceler üzerine çöküyordu ve dikkatini dağıtacak hiçbir şey yoktu, sonunda onlarla yüzleşmek zorunda kaldı.

Ona aşıktı. Ve sadece bu da değil, bulutların arasında onu öptüğünde, inkar edemeyeceği bir güç dalgası hissetmişti. Bu ona tanıdık gelmişti. Sessiz bir tanıma. Sanki tüm bu arayışların ardından ruhu, "*Ah, işte buradasın*" demiş gibiydi.

Leo'nun sözlerini düşündü ve bunların doğru olduğuna inandı. Hem kendisinin hem de Enzo'nun duygularını inkar ediyordu. Onun kötü adam, düşman olduğunu varsaymak daha kolaydı. Onların sadece arkadaş olduklarına kendini ikna etmek daha da kolaydı. Ama bahaneler dilinde sahte geliyordu. En ufak bir şüphe bile olsa, yakalandığından beri ona nasıl değer verdiğini görmek, bu şüpheyi yok eden son parça olmuştu.

Aylar önce Torra'nın rahibesinin söylediği sözler, ona çok ağır gelmişti. Ve onu bekleyen sorumluluklar. Mücadelesinin henüz başlamadığı gerçeği. Savaş yaklaşıyordu. Ariete yoldaydı. Ve tahtını geri almaya hiç de yakın değildi. Kendi karmaşık düşüncelerine dalmışken, kapının yavaşça açıldığını duydu.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve etrafta saklanabileceği bir yer ararken çılgınca etrafına bakındı. *Orada*. Arkasında bir oyuk saklayan bir şelale onu çağırıyordu. Mümkün olduğunca sessizce oraya yüzdü, şelalenin altına daldı ve ısıtılmış bankın içine battı. Kulaklarını dikti, ancak akan suyun sesinden başka bir şey duyamıyordu. Bu saatte kim banyoya gelmişti? Gölgelere baktı ve su akıntısında bozuk bir şekilde görünen, uzun boylu, gölgeli bir figürün soyunduğunu gördü. Bir erkeğin burada kendisiyle birlikte olma ihtimali yüzünü kızarttı ve etrafına bakındı. Figürü gözden kaybedince, nefesini hızlandırarak sessizce küçük koyun daha arkasına yüzmeye çalıştı. Birkaç saniye sessizlik geçti. Sonra aniden su perdesi açıldı ve kalbi durdu.

"Prenses, bu hoş bir sürpriz değil mi?" Enzo.

Yavaşça yüzünde bir gülümseme yayıldı, buklelerini geriye doğru tararken, kasları su damlacıkları üzerinde dalgalanıyordu. Islak saçlarını ve havaya maruz kalan omuzlarını, akşam yemeğiyle oynayan bir kedi gibi, her zamanki gibi sakin bir şekilde seyretti. Neredeyse bir haftadır ondan kaçındıktan sonra, endişe vücudunu kapladı ve suya daha da battı, ama bunun yerine yüzüne somurtkan bir ifade takındı.

"Bu çok uygunsuz," diye mırıldandı. "Ama başka ne bekleyebilirdim ki? Yani, ben tamamen çıplakken, sen neden gece yarısı bir hamamda olmayasın ki?"

Adam güldü. "Sanki sen de burada değilsin gibi konuşuyorsun... gece yarısı."

"Touché."

Elara, onun geniş çıplak göğsüne odaklanmamak için çok uğraştı ama başaramadı. Onun söylediklerini zar zor duydu, çünkü bronz gövdesinden aşağı akan su damlalarına odaklanmıştı, o kadar uzundu ki su sadece kalçalarına kadar ulaşıyordu. Şelaleler kaslarından aşağı dans ediyor, gümüş damlalar göbeğinin altındaki kıllara kadar akıyordu. Görünür bir çaba ile daha aşağıya bakmaktan kaçındı. Ona sert bir bakış attı.

"Ne dedin?"

"Dedim ki," gülümsemesi daha da genişledi, "bu saatte neden buradasın?" Suya daha da battı, ondan uzaklaşarak içini çekti, suda daireler çizerek en azından biraz gerçeği söylemeye karar verdi. "Kabus gördüm."

Kız başını geriye yaslayıp, bulutlarla boyanmış tavana bakarken, adam endişeyle ona baktı.

"Bu hafta daha da kötüydü. Bu yüzden buraya, kendimi evimde hissettiğim yere geldim." Ona bir saniye fazla uzun baktı. "Ya sen?"

"Aynı şey," dedi sessizce. "Uyuyamadığımda kafamı boşaltmak için hep buraya gelirim. Bu hafta pek olmadı." Kaşlarını kaldırdı. "Gerçi birkaç gece önce bacaklarını bana dolayan ıslak, çıplak bir kadının beni beklediğini beklemiyordum." Adam sırtıttı. Elara gözlerini devirdi ve ona su sıçrattı. "Bu konuyu tamamen görmezden mi geleceğiz?"

"Neyi?" Elara alaycı bir şekilde karşılık verdi. "Islak ve çıplak olduğum gerçeğini mi, yoksa gündönümünde olanları mı?"

Adam bakışlarını aşağıya indirdi ve Elara, suyun altında hiçbir şey göremeyeceğini bildiği halde, yine de kollarını ve bacaklarını kavuşturdu, kendini çok açıkta hissediyordu.

"Ben gündönümünde olanları ve senin sonrasında söylediklerini kastetmiştim. Ama şimdi sen bahsettiğine göre, ben daha çok suyun altında olanlarla ilgileniyorum."

O daha yakına yüzdü.

"Domuz." Ona tekrar su sıçrattı ve o güldü. O, onun şakalarına ne kadar süre güleceğini merak ederek bu duyguyu sürdürdü. Söylemesi gerektiğini hissettiği kelimeleri kurarken bu duyguyu sıkıca tuttu. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor? Sana nasıl hissettiğimi zaten söyledim. Asla bu işe bulaşmamalıydık. Zaten yeterince acı verici. Bu yolda devam etsek ne olacağını bir düşün."

Aklına, kulak misafiri olduğu kralın sözleri geldi, damarlarında kaynayan sözler. Sözler midesinde kıvrılırken, ondan daha da uzaklaştı. Kendini durdurmak, onu tekrar öpmek istememek için dudağını ısırıldı.

"Yani," dedi kral, suda tekrar dik durarak, "bu iş bitti mi?"

O sıkıca başını salladı. "Duygular devreye girmeden önce durmamız gerek. Kehaneti görmezden gelerek, arkadaşlıktan öte bir şey olabileceğimizi düşünerek aptallık ettim."

"Bütün gün seni aradım," dedi, sesi alçaktı. "Benden kaçıyordun. Bir *arkadaş* böyle mi davranır?"

"Tek yaptığım şey, Ariete kaos yaratmak için indiğinde olabildiğince hazırlıklı olmak için antrenman yapmak."

Ona doğru bir adım attı ve Elara, alacakaranlıkta onun yüzünü daha net görebildiğinde, gözlerinde soğuk bir parıltı gördü. "Bana yalan söyleme Elara," dedi sertçe. "Kendine de yalan söyleme."

İçinde öfke yükseldi. "Öyle değilim," diye tısladı. "Kovalamayı sevdiğini biliyorum ve şimdi egon incindi. Sanki bu senin için farklı bir şeymiş gibi davranma. Senin yatağına girmek üzere olan ilk ya da son kişi olmayacağımı biliyorum," sözleri ağzından tükürdü, onun hakaretinin acısı onu kırıyordu, acı veren şey bunun doğru olmasıydı.

Korkak, korkak, korkak, diye bağırdı kafasındaki ses.

Enzo soğuk bir kahkaha attı ve başını salladı. Dönüp çıkışa doğru yöneldi. Sonra durdu, o nefesini tutarken, onun ayrıldığını görünce yavaşça başını kaldıran üzüntüyle içinden küfretti. Döndü ve ona doğru koştu, su damlacıkları havada uçuşuyordu.

"Bu *farklıydı*," diye hırladı. "Ve senin de bunu hissettiğini biliyorum."

Ondan birkaç santim uzakta durdu, etrafında su dönüyordu, öfkesi gözlerinde parıldarken onu tıpkı Yıldız Akrep gibi gösteriyordu. Ona baktı, ne söyleyeceğini, gerçek duygularından nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

"Son birkaç ay senin için *hiçbir şey* ifade etmedi mi?" Göğsü inip kalkıyordu, her kelimesinde öfke vardı. "Her gece seninle kaldım. Sana gösterdim

Benim sanatım. Sana *tacımı* verdim. Bu sana her şeyi anlatmıyor mu? Tanrılar, Elara." Başını salladı ve gökyüzüne baktı. Bir adım yaklaştı ve başını eğerek ona yaklaştı. "Hissetmiyor musun?" Nefesi dudaklarında sıcak bir okşama gibiydi.

"Ne?" diye fısıldadı kız.

Sesi boğuktu, neredeyse kırılmış gibiydi. "Bu sonsuz *ihtiyaç*." Ve bir iniltiyle, ağzı onun ağzına yapıştı.

Bu, diğer öpücüklerine hiç benzemiyordu. Bu, Enzo'nun tüm ihtişamıyla ortaya çıkışıydı. Dili, kadının ağzını zorla açtı ve kadın ona teslim oldu, Enzo'nun elleri kadının ipeksi ıslak saçlarını okşarken içini çekti. Vücudunun her yeri yanıyordu ve Enzo onu yıldırımlar gibi sarsan bir güçle öperken, kız onun ensesini kavradı. Enzo kızın başını sertçe geriye çekti ve dili kızın boynunu yalarken, kız nefes nefese kaldı, Enzo'nun eli kızın boğazını kavrarken, öpücükleri kulağına kadar uzandı.

"Enzo," diye inledi, göğsü onun göğsüne bastırılmış, ikisi de ıslak ve kaygandı.

"Evet, Prenses," diye fısıldadı, boynunu yalayarak yukarı doğru ilerledi. "Adımı söyle. O senin."

Su altında onu hissedebiliyordu, göbeğine sertçe bastırıyordu ve o anda bacaklarını ona dolamamak için tüm gücünü kullanması gerekti.

Göğsü hızla inip kalkarken ağzı kızın boynundan ayrıldı. Elleri hala kızın saçlarında, boynuna nefesini üflerken.

"Söyle şimdi," diye mırıldandı. "Cesaretin varsa söyle. Şimdi bana sadece arkadaş olmak istediğini söyle. Bunun hiçbir şey olmadığını söyle."

Ona karşı nefes nefese kalmıştı, sadece dilinin tekrar üzerinde hissetmek istiyordu. Ama bunu söyleyemedi. Kralın hala zihninde yankılanan, onun duymak istediği sözleri söyleyemedi.

"Sadece arkadaşız," diye fısıldadı, ikisi de bu yalanı duydu. Onu suya batırılmış bankın üzerine itti ve üzerine eğilerek oturdu.

"Tatlı yalancı," diye mırıldandı, eli sıcak suda onun uyluğunu okşarken, onu titretmişti. Alt dudağını emdi ve eli, onun yumuşak iç uyluğunda daireler çizmeye başladığında, o hiç geçmeyen bir acıyla zonklayan yere gittikçe yaklaşıırken, o yine inledi.

"Bana tekrar yalan söyle," dedi, kulak memesini ısıtırken. "Senden nefret ediyorum," diye boğuk bir sesle söyledi.

Geri çekildi, suyun içinde kıvranan kadını izledi, hala sadece göğüslerinin ve üst kısmının hafifçe hareket ettiğini görebiliyordu. Sonra, gözleri karardı, kadının üzerine eğildi, eli kadının ihtiyacı olan yere acı verecek kadar yakındı. Nefesi sıcaktı, kadının boğazını yaladı ve fısıldadı...

"*Biz arkadaş değiliz.*"

Bunun üzerine başparmağı kadının cinsel organını okşadı ve kadın başını geriye atarak titredi. Onu kucaklarken, başparmağını hala hareket ettirerek daireler gittikçe yoğunlaştı. Dişlerini sıkarak nefesini tısladı.

"Çok yumuşaksın," dedi, su damlalarıyla ıslanan cildine karşı. O ise onu ağzıyla yuttu, her parçasını içinde hissetmek istedi, tüm baskıyı, kuralları, peşinde olan yaklaşan felaketi unuttu. Elara, adam parmağını onun içine sokarken daha yüksek sesle inledi, ateşi içinden dalgalandı. Ona karşı sürmeye başladı ve adam, onun içindeki rahatlamayı arzulayan yumuşak noktaya baskı uygulamaya başlayarak, tembel vuruşlarla bastırırken içinden küfretti. Elara su altında ona uzanmaya çalıştı, ama adam onun elini yakaladı.

"Bu gece olmaz," dedi sertçe. "Senin benim için boşaldığını izlemek istiyorum."

Ona baktı. Bu sözler onu orgazma o kadar yaklaştırdı ki, su üzerinde çığlık atacağını sandı. Onun tahrik olduğunu hisseden adam, ikinci parmağını da içine soktu. Kadın, çığlık atmamak için adamın omzunu ısırdı ve bu, adamı sadece onaylayarak homurdanmasına neden oldu. Adam, başparmağıyla sinir demetini okşamaya devam ederken, daha sert ve daha derine bastırdı. Kadın, bir tsunami dalgası gibi yükselen ve doruğa ulaşan bir heyecan hissetti. Bu heyecan, onu ele geçiremeyecek kadar hızlı bir şekilde içinde yükseldi. Yalvararak, adamın parmaklarına sürtünmeye devam etti, adamın güçlü kolları onu tutarken, onu açgözlülükle içiyordu.

"Enzo," diye inledi, çılgınca.

"Bana yalan söyle," diye tısladı. "Parmaklarımla seni sikerken, *sadece arkadaş olduğumuzu* söyle. Senin için ne kadar ıslak olduğunu hissederken, hiçbir şey hissetmediğini söyle." Sesinde öfke ve çaresizlik vardı.

Elara yavaşladı, kalbi hızla çarparak zevk onu sardı ve ele geçirdi. Çok yakındı.

"Seni boşaltmamı mı istiyorsun, hm?" diye fısıldadı, boynunu ısırarak. "Evet," diye yalvardı, saniyeler kalmıştı.

Adamın parmakları durdu ve Elara şok içinde geri çekildi, yüksek sesle çığlık attı.

"Ne yapıyorsun...?"

"O zaman bana yalancı olduğunu söyle," diye fısıldadı, parmaklarını kıvrırırken, diğer eliyle çenesini kavradı ve sanki onun yaşam gücüyümüş gibi nefesini paylaştı. Eli yavaşça çalışmaya başladığında nefes alışsı düzensizleşti, baskı yeniden arttı.

"Ben bir yalancıyım," diye dudaklarına fısıldadı.

"Biliyorum," diye mırıldandı adam, dişlerinin arasına birini alarak. "Şimdi benim için gel, Elara."

Bu son damlaydı. Dalga çarptı ve o, parmaklarını hareket ettirmeye devam ederken, onun etrafında parçalandı. Gelgitler, altın rengi parıltılar

sonunda tekrar yere düştü. O, omuzlarına tutunarak, göğsünü onun göğsüne dayadı ve ağır ağır nefes aldı. O, nazikçe içinden çıktı ve onu tekrar oturarak alnını öptü.

"İlk yemeğimize beni görmezden geldiğin andan itibaren seni boşaltmak istedim," dedi, buhar odasının loş ışığında ona dikkatle bakarak. Gözleri, hikayelerdeki Aslan'ın gözleri gibiydi, korkutucu ve çekici. Bir an için, karşısındaki adamın ne kadar acımasız olabileceğini unutmuştu. Sanki kendisi de bunun farkına varmış gibi, yüzü yumuşadı, gözleri daha parlak hale geldi. "Gündönümünden bu yana fikrini değiştirmen için ne oluyorsa, bana anlatabilirsin. Birlikte yüzleşebiliriz."

Kadın ona baktı, gözleri kasvetliydi.

"Enzo, haklısın. Farklıydı." Tavana baktı. "Sana karşı hissettiklerim... Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Ama sen de kehaneti biliyorsun. Ne kadar istesem de buna izin veremem. Bunun tek sonucu daha fazla acı olacaktır."

Enzo dudaklarını sıkıştırdı, boyun eğmiş bir şekilde. "Eğer gerçekten istediğin buysa." "İstedğim bu değil. Ama yapılması gereken bu." Elara çenesini sıkı. kendine irade aşlamaya çalışıyordu.

Enzo uzun süre sessiz kaldı. "Peki," diye iç geçirdi sonunda. "Seni yatağa götürelim, yaklaşan şeyler için dinlenmen gerek." Arkasını döndü, sırtı dalgalandı ve omzunun üzerinden, "Artık daha iyi uyuyacağını hissediyorum," diye seslendi.

Kız gülerken onu takip etti, saçları sırtına dökülmüş, bacakları az önce olanlardan dolayı hâlâ titriyordu. Enzo sudan çıktı, çıplak olarak havuzun kenarına doğru yürürken muhteşem kalçaları gerildi. Kız, tüm olanlardan sonra nedense utangaç bir şekilde, Enzo giyinirken başka yere baktı. Enzo ona bir havlu uzattı.

"Bakma, sapık," dedi kız ve adam gülerken başını salladı.

"Biliyorsun, az önce olanlardan sonra, ciddi ciddi utanç mı duyuyorsun?"

O gözlerini kapattı ve kız iç çekerek havuzdan çıkıp hızla kurulandığında arkasını döndü. Kız, yanında getirdiği temiz geceliği aldı, parlak ipek kumaşı yere değıyordu.

"Bu tartışma anlamsız çünkü bu bir daha olmayacak," diye cevapladı.

Buhar odasından birlikte çıkarken, o sadece kibirli bir gülümsemeyle karşılık verdi ve soğuk hava, Elara'nın vücudunda tüyleri diken diken etti. Elara'nın titrediğini gören Enzo, gömleğini çıkarıp ona örttü ve onu odasına götürdü. Sessizce yürüdüler, Elara düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, zar zor bir cümle kurabilirdi. Birdenbire odanın önüne geldiler ve Enzo, Elara'ya bakarken duvara yaslandı.

"Elara, sabah ayrılıyorum," dedi yumuşak bir sesle. Kız panik içinde ona baktı. "Babam, Ariete gemiyle gelmeye karar verirse diye Astra Gölü'nün bizim tarafını korumamı emretti. Orada zaten bir ordu konuşlandırılmış durumda, ama Leo'nun Asteria'nın kara sınırında olması gerekiyor." Uzun bir nefes verdi.

"Peki ya saray? Belli ki birinin burada kalması gerekiyor?" Kız çaresizce umut arıyordu.

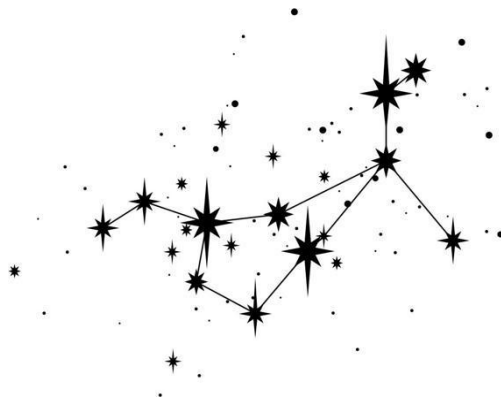
"Sen varsın. Isra da gelecek. Ariete'nin yapabileceği her türlü hileye ve olasılığa karşı burada hazırlıklı bir birim var. Ama saraya yaklaşımadan onu göreceğiz. O bize ulaşmadan önce senin yanında savaşmak için geri döneceğime söz veriyorum. Sadece... bu arada lütfen kendine dikkat et. Pervasızca davranma."

Kuru bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bu benim uzmanlık alanım değil mi?"

Adam gülümsemedi. "Şafak vakti yola çıkacağım. Konuşmak istersen gel ve beni bul. İstemiyorsan, kabul ederim. Senin arkadaşın olacağım."

Uzun bir sessizlik oldu. Ağzı açıldı, çığlık atmak istedi. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu, ona ne kadar aşık olduğunu. Ona söylemek zalimce olurdu, umutsuz bir duruma umut verirdi. Kehanet tekrar tekrar kafasında yankılandı. Gölgeleeri çığlıklarını yuttu ve o ona uzun uzun bir kez daha baktığında hiçbir şey söylemedi, o geceye doğru uzaklaşırken gömleğini sıkıca tuttu.

O, gölgelerin içine çekilirken donakaldı. Panik onu o kadar sıkı sardı ki nefes alamadı. Kendini çok uzun süre uyuşturucu kullanmamış bir afyon bağımlısı gibi hissetti ve sonra onu o suda gördü, sadece ona yakın olmak... kalbi ona bağlandı. İçinde çok çelişkili duygular savaşıyordu, zihni bu duygulardan parçalanıyordu. Saçları hala sırlıslıklam, elbisesi vücuduna yapışmış halde, kapıdan kendini itti ve hiç düşünmeden saraydan çıktı. Aradığı cevapları bulabileceğini düşündüğü tek yere kaçtı.

Kırk Yedinci Bölüm

"Başka nereye gideceğimi bilmiyordum," dedi sessizce, Isra'nın kapısının rahatlatıcı sıcaklığına gömülerek.

Isra yumuşadı ve Elara'yı kucakladı. "Ne oldu?"

Elara ağlamamak için yanağını ısırdı. "Bu kehanet... Ondan kaçmaya çalıştım, bir boşluk bulmaya çalıştım. Duygularımı, gerçeğimi inkar edemem."

İsra çay yapmaya başladığında küçük mutfaktan çınlama sesleri duydu. Birkaç dakika sonra içeri girerek Elara'ya sıcak nane çayı ve bal ikram etti. Elara'nın omuzlarına dikkatlice bir havlu sardı.

"Enzo'nun yanındayken, kendimi... Kendimi ona çekiliyormuş gibi hissediyorum. Fiziksel olarak." Kalbine dokundu. "Buraya. O tam önümdeyken bile onu arzuluyorum. Onu uzaklaştırmaya çalıştım, Kral Idris'in bana nazikçe hatırlattığı bu lanet kehanet yüzünden sadece arkadaş olabileceğimizi söyledim." Titreyerek nefes verdi. "Kalbimin başka birine ait olduğu söylendiğinde ona nasıl kalbimi verebilirim? Çok fazla insan incinecek."

"Kralın ne dediğini bana hiç anlatmadın," dedi Isra yumuşak bir sesle.

Elara kuru bir nefes verdi. "Evet, kral... Her şey çok karışmıştı." Elini havada salladı. "O gece, sen odama gelmeden önce, gündönümünde kompartımanlardan birindeydik. Enzo bana tacını verdi ve sonra..."

"Sana *tacını* mı verdi?!" Isra, inanamayan gözlerle sözünü kesti.

Elara sustu.

"Evet... tacını kafama koydu. Ama bu sadece bir oyundu." Bir an durakladı, korku hissetti.

"Elara, bana tam olarak ne dediğini ve ne yaptığını anlat."

"O..." Gözlerini kısarak, dumanla kaplı bulanık anılarını hatırlamaya çalıştı. "Önümde diz çöktü ve başındaki tacı çıkardı. 'Sana tacımı veriyorum, Elara' dedi ve tacını başıma koydu. Bunun bir şaka olduğunu düşündüm."

Isra uzun bir süre durakladı ve Elara'yı inceledi. "Senin önünde diz çöktü," diye fısıldadı. "Enzo hiç kimsenin önünde diz çökmemişti. Babası *Helios Kralı* Elara'nın önünde bile." Isra uzun bir nefes verdi. "Helion sarayında yüzyıllardır süren bir gelenek vardır. Sana tacını vermek, iktidara geldiğinde seni kraliçesi olarak seçeceği ya da bu süreçte senin için krallığını kaybedeceği anlamına gelir."

Elara'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Yanlış duymuş olmalıydı. "Bu doğru olamaz."

"Kendi tacını vermek, sonra da senin geleceğın olduğunu kararlaştırdıklarında onu sarayda senin tacın olarak göstermek gelenektir. Kesinlikle, eğer kesintiye uğramasaydın, herkesin görmesi için onu takmış olarak seninle birlikte dışarı çıkardı."

Elara'nın hafızası, Enzo'nun ona olan duygularının büyüklüğünü anladıkça, birbirinin üzerine çıkarak hızla dolmaya başladı.

"Sirenler." Sözleri, neredeyse bir nefes kadar hafıftı. "Biri bana baktı ve şarkısının Enzo ve bana etki etmediğini söyledi. Teknede bağışık olan tek ikimizdik."

Isra başını salladı. "Sirenlerin şarkısı, zaten aşık olanlara etki etmez. İkiniz de farkında olmadan önce aşıktınız bence."

Elara'nın elleri titriyordu. Titremesini durduramıyordu.

"Beni okuduğunda ne gördün?" diye sordu dışlarını sıkarak. "O benim omzuma dokunduğunda irkildin."

Isra uzun, uzun bir nefes verdi.

"Sanırım artık öğrenmenin zamanı geldi, çünkü siz iki aptal bunu kendiniz göremiyor gibisiniz." Elara'ya ciddiyle baktı.

"Yollarınızı gördüm... Doğduğunuzdan beri birbirinize doğru hızla ilerleyen yollarınızı. Çocukluğunuzu gördüm; birbirinizin aynası gibi yaşadığınız hayatları. Aldığınız her karar sizi birbirinize götürdü."

Isra bir sonraki sözlerini söylemeden önce, Elara'nın içinden derin bir gerçeklik yükseldi. "Ruh eşlerini duymuşsundur, değil mi Elara?"

Elara'nın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Herkes duymuştur," diye fısıldadı. "İkiye bölünmüş bir ruh, birbirlerinin mükemmel yarısı. Birbirlerini tekrar bulana kadar tekrar tekrar yeniden doğarlar. Yıldızlar bile buna inanır, bu hikayeyi küçük bir kızken dinlemiştim."

Isra, kendi gözleri de yaşlarla dolarken, Elara'nın ellerini sıktı.

"Ruhlarınız birbirine bağlı. O senin ruh eşin, Elara."

Elara'nın damarlarında dolaşan kanın sesi dışında hiçbir ses yoktu.

"Hayır," diye fısıldadı. Duvarlar etrafında daralıyor gibi hissediyordu. Isra, Elara'ya ciddi bir şekilde bakarken, odasındaki mumlar titriyordu. "Kehanet buna izin vermez."

Isra ellerini kaldırdı. "Mantıklı gelmiyor, biliyorum. Ama sana sadece gerçeği söyleyebilirim. Uzun zamandır bildiğin ama görmezden gelmeyi seçtiğin bir gerçeği."

Elara, ellerini titreyerek sersemlemiş bir halde bir sandalyeye çöktü. "Eli... Enzo'yu tehdit etti. Ona, bana bir şeyin gerçeğini söyleyeceğini söyledi. Enzo'nun hiç bu kadar korkmuş olduğunu görmemişim. Bununla bir ilgisi var mıydı?"

Sessizlik. Isra dikkatle duvara baktı. Elara'nın ihtiyacı olan tek şey bu onaydı.

"Isra, Enzo biliyor mu?" diye hırladı.

Isra ona soğuk bakışlarını yöneltti. "O bana geldi," dedi sessizce. "Senin güçlerini serbest bıraktığın gece. O gölge ejderhayı yarattığın gece. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. O kadar dengesiz, o kadar sarsılmıştı ki. Bir uçurumdan atladığını, senin peşinden gitmek zorunda olduğunu, sanki bu bir seçim değil de fiziksel bir çekimmiş gibi olduğunu söylerken odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu."

Elara avuçlarını masanın üzerine koydu ve onlara baktı.

"Senin onunla uçarken nasıl görüldüğünü anlattı. İçinde o kadar güçlü bir şey uyandı ki, sen ona dokunduğunda sanki bir yıldırım çarpmış gibi oldu."

Elara, yüzündeki yarayı temizlerken onun irkildiğini hatırladı, bunu acıya bağlamıştı. Aphrodea'da onu öptüğünde aynı şimşek çakmasını hissettiğini hatırladı.

"O, seni daha önce tanışmış gibi hissettiğini, seni tanıdığını hissettiğini, bunun ona imkansız gelse de, defalarca tekrar etti. Ruh bağı budur, Elara. Birbirlerini hayatlar boyunca sevmiş iki ruh. Kader ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onları ayıramaz."

"Ertesi gün benden tamamen uzaklaştı."

"Ben söyledim," diye itiraf etti Isra. "Kehaneti biliyordum ve kendi okumalarımı sorguladım. Ama öyle görünüyordu ki, istese bile uzak duramıyordu."

Elara şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. Bir dakika, hatta bir saat bile geçmiş olabilirdi.

Sonunda, ağzı kurumuş, çok kuru bir sesle, "Sen başından beri biliyordun ve hiçbir şey söylemedin," dedi.

Isra ağzını sıkı bir çizgiye getirdi. "İstesem bile sana söyleyemezdim. Kaderin yazdığı gibi yazılmıştı."

"Bu hafta benim cehennemi yaşadığımı gördün."

"Kendi kendine çektiğin bir cehennem," diye düzeltti Isra sertçe. "Beni dinlemeni söylemiştim."

Elara titrek, inanamayan bir kahkaha attı. "Sana kızamıyorum bile. Ona ise hiç kızamıyorum. O bunu başından beri içinde taşıyordu." Gözleri yaşlarla doldu. "Ne düşüneceğimi, neye güveneceğimi bilmiyorum."

Isra'nın elleri Elara'nın ellerini buldu ve nazıkçe sıktı. "Şimdi her şeyi unut. Kehaneti. Yıldızları. Her zaman buraya güvenmeliydin." Elara'nın kalbine avucunu bastırdı. "Bırak seni yönlendirsın, aşkım. Seni henüz yanlış yola saptırmadı."

Elara, Isra'nın yüzüne vuran turuncu şafak ışığını gördü. Nefesini tutarak ayağa kalktı.

"Bugün ayrılacağını söyledi. Kralın onu Astra Gölü'ne gönderdiğini söyledi. Ne zaman döneceğini bile söylemedi."

Isra endişeyle kaşlarını çatı. "O zaman git. Hemen, Elara. Ona her şeyi anlatmalısın."

Elara tekrar Isra'ya baktı, hem mutlu hem de üzgün gözyaşları akarken onu hızla kucakladı ve şafağa doğru daldı.

Saraya geri dönerken ayak sesleri parke taşlarına vuruyordu. Başını Işığa doğru kaldırdı ve gece gökyüzünde hızla yayılan ışığı takip etti. Hayal kırıklığıyla homurdandı ve elinden gölgeler fırlattı, dragunu Helion'un arka sokağında önünde yatıyordu. Gölgelemlerin üzerine atladı ve hiç olmadığı kadar hızlı uçarak yükselen şafağı kovaladı.

Nefes nefese sarayın ana girişine vardığında, kapıları aşarken bir hareketle gölgelerini dağıttı.

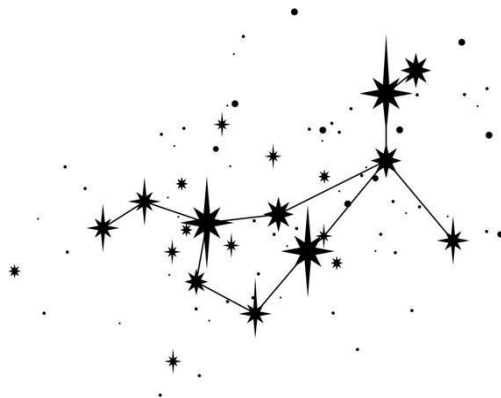
"Hanımefendi," diye bir muhafız sözünü kesti, onu ve ona attığı zehirli bakışı fark edince aniden durdu. Sarayın koridorlarında hızla ilerledi, ayakları mermere çarparak sessiz binada yankılandı. Uykulu gözlü bir hizmetçiyi, odaların kıvrımları arasındaki saray bahçesine yönelirken atlattı. Gölgelemler yine ondan sıçradı ve o adımını kaçırmadı, ilki havaya uçtu, ikincisi ise Enzo'nun balkonuna doğru koşarken dragununa geri atladı.

Yan tarafında oluşan ağrıya dişlerini sıkarak, terasın üzerine atladı. Önündeki kapı koluna, gerçekçi bir kükremeyeyle dışarı çıkıntı yapan bir aslan başı oyulmuştu. İnanamayan bir kahkaha atarak, kapıya ağırlığını verdi ve kapı açılırken sendeledi.

"Enzo!" diye bağırdı, nefes nefese içeri koştu. "Enzo, her konuda haklıydın. Ben..."

Önündeki yatak boştu. Siyah örtüler düzgünce çekilmişti, etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

O gitmişti.

Kırk Sekizinci Bölüm

ELARA HAREKETSİZ DURDU, nefes almaya ve odanın sessizliğini bozmaya bile ^{korkuyordu}. Dikkatini yatağa verdi. Siyah mermer zemine gömülü altın rengi. Geldiği ilk gece rüyasında gördüğü, kendini gördüğü yatak.

Kulaklarını delen, odayı dolduran bir tıkırtı sesi vardı ve ancak yere çöktüğünde bunun kendi çılgılığı olduğunu fark etti. Titreyerek bir hıçkırık attığında, ağlayan, inleyen bir ses çıktı.

Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Mermer, çıplak dizlerine soğuk geliyordu.

Aptal. Korkak, işe yaramaz, aptal, diye kendine tısladı. Mutlu olma, aşık olma ve karşılıklı sevgi görme fırsatı vardı, yarın ne olacağını kim bilir. Ve o, tüm bunları bir kehanet ve bir zorbanın söylediği kindar sözler yüzünden heba etmişti.

Bir hıçkırık daha vücudunu sarsarken, acı o kadar şiddetliydi ki ayağa kalkmak zorunda kaldı. Odadan çıkmak zorundaydı, sıcak kehribar rengi hala havayı onun kokusuyla kaplıyordu.

Göz yaşları arasında kapı kolunu bulmaya çalışarak sendeledi ve odadan çıktı. Kör edici adımlarla odasına gitti, giyecek bir elbise aradı, yastığının altından alacakaranlık camı bıçağını çıkardı ve titrek ellerle uyluğuna bağladı. Kendi hançerini de yanına koydu, bir kez odaya bakıp bıçağı denedikten sonra odadan çıktı.

Bir planı yoktu. Enzo'yu bulması gerektiği dışında ne yapacağını bilmiyordu. Sandaletleri Helion kaldırım taşlarına sönük bir sesle vururken, yönünü zar zor fark etti, ta ki onun stüdyosunun önüne gelene kadar. Küçük, temiz meydan sabahın erken saatlerinde sessizdi. Kapının önünde tereddüt etti, nerede olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. Sonra son bir kez hıçkırarak kapıyı açtı.

Oda, alacakaranlık camını keşfettiklerinde bıraktıkları gibiydi bıraktıkları gibiydi, romanları yumuşak divanın üzerine dağılmış, Enzo'nun aletleri çalışma tezgahının üzerinde dağınık duruyordu. Teraslı bahçedeki küçük masanın üzerinde bir sürahi su duruyordu. Sessizce içeri girdi, ama yine gözyaşları dökülmek üzereydi. Her mutlu an, her güzel, saf anı bu odada yaşanmıştı. Ruhu onu buraya, evine çağırıyordu. Tezgaha doğru yürüdü, eli aletlerin üzerinde dolaştı, Enzo'nun tam da bu noktada ona vanilyalı hamur işlerini zorla yedirdiğini hatırlayarak yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi.

Döndü, gözleri boya ve tebeşirle işaretlenmiş, üzerine ince bir toz tabakası yerleşmiş bir kumaş parçasına takıldı. Enzo'nun gizli projesi. Yine gülümsedi,

parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirip kenara çekti.

Sert bir nefes aldı.

Elara kadar yüksek devasa taş levhanın tabanına bir balkon oyulmuştu. Çok detaylıydı, içinden güller açıyordu, o kadar detaylı oyulmuştu ki, kokularını alabileceğini düşündü. Elara, o kadar gerçek ve canlı görünüyorlardı ki, onlara dokunmaktan kendini alamadı. Elleri, taşta oyulmuş gerçek boyutlu bir kadın figürünün olduğu yere kaydı. Bol elbisesinin altındaki kıvrımlarını izledi. Uzun dalgalı saçlar, taş balkonun üzerine oyulmuş olarak düşüyordu. Elara'nın bakışları, güzel heykelin boynunun kıvrımlarını, dolgun dudaklarını ve keskin çenesini geçip daha yukarıya doğru kayarken, kendi yüzüne baktığını fark etti.

Titrek bir gülümseme ve gözyaşlarıyla dolu gözlerle, taşta yansıyan, zaferle dolu gözlerini izledi.

Enzo bunu yapmıştı. Bu taşta büyük bir sevgi katmıştı. Onun için.

Şaşkın bir sessizlik içinde, hayranlıkla bu sanat eserine bakakaldı. Çizgiler özenle yapılmıştı, zaman içinde yakalanmış bir an. Gücünü ilk kez ortaya çıkardığı anı, ikisinin ejderhası üzerinde uçtuğu anı ve onu balkondan aşağı bıraktığı sırada hissettiği coşkuyu hatırladı. Enzo'nun yakaladığı şey buydu. Işıldama, güzellik ve güç.

"Elara," diye bir ses arkasında fısıldadı.

Kalbi çarparak arkasını döndü.

"Enzo," diye boğuk bir sesle konuştu. "Gittiğini sanmıştım."

"Denemedim değil, ama yapamadım," dedi Enzo boğuk bir sesle. Sesi kırıldı. "Asla gidemem."

Ona doğru bir adım attı. "Benim. Bu heykel." O kapının yanında yumruklarını sıkıp açarken, gözlerine yeni gözyaşları doldu. Girişten ayrılmadan onun hareketlerini takip etti. "Uçurumdan atladığımız gün."

Adam bir kez başını salladı.

"Bahçedeki çeşmeden hissettiğim duyguyu yine hissediyorum." Ona tam olarak dönerek, mermer bedeni arkasında yükseliyordu.

"Ben..." Dişlerini sıktı, yutkundu. Konuşup konuşmamayı tartışır gibi çenesini oynattı. Gözlerini kapattı, yüzünde kararlılık vardı. "O zaman anladım."

"Neyi anladın?" Sesi bir nefes, bir fısıltı gibiydi. "Sana aşık olduğumu."

Elara'nın kalbi durdu. Sessizlik o kadar sağır ediciydi ki, iğne düşse duyabilirdi. Ağzını açmak için hareket etti, ama o elini kaldırdı.

"Elara, sana aşığım. Acı verici bir şekilde. Bu benim sırrımdı, Eli'ye ödediğim bedeldi. Beni asla sevemeyeceğini düşündüğüm bir kıza aşık oluyordum."

Elara bir adım öne çıktı, gözyaşları yanaklarından akıyordu. Enzo'nun gözleri çılginca Elara'nın gözlerini arıyordu. "Sen dönüp bana o gülümsemeyi gösterdiğin andan itibaren seni sevdim. Durdurmaya çalıştım, seni uzaklaştırmaya çalıştım, ama yapamadım."

"Enzo..."

"Hayır, El." Sözler ağzından dökülürken sanki bir baraj yıkılmış gibiydi. "Anlamamı istiyorum. Arkadaşlıktan öteye geçemeyeceğimizi söylemiştin, ben de öyle yapacaktım. Dün gecedен sonra anladım." Kapı çerçevesine yaslanırken sesi titriyordu. "Bana verdiği kırıntıları kabul ederdim. Boğulmak istesem bile, sana yakın olabilmek için seni yudum yudum içerdim."

Elara, her kelime onu okşarken titriyordu. Enzo elleriyle oynarken, çenesindeki sinir titriyordu ve aralarında bir sessizlik uzadı. Ona baktı, dudaklarında kelimeler savaşıyordu. Söylemek istediği sadece iki kelime vardı.

"Beni boğ."

Enzo başını kaldırdı, tüm kasları gerildi. Bakışları kilitlendi. Titrek bir nefes aldı. Sonra iki adımda Elara'nın üzerine atladı. Elleriyle Elara'nın saçlarını kavradı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına. "Sanırım seni tanıdığımдан beri aşık oldum. Seni sevmek çok kolaydı, Enzo. Gücün, tutkunun, güzel aslan yüreğin." Elini onun düzensiz atan göğsüne koydu. "Sanki tüm hayatım boyunca seni beklemişim gibi hissediyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Onun sözlerine verdiği gülümseme, onun gördüğü en güzel şeydi, onun oyabileceği herhangi bir mermer hazineden daha güzeldi. Dudaklarını onun dudaklarına değdirdiğinde, ondan bir ışık yayıldı. Ona doğru eğildi, gölgeleri onun etrafında kıvrılırken bir inilti kaçtı. Onu sıkıca tuttu, o kadar yakın ki acı bile zevkliydi. Elleriyle onun buklelerine dolandı ve çekerek boynunu öpebilmek için eğdi. Ellerini onun vücudunda gezdirirken, artık her şeyin ona ait olduğu için nereden başlayacağını bilemeden, içinden düşük bir uğultu çıktı. Onu yukarı çekti ve o onu tezgahın üzerine kaldırırken, kız bacaklarını onun etrafına doladı. Masadaki işleri temizlerken, bir saniye için dudaklarını onunkilerden ayırdı. Onu içine alırken, şehvet onu sardı.

Işık, sanki seçilmiş biriymiş gibi onun üzerine parlıyordu, yüz hatlarında altın rengi bir ışıltı yaratıyordu. Sert parmakları elbisesini yukarı çekti ve o, başını yana doğru itip boynunun kıvrımını yalarken, kızın çoktan ıslandığını fark etti.

"Stüdyoya girdiğin andan itibaren beni için bu çalışma masasına uzanmış halini hayal ettim," diye mırıldandı. "Müzem. Ne kadar güzel olduğunu bir bak."

O, onu görmek için geri çekilirken, saçları dağınık, dudakları şişmiş, elbisesi etrafına yayılmış halde, onun sözlerine inleyerek karşılık verdi. Eli acilen yukarı doğru hareket ederken, diğer eli kemerini çözmeye başladı ve onu tekrar kendine çekti.

"İsra'yı görmeye gittim," diye fısıldadı, boynunu geriye doğru eğerek, o yavaşça boynunu öperken daha fazlasını isteyen bir çaresizlikle, dilinin lezzetli dokunuşu içinden ateş okları geçirdi.

"Öyle mi, Prenses?" diye mırıldandı, hareketsiz kalarak. "Eminim çok ilginç şeyler söylemiştir."

Elara nazikçe geriye yaslanarak ona baktı, gümüş rengi gözleri alev alev yanıyordu. "Bana her şeyi anlattı. Taçını vermekle ilgili. Bunun ne anlama geldiğini."

Enzo durakladı. Bunu söylemeli miydi diye merak ederken paniğe kapıldı. Sonra, gözlerini ondan ayırmadan, Enzo yavaşça onun önüne çöktü, uzun boylu vücudu onun kalçalarıyla aynı hizaya geldi. Kollarını onun iki yanına koyarak çalışma tezgahına dayandı.

"Bunu sana verdiğim gece, kaba bir şekilde kesintiye uğradım." Bir kolunu yukarı uzatarak kafasındaki tacı aldı. "Ve sanırım, onu taktığın halini tatmak istediğimi belli ettim."

O, bir kez daha onu kadının başına takarken gülümsedi. Altın, kadının başına serin bir his verdi. Adam, kollarını kadının uyluklarının altına geçirip elbisesinin üzerinden yumuşak dış derisini kavradığında, kadının midesinde donuk bir uğultu duyuldu. Adam tekrar kadına baktı.

"Bir şey bana, dizlerimin üzerindeyken benden hoşlandığını söylüyor."

"Hiç bu kadar güzel bir manzara görmemiştim," diye mırıldandı Elara.

"Belki de seni kraliçe yerine tanrıça yaparım; o zaman sana layık olduğun şekilde tapınabilirim." Elbisesini beline kadar sıyrırken gülümsemesi kedimsi bir hal aldı. Banyodan beri iç çamaşırı giymemişti ve kendini havaya maruz kalmış, serinlik onu okşuyor gibi hissetti. Titredi.

"Evet," diye fısıldadı. "Sanırım sana dilimle dua edeceğim."

Ayağı hafifçe göğsüne kondu ve onu geri itti. Adam şaşkınlıkla, sonra da arzu dolu bir bakışla ona baktı, gözlerinde meydan okuma parıldıyordu.

"Yalvar."

Elara gülümserken, o dudaklarını ısırarak hafifçe güldü. "Ah, sen çok kötüsün."

"Sadece senin oyununu oynuyorum."

Enzo inledi, gözleri şimdi bacağına kaldırarak ortaya çıkan cinsel organına kayd. "Lütfen," diye fısıldadı.

"Lütfen *ne*?" diye mırıldandı.

[illegible]

Bacaklarını açarken kendini onun gözlerine bakmaya zorladı.

"Sana ait olanı al, Prens," diye fısıldadı ve Enzo tereddüt etmedi.

Dili onun üzerine daldı, merkezine sertçe bastırdı. O, nefesini tutarak, zevk nehirleri kan dolaşımında dans ederken, bankın kenarını sımsıkı tuttu. Elleri, onun kalın buklelerine dolandı, onun üzerinde yaşadığı saf ecstasy ile sallanırken, içine gömüldü. O, dilini yavaşça döndürürken, onun yapabileceğini bilmediği bir ses kaçtı.

"Tadın tam hayal ettiğim gibi," diye homurdandı ve bu duyguyu yavaş, baştan çıkarıcı bir öpücükle tamamladı. "Işıkla ısıtılmış kirazlar gibi. Çok. Lanet olası. Tatlı." Kafasını geriye doğru eğip, kollarını kalçalarına dolayarak onu üzerine bastırırken, daha fazla, daha derine, daha derine bastırırken inledi. Hiç böyle bir zevk hissetmemişti. Kollarında bir tanrı, dudakları vücudu üzerinde ateşli bir dua, saygılı, hayranlık dolu. Elara sırtını kavisledi, başı ecstasy içinde düşerken, inilti kaçtı.

"Biliyorum, Prenses," diye mırıldandı. "Biliyorum."

Dili dans etti, alay etti, hafifçe vurdu, sonra onu tamamen içine aldı, sonra tekrar dans etmeye başladı, altın dalgalar onu sarstı ve zirveye ulaştırdı. Boğuluyormuş gibi hissetti, uçuşuyormuş gibi hissetti, tek var olan şey bu an ve onun önünde diz çökmüş, ona tapınan adamdı. Ve daha fazla uçamayacağını düşündüğü anda, Enzo'nun yavaşça parmağını içine soktuğunu hissetti.

"Tanrım, Enzo" diye fısıldadı, onu doldururken.

"Senin içindeyken dudaklarından çıkan adım, dünyadaki en sevdiğim ses olabilir," dedi Enzo, derin sesi kadının cinsel organında yankılandı. Kadın titredi, içindeki acıyı dindirmek için bir sürtünme yaratmaya çalışarak hareket etti. Ama Enzo parmağını sabit tuttu, gözlerini kadının gözlerine kilitleyerek onu emmeye ve yalamaya devam etti.

"Tekrar söyle," dedi sertçe.

"*Lorenzo*," diye inledi.

Bir iç çekişle ikinci parmağını da içine soktu ve aslan gibi gülümseyerek parmaklarını kıvırdı, dilini tekrar döndürürken deli edici bir yavaşlıkla pompaladı.

Bu kombinasyon onu doruğa ulaştırdı ve onun güçlü, ısrarcı vuruşlarında, parmaklarının emriyle kendini çözüldüğünü hissetti.

"Daha önce hiç hissetmediğini söylediğin şey neydi?" Yavaşça emdi ve kız istem dışı bir şekilde titredi. "Ah evet," diye sırtıttı. "Ateş."

Elara'nın tamamen inanamayacağı bir şekilde, Enzo dilini ona düz bir şekilde bastırırken sıcak alevlerin onu yaladığını hissetmeye başladı. Dilinden bir ateş nehri dans ediyordu, kırmızı ve turuncu közler atıyor ve onun etrafında daireler çiziyordu. Isı çok lezzetliydi, o kadar sıcaktı ki karıncalanmaya başladı.

Enzo'nun dili ve ateşi onu okşarken, kulaklarında bir uğultu çınlamaya başladı, sıcaklık titreşiyor ve dalgalanıyordu. "Enzo, boşalacağım," diye nefes nefese, onun üzerinde kıvranarak söyledi.

Enzo dudaklarını ondan ayırdı. "Henüz değil." Parmaklarını ondan çıkardı ve Enzo boşluğa nefes nefese kaldı, doruğa bu kadar yaklaşmanın şoku nefesini kesmişti. Enzo dudaklarını, onun izleriyle parlaklaşmış dudaklarını yaladı. Başparmağını tembelce onun merkezinde gezdirdi ve onu tekrar sarsmaya başladı.

Ona söyleyecek sözü yoktu, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki gözleri neredeyse siyah olmuştu. Enzo hala dizlerinin üzerindeyken, birbirlerine bakarken, ağır nefes alıp verirken, gözleri şehvetle doluydu.

"Ne istediğini söyle, Elara," dedi yumuşak bir sesle ve gözlerindeki yırtıcı altın renginden daha derin bir şey vardı, bir yalvarış gibi görünen bir şey.

"Sen... Sen ve sadece sen," diye fısıldadı. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığı anda, göz bebeklerinin etrafında sadece ince bir altın halka vardı. Ve tek kelime etmeden ayağa kalktı, onu kaldırarak bacaklarını beline doladı. Onu derin bir şekilde öptü ve dudaklarında kendi tadı Elara'yı yeniden zevkle titretti.

Onu nazikçe yere indirdi, stüdyonun her yerine serilmiş beyaz çarşafların üzerine, mermer ve alçı tozunun düşmesini önlemek için. Geniş pencerelerden altın rengi ışık içeri süzülüyor, onları çevreleyen heykeller ve büstlerden yansıyor. Elara başından tacını nazikçe çıkardı ve yanına koydu. Dönerek, yanında yerde duran büyük bir büstün üzerinde parmaklarını gezdirdi, başparmağıyla heykelin dudaklarını izledi. Enzo'ya dönüp baktığında, şafak ışınları çıplak vücudunda dans ediyordu. Enzo, Elara sırtını kamburlaştırıp kollarını arkasına uzatırken, gözlerini kapatıp sıcaklığın tadını çıkarırken bir an durdu.

"Şu andaki halini taş a oyacağım," diye fısıldadı, gömleğini başından çıkararak. Elara'nın üzerine eğilirken kasları gerildi, gerginlikle gerildi, her iki yanına ön kollarını dayadı.

"Çok, çok güzelsin." Parmakları arasında bir tutam saçını çekti. Elara ona gülümsedi. Işık onun üzerinde de dans ediyordu, altın ışınlar

bronz teninden yansiyordu.

"Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Uzun zamandır aynı değildi," diye fısıldadı Elara. "Ve yine de seni seçiyorum."

"Siktir, Elara," diye nefes nefese konuştu. "O sözlerinle bana ne yaptığını bilmiyorsun. Bana ne yaptığını görmeni istiyorum."

Ve bununla birlikte yavaşça pantolonunun düğmelerini açtı, sertleşmiş penisi serbest kalınca pantolonunu düşürdü. Elara nefes almayı kesti, penisin büyüklüğü ve kalınlığı içinde sıkıcı bir gürültü yaratıyordu.

"Aphrodea'da, bana karşı bindiğinde, herkesin önünde tahtın üzerinde seni sikmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti." Tembelce gülümsedi. "Gerçi, tahtta sikilmek hoşuna giderdi sanırım."

Elara, onun günahkar sözlerine gözlerini kapattı ve sözlerinin onu tahrik etmesine izin verdi. "Beni çok iyi tanıyorsun galiba," diye fısıldadı ve o karanlık bir kahkaha attı.

Gözlerini açtığında, adam ona sabit bir şekilde bakıyordu. "Bacaklarını aç benim için, Prenses."

Kollarını dayayarak oturdu, gözleri onun üzerindeydi, sonunda tam olarak ne istediğini, sonuçları ne olursa olsun tam olarak ne yapacağını biliyordu. Çelik gibi bakışlarla ve çenesini kaldırarak bunu yaptı. Onun seğirdiğini gördü ve dudaklarını ısırды, ona dokunmadan böyle bir tepki alabileceğine inanamıyordu. Dişlerinin arasından tısladı, gözlerini yavaşça dudaklarına, göğüslerine kaydırды, çok uzun süredir mahrum kaldığı bu manzarayı iyice içlerine çekmek için zaman ayırdı.

"Uzan," diye mırıldandı.

Adam öne eğilip bir eliyle kadının kollarını başının üzerine sabitlerken, diğer eliyle kadının uyluklarını yukarı aşağı okşayarak, kadının acı çektiği yere çok yakın bir şekilde, kadın kendini çarşafın üzerine bırakır.

"Lütfen," diye yarı yalvardı.

Dudakları kıvrıldı. "Prenses *artık* kraliyet görgü kurallarını öğrenmiş."

Boynunu yalayıp ısırırken, bir parmağını içine soktu ve öpücüklerini göğüslerine doğru indirdi. Dilini meme ucunda dolandırdı ve kız ona doğru eğildi.

"Çok ıslaksın," diye kulağına inleyerek, diğer elini de onun başının üstünde kendi eliyle birleştirerek onu okşadı.

Elara o anda hiçbir şey söyleyemedi. Aklına tek bir mantıklı düşünce bile gelmiyordu, sadece daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını istiyordu. Elini daha da içeri sokmaya çalıştı.

"Sabır bir erdemdir, Elara," diye fısıldadı onun tenine.

"Ve alay etmek günah olmalı, *Lorenzo*," diye nefes nefese karşılık verdi. Yavaşça parmaklarını içinden çıkararak yumuşakça güldü.  zerine uzandı, kaslı kolları onun iki yanında duruyordu.

Gözleri onun gözlerine sabitlenmişti, cildi yumuşak bir şekilde parlıyordu. O kadar güzel görünüyordu ki, gözleri istem dışı yaşardı. Onun sertliğini karnında hissedebiliyordu ve kalçalarını ona doğru itti. Hareketsiz kaldı, başparmağıyla şakağını, yanağını okşadı, dudaklarını ayırdı ve sonra, bir an gözlerinde bir işaret aradı, buldu, alnını onun alnına bastırarak yavaşça içine girdi.

Elara  ığlık attı ve o, sanki aralarında dans eden zevkini tatmak istercesine, dilini kullanarak bu sesi yakaladı. O kadar doluydu ki, d şunemiyordu, hareket edemiyordu, ama o, Elara daha fazla dayanamayacağını düşünene kadar itmeye devam etti.

"Yapabilir miyim bilmiyorum..." diye fısıldadı.

"Yapabilirsin," Enzo, itmeye devam ederken nefes nefese söyledi. " ok iyi gidiyorsun. Benim için yap."

Onun  vg s yle zevk yeniden içini kapladı ve o tamamen içine girip, nefes nefese kalırken onunla birleşirken kendini rahatlattı.

Hiç böyle bir şey hissetmemişti, kesinlikle Lukas'la değil, onunla birleştiğinde hissettiği bu kadar dolu, bu kadar ait, bu kadar saf arzu ve zevk.

"Siktir." O, ona karşı inleyerek, birleştikleri yere baktı. "Sen benim için yaratılmışsın," dedi inanamadan.

"Bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum," diye nefes nefese kaldı. O izlerken, sabırsızlıkla sürtünme hissetmek için ona sürtünmeye başladı, kalçalarını kıvırdı.

"Tanrılar," diye inledi, başını geriye atarak derin bir nefes aldı. "Sen çok m kemmelsin." Onunla ritim içinde hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça, böylece ona alışabilsin. Geriye yaslanarak göğsünü avuçladı, sertleşmiş meme ucunu  imdikledi. Diğer eli aşağıya indi, başparmağı onun merkezindeki sinir demetinin etrafında daireler  ızdı. O, bu his karşısında inledi, onun içinde ve dışında olması hissiyle tüm vücudunda dalgalanan zevk. Daha fazlasını isteyen, daha sert sürtündü. O küfretti, hareketsiz kaldı.

Elara durdu ve ona baktı. " yi misin? Bu iyi mi?"

Enzo yumuşak bir kakhaha attı. "Sen cennetteymiş gibi hissettiriyorsun ve böyle devam edersen, senden önce ben boşalacağım. Bu benim fantezilerimin hiçbirinde böyle değildi."

Küçük bir heyecan onu sardı. "Bu pozisyonda beni kaç kez hayal ettin?" diye sordu, sesi kısık çıkmıştı.

"Her lanet gece."

Elara hareketlerini yavaşlattı ve o tekrar küfretti, vücutları uyum içindeydi ve içlerinde kıvrılmış enerjinin lezzetli hissi oluşuyor ve acıyordu. O tekrar kalçalarını hareket ettirmeye başladı ve o nefesini tuttu, gözleri ona çılgınca bakarken o zamanını aldı, işkence edici bir yavaşlıkla onun içine girip çıkıyordu.

"Sana söylemem gerek," dedi sertçe, elleriyle saçlarını toplayarak, gözleri yanarak. Nefes aldı. "O gece rüyama girdiğinde bana —istediğim her şeyi yapabileceğimi, onu evim haline getirebileceğimi... O zamandan beri, o sensin. Sen ve ben, bu stüdyoda. Her gece rüyamda gördüğüm şey bu. Çünkü sen benim evimsin, Elara."

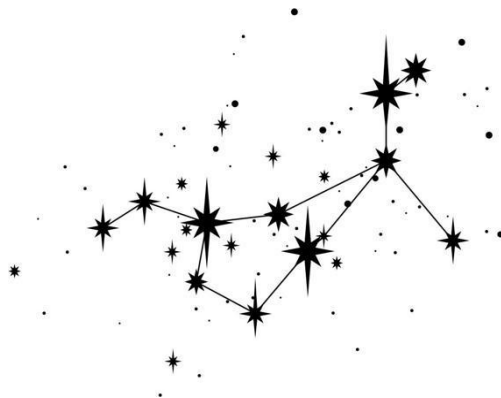
Elara, Enzo'nun ona verdiği hediye karşısında duygulanarak gözlerini yaşarttı, Enzo ise içinde yavaş ve zevkli hareketlerine devam etti.

"Benim rüyam da aynı," diye inanamadan boynuna fısıldadı ve onun onu daha sıkı tuttuğunu hissetti. "İsra bana her şeyi anlattı. Ruhlarımızın birbirine bağlı olduğunu." Enzo'nun gözleri, onun itirafıyla daha da parladı. "Bu dünyada emin olduğum çok az şey var. Ama bildiğim bir şey var, o da senin benim yarısı olduğun." Yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve onu şiddetle öptü. "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Son nefesime kadar ve ötesinde."

Enzo onu kendine doğru çekti ve ritimle hareket ederken boynunu, dudaklarını, dilini emdi, ona söylediği sözlerin tadını çıkardı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Bunun üzerine, tüm kararlılığını kaybetti, orgazm olurken ağrı dalgaların çarpması gibi yükseldi ve onu sardı. Onun kontrolünü kaybettiğini görünce, o da onunla birlikte orgazm oldu, tekrar tekrar, bedenleri ecstasy'nin dalgaları içinde çarpışıp titredi ve dudaklarında sadece onun adı tekrar tekrar söylendi, "Elara, Elara."

Kırk Dokuzuncu Bölüm

"^{Keske} sonsuza kadar burada ^{kalabilsek,}" diye iç geçirdi Elara, ışıkla ısınan çarşafkların üzerinde uzanırken. Enzo'nun başı karnının üzerindeydi, vücudu bacaklarının arasındaydı ve Elara onun buklelerini oynuyor, dalgın dalgın parmaklarıyla kıvrıyordu. Boynunu uzatarak, Enzo'nun sanatının çevrelediği, üzerinde yükselen heykelleri hayranlıkla seyretti.

"Ben de. Ama cehennem kopmadan önce hala bütün günümüz var."

Elara, Ariete ile tekrar yüzleşecek olmanın, her şeyin kendi lehine gitmeyebileceğinin ihtimalinin düşüncesiyle midesi bulandı. Kafasını sallayarak tüm şüphelerini bastırdı.

Enzo başını kaldırıp, Helios'ta kaldığı süre boyunca yediği lezzetli yemeklerin etkisiyle hafifçe kavislenen çıplak karnını parmağıyla okşadı. Parmak eklemlerinin arkası, kalçalarında gümüş rengi ve dalgalı izler bırakan çatlaklarını izledi.

"Bunları çok seviyorum," diye mırıldandı. "Bana okyanus dalgalarını hatırlatıyorlar."

Elara onun bakışları altında gurur duydu. Daha önce hiç bu kadar sevildiğini veya arzulandığını hissetmemişti.

"Ve bunlar," diye inledi, ellerini son aylarda dolgunlaşan kalçalarının yumuşak kıvrımlarına gömdü. "Onlara dişlerimi geçirebilirim."

"Enzo," diye gülerek, gülümseyen adamın başını itti.

"Bunları da seviyorum," diye mırıldandı, uzanarak onun dolgun göğüslerini öptü.

"Evet, bunları seviyorum." Gözlerini devirdi, yanakları pembeleşti.

"Başka neyi seviyorum?" diye düşündü, eli bacaklarının arasına kaydı.

"Enzo," dedi tekrar, kendini yukarı çekip onun elini iterek. "Sen tamamen doyumsuz hale gelmeden önce, ben yemek yemeliyim."

O, görünür bir çaba ile ondan uzaklaşırken, kız kendi kendine gülümsedi ve attığı elbisesine uzandı.

"Bunu giy," diye mırıldandı, gömleğini ona uzattı.

"Tanrım," diye gülerek gömleği ondan kaptı. "Sanki bütün dünyanın benimle yattığını bilmesini istiyormuşsun gibi."

"Öyle," diye sırtı, kalkıp gerindi.

Elara, gömleği üzerine geçirirken gözlerini devirdi. Enzo ona bir bakış attı ve onu kendine doğru çekti.

"Sanırım seni bu kıyafetle, şimdiye kadar gördüğüm tüm balo elbiselerinden daha çok seviyorum," diye fısıldadı ve vurgu yapmak için boynuna bir öpücük kondurdu.

"Sahiplenici hayvan," diye içini çekti. "Yemek," diye homurdandı ve ondan uzaklaştı. O güldü, pantolonunu giymek için uzandı ve ardından

stüdyodan çıkmaya başladı.

Helios Prensi, Sol şehrinde gömleksiz dolaşıyordu ve henüz kimse gözünü bile kırpmamıştı.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu Elara, sadece gülümseyip başını sallayan beşinci kişiyi geçtikten sonra, onun gömleğini düzelterek.

Enzo güldü. "Bence sadece ihtiyatlı davranıyorlar. Bu bölgedeki herkes beni ve artık seni de tanıyor."

Işık giderek parlaklaşıyordu, on birinci saat yaklaşıyordu. Tanıdık meydandaki bazı binaların önünden geçtiler: boya ve boyar madde satan dükkân, Elara'nın Enzo'ya alet getirmek için gidip geldiği zanaatkarlar, her gün tükettikleri litrelerce çay için tekne dolusu taze nane yetiştiren şifalı bitki satıcıları. Dükkan sahipleri, yanlarından geçerken gülümsediler ve el salladılar. Enzo, Elara'nın her sabah vanilyalı taçlar almak için gittiği fırına girdi, Elara'nın elini tuttu ve onu içeri çekti. Fırıncı şapkası takan, kıvrık bıyıklı iri bir adam tezgahın arkasından onları selamladı.

"Günaydın, ne alabilirim..."

Elara'nın pasta alırken tanıştığı Bruno, Enzo ve prensesi görünce gözlerini genişletti.

"*Rita, Bianca*, hemen buraya gelin!" diye arkaya bağırdı. "Sonunda, sonunda!" Adam sevinçle ellerini çırpı ve tezgâhın etrafında koşuşturarak ikisinin yanına geldi. Elara'yı iri bedenine doğru çekti ve sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu kaldırdı. Elara, Bruno'nun başının üzerinden Enzo'ya şaşkınlıkla baktı, Enzo ise sadece sırtıttı.

"Biliyorsun, gündönümünden sonra haber yayıldı ve biz buna inanamadık. Her sabah, vanilya taçları almaya gelen Majestelerinin gizemli arkadaşının başından beri Asteria Prensesi olduğu ortaya çıktı."

Yine bağırdı. "RITAAAAAAA!" Elara, hala

kollarında asılı dururken sığradı. "Onu indir,

Bruno," Enzo güldü.

Bruno bir saniye kendini hatırlayarak öyle yaptı. "Özür dilerim Majesteleri... Majesteleri. Tanrım, ne gün ama, ne gün. Ve şimdi kendinize bakın, kraliyet *çifti*." Birleşmiş ellerine, Elara'nın giydiği gömleğe baktı. İç çekerek önlüğünden mendilini çıkardı ve gözlerini sildi.

İki genç kız odaya girerken bir telaş yaşandı.

"*Sonunda*," dedi onlara sinirli bir şekilde, koyu tenleri ve parıldayan kahverengi gözleri Bruno ile akrabalıklarını gösteriyordu. "Bakın kim gelmiş!"

Kızlar nefeslerini tutarak öne doğru koştular.

"Biliyorsun, her sabah geldiğinde bahisler yapardık," diye başladı Rita.

"İkinizin bir araya gelmesi ne kadar sürecektir diye," diye araya girdi Bianca.

"İkinizin meydana geçerken birbirinize nasıl baktığınızı izledik." Rita hayaller kurar gibi içini çekti ve çenesini tezgâhın üzerine koydu.

"Kraliyet düğünü, ne *muhteşem*."

Enzo, Elara'ya bakarak gülümsemek için dudağını ısırdı. Elara'nın yüzü, inanamama ve eğlence arasında kalmış gibi hareketsizdi.

"Şimdi fazla ileri gitmeyelim," diye gülerek Bruno bıyığını kıvırdı. "Sadece yemek yemek için geldik."

"Oldukça iştahınız açılmış olmalı." Elara burun kıvrırken, Enzo'nun çıplak göğsüne göz kırptı, Elara'nın yüzü her saniye daha da kızarıyordu.

Bruno kocaman ellerini çırpı. "Size bir ziyafet vereceğiz. Bianca, Rita, ateş büyüsunü kullanın, fırınları iyice ısıtın. Majesteleri, emriniz başım üstüne."

Elara, yemek istediği her şeyi saymak için biraz zaman harcadı, çünkü her türlü lezzetli fırın ürünü ona getirildi. Taze pişmiş yiyeceklerle dolu çantalarla ikili, Bruno'nun mekanından ayrıldı. Bruno, ikisini de defalarca sıkıp öptükten sonra mekanından ayrılmalarına izin verdi.

Elara, taşıdığı yığının üstünden fesleğen, sert peynir ve kurutulmuş dana eti ile doldurulmuş bir rulo aldı.

"Şey..." diye başladı, "Bunu beklemiyordum."

Enzo, gölgelerle dolu avluya açılan büyük ahşap kapıları omuzlarıyla iterek açarken kıkırdadı. Elara onu takip ederek Enzo'nun stüdyosuna tekrar girdi. Güneş en yüksek noktasına ulaştığı için öğle vakti ışınları şimdi mekanı dolduruyordu. Heykel dizili küçük bahçeye doğru yürüdüler, sanki bir asır önce birlikte öğle yemeği yedikleri tanıdık yere.

Elara, sıcak yeşil çimlere uzanarak içini çekti, Enzo ise onun karşısında dirseklerine dayanarak dinleniyordu. Elara, çantasında bulunan ikramları açarak açgözlülükle yemeye başladı.

"Ne?" diye sordu, ağzı doluyken Enzo'nun kendisine baktığını fark etti.

"Hiçbir şey." Gülümsayarak başını salladı. "Hâlâ senin benim olduğuna inanamıyorum."

Gözleri yumuşadı, yemeğini masaya koydu ve onun sözlerini düşünürken yavaşça çiğnemeye başladı. Enzo'nun saatler önce itirafından beri dudaklarında olan soruyu sormaya hazırlanırken midesinde hafif bir heyecan hissetti. Yutkundu.

"Seni rahatsız etmiyor mu?" Gözlerini indirdi ve elindeki ekmeği ikiye ayırdı. "Kehanet."

Enzo kaşlarını çatarak ağzını açtı. Elara, Enzo cevap veremeden sözlerini sürdürdü. "Sadece, son bir kez sormam gerekiyordu, Isra ne derse desin, eğer bu senin istediğin şey değilse, gitme seçeneğini sunmak için." Son sözleri fısıldayarak, gözleri yere bakarak, nefesini tuttu.

Sonra tanıdık eller yüzünü avuçlayıp kaldırırken bir hışırtı duydu. Enzo'nun dudakları onunkileri okşadı, sonra onu daha sertçe kendine çekti, sanki onu kendisine yapıştırmaya çalışır gibi. Onu kucağına oturtacak şekilde hareket ettirdi, bacakları onun bacaklarının üzerine çıktı. Başı dönerek öpücükten ayrıldı, gözlerindeki parıldayan alev ve yüzündeki yumuşak gülümsemeye baktı.

"Elara, sen benim ruh ikizimsin. Kader gibi kırılgan bir şeyin beni senden uzak tutacağını mı sanıyorsun?" diye mırıldandı, yüzüne ve çenesine öpücükler kondurarak. Söylediklerinin saçmalığına gözyaşları içinde güldü. Ama gözlerindeki kararlılığı görünce sessizleşti.

"Yıldızlara *meydan okuyorum*," dedi, sözleri bir tehdit gibi vaatlerle doluydu.

Belki de Enzo'nun söylediği sözler ya da bu yemini ederkenki samimi inancı yüzündendi, ama Elara onu tutkuyla öptü ve elini arkasına uzatarak pantolonuna uzandı. Enzo'nun penisi çoktan sertleşmiş ve hazırdu.

Elara dizlerinin üzerine çöktü ve çaresizce pantolonunu çıkardı. Sonunda özgür kalan Elara, öne eğildi ve ona uzandı. O inlerken, Elara dudağını ısırdı, Enzo kendini Elara'nın eline itti, karın kasları gerildi. Elara nazikçe Enzo'nun üstünden kalktı, diliyle Enzo'nun boynunu, göğsünü yaladı ve göbek deliğinde durdu. O anda Enzo'nun sarsılmaz inancının kendisi için ne anlama geldiğini ona göstermesi gerekiyordu, diliyle Enzo'nun saçlarının izini takip ederek elinin çalıştığı yere doğru ilerledi. Enzo'nun bacaklarının arasına yerleşti.

Enzo, gözleri kararmış, bukleleri gözlerine düşerken ona bakarak içinden küfretti. Onu dudaklarından bir fısıltı uzaklığa getirdi, hala onu pompalıyordu.

"O kompartımanda ne dediğini hatırlıyor musun?" diye fısıldadı.

Enzo inledi, kasları bu hisle gerildi, onu izleyebilmek için kendini daha yukarı çekti. Onun sarkan saçlarını ellerine doladı, ağır ağır nefes aldı, kıvrılmış bir panter gibi.

"Hatırlıyorum," dedi kız yumuşak bir sesle, gölgeler içinde.

"Senin ağzında benim sikim olmasını dilediğimi söylemiştim." Enzo'nun sesi boğuktu.

Gözlerini ona doğru kaldırdı, dudaklarında tehlikeli bir sırıtış vardı. "Nasıl hayal etmiştin," diye fısıldadı ve ağzını ona doğru eğdi.

Adam dişlerini sıkarak onun adını haykırdı ve kadın gülümsedi. Dilini adamın başının etrafında dolaştırarak onun tuzlu tadını aldı.

"Durma," diye fısıldadı adam, kadın onun uzunluğunu ağzına daha da alırken. Kadın, adamın ellerinin saçlarını daha sıkı çektiğini hissetti. "Sen çok mükemmelsin." Adam başını geriye attı. "Bunu kaç kez hayal ettim, sen dizlerinin üstünde, benim sikimi kökünden ucuna kadar emiyorsun..."

Elara yanıt olarak mırıldandı, sesi onun üzerinde titreşti. Ellerini karnına düz bir şekilde koydu ve ellerinden gölgeler çıkıp onun penisine doğru süzüldü. Gölgeler onu okşayıp sarmalarken, ağzıyla onu tatmin etmeye devam etti. Gölgeler görünmez eller haline gelip, kendi elleri onun kaslı karnını okşarken, onun dişlerinin arasından tısladığını duydu. Ağzını ondan ayırdı, dudakları şapırdadı.

"Hala Karanlığı reddediyor musun?" diye mırıldandı, gölgeleri onu çalışmaya devam ederken parmağını ağzının üzerinde gezdirdi. "Hala Işığa bu kadar sadık mısın?"

Enzo, yarı gülme yarı küfür gibi bir nefes verdi. O bekledi, sadece büyüsü ona dokunuyordu.

"Dudaklarını tattığım anda onu bu geceyle takas ettim," diye cevapladı Enzo boğuk bir sesle. "Beni yozlaştı, Elara."

"Karanlık günahlarını yıkasın," diye mırıldandı, ağzı tekrar ona doğru eğilirken.

Enzo çimlere geri düştü, ellerini gözlerinin üzerine koyarak inledi. "Boşalacağım."

"Ne istediğini söyle. Neyin hoşuna gittiğini söyle."

Ellerini indirdi ve kollarının üzerine yaslandı. "Bana bak," diye emretti. Gümüş rengi gözlerini ona doğru çevirdi, ağır göz kapakları ve baştan çıkarıcı bakışlarıyla, başının etrafına yavaşça, baştan çıkarıcı bir öpücük kondurdu. "Aferin kızım. Şimdi hepsini içine al," dedi, sesi kaba, gözleri yanıyordu.

Elara itaat etti, boğazını gevşeterek onun tabanına kadar kaydı. Onun büyüklüğü nefes yollarını tıkadığı için neredeyse boğulacaktı. Gözleri yaşardı.

"Bana bak," dedi adam tekrar ve Elara kendini zorladı.

"Çok güzel." Saçlarını kavrayarak, ağzına girip çıkarken nazikçe itti. "Bu kimin ağzı?"

"Senin," diye nefes nefese cevap verdi. O, onaylayarak mırıldandı, dişlerini sıkarak tekrar içeri girdi ve kontrolünü tamamen kaybetti.

Onun ellerinde duyduğu zevki görmek onu neredeyse çıldırtıyordu, bu yüzden yaptığı şeye tüm enerjisini verdi, emdi, okşadı ve ona bakarken, onun ona bakışını hayranlıkla izledi. Bir an gökyüzüne baktı, boynundaki damarlar gerildi. Saçını daha sıkı çekti, o ağzıyla onu başından ucuna kadar çalışırken mırıldanan sözlerle onu cesaretlendirdi, ta ki bir çılgık atarak bitirene kadar, ve o bitene kadar onu içti.

Nefesi düzensizdi, Elara gülümsediğinde dudaklarından inanamayan bir kıkırdama çıktı.

"Bu..." Başını salladı, cümlesini tamamlayamadı.

"Rüyandaki kadar iyi miydi?" diye alay etti kız, adam ise ona baktı, gözleri arzuyla kararmıştı.

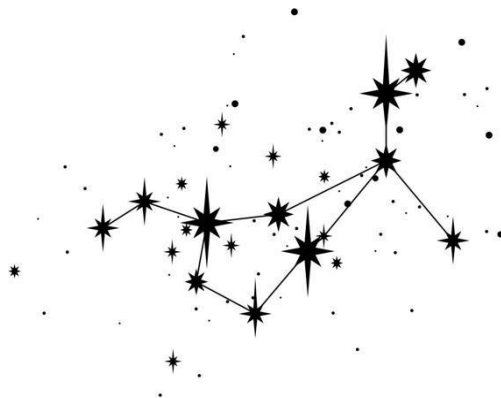
"Dudakların beni sardığı anda boşalmaya hazırdım. Sen ne dersin?" Onu kendine doğru çekti, yumuşakça öptü, dili onun dilini okşadı. Ateş bir anda kanına yayıldı ve sürekli arzusu hiç sona erecek mi diye merak etti, yoksa gerginlikleri ortadan kalktığına göre artık onun yanında hep böyle mi hissedecekti?

Öğle yemeğini birbirlerinin kollarında bitirdiler, yemek yerken sessizliğin ve birbirlerinin eşliğinin tadını çıkardılar.

"Saraya dönmeden önce seni bir yere götürmek istiyorum. Yarın olmadan önce," diye mırıldandı Enzo, Elara'nın başının üstüne öpücük kondurarak. Elara ona yaslandı, başını boynuna gömdü ve onun odunsu, kehribar kokusunu içine çekti. Bu koku, onun için bir uyuşturucu gibiydi; kendinden uzaklaşmadığı bir uyuşturucu.

"Nereye?"

"Meleklerin Mezarlığı."

Ellinci Bölüm

ELARA, Sol'un dış mahallelerinden Melek Mezarlığı'na doğru uzun yürüyüşe çıkmadan önce ENZO'nun gömleğini isteksizce geri vermişti. Hava, hatırladığı gibiydi: ince, kuru ve sıcaktı. Derin bir nefes aldı ve boğazının arkasında hissettiği kum taneleri yüzünden hafifçe öksürdü.

"Buranın pek romantik bir yer olmadığını söylediğimi hatırlıyorum," dedi, durdukları dairesel platformun etrafına dikkatle bakarak. "Hâlâ aynı fikirdeyim."

Enzo güldü ve platformun çevresinde dolaşmaya başladı. "En son buraya geldiğimizde birbirimizi hiç sevmiyorduk, bu bana çok garip geliyor."

Elara burnunu çekti. "Bunun suçlusu cinsel gerilim. Kesinlikle öyleydi."

Enzo buna gülerek başını gökyüzüne doğru attı. "Yemin ederim her geçen gün daha da kibirli oluyorsun," dedi, ona doğru yürürken.

"Harika bir öğretmenim var." Gülümsedi ve Enzo onu kollarının arasına alırken ona derin bir öpücük verdi. "Peki neden burada?" diye sordu, Enzo'dan uzaklaşarak. Işığa karşı gözlerini kısarak, ona parıltıyan altın sarısı gökyüzüne baktı.

"Küçük bir ritüelim var," diye başladı. "Muhtemelen buna batıl inanç saçmalığı dersin." Elara alaycı bir şekilde güldü. "Ama savaştan önce her zaman buraya gelirim. Burada, yüzyıllar önce savaşmış olan o güçlü mitlerin kalıntıları olan, eski bir büyü hissediyorum." Enzo, üzerlerinde yükselen oyulmuş altın taşın dev melek anıtlarından birine baktı. Elara onun bakışını takip ederek, önlerindeki çalkantılı kum denizine baktı. Kırmızı, değişken çöl, göz alabildiğince kilometrelerce uzanıyordu ve sonunda, Capri'nin egemenliği olan Günahkarların Kumları'na ulaşıyordu.

"Aptalca gelebilir," diye sessizliği bozdu, "ama Helios'un efsanevi kanatlı aslanlarının bir zamanlar yürüdüğü, savaştığı ve fethettiği yerde yürümek... Bana güç veriyor. Ölüme çıkan her şeyle yüzleşmek için."

Elara gülümsedi. "Aptalca gelmiyor. Helios'un Aslanı neden akrabalarının yanında olmak istemesin ki?" Enzo yumuşakça güldü. "Tüm mitlerin var olduğuna inanıyor musun? Bizden önce bu dünyada yaşadıklarına?" diye sordu.

Enzo dairesel podyuma oturdu ve Elara'yı da yanına davet etti.

"Bunları görüyor musun?"

Elini diskin üzerinde gezdirerek, onu kaplayan kırmızı kumu kenara itti. Parmağını taşın üzerinde gezdirerek, Elara'nın uzaktan fark ettiği desenleri ve sembolleri gösterdi. Elara, rüzgârla aşınmış ve ışıkla solmuş, yıpranmış oyuklara gözlerini kısarak baktı.

"Bunlar Yıldızlar," dedi ve işaret etti. Bir tekerlekti ve her Yıldızın sembolü çevresine yerleştirilmişti. En üstte Ariete'nin çapraz kılıçlarını, Torra'nın gülünü, Scorpius'un üç çatallı mızrağını gördü. Birkaç tane daha tanıdık Yıldız sembolü vardı. "Ama bunlar," diye mırıldandı Enzo. "Bunların ne olduğunu hep merak etmişimdir." Elini dışarı doğru uzattı, yıldızları çevreleyen kendi çemberlerinde yukarıda duran sembollere doğru. Elara onlara bakarken kaşlarını çattı. Tüm semboller yabancıydı, daha önce görmediği sembollerdi; onları çevreleyen daireler ve halkalar, bazıları hilal şeklinde, bazıları ışık ışınları gibi parlıyordu.

"Büyürken bir dadım vardı. Yaşlıydı ve hayatında pek çok şey görmüştü. Anneme en yakın kişi oydu."

Elara, Enzo'nun elini sıkarken yüzü yumuşadı. Enzo'nun gözleri endişeliydi, geçmişte kalmıştı.

"Beni haftada bir kez buraya getirirdi. Kimseye söylemeden birlikte buraya tırmanırdık. Bunun, benim bir aslan olduğumu, benden önce savaşı kanatlı yaratıklar kadar burada durmaya layık olduğumu hatırlamam için olduğunu söylerdi. Ve burada otururken, rüzgâr sanki sırları fısıldıyormuş gibi ısıklık çalarken, bana hikâyeler anlatırdı. Yıldızlardan önceki farklı bir yaşam tarzı hakkında."

Elara ona baktı, sarsılmıştı. Midesi altüst oldu, göğsüne derin bir korku çöktü.

"Enzo," dedi yavaşça, "Yıldızlar'dan önce hiçbir şey yoktu. Onlar bu dünyaya düşüler ve bildiğimiz her şeyi yarattılar."

"Öyle mi?" Bakışları kadına saplanmıştı. "Çocukken bunların hayal ürünü hikâyeler olduğunu düşünürdüm. '*Celestia* Mitleri' gibi. Ama Maria, bizim gibi insanların şu anda bizi yöneten Yıldızlar yerine başka varlıkları taptığı eski bir yaşam tarzından bahsederdi. Ve mitler aramızda barış içinde yaşardı. Bunların zararsız hikâyeler olduğunu düşünürdüm."

Daha iyisini bilmiyordum," diye açıkladı, sözleri ağzından dökülüyordu. "Sonra bir gün babama bu hikayelerden birini anlattım, sadece geçiştirmek için. Bana baktı, o bakışını asla unutmayacağım. Dehşet dolu bir bakıştı. Beni döverek morarttı, derim yanık izleriyle doldu. Ertesi gün, bana en yakın kadın olan bakıcımın yakıldığını izlemek zorunda kaldım. ateşin üzerinde."

Elara sessiz kaldı, şok geçirmişti, elleri onun ellerini sıkıca tutuyordu. "Çok üzgünüm Enzo," diye fısıldadı ve yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu.

"Bir daha bu konudan hiç bahsetmedim. Bana anlattığı hikayelerden hiç söz etmedim. Yıllarca onun ölümünün benim hatam olduğunu düşündüm. Öyle de," diye ekledi.

Elara, yüzündeki korkunç acıyı ortadan kaldırmak istedi. Ona sıkıca sarıldı.

"Bu senin yükün değil," diye fısıldadı. "Beni duyuyor musun?"

Enzo'nun çenesini kaldırdı ve o boş altın rengi gözlerin ona bakmasını sağladı, ta ki gözlerinde biraz sıcaklık geri dönene kadar.

"Rüzgar yön değiştiriyor," diye mırıldandı, gözleri kadının yüzünde dolaşıyordu. "Isra gibi geleceği göremeyeceğimi biliyorum, ama benim de kendi görüşüm, bana yol gösteren sezgilerim var. Bunu hissedebiliyorum. Sanki henüz tahmin bile edemediğimiz oyuncuların, tüm parçalarını hareket ettirdiği devasa bir satranç oyunu başlamış gibi. Seni gördüğümde de aynı hissi duydum. Daha büyük bir şeyin parçası olduğumuzu."

Bu sözler o kadar tanıdık ve *doğru* geliyordu ki Elara nefes almayı kesti. "Buraya her geldiğimde bunu hatırlıyorum. Onun bahsettiği yaşam tarzını söylediği yaşam tarzını hatırlıyorum. Bunlar sadece hikayeler olsa bile, bana umut verdiler. Belki de Yıldızlardan daha fazlası vardı. Ve bir gün, biri onları yenebilirdi."

"*Sonunda.*" Çevresinde gürleyen bir patlama sesi yankılandı. Elara yüksek sesle küfrederken, sesin kaynağını bulmak için hızla ayağa kalktı. Enzo saniyeler içinde onun önüne geldi, bir elinde ateş, diğerinde bıçakla.

"Kraliyet mensubu olarak ağzın çok bozuk," diye bir ses tekrar gürledi ve Elara şoktan gözlerini kocaman açtı. Enzo, Elara'nın gördüğünü birkaç saniye sonra fark ettiğinde, Elara iki adım geriye sendeledi. Enzo boynunu yukarı doğru uzattı.

"Hay sıçayım," diye fısıldadı.

Önlerindeki devasa melek heykellerinden biri *hareket ederek* ellerini gözlerinden çektiğinde, yer sarsıcı bir titreme oldu.

"Rüya görüyorum," dedi Elara, sesi titriyordu. "Bu gerçek değil."

Melek güldü ve sesi kumların üzerinde yankılandı. "Oh, ama gerçek. Ve biz *yıllardır* ikinizi bekliyorduk. "Biz mi?"

Bir kükreme havayı ikiye böldü ve bu ses Elara'yı titretmeye yetti. Bir hava duvarı onlara çarptı ve ikisi de geriye sendeledi. Kükreme tekrar duyuldu, bu sefer daha yakındaydı. Elara, meleğin gölgesinin altından kumları gözetlerken, bunun nedenini anladı.

Kalbi çarparak, önlerinde dolaşan figüre gözlerini dikti ve onun devasa vücudu, üzerlerinde yükselerek görünür hale geldi.

Kanatlı bir aslan. Canavar kanatlarını çırpıtığında, bir rüzgâr daha onlara çarptı. Elara'nın gözleri kar gibi beyaz tüyler ve ona yakışan muhteşem beyaz yelelere takıldı. Elara, kıvrılmış, hırçın bir şekilde gülümseyen, uzun dişleri fark ettiğinde, altın rengi kürkü öğleden sonra ışığında parladı.

"Mythas," diye fısıldadı, donakalmış bir halde.

Enzo, hayranlıkla dolu gözlerle onun yanında hareketsizce duruyordu. "Onların sadece efsane olduğunu sanıyordum. Ya da soylarının tükendiğini," diye inanamadan fısıldadı.

"Belli ki öyle değil," dedi Elara kuru bir sesle.

Aslan, Enzo'nunkine çok benzeyen altın rengi gözleri Elara'ya sabitlenmiş halde, prens elini kaldırıp gerekirse onu korumaya hazır bir şekilde, sadece birkaç metre uzaklığa kadar yaklaştı.

"Bekle," diye emretti, elini Enzo'ya uzattı. Enzo itaat etti ve alevi anında söndürdü.

Aslan ona bakmaya devam etti ve Elara, sanki ona bir şey anlatmaya çalışıyormuş gibi, onun bakışlarında bilgelik hissetti. Sonra, onların inanamayan gözleri önünde, aslan eğildi, kanatlarını katladı ve kocaman yelesi dalgalandı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı.

"Buna kutsama denir," dedi arkalarından bir ses.

"*Siktir*," diye bağırdı Enzo, geri dönüp meleğe doğru atladı. "Bir an için seni unuttum."

"Terbiye, genç adam," diye bağırdı heykel.

"Bu nasıl gerçek olabilir?" diye fısıldadı Elara, gözleri aslan ile melek arasında gidip geliyordu.

"Bu dünyada sihir var, değil mi?" diye cevapladı melek. Elara başını salladı.

"Unutulmuş veya yok olmuş birçok sihir var." Meleğin gülümsemesi bir hırıltıya dönüştü.

"Sen kimsin?" Bir parçası, bir taş meleğe seslendiği gerçeğine histerik bir şekilde gülüyordu. Kim onunla *konuşuyordu*?

"Melek ismim, senin insan dilinin katledemeyeceği kadar güzel. Ama bana Celine diyebilirsin."

"Bekle, o Celine mi?" Enzo araya girdi. "Aslan Nemeus'a karşı son direnişi gösteren kişi mi?"

Melek sırtıyor gibiydi. "Aynen o. Sence o kimdir?" Onları gözlemlerken asil bir şekilde uzanan kanatlı aslanı işaret etti.

"Tanrım," diye fısıldadı Enzo.

"Ama sen taştan yapılmışsın," diye patladı Elara.

"Ölümsüzleştirildim. Kral kendisi en iyi şekilde ifade etti. Burada kadim bir büyü var, biz mitoların döktüğü kan. Merhaba yakışıklı," diye ekledi Celine, Enzo'ya göz kırparak.

"Heykeller bile seninle flört ediyor," diye Elara koluna fısıldadı.

Enzo sırtarak öne çıktı. "Bu bilgiyi kimden aldığını bir gözden geçirmek isteyebilirsin. Ben kral değilim, prensim."

Celine anlamlı bir gülümseme attı. "Öyle misin?"

"Bu ne demek oluyor?" diye araya girdi Elara.

"Bu, ışığın doğudan doğup batıdan battığını kim bilebilir? Ya da ikinizin ruhlarının birbirine bağlı olduğunu kim bilebilir?"

Elara'nın bakışları Enzo'ya çevrildi. "Bunu nasıl bildin?"

"Çünkü parlıyor. Prens unvanı sana verilmiş olan unvan. Ama Kral unvanı senin damarlarında dolaşan unvan. Onu kabul edip etmemek senin seçimin, Lorenzo."

Nemeus, boğazında derin bir mırıldanma yankılanarak onayladığını gösterdi.

"Bir dakika," dedi Elara. "Siz ikiniz ölümcül düşmanlar değil misiniz? Nemeus seni yendi."

Melek aslana bakarak gülümsedi. "Birbirimizle barışmak için yüzyıllarımız vardı. Ve şimdi ortak bir düşmanımız var." Aslan onaylayarak kükredi. "Yıldızlar."

"Mithas'ların hepsi bu yüzden mi kaçtı? Yıldızlar yüzünden mi?"

"Saklandık. Onları yenebilecek güce sahip birini bekledik." Celine, Enzo ve Elara'ya baktı. "Sizi bekledik."

"O zaman baskı yok," diye mırıldandı Enzo.

"Neden daha önce bize gelmedin? Biz daha önce de buradaydık."

Celine burun kıvrıldı. "O zaman ikiniz de tüm bunları duymaya hazır olur muydunuz? İkiniz de çok yaralıydınız, dünyaya çok kızgındınız. Kulaklarınız sağır olurdu."

"Bize ne söylemeye geldin?" Elara'nın sesi sertleşti, meleğin bilmecelerine olan sabrı tükeniyordu.

"Ruh eşin ilk söyledi. Yıldızlardan önceki dünya hakkında ne biliyorsun?"

Enzo başını salladı. "Sadece burada burada parçalar." Hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Maria, dadım, Yıldızlardan önceki varlıklardan bahsederdi," dedi, sesi düşük bir uğultuydu. "Onlardan daha büyük, daha eski ve daha güçlü bir tanrılar birliği." Büyülenmiş bir şekilde oturan Elara'ya bakmak için durakladı. "Bir tanesi hariç, isimlerini hatırlamıyorum. 'Ay' mıydı, yoksa başka bir şey mi?"

"Ay." Elara kaşlarını çatarak, dilinde bu yabancı kelimeyi denedi. "Peki ne yaptılar?"

"Siz ölümlü aptallar hiçbir fikriniz yok," diye Celine yumuşak bir sesle araya girdi. "Sahip olduğunuz güçler *onlara* ait."

"Onların bize Yıldızlar tarafından verildiğini ve bu yüzden onlara taptığımızı sanıyordum," dedi Elara, öfkesi küçük bir alev gibi alevlenerek.

"Sana inandırmak istedikleri şey bu mu?" diye sordu Celine. "Yıldızlar senin sahip olduğun güçleri kullanamazlar. Onlar sadece yıldız ışığını ve cazibelerini kullanabilirler. Ancak bunu küçümsemeyin. Çeşitli cazibeleriyle, bütün orduları etkileyebilir ve yüzyıllardır yaptıkları gibi dünyayı kontrol edebilirler. Ariete'nin şiddet ve öfkeden beslendiğini ilk elden gördün, Elara. O bunun ustasıdır. Kim böyle bir tanrıya karşı savaşı kazanabilir ki? Denemek onu sadece daha güçlü yapar. Bu yüzden o yenilmezdir."

"Bu beni umutla dolduruyor," diye kuru bir şekilde cevapladı.

"Peki, bu tanrılar o kadar üstünlerse, nasıl oldu da onlar tarafından yenildiler?" Enzo, sesinde şüpheyle sordu.

"Yıldızlar, göklerde onlarla büyük bir savaş başlattılar ve gökyüzünü parçaladılar. Bu yüzden Işık, her krallıkta farklı renk parçalarına ayrılıyor. Yıldızlar ahlaksız düzenbazlardır ve eski tanrıları öldürmek için güçten ziyade aldatma yöntemini kullandılar."

"Kitaplardaki tüm izlerini silerek tarihi sonsuza dek değiştirdiler. Onların hikayesini anlatan herkes idam edildi," diye bitirdi Enzo.

Celine zarıfçe başını salladı.

"Peki bir tanrıyı nasıl yenebiliriz?" Enzo iç geçirdi.

"Onlarla bir oluruz," diye cevapladı Elara, sesi sertleşmişti. Celine onu değerlendirircesine baktı.

"Bir düşün," dedi, heyecanla dönerek. "Eğer bu hikayeler doğruysa, eğer yeteneklerimiz Yıldızlardan daha eski kökenlere sahipse, bu bizim Yıldızların sahip olmadığı bir güce sahip olduğumuz anlamına gelir. Belki de tek yapmamız gereken krallıklarımızı birleştirmek. Birlikte çalışmak ve büyümümüzü onlara karşı kullanmak. Düşünsenize, on üç Yıldız'a karşı bütün bir ordumuz olabilir. Ve bize katılacak Yıldızlar da olabilir. Torra, Eli... Kim bilir başka kimler."

"Elara, ne dediğinin farkında mısın? Bu varlıklar nesiller boyu gökyüzüne hükmetmişler. Daha zayıf sihirleri olan, gücü ve cesareti olmayan ölümlülerden bahsetmiyorum bile; çok korkak olanlardan bahsediyorum, ki haklı olarak. Celestia'daki her ölümlü sihirle donatılmış olabilir, ama bu savaşıacakları anlamına gelmez. Onların ayaklarına kapanıp bunu kutsal bir şey olarak görenler ne olacak? Sarayda en kötüsüne hazırlanan küçük bir ordumuz olabilir, ama gerçekte ne yapabiliriz ki?" Umutsuzca kumlara baktı. "Yarın bir şansımız var mı? Yoksa kendimize yalan mı söylüyoruz?"

Elara'nın damarlarında öfke patladı. "Sen Helios'un Aslanısın, Tanrı aşkına," diye tısladı, öfkesi taşmak üzereydi. "Sen inanmıyorsan, yarın Ariete sarayını basınca neden başkası inansın ki?"

Enzo ona baktı, yüzünde küçük bir gülümseme vardı. "Küçük Aslan," diye fısıldadı. "Görünüşe göre sana da bulaşmışım."

Elara kaşlarını çatarak gülümsemesini sakladı. Bir kıkırdama duydu ve Celine'e döndü. "Senin içinde de bu adaminkine rakip olacak bir ateş olabilir." Melek Enzo'ya başını salladı

Enzo, gülerек Elara'nın alnını öptü. "Bunu ilk kez duymuyorum."

"Şimdi Ariete'yi bekliyoruz. Yıldızlar hakkındaki gerçeği biliyoruz ve onların büyüsünü durdurabilecek bir kılıcımız var," dedi.

"Bu kolay bir savaş olmayacak," dedi Celine yumuşak bir sesle. "Hiç kimse savaşta Ariete'yi yenemedi."

"Bunu, hala iyileşmekte olan yaralarına söyle," dedi Enzo sertçe.

"O zaman sürpriz unsuru sana yardımcı oldu. Yarın olmayacak. Ariete her şeye hazırlıklı olacak, intikam için hareket etse bile."

Enzo ayağa kalktı ve Elara'yı da kendisiyle birlikte kaldırdı. Onların ayağa kalktığını gören Nemeus da ayağa kalktı ve görkemli, tüylü kanatlarını gerdi.

"Mithalar seni hatırlıyor," dedi Celine Elara'ya. "Şimdi senin de hatırlamanın zamanı geldi. Bütün dünya da senin izinden gidecek."

Elara'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Eli de aynı şeyi söyledi."

"Eli görüldüğünden daha akıllıdır. Onu kendi lehine kullan."

Enzo, Elara'nın elini sıktı. "Ama bu ne anlama geliyor?"

Celine bilmiş bir gülümsemeyle, "Yakında öğreneceksin. Her şey olması gerektiği gibi geliyor," dedi.

"Eh, eski mitolojik yaratıkların da etrafımdaki diğer tanrılar tarafından terk edilmiş insanlar kadar bilmeceyle konuşmaktan hoşlandığını bilmek güzel." Elara alaycı bir gülümsemeyle Nemeus'a doğru yavaşça yürüdü. Nemeus, yelesini sallıyordu.

"Majesteleri," diye mırıldandı ve zarifçe eğildi. Enzo'nun dudaklarının kıvrıldığını görmek için döndü. "Ne?" diye mırıldandı. "O kesinlikle kraliyet ailesinden."

Nemeus, onu mükemmel bir şekilde anladığını ima edercesine başını eğdi. Altın rengi gözleri Enzo'nun gözlerine sabitlendi, mükemmel bir ayna gibi. Kanatlı aslanın boğazından derin bir gürültü yükseldi. Sonra geldiği yere doğru süzölmeye başladı, kanatlarını açarak önlerindeki kırmızı kum denizinde kayboldu.

"Geri dönsek iyi olur," dedi Enzo, kararan gökyüzüne gözlerini kısarak. Ufukta kan kırmızısı bir renge bürünmüştü. "Teşekkürler, Celine." Derin bir reverans yaptıktan sonra Elara'yı saraya doğru kıvrılan dar patikaya çekti.

"Bir şey söyleyeceğim, Elara."

Elara devasa heykele geri döndü. Enzo'ya beklemesi için güven verici bir şekilde başını salladıktan sonra Celine'in yanına geri döndü.

"Sana hayatını kurtarabilecek bir tavsiye vereceğim." "Heyecanla bekliyorum."

"Alacakaranlık camı bıçağını yanında tut. Ne yaparsan yap, onu prence verme."

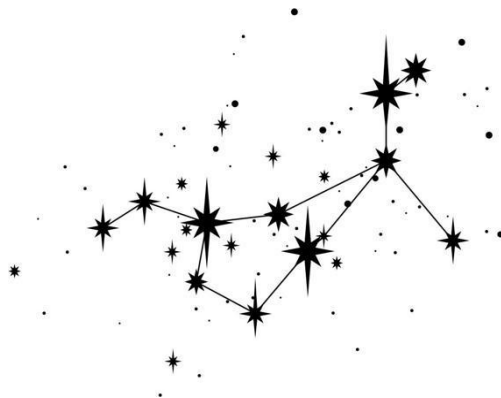
Elara ona kaşlarını çatarak, biraz soğuk bir ses tonuyla cevap verdi. "Peki neden? Ona hayatımı emanet ederim."

"Bana cevap veremeyeceğim sorular sorma. Şu anda bile kaderim daha fazla konuşmamı engelliyor. Sadece mythas'ın sözlerine güven."

Elara geriye doğru yürürken gözlerini kısarak baktı. "Bu diyarda birinin açıkça konuştuğu gün, benim öldüğüm gün olacak."

"Tanrıların hızı seninle olsun, Elara," dedi Celine, altın elleri yüzüne getirilirken. "Tekrar görüşmemiz için dua ediyorum."

Heykel tekrar hareketsizleşti, Celine elleriyle gözlerini kapattı ve Elara Enzo'ya doğru aceleyle geri döndü. Sanki konuşma hiç olmamış gibi, Enzo'nun sorgulayan bakışlarını görmezden geldi. Nedenini bilmiyordu, ama içinden gelen bir his, bu konuşmayı gizli tutmasının en iyisi olduğunu söylüyordu.

Elli Birinci Bölüm

ELARA, gölgelerini çağırıp ejderhasıyla saraya geri dönmeyi düşünmüştü, ama büyüsünü saklaması gerekiyordu. Zaten her gün rezervlerini doldurmaya özen gösteriyor, birazını çekip hazırlık için biriktiriyordu. Saray, geri döndüklerinde sessizdi, sadece mermer zeminde ayak sesleri yankılanıyordu. Elara'nın odasına giden tanıdık dolambaçlı koridoru takip ettiler ve Enzo kapısının önünde durduğunda Elara bir rahatlama dalgası hissetti. Bir hafta önce, onunla birlikte odasına girmesinin tanıdık hissi bir daha asla yaşanmayacağını düşünmüştü.

"En son buraya geldiğimizden beri çok şey değişmiş gibi geliyor," diye düşüncelerini ona dile getirdi. "Sadece birkaç gün önce, tam bu kapının önünde, seninle hiçbir şey yapmak istemediğimi söylüyordum." Kapıya bir göz attı, sonra onu açıkça izleyen Enzo'ya döndü.

"O gece için çok üzgünüm. Babanla olan konuşmanı duydum. Bu, görmezden geldiğim her şeyi hatırlattı ve aklımı kaçırdım." Ona endişeyle baktı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı, yüzünde rahatlama belirdi. "El, babam siktirip gidebilir, umurumda değil - ve ona da öyle söyledim. Söylediklerinin tek kelimesi bile doğru değil. Onun dışında kimse onun düşündüklerini düşünmüyor. Seninle tanışan herkes sana hayran kalıyor. Bugün Bruno'ya bak." Elara güldü. "Ve onun beni senden uzak tutmaya çalışmasını çok isterim."

"Bunu anlamam bu kadar uzun sürmemeliydi. Senin sadece arkadaşın olabileceğimi düşünerek ikimize de yalan söyleyerek aptallık ettim."

"İkimiz de bunun hayatımızın en kötü haftası olduğu konusunda hemfikir miyiz?" Enzo titrek bir kahkaha attı ve Elara kalbinin göğsünde güm güm attığını hissetti.

"Artık seninim," dedi sessizce, elini arkasındaki kapı koluna uzattı.

Enzo'nun gözleri, Elara kapı kolunu çevirdiğinde parladı. Elara, Enzo'nun elini tutup onu odasına götürdü. Uylukundaki kılıfı çözdü, Sofia'nın hançerini çıkardı ve alacakaranlık camından yapılmış bıçağı dikkatlice komodinin üzerine koydu.

"Bunu söylemeni dinlemekten asla bıkmayacağım," dedi Enzo, arkasına yaklaşarak. Elara başını onun göğsüne yasladı, Enzo ise ellerini onun boynuna dolayarak elbisesinin yakasını okşadı.

"Güzel," diye mırıldandı ve eliyle elbiseyi yırttı. Dikişler kopunca heyecanla nefes aldı ve çıplak bir şekilde onun önünde uzandı, elbise artık paramparça olmuştu ve o da onu bir kenara attı. Onu yatağa itti, üstüne uzandı ve ellerini yukarıda sabitledi.

"Ben de sana bakmaktan asla bıkmayacağım," dedi, ağzını kadının boynuna, göğüslerine gezdirerek, dişleriyle meme uçlarını çekiştirerek. Kadın sırtını kavisledi ve adam geri çekilerek ona baktı. Kadının yemin ettiği kadarıyla, adamın bakışlarında ateşi hissedebiliyordu, yüzeyin altında kaynayan, zorlukla kontrol edilen gücün patlak verdiğini. Enzo doyasıya içtiği sırada, o da bu ateşin kendisini ısıtmasına izin verdi ve daha da kıvrıldı, Enzo'nun dişlerinin arasından çıkardığı tıslama sesine ve ona sertçe bastırmasına gülümsedi.

"Biliyor musun Prens, bizi bu yatakta hayal etmiştim," dedi, sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. O, ona doğru eğildi, ona bastırdı.

"Öyle mi?" diye fısıldadı kulağına, dilini kulağının içinde dolaştırarak, vücudunun her yerinde titremeye neden oldu.

"Evet," diye fısıldadı.

"Peki ne hayal ettin?" diye sordu, kalçalarını yavaşça sallayarak pantolonunun altında ne kadar sert olduğunu hissettirdi. "Güzel şeyler, sanırım."

"Bu," dedi, kalçalarıyla onu teşvik ederek.

"Seni nasıl aldım?" Ağzı tekrar göğüslerine indi, konuşurken emdi ve yaladı. "Duvara yaslayarak mı? Balkonda mı? Tahtta otururken mi?"

Enzo'nun dudakları vücudunda ateş yakmaya devam ederken nefes almak zorlaşıyordu.

"Hepsi." Yumuşak bir kahkaha attı.

Enzo hareketsiz kaldı, yüzünde kötücül bir gülümseme belirirken ona baktı.

"Ve bu fantezilerde, bu sabah yaptığın gibi, benim için çok iyi miydi?" Burnu kaburgalarına değdi.

Elara'nın tüm vücudu onun sözleriyle arzuyla titredi. "Evet," diye fısıldadı. "Beni düşündüğünde kendine dokundun mu?"

Dudaklarını ısırdı, hayal kırıklığına uğramış ve uyuyamayan tüm gecelerinin görüntüleri gözünün önüne geldi, hayal ettiği yüz onun yüzüydü, elleri ise kendi ellerinin olduğu yerdeydi.

Adam onun hareketini takip etti ve mutlu bir şekilde mırıldandı. "Göster bana."

Elara'nın gözleri bu meydan okumaya parladı. Bir an tereddüt ettikten sonra, onun bakışları altında ona göstermeye başladı. O, gözlerini ondan ayırmadan, siyah gözleriyle soyundu. Tekrar ona doğru eğildi, güçlü kollarıyla başucundaki yatağın iki yanını destekledi. Sonra elini onun elinin olduğu yere indirdi ve parmağını kendi parmağıyla kapattı.

"Böyle mi?" diye fısıldadı dudaklarına, sonra dilini ağzına soktu. O, onun dokunuşuyla eriyen gümüş gibi eridi, hayal edebileceğinden çok daha tatmin ediciydi.

"Beni nasıl arzuladığını duymak istiyorum," dedi yavaşça, mum ışığında onu arayan parmağıyla onu okşarken. "Bütün bu haftalar boyunca. Senin için de nasıl bir işkence olduğunu."

Adam kadının kulak memesini ısırdı ve kadın kendi çığlığını bastırdı. Ona baktı, bakışlarında özlem ve arzu vardı, adamın bakışlarında da aynısı vardı.

"Her gün seni arzuladım," dedi, "sen yanımdayken bile." Dudaklarını ısırdı, dişleriyle çekerek. Enzo inledi, sonunda kendini ona itti, bir eli boğazında, diğeri ise başucunda sabit duruyordu. Başparmağıyla köprücük kemiği arasındaki çukuru okşadı.

"Benim tatlı karanlık meleğim," dedi, yeni hissin verdiği zevkle kıvranışını, yerinde sabitlenmiş, kalçalarını onunla aynı ritimde hareket ettirmesini izleyerek. Elara onun sıcaklığını, dokunuşuyla yanan, acı verici ve enfes hissini hissedebiliyordu. "Bana bak," diye mırıldandı, eli çenesini kavramak için yukarı doğru kaydı.

Elara, büyülenmiş bir şekilde, uzaklaşmadan ona baktı. Onun içindeki ihtiyaç ve açlık, kendisinininkiyle aynıydı ve Elara, yoğunluk onu parçalarken, çok yüksek ses çıkarmamak için dudağını ısırdı. Enzo, içindeki hızını artırırken, saçlarını kavrayarak, düşük bir iniltiyle nefesini tuttu. Elara, eliyle onu durdurdu.

"Bekle," dedi nefes nefese. O yavaşladı. Seksi bir gülümsemeyle, onu içinden çıkardı ve döndü, kalçalarını kaldırıp diz çökerken bacaklarını genişçe açtı. Enzo'nun arkasında bu manzarayı görünce çıkardığı inilti, onu tekrar ıslatmaya başladı.

"Bunu sonsuza kadar izleyebilirim," diye mırıldandı ve kadın gövdesini yatağa daha da batırarak sırtını kavisledi. "Benim için ne kadar ıslandın." Kadının kalın parmaklarının kıcını okşadığını, başparmağının merkezini okşadığını hissetti. "Ne kadar güzelsin."

Gerginleşti, onun içine girmesine hazırdı. Ama nefes alış, onun arkadan onu yalarken dilinin yumuşak dokunuşunu hissettiğinde, ayak parmaklarını kıvırtan düşük bir iniltiye dönüştü. Ona doğru itti ve o onayını mırıldandı, bunun titreşimi ona şok dalgaları gönderdi.

"Tanrım, bu tat, çok tatlı," diye tekrar inledi. "Senden sarhoş olabilirim." Dilini onun içine zorla soktu ve o ağıladı, zihninde yıldızlar çöktü. "Seni bir hafta boyunca sikebilirim. İki hafta. Bu ihtiyaç hiç bitmez."

Nefes nefese kalmış nefesleri hızlandı.

"Biliyor musun, senden nefret ettiğimi düşündüğümde bile, seni sikmek istedim. Beni tükettin Elara. Uyanık olduğum her an, sadece kavga etmek için olsa bile, seni yanımda istedim."

İç uyluklarında keskin bir ısırtık hissedince küfretti, küçük acı, sinirlerini sıvılaştırarak zevke dönüştü.

"Sen de rüyalarımın girdin," diye mırıldandı, diğer uyluğuna kısa öpücükler kondurup tekrar yukarı doğru ilerlerken. "Orada yatıp, nefretini sikmemi

Ne kadar nazik davranmadığımı hatırlıyor musun? Uyandığımda sertleşirdim ve seninle günü geçirebilmek için banyoda mastürbasyon yapmak zorunda kalırdım."

Kafasını çevirip ona baktı. "Seni o kadar çok ışkence mi ettim?" diye sordu, hafifçe gülerek.

"Hiç bilmiyorsun."

"Şimdi de öyle sik beni," diye fısıldadı.

Enzo kalçalarını kavradı ve başını kaldırdı. "Emin misin?"

Kaşlarını kaldırarak ona bakmaya devam etti. "Helios Aslanı avını nasıl parçaladığını göster bana."

Elara, Enzo kendini sonuna kadar ona sokarken içini çekti, Enzo bir eliyle ellerini arkada tutarken diğer eliyle başını aşağı doğru bastırdı. Enzo onu gererken, acımasız hızıyla ona lezzetli bir acı yayıldı.

"Her zaman sendin, bunu biliyorsun, değil mi?" diye sertçe sırtına fısıldadı, omurgasının dibindeki dövmeyle yalarken. "Birlikte geçirdiğimiz ilk günden sonra başka bir kadına dokunamadım bile."

Elini saçlarına doladı, elini saçlarına dolayarak onu kendine doğru çekti. O, onun içine daha derine girerken, yeni hissettiği duyguya inledi. O, başını kendine doğru çekerken, sırtı göğsüne bastırdı, dili boynunda yukarı doğru kayd.

"Böyle sikilmeyi seviyor musun, Prens? Sert ve kaba?"

"Evet," diye nefes nefese cevap verdi. İçindeki karanlık, her zaman tatlı sevişmeden daha fazlasını aramıştı ve onu tüketmişti.

Kızın kalçalarını üzerinde ileri geri kaydırdı. "Anlıyorum. Çok ıslaksın. Şimdi benim için kendinle oyna."

Parmakları aşağıya doğru kayd, Enzo yavaşlarken, derin ve ölçülü hareketleriyle, onun cinsel organının hassas ve zonklayan noktasını okşadı.

"Çok baskınsın, Prens," diye mırıldandı, Enzo'nun sarhoş edici ritmine uyum sağlayarak orgazmının başladığını hissederken.

Enzo yumuşak bir şekilde güldü. "O akıllı ağzın, benim sikimi alana kadar sana orgazm olmanı yalvaracağını uzun zamandır hayal ediyordum."

Elara nefesini tuttu, onun müstehcen sözleri onu mahvetti, zevk onu yeni zirvelere taşıdı. "Bana izin ver," diye yalvardı, Enzo'nun eli kalçasını o kadar sıkı kavradı ki iz bıraktı. Diğer boğazına kayd, hareketi o kadar sahipleniciydi ki, sadece bu hareketle neredeyse orgazm olacaktı. Nazikçe sıktı.

"Bu boğaz benim," diye kulağına fısıldadı, hafifçe eğilerek, içindeki rahatlamayı isteyen kısmı tam olarak nasıl ulaşacağını biliyordu. Eli göğsüne doğru kayd. "Bu kalp benim." Avucunu oraya bastırdı, sonra elini tekrar kaydırdı. Cinsel organına ulaştığında, Elara

keskin bir nefes aldı. "Bu am benim. Senin her parçan benim. Ve ben de seninim."

Başparmağıyla tek bir hareketle, o ona girmeye devam ederken kadın orgazm oldu. Adam inleyerek onu kendisiyle birlikte hareket ettirdi ve kadın bir çığlık atarak orgazm oldu, adam da hemen ardından.

Soğuk beyaz çarşafların üzerine yığıldılar, o kadının saç teliyle oynarken, vanilya ve seksin hafif kokusunu içlerine çektiler.

"Bunu seviyorum," dedi. "İpek gibi senden dökülüştü. Antrenman yaparken kaç kez beni kırbaçladı ya da gıdıkladı, ellerimi saçlarına sokup toplamak ve seni öpmek için kendimi ne kadar zor tutmam gerekti, biliyor musun?"

Elara ona gülümseyerek döndü, omzuna dökülen saçlarıyla ona öpücük vermek için eğildi. Altın kahverengi göğsünde küçük daireler çizdi, pürüzsüz ve sert yüzeyi, ilk ışıktaki balkondaki teras fayansları gibi hala sıcaktı. Elini kalbinin üzerinde durdurdu, kalbinin sessiz kükremesi kendi nabızıyla buluşuyordu. "Her zaman ne yapmak istediğimi biliyor musun?" diye sordu komplo kurarcasına

"Bu çili öpmek." Yüzünü onun gözünün altına yaklaştırdı ve oraya yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ve bunu yap." Parmaklarını, yanağına değen kömür siyahı uzun kirpiklerinin üzerinde nazıkçe gezdirdi. "Ve bunu," dedi yumuşak bir sesle, başparmağıyla kulak memesini okşayarak, oradaki altın yüzüğü okşadı. "Nedenini bilmiyorum," diye güldü. "Sadece küçük detaylar, ben i m aşık olmaya başladığım şeyi oluşturuyordu."

Elara artık tamamen yüzüstü yatıyordu. O, saçlarını okşarken, yatakta yarı oturur pozisyonda ona baktı. "O hücrede kilitli kaldığımda, Gem her gün zihnimi kırmaya çalışıyordu," dedi sessizce, çarşafın üzerinde duran bir iplikle oynayarak, "zihnim bu şeylere takılmıştı. O küpe, gözünün altındaki çil, kirpiklerinin gölgesi. Gözlerine düşen bukleler. Bütün o süre boyunca beni ayakta tutan şeylerdi. Seni bu kadar canlı detaylarla hatırlarsam, belki karşımda belirirsin diye düşündüm." Sonra utanarak güldü. "Aptalca, biliyorum."

Yüzü duygularla doluydu ve onu kendine çekti, böylece göğsüne yaslandı, kalbi eskisinden daha hızlı atıyordu. "Bunu düşünmeden alevler içinde kalıyorum," dedi. "Senin kapıldığımı anladığımda ben..." Durdu, başını salladı. "Celestia'yı ateşe vermeye hazırdım."

Elara, bunu söylerken gözlerinde beliren vahşi sözüne inandı. "Hadi ama," diye alay etti. "Bunu gerçekten yapmazdın. Çapraz ateşte kalacak tüm masum insanları bir düşün."

Enzo karanlık bir kahkaha attı. "Benim şefkatimi abartıyorsun Elara, ve *benim için* ne kadar değerli olduğunu hafife alıyorsun. Seni sıcak tutacaksa bütün dünyayı yakardım."

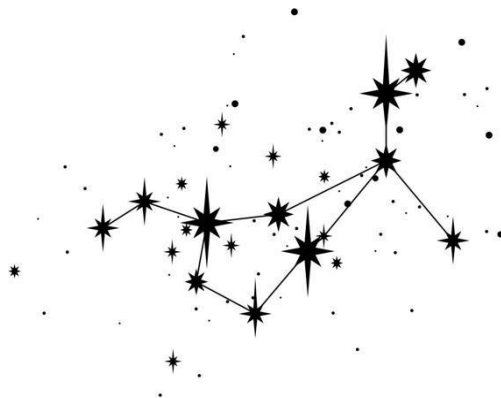
Ona daha da yakınlaştıkça, bencil bir zevk onu sardı. "Yani benim için dünyayı ateşe verirdin," diye düşündü. "Senin için dünyayı karanlığa çevirirdim. Benden alınsaydın, eve dönene kadar tek bir ışık bile parlamazdı," diye ekledi sessizce, onun sözlerinin kendisi için ne anlama geldiğini anlamasını istiyordu, Enzo'nun yaptığı gibi onu sorgusuz sualsiz sahiplenilen birinin olduğunu. O da buna karşılık onu sıkıca sarıldı.

Gözleri, tuvalet masasındaki alacakaranlık aynasına takıldı. "Yarın bir yıldız düşecek," dedi.

Enzo onu nazikçe öptü ve yanına uzandı. "Ve sonra özgür olacağız. Seni seviyorum Elara," diye cevapladı. "Son nefesime kadar ve ötesinde."

O, sırtında güven verici daireler çizerek onu okşarken, gülümsedi ve ona sarıldı.

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldandı, rüyalar onu dallarıyla sarmaladı. Uykuya dalarken hatırladığı son şey buydu.

Elli İkinci Bölüm

ELARA ŞAFAK KUŞLARININ SESİYLE UYANDI, her zamanki neşeli cıvıltıları bu kez tiz bir çığlık gibiydi. Kaşlarını çatarak Enzo'nun sıcaklığını aradı. Yanındaki yer soğuktu, boştu.

Gözlerini açtığı anda kaşlarını daha da çattı, çünkü Enzo'nun kıyafetleri yoktu. Oturup yavaşça yataktan kalkarken, içinde garip bir uğultu duyulmaya başladı. Yeterince sessiz ve nazik davranırsa, belki de içindeki *bu* dürtü sona erecekti. Gece yarısı giydiği siyah ipek gecelik, giyinme masasına doğru yavaşça yürürken yere sürtünüyordu.

Kapı gürültüyle açılmadan önce, bir zamanlar duskglass'ın durduğu boş yere tek bir hıçkırık attı.

Parçalanmış ahşap sesi onu deldi, o çığlık attı, altın renkli Helion zırhlı askerler içeri akın etti, o ise şaşkınlıkla duvara yaslandı.

"Hayır," dişlerini sıkarak söyledi, kalbi çarparken zihni hızla çalışıyordu. "*Hayır*," diye bağırdı. Çaresizce gölgeler fırlattı, en yakın muhafızı boğarken siyah dumanlar etrafını sardı. Bir başkası ilerledi ve o boğazından gelen bir çığlık attı, diğer elini ona doğru uzattı ve onu karanlık bir duvara doğru itti. Ama sayıları çok fazlaydı ve o hazırlıksız yakalanmıştı. Bir asker arkasına atladı ve boynuna ipleri sertçe geçirdi. Boğazı yanmaya başlayınca onlara karşı tısladı.

"Sessizce gelmen senin yararına. Tiyatro yapma," diye kulağına hırladı ve ipleri daha da sıktı. Yanma devam ederken küfretti, gölgeleri yok olup gitti.

"O nedir?" diye boğuk bir sesle sordu, direnmeye çalışarak.

"Gölge katili. Direnmeye devam edersen, bu senin için hiç hoş olmayacak."

Elara gölge katilini daha önce duymuştu, onun hakkında uyarıldı. Asterian büyüünü kontrol altında tutmak için kullanılan iğrenç bir zehirdi. Tabii ki, kendi krallığında hiç karşılaşmamıştı. Ama Helios'ta... Evet, Idris'in ona sahip olması onu hiç şaşırtmadı.

Bilekleri arkadan bağlanırken, aynı kaplı ipler sıkıca bağlanırken, derin nefes almaya zorladı kendini. Ariete'nin zindanında hissettiği aynı boğulma hissini, güçlerinde tanıdık bir zayıflama hissetti. Muhafız sonunda boğazındaki ipleri çözdü ve onu ileri iterek tökezlemesine neden oldu.

"Bu büyük bir hata," diye homurdandı, zihni hızla çalışırken bile. Vardığı sonuç doğru olamazdı. "Hemen prensi çağırın. Prens Lorenzo. Oh, bunun için sizi ateşe atacaktır." Elara, tüm cesaretini topladı

, ciddi bir talihsizlik yaşıyan bir kraliçe gibi. Kalbi çarparken bile güldü. "Enzo!" Büyük merdivenden sertçe itilirken daha yüksek sesle bağırdı. Kolunu tutan bir muhafızı tekmeledi ve bu yüzden korkuluğa itildi.

Merdivenlerin altına vardıklarında Elara ağır ağır nefes alıyordu, gözleri umutsuzca tanıdık bir yüz arıyordu. Hizmetçilerden herhangi biri, Leo, Merissa. *Herhangi biri.*

Taht odasının kapıları, onlar oraya vardıklarında açıldı, birkaç muhafız içeri girip Elara'yı sürükleyerek geçirdi, geceliği kapıya takıldı.

"Enzo!" diye bağırdı, içeriye sendeleyerek girerken. "Onu hemen yakala, En..."

Sesi kesildi ve hareketsizce durdu, muhafızlar onu mağara gibi odadan aceleyle çıkarmaya çalışırken bir heykel gibi. Dünya arkasında kayboldu, muhafızların bağırışları sustu, ona sertçe tutunan ellerini bıraktılar.

Enzo oradaydı. Kralın sağında, tahtında duruyordu, yüzünde okunamayan bir ifade vardı. Ve onun yanında, solgun yüzünde zar zor kontrol ettiği vahşi bir sevinç ifadesi olan Ariete duruyordu.

Elara'nın dizleri titredi, ama dişlerini sıktı ve tüm varlığıyla çökmek için kendini zorladı. Muhafızların onu uzun koridordan geçip havuzun önünden tahtın önüne götürmesine izin verdi. Frangipani çiçeklerinin kokusu artık ağzında bayat ve çürümüş gibiydi.

"Mülkümü almaya geldim," dedi Ariete, kırmızı gözleri parıldayarak. "Seni tekrar görmek ne güzel, sevgilim." Sırıtarak, sesi Elara'nın omurgasını ürpertti. Elara, yüzünün bir tarafının hala hafifçe bozuk olduğunu, yara izlerinin üzerinde parlak yeni bir derinin iyileştiniğini memnuniyetle fark etti. Soğukkanlılığını toplayarak, kibirli maskesini taktı.

"Senin için aynı şeyi söyleyemem. Biraz... yanmış görünüyorsun."

Bir adım öne çıkarken dudakları kıvrıldı. Enzo'ya dönmeden önce tüm cesaretini toplayarak kalbinin çarpışını bastırmaya çalıştı. Yükseltilmiş kürsünün önünde diz çökmeye zorlanırken, artık soğuk olan altın rengi bakışlarını kendine zorla sabit tuttu.

"Enzo, bu ne?" diye sordu, sesinde hafif bir titreme vardı. Ama cevap veren kraldı.

"Prenses Elara," diye alay etti Idris. "Gerçekten senin başıboş dolaşmana izin vereceğimi mi sandın? En büyük tehdidim olan seni krallığıma kollarımı açarak kabul edeceğimi mi sandın?"

"Bana sığınak vereceğine söz verdin," diye tükürdü, ellerindeki titremeyi durdurmaya çalışarak. "Bana söz verdin."

"Sözümü." Idris alaycı bir şekilde elini havada salladı. "Söz verdim. Ve bir süreliğine, sen bizim planımızdın. Ariete krallığımızı işgal etmeye karar verirse diye, seni bizim için bir silah olarak eğitmek için." Dudaklarında soğuk bir sırıtışla öne eğildi. "Ama zaman geçtikçe neyi fark ettim biliyor musun? Ne kadar güçlü hale geldiğini. Ne kadar cesur ve pervasız olduğunu. Sence tahtımın karşısında kimi görmek isterdim? Dünyayı değiştirmek isteyen inatçı bir kız mı? Yoksa birbirimizi rahatsız etmediğimiz sürece barışı sağlamakla yetinen bir Yıldız mı?" Sırıttı. "Planlar değişir, sevgili cadı."

Elara ona saldırdı, ama bağları onu durdurdu. O güldü. "Sen kaçırıldıktan sonra, Ariete'nin seni ne kadar çok istediğini ve bunun bizim lehimize nasıl işleyebileceğini anlamaya başladım. Sen, benim hükümdarlığımı güvence altına almak için bir pazarlık kozu oldun. Ondan sonra her şey çok basit oldu. Oğlumu seni oyalama görevine sokmak onun fikriydi."

Elara, Enzo'ya umutsuzca baktı, onun da bu işin bir parçası olduğuna inanmak istemiyordu.

"Ah evet." Prens sonunda konuştu, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle. "Son birkaç aydır bana verdiğin... özgürlük için sana teşekkür etmeliyim. O iyi bir seks partneri," diye Ariete'ye ekledi.

Elara tekrar saldırdı, Ariete ise kahkahalar attı, ama gölge avcısı daha da ısırıldı. Gözlerinde biriken yaşları zorla geri çekti.

"Sen düşmanıyla gezip tozup, kendini satarken, Ariete'nin dikkatini Helios'a çekmek için küçük planını gerçekleştirirken, ben de onunla kendim temasa geçtim. Bir Yıldız'ın bile reddedemeyeceği bir anlaşma önerdim. O bana krallığıma asla dokunmayacağına dair söz verecekti, karşılığında da küçük ödülü ve tek tehdidi olan seni cebinde güvenle saklayarak Asteria'yı yönetmeye devam edebilecekti." Kralın gözlerinde bir parıltı vardı ve Elara bunun açgözlülük olduğunu şimdi fark etti.

"Bir şeyi unutuyorsun, sevgili Idris," dedi Ariete keskin ve soğuk bir sesle. "Planımın en iyi kısmını nasıl unutabilirsin?" Ellerini çırpıtı, ses taht odasında yankılanarak Elara'yı irkitti. Ona doğru bir adım daha attı ve buz gibi parmaklarıyla Elara'nın çenesini kaldırdı. "Beni yok edebilecek tek silahtan biri, yüzyıllardır aranan ama kimse tarafından bulunamayan. Ve sen, sevgili prensimizin birkaç tatlı sözülle onu yarattın. Tam da o silahı, evet sen, sevgili Elara, kelimenin tam anlamıyla bizim ellerimize teslim ettin."

Elara, Ariete'nin arkasındaki Enzo'ya bakarken kalbi durdu. Enzo, alacakaranlık camını çıkardı, bıçağı Işıktaki parıltıydı. Elara'ya küçümseyerek bakarken, sırtarak Ariete'ye uzattı.

"Neden?" Tek kelime dudaklarından döküldü.

"İllüzyonlarda iyi olan tek kişi sen değilsin, Elara," dedi Enzo. "Rol yapmak kolaydı, sana güvenmeni sağlamak daha da kolaydı." Kıkırdadı. Yüzünü incelerken, kendini bir yabancıya bakarken buldu. Binlerce anı gözlerinin arkasında uçup gitti, her biri ona acı verici bir şekilde vuruyordu.

"Onu gözümün önünden çekin," dedi, yüzünde tiksinti ifadesiyle.

"Birlikte geçireceğimiz geleceği sabırsızlıkla bekliyorum, Elara," diye mırıldandı Ariete, çenesini eğerek. "Seni kırmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

O direnirken, Enzo'ya umutsuzca bakarken, alnına bir öpücük kondurdu. Ama önündeki manzarayı izlerken, onda en ufak bir öfke ya da kıskançlık yoktu. Sadece cam gibi gözlerinde soğuk bir kayıtsızlık vardı.

İki asker onu kaldırdı, elleri hala arkada bağlıydı.

"Ariete, duruşmadan sonra Helion yasalarına göre seni haklı olarak talep edebilecek," diye bağırdı Kral Idris, Elara götürülürken.

"Her şeyi kurallara uygun yapıyorum Elara, etkilenmedin mi?" diye kıkırdadı Ariete. "Köylüler isyan etmesin diye. En son istediğimiz şey bir şehit çıkması. Mültecilere kötü muamele edildiği söylentilerinin yayılmasına izin veremeyiz, değil mi?"

"Sonuçta biz canavar değiliz," diye bitirdi Idris, Ariete çılgınca sevinçle gülerken sırtarak. O anda Elara çığlık atmak, tükürmek, Enzo'ya atlamak ve onu sallamak istedi. Ona tokat atmak, tırmalamak ve cevaplar talep etmek istedi. Ama bir prenses olarak başını kaldırdı, çenesini sıktı ve omuzlarını geriye doğru çekerek dik durdu.

Sonra, elinden geldiğince onurlu bir şekilde dönerek, taht odasından çıkarılmaya izin verdi. Kapıya ulaştığında geri döndü. Çelik gibi gümüş gözleri, önündeki üç adama dikildi. Yıldız, Zorba ve Yalancı.

Enzo'ya bakışlarını sabitleyerek, sesi taht odasında yankılanarak şöyle dedi: "Senden de kurtulacağım."

Zorla çekilirken bir daha geri dönmedi, sözleri çiçek kokulu havada asılı kaldı. Ağlamadı, çığlık atmadı. Hücreye itilip geri çekilen ayak seslerini duyana kadar ağlamasına izin vermedi, kalbi içinde parçalanıyordu.

Kasvetli hücre Elara'yı çevreledi. Duvarlara sıkışıp kalırken kendini nefes almaya zorlayarak yere yığıldı. Keder boğazını sıktı, kafatasında

kafatasını delip geçiyordu. Düşünceleri çok yoğun, çok fazlaydı. Gerçeklik o kadar akıllmaz görünüyordu ki, tek yapabileceği şey kendini kaybetmemektir.

Ağlayarak yanına kıvrılmış halde yatarken, nefes alış gittikçe zayıflamaya başladı. Enzo'nun çeşmenin yanında olduğu anılar, Enzo'nun ona iyi geceler öpücüğü verdiği anlar, Enzo'nun bulutlarda onunla dans ettiği anlar, nazikçe saçlarını yıkadığı anlar, onunla seviştiği anlar. Bu anılar tek tek kalbine kazındı, ta ki içten, fiziksel bir acı hissedene kadar. Gölge avcısı hala bileklerini bağladığı için kaçamadı ve karanlığın derinliklerine ittiği tüm duygular yüzeye çıktı ve onu karanlığa sürükledi.

Gökyüzü mürekkep gibiydi, mavi görünen türden bir karanlıktı. Sessizdi. Gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Esinti yoktu, yankı yoktu. Elara'nın burayı ilk başta garip bulmasının nedeni buydu. Yine de açık hissettiriyordu. Hücresinin dar duvarlarının aksine. Sanki uzun zamandır ilk kez nefes alabiliyormuş gibi. Karanlık, ondan çok uzun süredir kaçan bir ruhu rahatlatmaya yarıyordu. Korkmuş olduğu acı onu sarmış ve okşamış gibiydi. Acıya kapılmanın böyle bir his olacağını bilseydi, bunu çok uzun zaman önce yapardı.

Önünde uzanan koru, gövdelerindeki budaklar ve kıvrımlardan yaşlarının anlaşıldığı kadim ağaçlarla doluydu. Arkasında ultraviyole renginde tepeler uzanıyor, ayaklarının altındaki çimenler parıldıyordu. Geceliği etrafına yırtık pırtık, çamur lekeli ve parçalanmış, artık birer paçavradan ibaret kalmış halde düşmüştü. Elara'nın ruhu onu ağırlaştırıyordu, her adım bir mücadeleye dönüşmüştü. Tüm o koşuşturmanın ardından, sadece bir ayağını diğerinin önüne koymaya odaklanmak bile yorucuydu. Çıplak ayakla, çıplak ve tamamen yalnız bir şekilde, elbisesini atarak koruya doğru yürüdü.

Bu yerde rüzgârın esintisi bile yoktu. Sadece, sanki ses gibi hissedilen, kulakları sağır eden bir sessizlik vardı. Kadim ağaçların dallarının altında sığınacak bir yer aradı. Sonunda, çaresiz ve aşağılanmış bir şekilde uzandığında, yağmur yağmaya başladı. Gökkuşağının renkli ışıklarından oluşan damlalar, nihayet karanlık gecede ses yaratmaya başladı. Başını ağacın gövdesine yasladı. Yağmur daha şiddetli ve hızlı yağmaya başladı, siyah saçlarını alnına yapıştırdı. Gözyaşlarıyla karışarak, hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemez hale geldi.

Bunu içine aldı. Nefes aldı. Göğsünde basıncın yükseldiğini hissetti, donuk bir ağrı hissetti ve sonra bunun onu parçalamasına izin verdi, içinden kelimelerle ifade edilemeyen bir çılgılık kopardı. Bu rüya manzarasında, yaşadığı ve öldüğü arasındaki bu gerçeküstü noktada, bedeni başka bir dünyada, ruhu ise burada dağılmış haldeyken, yağmur onun içine giriyor gibiydi. Kederden bahsediyordu. Üzüntüden. Tutulmayan sözlerden ve yalanlardan, onu korkak yapan şeyden, onu aptal yapan şeyden. Acı keskindi, sözler diş ve pençeler gibiydi, onu paramparça ediyordu. Bu gerçektir. Ve böylece,

acıya kucak açtı. Işıksız gecede gölgelerinin parçalarını gördü. Dehşet, tiksinti, uzun zamandır kaçtığı parçaları. Gülümsedi. Çılgın, yarı rüya gibi bir gülümseme.

Gölgeleri titredi ve büküldü, bir insan figürü oluşturdu. Ona yaklaştı.

"Seni bekliyordum," dedi gölge. "Ben de seni," diye cevapladı Elara.

Sonunda, görmemek için elinden gelen her şeyi yaptığı her şeyle yüzleşti. Ve kendi çarpık tarzında, bu muhteşemdi. Sonunda, saklanmak zorunda kalmadı. Teslimiyet, hakaretler, düşüncelerin kesilmesi, gerçekler, hepsi muhteşemdi. Sonunda, düşmek için bir mazereti ya da kaçmaya devam etmek için bir nedeni kalmamıştı. Sadece *var olabilirdi*.

Yağmur yağmaya devam etti. Vücudu, cildine çarpan yağmur damlalarının etkisiyle titriyordu. Zihninde, gölgesinin yanında uzandığını gördü. Parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi.

Ve böylece, o eski koruda uzandılar.

Yağmur, onun kim olduğunu silmeye başladı. Elara'nın cildini, ruhunun parçalarını, boğazındaki iltihaplı kısımları, kalbindeki hasarı soydu. Tanrılar, ne kadar acı vericiydi. Hâlâ ağlıyor, titriyor, boğuk hıçkırıklarla nefes nefese kalıyor, çürümüş ağzından hırıltılı sesler çıkarıyordu.

Gölge, derisini ürperten korkunç bir tıslama ile tekrar konuştu. "Ne zamandır benden kaçıyorsun?"

O cevap vermedi.

Yeniden konuştu. "Senin bastırdığın her şey beni besledi. Yine de, bana bir kez bile yakından bakmadın."

Elara ona acıyarak, üzerine yağan yağmur damlalarına karşı dişlerini sıktı.

"Bir Yıldız'a karşı gölgelerini nasıl kullanacağını düşündün, Elara hareketsiz kaldı ve sözlerin kulaklarında yankılanmasına izin verdi. Sahip olduğu güç Elara hareketsiz kaldı, sözlerin kulaklarında yankılanmasına izin verdi. Sahip olduğu güç kaynağı, yaşadığı engeller... O, daha fazlası olduğunu hissetmişti —kendisinde— ve hatta bunu görmezden gelmişti.

Yumuşak bir sesle fısıldadı, "Neredeyim ben?"

"Kendi rüyalarının dünyasındasın," dedi gölge kısık bir sesle. "Onun derinliklerinde. Kimsenin gitmemesi gereken kadar derinde. Erişmek için beklediğin son güç burada. Teslim olmalısın."

"Teslim olmak mı?" diye endişeyle sordu. "Ben çoktan teslim oldum. Kalbimi teslim ettim. Krallığımı teslim ettim. Bir korkak gibi kaçtım, bir aptal gibi sevdim. Benden geriye ne kaldı ki?"

"Birisi yeterince sık kurban rolünü oynarsa, sonunda kurban olur," diye cevapladı gölge. Elara bu sözlere öfkелendi, içinde bir kızgınlık yükseldi. Ama bu yerin tam karanlığında, bu öfke asla yüzeye çıkmadı. Bunun yerine, tekrar geri akıp gitti ve ardında sadece gerçeğı bıraktı, kabul etmesi zor olsa da. Ama Elara bunu kabul etti ve anladı.

"Şimdi anlamaya başlıyorsun," dedi gölge boğuk bir sesle. "Karanlık, Işık olmadan var olamaz, Işık da Karanlık olmadan. Sen ikisini de barındırıyorsun, Elara. İçindeki karanlıktan kaçıp sadece gündüzü kabul etmenin bir yararı yok. Işığı reddedip gölgelere boyun eğmenin de bir yararı yok. Teslim ol."

Ve kristal berraklığındaki bir okyanustaki bir damla su gibi, tam bir netlikle anladı. O mükemmel ya da kusurlu değildi. O bir kötü adam ya da kahraman değildi. Sadece kendisiydi. Kaybetmiş, yas tutmuş ve bildiğı tek yolla yoluna devam etmiş bir kızdı. Aşık olmuştu. Bu onu aptal ya da zayıf yapmazdı. Aksine, cesur davrandığı birkaç andan biriydi.

Onun düşüncelerini okuyan gölge cevap verdi.

"Sevmek, kalbini açmak büyük bir güç gerektirir. Zorlu bir dünyada yumuşak olmak büyük bir güç gerektirir."

Ve böylece, solgun bir gülümsemeyle Elara, dönen, dalgalanan çimlerin üzerine uzandı ve yağmurun tenine vurmasına izin verdi, teslim olurken çığlık attı. Ailesini ve Sofia'yı, Enzo'nun ihanetinin kalbini kırdığını düşünerek yas tuttu. Geleceğın ona ne getireceğı korkusuyla boğuldu. Ve o böyle yaparken, yağmur cildini soyup, içinden gümüş parçacıklar parlamaya başlayana kadar devam etti, ruhunu kaplayan siyah katran dökölüp gitti. Gölgesi, tüm bu süreç boyunca elini tuttu ve cesaret verici sözler fısıldadı. Ve son bir çığlıkla, herhangi bir yıldızdan daha parlak ve herhangi bir gölgeden daha karanlık bir şekilde patladı, her ikisinin güzel ikiliğı, uyanmış bir fırtına gibi dönüyordu.

Nefes nefese, yerden fırlayarak doğruldu ve etrafını çılğınca süzdü; hücre, titreyen meşale ışığı. Birdenbire artık bağılı olmadığını fark etti, gölge yok edici ipler etrafında siyah paçavralar halinde duruyordu. Gücünün derisinden fişkırdığını hissetti, aynı derin, kadim şey rüyalarından canlanıyordu.

Aniden neyin eksik olduğunu fark etti.

Acı, diye düşündü inanamadan. Göğsünde bir baskı yoktu ve bu onu neredeyse baş döndürücü bir hisse kapılmaya itti. *Normal insanlar böyle mi nefes alıyor?* diye merak etti.

Durumu fark etmeden önce, kahkahası neredeyse ağzından çıkacaktı. Kendi iblislerinden kurtulmuş olabilir, ama soğuk hücrede başkaları onu çevreliyordu. Bu sefer, Enzo'nun anıları akın akın geldiğinde, onları durdurmadı ya da bastırmadı. Onları ve getirdikleri acıyı, etrafında dönen sorularla birlikte memnuniyetle karşıladı.

Onu taparcasına sevip, şiirlerle aşkını ilan eden bir adam nasıl bu hale gelmişti? Bunu anlayamıyordu, bunun için ne kadar büyük bir aldatmaca gerektiği aklına sığmıyordu. Onun küçük, kırılğan bir parçası, eskiden olduğu kadın, bunu inkar ediyor, tüm bunların acımasız bir oyun ya da ayrıntılı bir hile olduğu umuduna tutunuyordu. Aklında bir şey vardı, çok önemli olduğunu hissettiği ama bir türlü yüzeye çıkamayan bir düşünce. Dudaklarını ısırdı, parmaklarıyla saçını çekiştirirken Enzo ile taht odasına kadar olan her ayrıntıyı ve anıyı tekrar tekrar gözden geçirdi.

Isra, ruhlarının birbirine bağlı olduğuna yemin etmişti. Isra'nın Enzo'nun planlarından haberi olacağına inanmıyordu. Ne Merissa'nın, ne de Leo'nun. Ailesinin onu bu şekilde ihanet edeceğine inanmıyordu. Ama onlar Enzo'yu hayatları boyunca tanıyorlardı. Onlar için o kimdi ki?

Elara burnunun köprüsünü sıkıştırarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Aralarındaki bağı *hissetmişti*. Bu bir yalan olamazdı. Enzo neden onunla birlikte alacakaranlık camını yaratıp sonra da Ariete'ye vermişti? Bunun anlamı neydi?

Gözlerini kısarak son yirmi dört saati kafasında tekrar canlandırdı. Celine, alacakaranlık camını prene vermemesi konusunda onu uyarmıştı. Bu sözlerdeki bir şey onu rahatsız etmişti. Enzo'ya önce kral, sonra prens demişti. Neden? Eğer gerçeği biliyorsa, neden Elara'yı Enzo hakkında daha açık bir şekilde uyarmamış ya da ona karşı hiç nazik davranmamıştı? Eğer biliyorsa, ikisini beklemek ne anlam ifade ediyordu?

Elara'nın zihni çalışıyor ve mantık yürütüyordu. Işık, hücresinin penceresindeki çatlaktan içeri girerken, gün hızla kararan geceye dönüşüyordu. Sonunda, umut ve güvenle dolu bir sonuca varmıştı. Taş zeminde emin adımlarla yürüyen ayak seslerini duyduğunda. Son birkaç saat içinde gelişen sezgisini test etmenin tek bir yolu vardı. Mücevherlerle süslenmiş, bronzlaşmış bir el kapıyı açmak için uzanmadan önce.

Enzo küçük hücreye havalı bir şekilde girerken Elara kıpırdamadı bile. Onu binlerce kez ezberlediği tanıdık özelliklere bakarak ilgisizmiş gibi davrandı. Uyluklarını birbirine sürterek, onları okşayan serinliği hissederken, bakışları onun küpesine takıldı. Ve gülümsedi.

Enzo, duskglass'ın keskin bıçağını çeviriyordu, bıçağın siyah kabuğu, dışarıdaki cadırların mum ışığında parılıyordu.

"Kendini kesmemeye dikkat et," dedi Elara yavaşça.

Enzo ona döndü, yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Elara, bu konuda daha fazla üzülmemen beni biraz kırdı. Seni dizlerinin üzerinde ağlarken bulmayı bekliyordum."

Elara alaycı bir şekilde güldü. "Kendini her zaman fazla abartıyorsun." Enzo'nun gülümsemesi zehirli bir şekilde kıvrıldı.

"Biliyor musun, neden buna sahip olduğumu merak ediyordum." Elara, Enzo'nun elindeki bıçağı işaret etti. "Ariete ile çalışıyorsan neden benimle birlikte bunu yaratmaya zahmet ettin?" dedi, tırnaklarını inceleyerek.

Enzo gözlerini kısarak, "Babam, bıçak yapıldıktan sonra Ariete ile temasa geçti. Ondan önce, biz onu kullanmayı planlıyorduk. Umutsuzca çırpınıyor musun, Elara?"

"Bir yıldızın büyüünü durdurmak için bir bıçak," diye devam etti, onu görmezden gelerek. "Ne silah ama."

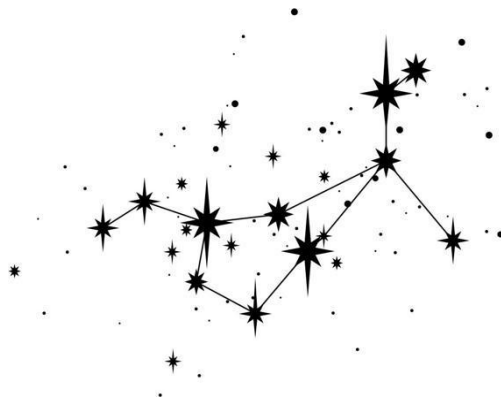
"Konuşmana dikkat et, yoksa yarın kendini bir ateşin üzerinde yanarken bulabilirsin."

Elara kıkırdadı. "Oh hayır, sanmıyorum. Ariete beni istiyor ve beni canlı istiyor. Beni öldüremez, unuttun mu? Başka birine emir veremez bile, aksi takdirde başına bela alır." Yırtık pırtık siyah geceliği ve saçları arkasında sürüklenirken ayağa kalktı. "O yüzden, sorun yoksa, konuşmaya devam edeceğim."

Kalçalarını sallayarak ona doğru yürüdü. "Sen de konuşmayı seviyorsun, değil mi? Oh, taht odasında kendi konuşmanı dinlemeyi çok severdin." Elini tutup yumuşak bacağına doğru kaydırırken gülümsedi. "Hissediyor musun?" diye fısıldadı.

Bir çırpıda, sağ uyluğundan bir bıçak çıkardı, bıçağın keskin camı oniks siyahı parılıyordu. Enzo duvara doğru sendeledi, elinde tam olarak aynı hançer tutarken, önce onun hançerine, sonra da kendi hançerine şaşkınlık ve korku dolu bir bakış attı. O, tembel bir şekilde ona yaklaştı.

"Bana ne demiştin? 'İllüzyonlarda iyi olan tek kişi sen değilsin.'" Bıçak, onun elinde duman gibi kaybolurken, kadın gerçek bıçağını *elinde* tuttu. Ve gülümseyerek, bıçağı onun kalbine derinlemesine sapladı.

Elli Üçüncü Bölüm

ENZO Kendi kanının içinde nefes nefese yatıyordu, elleri titriyordu, göğsünden sızan kanı durdurmaya çalışıyordu. Elara ilgisizce ona baktı, yüzü boş, sanki sadece gökyüzünü izliyormuş gibi.

"Bir melekten küçük bir tavsiye," dedi, onun önüne çömelerek. "Bana ne olursa olsun bıçağı saklamamı söyledi. Bu teoriyi test etmem gerekiyordu, anlarsın ya. İllüzyonumu komodinin üzerinde bırakıp, geçen herkesin alıp götürebilmesini sağladım. Buna içgüdüsel tepki de diyebilirsin." Kuru bir kahkaha attı. "Oh, beni ne kadar aptal sanmış olmalısın."

O, Enzo'nun göğsünden dışarı çıkan bıçağı parmağıyla okşarken, Enzo nefes nefese kalmıştı. "Bunca yıldır bizden gerçeği sakladın. Seni yok edebileceğimiz yolları gizlemeye çalıştın." Enzo'nun yüzündeki rengin solmasına, gözlerindeki değişime küçümseyerek baktı. "Celestia'da geri kalanımıza savaşma şansı verecek tek şey. Öyle değil mi, Enzo?"

Bir an durdu, alaycı bir özürle elini dudaklarına götürdü.

"Affedersin... Gem?"

Enzo'nun görüntüsü yavaşça solgun Yıldız'a dönüşürken, beyaz dudakları hırladı, beyaz saçları kanla ıslanmıştı, gözleri öfkeyle doluydu ve titriyordu.

"Nasıl bildin?" diye dişlerini sıkarak sordu, bakışları nefretle doluydu.

"Glamour'ing'in çok özensiz," diye iç geçirdi Elara. "Hileci Yıldız ve bunu bile doğru yapamıyorsun. İlk başta, taht odasında beni kandırdığını itiraf etmeliyim. Gerçekten aşkımın beni aldattığını düşündüm. Ama içimde bir şey beni rahatsız ediyordu, tüm bunların yanlış olduğuna dair bir his vardı ve bu hissi bir türlü atamadım. Bu yüzden, beni attığın bu güzel hücrede oturup bu konuyu düşündüm. Bu hissi bir türlü kafamdan atamadım. Sonra sen içeri girdiğinde, her şey yerine oturdu." Gem'e sırtıttı. "Şeytan ayrıntıda gizlidir ve ben Enzo'nun her ayrıntısını ezberlemiştim. Senin gümüş küpen vardı, altın değil."

İçini çekerek ayağa kalktı ve Gem'e acıyarak baktı. "Onu nereye sakladığını söylersen hayatını bağışlayabilirim."

Gem zayıf bir kahkaha attı. "Hayatta olmaz."

"Hala vaktin var, biliyorsun. Duskglass seni öldürmez, unutma. Sadece büyüü durdurur." Elara'nın yüzü ciddileşti. "Söz veriyorum, Gem, Enzo'yu nerede tuttuğunu söylersen buradan özgür olarak çıkacaksın. Kaçmana izin vereceğim. Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Gem öksürürken gözlerini kısarak hırıltılı bir ses çıkardı. "Neden bana yardım edesin ki?" Yüzünü buruşturdu. "Sana yaptıklarımın sonra mı?"

"Çünkü ben senin gibi değilim."

Gem onu bir an izledi. "Peki," diye tısladı. "Sarayın diğer tarafındaki zindanlarda tutuluyor. İkinci hücrede."

Elara soğuk bir gülümsemeyle, elini alacakaranlık camından yapılmış kılıcın üzerine koydu. "Sevdiğim kişiye dokundun. Bilmeni isterim ki, sırf ona dokunduğun için bile, bana yaptıklarından bahsetmiyorum bile, ölümünü işkenceye çevirirdim."

Gölgeler Gem'in boğazına doğru dalarak onu boğmaya başladı. Elara bıçağı Yıldız'ın kalbine daha da batırırken, Gem'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve dişlerini sıktı.

"Söz verdin," dedi Gem sert bir sesle.

"Buralarda birinin sözü pek bir anlam ifade etmez. Kral bunu sağladı."

Elara onu boğmaya devam ederken, Gem'in burun deliklerinden siyah dallar çıkmaya başladı. Yıldız'ı kaplayan karanlığı görünce içini heyecan kapladı. Gem'in soluk mavi gözlerindeki ışık sönmeye başladı, boğazını tırmalarken yüzü grileşti. Gölgeler acımasızca içinden akmaya devam etti. Elara, önündeki Yıldız'ın yavaşça ölmesini izledi, Gem'in damarlarının olması gereken yerlerde siyah çatlaklar oluştu. Tanrıçanın gözleri siyaha dönüşürken, Elara son bir kez eğildi, gölgeleri gözlerinin rengini boğdu. Alacakaranlık camını çıkardı.

"Sana senin gibi olmadığımı söylemiştim," diye fısıldadı Gem'in sessiz bir çığlık atan dudaklarına. "Ben daha kötüyüm."

Elara sabırsızlıkla gölgeleri kendine çekti, aynı anda bir illüzyon ipliği de kendine çekti.

Loş koridorlarda dolaşan bir muhafız ya da mutfağa koşan bir hizmetçi için hiçbir şey olağandışı görünmezdi. Gerçekte ise Elara, Gem'in cesedini sürükleyerek aşağıya koştu ve ikisini de duvarlara yaslayarak sakladı. Büyüsünü kullanmak istememişti, çünkü rezervlerini Ariete ile savaşmak için saklamıştı. Ancak, ölü bir Yıldız'ı sürükleyerek batı kanadına doğru ilerlerken, kalabalık sarayda manevra yaparken başka seçeneği yoktu.

Sarayın bahçelerinin açık havasına ulaştığında, ikisinin üzerine bir illüzyon daha örerken dişlerini sıkarak konsantre oldu ve Enzo'nun tutulduğu girişe ulaştığında yine yer değiştirdi. Kendisinden başka birine illüzyon yapmamıştı ve bunun çabası zaten

yorgun düşmüştü. Son bir hamle ile ikisini de daha önce itildiği taş merdivenlerden aşağı sürükledi ve nemli zindanlara indirdi.

Gem'in cesedini merdivenlerin dibine bıraktı ve sağa sola bakarak nöbetçi olup olmadığını kontrol etti. Neyse ki kimse yoktu, muhtemelen prens kilitli olduğu için kendileri kral tarafından taht odasına çağrıldıkları için güveniyorlardı.

O, ikinci hücreye koştu; burada zindan kapısı sağlamdı, sadece bir pencere ızgarası içini gösteriyordu. Elara parmak uçlarına yükseldi ve rahatlamış bir şekilde Enzo'yu gördü.

Her iki bileği de başının üstünde kelepçelenmişti, başı öne eğilmişti. Ağır ağır nefes alıyordu.

Kapıdan uzaklaştı, ellerini önüne koydu. Konsantre olarak, gölgeleri bir araya getirip sağlam bir kütle oluşturdu. Enzo'nun ona öğrettiği gibi, onlara ağırlık ve madde eklemeye odaklandı. Sonra, bir hareketle onları kilide fırlattı ve sağlam gölge parçaları kilidi kırdı.

Kapı açıldı.

Elara içeri koştu, Enzo başını kaldırdı, gözleri kasvetliydi. Onun silüetini fark edince gözlerine ışık doldu.

"El," diye fısıldadı. "Buraya nasıl geldin?"

Elara onu nazikçe öptü, rahatlamış bir şekilde. "Uzun hikaye," dedi, Enzo'nun yüzünü nazikçe avuçlayarak. "Yaralandın mı?"

"Fiziksel olarak değil." O yüzünü buruşturdu. "Zihnim. Gem onu taradı. Bizimle ilgili bilgileri arıyordu."

Elara'nın eli onun üzerinde dururken, ölümcül bir sakinlik onu sardı. "O sadist kaltak. Onu öldürmemiş olmayı neredeyse diliyorum, böylece her şeyi yeniden yapabilirdim."

"Onu öldürdün mü?" Enzo, kelepçelerine gözlerini kısarak, yine aynı gölgelerini çağırırken nefesini tuttu.

"Öyle olabilir. Cesedi koridorda."

"Bekle, burada büyünü nasıl kullanıyorsun? Hapishanede bunu engelleyen bir büyü var. Bu yüzden ışığımı kullanarak kurtulamadım."

"Senin beni aldattığını düşündüğümde hücredeyken garip, aşkın bir deneyim yaşamış olabilirim," dedi neşeyle. "Rüyalarımın en dibine vurdum. Kendime geldiğimde hiçbir büyü beni durduramaz gibi görünüyordu."

"Tanrılar aşkına," diye mırıldandı. "*Seni ihanet mi ettim?* Orada ne haltlar dönüyor?"

Elara kilitlerden birini kırdı, sonra diğeri de çabucak halletti. Enzo bileklerini ovuşturdu.

"Uzun lafın kısıası, Gem büyüsünü kullanarak senin gibi göründü. Ariete ve babanla başından beri bu planın içinde olduğunu bana inandırarak beni yıkmaya çalıştı. Bu arada, baban Ariete'nin tarafına geçti."

"Buraya atıldığımda bunu anlamıştım," diye homurdandı. "Sana dokundular mı?"

"Hayır. Bu sabah beni bir hücreye attılar. Ariete yarın beni götürmeyi planlıyor. Bir duruşma var. Bilirsin, kaçırmanın ahlakını sorgulayan vatandaşların gözünü boyamak için."

Enzo küfretti. "O zaman *hemen* gitmeliyiz. Kayıp olduğumuzu fark etmeden buradan çıkmalıyız."

Elara, Enzo'nun elleri saçlarını okşarken onu şiddetle öptü. Ondan uzaklaşırken yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

"Hayır. Kaçmayacağız. Ariete'yi tiyatrodan sürprizle yendin. Şimdi de ona aynı şeyi yapacağız."

Odanın karanlığı, hücresinde oturan Elara'yı sakinleştirdi. Koridora bakarak orada kimse olup olmadığını kontrol etti, sonra köşede duran saman yatağına geri uzandı.

Saat geç olmuştu, herkesin uyuduğuna güvenecek kadar geç. Burnundan derin bir nefes aldı ve ağzından, nefesini uzatarak verdi. Bir nefes daha aldı, gözlerini kapattı ve kendini rahatlamaya bıraktı. Uykulu hissedene kadar odaklanmaya devam etti, düşüşü hissederken bu duyguya kendini kaptırdı.

Vücudunun üstüne yükseldi. Tavanlar ve duvarlar, onları aşip üstlerine çıktıkça sadece birer izlenim haline geldi. Havada süzülürken, Sol şehirde tanıdık bulanık şekiller, parçalanmış hareketli görüntüler gördü. Sarayda yaşayanların birçok farklı rüyasını gördü, bazıları endişeyle gri, diğerleri kahverengi ve sıradan. Gözleri, şehir merkezinin sokaklarında saklı olan serin mavi rengi aradı. Onu çağırırken gördü, ona doğru sürüklendi ve içeri girdi.

"Merhaba, Elara."

"Merhaba, Isra."

Rüya manzarası hatırladığı gibiydi. Karla kaplı dağlar, berrak, temiz hava. Elara, rüyanın niteliği nedeniyle onu tam olarak kavrayamasa da, Isra'yı sıkıca kucakladı.

"Her şey altüst oldu."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye cevapladı Isra ve Elara'yı karla kaplı zeminde duran kürklü çadıra doğru çekti. Elara onu takip ederek çadırın içine girdi, bir battaniyenin üzerine çöktü ve açık kapıdan vadiye yayılan huzuru içine çekti.

"Bir terslik olduğunu hissettim. Bu sabah saraya geldiğimde geri çevrildim. Kimse oraya girip çıkamıyor."

"İdris benim için Ariete ile bir anlaşma yaptı. Bu sabah hapsedildim, Enzo da öyle. Onu kurtardım. Uzun süre kalamam."

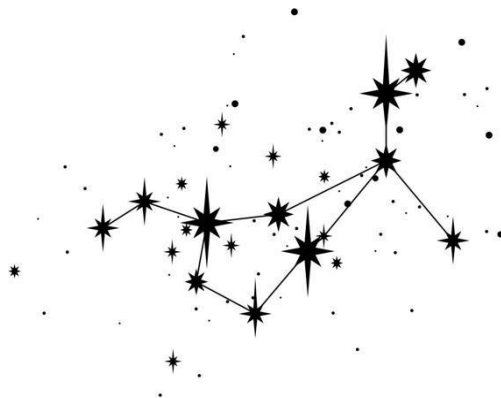
"Elara," dedi Isra, bakışları deliciydi. "Şu anda bedeninin nerede?" "Sarayın zindanındaki bir hücrede."

"Buraya gelip onu korumasız bırakarak büyük bir risk aldın. Fırsatın varken kaçmalıydın."

Elara başını salladı. "Bir kez kaçtım, bir korkak gibi. Bir daha yapmayacağım. Bu yarın sona erecek." Isra'nın bakışlarını karşıladı, sırtı dik, çenesi yukarıda. "Yardıma ihtiyacım var. Yarınki duruşmada orada olmalısın."

Isra başını salladı, ela gözlerinde buz gibi bir parıltı vardı. "Peki ya Leo ve Merissa?"

"Onları da ziyaret edeceğim." Çenesini kaldırdı. "Bir planım var."

Elli Dördüncü Bölüm

ELARA ÜÇ YOLCULUĞUNU TAMAMLAYIP bedenine geri döndüğünde, bitkin düşmüştü. Plan harekete geçirilmişti ve şimdi tek yapması gereken beklemektir.

Elinden geldiğince dinlenmeye çalıştı, harcadığı güçlerini yenilemeye odaklandı. Gardiyanın hücre parmaklıklarından uzattığı ekmek ve peyniri yedi, tuzlu suyu içti. Gücünün içine doğru sarmal şeklinde daldı, onun bir kuyu gibi dolduğunu hayal etti. Gökyüzündeki Işığı takip etti, soluk sarı şafaktan parlak altın rengi öğleye kadar.

Isra'nın istediğini yaptığını umdu ve dua etti. Herkesin hazırlandığını, başlamak üzere olan gösteri için rollerini oynadığını umdu.

Elara planın her ayrıntısını kafasında gözden geçirip, her açıdan değerlendirmeye çalışırken, ışık giderek koyulaşıyordu. Neyin ters gidebileceğini ve kimin müdahale edebileceğini düşünmeye çalışıyordu. Işık gökyüzünde alçaldığında, koyu turuncu rengi zamanın geldiğini işaret ederken, her şeyi düşünmüş olduğuna güvenmek zorundaydı. Akşam karanlığı çökmüştü. Fazla düşünmeden, hücresinin kapısının açıldığını duydu, taş çarpan tiz ve rahatsız edici bir ses. Leo, altın zırhıyla giyinmiş olarak karşısına durdu. Odaya girerken ona bir kez baktı, yüzü soğuk ve okunaksızdı, yanında kraliyet muhafızları vardı. Elara, gölge yok edici ipleri olabildiğince gevşek bir şekilde sırtına asmıştı. Leo, ipleri kontrol etmek için arkasına geldi. Onu hücreden çıkarırken sıkı bir şekilde tuttu,

Elara ise

Siyah geceliğiyle toplayabildiği kadar onurlu bir şekilde.

Adamın dikkatini çekmeye çalıştı, ama adam onu merdivenlerden yukarı iterken kararlı bir şekilde önüne bakıyordu. Sarayın altında bile, yukarıdan gelen boğuk, sönük bir uğultu duyabiliyordu. Yukarı çıkarken, büyük taş kemerin altından geçip geniş avluya doğru ilerlerken, gülümsedi.

Sarayın kapılarından avlunun kenarına kadar uzanan büyük bir kalabalık vardı. Portikonun ötesindeki avluyu dolduran Helionlar, hem tezahürat hem de yuhalamalarla onun adını haykırıyorlardı. Sonra tek bir titrek sesle başlayan bir slogan atılmaya başlandı ve kısa süre sonra diğerleri de ona katıldı.

"Zalim! Zalim! Zalim!"

Elara, etrafına bakarken küçük bir gülümseme attı. Muhafızlar, mızraklar veya kılıçlar ellerinde, avlunun çevresini sarmışlardı. Leo, Elara'yı sıkışık kalabalığın içinden iterek ilerledi, elleriyle onun ellerini sıkıca tutuyordu. Elara, ileride Merissa'yı gördü, kendini hazırlıyordu. Güzel hizmetçinin zümrüt gözleri parlıyordu

Elara onun elini tuttuğunda, kalabalık her taraftan baskı yaparken Leo ikisinin üzerinde yükseliyordu.

"Yeter," dedi Leo sertçe ve Merissa ortadan kaybolurken Elara'yı kalabalığın içinden sürükledi. Elara'yı, Enzo'nun korsanları yaktığı küçük, yükseltilmiş sahneye itti. Ayaklarının altındaki ahşap siyah ve kömürleşmişti. Leo ve muhafızı Elara'yı bağlı bırakarak sarayın kemerli girişine doğru yürüdüler. Leo oraya vardığında durdu ve sertçe döndü. Sıcak kahverengi bakışları Elara'ninkilerle buluştu. Ve göz kırttı.

Elara sessizce oturdu, Kral Idris'i beklerken kalabalığın haykırıışları kulağına müzik gibi geliyordu. Leo, kralı eşlik eden muhafızlarla birlikte geri dönerken, trompetlerin fanfaresi ve adımlayan botların sesi duyuldu. Ariete, her zamanki gibi kırmızı kadife takım elbisesiyle, altında siyah bir gömlek giymiş, onun yanında yürüyordu. Papyonunu düzeltti ve kırmızı gözleri Elara'ya dikilirken gülümsedi. Arkasında, Leo'nunkinden bile daha parlak, baştan aşağı altın zırhla kaplı, daha uzun bir figür vardı. Enzo.

Elara çenesini sıkıttı ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı, büyüü içinden durmadan akıyordu. Konsantre oldu, gücünün akışını ölçerken nefes alıp verdi. Gözleri her zamanki gibi onun üzerindeydi. Enzo, Leo'nun eşlik ettiğı Ariete ve kralı geçerek, izlemek için kürsünün altındaki iki sandalyeye yöneldi. Elara, Enzo yaklaşırken yine hafif bir gerginlik hissetti.

"Bugün tanık olmak için gelen herkese teşekkür ederim," kralın sesi avluda gürültülü bir şekilde yankılandı. "Helion yasalarına göre, önünüzde duran suçlunun yaptığı aşağılayıcı eylemlere rağmen, bir duruşma talep edildi."

Kalabalıktan bir protesto ığlığı yükseldi, ardından bir tane daha, bir tane daha. Idris onlara döndü, alaycı bir gülümsemeyle devam etti. "Mahkeme onu suçlu bulursa, Asteria'nın eski prensesi Elara hapis cezasına çarptırılacak ve Asteria'nın mahkemesine ve yeni hükümdarı Lord Ariete'ye iade edilecek."

Ariete'nin gülümsemesi açgözlüydü, öfke dolu gözleri Elara'nın gümüş rengi gözleriyle buluştu ve parmak uçlarıyla ona selam verdi.

Ancak kalabalığın gürültüsü yeniden başladığında sırtışı yüzünden kayboldu. Kral yavaşça gürültünün geldiğı yöne döndü, gözleri soğuk cam parçaları gibiydi.

"Sessizlik!" diye bağırdı. Kalabalık sessizleşti.

"Devam et," dedi Ariete, Idris'e elini sallayarak. Kral, devam etmeden önce küçümseyen ses tonuna gerildi.

"Çok iyi. Ondan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyi. Oğlum Prens Lorenzo'nun suçlamaları okumasının bir tür şiirsel adalet olduğunu düşünüyorum."

etli ellerini ovuşturdu ve geriye yaslandı, planı gözlerinin önünde meyvesini veriyordu.

Elara öfkeleni, dişlerini neredeyse göstererek.

Enzo yerinden kıpırdadı ve derin, net sesi yankılandı. "Cinayet, iradeye aykırı alıkoyma, savaş suçları ve en önemlisi, düşmanla komplo kurmakla, yani Helios Krallığı'na karşı en yüksek derecede vatana ihanetle suçlanıyorsunuz. Ceza, idam ve ölüm sırasında acı çekmek olarak revize edildi."

Elara'ya baktı, gözlerinde sıcaklık parladı. "Nasıl savunacaksın, baba?"

Aynı anda birkaç şeyin olmasıyla avlu kaosa dönüştü.

Elara parmaklarını şıklattı ve kalabalık kayboldu, onun yarattığı hayali kalabalık, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde yok oldu. Dişlerini sıkarak, Leo'nun nazikçe bileklerine gevşekçe bağladığı gölge yok edici ipleri çıkardı. Ellerini tekrar çevirdi ve avlu, hep birlikte sırtan gümüş gözlü ve siyah saçlı Elaralarla doldu.

Leo'nun önderliğindeki kralı çevreleyen kraliyet muhafızları ona döndü ve yedi kılıç boğazına doğrultuldu.

Ariete, kan donduran bir çığlık atarak kürsüye doğru atıldı, ancak Elara kürsüden atlayıp klonların arasına karışınca çığlığı yarıda kaldı.

"Gel de yakala beni," diye bağırdılar hep bir ağızdan, avludan geçip çatıların üzerine koşmaya başladılar.

Ariete, ceset denizini tararken uludu. Homurdanarak kollarını kavuşturdu ve havadan iki adet şeytani kıvrımlı kılıç çıkardı, kılıçları sihirliydi. "Sen benimsin," diye hırladı ve cesetlerin koştuğu kemere doğru ilerledi.

Enzo, dudaklarında bir gülümsemeyle anarşinin gelişmesini izliyordu. Sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi, cebinden bir elma çıkardı, koluyla parlatıp bir ısırik aldı. Meydan, kraliyet muhafızları dışında boştu, Elara'nın kalabalığın illüzyonu olmadan sessizdi.

Kral, onun altından kükredi ve muhafızların arasından Enzo'ya bir ışık huzmesi gönderdi. Enzo, elmasını hâlâ çiğnerken, kendi elmasıyla tembelce onu uzaklaştırdı. Işın yön değiştirdi, sarayın duvarına çarptı ve onu ikiye böldü.

"Yeteneğini kaybetmişsin baba," diye mırıldandı Enzo, krala doğru havalı bir şekilde yürürken. Elmasından bir ısırik daha aldı ve altı askere baktı. Hepsi kraliçesinin yanında duran askerlerdi. "Hayatlarınıza değer veriyorsanız, dışarı çıkın," diye emretti, askerler hareket etmeye başladıklarında. "Ve bu haberi her yere yaydığınızdan emin olun. *Kraliçe* Elara burada, Helios'ta. Ve kral onun önünde diz çöküyor."

"Böyle bir şey yapmayacağım," diye bağırdı Idris.

"Leo," dedi Enzo, onu görmezden gelerek. "Ne yapacağını biliyorsun. Onu bul. Bulanıklığı ara."

Leo çenesini sıkı ve başını salladı. İkisi birbirlerine bakarken, aralarında söylenmemiş sözler vardı.

Leo, hiçbir uyarıda bulunmadan kılıcını düşürdü ve Enzo'ya hızla sarıldı. "Yeni dünyada görüşürüz kardeşim," diye mırıldandı ve sarayın çatısına çıkan merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Kral hareket etme şansı bile bulamadan, Enzo üzerine atladı ve sadece elini tehditkar bir şekilde kaldırdı.

"Leo," diye seslendi Enzo. General geriye dönüp Enzo'ya uzun uzun baktı, sonra da sarayın çatısındaki boş alana dönüp aynı şekilde baktı. Bakışlarıyla o alanı delip geçti. "Onları diz çöktürelim."

Enzo, avlu boşalırken babasına döndü ve elma çekirdeğini yere attı.

"Biliyorsun baba, benden önce, çağın en güçlü ışık kullanıcısı olman gerekiyordu. Ama ruhuna baktığımda tek gördüğüm karanlık. Elara'nın etrafını saran yumuşak gölgeler değil, hayır. Bu karanlık çürümüş bir şey. Yeteneklerim şekillenmeye başladığı andan itibaren bunu gördüm."

Alevler ellerinde boş boş dolaşıyordu ve kral nefes nefese dizlerinin üzerine çökerken, Enzo bir an onları izledi.

"Sevdiğim kadın... Onun ölüm fermanını imzalamış olacaktın," Enzo dişlerini göstererek ona ulaştığında hırladı. "Onu işkence eden ve istediği gibi davranan manyak adama teslim mi edecektin?"

O kadar güçlü bir ışık hüzmesi gönderdi ki, kral taht odasının dış penceresine doğru uçtu. Çarpmanın etkisiyle cam çatladı ve parçaları Idris'in üzerine yağdı. Enzo, öfkenin vücut bulmuş haliyle onun peşinden yürüdü. O anda Ariete'nin hiç olmadığı kadar intikam dolu görünüyordu. Bir başka ışık hüzmesi gönderdi ve kral, ilerlemeye devam ederken, nefes nefese ve hırıltılı bir şekilde, bir söğüt dalı gibi eğildi. Babası nefes nefese kalana kadar ona tekrar tekrar vurdu.

"Sen hiç benim oğlum olmadın," dedi Idris gülerek ve ellerine tekrar ışık çağırdı. Enzo'ya fırlattı, Enzo ise kılıcıyla hızla savuşturdu. "Sen hep çok inatçıydın. Çok zayıftın. Sen benim en büyük hayal kırıklığımsın."

Enzo soğuk bir şekilde güldü. "Biliyor musun," dedi sessizce, başını eğerek, "Eskiden senden çok korkardım. Şimdi ise sadece acımasız bir yaşlı adam görüyorum. Bir zorba. Seni öldürürken gözlerine bakabileceğim günü yıllardır bekledim."

Enzo ilerlerken, Idris'e bir başka güç akımı çarptı. Enzo, duvara yaslanıp kıvrılmış Idris'in üzerinde yükseliyordu.

"Beni öldüremeyeceksin. Sen bir korkaksın Lorenzo. Yufka yürekli bir aptal."

Enzo, Idris ile göz hizasına gelmek için onun önünde çömeldi.

"Öyle miyim?" Enzo sırttı, avuçlarında ateş parladı. Tekrar alevlere baktı, sanki büyülenmiş gibi. "Ne kadar zamandır senin emirlerini yerine getirdiğimi biliyor musun?"

Düşmanın sen dışında biri olduğuna inanarak işkence edip öldürdüğümü?" Babasına bakarken gözlerinde çılgın bir parıltı vardı. "Bu ülkemizin iyiliği içindi. Ailemizin iyiliği içindi," diye

tısladı. "Sen de annen gibi oldun. Nankör, zayıf bir aptal." Enzo donakaldı.

"Sakin ondan bahsetmeye cüret etme."

"Gerçeği sevmemen, gerçeği değiştirmez. Seni doğduğunda Olimpos Okyanusu'nda boğmalıydım. Bütün bu yıllar boyunca başıma bela açmazdı."

Enzo soğuk bir kahkaha attı ve sonunda hareket ederek babasına düşünceli bir şekilde baktı.

"Onu asla hak etmedin," diye mırıldandı, babası nefes nefese yatarken. "Tek başına ölmeyi hak ediyorsun. Sana bunu hediye edebildiğim için mutluyum."

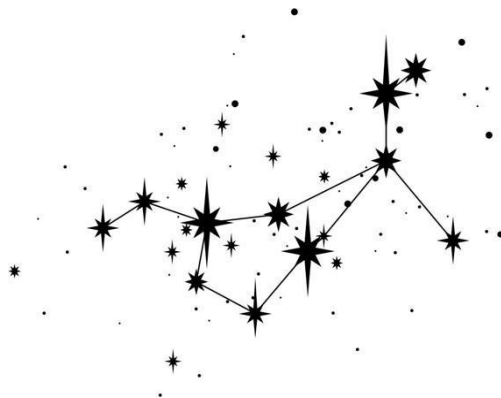
Enzo'nun yüzünde sıcaklıktan yoksun bir gülümseme belirdi ve elini kaldırdı, alevler sıçrayarak yanmak için yalvarıyordu. Kral geri çekilirken gözlerinde nihayet bir parça korku belirdi.

"Lorenzo," diye yalvardı. "Bunu durdur."

"Ben bir çocuktum." Enzo'nun sesi sonunda titredi. "Ve sen benim acı çekmemi zevkle izledin. Sırtı parçalanmış küçük bir çocuk. Kimseye bundan bahsedemeden, bana bıraktığın izleri gösteremedin. Senin lanet şifacın sayesinde. Sırtımdaki izleri silmiş olabilirsin, ama zihnimden silemedin. Yıllarca bunu hak ettiğimi düşündüm. Küçük prensin yeterince iyi olmadığını. Belki daha çok çalışsaydı, daha az ağlasaydı, cezalarını daha iyi kabul etseydi, o zaman bu sona ererdi." Enzo başını salladı.

"Ama ben artık prens değilim. Ben kralım," diye bitirdi Helios Aslanı. "Uzun süre hüküm sürsem de."

Ateş Idris'e doğru alevlendi ve vücudunu alevlerle kapladı. Kral acı içinde ağzını açarak çığlık atmaya çalıştı, ancak Enzo dudaklarını kıvrarak alevleri kralın boğazına soktu ve onu içten dışa yaktı. Alevler babasının vücudunu yalarken, vücudu titredi ve kasılmalar geçirdi. Enzo son bir kükreyle ellerini uzattı, sesi kanatlı bir intikam aslanı gibiydi ve Helios Kralı Idris küle dönüştü.

Bölüm Elli Beş

ELARA GÖZLERİNİ KIRPTI VE KRAL ortadan kaybolmuştu. Kalbi çarparak avluyu çılgınca taradı, ta ki gerçeği anlayana kadar. Kül, alacakaranlıkta toz gibi uçuşuyordu.

Enzo'nun öfkesi o kadar büyük, o kadar güçlüydü ki, babası bir itmeyle sessizce yanıp kül oldu. Ariete'yi beklerken tüm olayı çatıdan izlemişti. İllüzyonlu Elaralar kalabalığı dahice bir hamleydi, sadece Ariete'nin ayaklarının altındaki halıyı çekmek için değil, aynı zamanda onu neşeli bir kovalamacaya sürükleyerek Yıldız'ı avludan uzaklaştırmak için de. Enzo'ya bunu hediye etmek istemişti. Babasıyla geçireceği son an, hak ettiği adaleti yerine getirmek için.

Elara, yanındaki illüzyonun arkasında güvenli bir şekilde duran Isra'ya bakarken ağır ağır nefes aldı.

"Hazır mısın?" diye sordu. Isra, parmak uçlarını buzla kaplayan vahşi bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Leo?" Diğer tarafta, illüzyonunun arkasında duran Leo'ya döndü. Leo başını salladı ve ışık kılıcını kaldırdı.

Sonunda, illüzyonunun ötesinde sinirli bir şekilde volta atan, kendisine benzeyen figüre baktı. Figür, siyah elbisesini düzelterip avluyu taradı.

Sonunda Elara, yaklaşan ayak seslerini duydu. Boynunu sağa sola çevirdi, bir elinde alacakaranlık camından yapılmış kılıcını tutarken, diğer eliyle gölgeleri çağırdı.

Ariete'nin öfkeli yüzü belirdiğinde, gülümsedi.

"Çok uzun sürdü," dedi figür, Ariete öfkeyle. "Seni küçük sürtük," diye tükürdü, ilerleyerek.

"Ölümsüz bir varlık için, hakaretlerinde pek yaratıcı değilsin," diye karşılık verdi Elara. Elara'nın emrettiği gibi, figür ona doğru süzüldü. Ariete, figürün hemen savunmaya geçmemesine şaşırılmış gibi, hızını yavaşlattı. Figür, Ariete'ye dokunacak kadar yaklaşıp daha da yaklaştı.

"Teslim oluyorum," diye fısıldadı, sesinde şehvet vardı. "Beni evine götür."

Ariete'nin gözleri kısıldı. "Ne?"

Elara, Isra ve Leo'ya geride kalmalarını işaret ederek yavaşça ilerledi, hepsinin önünde yarattığı ince hava illüzyonu hala güçlüydü.

Elara'ninkine benzeyen eller Ariete'nin göğsüne uzandı ve papyonunu düzeltti. "Seni herkesten uzaklaştırmam gerekiyordu. Enzo'dan. Çünkü *seni* istiyorum,

Ariete. Beni esirin yap, bana istediğini yap." Onun önünde diz çöktü, geniş, yalvaran gözlerle ona baktı.

Elara, Torra'ninkine benzer ama daha tatlı bir cazibenin havada yoğun bir şekilde dolaştığını hissedebiliyordu. Ariete derin bir nefes aldı.

"Gerekirse beni kilitle. Ama senden tekrar ayrılmaya dayanamam," diye mırıldandı kadın, elinin tersiyle Ariete'nin uyluğunu okşayarak. Ariete titredi.

Elara artık yeterince yakındı. Tanrının ensesindeki siyah ve kırmızı tüyleri görebiliyordu.

Ariete elini figürün yüzüne indirip çenesini kaldırdı. Başparmağıyla yanağını okşadı, bu hareket çok şefkatliydi. Bu Elara'nın anıydı. Tek eliyle alacakaranlık camından yapılmış kılıcı kaldırırken eli titriyordu.

Ariete çömeldi, dudaklarını figüre yaklaştırdı ve fısıldadı. "Kimsin sen?"

Elara hareketsiz kaldı. Figür de öyle. "Ben Elara," dedi kaşlarını çatarak.

Elara dişlerini sıkarak bıçağı tek bir hamlede indirdi, Ariete ise "O kadar da iyi bir oyuncu değilsin, küçük büyücü" diye cevap verdi.

Merissa'nın büyüsü bozulduğunda kırmızı bir ışık ona çarptı, siyah saçları sarıya, soluk teni koyulaştı. Yarı Yıldız'ın başı yere düştüğünde sallandı, Ariete'nin büyüsü onu bayılttı.

"Merissa!" Elara, illüzyonu yok olurken çığlık attı. Ariete homurdanarak döndü ve elini hızla uzattı. Elara'nın bileğini yakaladı. Elara sert bir gölge vurdu ve Ariete onu tıslayarak bıraktı.

"Biliyorsun Elara, küçük oyunların oldukça sıkıcı olmaya başladı."

Elara, Merissa'nın yere yığılmış bedenine bir kez baktı ve göğsünün inip kalkışını gördü. Ariete'ye döndüğünde içini bir rahatlama kapladı.

"Yazık," diye cevapladı, ellerini kaldırarak. "Eğlence daha yeni başlıyor sanıyordum. *Şimdi!*" diye boşluğa doğru bağırdı. Isra ve Leo onun illüzyonundan düştüler, ikisi de kediler gibi yere indiler.

"Biliyorsun, küçük bir kız olduğumdan beri Helios'un Aslanı ve ordusunun komutanıyla eğitim alıyorum." Isra, ellerinin arasında cirit büyüklüğünde uzun bir buz sarkıtı belirirken acımasızca gülümsedi. "Artık bittin."

Ariete gözlerini devirdi. "Haklısın, titriyorum."

Ariete homurdanarak saldırdı. Düz çatının üzerinden Elara'ya atladı, Elara buharlaşarak onun arkasında belirdi.

Isra bir çığlık atarak buz sarkıtını Ariete'ye fırlattı, ancak Ariete son anda dönerek yumruğuyla buz sarkıtını havadan düşürdü.

"Güzel numara, ama ben savaş tanrısıyım, canım." Arkasına doğru tekme attı ve Elara homurdanarak yere düştü. Leo, iki elinde ışık kılıcını çevirirken gözlerinde bir kıvılcımla yaklaştı.

iki eliyle ışık kılıcını çevirerek yaklaştı.

"Uzun zamandır seninle dans etmek istiyordum, Ariete," dedi, sonra kılıcını salladı.

Ariete, ortasında koç başı işlenmiş bir kalkan çağırdı, diğer elinde ise bir kılıç belirdi. Leo'nun saldırısını gülerek engelledi. "Hayranlarla tanışmak her zaman güzeldir."

Bir saniye içinde Elara ayağa kalktı, gölgeleri hazırdı. Gözünü kırptığında, gölgeler bir kurda dönüştü, Ariete'nin omzuna dişlerini geçirirken, Yıldız Leo'ya doğru ilerledi. Leo küfretti ve kırmızı yıldız ışığıyla gölgelere vurdu, gölgeler anında dağıldı. Isra parmak uçlarından buz parçaları fırlattı, küçük bıçaklar Ariete'nin giysisine saplandı. Hedeflerini bulduklarında Ariete tısladı, ardından Leo'nun yaklaşan ışığına kalkanını çarptı.

Ve böylece saldırı başladı, üçü mükemmel bir uyum içinde çalışarak Savaş Tanrısını çevrelediler, Ariete her birini savuştururken ilerleyip ilerlediler.

Elara gülümsedi, tekrar tekrar saldırdı, gölgeleri birbiri ardına avcıya dönüştü. Eli uzandı ve on karga ona daldı, gözlerini gagalamaya çalıştı. Ariete, Elara ilerlerken onları görüş alanından uzaklaştırmaya çalışarak homurdandı. Isra, çatıyı dondurup Ariete'nin dengesini bozmaya çalışırken, çatı buzla kaplanmaya başladı. Son anda, Ariete havadan ona bir bıçak fırlattı. Bıçak, kalbini kıl payı ıskaladı, keskin bıçak, Elara'nın yanağını yakarken, Elara kıvrıldı. Elara tısladı ve çığlık atarak yere düştü.

"Gem nerede?" Ariete, Elara'ya dönerek hırladı. "Ölmüş ve çürüyor."

O saldırdı ama kadın bir gölge kalkanı çağırarak darbeyi emdi.

"Lorenzo tüm bu zaman boyunca hücresindeydi. Nasıl kaçtı?"

"Bütün gün seninle birlikteydi. Şimdiye kadar senin değerli sevgilini onun gibi bir illüzyonla göstermiştim."

Yıldız çığlık attı, ona vururken kırmızı yıldız ışığı yayıldı. Leo'nun ışığı kırmızıya karşı parladı ve Yıldız'ın ışığıyla savaşırken onu korudu.

Elara yere düşerek nefesini kaybetti, Leo'nun ışığı çatırdadı ve titreşti, güçleri Elara'nın daha önce sadece bir kez tanık olduğu kötü şimşeklere dönüştü. Komutan sakindi, şimşekler köpüren bir top haline gelene kadar düzenli nefes alıyordu, sonra onu Ariete'ye fırlattı.

Yıldız, dişlerini sıkarak, vücudu yıldırım şoklarıyla titrerken, homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. Leo, kolları

hala uzanmış halde ilerledi. Komutanın yüzünden ter damlıyordu ve Elara ileri doğru süründü.

"Leo, yanacaksın," diye fısıldadı, yaklaştırmaya çalışarak. Bir anda çok fazla büyü kullanmıştı.

Leo sanki bir sineği kovuyormuş gibi başını salladı.

"Leo." Elara bunun belirtilerini görebiliyordu, Leo'nun kullandığı şimşek gözlerinde yansıyor, güç onu tüketmek üzereydi. Ama Leo tutumundan vazgeçmedi, kendi vücudu titremeye başladığında dişlerini sıktı. Ariete çılgınlık atmaya başladı ve Elara yanık et kokusu alabiliyordu, Leo'nun gücü onu yok etmeye başladığında derisindeki damarların beyaz renkte parlamasını görebiliyordu. Dişlerinin arasından tısladı. "Lanet olsun. Plan Üç'e geçelim."

Bir saniye daha bekledi, o saniyenin Yıldız yok etmesini dileyerek. Ama Ariete dizlerinin üzerinde kalmaya devam etti, Elara son bir lanetle, Leo'nun kafatasının arkasına sert bir gölge fırlattı ve onu bayılttı.

Ariete öne doğru yığıldı, Leo'nun yıldırımının izini bıraktığı gibi boynunun altındaki damarlar porselen çatlakları gibi siyahlaşırken, nefes nefese kalarak boğuluyordu.

"Hadi Enzo," diye mırıldandı, Ariete'nin onu öldürmeye çalışmaktan kısa bir süreliğine vazgeçmesini fırsat bilip dinlenmeye başladı. Ağır ağır nefes alıyordu, alnında ter damlaları belirmişti, geceliği vücuduna yapışmıştı. Önceki gece üç plan yapmıştı. Birincisi, Merissa'nın dikkatini dağıttığı sırada Ariete'yi sırtından bıçaklamak. İkincisi, Plan Bir başarısız olursa Isra ve Leo'yu kullanmak ve Ariete'yi bu şekilde öldürmek. Üçüncü plan... Enzo'nun acele etmesini diledi.

Altında bir ısıklık sesi duydu ve dişlerini sıkarak kendini ileriye doğru zorlarken derin bir rahatlama nefesini aldı. Yıldız diz çökmüş haldeyken, önceki hafta Leo ile defalarca çalıştığı hareketi yaparak, duskglass'ını mükemmel bir şekilde savurdu.

Ama Ariete Leo değildi ve onu kolayca savuşturdu, ayağa fırlayarak kılıcı kapmaya çalıştı. Elara son saniyede kendini illüzyona soktu, gerçekliğin dikişini diğer tarafına çekerek boş bir alan yarattı. Sert bir gölge duvarını ona çarptı ve çenesine vurdu. Yıldız sendeledi, kan tükürerek güldü.

Bunu daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu, güçlerini dengelemek için gösterdiği çaba onu zorluyordu. Bu savaşı tek başına kazanacak kadar güçlü olmadığını biliyordu. Ama bir umut besliyordu, arkadaşlarının yardımıyla belki de dengeleri değiştirebileceklerini. Umutsuzca etrafına baktı, arkadaşları sarayın çatısına dağılmıştı. Stall Ariete, Enzo gelene kadar tek yapması gereken buydu.

Ama Ariete çok hızlıydı. Refleksleri, hareketleri... Enzo'yu Celestia'nın en büyük savaşçısı olarak görüyorsa, o zaman Ariete'ye kıyasla

acemi kalırdı. Tanrı rüzgar gibi hareket ediyordu, sanki savaşmak yerine dans ediyordu. Her hareketi kesin ve ölümcüldü. Yıldız, havadan çağırdığı başka bir kılıcı çevirerek, kılıcın sapını Elara'nın alnına sapladı. Kafası geriye doğru savrulurken dişleri takırdadı ve kiremitlerin üzerine düştü.

Isra, kanayan yanını tutarak yerde yatarak, zayıf bir şekilde inledi, neredeyse bilinci kapalıydı. Merissa hala hareketsizdi, Leo da öyle. Elara'nın başı çatının kenarından sarkmıştı, aşağıdaki derin düşüş kesin bir ölümü garantiliyordu.

Ariete yavaşça ilerledi, kanlı dişleriyle gülümsüyordu.

"Seni bu lanet binadan aşağı atabilseydim, atardım," diye tısladı, bir kolunu hala arkasında uzatmış halde, kadının üzerine çömelmiş olarak. Kadın, başı dönerek ona karşı direndi. "Başlangıçta bunun eğlenceli olduğunu biliyorsun. Ama şimdi büyük bir rahatsızlık kaynağı oldun. Seni Asteria'ya geri götürdüğümde nazık davranmayacağım."

Saçını kafa derisinden tuttu ve kız acı içindeyken onu oturur pozisyona çekti. Kız son bir kez daha duskglass'ıyla saldırmaya çalıştı. Ariete, kız çılgın atarken bileğini tekmeledi ve kemik kırılma sesi duyuldu. Sonra bir tekmeyle bıçağı çatıdan aşağı attı. Elara bıçağın çatıdan düşmesini izledi.

"Hayır!" diye bağırdı, tek umudu, sahip olduğu tek silahı kaybolurken hıçkırarak ağladı. Şimdi daha yakın bir yerden başka bir ısıklık sesi duydu ve son bir güçle elinden gölgeler döktü, gölgeler binadan aşağı kıvrılarak indi.

Kan kırmızısı gökyüzünde yankılanan, kulakları sağır eden bir kükreme duyuldu. Elara, Ariete gözlerini kısarak ufku tararken çatının altında titreştiğini hissetti. Ariete saçlarına daha sıkı tutunurken Elara ayağa kalkmaya çalıştı.

Gölgeden yapılmış kanatlı aslan havaya yükselirken iki devasa kanat havayı çırpı ve ağzından bir başka hırıltı yankılandı.

"Ellerini kraliçemden çek, *hemen*," dedi bir ses, her kelimesinde tehdit vardı.

Elara, Enzo'yu gölgesinin sırtında gördüğünde rahatlamış bir şekilde ağladı. Enzo, bir eliyle aslanın gece yarısı rengindeki yelesini kavrarken, diğer eliyle yakaladığı alacakaranlık camından yapılmış kılıcı sallıyordu.

Ariete şok içinde Elara'yı düşürdü, prenses düşerken acı içinde inledi. Isra kendini oturur pozisyona zorladı, bir eliyle kanayan kaburgasını sıkıca tutarken diğer eliyle tavana vurdu. Parmaklarından buz fişkırdı ve yıldızın yolunu açarak onun ayaklarını yerine sabitledi. Elara, yattığı yerden sağlam olan elini uzattı ve Ariete'nin bileklerinin etrafına gölgeler sapladı. Enzo, hırlayarak aslandan atladı ve elindeki alacakaranlık camı Ariete'nin göğsüne doğru savurdu.

Elara, bıçağın ete saplanmasıyla ıslak sesini duydu ve inanamayıp nefesini tuttu. Enzo başlamıştı. Ariete'nin kalbini delmişti. Bitti, her şey bitti, her şey...

Havada alçak bir kahkaha yankılandı, ama bu Enzo'nun kahkahası değildi. İkili dönünce, Elara yavaşça kendini yukarı çekti. Enzo şoktan ağzı açık kalmış, yüzünde şaşkınlık ifadesiyle karnına saplanan kılıcı izliyordu. Büyülü kılıç, zırhını tereyağı gibi kesip geçmişti.

Elara ileri doğru süründü. "Hayır."

Ariete tekrar güldü, bu sefer daha yüksek sesle, intikamla Enzo'nun karnından kılıcı çekip çıkarırken, Elara'nın gölgeleri bileklerinin etrafında duman haline geldi. Enzo dizlerinin üzerine çöktü, titreyen elleriyle kanı durdurmaya çalıştı.

"Hayır!" Elara tekrar çığlık attı, sesi boğazından koparılmış gibiydi. Gölgeledi. Zaman yavaş akıyor gibiydi. Isra'nın sallandığını, Merissa'nın yattığı yerden kıpırdadığını gördü.

Enzo'ya doğru sendeledi, onun adını tekrar tekrar haykırdı. Ariete ayakta durdu, kanlı ağzıyla Enzo'nun düştüğü yere bakarak sırtıyordu. Enzo, Yıldız elini kaldırırken, avucunda alacakaranlık camını sıkıca tuttu. Kırmızı yıldız ışığı ölümcül bir kılıç oluştururken, Yıldız ölümcül bir darbe vuracaktı.

"Enzo!" diye tekrar çığlık attı ve Elara, tek sağlam eliyle gölgelerinin son kalıntılarını çağırırdı ve onları sarayın çatısına çarptı, Enzo'nun altında, çatının ortasında bir delik açtı.

Enzo düştü, gözlerinde dehşet dolu bir bakışla Elara kenara koştu ve onun peşinden atladı. Ariete, ayaklarını yerinde tutan buzdan kurtulmaya çalışarak kükredi, ancak Isra hırlayarak son gücünü ortaya çıkardı ve buz Yıldız'ı sardı. Buz onu dondurdu, uzuvlarına, yüzüne tırmandı, ta ki tüm vücudu buzla kaplanana kadar. Yıldız tekrar kükredi ve onu hapseden buza yumruk attı. Isra küçük bir gülümseme attıktan sonra hemen bayıldı.

Elara, Enzo'yu kovalarken düşerken etrafında hava akımı oluştu. Bileğini kendine doğru çekerek diğer kolunu uzattığında bileği dayanılmaz bir acı ile zonkluyordu. Taht odasının sığ havuzu onun altında belirliyordu, suyu onun acı dolu yansımasını yansıtıyordu. Bir homurtu ile gölgelerini fırlattı, gölge ejderhası onu havuza düşmeden hemen önce yakalamak için şekillendi. Enzo, karnını tutarak derisine yaslanıp inledi ve Elara yanına yumuşakça inerken karnından akan kanı durdurmaya çalıştı. Elara onun önünde diz çöküp kokulu su sıçrattı, ejderhası ikisini de sardı. Enzo'nun kanı havuza akıp ikisinin de giysilerini ıslatınca havuz kırmızıya dönmeye başladı.

"Hayır, hayır, hayır, hayır," diye fısıldadı Elara, elini onun elinin üzerine koyarak, su altında kanamayı durdurmaya çalışırken titriyordu. Sesi boş odada yankılandı. "Enzo, Enzo, benimle kal. İyileşeceksin. Fazla vaktimiz yok."

Zıplayan başını bastırmak için gözlerini sıktı, büyüsünün yükü ona ağır geliyordu.

"Böyle olmamalıydı," diye mırıldandı.

Elara, Enzo'ya sarılarak, bir eliyle onun yüzünü okşayarak hıçkırdı.

"El," diye inledi Enzo, gözleri bulanıklaşarak.

"*Hayır*," diye hırladı Elara. "Benimle kal. Beni terk edemezsin. Hayatım boyunca seni bekledim. Enzo'ya yalan söyledim, bir de seni kaybedersem hayatta kalamam."

Enzo, bir eliyle Elara'nın çenesini zayıf bir şekilde kaldırarak kendini toparlamaya çalışırken gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Beni dinle," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Benim gücümü almalısın."

"Ne?"

"Ne kadar mücadele etsem de, talihsiz aşıklar için mutlu son yoktur." Üzüntüyle gülümsedi. "Ve bir an bile pişman değilim. Her şeyi tekrar yapardım, her acıyı kabul ederdim, sana tekrar aşık olduğumu hissetmek için. Sen hayatımın aşkımsın, El. Hayatlarımın aşkımsın."

Elara hıçkırarak ağladı.

"Al," diye fısıldadı. "Hepsini al." Elleriyle Elara'nın yüzünü kavradı. "Senin parlayabilmen için kendimin her parçasını sana verirdim."

Elara'nın gözyaşları aktı. "Yapamam," diye yalvardı. "Lütfen Enzo, bunu yapma."

"Yaşamalısın El. Ailen için. Sofia için. *Benim* için. İçinde çok büyük bir güç var, herkesi kurtaracak bir güç. Ben ölüyorum. Bunu hissedebiliyorum. Al bu gücü." Gözleri kapandı ve hafifçe iç geçirdi.

"Sendin," diye fısıldadı. "Her şeyi hatırlıyorum."

"Neyi hatırlıyorsun?" diye hıçkırarak sordu, ona sarılıp, onu kendine getirmeye çalıştı.

"Bu sefer neredeyse başardık," dedi Enzo yumuşak bir sesle, nefes alışını derinleşiyordu. "Seni nesiller boyunca takip ettim."

"Enzo, ne diyorsun?" Onun kollarının onu sıkıca tutması gevşemeye başladığında, gözyaşları sel gibi akmaya başladı.

Gözlerini tekrar açmaya zorluyor gibiydi, gözlerinde son bir güç kalmıştı. "Biz birbirimizi bulacaktık. Seni gördüğüm anda, bir parçam senin olduğunu biliyordu. O gece... gördüğüm rüya. Sen benim meleşimsin."

Elara, aralarında bulanık bir anı canlanırken şok içinde ona baktı.

Küçük prens yüzüstü yatıyordu, sırtındaki deri acıdan zonklarken hıçkırıklar çıkıyordu. Babası bugün ona hiç olmadığı kadar acı çektirmişti, sırf ona karşı çıkmaya çalıştığı için. Babası ona korkak demişti, küçük prens de "Ben korkak değilim, kanatlı bir aslanım" diye cevap vermişti.

Babası buna gülmüştü. Ve korkunç ışığı küçük prensin sırtına kazınırken, acımasızca, "Kanat mı istiyorsun, Aslan? İşte kanatların," demişti, sonra omuz kemiklerini o kadar derinden kesmişti ki, deri parçaları rüzgarda sallanıyordu.

Prens yatağında hareket etmeye çalıştı, ama şifacı yaralarını düzeltmiş olmasına rağmen, yaraları acıdan çığlık attı ve artık acı çekmemek için hareketsiz kalmaya çalışarak bir kez daha hıçkırdı.

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye fısıldadı, pencereden balkonuna bakarak. "Dışarıda beni duyabilen biri varsa, lütfen bana yardım etsin?"

Yüzünden akan gözyaşları yastığını ıslatırken, yakarışına tutunarak uykuya daldı.

Bazen Enzo'nun rüyaları onu gerçek hayattan daha çok korkutuyordu. Kabusuna gözlerini açtığında, her zaman rüyalarında gördüğü mermer odaya bakarken nefesi hızlanmaya başladı. Büyük bir kırbaçın şakladığını duydu ve bu ses onu titretmeye başladı.

"Hayır," diye bağırdı. "Lütfen, hayır. Uslu olacağım, söz veriyorum. Daha çok çaba göstereceğim."

Kırbaç sesi yine yaklaştığında, odayı ışıklar kapladı ve küçük prens ne olacağını bildiği için çığlık attı.

"Lütfen," diye hıçkırdı. "Biri yardım etsin."

Duvarda bir patlama sesi duyuldu ve mermer onun önünde ikiye ayrıldı. Geriye doğru atladı, ağzı açık kalmış bir şekilde bir kız odaya düşüp homurdanarak yere çakıldı. Bu kesinlikle diğer rüyalarına benzemiyordu, o her zaman yalnızdı. Küçük kız ayağa kalktı ve geceliğini düzgünce silkeledi. Enzo bir adım daha geri çekildi, tek kelime bile etmeye korkuyordu.

Küçük kız sonunda ona baktı, gözlerini kısarak. "Neden ağlıyorsun?" diye sordu. Gözleri gümüşü ve sesi komikti. Kesinlikle saraydan gelmemişti.

"Seni ilgilendirmez," diye cevapladı Enzo, kollarını kavuşturup yüksek sesle burnunu çekerek.

Kız sabırsız bir nefes verdi. "Lukas böyle dediğinde azarlandığını biliyorsun, bu pek kibar bir davranış değil."

"Bu çok çocukça. Ben sekiz yaşındayım, ne istersem söyleyebilirim. Sen kaç yaşındasın?"

"Beş buçuk yaşımdayım ve sen pek nazik değilsin." Kızdan gölgeler çıkıp ona dokunduğunu fark etti. Babası ona karanlığın kötü olduğunu söylemişti. Ama bu gölgeler hoşuna gitmişti. "Seni seviyor gibiler," dedi kız, Enzo bir gölgeyi eliyle uzaklaştırırken.

Enzo o anda kendini kötü hissetti. Sebepsiz yere bir yabancıya kötü davranmak istemiyordu.

O babası değildi.

"Özür dilerim." Yaklaştı. "Bugün pek iyi bir gün geçirmedi. Babam bana zarar verdi."

Küçük kızın gümüş rengi gözleri yumuşadı. Enzo hareket edemedi, kız ona doğru yürüdü.

"Ne yaptı?"

Enzo ona sırtını göstermek için döndü, ama sırtının pürüzsüz olduğunu, üzerinde hiçbir yara izi olmadığını görünce, hayal kırıklığından yeni bir hıçkırık kaçı.

"Sırtımı incitti. Ama kanıt olmadığı için kimse bana inanmıyor." "Ben sana inanıyorum."

Enzo'nun gözleri küçük kızın gözlerine kaydı. "Neden sana zarar verdi?"

"Ona aslan olduğumu söylediğim için."

Kız başını eğdi. "Aslında aslan gözlerin var. Ve çok cesur görünüyorsun. Bence sen bir aslansın."

Enzo gülümsedi. En son ne zaman gülümsediğini hatırlayamıyordu.

"Üzgün olduğuna üzıldüm. Biliyor musun, ne zaman üzülsem, babam beni neşelendirmek için bana şarkı söyler. Sofia bunun aptalca olduğunu söyler, ama aynı zamanda tek başıma rüya yürüyüşü yapmamam gerektiğini de söyler, bu yüzden onu pek dinlemiyorum." Küçük kız Enzo'nun elini tuttu, ama Enzo rüyada bunu zar zor hissedebiliyordu. Onu yanına çekti. "Uzan," diye emretti.

"Beş yaşında bir çocuk için çok otoritersin," diye mırıldandı.

"Beş buçuk. Şimdi gözlerini kapat." Yanına uzandı, yüzü ona dönükken siyah saçları onu gıcıkliyordu. Hâlâ elini tutuyordu. "Kapat!" diye emretti. Enzo gözlerini sımsıkı kapattı.

"Şimdi, bu rüyadan başka hiçbir şey hatırlamasan bile, bu şarkıyı hatırlamanı istiyorum. Ve onu söylediğinde, kendini daha iyi hissedeceksin. Bu sihirli bir şarkı." Saçlarını beceriksizce okşadı.

"Hazır mısın?"

Enzo başını salladı, küçük kız şarkı söylemeye başladığında gözleri hala sıkıca kapalıydı.

"Onu, Karanlığın geceyi sevdiğinden daha çok sevdim. Ve o da beni, gündüzün Işığı sevdiğinden daha çok sevdi..."

"Aslanlar uçabilir, aşıklar ölebilir, ama benim aşkım sonsuza dek yaşayacak," diye bitirdi Enzo, sesi titreyerek şarkı söylerken, bir eli Elara'nın saçlarında, gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. Elara, onu hatırlayarak daha da hıçkırarak ağladı ve sanki onu kendine yapıştırabilecekmiş gibi onu nazikçe kucakladı.

"O gece yardım için yalvardığımda benim için geldin. Ben farkına varmadan sen benimsin. Bu yüzden aramızda asla veda olmayacak, çünkü her zaman birbirimize geri döneceğiz. Daha önce de öyle oldu, yine öyle olacak." Avucunu Elara'nın kalbine bastırdı. "Ölümde bile senin yanında olacağım. Beni tamamen al," diye fısıldadı tekrar. "Aşkım sonsuza dek yaşayacak."

Elara, anı kalbi taş gibi ağırlaşırken titreyerek hıçkırmaya başladı. Küçük bir kızken onun rüyalarında dolaştığına, kim olduğunu hiç fark etmeden ona yardım ettiğine inanamıyordu. Bu, göğsüne saplanmış bıçağı daha da derine batırdı, kaderinin hayatıyla yaptığı şaka yüzünden öfke ve acı onu sardı. Bu acımasız bir ironiydi. Çocukken Enzo ile tanışmak ve ona geri dönmek, ilahi bir düzenlemeydi. Hayatı boyunca aşkı aramak ve onu kollarında ölen ruh ikizinde bulmak.

Elara, saatlerce zihninde tekrar tekrar canlandığı yüzünü, her bir özelliğini ezberledi; altın rengi gözleri, sıcak kehribar kokusu, yumuşak, aralık dudakları, ellerindeki nasırlar. Gözyaşları akmaya devam ederken gözlerini kapattı ve yaralanmamış tek eliyle onun ellerini sımsıkı tuttu, ruhu parçalanıyordu.

"Benim küçük meleğim," diye gülümsedi. Ve iç çekerek, dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı, alacakaranlık camından yapılmış bıçağı nazikçe kucağına bastırdı. Altın rengi bir güç aralarında dolaştı. Havuzda dalgalandı ve taht odasının etrafını bir parıltıyla kapladı. O bunu içlerine çekerken, ikisinin de yanakları ıslaktı, onu nazikçe öptü, her bir tüy kadar hafif dokunuşunu hafızasına kazıdı. Onun büyüü onu sıcaklıkla doldurdu, altın rengi gözlerinin altında parıldadı ve kan dolaşımında köpürerek gölgeleriyle karışmaya başladı. Onu bırakamayan kız, yüzünü kavrayarak bir çığlık attı. Başı geriye düştü; "Ruh eşim," dudaklarından çıkan son sözlerdi.

Elara boğazını yırtan bir çığlık attı. Krallığı sarsan kadim bir sesiydi. Enzo'nun kalbi ile kendi kalbi arasındaki bağın koptuğunu hissettiğinde, acısı nabız gibi atan canlı bir şeydi, yokluğu onu delen bir kılıç gibi hissetti. İnkâr duygusu içini kapladığında başı dönmeye başladı, sonra bir çarpma sesi ve buzun parçalanıp mermerin çatlamasının sesi duyuldu.

Ariete iki ayağı üzerinde yere indi, kollarında bir şey vardı. Havuzdan sendeleyerek çıktı, Enzo'nun bedenini geride bırakarak, ondan uzaklaştığı her adımda kalbi çılglık atıyordu. Kırık bileği göğsüne sarkmıştı, ama tek elle savaşa gireceği umurunda değildi. Elara yaklaşıncı, Ariete'nin kimi yakaladığını anladı. Merissa, Star'ın kollarında zayıf bir şekilde direniyordu, boğazına bir bıçak dayalıydı.

"Savaştın cadı, bunu kabul ediyorum. Artık eve dönme zamanı."

"Onu bırak, Ariete," diye fısıldadı Elara, duskglass'ı avucuna alırken. Artık bağırarak için içinde hiçbir şey kalmamıştı. Ruhu Enzo'nun yanındaydı. Vücudunun kabuğunu ele geçiren tek şey intikamdı. İntikam ve karanlık.

"Senin anne babanı öldürdüm. Sofia'yı öldürdüm. Senin değerli sevgilini öldürdüm. Ve şimdi benimle gelmezsen, güzel hizmetçini de öldürecekim. Sonra, küçük buz ve ışık kullanıcılarının baygın yattığı çatıya geri dönüp onları da öldürecekim. Sarayında sana söylediklerimi hatırlıyor musun? Sevdiğin şeyi bulup, onu öldürürken sana izlettirecekim. Benden başka hiçbir şeyin ve kimsenin kalmayacak, Elara."

Nefes aldı, Enzo'nun ödünç verdiği ışıkla artık dipsiz olan derin güç kuyusuna daldı ve onu çağırdı. Sonra bir çılgılık atarak saldırdı.

Dark, Merissa'ya çarparak onu Ariete'nin elinden kurtardı. Elara bir illüzyon ipliğini kopardı ve Yıldız, Merissa'yı ona taşıırken zeminde dalgalanmalar meydana geldi.

Merissa arkasına doğru sendeledi. "Enzo'nun cesedinin yanında kal," dedi Elara. "Eğer ölürsem, bunu kullan." Alacakaranlık camından yapılmış bıçağı Merissa'nın eline tutuşturdu. "Onu öldür."

Yıldız ya da Merissa tepki göstermeden, Elara'nın en derin kabuslarındaki yaratıklar etrafını sardı. Korku dolu kanatlar ve parlayan gözler etrafına yayıldı, karanlık, üstlerindeki kocaman delikten zaten kararmış akşam gökyüzüne sızdı. Yayıldı ve sarayın tüm ışıklarını söndürdü. Ariete bir adım geri attı.

"O tiyatrodaki seni lanetledim. Benim elimle öleceğine söz verdim," dedi. Sesi kendi sesi gibi gelmiyordu. Uzak, çok uzak geliyordu. Sanki su altındaymış gibi. "Bana ne yaptığını görmeni istiyorum. Bunu başlatanın sen olduğunu bilmeni istiyorum."

Ellerini birleştirdi, bileği bu harekete tepki gösterirken dişlerini sıktı. Enzo'nun ışığı onun karanlığıyla karışırken gözlerini kapattı, vızıltı, onun özü, büyü alacakaranlık camına dönüşürken yoğunlaştı.

Zıplayan güçlerin karışımı ellerinin arasında dururken gözlerini açtı. Bir saniye boyunca gözleri gümüş ya da altın rengi parlamadı, tamamen siyah, damarlarında akan sıvı alacakaranlık camı kadar siyah.

Elini uzattığında, duskglass parçaları elinden fırlayarak Ariete'ye saplandı ve o acı içinde çığlık atarken onu yere çiviledi.

Kendi elini de ona yıldız ışığıyla vurmak için uzattı, ama elinden sadece cızırtılı bir kıvılcım çıktı. Alacakaranlık camı işe yaramış, gücünü durdurmuştu.

Elara, Ariete'ye yavaşça yaklaştı. Adım adım, ayaklarını sürüyerek. "Kime dua ediyorsun, Yıldızların Kralı?"

Ariete, Elara'nın ayaklarına tükürdü.

Elara gülümsedi, ama bu insan gülümsemesi değildi. Ariete, yere çivilenmiş ve nefes nefese yatarken, kırmızı gözleri nefretle doluydu. Ölümsüz derisini delen bıçaklardan parlak kanı akıyordu.

"Eskiden *sana* dua ederdim. Küçük bir kızken tüm Yıldızlara dua ederdim. Enzo da öyle yapardı. Sen hiç dinlemedin. Hiçbir zaman dualarımıza cevap vermedin."

O çömeldi ve elini tutan alacakaranlık camını çekip çıkardı. O yine bağırdı, hiçbir Yıldız'ın daha önce duymadığı bir acı çığlığı attı.

"Bana dua etmeyi deneyebilirsin. Ama ben de dinleyeceğimi sanmıyorum."

Derin bir nefes alarak, dilimi başının üzerine kaldırdı ve onun kalbine doğrulttu. kalbine doğrulttu.

Tereddüt etti.

Yarı Yıldız, alacakaranlık camı bıçağını Elara'nın kalbine daha da batırırken, Merissa'nın yeşil, kararlı gözlerine baktı.

Yarı Yıldız, alacakaranlık camından yapılmış bıçağı Elara'nın kalbine daha da batırırken, Merissa'nın yeşil, kararlı gözlerine baktı.

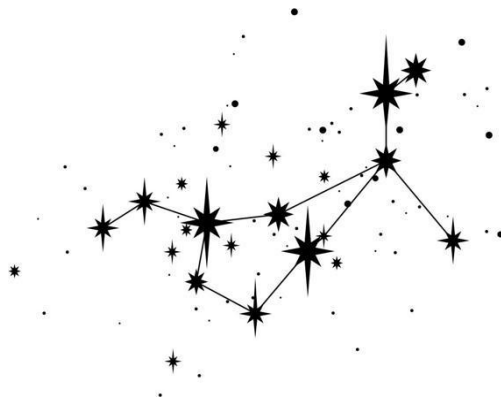
Ariete'ye baktı, onun şaşkınlığı hızla neşeye dönüştü, boğazından çılgın bir kahkaha kopardı.

Titrek eller, göğsünden çıkan kılıca uzandı. "Neden?" diye Merissa'ya fısıldadı.

Merissa onun önünde diz çöktü, ağzı sıkı bir şekilde bıçağı sapladı. "Kim olduğunu hatırla," diye cevapladı, "o zaman dünya da hatırlayacaktır."

Elara'nın kulaklarında bir çınlama başladı ve soğukluk onu sardı. Çınlama bir kelimeye dönüştü ve tekrar tekrar yankılandı. *HatırlaHatırlaHatırlaHatırla*.

Bu kelime sonunda anlamını bulduğunda, Elara'nın içinde derin bir anlayış yankılandı ve Elara öldü.

Elli Altıncı Bölüm

"BU SENİN HİKAYEN, ELARA. Unuttuğun hikaye."

Elara, karanlıkta yüzerken Merissa'nın sesini zayıf bir şekilde duydu. "Sen, uzun zaman önce unutulmuş bir yerden gelen bir kraliçesin. Yıldızlardan çok önce, ruh eşinle birlikte gökleri yönetiyordun. Sana Güneş ve Ay diyorlardı. Dünyadaki ilk ruh eşleriydiniz. Herkesin sevgilisiydin, gündüzleri Enzo'ya tapıyor, onun ışınlarının tadını çıkarıyor ve ekinlerin büyümesini, çiçeklerin açmasını sağladığı için ona şükrediyorduk. Ateşi ve ışığı eşit derecede iyi kullanırdı ve ışınlarını ruhunun derinliklerine kadar ulaştırabilirdi.

"Akşamları, karanlığın örtüsü altında sana dua ederdik. Sen gölgeleri kullanır ve illüzyonlar yaratırdın; rüyalarda dolaşır, onları kutsar ya da lanetlerdin. Gümüş arabasını gökyüzünde sürerken aşıkları izler, gümüş ışığın altında bizi kutsardın, gündüz bir araya gelemeyenlerin gece bir araya gelmelerine izin verirdin, dünyanın geri kalanını rüyada tutardın."

Elara, bir elin saçlarını okşadığını hissetti. "Seninki trajik bir aşk hikayesiydi. İki sevgili, gökyüzünün iki ucundan birbirlerini izlemeye mahkumdular, asla dokunamadılar, asla buluşamadılar."

Merissa derin bir nefes aldı. "Sen diğer titanların üzerinde hüküm sürüyordun, diğer elementleri yöneten titanların. Ta ki Yıldızlar diğer göklerden bu dünyaya düşene kadar. Onlar senin gücünü ve sevgini kıskandılar ve büyük bir savaşta titanları kandırmayı başardılar. Bu hikayeleri duyan herkes Yıldızların hepinizi öldürdüğünü düşünüyor, ama biz Yıldızlar gerçeği biliyorduk. Ariete sizi öldüremezdi, bu yüzden her birinizi ölümlü bir bedene bağlamak zorunda kaldı ve birbirinizi unutmanız için lanetledi."

Elara, Merissa devam ederken, zayıf, soğuk bir kahkaha ve alaycı bir ses duydu. "Ama sen kurnazdın, El. Son anda arkadaşlarını bir illüzyonla gizleyebildin, böylece Yıldızlar seni insan formunda tanıyamadı. O zamandan beri, Celestia'da dolaşıp duruyorsun, tekrar tekrar yeniden doğuyorsun, Güneşini arıyorsun."

Elara ağırlıksızdı. Kadim. Tanrısal.

Yıldızların büyüünün etrafında bir iplik gibi çözüldüğünü, onu ortaya çıkardığını hissetti. Ve sonra, parçalanmış anılar ona çarpmaya başladı, dişlerini tıkırdatacak kadar güçlü bir şekilde yanından geçip gitti. Merissa'nın anlattığı hayatların anıları. Vücudu yarı Yıldız'ın önünde yatıyordu, bıçak göğsünden çıkıntı yapıyordu.

Merissa hikayesini bitirdiğinde, ardından gelenler gümüş ışığın doğuşu olarak tanımlandı. Kurtlar tüm ülkede ulumaya başladı. Deniz çalkalandı ve değişti, gelgit dalgaları Celestia kıyılarını sular altında bıraktı.

En korkunç olanı ise, farklı renkler ve krallıkları kapsayan karanlık gökyüzünde, Elara'nın gözleriyle aynı renkteki devasa, parlak bir küre yükseldi ve insanlardan çılgınlık kopardı.

Büyü, çılgılık atarken onu parçalayıp yeniden oluşturarak, kemiklerini düzelterek ve yaralarını iyileştirerek içinden dışarı çıkmaya zorladı. Gözlerini açtığı anda odayı parlak gümüş rengi kapladı. Kalbinden bıçağı çıkardı ve kalın kasların kendini yeniden birleştirmesini hissetti. Etrafındaki zincirlerin kırıldığını, Yıldızların soğuk ölü büyüünün onu serbest bıraktığını hissetti.

"Tanrılara şükür," diye Merissa'nın nefesini duydu. "Haklıydım."

"Sen," dedi Ariete, gözlerinde öfkeyle. İleri atılmaya çalıştı, ama alacakaranlık camının parçaları onu yerinde tuttu.

"Ne oluyor?" diye fısıldadı Elara, gözleri hala cansız olan Enzo'yu ararken dehşetle çılgına dönmüştü.

"Elara, her şeyi açıklayabilirim," dedi Merissa, önünde diz çöküp elini tutarak.

Ariete şokunu atlatmış gibi görünüyordu ve soğuk bir kahkaha attı. "Başımdan beri bilmeliydim." Dirseklerinin üzerine zorla doğruldu. "Sen kim olduğunu biliyor musun?"

Anı parçaları zihninde birleşmeye devam ederken, acı zihnini deldi.

"Ben..."

"Sen *Ay'sın*," diye mırıldandı, elini uzatıp saçlarını okşarken. Elara ondan uzaklaştı.

"Ve ben az önce senin değerli *Güneş'ini* öldürdüm."

Elara'nın bakışları anında birkaç metre ötedeki Enzo'nun cesedine

kaydı. "Kapa çeneni," diye Merissa'nın ona bağırdığını duydu.

"Nasıl bildin, küçük hizmetçi?"

"Ben sadece bir hizmetçi değilim," diye tısladı Merissa, Ariete'nin üzerine eğilerek.

"Ben bir yarı tanrıyım." Pembe yıldız ışığı ondan fışkırdı.

Merissa, Ariete'nin şokuna soğuk bir gülümsemeye karşılık verdi. "Ben Torra'nın *kızıyım*."

Ariete şaşkınlıktan konuşamadı, kırmızı gözleri sadece Merissa'nın yüzü

nü Elara, Enzo'ya doğru sürünmeye başladı, konuşma onu etkilememişti. "Boşuna," diye arıyo bağırdı Ariete, Elara'nın vücudunu kendisine doğru çekerek. "Onun için rdu. yapabileceğin

Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok. Güçlerin yüzyıllardır kullanılmadı, Ay Kraliçesi. Sen ve küçük arkadaşların, üzerimizde hüküm sürmeye çalışan *titanlar*, bu geçici insan bedenlerinde hapsolmuş durumdasınız, öldürülmesi çok kolay." Ariete'nin sesi alaycıydı. "Sonsuza kadar yalnız kalmanın tadını çıkar."

Elara, ruh ikizinin nabzını hissederek ağladı. Zayıf bir çarpıntı hissettiğinde, neredeyse hiç nabız yoktu. İçindeki o gümüş rengi, yabancı büyüü hissetti,

ay ışığı olduğunu şimdi anladı. Onu çağırdı, Enzo'yu kurtarmak için *bir şeyler* yapması için yalvardı. Ama çok zayıftı. Elara, Ariete'nin sözlerinin doğruluğunu yüreği burkularak anladı. Bu gümüş ışığın içerdiği güç ne olursa olsun, işe yaramıyordu. Kullanılmamış, pratik yapılmamış.

Enzo'nun üzerine uzandı, hıçkırarak ağladı, soğuk yüzünü hissetti, sıcaklığın yokluğu ona acı veriyordu. Son bir çaresizlikle dudaklarını öptü, gözyaşları ve kanı, istediği ve istediği gibi ona akıyordu.

Bir yıldızı öldürmek mi? Zor. Ama Güneşi öldürmek? Neredeyse imkansız.

Ve böylece Elara gözlerinin altına uzandı ve gümüş gücünü kendine çekti. Güç ona tıslamış gibi göründü, ancak karanlıkta ışık saçabilen bir varlığın sahip olabileceği iradeyle, dişlerini sıkarak ona tutundu ve son bir çılgılık atarak onu Enzo'ya döktü ve ikisini rüyalarına fırlattı.

Enzo, nefes nefese, şaşkın gözlerle uyandı.

"Enzo?" Elara fısıldayarak onu kucakladı ve yüzüne baktı. Enzo dehşetle etrafına bakındıktan sonra Elara'nın üzerine düştü.

"El? Öldük mü?"

"Hayır," diye hıçkırdı, "Hayır, biz çok canlıyız."

Enzo onu sertçe öptü, ama rüyada bu, ona karşı yumuşak bir nefes gibiydi, elle tutulamazdı.

"Seni buldum. Bütün bu yaşamlar boyunca seni buldum," diye fısıldadı Enzo, Elara'nın dudaklarına. Elara, gözlerini silerek Enzo'dan uzaklaştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Kafam..." Gözlerini sıktı. "Ariete bana Ay dedi. Sana da Güneş. Merissa bana hikayemizi anlattı."

Enzo'nun gözleri parladı. "Parçalar halinde hatırlıyorum. Ölmeden önce, gökyüzünde birbirimize karşı parıldadığımızı gördüm." Bulundukları aydınlık odaya, etraflarındaki mermer heykellerin puslu görüntüsüne baktı. "Neredeyiz?"

"Benim rüyalarımın dünyasındayız," diye cevapladı Elara, sesini sabitleyerek. "Son nefesle seni buraya çektim. Ebedi bir uykuya." O ona kaşlarını çatarken, Elara bir kez daha hıçkırığını bastırdı. "Başka bir şey yapabilecek kadar güçlü değilim... seni uyandıracak kadar."

"Meleğim," dedi, ona hayranlıkla bakarak. "Sen, kendinin sandığından daha güçlüsün. Beni ölümünden kurtardın." Yüzünün her yerine öpücükler kondurdu, dokunuşları kelebek kanatları gibiydi. "Seni terk etmeyeceğime söz verdim."

Ona bakarak gülümsedi. Güneş. Gözlerini yakacak kadar parlak ve altın rengi, o kadar görkemliydi ki, bakmaktan kendini alamıyordu.

"Keşke sonsuza kadar burada seninle kalabilsem."

"Bu asla olmaz. Rüyada seni düzgün bir şekilde baştan çıkaramam."

Kendine rağmen gülümsedi. Dünyaya salınan bu yeniliğe rağmen, o hala Enzo'ydu.
"Beni uyandırmanın bir yolunu bulacağına inancım tam. Serbest bıraktığımız şey..."
Enzo başını salladı. "Yıldızların seni avlayacağını biliyorsun."
"Ya da benden saklanacaklar," dedi kız sessizce.
Enzo alnını onun alnına hafifçe dokundurdu. "Artık gitmelisin," diye fısıldadı.
"Uyandığında yüzleşmen gereken çok şey var." Ona bir kez daha öpücük verdi, bu öpücüğün altın rengi gücü diğerlerinden daha güçlüydü.
"Seni seviyorum," diye fısıldadı. Elara yuvarlanarak bedenine geri düştü.

Kırmızı yıldız ışığı taht odasının etrafında vızıldayıp titriyordu, Ariete'nin büyüsü ondan sıçradığında, sineklerin sesi ve ölüm çığlıkları odada yankılanıyordu. Alacakaranlık camı bile onun öfkesini bastıramıyor gibiydi. Merissa onun yanında diz çökmüş, Elara'ya bakarken gözleri endişeyle doluydu.

"Ölümçül darbeni çaldın," diye tısladı, hala yattığı yerde sıkışmış halde. Yüzüne bir tutam saç düşmüştü, kan ve ter, öfkeyle titrerken vücudundan akıyordu. "Ne?" diye soluklandı, tüm vücudu titriyordu, parçalanmış anılar önceki yaşamlarından parçalanmış anılar onu parçalamaya devam ediyordu.

"Sen lanet olası doğa kanunlarına müdahale ettin! O ölmek zorundaydı!" diye bağırdı.

"Elara, ne yaptın?" diye fısıldadı Merissa.

Yıldız, öfkeyle kükredi. Kırmızı ışık onlara yaklaşıyordu, ancak onlara dokunamıyordu. "O benden çaldı. Şimdi ben de ondan çalacağım."

Dişlerini sıkarak kollarını uzattı, ellerini kıvrarak
Çekti.

Altın iplik çözüldü, Enzo'nun kalbinden dökülür gibi dönüp Ariete'ye doğru uzandı. Onu başının üzerinde tuttu ve bir top haline getirdi.

"Ondan ne aldın? Ne yaptın?" Elara çığlık atarak atıldı.

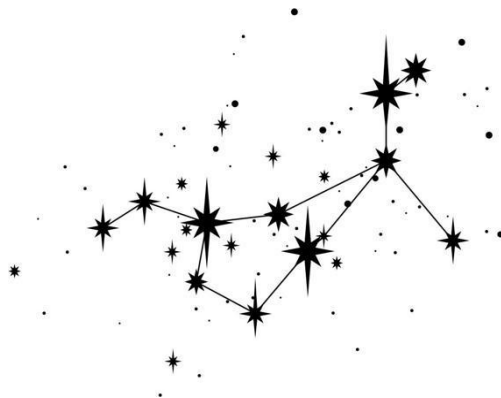
"Hayır, Ariete. *Hayır*," diye yalvardı Merissa, onun ne yaptığını fark etmiş gibi görünüyordu.

O elini salladı, ama Ariete gözlerini kapattı ve ip kayboldu.

"*Bağlanmadan* onu uyandırmada iyi şanslar, Elara. Umarım sen bunu denerken o rüya alemine kaybolmaz." Dişlerindeki kanı yaladı ve gülümsedi. "Zaman geçiyor." Ona son bir kez vahşi bir sırıtış attı. "Tekrar görüşene kadar, *Majesteleri*." Elara, Ariete konuşup Merissa'nın dikkatini dağıtırken, her bir duskglass bıçağını derisinden çıkardığını çok geç fark etti. Yattığı yerde parmaklarını şıklattı ve onun gözleri önünde kayboldu.

Öfkeden bir çığlık attı.

"*Korkak*," diye çığlık attı tavandaki açıklığa, kırmızı bir yıldızın gökyüzüne doğru uçtuğunu izlerken. Sonra titreyerek nefes aldı ve Enzo'nun bedenine koştu. Enzo düzenli nefes alıyordu, yüzü huzurluydu. Onu uyandırmaya çalışarak, adını tekrar tekrar haykırarak onu salladı. Ama Enzo uykusunda kaldı, onun rüyalarında kayboldu.

Elli Yedinci Bölüm

ELARA ALTIN tahtta oturuyordu, etrafında molozlar vardı, tavandaki pürüzlü delikten gelen hafif bir esinti yanağını gıdıklıyordu. Taht odasına soluk bir ışık yayıyordu, aynı renk, dışarıdaki gökyüzünde parlayan ayın rengi. Heyecan ve içki içmenin gürültüsü ona ulaşyordu, boğuk bir şekilde. Günlerdir vatandaşlar dışarıda toplanmış, geceleri yeni gök cismini hayretle seyreliyor, serin gümüş ışınlarının altında kalıyorlardı. Gökyüzünün her zamanki bordo rengi siyah olmuştu, sadece yıldızlar ve şimdi de ay ışığı onu aydınlatıyordu. Birkaç gün önce, her krallığın ışığının bir gecede söndüğü haberini almıştı. Elara, Enzo'nun elinden alınması halinde dünyayı karanlığa çevireceğine söz vermişti. Ve öyle de yaptı.

Leo, Isra veya kendisi, yeni Helios Kralı derin uykusunda, ruhu rüya aleminde, bedeni ise yaşayanların dünyasında kalırken, onun bedenini 24 saat boyunca koruyorlardı.

Hâlâ kendisi gibi hissediyordu, hâlâ Elara'ydı. Ancak geçmiş hayatının anıları, kim olduğunu anlamaya çalışırken ara sıra zihninde paramparça oluyordu. Damarlarında uyuyan, ay ışığından oluşan karanlık ve sonsuz gücü hissedebiliyordu. Bu gücün ne işe yaradığını hâlâ bilmiyordu, ancak Enzo'yu ölümün eşiğinden kurtarmaya yardımcı olduğunu biliyordu. Ancak Elara, neye dönüştüğüne dikkatini vermeden önce ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı.

Elara'nın gümüş rengi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve ayak sesleri duyduğunda gözleri kapıya kaydı.

Torra'nın karanlık silueti taht odasına doğru sallanarak yürüdü, saçları yüzünden sertçe geriye çekilmişti.

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum," dedi Elara sessizce. Torra tahtın önüne geldi ve önünde eğildi. Elara sabırsız bir hareketle ona kalkmasını işaret etti. "Demek haberi duydun?"

Torra alaycı bir şekilde güldü. "Bütün *dünya*, birdenbire gökyüzüne yükselen dev gümüş küre hakkında konuşuyor. Gözden kaçması biraz zor."

"Bunu başından beri biliyor muydun?"

Torra başını eğdi. "Tahmin ettim. Kehanet, tüm gerçeği öğrenmeden önce bana bildirilmişti. Senin gücünü hissettiğimde, onun kadim doğasını tahmin ettim ve Merissa'ya senin kim olabileceğini söyledim."

"Ah, kehanet." Elara tahtında geriye yaslandı. "Bir Yıldız'a aşık olacağım ve bu ikimizi de öldürecek. Görünüşe göre rahibenin sözleri biraz yanlışmış."

"Aksine." Torra kurnazca gülümsedi. "Güneş de bir yıldızdır."

Elara'nın gümüş rengi bakışları onu delip geçti. "Yani, onun başından beri haklı olduğunu mu söylüyorsun?"

Torra ellerini açtı. "Eh, bir Yıldız'a aşık oldun ve ikiniz de öldünüz... Teknik olarak."

"Eskiden olduğum kişi aşık oldu," diye fısıldadı Elara

"Sana kehanetlerin aldatıcı şeyler olduğunu söylemiştim. Bilmeceyle *dolu*."

Elara hafifçe iç geçirdi, Merissa'nın sarı saçlı başı belirdi, yüzü alacakaranlıkta parlıyordu. Annesi ile Elara'ya baktı.

"Kraliçem," diye reverans yaptı. "Anne," diye soğuk bir şekilde ekledi.

"Sana kaç kez söylemem gerekiyor, Mer? Bana 'Kraliçe' deme."

Elara gözlerini devirdi.

"Üzgünüm." Merissa utangaç bir gülümsemeyle Torra'ya bir kez daha temkinli bir bakış attı. "Leo, Asteria'dan istediğin bilgileri topladı. Isra da hem Asteria'da hem de burada acilen halledilmesi gereken görevlerin bir listesini hazırladı. Tahtın boş, Ariete hâlâ ortalarda yok. Bir de resmi taç giyme törenin var."

Elara ona keskin bir bakış attı ve Merissa biraz soldu.

"Asteria konseyine mektup yazıp, Enzo uyanana kadar taç giyme töreninin yapılmayacağını söyledim sanıyordum," dedi sertçe.

"Asteria'yı resmi olarak yönetecek biri olmadan, isyan çıkması veya başkalarının hak iddia etmesi için daha fazla fırsat doğacağından endişeleniyorlar."

Elara çenesini sıktı, gözleri çelik gibi parladı.

"Sanırım şimdi ayrılacağım," diye araya girdi Torra. "Göklerinize dönmem gerekiyor ve en azından uyanışınızdan dehşete düştüğümü gösteren bir gösteri yapmam lazım." Sırıttı.

"Ariete, Merissa'nın kim olduğunu öğrendiğine göre, bize yardım ettiğini bilmiyor mu?"

Torra başını salladı. "Ona, kızımı uzun zaman önce reddettiğime inandırdım. Onun davamızın karşıt tarafında olduğuna."

Elara derin düşüncelere dalmış bir şekilde başını salladı. "Teşekkürler, Torra. İhtiyacım olursa seni çağırırım."

Torra eğildi, Merissa'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra odadan çıktı.

Torra ayrıldıktan sonra Merissa nazikçe devam etti: "Dediğim gibi, sen tahtın varisisin. Ariete ortada yokken, Asteria'ya dönüp hak ettiğin şeyi almak için bundan daha iyi bir zaman olamaz. Bir de Enzo'nun sana tacını vermesi meselesi var... İstersen Helios da senin olabilir."

Elara parmaklarını birleştirip, gözleri donuklaşarak mağara gibi taht odasının başka bir yerine baktı. Saraydaki ayrıntılar ona çok önemsiz geliyordu. Taç giyme töreni, tahtını ele geçirme... Görünüşe göre, göklerden atılmış lanetli evrenin kraliçesi olmuştu.

"Asteria'ya dönmeyeceğim," diye mırıldandı. "Ve Enzo olmadan Helios'u yönetmeyeceğimden eminim."

"Değil misin?"

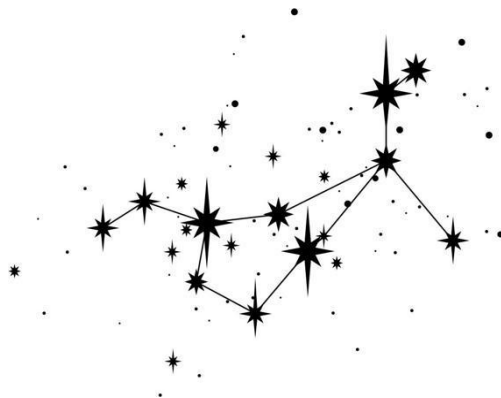
"Biz yokken, hem burada hem de Asteria'da saray işlerini denetlemesi için güvendiğim bir konsey üyesini atayacağım."

Tahttan kalktı, saçları mürekkep gibi sarkıyordu, kafasındaki küçük gümüş taç ay ışığında parıldıyordu. Derin safirden yapılmış bir hilal, alnının üzerinde sallanıyordu. Merissa'ya bakmadan, Enzo'nun babasıyla yaptığı savaşta hasar gören, camı olmayan, tavandan tabana kadar uzanan pencereye doğru yürüdü. Pencereden geçerek sarayın bahçesine çıktı. Merissa kaşlarını çatarak onu takip etti.

"Bizim yokluğumuz mu?"

Elara, karanlık gecede yoğun olan yasemin kokusunu içine çekti. Gökyüzündeki gümüş küreye baktı ve nazikçe gülümsedi, sonra gülümsemesi zehirli bir hal aldı ve onu çevreleyen parıldayan yıldızlara takıldı.

"Ruh ikizime Yıldızlara karşı gelme sözü verdim. Celestia'yı geçip diğer titanları bulacağız. Sonra Güneş'i uyandıracacağız."

Epilog

AY IŞIĞI HELIOS'UN dolambaçlı sokaklarında yolunu aydınlatırken, o bir hayalet kadar sessizce süzülüyordu. Gece yarısı siyahı elbisesinin arkasında, gölgeler sümüksü bir şekilde sürükleniyordu. Kara bir ejderhanın çılgılığı gece gökyüzünü delip geçerken, Kraliçe başını kaldırdı ve önünü gözetledi. Kimse onu görse de gözlerine inanmaz, hayal ürünü ya da kara gökyüzünde hafif bir gölge olduğunu düşünürdü.

Elara durdu ve önündeki altın rengi binaya baktı. Her duvarı süsleyen gösterişli mimari ve resimler, Işık Yıldızı'nı tasvir ediyordu. Binanın her tarafından kibir fişkırıyordu. Bu Yıldız, bir gaspçıydı. Enzo'nun kötü bir taklidiydi.

Elara, Isra'nın karaborsadan onun için aldığı küçük kadife keseyi elinde çevirdi. Sonra işe koyuldu.

Elara çalışırken toz, büyük, geniş yaylar çizerek döküldü ve her harfin meydanın tamamını kapladığından emin oldu. Tozun peşinden iz bırakarak tapınağın açık kapılarından içeri girdi. Kalan içeriği taş zemine boşalttı, bir kez sunaka ve onun üzerindeki oyulmuş, kükreyen aslana baktı.

Küçük bir gülümsemeyle ellerini kaldırdı. Bir damla. Enzo'nun gücünden onda kalan bir damla. Işık değildi, onu Ariete'ye gölgeleriyle salıverdiğinde yok olmuştu. Ama bir ateş parçası, evet. Bir veda hediyesi.

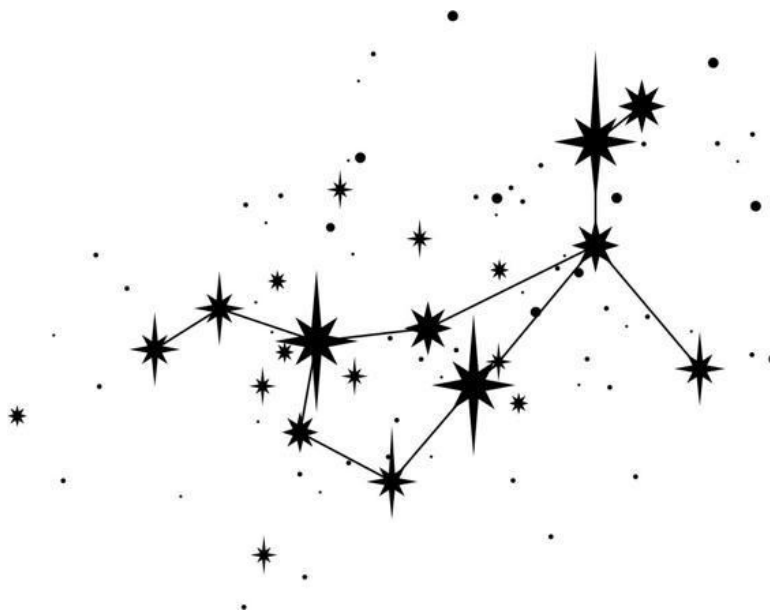
Elara derin bir nefes aldı, gözlerini kapatarak o zerreciği kendine çağırdı. Ateş ve gölge, ölüm kadar soğuk bir şekilde içinden akarken birbirlerine dolandılar. Ay ışığından oluşan alevler yükseldi ve yere döktüğü tozu tutuşturdu.

Elara topuklarını döndürdü ve arkasında bir kükreme duyduğunda, ateşin yayıldığını hissederek yavaşça kapıdan dışarı çıktı.

Yazdığı harflerin önünden geçerek tapınağa doğru yürüdü ve tapınağın gümüş alevler içinde kalmasını izledi. Elara yazdığı kelimelere bir kez baktı, sonra saraya geri döndü.

Bu sözler bütün gece boyunca ve ertesi gün boyunca yankılandı, ta ki fısıltılar yayılıp Celestia'nın dört bir yanındaki tanrılara ulaşana kadar. Hem bir tehdit hem de bir vaat olan üç kelime.

"Yıldızlar düşecek."

Teşekkür

Bu kitap, pek çok kişinin yardımı ve desteği olmadan var olamazdı. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için her birinize sonsuza kadar minnettarım.

Anne ve babama, sonsuz sevginiz ve desteğiniz, ayrıca çocukluğumda bana anlattığınız birçok yatmadan önce hikayesi ve masal, bugün yazabilmemin sebebidir. Sizin gibi ebeveynlere sahip olduğum için çok şanslıyım.

Bana ilk kez yazar olduğumu söyleyen Marco'ya. O konuşmayı asla unutmayacağım. Kendime inanmamı sağladığın için teşekkür ederim. Seninle tanıştığım ve beni bir insan olarak şekillendirdiğin için çok şanslıyım.

Kardeşim Andre'ye, büyürken oynadığımız sayısız oyunla hayal gücümü canlı tuttuğu için, ve kız kardeşim Alessia'ya, yıllarca benimle birlikte kötü adamlara hayran olduğu ve FaceTime görüşmelerimizde fikirlerimi onunla paylaşmama izin verdiği için. Heavenly Bodies'in yapımında çok büyük rol oynadınız.

Nana ve Grandad'a. Nana, 7. sınıfta sana okuduğum ilk "Abandoned Island" hikayesinden beri bir gün kitap yazacağıma her zaman inandığın için, Grandad, muhteşem hikaye anlatma becerilerini bana aktardığın için, bu beceri ailemizde genetik olduğu ortada.

Kızlarıma – Abby, Amy ve Jade. Ruh eşleri arkadaş şeklinde de olabilir ve bizim ruhlarımız kesinlikle birbirine bağlı. Beni en derinlerime kadar anladığınız için teşekkür ederim. Beni cesaretlendirdiğiniz, geçen Noel'de yazdığımız müstehcen sahne (LOL) için teşekkür ederim, bu sahne Heavenly Bodies'deki baharatlı sahnelerle yol açtı ve kitabımı okuyan ilk üç kişi olduğunuz için teşekkür ederim. Hepinizi çok, çok seviyorum.

Tiktok öğretmenim, cesaretlendiricim ve genel olarak harika arkadaşım Lydia'ya teşekkür ederim. Seninle en sevdiğimiz kitap klişeleri hakkında saatlerce konuşabilirim ve bunu okumanı sabırsızlıkla bekliyorum.

Beta okuyucularıma, Heavenly Bodies'in eski taslakları sizin yardımınıza çok ihtiyaç duyuyordu ve tüm yardımlarınız paha biçilemezdi. Zeinab, Kate, Kristal, Jess ve Mahogani, içgörüleriniz, dürüstlüğünüz ve düzenlemeleriniz için teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız. Bu kitabı yabancılara göstermek çok sinir bozucuydu, ama sizler benim bebeğimi güvende hissetmemi sağladınız!

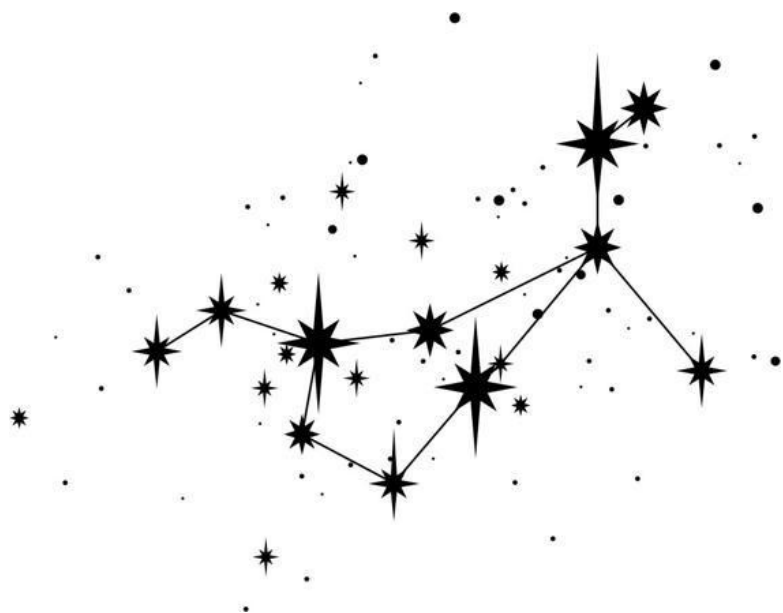
Heavenly Bodies için kafamdaki tüm hayalleri kitap kapağından haritaya ve FANARTTT'ye kadar hayata geçiren illüstratörüm Lucy'ye teşekkür ederim.

Sen çok yeteneklisin canım.

Güzel formatlama için Imagine Ink Designs'a teşekkür ederim, yardımınız ve yeteneğiniz için çok minnettarım.

Hayatımın iki büyük aşkı Lana ve Hozier'e teşekkür ederim. Heavenly Bodies'deki sahnelerin yarısı, "Take Me To Church", "NFWMB", "As It Was", "Wildflower Wildfire" ve "Cinnamon Girl" şarkıları olmasaydı kelimenin tam anlamıyla var olamazdı.

Ve son olarak, sizlere, sevgili okuyucularıma teşekkür ederim. Bu kitabı okuduğunuz için en çılgın hayallerim gerçek oldu. Sizler çok özelsiniz ve Celestia'da benimle birlikte bu yolculuğa devam etmenizi sabırsızlıkla bekliyorum.

Yazar Hakkında

Imani Erriu, Lake District'te doğmuş bir kızdır ve çocukluğunun çoğunu İngiliz kırsalındaki ormanlarda geçirmiştir, bu da ona kesinlikle aşırı aktif bir hayal gücü kazandırmıştır.

En sevdiği kurgusal karakterler için ağlamadığında veya kafasında yeni bir hikaye hayal etmediğinde, makarna yemekten, Hozier dinlemekten veya The Office ve Parks & Rec dizilerini yüzüncü kez izlemekten hoşlanır.

Imani şu anda Lakes ve Manchester arasında yaşıyor ve iş ortağıyla birlikte kristal ve mum işi yapıyor.

Web sitesini imaniwrites.com adresinden ziyaret edebilir ve sosyal medya platformlarında onunla bağlantı kurabilirsiniz:

TikTok: @imaniwrites

Instagram: @imani__ yazıyor

İçindekiler

Göksel Cisimler
Yıldızlar Birinci
Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı
Bölüm Yedinci
Bölüm Sekizinci
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Onuncu
Bölüm On Birinci
Bölüm On İkinci
Bölüm On Üçüncü
Bölüm On
Dördüncü Bölüm
On Beşinci Bölüm
On Altıncı Bölüm
On Yedinci Bölüm
On Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm Yirmi
Birinci Bölüm Yirmi
İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm Yirmi
Beşinci Bölüm Yirmi
Altıncı Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm
Otuzuncu Bölüm Otuz
Birinci Bölüm Otuz
İkinci Bölüm Otuz
Üçüncü Bölüm

[Otuz Dördüncü Bölüm](#)
[Otuz Beşinci Bölüm](#)
[Otuz Altıncı Bölüm](#)
[Otuz Yedinci Bölüm](#)
[Otuz Sekizinci Bölüm](#)
[Otuz Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm-Bir](#)
[Kırk İkinci Bölüm Kırk](#)
[Üçüncü Bölüm Kırk](#)
[Dördüncü Bölüm Kırk](#)
[Beşinci Bölüm Kırk](#)
[Altıncı Bölüm Kırk](#)
[Yedinci Bölüm Kırk](#)
[Sekizinci Bölüm Kırk](#)
[Dokuzuncu Bölüm Elli](#)
[Bölüm Elli Birinci](#)
[Bölüm Elli İkinci](#)
[Bölüm Elli Üçüncü](#)
[Bölüm Elli Dördüncü](#)
[Bölüm Elli Beşinci](#)
[Bölüm Elli Altıncı](#)
[Bölüm Elli Yedinci](#)
[Bölüm Epilog](#)
[Teşekkür](#)
[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

